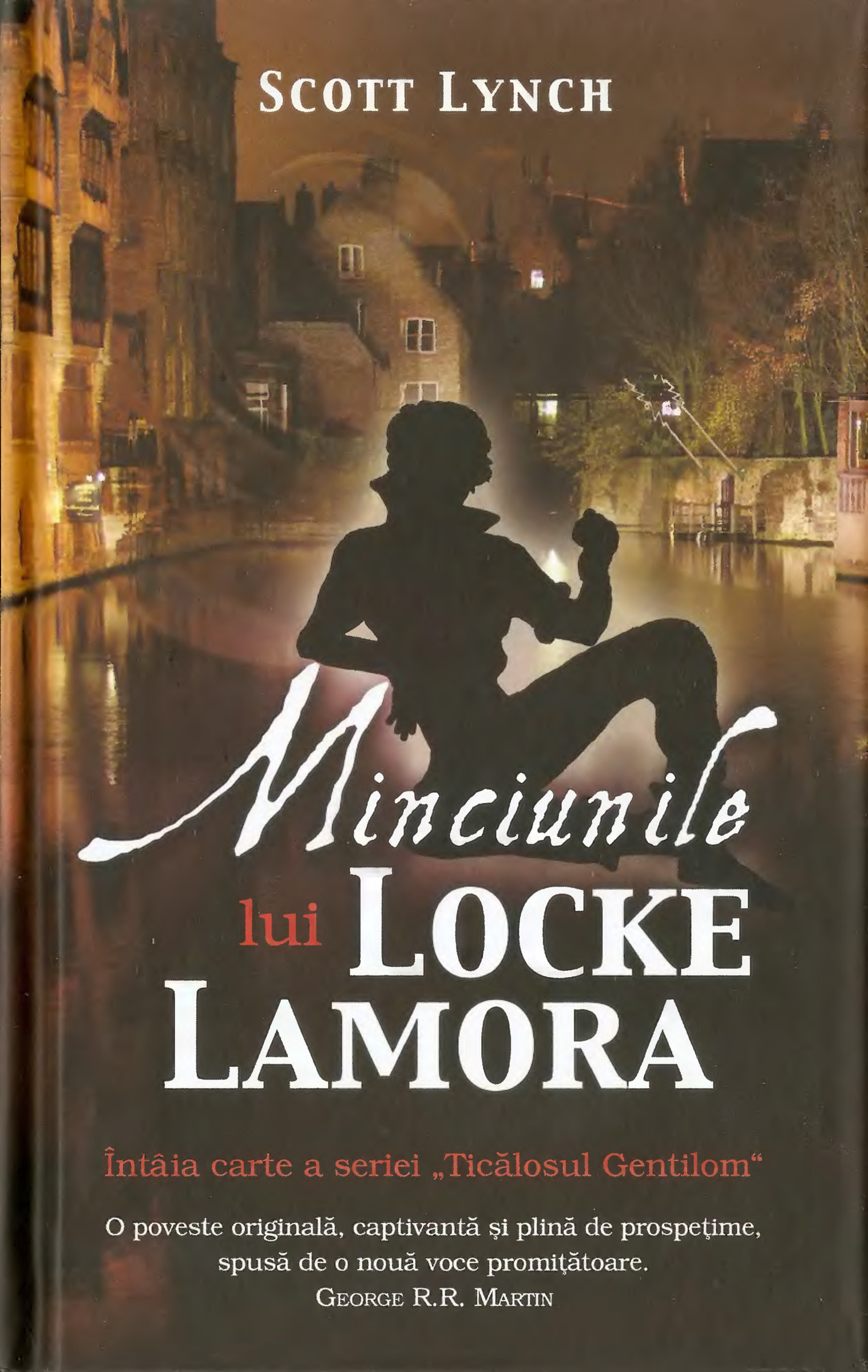

SCOTT LYNCH

Minciunile lui LOCKE LAMORA

Întâia carte a seriei „Ticălosul Gentilom“

O poveste originală, captivantă și plină de prospețime,
spusă de o nouă voce promițătoare.
GEORGE R.R. MARTIN

Se spune despre Ghimpele din Camorr
că este un spadasin neîntrecut, un maestru într-ale hoției,
o fantomă care poate trece prin ziduri.
Jumătate din oamenii orașului sunt convinși
că este avocatul celor săraci. Cealaltă jumătate crede
că el nu este decât un mit stupid.
Nici unii, nici ceilalți nu cunosc însă întregul adevăr.

Subțirel și fără prea mare agilitate în mânuirea sabiei,
Locke Lamora este, spre marea sa supărare,
legendarul Ghimpe. Cu siguranță că nu a încurajat
zvonurile cu privire la aventurile sale.
La fel de sigur este și că Locke fură de la cei bogați
(de la cine altcineva ar merita să furi?), dar la săraci
nu ajunge nici un sfanț. Locke adună bani doar pentru el
și pentru banda lui de Ticăloși Gentilomi.
Capricioasa și colorata lume subterană
a vechiului oraș Camorr este căminul lor de când se știu.
Dar acum un mister ucigător
a început să terorizeze orașul și un război clandestin
amenință să dezbine lumea subterană.
Prinși într-un joc ucigaș, Locke și prietenii săi
vor fi nevoiți să lupte pentru viața lor.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-609-001-8

9 786066 090018

www.rao.ro
www.raobooks.com

biblioteca rao

SCOTT LYNCH

MINCIUNILE LUI LOCKE LAMORA

Întâia Carte a seriei
Ticălosul Gentilom

Traducere din limba engleză
BOGDAN OLTEANU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LYNCH, SCOTT
Minciunile lui Locke Lamora / Scott Lynch; trad.: Bogdan Olteanu. – Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-001-8

I. Olteanu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

SCOTT LYNCH
The Lies of Locke Lamora
Copyright © Scott Lynch, 2006
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-001-8

Lui Jenny, această micuță lume ce a fost binecuvântată
să capete formă cu tine privind peste umărul meu.
-- Cu dragoste, întotdeauna

Prolog

BĂIATUL CARE FURA PREA MULT

1

În toiul verii lungi și jilave a celui de-al 77-lea An al lui Sendovani, Făuritorul-de-Hoți din Camorr îi făcu o vizită neanunțată și neașteptată Preotului-Fără-Ochi de la Templul din Perelandro, dorindu-și cu disperare să-i vândă băiatul Lamora.

– Să vezi ce chilipir am pentru tine! începu Făuritorul-de-Hoți, pe un ton care nu prevestea nimic bun.

– Pesemne că-i vreun chilipir de teapa lui Calo și Galdo, nu? zise Preotul-Fără-Ochi. Nu mai am nici o clipă de răgaz tot încercând să-i dezvăț pe idioții ăia rânjiți de toate obiceiurile proaste pe care le-au căpătat de la tine, ca să-i fac să deprindă obiceiurile proaste ce-mi sunt mie de folos.

Făuritorul-de-Hoți dădu din umeri.

– Eh, Lanțuri, ți-am spus doar că-s niște năzdrăvani puși pe șotii încă de când am bătut palma și n-ai avut nimic de...

– Sau poate un chilipir ca Sabetha? Glasul pătrunzător, profund al preotului îl făcu pe Făuritorul-de-Hoți să-și înghită cuvintele. Cred că-ți aduci aminte cum m-ai jecmănit până la ultima lețcaie. Ar fi trebuit să te plătesc în aramă ca să văd cum îți rupi șalele încercând să târâi tot bănetul ăla după tine.

– Aaaaa, dar ea era deosebită, iar băiatul ăsta, băiatul ăsta e deosebit și el, i-o întoarse Făuritorul-de-Hoți. Este exact ce mi-ai cerut să

găsesc după ce ți i-am vândut pe Calo și pe Galdo. Tot ce ți-a plăcut mai mult la Sabetha! Este camorrean, dar corcit cu therin și vadran. Are furtișagul în sânge, cum te văd și cum mă vezi. Și chiar pot să las un pic din... din preț.

Preotul-Fără-Ochi cugetă îndelung.

– Nu mi-o lua în nume de rău, zise el în cele din urmă, dar experiența îmi arată că ar fi mai înțelept din parte-mi să-ți întâmpin generozitatea neașteptată cu arma-n mână și cu spatele la zid.

Făuritorul de Hoți lăsă să-i fluture pe chip o expresie aproape sinceră, care îngheță imediat, într-un evident disconfort. Dădu din umeri cu falsă nepăsare.

– Sunt niște, hhmm, probleme cu băiatul, ce-i drept. Însă problemele au de-a face cu faptul că este în grija mea. Dacă ar trece în grija ta, sunt sigur că ele ar, ăăă... dispărea.

– Aha. Deci ai un băiat *magic*. De ce n-ai zis așa? Preotul își scărpină fruntea pe sub legătura din mătase albă care-i acoperea ochii. *Minunat!* O să-l plantez în afurisitul ăla de pământ, ca să crească un vrej din el și să pot urca într-un tărâm fermecat, dincolo de nori.

– Ha. Ha-ha-ha, am mai avut de-a face cu sarcasmul tău și înainte, Lanțuri. Făuritorul-de-Hoți făcu o plecăciune greoaie, în bătaie de joc. E chiar atât de greu să recunoști că te interesează?

Preotul-Fără-Ochi scuipă.

– Mda, să zicem că lui Calo, Galdo și Sabethei le-ar prinde bine un nou tovarăș de joacă sau măcar un sac de box. *Să zicem* că aș fi dispus să dau vreo trei parale și-un scuipat pe un băiat de-ăsta misterios, de nu-l vrea nimeni. Care-i problema băiatului?

– Problema lui, spuse Făuritorul-de-Hoți, este că, dacă nu ți-l vând ție, o să trebuiască să-i tai beregata și să-l azvârl în mare. Și o să trebuiască să fac asta la *noapte*.

2

În noaptea-n care băiatul Lamora fusese luat în grijă de Făuritorul-de-Hoți, străvechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor era plin de copii care așteptau în tăcere ca noii lor frați și surori să fie coborâți în mausolee.

Protejații Făuritorului-de-Hoți aveau toți lumânări; lumina lor rece și albăstruie sclipea prin perdeaua argintie a ceții de pe fluviu ca niște felinare printr-o fereastră înnegrită de fum. Un șir de lumini fantomatice își croia drum de pe vârful dealului, de-a lungul bornelor de piatră și a potecilor ceremoniale, până la podul larg de sticlă de peste canalul Fum-de-cărbune, abia vizibil prin ceața călâie care se înalță în nopțile de vară de pe osemintele ude ale Camorrului.

– Haideți, iubiții mei, odoarele mele, nou-găsiții mei, țineți pasul, șopti Făuritorul-de-Hoți, înghiontindu-l pe ultimul din cei treizeci și ceva de orfani din Cuprins-de-flăcări peste podul Fum-de-cărbune. Luminile alea sunt doar noii voștri prieteni veniți să vă călăuzească pe dealul meu. Haideți, comorile mele! Se duce întunericul și avem atâtea de vorbit...

În rarele momente de vanitate, Făuritorul-de-Hoți se socotea un artist. Un sculptor, mai exact, cu orfani drept lut și cu străvechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor drept atelier.

Optzeci și opt de mii de suflete produceau un volum regulat de deșeuri; deșeurile acestea cuprindeau și un șiroi mic, dar constant de copii pierduți, nefolositori și abandonați. Desigur, negustorii de sclavi îi luau pe unii dintre ei și îi duceau în Tal Verarr sau în Insulele Jeremite. Teoretic, sclavia era ilegală în Camorr, dar actul de înrobire în sine era trecut cu vederea dacă nu mai rămânea nimeni care să apere victima.

Așa că negustorii de sclavi se ocupau de-o parte, iar prostia crasă mai lua câțiva. Foametea și bolile pe care le provoca aceasta erau, de asemenea, cauze firești ale pierii celor cărora le lipsea curajul sau măiestria de a-i jumuli pe cei din jur ca să-și câștige existența. Bineînțeles, mai erau și cei care nu duceau lipsă de curaj, ci doar de măiestrie, iar aceștia sfârșeau adesea în știreangul de la Podul Negru din fața Palatului Răbdării. Magistrații Ducelui se descotoroseau de micii pungași folosind același știreang în care-i spânzurau pe cei mari, dar aveau grijă să le prindă micuților greutăți la glezne înainte să-i arunce peste pod, ca să atârne cum se cade.

Orfanii care nu aveau aceste pitorești sorți erau imediat adunați de ceata Făuritorului-de-Hoți, aduși pe rând sau în mici grupuri să-i audă glasul liniștitor și să primească o masă caldă. În scurt timp, aflau ce fel de viață îi aștepta, în adâncurile cimitirului care era inima regatului său, acolo unde o sută patruzeci de copii de pripas se plecau în fața unui bătrân gârbovit și singuratic.

– Pasul mai iute, drăguții mei, noii mei copilași, urmați șirul de lumini și urcați până în vârf. Aproape am ajuns acasă, aproape că se simte mirosul mâncării. Gata cu ploaia, cu ceața și cu căldura asta împuțită.

Molimele erau tare folositoare pentru Făuritorul-de-Hoți, iar orfanii din Cuprins-de-Flăcări izbutiseră să scape de preferata lui: Șoapta Neagră. Se pogorâse de nicăieri asupra cartierului Cuprins-de-Flăcări, iar carantina fusese instituită la timp pentru ca orașul să nu mai fie amenințat decât de neliniște și de paranoia (oricine încerca să scape, traversând canalul înot sau într-o barcă, era omorât cu săgeți). Șoapta Neagră aducea un sfârșit groaznic pentru cei trecuți de unsprezece-doisprezece ani (deși, din câte își dădeau seama doftorii, molima nu se mulțumea să ia vieți după vreo regulă strictă) și doar câteva zile de ochi umflați și de fierbințeală în obraji pentru cei mai tineri.

După cinci zile de carantină, țipetele încetară și nimeni nu mai încercă să traverseze canalul, astfel încât Cuprins-de-Flăcări scăpă de soarta pentru care, de-atâtea ori în vremuri de molimă, numele-i păruse predestinat. În a unsprezecea zi, când carantina fu ridicată și vătafii Ducelui veniră să constate pagubele, cam a opta parte din cei patru sute de copii care locuiseră acolo mai erau încă în viață. Formaseră deja găști pentru a se apăra mai bine și se învățaseră cu anumite aspecte dure ale vieții fără adulți.

Făuritorul-de-Hoți așteptă ca aceștia să fie adunați și eliberați din liniștea sinistră a vechiului lor cartier.

Plăti mulți arginți pentru treizeci din cei mai pricepuți și încă și mai mult pentru discreția vătafilor și a sticleților pe care îi scăpase de grija copiilor. Apoi îi conduse, așa bezmetici, trași la față și duhnind ca naiba cum erau, prin negura întunecată a nopții camorrene, către vechiul cimitir de pe Dealul Umbrelor.

Băiatul Lamora era cel mai tânăr și mai pipernicit dintre toți. Avea cam cinci sau șase ani, era tot numai *piele* soioasă și *oase* ascuțite. Făuritorul-de-Hoți nici măcar nu-l alesese; Lamora se strecurase printre ceilalți ca și cum ar fi făcut parte din grup. Făuritorul-de-Hoți era conștient de asta, dar dusese acel soi de viață în care nici măcar un simplu orfan neatins de molimă nu era de lepădat.

Era vara celui de-al șaptezeci și șaptelea An al lui Gandolo, Părintele Oportunităților, Patronul Banului și al Negoțului. Făuritorul-de-Hoți își târa pașii prin noaptea plină de umbre, păstorind șirul dezorganizat de copii.

Peste numai doi ani, avea să se milogească de Părintele Lanțuri, Preotul-Fără-Ochi, să i-l ia de pe cap pe băiatul Lamora, ascuțindu-și cuțitele, în cazul în care ar fi fost refuzat.

3

Preotul-Fără-Ochi își scărpină firele țepoase și cărunte de pe gât.

– Nu zău?!

– Vorbesc cât se poate de serios. Făuritorul-de-Hoți băgă mâna în buzunarul pieptarului său mai mult decât ponosit și scoase o pungă de piele legată de un șnur; punga era ruginie ca sângele uscat. Deja am obținut permisiune de la șeful cel mare. O să-i spintec mutra de la o ureche la alta și-l trimit să-și admire dantura.

– Pe toți zeii, e o poveste tristă, până la urmă! Pentru un Preot-Fără-Ochi, felul în care împunse cu degetele în pieptul Făuritorului-de-Hoți fu cât se poate de rapid și precis. Găsește-ți alt nătărău care să te scoată cu conștiința curată. Cu mine nu-ți merge!

– Mă doare în cot de conștiință, Lanțuri. Eu vorbesc aici de zgârcenie. A mea și a ta. Nu pot să păstrez băiatul, așa că îți ofer ocazia asta unică. Un târg cinstit.

– Dacă băiatul e atât de neascultător încât nu îl poți păstra, de ce nu îi bagi mințile în cap și nu-l lași să mai crească până ce o fi bun de vândut?

– Nici nu începe vorbă, Lanțuri! Nu am de ales. Doar o mamă de bătaie nu-i de ajuns, pentru că nu vreau ca vreuna din celelalte mici lichele să afle ce a, ăăă... făcut. Dacă i-ar trece prin cap vreunuia

dintre ei să facă ce a făcut el... să ne ferească zeii! Nu aș mai putea să-i controlez după aia. Fie îl omor cât se poate de repede, fie îl vând și mai repede. Fie nu scot nici un ban, fie scot câteva parale. Așa că, ghici ce prefer?

– Băiatul a făcut ceva ce nici măcar nu poți pomeni de față cu ceilalți? Lanțuri își frecă fruntea deasupra legăturii de pe ochi și oftă. La naiba... Asta chiar că-i ceva ce mi-ar plăcea să aud!

4

Un vechi proverb camorrean spune că singurul lucru statornic în sufletul omului este nestatornicia; toate celelalte vin și trec, chiar și ceva atât de folositor precum un deal ticsit cu cadavre.

Dealul Umbrelor fusese primul cimitir al nobililor din istoria Camorrului. Se afla într-o zonă ideală pentru a păstra la adăpost de Marea de Fier osemintele celor care trăiseră în huzur. Cu timpul însă puterea trecuse în alte mâini – în familiile constructorilor de cripte, ale antreprenorilor de pompe funebre și ale cioclilor de meserie; tot mai puțini nobili erau înmormântați pe Dealul Umbrelor, de vreme ce în apropiere se găsea Dealul Șoaptelor, mult mai încăpător pentru monumentele opulente și de prost gust, cu prețuri pe măsură. Războaiele, molimele și uneltirile scăzuseră încet, dar sigur de-a lungul anilor numărul familiilor care aveau monumente de îngrijit pe Dealul Umbrelor. În cele din urmă, pe deal nu mai veniră decât preoții și preotesele lui Aza Guilla, care-și fac ucenicia dormind prin morminte, și orfanii fără adăpost care se aciuau în criptele neîngrijite, cufundate în praf și-n întuneric.

Făuritorul-de-Hoți (deși nu era cunoscut încă sub acest nume, desigur) ajunsese să trăiască într-o asemenea criptă la ceasul de restriște al vieții sale, pe când nu era decât o jalnică ciudățenie, un hoț de buzunare cu nouă degete rupte.

La început, relația sa cu orfanii din Dealul Umbrelor fusese una pe jumătate tiranică, pe jumatate împăciuitoare. Un soi de nevoie ancestrală de o figură autoritară îi oprea să-l omoare în somn; la rându-i, el începu, câine-câinește, să le explice câteva din șmecheriile meseriei sale.

Pe măsură ce degetele i se vindecară (un fel de a spune „vindeca", pentru că degetele lui aveau să semene mereu cu niște vreascuri frânte în mai multe locuri), începu să le împărtășească tot mai mult din ticăloasa lui înțelepciune copiilor murdari care se fereau de ploaie și de straja orașului împreună cu el. Numărul lor crescu, odată cu câștigul, și începură să facă mai mult loc pentru ei înșiși în camerele de piatră udă ale vechiului cimitir.

Cu timpul, hoțul de buzunare cu oasele fărâmicioase deveni Făuritorul-de-Hoți; Dealul Umbrelor deveni regatul său.

Băiatul Lamora și tovarășii lui, orfanii din Cuprins-de-Flăcări, pătrunseră în acest regat la douăzeci de ani de la întemeierea lui; ceea ce văzură în acea noapte fu un cimitir nu cu mult mai adânc decât movilele de țărână de pe vechile morminte. Între criptele principale fusese săpată o întreagă rețea de tunele și galerii, ai căror pereți bătătoriți erau străbătuți de drugi de sprijin, asemenea coastelor unor dragoni din lemn morți de mult. Foștii „locatari" fuseseră dezgropați pe furiș și azvârliți în golf. Dealul Umbrelor era acum un mușuroi de orfani care se îndeletniceau cu tâlhăria.

Orfanii din Cuprins-de-Flăcări coborâră prin intrarea, ca o gură neagră, a mausoleului din vârful dealului și trecură prin tunelul cu schelet de lemn luminat de pâlpâirea argintie a globurilor alchimice reci, în timp ce fuioare alunecoase de ceață li se împleteau printre glezne. Orfanii din Dealul Umbrelor îi priveau din fiecare ungher și de după fiecare moviliță, cu ochi reci, dar iscoditori. Aerul greu din tunel era încărcat de mirosurile pământului și ale cadavrelor râncede – un iz ce fu în curând întețit de prezența orfanilor din Cuprins-de-Flăcări.

– Intrați, intrați, strigă Făuritorul-de-Hoți, frecându-și mâinile. Casa mea e și casa voastră; bine-ați venit în ea! Toți cei de-aici avem un lucru în comun: n-avem mamă, n-avem tată. Mare păcat, n-am ce zice, dar acum veți avea surori și frați berechet, și un acoperiș deasupra creștetului. O locuință... o familie...

Un cortegiu de orfani din Dealul Umbrelor mătură tunelul în urma lui, stingându-și, în trecere, ciudatele lumânări albastre, până

când doar lumina argintie a globurilor din perete rămase să îi călăuzească.

În inima regatului Făuritorului-de-Hoți se afla o scobitură uriașă și călduroasă, cu podeaua din pământ bătătorit, de vreo două ori mai mare decât un stat de om înalt, lungă și lată de cincisprezece stânjeni. Un singur scaun, din scoruș negru și lucios, cu spătar înalt, era sprijinit de peretele din fund; Făuritorul-de-Hoți se așeză pe el cu un oftat de mulțumire.

Zeci de pături jerpelite erau întinse pe jos, încărcate cu mâncare castroane cu pui ciolănos, marinat în vin ieftin de migdale, cozi moi de rechin înfășurate în costiță și înmuiate în oțet și pâine neagră unsă cu grăsime de cârnați. Mai era și mazăre și linte sărată, precum și străchini cu roșii și pere răscoapte. Nu cine știe ce, de fapt, dar erau atât de multe și de diverse cum majoritatea orfanilor din Cuprins-de-Flăcări nu mai văzuseră în viața lor. Se năpustiră asupra lor pe nerăsuflate; Făuritorul-de-Hoți zâmbi înțelegător.

Nu sunt atât de netot încât să mă bag între voi și o masă pe cinste, dragii mei. Așa că înfulecați cât puteți; ba chiar mai mult decât puteți. Recuperați timpul pierdut. Vorbim noi pe urmă.

În vreme ce orfanii din Cuprins-de-Flăcări se îndopau, orfanii din Dealul Umbrelor se înghesuiră în jurul lor, privindu-i în tăcere. În curând, camera fu plină ochi, iar aerul deveni și mai stătut. Ospățul continuă până când nu mai rămase absolut nimic în farfurii; supraviețuitorii Șoaptei Negre își linseră ultimele urme de oțet și de grăsime de pe degete, apoi își întoarseră privirile circumspecte către Făuritorul-de-Hoți și acoliții acestuia. Ca la comandă, Făuritorul-de-Hoți ridică trei degete strâmbe.

Și-acum să trecem la chestii importante! strigă. *Trei* chestii importante. În primul rând, sunteți aici pentru că am *plătit* pentru voi. Am dat bani frumoși ca să ajung la voi înaintea *altcuiva.* Bag mâna-n foc că toți micuții voștri prieteni pentru care n-am plătit au încăput pe mâinile negustorilor de sclavi. Nu se poate face nimic altceva cu orfanii. N-aveți unde sta, nu-i nimeni care să vă poarte de grijă. Straja îi vinde pe cei de teapa voastră ca să aibă de băut, dragii mei; sergenții nu se ostenesc să vă treacă în rapoartele lor, iar căpitanii nu se ostenesc să dea doi bani pe asta. Și, continuă el, acum, că a fost

ridicată carantina din Cuprins-de-Flăcări, toți negustorii de sclavi și ăia de se vor negustori de sclavi din Camorr vor fi *nespus de stârniți* și *cu ochii-n patru*. Sunteți liberi să vă ridicați și să plecați de pe dealul ăsta când credeți voi de cuviință, dar bag mâna-n foc că, în scurt timp, o să fiți batjocoriți sau o să dați la vâsle sub punte... și asta pentru tot restul vieții. Ceea ce mă aduce la al doilea subiect. Toți *prietenii* mei pe care-i vedeți aici, și arătă spre orfanii din Dealul Umbrelor rânduiți de-a lungul pereților, pot pleca oricând poftesc și, în general, oriunde poftesc, pentru că se află sub oblăduirea mea. Știu, spuse el cu o față lungă și solemnă, că nu-i nimic de capul meu la prima vedere; însă nu vă lăsați păcăliți. Am prieteni puternici, dragii mei. Ceea ce vă ofer eu este siguranța dată de acești prieteni. Dacă cineva, un negustor de sclavi, de exemplu, ar cuteza să se-atingă de vreunul dintre copiii mei din Dealul Umbrelor, ei bine, urmările ar fi imediate și cât se poate de, hhmm, *necruțătoare*.

Cum nici unul dintre nou-veniți nu păru să dea semne de entuziasm, Făuritorul-de-Hoți își drese glasul.

– Aș pune să fie omorâte lepădăturile alea nenorocite. Ați priceput?

Pricepuseră foarte bine.

– Și uite așa, ajung la cel de-al treilea punct pe care voiam să-l pomenesc, și anume voi. Mica noastră familie are întotdeauna nevoie de noi frați și surori, așa că vă puteți socoti poftiți, ba chiar *încurajați* să binevoiți a ne oferi plăcerea prezenței voastre *intime și permanente*. Faceți din dealul ăsta casa voastră, din mine – stăpânul vostru, și din copiii ăștia nemaipomeniți – frații și surorile voastre. Veți primi masă, casă și protecție. Sau puteți pleca chiar acum și veți sfârși drept poamă fragedă în cine știe ce bordel din Jerem. E vreun voluntar?

Nici unul dintre nou-veniți nu scoase o vorbă.

– Știam eu că mă pot bizui pe voi, scumpele mele odoare din Cuprins-de-Flăcări. Făuritorul-de-Hoți își deschise larg brațele și zâmbi, dezvelind un șirag de dinți cafenii precum apa mlaștinii. Însă există și responsabilități, desigur. Trebuie făcute compromisuri, cum ar veni – după faptă și răsplată. Că doar nu scot mâncare pe fund! Oalele de noapte nu se golesc singure. Înțelegeți ce vreau să spun?

Cam jumătate dintre orfanii din Cuprins-de-Flăcări încuviințară șovăielnic.

– Regulile sunt simple! O să le învățați pe toate la timpul lor. Pentru moment, iată ce trebuie să știți. Cine mănâncă muncește. Cine muncește mănâncă. Ceea ce mă aduce la a patra – of! Copii, copii... Arătați-i îngăduință unui moșneag uituc și închipuiți-vă că a ridicat patru degete. Aceasta este cea de-a *patra* chestiune importantă. Ei bine, sunt treburi pe care le avem de făcut aici, pe deal, dar mai sunt *și altele* care trebuie făcute prin alte părți. Niște trebușoare... mai delicate, mai neobișnuite. Trebușoare amuzante și interesante. Peste tot prin oraș, unele în timpul zilei, altele noaptea. Ele vor cere curaj, îndemânare și, hhmmm, discreție. Am fi *nespus* de încântați să ne ajutați cu... sarcinile astea speciale.

Arătă spre băiatul pentru care nu plătise, pacostea aia mică ce-l fixa acum cu ochi încăpățânați și posaci pe deasupra unei guri încă mânjite cu bucăți de roșii.

– Tu, băiatul în plus, al treizeci și unulea din treizeci! Ce zici? Ești gata să ne-ajuți? Ești dornic să-ți ajuți noii frățiori și noile surioare în munca lor interesantă?

Băiatul cugetă câteva clipe.

– Adică, zise el cu glas subțire și ascuțit, vrei să furăm.

Bătrânul îl privi îndelung pe băiețel, în vreme ce câțiva orfani din Dealul Umbrelor chicoteau înfundat.

– Da, încuviință Făuritorul-de-Hoți într-un târziu. S-ar putea ca tocmai asta să vreau, deși tu ai o perspectivă foarte, hhmm, *intransigentă* asupra unui anumit soi de inițiativă personală pe care noi preferăm s-o exprimăm în termeni ceva mai vagi și mai dibaci. Nu că mă aștept ca asta să-nsemne ceva pentru tine. Cum te cheamă, băiete?

– Lamora.

– Părinții tăi trebuie că au fost tare sărăntoci de ți-au dat doar un nume de familie. Cum ți-au *mai* spus?

Băiatul păru să se gândească foarte serios la asta.

– Mă cheamă Locke, spuse el în cele din urmă. Ca pe tatăl meu.

– Foarte bine. Parcă alunecă pe limbă numele ăsta. Ei bine, Locke-ca-pe-tatăl-tău Lamora, vino-ncoa' să vorbim un pic. Voi, ceilalți, luați-vă tălpășița. Frații și surorile voastre vă vor arăta unde

o să dormiți la noapte. O să vă arate și unde să goliți una, să puneți alta – treburi de-astea, dacă mă-nțelegeți. Acum nu trebuie decât să faceți curat în sala asta, dar o să primiți mai mult de lucru în zilele care-o să vină. Vă promit că totul vă va fi clar când o să aflați cum mi se spune mie în lumea de dincolo de delușorul ăsta.

Locke se duse lângă tronul cu spătar înalt în care stătea Făuritorul-de-Hoți; grămada de nou-veniți se ridică și se învălmăși până când orfanii din Dealul Umbrelor, mai mari decât ei, începură să-i înșface de gulere și să le dea instrucțiuni simple. În curând, Locke și stăpânul din Dealul Umbrelor rămaseră pe cât de singuri ar fi putut spera.

– Băiete, zise Făuritorul-de-Hoți, eu sunt obișnuit să-i dezvăț pe toți noii mei copii de o anumită reticență atunci când ajung în Dealul Umbrelor. Știi ce-i aia *reticență?*

Băiatul Lamora clătină din cap. Bretonul castaniu, unsuros și prăfuit îi atârna deasupra fețișoarei rotunde, iar petele de roșii din jurul gurii se uscaseră și arătau și mai urât. Grijuliu, Făuritorul-de-Hoți îi șterse petele cu mâneca hainei sale ponosite; băiatul nici nu clipi.

– Înseamnă că li s-a spus că e rău să furi lucruri, iar eu trebuie să-i fac acum să se obișnuiască altfel, pricepi? Cât despre tine, tu nu pari să suferi de o asemenea reticență, astfel încât noi doi s-ar putea să ne înțelegem de minune. Ai mai furat și înainte, nu?

Băiatul încuviință.

– Chiar și înainte de molimă, nu?

Băiatul încuviință din nou.

– M-am gândit eu. Dragul meu drag... nu ți-ai, hmmm, pierdut părinții în timpul *molimei,* așa-i?

Băiatul își lăsă privirea în pământ și clătină încet din cap.

– Asta înseamnă că ești deja obișnuit să îți porți singur de grijă de ceva vreme. Nu are de ce să îți fie rușine. Ba chiar s-ar putea să capeți și mai mult respect aici, numai de aș găsi o cale să te pun la încercare...

Drept răspuns, băiatul Lamora băgă mâna în sânul hainelor lui zdrențuite și îi întinse ceva Făuritorului-de-Hoți. Două punguțe de piele căzură în palma bătrânului – chestii ieftine, aspre și pătate, legate la gură cu șireturi uzate.

– Pe astea de unde le-ai mai luat?

– De la străjeri, șopti Locke. Câțiva străjeri ne-au luat cu forța și ne-au cărat în spate.

Făuritorul-de-Hoți se trase înapoi ca mușcat de șarpe, holbându-se neîncrezător la pungi.

– Ai șterpelit astea de la afurisiții de străjeri? De la *Jachetele Galbene?!*

Locke încuviință cu entuziasm.

– Ne-au luat cu forța și ne-au *cărat* în spate.

– Zeii să ne apere și să ne păzească! murmură Făuritorul-de-Hoți. Oh, pe toți zeii! Tocmai ne-ai nenorocit în mod sublim, Locke-ca-pe-tatăl-tău Lamora. De-a dreptul sublim.

5

– A încălcat Pactul Secret chiar din prima noapte, micul ticălos obraznic.

Făuritorul-de-Hoți era acum așezat confortabil în grădina de pe acoperișul templului Preotului-Fără-Ochi, ținând în mână o cupă din piele gudronată. Vinul din cupă era aproape oțetit, din cel mai acru și ieftin soi, însă era un alt semn cum că negocierile serioase erau pe cale să înceapă.

– Nu s-a mai întâmplat niciodată. Nici înainte, nici după.

– Cineva l-a învățat să ciordească, dar nu i-a zis că *nu trebuie* să se atingă de Jachetele Galbene. Părintele Lanțuri își țuguie buzele. Foarte ciudat. Chiar foarte ciudat. Dragul nostru Capa Barsavi ar fi încântat să *întâlnească* un astfel de individ.

– Nu am aflat niciodată de la cine a învățat. Băiatul pretinde că a deprins singur meșteșugul, dar asta-i vrăjeală. Țâncii de 5 ani se joacă cu pești morți și baligă de cal, Lanțuri. Nu se apucă, din senin, să inventeze metode mai bune de a pipăi și de a șmangli punguțe.

– Și ce ai făcut cu pungile?

– Am fugit pe nerăsuflate înapoi la postul de strajă din Cuprins-de-Flăcări și am pupat picioare până mi s-au înnegrit buzele. Am explicat căpitanului străjilor că unul dintre nou-veniți nu a înțeles

cum merg lucrurile în Camorr, că le înapoiam banii plus dobândă, cerșindu-le iertare și sincere etcetera etcetera.

– Și au acceptat?

– Banii îi înveselesc pe oameni, Lanțuri. Am burdușit pungile alea cu arginți. Apoi am dat fiecărui om din brigadă bani de băut pe vreo cinci-șase nopți și am căzut cu toții de acord că vor bea câteva pahare în sănătatea lui Capa Barsavi, care, *desigur,* nu trebuie să fie deranjat cu ceva atât de neînsemnat precum încălcarea nenorocitului de Pact de către un mucos de 5 ani, pe care credinciosul său Făuritor-de-Hoți l-a scăpat din ochi.

– Așadar, zise Preotul-Fără-Ochi, asta s-a întâmplat chiar în prima noapte a întâlnirii dintre tine și misteriosul *meu* băiat, chilipirul căzut din cer.

– Sunt tare bucuros că începi să-l privești cu ochi buni pe nemernicul ăsta mic, Lanțuri, fiindcă lucrurile se complică și mai mult. Nu știu cum să îți explic mai bine. Am copii cărora *le place* să fure. Am copii cărora nici nu le place, nici nu le displace să fure, pe când alții tolerează furatul doar pentru că știu că nu au de ales. Dar nimeni, *absolut nimeni* nu a fost vreodată atât de avid după furat cum e băiatul ăsta. Dacă ar avea gâtul tăiat și un doftor ar încerca să i-l coasă, Lamora ar fura acul și ața și ar muri râzând. Fură... *prea mult.*

– Fură prea mult, repetă îngândurat Preotul-Fără-Ochi. Fură prea mult. Dintre toate nemulțumirile pe care le poate avea cineva care instruiește copii pentru a deveni hoți de meserie...

– N-ai decât să râzi, zise Făuritorul-de-Hoți. Na-ți beleaua.

6

Lunile trecură. Parthis îi lăsă locul lui Festal, aceasta lui Aurim, iar ploile torențiale de vară făcură loc ploilor reci și mocănești de iarnă. Cel de-al 77-lea An al lui Gandolo deveni cel de-al 77-lea An al lui Morgante, Părintele Orașului, Patronul Știreangului și-al Mistriei.

Opt din cei treizeci și unu de orfani din Cuprins-de-Flăcări, ceva mai puțin pricepuți la sarcinile *delicate* și *interesante* date de Făuritorul-de-Hoți, atârnau de Podul Negru din fața Palatului Răbdării.

Așa mergeau lucrurile; supraviețuitorii erau prea preocupați cu propriile sarcini delicate și interesante ca să le pese.

Comunitatea din Dealul Umbrelor, descoperi repede Locke, era strict împărțită în două clanuri: Străzile și Ferestrele. Cel de-al doilea era un grup mai mic și mai selectiv, care își câștiga traiul după asfințitul soarelui. Se strecurau pe acoperișuri și prin hornuri, descuiau lacăte și lunecau printre gratiile firidelor, furând tot ce apucau, de la bani și bijuterii până la bucăți de untură din cămări nesupravegheate.

Pe de cealaltă parte, fetele și băieții din Străzi patrulau pe ulițele, aleile și podurile de peste canalele Camorrului în timpul zilei, lucrând în echipe. Copiii mai în vârstă și mai experimentați (ciorditorii) șterpeleau din poșete, buzunare și de pe tarabele negustorilor, în vreme ce copiii mai mici și mai puțin îndemânatici (momitorii) aranjau diversiuni – fie plângeau după mame inexistente, fie se prefăceau bolnavi, fie alergau dintr-o parte în alta strigând: „Stai! Hoțul!“ în toate direcțiile, în timp ce ciorditorii fugeau cu prada.

Când se întorcea în cimitir, după orice fel de vizită în exterior, fiecare orfan era luat în primire de un copil mai mare sau mai în vârstă; tot ce furase sau adunase era trecut prin toată ierarhia de găligani și bătăuși până când ajungea la Făuritorul-de-Hoți, care însemna numele într-un misterios și foarte precis catastif mental, pe măsură ce intra prada zilei. Cei care produceau primeau de mâncare; ceilalți trebuiau să exerseze de două ori mai mult în seara aceea.

Noapte de noapte, Făuritorul-de-Hoți se perinda prin mușuroaiele din Dealul Umbrelor încărcat cu pungi cu bani, batiste de mătase, coliere, nasturi metalici și multe alte mărunțișuri de valoare. Protejații lui încercau să i le fure prin orice metode; cei pe care îi prindea sau îi simțea în timpul exercițiului erau pedepsiți pe loc. Făuritorul-de-Hoți prefera să nu îi bată pe cei care pierdeau în astfel de jocuri de antrenament; mai degrabă, erau obligați să bea ulei de ghimbir dintr-o ploscă, în timp ce tovarășii lor se adunau în jur, strigând batjocoritor. Uleiul de ghimbir din Camorr e ceva foarte neplăcut; e ca și cum ai înghiți jăratic de Stejar Otrăvitor (după cum mărturisise chiar Făuritorul-de-Hoți).

Celor care nu-și deschideau gura li se turna pe nas, în vreme ce copii mai mari îi țineau cu capul în jos. Nu era nevoie să i se întâmple cuiva de două ori.

Cu timpul, până și cei cu limbile opărite de ghimbir și cu gâtlejurile umflate deprindeau noțiunile de bază ale datului cu jula și ale „împrumutului" din produsele negustorilor neatenți. Făuritorul-de-Hoți îi inițiie cu entuziasm în arhitectura pieptarelor, jiletcilor, redingotelor și a pungilor de la cingătoare, ținând pasul cu ultimele mode, pe măsură ce acestea apăreau dinspre docuri. Protejații săi aflară ce putea fi tăiat, ce putea fi smuls și ce trebuia șterpelit cu degete îndemânatice.

– Ideea, iubiții mei, e să nu încălecați piciorul omului ca niște câini în călduri sau să vă agățați de mâna lor ca niște țânci răsfățați. Jumătate de secundă de contact efectiv cu persoana este deseori prea mult, mult prea mult. Făuritorul-de-Hoți imită un streang agățat de gât și-și scoase limba de-un cot. O să trăiți și-o să muriți respectând trei reguli sacre. Mai întâi de toate, asigurați-vă întotdeauna că victima nu este atentă, că e distrasă fie de momitorii voștri, fie de vreo altă drăcovenie care să vă fie de folos, cum ar fi o încăierare sau o casă în flăcări. Casele în flăcări sunt *minunate* pentru ceea ce urmărim noi; prețuiți-le. În al doilea rând, reduceți la minimum – și, la naiba, vreau să se înțeleagă chiar *la minimum!* – contactul cu persoana, chiar și când aceasta este neatentă. Se eliberă din strangul invizibil și rânji cu șiretenie. În ultimul rând, imediat ce v-ați terminat treaba, ștergeți-o din zona respectivă, chiar dacă persoana e proastă făcută grămadă. Ce v-am învățat eu?

– Înhață o dată și fugi, intonară ucenicii săi. Înhață de două ori și ți-o furi!

Noi orfani veneau pe deal, câte unul sau doi deodată; copiii mai mari păreau să părăsească dealul o dată la câteva săptămâni, fără cine știe ce tam-tam. Locke presupuse că asta era dovada unei discipline mult mai complexe decât uleiul de ghimbir, dar nu puse întrebări, deoarece era prea jos în ierarhie ca să riște asta sau ca să aibă încredere în răspunsurile pe care le-ar fi primit.

Cât privește propria pregătire, Locke fu repartizat la Străzi chiar a doua zi după ce ajunsese acolo și fu imediat azvârlit printre

momitori (drept pedeapsă, bănui el). Nici nu trecuseră două luni și calitățile sale îi asigurară înălțarea la gradul de ciorditor. Acesta era socotit un pas important pe scara socială, dar Lamora era singurul copil de pe deal care părea să prefere să lucreze cu momitorii mult după ce ar fi putut să n-o mai facă.

Era ursuz și n-avea prieteni pe deal, însă la momit era un adevărat artist; parcă prindea viață. Perfecționă întrebuințarea miezului de portocală pe post de vomă falsă; în vreme ce alți momitori se apucau pur și simplu de burtă și gemeau, Locke își făcea execuțiile mai interesante producând o băltoacă albă-portocalie și călduță la picioarele spectatorilor săi (sau, dacă era într-o dispoziție mai perversă, direct pe poalele rochiilor sau pe carâmbii cizmelor).

Un alt șiretlic preferat de-al lui era să-și lege de gleznă, pe sub nădragi, o crenguță lungă și uscată. Când cădea deodată în genunchi, crenguța se rupea cu un zgomot puternic; urmat de un urlet înfiorător, acest lucru atrăgea ca un magnet atenția și compasiunea, în special dacă se petrecea în imediata apropiere a unei roți de căruță. După ce ademenea mulțimea îndeajuns, era salvat de la o atenție prea sporită de sosirea altor momitori, care anunțau zgomotos că-l „târăsc acasă la mama", ca să poată fi consultat de un doftor. Capacitatea lui de a merge era recăpătată în mod miraculos imediat ce era târât după un colț.

De fapt, el își formă un adevărat repertoriu de diversiuni măiestrite într-un timp atât de scurt, încât Făuritorul-de-Hoți fu nevoit să-l ia din nou deoparte pentru încă o discuție între patru ochi (asta după ce Locke „aranjase", din numai câteva tăieturi de briceag, nefericita prăbușire în public a fustei și a corsetului unei domnișoare).

– Ascultă aici, Locke-ca-pe-tatăl-tău Lamora, îi zise Făuritorul, n-ai să bei ulei de ghimbir de data asta, fii pe pace, dar ți-aș fi *mai mult* decât recunoscător dacă ți-ai folosi diversiunile în scopuri mai practice, și nu ca să te dai în stambă.

Locke doar îl privi și își foi nervos picioarele.

– O să-ți vorbesc deschis, atunci. Ceilalți momitori ies zi de zi să se uite la tine, nu să-și facă afurisita aia de treabă. Iar eu n-am

nevoie de-o trupă de teatru. Trimite pușlamalele alea voioase înapoi la treaba lor și nu te mai da atâta în spectacol când ți-o faci pe-a ta.

O vreme după aceea, totul fu bine și frumos.

Apoi, la nici șase luni după ce ajunsese pe deal, Locke dădu foc din greșeală tavernei Vița Sticlei-străvechi și declanșă o nebunie de carantină care aproape că șterse Strungile de pe harta Camorrului.

Strungile erau o vale plină de movile și bordeie, aflată în cel mai nordic punct al părții rău-famate a orașului; având formă de rinichi și aducând oarecum a amfiteatru, centrul insulei era cu vreo treisprezece metri mai jos decât marginile sale. Rânduri de case închiriate și de magazine fără ferestre ieșeau din straturile acestei oale imense, gata să dea în clocot; zidurile se rezemau în alte ziduri și aleile învăluite în ceață argintie se înghesuiau unele în altele, încât nici un nivel din Strungi nu putea fi traversat de mai mult de doi oameni mergând umăr la umăr.

Vița Sticlei-străvechi se înălța peste caldarâmul drumului care ducea spre apus și trecea peste un pod de piatră, din Strungi până în măruntaiele verzi ale Marei Camorrazza. Era un monstru de trei etaje, încovoiat, din lemn mâncat de vreme, cu scări șubrede și înăuntru, și în afară, care schilodeau cel puțin un locatar pe săptămână (ba chiar se făceau pariuri asupra următorului obișnuit al locului care avea să-și spargă capul). Era o speluncă plină de fumători de pipă și de cei cu Privirea-pierdută, care, în văzul lumii, își storceau în ochi picăturile lor neprețuite de drog și se întindeau apoi, cuprinși de convulsiile viziunilor, în vreme ce străinii le umblau prin lucruri sau îi foloseau drept mese.

Abia începuse cel de-al 77-lea An al lui Morgante, când Locke Lamora năvăli în sala mare a Viței Sticlei-străvechi, plângând cu sughițuri și fornăind pe nas, plin de elan, cu obrajii roșii, cu buzele însângerate și cu ochii vineți, toate semnele caracteristice ale Șoaptei Negre.

– Vă rog, domnule, șopti el către o namilă înspăimântată, în vreme ce barbugiii, barmanii, târfele și hoții se opriră cu toții să se holbeze la el. Vă rog! Mama și tata sunt bolnavi; nu știu ce au pățit.

Eu sunt singurul care se mai poate mișca... Trebuie – se smiorcăi el – să ne ajutați! Vă rog, domnule...

Cel puțin asta s-ar fi auzit dacă namila nu ar fi provocat o harababură în Vița Sticlei-străvechi, strigând cât îl țineau plămânii:

– Șoapta! Șoapta Neagră!

Nici un băiat de statura lui Locke nu ar fi putut supraviețui învălmășelii și terorii care urmară, dacă n-ar fi fost protejat de semnele bolii de pe față. Zaruri fură aruncate pe mese și cărți de joc se împrăștiară ca frunzele căzute dintr-un copac; carafe de tinichea și halbe de piele gudronată căzură pe podea, împroșcând băuturi ieftine. Mesele fură răsturnate, se scoaseră cuțite și bâte, cu care mulțimea era îndemnată să se miște mai repede, iar Cei cu Privirea-pierdută fură călcați în picioare de valul dezordonat de moloz uman ce se revărsa spre toate ușile, mai puțin spre cea în care stătea Locke, milogindu-se zadarnic (sau cel puțin așa părea) la zbierete și spinări întoarse.

Când taverna se goli de toată lumea, în afară de câțiva dintre Cei cu Privirea-pierdută care gemeau (sau erau nemișcați), tovarășii lui Locke se strecurară înăuntru; erau cam o duzină dintre cei mai iuți momitori și ciorditori din Străzi, aleși special de Lamora pentru această expediție. Se împrăștiară printre mesele răsturnate și pe după tejgheaua uzată, înșfăcând tot ce-apucau: de ici – un pumn de gologani, de colo – un cuțit bun, de dincolo – niște zaruri din os de balenă, însemnate cu mici puncte rubinii. Din cămară, coșuri cu pâine de proastă calitate, dar încă bună de mâncat, unt sărat în hârtie unsuroasă și o duzină de sticle de vin. Locke le lăsă doar jumătate de minut, numărând în minte pe când își ștergea machiajul de pe față; când termină de numărat, își călăuzi fârtații afară în noapte.

Tobele de alarmă bubuiau deja, chemând straja, iar peste ritmul lor se puteau auzi primele note ale cimpoaielor, un sunet care băga spaima în oasele oamenilor, deoarece anunța sosirea vătafilor Ducelui – Garda de Carantină.

Cei care participaseră la aventura de tip dă-i-și-fugi organizată de Locke își croiră drum prin gloatele tot mai mari de locuitori confuzi și panicați din Strungi și o luară la sănătoasa spre casă, prin Mara Camorrazza sau prin cartierul Fum-de-cărbune.

Se întoarseră cu cea mai mare pradă de bunuri și mâncare de care-și puteau aminti orfanii din Dealul Umbrelor și cu un morman de jumătăți-de-baron din bronz mai mare decât sperase Locke (nu știuse că jucătorii de zaruri sau de cărți își țineau banii la vedere, căci pe Dealul Umbrelor asemenea jocuri erau domeniul exclusiv al celor mai în vârstă și mai populari orfani, iar el nu era nici una, nici alta).

Făuritorul-de-Hoți rămase pur și simplu năucit timp de câteva ceasuri bune.

În acea noapte, bețivi panicați dădură foc Viței Sticlei-străvechi și sute de oameni încercară să fugă din Strungi, când straja orașului nu reuși să-l găsească pe băiatul care declanșase toată nebunia. Tobele de alarmă bubuiră până-n zori, podurile fură blocate, iar arcașii Ducelui Nicovante patrulară pe canalele din jurul Strungilor în luntre, cu destule săgeți să le-ajungă toată noaptea și încă pe-atât.

A doua zi dimineață, Făuritorul-de-Hoți purtă iar o discuție cu cel mai mic dintre orfanii rămași după molimă.

– Problema ta, Locke-*al-naibii-să-fii-tu* Lamora, este că îți lipsește complet *circumspecția.* Știi ce înseamnă să fii *circumspect?*

Locke clătină din cap.

– Hai să-ți explic cum stă treaba. Taverna aia avea un proprietar. Proprietarul ăla lucra pentru Capa Barsavi, șeful cel mare însuși, la fel cum lucrez și eu. Ei, proprietarul ăla de tavernă îi dădea bani lui Capa, cum îi dau și eu, ca să evite *accidentele.* Mulțumită ție, a avut acum ditamai accidentul, chiar dacă omul și-a plătit partea și nu avea *prevăzut* nici un accident. Așa că, dacă mă-nțelegi, faptul că ai întărâtat o haită de nenorocite de animale bețive să ardă locul ăla până la temelie, cu o falsă alertă de molimă, a fost tocmai opusul a ceea ce presupune un mod de operare *circumspect.* Deci poți să-ți dai acum cu părerea cam ce înseamnă cuvântul ăla?

Locke știa deja destul ca să încuviințeze viguros când îl auzi.

– Spre deosebire de ultima dată când ai încercat să mă omori cu zile, acum nu mai pot să-mi cumpăr iertarea și le mulțumesc zeilor că nici nu-i nevoie, deoarece pagubele sunt imense. Jachetele Galbene au bătut măr două sute de oameni azi-noapte, înainte să-și dea seama că nimeni nu era bolnav de Șoaptă; Ducele tocmai își strânsese nenorocita aia de oaste și era cât pe ce să treacă Strungile prin

foc. Ei, singurul motiv, și chiar *singurul* motiv, vreau să spun, pentru care nu plutești acum în burta unui rechin, având o expresie foarte surprinsă pe chip, este că Vița Sticlei-străvechi a ajuns un biet morman de cenușă; nimeni nu știe că s-a furat ceva de-acolo *înainte* să ajungă așa. Nimeni, în afară de noi. Așa că o să cădem *cu toții* de acord că nimeni de pe dealul ăsta nu știe nimic despre ce s-a întâmplat, iar *tu* o să deprinzi din nou un pic din reticența aia de care vorbeam eu când ai ajuns aici. Ți-aduci aminte de reticență, nu?

Locke încuviință.

– Vreau doar chestii mărunte de la tine, Lamora. Vreau trebușoare curate și drăguțe: o pungă de ici, un cârnat de colo. Vreau să-ți înghiți ambiția, s-o scuipi ca pe-o măsea stricată și să fii un momitor micuț și *circumspect* pentru vreun milion de ani de-acum înainte. Poți să faci asta pentru mine? Nu mai fura de la Jachetele Galbene, nu mai da foc la taverne, nu mai stârni vreo nenorocită de răzmeriță. Încearcă să fii un simplu hoț de buzunare, nu prea isteț, la fel ca frățiorii și surioarele tale. Ai priceput?

Din nou, Locke încuviință, străduindu-se să pară cât mai mâhnit cu putință.

– Bun. Și-acum, zise Făuritorul-de-Hoți, în vreme ce scotea sticluța aproape plină cu ulei de ghimbir, o să trecem la, hhmm, *punerea în practică* a dojenilor mele.

Și o vreme (după ce Locke își recăpătă graiul și răsuflarea îi reveni la normal) totul fu bine și frumos.

Însă cel de-al 77-lea An al lui Morgante deveni cel de-al 77-lea An al lui Sendovani și, cu toate că Locke izbutise, pentru un timp, să-și ascundă activitățile de Făuritorul-de-Hoți, cu încă o ocazie specială eșuă spectaculos în a fi circumspect.

Când Făuritorul își dădu seama de ceea ce făcuse băiatul, se duse să-l vadă pe Capa din Camorr și obținu permisiunea de a comite o micuță crimă. Abia după aceea îi trecu prin minte să se ducă la Preotul-Fără-Ochi, nu atât din milă, cât din speranța de a mai scoate măcar un mic profit.

7

Cerul era roșiatic și tot ceea ce rămăsese din ziua care trecuse era o dâră de aur topit care cobora încet la orizontul dinspre apus. Locke Lamora mergea în urma Făuritorului-de-Hoți, acoperit de umbra lungă a bărbatului care-l conducea spre Templul lui Perelandro ca să îl vândă. În sfârșit, Locke aflase unde tot dispăreau copiii mai mari.

O punte mare din sticlă ducea de la baza nord-vestică a Dealului Umbrelor către marginea estică a lungului și imensului Cartier al Templelor. La mijlocul punții, Făuritorul-de-Hoți se opri și privi către nord, dincolo de casele neluminate din Linişti, dincolo de apele învolburate ale Angevinului, până la conacele umbrite și bulevardele din piatră albă, mărginite de șiruri de copaci, din insulele Alcegrante, care se întindeau opulente sub înălțimea imposibilă a celor Cinci Turnuri.

Cele Cinci erau cele mai proeminente structuri din Sticlă-străveche într-un oraș plin cu substanța misterioasă; cel mai mărunt și mai puțin impunător, Capcana Zorilor, avea doar douăzeci și cinci de metri lățime și o sută douăzeci și cinci de metri înălțime. Adevărata culoare a fiecărui turn neted era amestecată acum cu lumina dogoritoare a soarelui de asfințit, iar țesătura de cabluri și coșuri de transport care împânzeau vârfurile turnurilor de abia putea fi întrezărită pe cerul de carmin.

– O să așteptăm aici o clipă, băiete, rosti Făuritorul-de-Hoți cu un talean necaracteristic în glas. Aici, pe podul meu. Atât de puțină lume o ia pe aici ca să ajungă la Dealul Umbrelor, încât aș putea spune că e al meu.

Vântul Ducelui, care sufla dinspre Marea de Fier în timpul zilei, își schimbase direcția; ca întotdeauna, noaptea urma să fie stăpânită de Vântul Spânzuratului, care sufla dinspre țărm spre mare, încărcat cu miasme de ferme și mlaștini putrezite.

– Să știi că mă descotorosesc de tine, adăugă Făuritorul-de-Hoți după un moment. Fără, ăăă... glumă. Adio și n-am cuvinte! Păcat că îți lipsește ceva... bunul-simț, probabil.

Locke nu zise nimic, preferând să privească imensele turnuri din sticlă, pe măsură ce văzduhul se golea de culoare; stelele albe-albăstrii străluceau și ultimele raze de soare dispăreau în apus, ca un mare ochi ce se închidea.

La primul semn al căderii nopții, o nouă lumină se înălța, licărind palid spre a împinge înapoi întunericul; această lumină lucea din interiorul Sticlei-străvechi din care erau făcute cele Cinci Turnuri și din sticla translucidă a podului pe care se aflau. Creștea cu fiecare clipă, ajungând atât de intensă, încât cufunda orașul în penumbra magică a unei zile înnorate.

Sosise ceasul Luminii-false.

Din înaltul celor Cinci Turnuri până la netezimea ca de obsidian a imenselor diguri de sticlă și la recifele artificiale de sub valurile ca de ardezie, Lumina-falsă radia din fiecare suprafață și din fiecare ciob de Sticlă-străveche din Camorr, din fiecare fărâmă a materialului straniu lăsat în urma lor de făpturile care puseseră temeliile orașului cu mult, mult timp înainte. În fiecare noapte, pe când soarele era înghițit de orizont, podurile de sticlă se preschimbau în fâșii de lumină sclipitoare; turnurile, străzile și straniile sculpturi – toate din sticlă – sclipeau stins cu nuanțe de violet, azur, portocaliu și alb-sidefiu, iar lunile și stelele deveneau treptat cenușii.

Așa era amurgul în Camorr – sfârșitul lucrului pentru ultimii muncitori de zi, schimbarea străjii și sigilarea porților cetății; un ceas de strălucire supranaturală care urma să facă loc adevăratei nopți.

– Hai să ne vedem de drum, spuse Făuritorul-de-Hoți, și cei doi porniră spre Cartierul Templelor, călcând prin lumina stranie.

8

Era o tradiție în Camorr ca Templele să rămână deschise pe timpul Luminii-false, iar Preotul-Fără-Ochi din Casa lui Perelandro nu pierdea nici o clipă pentru a umple ceaunul de aramă aflat în fața lui pe treptele templului dărăpănat.

– Orfani! strigă cu un glas care ar fi fost mai potrivit pe un câmp de luptă. Nu rămânem oare cu toții orfani mai devreme sau

mai târziu? Vai de cei smulși de la pieptul mamei lor, de-abia ieșiți din pruncie!

Doi băieți zvelți, probabil orfani, stăteau de o parte și de alta a vasului cu bani, purtând robe albe cu glugă. Strălucirea misterioasă a Luminii-false părea că aprinde întunecimea goală a ochilor lor, holbați la femeile și bărbații care se grăbeau pe străzile și prin pieețele zeilor, fiecare cu treburile sale.

Vai, continuă preotul, de cei azvârliți de soarta crudă într-o lume vrăjmașă, unde nu-și găsesc nici loc, nici rost. O lume în care ajung *sclavi!* Sclavi sau chiar mai rău *jucării* pentru păcătoși și ticăloși, obligați să ducă vieți de cumplită desfrânare, față de care sclavia pare o *binecuvântare!*

Locke se minună, căci nu văzuse niciodată o prestație scenică și nici nu ascultase vreun orator de meserie. Era *atâta* dispreț, încât ar fi putut scoate apă din piatră seacă; era *atâta* dojană, încât inima începu să-i bată cu putere din cauza rușinii, deși el însuși era un orfan. Voia ca omul cu glas răsunător să mai strige la el.

Atât de renumit era Părintele Lanțuri, Preotul-Fără-Ochi, că până și Locke Lamora auzise de el; un om de vârsta a doua, cu pieptul lat cât un scrin și cu o barbă care îi atârna de fața ascuțită ca un ghem de lână nedărăcită. Era legat la ochi cu un bandaj gros, ce îi acoperea și fruntea, odăjdiile din bumbac alb nu îi lăsau dezgolite decât gleznele, iar la mâini avea cătușe negre din fier. Lanțurile grele de oțel ale cătușelor șerpuiau pe trepte și prin ușile deschise, până în interiorul templului; Locke putea vedea că, atunci când Părintele Lanțuri gesticula către ascultătorii săi, aceste lanțuri erau întinse la maximum. Se afla la limita libertății sale.

Lumea spunea că Părintele Lanțuri nu călcase dincolo de treptele templului de vreo treisprezece ani. Drept semn al devotamentului său față de Perelandro, Părintele Milostiveniilor, Patronul celor Oropsiți de Soartă, se legase singur de pereții altarului cu cătușe de fier care nu aveau nici lacăt, nici chei, și plătise un doftor să îi scoată ochii în văzul mulțimii.

Patronul celor Oropsiți de Soartă veghează asupra copiilor celor morți, puteți fi siguri de asta! Fericiți sunt cei care, fără să fie legați prin sânge, le arată alinare și milă celor fără de părinți...

Deși se știa că era și orb, și legat la ochi, Locke ar fi putut jura că Părintele Lanțuri își întoarse capul spre el și spre Făuritorul-de-Hoți, pe când străbăteau piața.

– ... din bunăvoința de netăgăduit a inimii lor, îi hrănesc și îi apără pe copiii din Camorr; *nu* cu zgârcenie și lăcomie, ci din pură bunătate! Binecuvântați sunt *protectorii bieților* și *blânzilor* orfani din Camorr.

Când Făuritorul-de-Hoți ajunse la treptele templului și începu să le urce, avu grijă să pășească zgomotos, pentru a-și anunța prezența.

– Se apropie cineva, zise Părintele Lanțuri, de fapt două persoane, dacă nu mă-nșală urechile!

– Ți l-am adus pe băiatul despre care am vorbit, Părinte, anunță Făuritorul-de-Hoți, destul de tare încât să fie auzit de cei câțiva trecători, dacă ar fi ascultat. L-am pregătit cât am putut eu de bine pentru, hhmmm, testele de ucenicie și de inițiere.

Preotul coborî treptele clătinându-se, trăgând după el lanțurile zăngănitoare, pentru a ajunge la Locke. Băieții cu glugi care păzeau ceaunul cu bani îi aruncară o privire scurtă, dar nu spuseră nimic.

– Așa? Mâna Părintelui Lanțuri se repezi cu o precizie înspăimântătoare spre fața băiatului. Își răsfiră degetele asprite peste fruntea, obrajii, nasul și bărbia acestuia. Un băiat mic, se pare. Un băiat chiar foarte mic. Însă o anumită măreție a caracterului, aș îndrăzni să spun, se citește în forma feței sale slăbite și triste de orfan.

– Numele lui este Locke Lamora, spuse Făuritorul, și pun rămășag că Ordinul lui Perelandro o să găsească destule întrebuințări pentru, hmmm, nivelul său nefiresc de inițiativă personală.

– Ar fi fost mai bine dacă ar fi fost sincer, pocăit, cinstit și disciplinat, mormăi preotul. Dar nu am nici o îndoială că timpul petrecut în grija ta *afectuoasă* l-a făcut să preia din calitățile tale, prin puterea exemplului. Bătu din palme de trei ori. Băieți! Gata pe ziua de azi; adunați prinosul adus de bunii oameni ai Camorrului și hai să-i facem primirea în templu posibilului nostru inițiat.

Făuritorul îl strânse pe Locke de umăr, apoi îl împinse bucuros către Preotul-Fără-Ochi. În timp ce băieții în robe albe treceau pe lângă el ducând vasul zăngănitor din aramă, Făuritorul-de-Hoți azvârli o punguță de piele spre el, își deschise larg brațele și făcu

plecăciunea-i întortocheată caracteristică, teatrală. Ultima dată când Locke îl văzu, Făuritorul-de-Hoți se mișca cu agilitate prin Cartierul Templelor, cu brațele sale strâmbe și umerii osoși bălăngănindu-se voios; mersul unui om scăpat de griji.

9

Altarul Templului lui Perelandro era o cameră de piatră prăfuită, cu câteva băltoace de apă stătută; tapițeriile năpădite de mucegai se degradaseră cu repeziciune până ajunseseră să se destrame în firele din care fuseseră țesute. Încăperea era luminată doar de strălucirea pastelată a Luminii-false și de eforturile palide ale unui glob alchimic rece, alb-mat, agățat nesigur de un dispozitiv șubred, deasupra tăbliei din oțel care-l ținea pe Preotul-Fără-Ochi înlănțuit de peretele altarului. Locke nu văzu altceva decât o intrare acoperită de o draperie.

– Calo, Galdo, spuse Părintele Lanțuri, fiți buni și ocupați-vă de uși, da?

Băieții în robe albe lăsară jos ceaunul de aramă și se îndreptară către una din tapițerii. Împreună, o dădură la o parte și traseră de un mecanism ascuns în perete; o mașinărie uriașă scârțâi în altar și cele două uși care dădeau spre treptele templului începură să se închidă. Când se traseră complet înapoi, cu un scrâșnet de piatră pe piatră, globul alchimic străluci deodată cu o lumină mai puternică.

Ei, și-acum vino încoace, Locke Lamora, și hai să vedem dacă ai vreunul dintre harurile de trebuință pentru a deveni un inițiat al acestui templu, zise Preotul-Fără-Ochi pe când îngenunchea, lăsând zalele lanțului să formeze movilițe de oțel în jurul său.

Acum, că Părintele Lanțuri era în genunchi, Locke era aproape cât el. Drept răspuns la semnele făcute de Lanțuri, Locke se apropie și așteptă. Preotul încreți din nas.

– Văd că fostul tău stăpân e tot atât de puțin cusurgiu în ceea ce privește ascuțimea spiritului protejaților săi; dar n-are a face. Asta se va remedia în curând. Pentru moment, doar dă-mi mâinile, mite-așa.

Cu blândețe, Lanțuri călăuzi mânuțele lui Locke până când palmele băiatului rămaseră pe legătura de la ochii săi.

– Acum... pur și simplu închide-ți ochii și concentrează-te... concentrează-te. Lasă orice gând virtuos vei fi având în minte să iasă la suprafață – lasă căldura spiritului tău generos să ți se înalțe din mâinile inocente... Ah, da, chiar așa...

Locke era pe jumătate speriat și pe jumătate amuzat, însă ridurile de pe chipul îmbătrânit al Părintelui Lanțuri se traseră îndărăt, iar gura îi rămase deschisă într-o anticipare extaziată.

– Aaaaahhh, șopti preotul, cu glasul încărcat de emoție, da... da, chiar ai un talent... o putere... o simt... ar putea fi chiar... *o minune!*

Spunând asta, Lanțuri își dădu capul pe spate, iar Locke sări în direcția opusă. Lanțurile sale zăngăniră în timp ce preotul își duse mâinile încătușate la frunte și își smulse legătura de la ochi cu un gest teatral. Locke se trase înapoi, temându-se de cum ar putea arăta niște orbite goale, însă ochii preotului arătau destul de firesc – de fapt, Lanțuri scânci de durere și îi frecă de câteva ori, tresărind din cauza strălucirii globului alchimic.

– Aaah-ha-ha-ha! strigă preotul, întinzându-și în sfârșit mâinile către Locke. Sunt vindecat! Sunt vindecat! Pot să *VĂD DIN NOU!*

Locke căscă gura ca un nerod pentru a doua oară în acea seară, neștiind ce să spună. În spatele lui, cei doi băieți cu glugi începură să chicotească, iar Locke se încruntă suspicios.

– Nu ești cu adevărat... *orb,* zise el.

– Iar tu nu ești deloc prost! strigă Lanțuri sărind în picioare cu atâta voioșie încât îi trosniră încheieturile. Își flutură mâinile încătușate ca o pasăre încercând să-și ia zborul. Calo! Galdo! Scoateți-mi de la încheieturi chestiile astea nenorocite, ca să putem socoti cu cât am fost blagosloviți pe ziua de azi!

Cei doi băieți cu glugi veniră iute și făcură cătușelor ceva ce Locke nu putu urmări pe de-a-ntregul; acestea se desprinseră și căzură la pământ cu un zornăit puternic. Lanțuri își masă grijuliu pielea de la încheieturi; era albă precum peștele proaspăt.

– Nu ești cu adevărat... preot! adăugă Locke, în vreme ce bărbatul își punea sângele în mișcare.

– Ah, nu, spuse Lanțuri. Nu, chiar sunt preot. Doar că nu-s preotul lui, hhmm, Perelandro. Iar învățăceii mei nu urmează învățăturile

lui Perelandro. Nici tu nu o să faci asta. Locke Lamora, salută-i pe Calo și pe Galdo Sanza.

Băieții în robe albe își dădură glugile pe spate și Locke putu să vadă că erau gemeni; erau mai mari cu un an-doi decât el și erau mult mai voinici. Aveau pielea măslinie și părul negru, ca niște adevărați camorreni; totuși, nasurile lor lungi și acviline, identice, erau oarecum o anomalie. Zâmbind, se luară de mână și făcură o plecăciune.

Ăă, bună, zise Locke. Care din voi e Calo și care-i Galdo?

Astăzi eu sunt Galdo, spuse cel din stânga lui Locke.

Iar mâine voi fi eu Galdo, probabil, adăugă celălalt.

Sau poate că vom dori amândoi să fim Calo, continuă cel care vorbise primul.

Cu timpul, vei învăța să-i deosebești după numărul de vânătăi pe care li le-am lăsat eu, îi întrerupse Părintele Lanțuri; nu știu cum se face, dar unul din ei reușește mereu să fie înaintea celuilalt. Se duse în spatele lui Locke și-și puse mâinile mari și grele pe umerii acestuia. Idioților, acesta este Locke Lamora. După cum puteți vedea, tocmai l-am cumpărat de la fostul vostru binefăcător, stăpânul din Dealul Umbrelor.

Ne amintim de tine, rosti presupusul Galdo.

Un orfan din Cuprins-de-Flăcări, zise presupusul Calo.

Părintele Lanțuri ne-a cumpărat imediat după sosirea ta, spuseră cei doi la unison, rânjind.

Hai, gata cu prosteala, spuse Părintele Lanțuri cu o voce aproape maiestuoasă. Tocmai v-ați oferit să gătiți cina. Pere și cârnați în ulei, și o porție dublă pentru noul vostru frățior. Hai! Eu și cu Locke o să ne ocupăm de ceaun.

Gesticulând obraznic și pufnind în bătaie de joc, gemenii dispărură după ușa cu draperie. Locke îi putu auzi cum coboară un rând de scări, apoi Părintele Lanțuri îi făcu semn să se așeze lângă vasul din aramă, plin cu bani.

Stai jos, băiete. Hai să vorbim un pic despre ce se întâmplă aici. Lanțuri se așeză și el cu grijă pe podeaua umedă, încrucișându-și picioarele și uitându-se gânditor la Locke. Fostul tău stăpân mi-a spus că te descurci la calcule simple. E adevărat?

Da, stăpâne.

– Nu îmi mai spune „stăpâne“. Simt cum mi se strâng boașele și cum îmi crapă dinții. Spune-mi doar „Părintele Lanțuri“. Și dacă tot stai acolo, hai să te văd cum răstorni ceaunul ăla și cum numeri toți banii din el.

Locke încercă să tragă vasul într-o parte, opintindu-se, înțelegând acum de ce Calo și Galdo preferau să-l care împreună. Lanțuri împinse fundul ceaunului, și conținutul acestuia se răsturnă pe podea, lângă Locke.

– E mai dificil să-l fure cineva dacă e așa greu, zise Lanțuri.

– Cum poți... cum poți să te dai drept preot? întrebă Locke, în timp ce aranja gologanii și ceilalți bani în grămăjoare. Nu te temi de zei? De mânia lui Perelandro?

– Ba sigur că mă tem, răspunse Lanțuri, trecându-și degetele prin barba sa înfoiată și aspră. Mă tem chiar foarte tare. Așa cum am mai zis, sunt un preot, doar că nu sunt preotul lui Perelandro. Sunt un servitor inițiat al Celui de-al Treisprezecelea, Cel Făr' de Nume, Ocrotitorul Hoților, Paznicul Strâmb, Binefăcătorul, Părintele Pretextelor Necesare.

– Dar... sunt doar Cei Doisprezece.

– E amuzant cât de mulți oameni sunt dezinformați în această privință, dragul meu băiat. Închipuie-ți, te rog, că *se întâmplă* ca Cei Doisprezece să aibă drept frate mai mic ceva ce s-ar putea numi oaia neagră a familiei și că în grija sa exclusivă *se întâmplă* să fie hoții ca mine și ca tine. Deși Cei Doisprezece nu permit ca Numele său să fie rostit sau auzit, păstrează totuși niște urme de afecțiune pentru tâmpeniile lui hazlii. Și astfel, escroci de-ăștia bătrâni ca mine nu sunt nici trăsniți de fulger, nici atacați de păsările văzduhului pentru că s-a aciuat în templul unui zeu mai respectabil, cum e Perelandro.

– Ești preotul acestui... Al Treisprezecilea?

– Întocmai. Un preot al hoților și un preot hoț. Așa cum vor ajunge și Calo și Galdo într-o bună zi sau cum vei ajunge chiar tu, cu condiția să faci măcar jumătate din suma modestă cu care te-am cumpărat.

– Dar... Locke întinse mâna și ridică punga Făuritorului-de-Hoți (o punguță din piele ruginie) dintre grămezile de gologani, dându-i-o

lui Lanțuri. Dacă zici că m-ai cumpărat, de ce a lăsat fostul meu stăpân un prinos?

Ah... Fii pe pace, chiar *te-am cumpărat,* și *ai fost* ieftin. Iar asta *nu* e un prinos. Lanțuri desfăcu punguța și vărsă conținutul în mână – un singur dinte alb de rechin, lung cât degetul cel mare al lui Locke. Lanțuri îl flutură în văzul băiatului. Ai mai văzut așa ceva până acum?

Nu. Ce-i asta?

Este un Însemn al Morții. Dintele rechinului-lup este pecetea personală a lui Capa Barsavi – șeful fostului tău stăpân. Șeful meu și al tău, dacă tot veni vorba. Și asta înseamnă că tu ești așa o mare *pacoste, țicu de cap și ursuz* pe deasupra, motiv pentru care fostul tău stăpân s-a dus chiar la Capa și a obținut permisiunea de a te omorî.

Lanțuri rânji ca și cum nu ar fi făcut altceva decât să spună o glumă deocheată. Locke se înfioră.

Te pune pe gânduri treaba asta, băiete? Bun atunci. Uită-te bine la asta, Locke! Uită-te foarte atent! Asta înseamnă că s-a *plătit* pentru moartea ta. Am cumpărat asta de la fostul tău stăpân odată cu tine, la un preț de nimic. Ceea ce înseamnă că, dacă însuși Ducele Nicovante te-ar înfia mâine și te-ar desemna moștenitorul lui, eu tot ți-aș putea crăpa țeasta în două și te-aș putea țintui de un par, și nimeni din tot orașul nu ar ridica *nici măcar* un deget.

Lanțuri îndesă cu îndemânare dintele înapoi în punguța roșie, apoi atârnă șnurul subțire de gâtul lui Locke.

Vei purta asta până când te voi considera demn de a o da jos, spuse bărbatul, sau până când mă voi folosi de puterea pe care mi-o dă și... uite-așa! Forfecă două degete în dreptul gâtului lui Locke. Ascunde-o sub haine și ține-o mereu lipită de piele, ca să îți aduci aminte cât de aproape, *foarte* aproape, ai fost de a rămâne fără cap în noaptea asta. Dacă fostul tău stăpân ar fi fost ceva mai puțin lacom și ceva mai răzbunător, nu am nici o îndoială că acum ai pluti pe fundul mării.

Dar ce am făcut?

Lanțuri îl privi în așa fel încât băiatul se simți neînsemnat doar pentru că încercase să protesteze. Locke frământa între degete punga în care se afla însemnul morții.

– Te rog, băiete. Hai să nu începem prin a ne lua drept proști unul pe celălalt. În viață există doar trei feluri de oameni pe care nu îi poți păcăli niciodată – cămătarii, târfele și propria mamă. Și cum maică-ta e moartă, i-am luat eu locul. Din acest motiv, sunt imun la baliverne. Vocea lui Lanțuri redeveni serioasă: Știi cât se poate de bine care erau motivele nemulțumirii fostului tău stăpân.

– Mi-a spus că nu sunt... circumspect.

– Circumspect, repetă Lanțuri. E un cuvânt potrivit. Și nu, nu ești. Mi-a spus tot.

Locke își ridică privirea de la grămăjoarele de monede și se uită la el cu ochii mari, aproape înlăcrimați.

– Tot?

– Da. Tot. Lanțuri îl privi lung pe băiat, apoi oftă. Deci, ce prinos i-au adus azi lui Perelandro bunii locuitori ai Camorrului?

– Douăzeci și șapte de baroni de aramă, cred.

– Hmm. Deci puțin mai mult de patru soloni de argint. O zi slabă. Dar oricum e mai eficientă decât orice altă formă de furt am întâlnit vreodată.

– Furi banii ăștia și de la Perelandro?

– Sigur că da, băiete. Doar ți-am spus că sunt hoț, nu? Nu genul de hoț cu care ești obișnuit tu. Unul mai bun. Tot Camorrul este plin de idioți care fug de colo-colo și ajung în streang doar fiindcă ei cred că poți fura numai cu *mâinile*.

Părintele Lanțuri scuipă.

– Hmm... Și tu cu ce furi, Părinte Lanțuri?

Preotul bărbos își lovi tâmpla cu degetul, apoi rânji larg.

– Cu capul și cu o gură bogată, băiete, cu capul și cu o gură bogată. M-am stabilit aici acum treisprezece ani, iar nătângii ăștia pioși din Camorr mă tot îngroapă în bani de atunci încoace. În plus, sunt cunoscut din Emberlain până la Tal Verrar, ceea ce e minunat, deși oricum pe mine mă interesează mai mult banii.

– Nu este greu? întrebă Locke, uitându-se prin interiorul sărăcăcios al templului. Să trăiești aici fără să ieși niciodată?

– Aceste culise ponosite nu sunt parte dintr-un templu, cum nici fostul tău adăpost nu era doar un cimitir. Lanțuri chicoti. Suntem un alt soi de hoți aici, Lamora. Ne folosim de înșelătorie și dezorientare;

noi nu credem în muncă grea, când o figură de prostănac și o minciună gogonată dau rezultate mult mai bune.

Adică... sunteți ca... momitorii.

Poate, la fel cum un butoi de ulei-de-foc seamănă cu praf de ardei iute. De aceea te-am cumpărat, băiete, deși zeii nu ți-au dat minte nici cât unui morcov. În schimb, minți de îngheață apele. Ești dat dracu'. Aș putea scoate ceva din tine dacă o să-mi câștigi încrederea.

Privirea sa iscoditoare se opri încă o dată asupra lui Locke, iar băiatul înțelese că era cazul să spună ceva.

Mi-ar plăcea asta, șopti el. Ce trebuie să fac?

Poți începe prin a vorbi. Vreau să aud ce ai făcut în Dealul Umbrelor; rahatul pe care l-ai făcut de ți-ai supărat fostul stăpân.

Dar... spuneai că știi deja totul.

Știu. Dar vreau să aud de la tine, limpede și fără ocolișuri, și vreau versiunea adevărată de la început; nu vreau să bați câmpii sau să omiți ceva. Dacă încerci să îmi ascunzi ceva ce știu că ar trebui să menționezi, nu o să am de ales și va trebui să te consider nedemn de încrederea mea – în ceea ce privește răspunsul meu la așa ceva, îl porți deja la gât.

Cu ce să încep? întrebă Locke, cu un nod în gât.

Să începem cu cele mai proaspete boacăne pe care le-ai făcut. Copiii din Dealul Umbrelor au o singură lege pe care trebuie s-o respecte cu sfințenie, dar fostul tău stăpân mi-a spus că tu ai încălcat-o de două ori și te-ai crezut destul de isteț încât să scapi nedescoperit.

Obrajii lui Locke se înroșiră și își coborî privirea în pământ.

Spune-mi, Locke. Făuritorul-de-Hoți mi-a zis că ai aranjat uciderea a doi băieți din Dealul Umbrelor și că el n-a descoperit că-i mâna ta decât după ce și al doilea o mierlise. Lanțuri își îndreptă degetele către băiatul cu semnul morții la gât și îl țintui cu privirea. Vreau să știu de ce i-ai omorât și vreau să știu cum i-ai omorât, și vreau să te aud chiar pe tine spunând asta. *Chiar acum.*

Cartea I

AMBIȚIE

Doar pot zâmbi, și-ucide cât zâmbesc,
Și pot striga „Ferice“ când mă îneac-amarul,
Și-mi pot uda obrajii cu lacrimi prefăcute,
Și-n orice-mprejurare chipul mi-l potrivesc.

Shakespeare, *Henric al VI-lea, Partea a III-a*

CAPITOLUL UNU

Jocul cu Don Salvara

1

Regula de căpătâi a lui Locke Lamora: ai nevoie de trei luni ca să plănuiești o înșelătorie, de trei săptămâni ca să faci repetiții și de trei secunde ca să câștigi sau să pierzi pentru totdeauna încrederea victimei alese. De data aceasta, plănui să-și petreacă cele trei secunde lăsându-se strangulat.

Locke era îngenuncheat, iar Calo stătea în spatele lui, încolăcindu-i de trei ori în jurul gâtului o funie de cânepă. Efectul era impresionant și avea să lase o urmă roșiatică și foarte credibilă pe gâtul lui Locke. Desigur, nici un asasin camorrean veritabil și suficient de copt nu se apucă de sugrumat fără mătase sau sârmă (mai potrivite pentru a îndoi beregata), reflectă Locke. Dar dacă Don Salvara ar fi putut distinge într-o clipită între o strangulare adevărată și una înscenată, de la zece metri distanță, asta ar fi însemnat că-și formaseră o părere cu totul greșită despre omul pe care plănuiau să-l jefuiască, și tot jocul le-ar fi fost oricum compromis.

Îl vedeți? Pe el sau semnalul lui Goangă? întrebă Locke printre dinți, apoi scoase niște bolboroseli dramatice.

Nici semnal, nici Don Salvara. Poți respira?

Da, respir bine, șopti Locke, dar zdruncină-mă mai mult, trebuie să mă zdruncini cu adevărat, pentru că asta reușește să convingă.

Se aflau în fundătura aleii de lângă Templul Apelor Norocoase. Se putea auzi zgomotul cascadelor de rugăciuni ale templului de dincolo de zidul înalt de mortar. Locke trase din nou de inofensiva funie încolăcită de gâtul său și aruncă o privire către calul care se holba la el de la câțiva pași mai încolo, împovărat de marfă negustorească, aparent de calitate. Bietul dobitoc era Îmblânzit; în ochii lui albi ca laptele, care nu clipeau, nu se citea nici curiozitate, nici teamă. Nu i-ar fi păsat nici dacă sugrumatul s-ar fi petrecut de-adevăratelea.

Trecură secunde prețioase; soarele strălucea deasupra capului, pe un cer opărit, fără nori. Praful de pe uliță atârna de nădragii lui Locke precum cimentul ud. Undeva în apropiere, Jean Tannen stătea în același glod, în vreme ce Galdo se prefăcea (și nu prea) că-i rupe coastele în bătaie. Îi căra picioare de peste un minut, de când fratele său geamăn începuse să îl sugrume pe Locke.

Don Salvara ar fi trebuit să treacă pe la capătul aleii din clipă în clipă și, în cazul ideal, ar fi trebuit să vină în ajutorul lui Locke și al lui Jean, scăpându-i de „atacatori"; în ritmul în care mergeau lucrurile, ar fi venit să îi scape de plictiseală.

– Pe toți zeii, șopti Calo la urechea lui Locke, șuierând ceea ce ar fi putut părea o poruncă. Unde naiba e blestematul ăla de Salvara? Și unde e Goangă? Nu putem să o ținem așa toată ziua; mai trec și alți oameni pe la capătul aleii ăsteia afurisite!

– Taci și sugrumă-mă în continuare, șopti Locke. Gândește-te la douăzeci de mii de coroane și sugrumă-mă în continuare. Pot să mă sufoc toată ziua, dacă trebuie.

2

Totul mersese ca pe roate în dimineața aceea, când repetaseră pentru ultima oară, chiar ținând cont și de agitația firească a unui tânăr hoț care, în sfârșit, căpătase un rol într-o lovitură serioasă.

– La naiba, sigur că știu unde trebuie să fiu când începe „distracția", se smiorcăi Goangă. Am petrecut mai mult timp cocoțat pe acoperișul templului decât în burta maică-mii!

Jean Tannen își lăsă mâna dreaptă să treacă prin apa călduță a canalului, în timp ce mușcă încă o dată din merișorul acru pe care-l

ținea în stânga. Copastia luntrii era un loc predilect de relaxare în lumina apoasă a zorilor, îngăduindu-i trupului masiv, de peste o sută de kilograme, al lui Jean să se lăbărțeze în voie – burta ca un butoi, brațele masive, picioarele crăcănate și toate celelalte. În luntrea goală se mai afla o singură persoană (care, de altfel, făcea și toată treaba), și anume Goangă, un puști slăbănog și lățos, de 12 ani, care ținea cârma la etravă.

Normal că maică-ta s-a grăbit să scape de tine, Goangă. Vocea lui Jean era moale, uniformă și complet nelalocul ei – vorbea ca un profesor de muzică sau ca un copist de manuscrise. Însă noi nu ne grăbim. Așa că te rog, fă-mi plăcerea de a-mi demonstra încă o dată cât de bine ai înțeles micul nostru joc.

La naiba, răspunse Goangă, cârmind luntrea împotriva curentului slab de pe canalul ce dădea spre mare. Tu, Locke, Calo și Galdo sunteți jos, pe aleea dintre Apele Prielnice și grădinile Templului lui Nara, da? Iar eu sunt sus, pe acoperișul templului de peste drum.

Continuă, spuse Jean, mușcând încă o dată din merișor. Unde-i Don Salvara?

Alte barje, pline ochi cu tot soiul de mărfuri, de la butoaie până la vaci care mugeau, treceau pe lângă cei doi, pe apa murdară a canalului. Goangă îi ducea în amonte, de-a lungul principalului canal navigabil comercial din Camorr, Via Camorrazza, spre Piața Schimburilor, iar orașul prindea viață în jurul lor.

Clădirile înclinate, cenușii, din piatră lunecoasă, își vărsau chiriașii în lumina soarelui și în căldura tot mai mare a verii. Era luna lui Parthis, ceea ce însemna că tot condensul care se strânsese peste noapte, ca o sudoare, și se scurgea acum de pe clădiri ca o rouă gălbuie urma să fie nespus de regretat la ceasul amiezii, în arșița albă și fără nori.

El iese din Templul Apelor Prielnice, așa cum face în fiecare Zi a Ispășirii, cam pe la prânz. Dacă avem noroc, o să aibă doi cai și-un om cu el.

Un ritual ciudat, zise Jean. De ce-ar face una ca asta?

Pentru că i-a făgăduit mamei sale, când aceasta era pe patul de moarte. Goangă lovi barja de malul canalului, se zbătu un pic și izbuti să se desprindă din nou. Femeia n-a renunțat la religia sa

vadrană nici după ce s-a căsătorit cu bătrânul Don Salvara. Așa că omul aduce un prinos templului vadran o dată pe săptămână și se întoarce acasă cât poate de iute, sperând să nu bage nimeni de seamă. La naiba, Jean, știu deja toate tâmpeniile astea. Aș mai fi aici dacă n-ai avea încredere în mine? Și de ce trebuie să împing doar *eu* barja asta nenorocită tot drumul până la piață?

– A, păi poți să te oprești când vrei tu, numai să mă bați în luptă dreaptă de trei ori din cinci încercări. Jean rânji, lăsând să se vadă două șiruri de dinți strâmbi de bătăuș pe un chip ce părea strâns la menghină ca să capete o formă mai plăcută. În plus, ești un ucenic într-o meserie onorabilă și ai de învățat de la cei mai buni și mai exigenți maeștri din breaslă. Faptul că primești toate sarcinile astea de rahat o să te ajute foarte mult în educația morală.

– Da' nu mi-ai dat nici o afurisită de educație morală!

– Așa e. Și asta probabil pentru că Locke și cu mine ne-am ferit de propria educație, de când ne știm. Cât privește motivul pentru care tot repetăm planul, lasă-mă să-ți amintesc că, dacă o dăm în bară, oricât de puțin, soarta sărmanilor nenorociți de colo o să ni se pară fericită pe lângă ce vom păți noi.

Jean arătă spre una dintre vidanjerele orașului, oprită pe un bulevard de pe malul canalului ca să primească, de la fereastra de sus a unei cârciumi, un șuvoi întunecat de murdărie strânsă peste noapte. Aceste cisterne erau conduse de borfași ale căror infracțiuni erau prea mărunte ca să necesite încarcerarea permanentă în Palatul Răbdării; prinși cu lanțuri de vidanjerele lor și cuibăriți la așa-zisul adăpost al mantalelor lungi din piele, erau scoși în fiecare dimineață să se bucure de puțin soare, asta atunci când nu blestemau îndoielnica precizie cu care câteva mii de camorreni își goleau oalele de noapte.

– Nu o s-o dau în bară, Jean. Goangă scormoni prin gânduri, căutând cu disperare să spună ceva care să-l facă să pară calm și sigur pe el, așa cum își închipuia că erau tot timpul Jean și toți ceilalți Ticăloși Gentilomi mai mari, însă, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori, puștii de 12 ani se trezesc că-i ia gura pe dinainte: Pur și simplu n-o s-o dau în bară. La naiba, n-o s-o dau. Promit.

– Bun flăcău, zise Jean. Mă bucur să aud asta. Dar cu ce anume n-o s-o dai în bară?

Goangă oftă:

– Când Salvara e pe cale să iasă din Templul Apelor Prielnice, dau semnalul. Țin ochii-n patru ca să văd dacă încearcă să treacă pe lângă alee și altcineva, mai ales straja orașului. Dacă se întâmplă asta, sar de pe acoperișul templului cu o spadă și le tai căpățânile alea afurisite pe loc.

– Ce-ai zis?

– Am zis că le distrag atenția cum oi putea mai bine. Ce, ai început să surzești, Jean?

Tocmai treceau pe lângă un rând de birouri care-și etalau, de-a lungul țărmului, lemnăria lăcuită, marchizele de mătase, fațadele de marmură și alte asemenea accesorii ostentative. Banii și puterea erau înrădăcinate bine în șirul acela de clădiri cu trei sau patru etaje, numit Mutră-de-Monedă – cel mai vechi și mai aurit cartier financiar de pe continent. Locul era la fel de impozant prin influența și ritualurile sale minuțioase precum înălțimile de sticlă ale celor Cinci Turnuri, în care Ducele și Marile Familii se izolau de orașul pe care-l cârmuiau.

– Trage la mal chiar sub poduri, Goangă. Jean făcu un gest vag cu mâna în care avea merișorul. Probabil că Măria Sa așteaptă să urce la bord.

Două punți din Sticlă-străveche se arcuiau peste Via Camorrazza, chiar în mijlocul Șirului Mutră-de-Monedă – una mai înaltă și mai îngustă, pentru mers pe jos, cealaltă mai joasă și mai largă, pentru căruțe. Sclipirea fără cusur a straniei sticle părea nici mai mult, nici mai puțin decât un soi de diamant lichid, îndoit cu măiestrie de niște mâini de uriaș și lăsat să se întărească peste canal. În stânga se afla Fauria, o insulă aglomerată, plină cu locuințe de piatră multietajate și cu terase pe acoperișuri. Roți de lemn învolburau apa de lângă cheiul din piatră, trăgând-o printr-o rețea de jgheaburi și viaducte care străbătea străzile Fauriei la toate nivelele.

Goangă trase barja până la un ponton șubred, chiar sub podul pentru căruțe; din umbra neclară și subțire a acestuia sări pe ponton un om, îmbrăcat (la fel ca Goangă și Jean) cu nădragi din piele pătată

de ulei și cu o cămașă aspră de bumbac. Cu o săritură neglijentă, ateriză în barjă, care de-abia dacă se clătină la sosirea lui.

– Salutare, Jupâne Jean Tannen, și cele mai sincere felicitări pentru excelenta sincronizare a sosirii dumneavoastră! spuse nou-venitul.

– Felicitările mele pentru grația fără pereche cu care ați poposit pe umila noastră barcă, Jupâne Lamora.

Jean își sfârși replica băgând în gură ce-i mai rămăsese din măr, cu tot cu coadă, și scoțând un rontăit înfundat și umed.

– Las-o naibii, omule! Locke Lamora scoase limba. Chiar trebuie să faci asta? Doar știi că alchimiștii întunecați fac otravă pentru pești din semințele porcăriilor ălora.

– Norocul meu că nu-s pește, spuse Jean după ce înghiți și ultima bucățică de fruct mestecat.

Locke părea un om obișnuit în toate privințele: înălțime potrivită, statură potrivită, cu părul potrivit de negru tuns scurt deasupra unui chip care nu era nici chipeș, nici de neuitat. Arăta ca un Therin tipic, poate doar ceva mai puțin măsliniu și rumen în obraji decât Jean sau Goangă; privit din alt unghi, ar fi putut trece drept un Vadran foarte bronzat. Numai ochii săi cenușii și sclipitori erau un pic mai deosebiți; era un om creat parcă de zei tocmai ca să treacă neobservat. Se sprijini de copastia din stânga, picior peste picior.

– Salut și ție, Goangă! Știam eu că ne putem baza pe tine și că o să ți se facă milă de niște oameni în vârstă îndeajuns încât să-i lași să se odihnească la soare, în vreme ce tu te ocupi de cârmit.

– Jean e un nemernic bătrân și leneș, asta e, zise Goangă. Și dacă nu cârmesc barja, o să-mi zboare toți dinții din gură.

– Jean este cel mai blând suflet din Camorr, iar acuzațiile tale îl rănesc, spuse Locke. Acum o să-l umfle plânsul și n-o să mai poată dormi noaptea.

– Oricum n-aș fi dormit la noapte – o să plâng de dureri de șale și o să aprind lumânări ca să gonesc aburii păcătoși, adăugă Jean.

– Ceea ce nu înseamnă că oasele noastre nu scârțâie și ziua, crudul meu ucenic. Locke își frecă genunchii. Suntem aproape de două ori mai în vârstă decât tine, ceea ce este de-a dreptul extraordinar în meseria noastră.

– Fiicele lui Aza Guilla au încercat să-mi facă binecuvântarea de șase ori săptămâna asta, zise Jean. Ai noroc că Locke și cu mine suntem încă destul de sprinteni ca să te luăm cu noi la joc.

Pentru oricine ar fi fost destul de departe cât să nu audă ce se vorbea, Locke, Jean și Goangă ar fi putut trece drept echipajul unei barje de închiriat, croindu-și drum către încărcătura pe care trebuia să o ridice de la confluența dintre Via Camorrazza și fluviul Angevin. Pe măsură ce Goangă îi ducea tot mai aproape de Piața Schimburilor, canalul se aglomera cu astfel de barje, cu bărcuțe de un negru lucios și cu tot soiul de ambarcațiuni ponosite, dintre care unele nu prea izbuteau să rămână pe linia de plutire sau sub control.

– Că tot veni vorba de jocul nostru, zise Locke, cât de bine a reușit să-și înțeleagă rolul în mersul lucrurilor tânărul și nerăbdătorul nostru ucenic?

– Păi, n-am făcut decât să i-l repet lui Jean toată dimineața, spuse Goangă.

– Și... care-i concluzia?

– Îl știu ca pe apă! Goangă trase de cârmă cu toată puterea, conducându-i prin spațiul foarte îngust dintre două grădini plutitoare, cu ziduri înalte. Aromele de iasomie și de portocale plutiră pe deasupra lor, pe când barja se strecură printre crengile revărsate ale uneia din grădini; un îngrijitor precaut le aruncă o privire peste zidul grădinii, ținând în mâini un băț cu care să-i alunge, dacă ar fi fost cazul. Barjele cele mari transportau probabil puieți, care urmau să fie sădiți în livada vreunui nobil din susul râului. Ca pe apă, vă spun, și n-o s-o dau în bară! Promit! Îmi știu locul, știu semnalele și n-o s-o dau în bară!

3

Calo îl zgâlțâia serios pe Locke, iar reprezentația pe care-o dădea Locke în rol de victimă era cu adevărat măiastră, însă clipele treceau și tot nu se întâmpla nimic. Erau prinși cu toții în pantomima lor, ca niște personaje din infernurile extrem de ingenioase ale panteonului therin: doi hoți sortiți să petreacă o veșnicie pe aleea aia, gata să jefuiască victime care nu mai veneau sau care nu renunțau niciodată la avuția lor.

– Auzi, ești și tu la fel de îngrijorat ca mine? șopti Calo.

– Joacă-ți rolul și taci, șuieră Locke. Poți să te rogi și să mă strângi de gât în același timp.

Deodată, se auzi un țipăt ascuțit din dreapta, răsunând peste străzile și zidurile Cartierului Templelor. Imediat urmară strigăte și scârțâitul specific oamenilor în armuri, însă aceste sunete nu se apropiau de capătul aleii, ci se îndepărtau.

– Ăsta cred că a fost Goangă, spuse Locke.

– Sper că doar le distrăgea atenția, zise Calo, slăbind strânsoarea frânghiei pentru moment.

Chiar în acea clipă, o formă întunecată țâșni prin fâșia de văzduh care se putea vedea dintre zidurile înalte ale aleii, iar fâlfâitul umbrei sale trecu iute pe deasupra lor.

– Ce naiba a mai fost și asta? întrebă Calo.

În dreapta lor se auzi iarăși un țipăt.

4

Goangă izbutise să-i ducă la țanc de pe Via Camorrazza în Piața Schimburilor, chiar când imensul clopot de vânt din Sticlă-străveche de pe Turnul Străjii-de-la-apus prinse, în sfârșit, briza dinspre mare și bătu al unsprezecelea ceas al dimineții.

Piața Schimburilor era un lac cu apa destul de liniștită, aflat în chiar inima Camorrului și având aproape un kilometru în circumferință, ferit de șuvoiul învolburat al Angevinului și de canalele dimprejur printr-un șir de diguri de piatră. Singurul curent din toată piața era cel al oamenilor, pe măsură ce sute și sute de negustori plutitori își cârmeau încet și cu grijă bărcile unii după alții, în sensul invers acelor de ceasornic, în încercarea de a obține poziții cât mai bune lângă digurile joase, forfotind de mușterii și de gură-cască.

Străjeri în tunici de culoarea muștarului conduceau șalupe de un negru lucios – fiecare dintre ele având la vâsle câte o duzină de prizonieri înlănțuiți din Palatul Răbdării –, folosindu-se de pari lungi și vorbe grele ca să mențină câteva canale precare prin haosul plutitor al pieței. Pe aceste canale treceau barjele de agrement ale nobilimii, precum și barje împovărate cu mărfuri și unele goale, cum era cea în

care se aflau cei trei Ticăloși Gentilomi, care cumpărau din priviri pe când brăzdau marea de speranțe și de lăcomie.

Din numai câteva mișcări, Goangă îi duse pe lângă o familie de vânzători de fleacuri în bărcuțe maronii, neîngrijite, pe lângă un negustor de mirodenii cu produsele expuse pe un suport triunghiular în mijlocul unei plute circulare urâte numite *vertolă,* și pe lângă un Arbore de Canal care sălta și se legăna pe pontonul din bășici de piele care-i susținea rădăcinile. Aceste rădăcini atârnau prin apă, absorbind tot pișatul și toate deșeurile orașului aglomerat; umbrarul din frunze foșnitoare ca de smarald arunca mii de umbre minuscule și un parfum de citrice peste Ticăloșii Gentilomi care treceau pe sub el. Copacul (o combinație alchimică între tei și lămâi) era îngrijit de o femeie de vârstă mijlocie și de trei copii, care forfoteau prin crengi și aruncau fructe după cum li se cerea de pe bărcile aflate în trecere.

Deasupra ambarcațiunilor din Piața Schimburilor se înalța un câmp de steaguri, flamuri și stindarde din mătase, care mai de care încercând, prin culori și simboluri țipătoare, să-și transmită mesajul către cumpărătorii atenți. Erau steaguri împodobite cu contururi grosolane de pești, păsări sau ambele; steaguri împodobite cu halbe de bere, sticle de vin și bucăți de pâine, cu cizme, pantaloni și ace de croitorie, cu fructe, ustensile de bucătărie, unelte de dulgher și câte și mai câte altele. Ici-colo, mici ciorchini de bărci cu găini pe flamuri sau de plute cu încălțări pe stindarde erau încleștate în luptă, cu proprietarii susținând sus și tare că marfa lor este mai bună sau sugerând că odraslele celorlalți n-ar fi tocmai ale lor, în vreme ce bărcile străjii stăteau vigilente în apropiere, gata să intervină în caz că s-ar încinge spiritele mai tare.

– Este de-a dreptul supărător câteodată să te tot prefaci că ești sărac. Locke privea visător în jur, cam cum ar fi vrut să facă și Goangă dacă nu ar fi trebuit să se concentreze atât de mult ca să evite accidentele. O barjă plină ochi cu zeci de pisici domestice, care mieunau închise în cuști făcute din șipci de lemn, tocmai trecea prin spatele lor, având desenat cu măiestrie pe flamura-i albastră un șoarece mort care pierdea sânge stacojiu dintr-o gaură căscată în grumaz.

– E ceva anume la locul ăsta. Aproape mă pot convinge singur că am nevoie cu adevărat de jumătate de kilogram de pește, de niște corzi pentru arc, de niște pantofi vechi și de-o lopată nouă.

– Din fericire pentru credibilitatea noastră, zise Jean, ne apropiem de următorul reper în drumul către o grămadă grasă din banii lui Don Salvara.

Arătă spre digul nord-estic al pieței, dincolo de care se întrezărea un șir de hanuri și taverne prospere care umpleau spațiul dintre piață și Cartierul Templelor.

– Ca întotdeauna, ai dreptate, Jean. Lăcomia înainte de imaginație. Ne ții pe calea cea dreaptă. Locke adăugă un deget entuziast, chiar dacă de prisos, în direcția spre care arătase deja Jean. Goangă! Scoate-ne la râu, apoi cârmește la dreapta. Unul din gemeni o să ne aștepte la Casa Tăvălită, al treilea han de pe țărmul de miazăzi.

Goangă îi conduse spre nord, străduindu-se, cu fiecare mișcare, să atingă fundul bazinului pieței (care era, pe puțin, o dată și jumătate mai adânc decât canalele din jur). Scăpară de prea zeloșii furnizori de grepfrut, legături de cârnați și batoane alchimice luminiscente, iar Locke și Jean se distrară jucând un joc preferat, încercând să ghicească hoții de buzunare prin mulțimea de pe diguri. Neatenția miilor de camorreni reprezenta încă o vacă de muls pentru Făuritorul-de-Hoți, acum bătrân și tremurând, ascuns în bârlogul său rece și jilav de sub Dealul Umbrelor, la aproape douăzeci de ani de când Locke și Jean puseseră piciorul ultima oară în acel loc.

De îndată ce scăpară din piață și ieșiră pe râu, Goangă și Jean făcură schimb de locuri fără nici un cuvânt. Mușchii lui Jean erau mai pe măsura apelor iuți ale Angevinului, iar Goangă trebuia să-și odihnească brațele pentru rolul pe care urma să-l joace în mica scenetă. Pe când Goangă se prăbuși în locul pe care-l ocupase până atunci Jean la copastie, Locke scoase parcă de nicăieri o lămâie condimentată și i-o azvârli băiatului. Goangă o mâncă din șase mușcături, cu tot cu coaja uscată și unsuroasă, mestecând miezul galben-roșiatic într-un mod cât se poate de dizgrațios cu dinții săi strălucitori, dar strâmbi. Rânji.

– Nu se face otravă de pește din chestiile astea, nu?

– Nu, zise Locke. Otrava de pește se face numai din chestiile pe care le mănâncă Jean.

Jean își drese glasul:

– Nițică otravă de pește face să îți apară păr pe piept. Asta dacă nu ești pește.

Jean îi ținu aproape de țărmul sudic al Angevinului, departe de adâncimea la care prăjina nu ar fi ajuns. Raze de lumină sidefie și fierbinte țâșneau spre ei în momentul în care podurile din Sticlă-străveche se interpuneau între barjă și soarele ce răsărea. Fluviul avea o sută optzeci de metri în lățime, transpirându-și umezeala în aer, odată cu mirosurile de pește și de mâl.

Înspre nord, prin aerul vălurind din cauza arșiței, se vedea coasta îngrijită a Insulelor Alcegrante, reședința micii nobilimi a orașului. Grădinile împrejmuite, fântânile arteziene atent lucrate și vilele din piatră albă erau inaccesibile celor de teapa lui Locke, Jean sau Goangă. Cum soarele se apropia de zenit, imensele umbre ale celor Cinci Turnuri se retrăseseră în partea de sus a orașului și nu mai dădeau acum decât o sclipire trandafirie, ca de vitralii, care se revărsa până dincolo de marginile nordice ale Insulelor Alcegrante.

– Pe toți zeii, iubesc locul ăsta! spuse Locke, bătând darabana pe coapse. Câteodată, îmi vine să cred că orașul ăsta a fost pus aici din simplul motiv că zeii adoră nelegiuirile. Hoții de buzunare fură de la oamenii de rând, negustorii îi fură pe toți cei pe care-i pot prosti, Capa Barsavi îi jefuiește pe jefuitori *și* pe oamenii de rând, mica nobilime jefuiește aproape pe toată lumea, iar Ducele Nicovante, din când în când, trage-o fugă cu armata lui până-n Tal Verrar sau Jerem și-i jefuiește de fac pe ei, *ca să nu mai vorbim* de ce le face propriilor nobili și oameni de rând.

– Deci noi suntem jefuitori ai jefuitorilor, spuse Goangă, care se prefac a fi jefuitori care lucrează pentru un jefuitor al altor jefuitori.

– Da, noi cam stricăm peisajul, nu-i așa? Locke se gândi câteva secunde, lovind cu limba interiorul obrajilor. Gândește-te la ceea ce facem ca la... hmm... un soi de taxă secretă pentru nobilii cu mai mulți bani decât prudență. Eh, uite că am ajuns.

Chiar sub hanul Casa Tăvălită se afla un chei larg și bine îngrijit, cu vreo șase dane de acostare, toate libere momentan. Debarcaderul neted și gri avea vreo trei metri înălțime în locul acela; trepte late din piatră duceau până la nivelul străzii, cât și o rampă pavată destinată încărcăturilor și cailor. Calo Sanza îi aștepta la marginea cheiului, îmbrăcat ceva mai bine decât tovarășii săi și având lângă el un cal Îmblânzit. Locke îi făcu cu mâna.

– Ce mai e nou? strigă Locke.

Jean era foarte priceput și grațios la cârmit; cheiul era la vreo douăzeci de metri distanță, apoi la zece, apoi alunecară de-a lungul lui cu un scrâșnet ușor.

– Galdo a pregătit tot ce ne trebuie în cameră – Apartamentul Bompresului, de la primul cat, șopti drept răspuns Calo, aplecându-se spre Locke și Goangă și apucând frânghia de acostare a barjei.

Calo avea pielea măslinie și părul ca un petic de noapte; pielea netedă din jurul ochilor lui negri nu era decât puțin încrețită de la râs (deși cei care îi cunoșteau pe gemenii Sanza ar fi spus că sunt semne de strengărie). Un nas incredibil de ascuțit și de încovoiat preceda chipul frumos, ca un pumnal ținut în poziție de apărare.

Imediat după ce legă barja de dana de acostare, Calo îi azvârli o cheie mare de fier lui Locke, cheie, prinsă de un ciucure din mătase roșie și neagră. La un han de calitate precum Casa Tăvălită, ușile odăilor erau păzite de un mecanism de închidere (acesta putea fi îndepărtat doar printr-o anumită metodă iscusită, știută de proprietari) care ieșea dintr-o nișă a ușii. Fiecare odaie venea la închiriere cu o cutie nouă și cu cheia potrivită; cum în spatele tejghelei lustruite de la recepție erau sute de asemenea cutii, care arătau la fel, hanul putea garanta practic că orice încercare de copiere a cheilor în vederea unui viitor jaf era o pierdere de timp pentru un hoț.

Era tocmai ce le trebuia lui Locke și lui Jean: intimitate asigurată pentru transformarea rapidă care urma să aibă loc.

– Minunat! Locke sări pe chei la fel de sprinten cum urcase în barcă; Jean îi dădu cârma înapoi lui Goangă, apoi zgâlțâi serios barja când sări de pe ea. Hai să intrăm și să-i întâmpinăm pe oaspeții noștri din Emberlain.

În vreme ce Locke și Jean urcau treptele dinspre Casa Tăvălită, Calo îi făcu semn lui Goangă să-l ajute cu calul. Făptura cu ochi albi și goi era lipsită complet de teamă și de inițiativă, însă tocmai această lipsă a oricăror instincte de conservare ar fi putut s-o facă să avarieze foarte ușor barja. După câteva minute de împins și tras cu atenție, poziționaseră calul în mijlocul barjei, calm ca o statuie care mai și respira din întâmplare.

– Norocoasă făptură, zise Calo. L-am numit Stavilă. Poți să îl folosești drept masă. Sau stâlp de suport.

- Animalele Îmblânzite îmi dau niște fiori ai naibii.

- În timp ce mie, spuse Calo, îmi dau niște fiori *cumpliți*. Însă ageamiii și nătărăii preferă cai de povară Îmblânziți, iar jupânul nostru negustor din Emberlain e exact așa, mai pe scurt.

Mai trecură câteva minute, petrecute de Calo și Goangă într-o tăcere binevoitoare sub soarele aspru. Păreau un echipaj obișnuit de barjă, așteptând să primească un pasager de vază din adâncurile hanului Casa Tăvălită. Curând, acest pasager coborî treptele și tuși de două ori, ca să le atragă atenția.

Era Locke, desigur, însă arăta diferit. Avea părul dat pe spate și uns cu ulei de trandafir, oasele feței păreau să fie mai proeminente, iar ochii erau ascunși pe jumătate de o pereche de ochelari cu ramă din perlă neagră și care sclipeau argintii în soare.

Purta acum o vestă neagră închisă până la gât, în stilul din Emberlain, aproape pe corp de la umeri până la coaste, apoi lărgindu-se brusc la talie. Două curele negre din piele, prinse cu catarame argintii lustruite, îi încingeau pântecele; trei rânduri de eșarfe încrețite îi ieșeau din guler și-i fluturau în briza încinsă. Purta pantaloni brodați, strâmți și cenușii, peste încălțări din piele de rechin, cu toc gros și cu funde negre ridicol de proeminente, atârnând ca niște flori de seră peste picioarele lui. Mici broboane de sudoare începuseră deja să i se strângă pe frunte – vara din Camorr nu răsplătea intruziunea modelor din zonele mai nordice.

– Numele meu este *Lukas Fehrwight*, zise Locke. Avea glasul repezit și precis, curățat de inflexiunile sale naturale – întinsese accentul aspru de Vadran peste o ușoară denaturare a dialectului său nativ de

Camorri, așa cum amestecă un barman băuturile. Port haine ce vor fi pline de sudoare în câteva minute. Sunt destul de bătut în cap ca să umblu prin Camorr fără nici un fel de armă la mine. Și, pe deasupra, spuse el cu o urmă de părere de rău, sunt întru totul *imaginar*.

– Îmi pare rău să aud una ca asta, Jupâne Fehrwight, zise Calo, dar măcar aveți pregătite barca și calul pentru excursia dumneavoastră.

Locke păși cu grijă spre marginea barjei, unduindu-și șoldurile ca un om de-abia coborât de pe vas și care nu-i încă obișnuit să aibă sub tălpi pământ solid. Spatele îi era drept, iar mișcările aproape afectate. Purta afectarea lui Lukas Fehrwight ca un al doilea rând de haine.

– O să ajungă în curând și slujitorul meu, zise Locke/Fehrwight în vreme ce cobora(u) pe barjă. Îl cheamă *Graumann* și suferă și el de aceeași boală – e imaginar.

– Zeii să ne aibă-n pază, spuse Calo, înseamnă că-i contagioasă.

Jean coborî pe rampa de piatră, pășind apăsat sub povara celor aproape cincizeci de kilograme ale harnașamentului care scârțâia, precum și a pachetelor din piele brodată pline ochi cu mărfuri și închise bine. Purta acum o cămașă de mătase albă, deja pătată de sudoare în câteva locuri și abia cuprinzându-l la brâu, pe sub o vestă neagră deschisă și o eșarfă albă. Avea părul pieptănat cu cărare la mijloc și uns cu un ulei negru; nu fusese niciodată prea pitoresc, însă acum semăna cu două pernuțe de lână arcuite deasupra frunții ca un acoperiș.

– Suntem în întârziere, Graumann. Locke își prinse mâinile la spate. Grăbește-te și lasă-l pe sărmanul cal să-și facă treaba.

Jean puse povara pe spatele calului Îmblânzit, fără ca acesta să reacționeze în vreun fel. Apoi se aplecă și strânse șaua bine sub burta calului. Goangă îi trecu cârma lui Calo, apoi desprinse frânghia barjei de dană și porniră din nou la drum.

– N-ar fi al naibii de amuzant ca Don Salvara să se-apuce tocmai azi să nu-și mai urmeze micul ritual? spuse Calo.

– Nu te teme, zise Locke, renunțând pentru moment la glasul lui Lukas Fehrwight, dar nu și la postura acestuia. Este foarte devotat amintirii mamei sale. Conștiința poate fi la fel de bună ca o clepsidră cu apă când vine vorba de respectat unele îndatoriri.

- Să te-audă zeii. Calo cârmi cu ușurință și voioșie. Dar nu-mi pun coaiele la bătaie dacă te înșeli. Tu ești ăla care poartă o haină neagră de pâslă, grea de patru kilograme, în plină lună a lui Parthis.

O luară drept înainte pe Angevin, și în curând avură în dreapta malul apusean al Cartierului Templelor. Trecură pe sub o punte mare de sticlă; chiar la mijlocul acestui pod, la vreo cincisprezece metri deasupra apei, stătea un bărbat deșirat, cu părul negru, chipul și nasul lui Calo.

Chiar când Calo cârmi barja pe sub punte, Galdo Sanza lăsă să-i cadă din mâini, ca din întâmplare, cotorul unui măr roșu. Fructul făcu pleosc! în apă, la câțiva pași în spatele fratelui său.

Salvara este la templu! spuse Goangă.

- Splendid. Locke își deschise brațele și rânji. Nu v-am zis eu că suferă de un simț impecabil al devoțiunii materne?

Sunt nespus de încântat că-ți alegi victimele doar dintre oameni cu ținută morală ireproșabilă, spuse Calo. Altminteri, ai putea să-i dai un exemplu negativ lui Goangă.

La un doc public care ieșea din țărmul nord-vestic al Cartierului Templelor, chiar la umbra noului și imensului Sălaș al lui Iono (Părintele Furtunilor, Patronul Apelor ce Înșfacă), Jean acostă în timp record și-l coborî de pe barjă pe Stavilă, care arăta cum trebuie să arate calul de povară al unui negustor bogat.

Locke îl urmă, plin de demnitatea nervoasă a lui Fehrwight; toată zeflemeaua fusese camuflată, precum cărbunii în vatră. Goangă țâșni prin mulțime, nerăbdător să-și ocupe postul de strajă deasupra răscrucii unde ambițiile lui Don Salvara urmau să fie puse la grea încercare, cât de curând. Calo îl zări pe Galdo, care tocmai cobora de pe podul din sticlă, și se îndreptă spre el, ca din întâmplare. Fără să-și dea seama, ambii gemeni își pipăiau armele ascunse sub cămășile lor umflate.

Pe când frații Sanza își potriveau pasul unul lângă altul și se îndreptau spre locul de întâlnire de la Templul Apelor Prielnice, Locke și Jean erau deja o stradă mai încolo, apropiindu-se din altă direcție. Partida începuse.

Pentru a patra oară în tot atâția ani, sfidând cu calm cea mai sfântă regulă a lumii interlope a Camorrului, Ticăloșii Gentilomi îl luau ca

țintă pe unul dintre cei mai puternici oameni din Camorr. Puneau la cale o întâlnire care ar fi putut să-l lase pe Don Lorenzo Salvara fără jumătate de avere; tot ce mai trebuia era ca Donul să fie punctual.

5

Goangă era plasat excelent pentru a vedea patrula înaintea oricui altcuiva, conform planului. Chiar și patrula era în plan, într-un fel. Însemna că planul se dusese naibii.

– Goangă, tu o să vezi totul în jocul ăsta. Locke îi explicase de mai multe ori ce trebuia să facă, iar Jean îl bătuse la cap cu o grămadă de întrebări, ca să-l verifice. Vrem cu tot dinadinsul ca primul contact cu Salvara să aibă loc pe cea mai pustie stradă din Cartierul Templelor. Dacă am pune pe cineva de strajă la sol, omul ar fi depistat de la o poștă, însă un băiat pe un acoperiș... ei, asta-i cu totul altceva.

– Și ce trebuie să observ?

– Orice apare la orizont. Pe Ducele Nicovante și Compania Sticla-nopții. Pe Regele celor Șapte Dovlecei. Vreo bătrânică împingând un căruț cu baligă. Dacă avem musafiri nepoftiți, dai semnalul. Oamenilor de rând poți să le distragi atenția. Însă, dacă vine straja... ei bine, fie ne facem că plouă, fie o luăm la sănătoasa.

Și iată că veneau șase oameni în tunici de culoarea mușstarului și în armuri bine îngrijite, cu bastoane și săbii zăngănindu-le amenințător la cingătorile duble; veneau la pas dinspre sud și erau la numai vreo câteva zeci de pași de Templul Apelor Prielnice. Urmau să treacă pe la capătul mult-prea importantei alei; chiar dacă Goangă i-ar fi avertizat pe ceilalți îndeajuns de repede încât Calo să-și ascundă frânghia, Locke și Jean tot ar fi fost murdari de noroi, iar gemenii tot ar fi fost îmbrăcați ca niște bandiți, inclusiv cu eșarfe pe fețe. Ar fi fost imposibil să facă pe nevinovații; dacă Goangă dădea semnalul, era cazul s-o ia la sănătoasa.

Goangă se gândi mai iute ca niciodată, cu inima bătându-i atât de repede, încât ai fi zis că-i flutură cineva niște pagini lângă plămâni. Își impuse să rămână calm și să caute o cale de scăpare. Ce spunea Locke tot timpul? *Revezi opțiunile!* Trebuia să-și revadă opțiunile.

Nu avea cine știe ce opțiuni. Un puști de doisprezece ani, ghemuit la vreo șapte metri înălțime în colțul grădinii suspendate și neîngrijite a unui templu abandonat, fără nici o armă cu bătaie lungă și fără nici un alt mijloc de distragere a atenției la îndemână. Don Salvara încă le aducea omagiu zeilor mamei sale în Templul Apelor Prielnice; în jur nu se mai zăreau decât tovarășii săi Ticăloși Gentilomi și patrula asudată, care era cât pe ce să le strice ziua.

Stai așa.

Șapte metri mai jos și vreo doi metri mai la dreapta lui Goangă era o grămadă de gunoi, sprijinită de zidul clădirii pe care se ghemuise el. Erau niște saci putregăiți, din pânză groasă, și un amestec de băligar maroniu.

Cuminte ar fi fost să le dea semnalul celorlalți și să-i lase să o ia la fugă; Calo și Galdo erau obișnuiți să scape de Jachetele Galbene și puteau să se întoarcă săptămâna viitoare și să-și reia jocul. Poate. Însă poate că un joc ratat astăzi ar fi dat de bănuit cuiva și ar fi crescut numărul patrulelor în săptămânile următoare. Poate că s-ar fi aflat că nici Cartierul Templelor nu-i atât de liniștit pe cât se credea. Poate că și Capa Barsavi, chiar dacă avea atâtea griji pe cap, tot ar fi vrut să afle mai multe despre agitația neautorizată și ar fi înăsprit și el regulile. Ceea ce ar fi însemnat că-și puteau lua adio de la banii lui Don Salvara, că oricum nu s-ar mai fi putut atinge de ei niciodată.

Nu, vremea cumințeniei trecuse. Goangă trebuia să *câștige*. Prezența acelei grămezi de gunoi făcu o tâmpenie mare și glorioasă să pară ceva posibil.

Nu mai stătu pe gânduri. Sări. Cu brațele în părți, căzând pe spate, holbându-se la cerul arzător al amiezii cu siguranța oarbă a celor doisprezece ani ai săi, siguranță care-i spunea că moartea și vătămarea sunt rezervate doar celor pe care nu-i cheamă Goangă. Țipă în timp ce cădea, cu o înflăcărare dementă, ca să se asigure că patrula îi acordă toată atenția.

Simți umbra imensă a pământului care se *contura* sub el în ultima secundă a căderii sale și, chiar în clipa aceea, prinse cu coada ochiului o formă întunecată care țâșnise prin văzduh desupra Templului Apelor Prielnice. O formă zveltă și frumoasă, grea – o pasăre? Vreun

soi de pescăruș? În Camorr nu erau alte păsări de mărimea aia, în nici un caz dintre cele care să se miște ca săgeata, și...

Impactul cu suprafața semiflexibilă a grămezii de gunoi îi goli plămânii de aer cu un *uuuușșș!* moale, împingându-i capul în față. Bărbia ascuțită se izbi de pieptul suplu; dinții îi lăsară găuri însângerate în limbă și gustul călduț și sărat îi umplu gura. Țipă din nou, din reflex, și scuipă sânge. Cerul se rotea deasupra lui, de parcă lumea încerca unghiuri noi, în așteptarea aprobării sale.

Auzi tropăitul cizmelor pe caldarâm; scârțâitul și zdrăngănitul armelor în teci. Între Goangă și cer se interpuse chipul rumen al unui om de vârstă mijlocie, încins de două mustăți leoarcă de sudoare.

– Pe coaiele lui Perelandro, băiete! Străjerul îl privea uluit și îngrijorat. Ce naiba făceai cocoțat acolo? Ai noroc că ai căzut pe astea.

Se auziră murmure entuziaste de încuviințare de la brigada de Jachete Galbene care se înghesuiau în spatele primului sosit; Goangă putea simți sudoarea și uleiul de armură, cât și miresmele ce se înălțau din sacii pe care căzuse. În Camorr, când sari pe o grămadă oarecare de zoaie maronii știi bine că n-o să miroasă a parfum de trandafiri. Goangă își clătină capul ca să alunge stelele verzi ce-i dansau prin fața ochilor și-și mișcă picioarele ca să se asigure că-i mai sunt încă de folos. Nimic nu părea să fie rupt, zeii fie binecuvântați. Avea să-și revizuiască propriile iluzii de nemurire când se va fi terminat totul.

– Sergent, șuieră apăsat Goangă, scuipând și mai mult sânge (la naiba, îi ardea limba de durere!)... Sergent...

– Da? Omul își holbă ochii tot mai mult. Poți să-ți miști mâinile și picioarele, băiete? Ce simți?

Goangă întinse parcă la întâmplare mâinile, fără să le simuleze în întregime tremuratul, și se agăță de armura sergentului, ca și cum ar fi încercat să-și recapete echilibrul.

– Sergent, zise Goangă câteva secunde mai târziu, ți-e punga mult mai ușoară decât ar trebui. Ai fost la târfe azi-noapte, nu-i așa?

Scutură punguța din piele chiar sub nasul sergentului și partea pișicheră a sufletului său (care, ca să fim drepți, era și cea mai mare) strălucі de plăcere la vederea expresiei năucite de pe chipul bărbatului.

Pentru o fracțiune de secundă, Goangă uită de durerea aterizării sale imperfecte în grămada de gunoi. Apoi scoase și cealaltă mână, ca prin minune, și Bocceaua Ștrengarului îl lovi pe sergent drept între ochi.

Bocceaua Ștrengarului sau „micul paznic roșu" era un săculeț greu, ca o măciucă în miniatură, ascuns sub haine (dar niciodată direct pe piele). Era umplut de obicei cu tot soiul de ardei iuți din Camorr și cu alte chestii aruncate de alchimiștii întunecați. Nu era de mare ajutor împotriva unei amenințări reale, însă era tot ce trebuia pentru a înfrunta o altă pușlama de pe stradă. Sau anumiți adulți cu mâini lunecoase.

Sau un chip neprotejat, la distanța potrivită.

Goangă se rostogolise deja spre stânga, astfel că praful ruginiu împrăștiat de Împletitură nu reuși să-l atingă. Sergentul, în schimb, nu fu la fel de norocos; pe el îl nimeri în plin, iar chestia aia infernală îi intră pe nas, pe gură și în ochi. Se zvârcoli urlând de durere și căzu pe spate, apucându-se de obraji. Goangă era deja în picioare, împins de elasticitatea ghidușă pe care ți-o dă tinerețea; în nevoia aprigă de a o lua la fugă, uitase chiar și durerea amarnică a limbii.

Acum chiar izbutise să capteze întreaga atenție a patrulei. Soldații strigau, sărind după el, în vreme ce picioarele lui mici loveau repede pavajul, iar el sorbea cu nesaț aerul umed și înțepător. Își făcuse partea sa, ca să țină jocul viu. Acesta putea continua acum fără el, timp în care avea să le asigure vătafilor Ducelui exercițiile de după-amiază.

Un străjer ceva mai ager la minte își vârî cu ceva greutate fluierul în gură și suflă în el cu întreruperi, în timp ce alerga – trei fluierături scurte, pauză, apoi încă trei. Străjer la pământ. La naiba. Asta o să îi aducă pe cap toate Jachetele Galbene din jumătatea asta de oraș. O să îi aducă pe cap arbaletierii. Deveni deodată foarte important ca Goangă să scape de patrula de pe urmele lui înainte ca alte patrule să înceapă să trimită cercetașii pe acoperișuri. Își pierdu orice nădejde într-o urmărire distractivă; avea cam un minut și jumătate la dispoziție să ajungă într-una din vizuinele sale și să se facă nevăzut.

Deodată, limba începu să-l doară chiar foarte tare.

6

Don Lorenzo Salvara ieși de pe porticul templului în plină arșiță umedă camorreană, neînchipuindu-și că, în partea cealaltă a cartierului, un băiețaș hoț tocmai afla ce înseamnă să faci pe deșteptul. Sunetul fluierelor străjii se auzea tot mai slab. Salvara își miji ochii și se uită curios la silueta îndepărtată a unui străjer singuratic care se împleticea pe caldarâm, izbindu-se din când în când de ziduri și ținându-și capul de parcă s-ar fi temut că acesta o să i se desprindă și o să plutească în înaltul cerului.

– Vă vine a crede, stăpâne? Conté deja adusese caii din micul grajd discret din spatele templului. Beat criță, și suntem de-abia la prânz. Un rahat de adunătură jalnică de nătărăi, sulițele-aurii ăstea noi.

Conté era un bărbat de vârstă mijlocie, cu fața arsă de soare, cu talia unui dansator profesionist și cu brațele unui vâslaș de meserie. Nu era greu de ghicit slujba pe care o făcea pentru tânărul Don, chiar și fără să fi remarcat jungherele, lungi cât coapsele picioarelor sale, care atârnau de cingătorile de piele.

– Nu se ridică la înălțimea vechilor tale standarde, așa-i?

Donul, pe de altă parte, era un tânăr arătos, cu sânge nobil camorrean, cu părul negru și cu pielea de culoarea mierii umbrite. Fața-i era plină, bucălată, deși trupu-i era zvelt, și numai ochii lăsau de înțeles că nu era doar un student politicos care se dădea drept nobil. În spatele elegantelor sale lentile fără rame, ochii Donului erau nerăbdători ca ai unui arcaș avid după ținte. Conté pufni.

– Pe vremea mea, măcar știam că să te faci mangă era o plăcere de interior. Conté îi dădu Donului frâul calului, o iapă cu părul cenușiu și lucios, puțin mai mare decât un ponei, dresată, dar în nici un caz Îmblânzită. Tocmai bună pentru plimbări scurte printr-un oraș făcut mai degrabă pentru bărci (sau pentru acrobați, cum se plângea deseori Don Salvara) decât pentru cai. Străjerul împleticit dispăru după cotitura străzii, oarecum în direcția din care veneau

fluierăturile insistente. Cum zgomotul nu părea să se apropie, Salvara ridică din umeri în sinea lui și își mână calul în stradă.

Aici avură parte de o a doua surpriză din acea zi. Când Donul și slujitorul său cotiră spre dreapta, dădură de aleea cu ziduri înalte de lângă Templul Apelor Prielnice, iar pe această alee, doi oameni îmbrăcați elegant erau snopiți în bătaie de bandiți.

Salvara înlemni și se holbă uluit – tâlhari mascați în Cartierul Templelor? Tâlhari mascați sugrumând un om îmbrăcat tot în negru, după portul strâmt, greoi și cumplit de nepotrivit al unui *vadran?* Și, o, zei milostivi! Un cal de povară Îmblânzit asista impasibil la scenă.

După câteva secunde de uimire, Donul lăsă frâiele cailor și alergă spre capătul aleii. Nu trebui să se uite înapoi ca să știe că slujitorul său îl urma îndeaproape, cu cuțitele scoase.

- Hei! Voi de colo! Glasul Donului era destul de sigur, deși un pic ascuțit din cauza tulburării. Eliberați-i pe acești oameni și dați-vă la o parte!

Cel mai apropiat tâlhar își întoarse capul; ochii săi negri de deasupra măștii improvizate se măriră când îi văzu pe Don și pe Conté apropiindu-se. Tâlharul își suci victima cu fața congestionată, astfel încât aceasta să se afle între el și așa-zișii intruși.

- Nu e cazul să vă amestecați în treaba asta, *domnul* meu, spuse tâlharul. E doar o mică neînțelegere. Problemă personală.

- Atunci poate că n-ar fi trebuit s-o rezolvi în public.

Tâlharul reuși să mimeze o figură exasperată.

- Da' ce? Ți-a dat Ducele aleea asta ca proprietate personală? Dacă mai faci un pas, îi sucesc gâtul amărâtului ăsta!

Încearcă, numai! Don Salvara își duse mâna cât se poate de sugestiv la mânerul spadei. Se pare că omul meu și cu mine blocăm singura ieșire de pe această alee. Sunt sigur că o să te simți foarte bine că l-ai omorât pe acest om atunci când un metru de metal o să-ți străpungă grumazul.

Primul tâlhar nu dădu drumul funiei încolăcite cu care își ținea victima aproape inconștientă, dar începu să se dea precaut înapoi, către fundătură, trăgându-l cu greu după sine pe omul înveșmântat în negru. Tovarășul său se îndepărtă de trupul căzut al omului pe

care-l lovise cu sălbăticie. Cei doi bandiți schimbară o privire plină de înțeles.

– Prieteni, *nu* fiți proști. Salvara își trase spada pe jumătate afară din teacă; soarele se reflectă alb în oțelul camorrean de cea mai bună calitate, iar Conté se aplecă pe vârful picioarelor, în poziția de atac a unui cuțitar înnăscut.

Fără să mai spună vreo vorbă, primul tâlhar își azvârli victima spre Conté și Don. În vreme ce nefericitul în haine negre trase în sfârșit aer în piept și se agăță de salvatorii săi, cei doi tâlhari mascați țâșniră către zidul din capătul aleii. Conté sări peste vadranul care gemea și tremura pe jos și o zbughi după ei, însă atacatorii nu erau doar sprinteni, ci și vicleni. O frânghie subțire, de-abia vizibilă, era atârnată de zid, înnodată din loc în loc. Cei doi tâlhari se cățărară pe ea și aproape că se aruncară peste muchia zidului; Conté izbi cu jungherele sale, dar ajunse două secunde prea târziu. Capătul frânghiei zbură peste zid și căzu cu zgomot într-o baligă de la picioarele sale.

– Putorile naibii netrebnice! Omul Donului își băgă jungherele înapoi la brâu cu îndemânare și se aplecă deasupra trupului greoi care zăcea în noroiul de pe alee. Privirea albă și stranie a calului de povară Îmblânzit părea să-l urmărească, în timp ce îi lua pulsul bărbatului gras. Străjerii se împleticesc de beți ce sunt în plină zi, și uite ce se petrece în afurisitul de *Cartier al Templelor,* în vreme ce ci freacă menta...

– O, slavă Dovleceilor, gâjâi bărbatul în negru, descolăcindu-și frânghia de la gât și aruncând-o pe jos. Don Salvara putu acum să-și dea seama că era îmbrăcat în haine de calitate, în ciuda faptului că erau murdare, foarte greoaie și nepotrivite sezonului – excelent croite pe măsură și ornate mai degrabă cu un rafinament costisitor decât cu strălucire opulentă. Slavă Sării și Zahărului, slavă Mâinilor de Sub Ape că nenorociții ăia ne-au atacat chiar în acest loc sacru, unde spiritele v-au adus în ajutorul nostru.

Omul vorbea foarte corect therina, deși cu un puternic accent și cu un glas răgușit pe bună dreptate. Își frecă gâtul zdrelit, clipi și, cu cealaltă mână, începu să pipăie prin noroiul dimprejur, ca și cum ar fi căutat ceva.

– Cred că vă pot ajuta din nou, zise Don Salvara într-o vadrană la fel de corectă și de puternic accentuată ca therina străinului.

Salvara ridică din noroi o pereche de ochelari cu rame din perlă (remarcând cât de ușoare și de solide erau – o pereche foarte scumpă și cu adevărat de calitate) și îi șterse de mâneca hainei sale stacojii, înainte să-i dea omului.

Și vorbiți vadrana! Străinul începu să vorbească acum în propriul grai, într-un mod care lui Salvara i se păru extraordinar de fluent. Omul în negru își puse ochelarii înapoi la ochi și clipi către salvatorul său. O minune, mult mai mult decât aș putea spera. O, Graumann!

Vadranul îmbrăcat în negru se ridică nesigur în picioare și se împletici spre tovarășul său. Conté izbutise să-l rostogolească în noroi pe străinul corpolent; acesta zăcea acum pe spate, cu pieptul masiv acoperit de murdărie ridicându-se și coborând regulat.

E limpede că trăiește. Conté își trecu mâinile peste coastele și pântecele bietului om. Nu cred că i-au rupt sau fracturat ceva, deși o să fie probabil verde de la vânătăi câteva săptămâni. Verde ca apa din helești și apoi negru ca noaptea, sau nu mai știu să deosebesc culoarea de tartele cu cremă.

Vadranul zvelt și îmbrăcat elegant scoase un oftat de ușurare.

Tarte cu cremă. Într-adevăr. Cele cu dovlecei sunt cele mai gustoase. Graumann este slujitorul meu, secretarul meu, sârguincioasa mea mână dreaptă. Din păcate, nu este deloc iscusit la luptă, dar, după cum se poate vedea, nici eu nu am cu ce să mă laud în această privință. Străinul vorbea din nou în therină și se întoarse spre Don Salvara, privindu-l cu ochii mari de uimire. La fel cum nu pot să mă laud nici cu bune maniere, de vreme ce nu am recunoscut unul dintre Domii Camorrului. Se înclină adânc – mai adânc chiar decât i-ar fi cerut eticheta unui străin avut aflat în fața unui pair din Înaltul Ducat al Camorrului –, până când fu pe punctul de a cădea în nas.

Sunt Lukas Fehrwight, slujitor al Casei de bel Auster, din cantonul Emberlain și Regatul celor Șapte Dovlecei. Vă stau la dispoziție și vă sunt mai mult decât recunoscător pentru felul în care m-ați ajutat astăzi.

– Eu sunt Lorenzo, Don Salvara, iar acesta este slujitorul meu, Conté. Și noi suntem cei care vă stăm la dispoziție, fără nici o obligație. Donul se înclină ca la carte, cu mâna dreaptă întinsă ca o invitație de salut. Mă simt oarecum răspunzător pentru ospitalitatea Camorrului, iar ceea ce vi s-a întâmplat aici n-a fost deloc ospitalitate. Era de datoria mea să vă sar în ajutor.

Fehrwight prinse mâna întinsă a Donului chiar deasupra încheieturii și o strânse, în vreme ce Donul îl ținea la fel. Deși strângerea lui Fehrwight era lipsită de vlagă, Donul atribui acest lucru, cu mărinimie, faptului că omul fusese cât pe ce să moară sugrumat. Fehrwight își coborî apoi fruntea până când atinse cu ea mâna Donului, și astfel toate formalitățile cuvenite fură îndeplinite.

– Permiteți-mi să vă contrazic; aveți cu dumneavoastră un om credincios, care pare a fi foarte competent. Ați fi putut să vă îndepliniți datoria trimițându-l doar pe el să ne ajute, însă ați preferat să veniți chiar dumneavoastră, gata de luptă. De unde eram eu, mi s-a părut că alerga ca să țină pasul cu domnia voastră. Și vă asigur că, în ciuda poziției inconfortabile în care mă aflam, am văzut totul perfect.

Donul dădu cu blândețe din mână, de parcă ar fi putut să alunge vorbele din aer.

– Îmi pare rău că au scăpat, Jupâne Fehrwight. E puțin probabil să vă pot face dreptate așa cum s-ar cuveni. Și pentru aceasta, Camorrul își cere iertare.

Fehrwight îngenunche lângă Graumann și îi dădu la parte de pe frunte părul negru, leoarcă de sudoare.

– Dreptate? Am noroc că mai sunt în viață. Am fost binecuvântat cu o călătorie liniștită până aici și, cu ajutorul domniei voastre, sunt încă în viață și îmi pot continua misiunea. Pentru mine, asta e toată dreptatea de care am nevoie. Bărbatul cel zvelt se uită din nou la Don Salvara. Nu cumva sunteți chiar acel Don Salvara de la Viile Nacozza? Nu cumva soția dumneavoastră este Doña Sofia, celebra alchimistă botanică?

– Am onoarea de a fi cel de care spuneți și am plăcerea de a o avea pe dumneaei drept soție, încuviință Donul. Iar dumneavoastră

nu cumva slujiți *acea* Casă de bel Auster? Nu vă ocupați cumva cu negoțul de, hhmm...

Ba chiar așa, slujesc *acea* Casă de bel Auster și *mă ocup* cu vânzarea și transportul substanței la care vă gândiți. E ciudat, foarte ciudat. Dovleceii se joacă cu inima mea; cred că Mâinile de Sub Ape vor să cad secerat de uimire. Faptul că dumneavoastră îmi salvați viața aici, vorbiți vadrana, împărtășim un interes de afaceri comun... totul este nefiresc.

Și mie mi se par ieșite din comun toate acestea, dar nu mă deranjează defel. Don Salvara privi cu băgare de seamă în jur. Mama mea era vadrană, de aceea vorbesc acel grai cu plăcere, chiar dacă nu și cu pricepere. Ați fost urmărit, oare? Frânghia aceea de pe zid dovedește o anumită premeditare, iar Cartierul Templelor... ei bine, de obicei este la fel de sigur ca odaia de lectură personală a Ducelui.

Am ajuns în această dimineață, spuse Fehrwight, și, după ce am făcut rost de camere – la hanul Casa Tăvălită, de care ați auzit, fără îndoială –, am venit direct aici ca să aducem mulțumiri și prinos pentru călătoria fără probleme din Emberlain. Nu am văzut de unde au venit oamenii aceia. Fehrwight se gândi o clipă. Deși cred că unul dintre ei a aruncat frânghia aceea peste zid după ce l-a doborât pe Graumann. Au fost cu băgare de seamă, dar nu ne întinseseră o capcană.

Salvara mormăi, îndreptându-și atenția spre privirea goală a calului Îmblânzit.

Ciudat. Veniți mereu cu caii și cu marfa la templu ca să vă aduceți prinosul? Dacă pachetele acestea sunt pe cât de pline arată a fi, cred și eu că tâlharii ăia v-au atacat.

În mod obișnuit, asemenea lucruri le-am lăsa la han, sub lacăt. Fehrwight îl bătu pe umăr prietenește pe Graumann și se ridică din nou. Însă mă tem că pentru misiunea mea trebuie să țin sub ochi acest transport tot timpul. Și mă tem că asta a făcut din noi o țintă ispititoare. E un cerc vicios. Fehrwight se scărpină de câteva ori în bărbie, încet. Deja vă sunt îndatorat, Don Lorenzo, și nu sunt sigur dacă să vă cer încă o dată ajutorul. Însă este ceva legat de misiunea cu

care am fost însărcinat când am fost trimis în Camorr. Cum sunteți un Don, îl știți cumva pe un anumit Don Jacobo?

Don Salvara îl țintui cu privirea pe Fehrwight, un colț al gurii sale lăsându-se doar o idee în jos.

– Da, zise el scurt, după o tăcere de câteva clipe.

– Acest Don Jacobo... se spune că este un om avut. Ba chiar foarte avut, chiar și pentru un Don.

– E... adevărat.

– Se zice că ar fi un spirit cutezător. Îndrăzneț chiar. Că are... cum se spune, un ochi bun pentru ocazii deosebite. O toleranță la risc.

– Da, e și ăsta un fel de a-l descrie, poate.

Fehrwight își linse buzele.

– Don Lorenzo... este important... dacă aceste lucruri sunt adevărate, ați vrea, ați putea – prin statutul domniei voastre de pair al Camorrului – să mă ajutați să obțin o întrevedere cu Don Jacobo? Mi-e rușine să vă cer asta, dar mi-ar fi și mai rușine să nu-mi îndeplinesc datoria față de Casa de bel Auster.

Don Salvara surâse fără cea mai mică urmă de umor și își întoarse capul câteva secunde, de parcă l-ar fi privit pe Graumann cum zace liniștit în noroi. Conté se ridicase și se holba la Don, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Jupâne Fehrwight, spuse în cele din urmă Donul, chiar nu știți că Paleri Jacobo este probabil dușmanul meu cel mai mare? Că noi doi ne-am duelat până la sânge de două ori și că numai porunca Ducelui Nicovante însuși ne împiedică să ne socotim o dată pentru totdeauna?

– O, făcu Fehrwight cu tonul și expresia cuiva care tocmai a scăpat o făclie într-un butoi cu gaz de lampă. Ce jenant! Ce prostie din partea mea! Am mai avut treabă în Camorr, dar nu am... Vai, v-am insultat. V-am cerut prea mult.

– Da' de unde. Tonul lui Salvara se îmblânzi din nou; începu să bată cu degetele mâinii sale drepte în mânerul spadei. Spuneați, deci, că vă aflați aici într-o misiune pentru Casa de bel Auster. Că transportați o încărcătură pe care vă temeți să o scăpați din ochi. Este limpede că planul dumneavoastră îl includea pe Don Jacobo,

într-un fel sau altul, deși... mai întâi trebuie să obțineți o întrevedere cu el. Dacă am înțeles bine, nu știe că sunteți aici sau că plănuiți să-l contactați, așa-i?

- Eu... adică... Mă tem să spun prea multe despre afacerile mele aici...

- Dar este destul de limpede ce afaceri aveți aici, zise Don Salvara, acum de-a dreptul voios, și n-ați tot repetat că îmi sunteți îndatorat, Jupâne Fehrwight? În ciuda asigurărilor mele cum că nu este cazul, nu ați insistat asupra acestui lucru? Vă retrageți *acum* cuvintele?

Eu... cu toată bunăvoința din lume, domnia voastră... la naiba. Fehrwight se cutremură. Îmi este rușine, Don Lorenzo. Acum trebuie fie să-mi încalc obligația față de omul care mi-a salvat viața, fie să încalc făgăduiala făcută Casei de bel Auster de a păstra confidențialitatea afacerilor sale.

- Ba le puteți onora pe amândouă, spuse Donul, și poate că eu însumi vă pot *ajuta* să încheiați cu bine afacerile stăpânului dumneavoastră. Nu înțelegeți? Dacă Don Jacobo nu știe de prezența dumneavoastră aici, ce obligație aveți față de el? E clar că ați venit aici cu o treabă. Un plan, un proiect, o propunere. Sunteți aici ca să *începeți* ceva, altminteri ați fi avut deja stabilite toate contactele. Nu vă mai faceți atâtea reproșuri; totul este foarte logic. Nu am dreptate?

Fehrwight își lăsă privirea în pământ și încuviință fără prea mare tragere de inimă.

Atunci ascultați-mă! Chiar dacă nu sunt la fel de bogat ca Don Jacobo, dispun totuși de o avere măricică; și lucrăm în domenii oarecum complementare, nu-i așa? Veniți mâine pe barja mea, Sărbătoarea Schimburilor. Faceți-mi *mie* propunerea și haideți s-o discutăm în amănunțime. O sclipire periculoasă trecu prin ochii lui Don Salvara, foarte vizibilă, cu toată strălucirea orbitoare a soarelui de pe cer. Cum îmi sunteți îndatorat, voi considera că suntem chit dacă îmi acceptați invitația, și atât. Apoi, fără nici o altă obligație, vom discuta afaceri spre folosul amândurora. Nu înțelegeți că sunt interesat să răpesc orice oportunitate i s-ar ivi lui Jacobo, chiar dacă nu o să afle niciodată ce s-a întâmplat? *Mai ales* dacă nu o să afle niciodată, astfel încât nu va avea motiv să se supere pe dumneavoastră? Și nu sunt

oare eu îndeajuns de îndrăzneț pentru gustul dumneavoastră? Jur că vi se lungește chipul, parcă prin farmec. Ce s-a întâmplat?

– Nu sunteți dumneavoastră de vină, Don Lorenzo. Doar că Mâinile de Sub Apă sunt, o dată în plus, nespus de generoase. Și noi avem o vorbă: norocul nemeritat ascunde întotdeauna o capcană.

– Fiți pe pace, Jupâne Fehrwight. Dacă într-adevăr vreți să discutați afaceri, nu trebuie să vă îndoiți că vom avea mult de muncă sau că vor apărea o grămadă de probleme pe drum. Ne-am înțeles, deci? Veți lua masa cu mine mâine-dimineață, pe Sărbătoarea Schimburilor, ca să discutăm propunerea dumneavoastră de afaceri?

Fehrwight înghiți în sec, îl privi pe Don Salvara în ochi și încuviință ferm.

– Este foarte înțelept ceea ce propuneți. Și poate că vom trage amândoi folos din asta. Primesc cu dragă inimă ospitalitatea domniei voastre și vă voi spune totul. Rămânc pe mâine. În ce mă privește, de-abia aștept.

– A fost plăcerea mea să vă întâlnesc, Jupâne Fehrwight. Don Salvara își înclină ușor capul către Fehrwight. Putem să vă ajutăm să vă ridicați prietenul din noroi și apoi să vă însoțim până la han, ca să ne asigurăm că nu mai întâmpinați și alte dificultăți?

– V-aș fi recunoscător dacă ați face-o, numai să aveți grijă puțin de bietul Graumann și de încărcătura noastră, cât mă duc eu să ofer prinos la templu. Locke luă o punguță de piele din talmeș-balmeșul de produse și pachete cărate de cal. Prinosul va fi mai substanțial decât prevăzusem inițial. Însă, la urma urmei, stăpânii mei înțeleg că rugăciunile de mulțumire reprezintă o cheltuială inevitabilă în domeniul nostru de activitate.

7

Drumul până la Casa Tăvălită fu greoi, deoarece Jean își juca excelent rolul de om nefericit, nesigur pe picioare și ametit. Dacă priveliștea oferită de doi străini îmbrăcați prea gros și murdari de noroi și a trei cai însoțiți de un Don i se păru cuiva nefirească, atunci oamenii fură destul de înțelepți încât să-și țină gura și să nu se zgâiască la alai decât după ce acesta trecea mai departe. Pe drum,

trecură pe lângă Calo, care mergea acum liniștit, îmbrăcat în straie de muncitor. Le făcu semne rapide și subtile cu mâna. Cum nu știau nimic de Goangă, el urma să stea pe poziții într-unul dintre punctele de întâlnire stabilite dinainte. Și să se roage.

- Lukas! Nu se poate! Ba chiar tu ești, Lukas Fehrwight!

Pe când Calo dispărea după colțul străzii, Galdo apăru la fel de brusc, îmbrăcat în straiele din mătase și bumbac specifice unui negustor camorrean; numai haina lui crestată și încrețită făcea probabil cât barja pe care Ticăloșii Gentilomi o cârmiseră pe fluviu în acea dimineață. Nu mai avea nimic acum care să-i amintească Donului sau slujitorului său de pungașii de pe alee; fără mască, cu părul geluit și prins sub o tichie rotundă și mică, Galdo era însuși simbolul respectabilității fizice și financiare. Învârtea un bastonaș lăcuit și pășea către ciudatul alai al lui Don Lorenzo, cu un zâmbet larg pe buze.

- Măi să fie... Evante! Locke/Fehrwight se opri și îl țintui pe nou-venit cu o privire plină de uluire prefăcută, apoi cei doi își strânseră mâna cu putere. Ce surpriză plăcută!

- Că bine zici, Lukas, că bine zici... dar ce naiba ai pățit? Și tu, Graumann? Parcă tocmai ați pierdut o luptă!

Păi, cam da. Locke își lăsă privirea în pământ și se frecă la ochi. Evante, a fost o dimineață foarte ciudată. Grau și cu mine nici nu am mai fi în viață dacă nu ar fi intervenit călăuza noastră minunată, aici de față. Trăgându-l pe Galdo spre el, Locke i-l arătă pe Don. Domnia voastră, dați-mi voie să vi-l prezint pe Evante Eccari, comisionar de mărfuri din cartierul Razona. Evante, domnia sa este Don Lorenzo Salvara. De la Viile Nacozza, dacă încă te mai interesează proprietățile acelea.

Slavă zeilor! Galdo își smulse tichia din cap și se înclină adânc. Un Don. Ar fi trebuit să vă recunosc de îndată, 'mnia voastră. Mii de scuze. Evante Eccari, în slujba dumneavoastră.

Încântat, Jupâne Eccari. Don Salvara se înclină politicos, dar neglijent, apoi făcu un pas înainte ca să strângă mâna nou-venitului; era semn că permitea să se elimine din conversație orice alte temenele și nimicuri de prisos. Îl știți deci pe Jupânul Fehrwight, să înțeleg?

– Lukas și cu mine ne știm de mult timp, 'mnia voastră. Fără a-i întoarce spatele lui Don Salvara, șterse nervos o bucățică de noroi uscat de pe umerii hainei negre a lui Locke. Eu lucrez la Meraggio, de obicei, și mă ocup de taxele vamale și de autorizații pentru prietenii noștri de la miazănoapte. Lukas este unul dintre cei mai strălucițioameni pe care-i are bel Auster.

– Ei, nici chiar așa. Locke tuși și surâse timid. Evante îmi explică într-o therină pe înțelesul meu toate legile și ordonanțele mai dificile ale ducatului dumneavoastră. M-a salvat în câteva rânduri până acum. Se pare că am un talent aparte în a cădea în capcanele Camorrului, cât și un talent în a găsi camorreni de ispravă care să mă scape din ele.

– Puțini clienți ar descrie activitatea mea în termeni atât de generoși. Dar ce-i cu noroiul și cu vânătăile astea? Ai pomenit ceva de o luptă?

– Da. Orașul vostru are niște, hhmmm, hoți întreprinzători. Don Salvara și slujitorul său tocmai au pus pe fugă doi dintre ei. Mă tem că Graumann și cu mine o încasam rău.

Galdo se duse la Jean și îl bătu prietenește pe umăr; felul în care tresări acesta fu pur și simplu magistral.

– Slavă celor Doisprezece Zei! Complimentele mele, Don Salvara! Lukas e un om de o calitate excelentă, chiar dacă nu-i destul de înțelept încât să-și dea jos blănurile alea caraghioase de iarnă. Vă sunt profund recunoscător pentru ceea ce ați făcut și sunt în...

– Lăsați, domnule, lăsați. Don Salvara ridică o mână, cu palma în afară, și o duse pe cealaltă la cingătoare. Am făcut numai ceea ce se cuvenea să facă o persoană de rangul meu, nimic mai mult. Și am primit deja destule mulțumiri și jurăminte pe ziua de azi.

Don Lorenzo și „Jupân Eccari" mai schimbară amabilități o vreme; în cele din urmă, Galdo se lăsă înfrânt de cea mai politicoasă versiune a unui „Mersi, dar acum șterge-o".

– Ei bine, zise el într-un sfârșit, a fost o surpriză minunată, însă mă tem că am un client care mă așteaptă și mi-e limpede că dumneavoastră și Lukas aveți de discutat afaceri în care nu trebuie să mă amestec, Don Salvara. Cu voia dumneavoastră...

Desigur, desigur. Încântat, Jupâne Eccari.

Plăcerea este de partea mea, 'mnia voastră. Lukas, dacă ai niște timp liber, știi unde să mă găsești. Și dacă pot să te ajut cumva în afacerile tale, numai spune-mi și vin de îndată...

Bineînțeles, Evante. Locke apucă mâna dreaptă a lui Galdo în ambele mâini și o scutură cu entuziasm. Am o bănuială că vom avea nevoie de ajutorul tău cât de curând. Își duse un deget la nas; Galdo înțelese și-apoi avu loc un schimb general de plecăciuni, strângeri de mână și toate celelalte amabilități cerute de o despărțire cuviincioasă. Când plecă, Galdo făcu din mâini câteva semne, deghizate în gesturi de potrivire a tichiei pe cap: *Nu știu nimic de Goangă. Mă duc să-l caut prin împrejurimi.*

Don Salvara se uită cu băgare de seamă după el, dar după câteva secunde se întoarse spre Locke, și alaiul își continuă drumul spre Casa Tăvălită. O vreme, vorbiră despre tot felul de fleacuri. Locke sau mai bine zis Fehrwight nu avu prea multe probleme în a-și dezvălui bucuria revederii lui „Eccari"; în curând, se prefăcu a fi extrem de posomorât, stare pe care o atribui unui început de durere de cap, provocată de tentativa de strangulare. Don Salvara și Conté îi lăsară pe cei doi Ticăloși Gentilomi în fața grădinilor de citrice de la Casa Tăvălită, cu povața de a se odihni bine în acea noapte și de a lăsa afacerile pentru ziua următoare.

Îndată ce fură singuri în siguranța apartamentului lor (cu toată povara încărcăturii „prețioase" pe umerii lui Jean), cei doi își azvârlură cât colo gătelile pline de noroi și își schimbară înfățișarea, pentru a putea să se grăbească spre propriile locuri de întâlnire, ca să aștepte vorbă de la Goangă, dacă urma să se întâmple așa ceva.

De această dată, forma întunecată și iute care zbura de pe un acoperiș pe altul în urma lor trecu complet neobservată.

8

Lumina-falsă se stingea. Vântul Spânzuratului și negurile mlaștinilor lipeau veșmintele de piele și înghețau imediat fumul de tutun în jurul lui Calo și al lui Galdo, învăluindu-i pe jumătate într-o cascadă de cenușiu. Gemenii ședeau, cu glugile trase și plini de sudoare,

în ușa încuiată a unei cămătării destul de îngrijite din colțul nordic al cartierului Vechii Cetăți. Prăvălia avea grilajul și obloanele trase peste noapte; era limpede că familia îngrijitorului bea ceva cu voioșie două caturi mai sus.

– A fost un prim contact reușit, zise Calo.

– A fost, nu-i așa?

– Chiar cel mai bun de până acum. Greu de lucrat cu toate deghizările alea, mai ales că noi suntem atât de arătoși...

– Mărturisesc că nu știam că împărtășim această povară.

– Ei, hai... nu fi atât de exigent cu tine. Din punct de vedere fizic, ești cam pe măsura mea. Îți lipsesc doar talentele mele de cărturar. Și neînfricarea mea. Și priza mea la femei.

– Dacă te referi la ușurința cu care împrăștii gologanii când mergi la femei, ai dreptate. Ești un suflet cu adevărat caritabil când vine vorba de târfele din Camorr.

– Hei, asta a fost chiar urât din partea ta, zise Calo.

– Ai dreptate. Gemenii fumară în tăcere câteva secunde. Imi pare rău. Parcă n-are farmec în seara asta. Nenorocitul ăla mic mă ține ca pe ghimpi. Ai văzut...

– Patrule suplimentare. Și nervoși, pe deasupra. Mda, am auzit fluierele. Sunt foarte curios să știu ce-a făcut și de ce a făcut-o.

– Probabil că a avut el motivele lui. E meritul lui că am putut stabili un prim contact atât de reușit. Sper că este destul de întreg ca să-l snopim în bătaie.

Forme răzlețe se grăbeau prin negurile iluminate; era foarte puțină Sticlă-străveche pe insula Vechii Cetăți, așa că cea mai mare parte a strălucirii palide venea de la distanță. Se auzeau, tot mai aproape, copitele unui cal care venea dinspre miazăzi.

În acea clipă, Locke probabil că stătea la pândă prin preajma Palatului Răbdării, cercetând patrulele care veneau și plecau peste Podul Negru, asigurându-se că nu duceau cu ele vreun prizonier micuț și familiar. Sau vreun trup micuț și familiar. Jean făcea probabil același lucru în alt punct de întâlnire, frângându-și mâinile neliniștit. Goangă nu s-ar fi întors nicicum direct la Templul lui Perelandro,

nici nu s-ar fi apropiat măcar de Casa Tăvălită. Ticăloșii Gentilomi mai mari stăteau de veghe în oraș, așteptând un semn de la el.

Roți din lemn huruiră și un animal nervos necheză; o cotigă trasă de un cal se opri cu un scârțâit brusc la nici șapte metri de locul în care ședeau frații Sanza, învăluiți în ceață.

Avendando?

Un glas puternic, dar nesigur rosti numele. Calo și Galdo săriră în picioare deodată, căci „Avendando" era semnalul lor de recunoaștere pentru întâlniri neașteptate.

Aici! strigă Calo, azvârlindu-și țigara și uitând s-o stingă cu piciorul.

Un om apăru din neguri, chel și bărbos, cu brațele solide ale unui meșteșugar și cu pântecele rotunjit drept semn de belșug moderat.

Nu știu exact cum merge treaba, zise omul, dar dacă unul din voi este Avendando, mi s-a spus că voi primi zece soloni dacă aduc butoiul ăsta la ușa în care stați voi.

Arătă cu degetul spre cotigă.

Butoi. Într-adevăr. Galdo scotoci într-o pungă de bani, cu inima bătându-i puternic. Ce este în, hhmm, butoiul ăsta?

Sigur nu-i vin, zise străinul. Și nici un flăcău prea politicos nu-i. Însă mi-a promis zece arginți.

Desigur. Galdo numără cu repeziciune, trântind în mâna întinsă a omului discuri argintii și strălucitoare. Zece pentru butoi. Și încă unul ca să uiți totul despre tărășenia asta, ne-am înțeles?

Pe toți dracii, cred că mă lasă memoria, că nici nu-mi mai aduc aminte pentru ce mă plătiți.

Așa.

Galdo își strecură punga înapoi sub mantia de noapte și alergă să îl ajute pe Calo, care urcase în cotigă și stătea deasupra unui butoi de mărime medie. Cepul care trebuia să stea de obicei înfipt în partea de sus a butoiului era acum scos, lăsând descoperită o gaură mică și întunecată, pe unde intra aerul. Calo ciocăni puternic în butoi, de trei ori; primi drept răspuns trei ciocănituri înfundate. Cu rânjete pe chipuri, gemenii Sanza dădură butoiul jos din cotigă și își luară rămas-bun de la birjar. Omul se urcă înapoi în cotigă și dispăru în

curând în noapte, fluierând, cu buzunarele zornăind de arginți care făceau de douăzeci de ori mai mult decât valoarea butoiului gol.

– Ei, pesemne că vinul ăsta este cam nou și cam aspru ca să fie decantat, zise Calo după ce rostogoliseră butoiul până la adăpostul ușii.

– Să-l lăsăm în pivniță vreo cincizeci-șaizeci de ani?

– Mă gândeam să îl vărsăm în fluviu.

– Daa? Galdo bătu darabana în butoi. Da' ce-a făcut fluviul ca să merite una ca asta?

Din butoi se auziră niște zgomote care sunau vag a un soi de protest. Calo și Galdo se aplecară amândoi spre cep.

– Ei, Goangă, începu Calo, sunt convins că ai un motiv extrem de întemeiat pentru care te afli înăuntru și pentru care noi ne dăm de ceasul morții de grija ta.

– Oh, am o explicație grozavă, pe bune. Glasul lui Goangă se auzea răgușit și cu un vag ecou. O să vă placă la nebunie. Dar mai întâi spuneți-mi cum a decurs jocul.

– A fost o adevărată operă de artă, zise Galdo.

– În cel mult trei săptămâni, o să-i luăm tot Donului, până la ultimul set de chiloți de mătase al nevesti-sii, adăugă Calo.

Băiatul oftă, evident ușurat.

– Super! Păi, uite ce s-a întâmplat: o ceată de Jachete Galbene se îndrepta către voi. Și ce-am făcut eu ca să le atrag atenția i-a cam scos din sărite, așa că a trebuit să fug la un geambaș pe care-l știam în Vechea Cetate. Face negoț cu niște vii din susul fluviului, așa că are o curte plină cu butoaie nefolosite. Am intrat fără să aștept invitație, am sărit într-unul din ele și i-am spus că, dacă mă lasă să stau acolo până pe la Lumina-falsă și apoi mă aduce aici, o să primească opt soloni.

– Opt? Calo se scărpină în bărbie. Nemernicul ăla nerușinat tocmai a cerut zece și a primit unsprezece.

– Mda, păi n-are a face, tuși Goangă. M-am plictisit de la atâta stat degeaba în curtea cu butoaie, așa că i-am săltat punga. Avea aramă în ea cam de vreo doi soloni. Așa că ne-am căpătat și noi cu ceva.

– Mă pregăteam să te compătimesc pentru că ai stat într-un butoi jumătate de zi, dar acum chiar că ai *comis-o,* spuse Galdo.

Ei, și voi acum... Goangă părea de-a dreptul ofensat. A crezut ca am stat în butoi tot timpul, așa că de ce m-ar bănui? Iar voi tocmai i-ați dat o grămadă de bani, așa că de ce v-ar bănui? E perfect! Locke ar aprecia una ca asta.

Goangă, Locke este fratele nostru și îl iubim nespus, zise Calo. Însă nu există cuvinte mai primejdioase în therină decât ăstea șase pe care le-ai rostit tu: „Locke ar aprecia una ca asta".

Poate numai „Locke tocmai m-a învățat o nouă șmecherie", adăugă Galdo.

Singurul care iese basma curată din jocurile lui Locke Lamora...

... este Locke...

... și asta pentru că noi credem că zeii îi păstrează o moarte pe cinste. Ceva cu cuțite și fier roșu...

... și cincizeci de mii de spectatori aclamând frenetic.

Frații își dreseră glasurile la unison.

Asta e: am făcut-o și n-am fost prins, spuse Goangă în cele din urmă. Putem merge acasă acum?

Acasă, medită Calo. Bineînțeles. Locke și Jean o să fie ca niște bunicuțe și-o să plângă de mama focului când o să afle că ești încă în viață, așa că să nu-i lăsăm să aștepte.

Nu-i nevoie să ieși de-acolo; probabil că ți s-au pus cârcei la picioare, zise Galdo.

Chiar mi s-au pus! scânci Goangă. Dar chiar nu-i cazul să mă cărați tot drumul...

O, n-ai avut nicicând mai multă dreptate ca acum, Goangă.

Galdo trecu într-o parte a butoiului și îi făcu semn lui Calo; fluierând la unison, frații începură să rostogolească butoiul pe caldarâm, luând-o spre Cartierul Templelor, nu neapărat pe cea mai rapidă sau lină cale posibilă.

INTERLUDIU:
Locke explică

- A fost un accident, spuse Locke într-un târziu. Amândouă au fost accidente.

– Ce-ai zis? Cred că nu te-am auzit bine. Părintele Lanțuri își mijì ochii în licărirea palidă și roșiatică a felinarului ceramic ținut de Locke. Pot să jur că ai zis: „Azvârle-mă peste parapet, sunt un nemernic bun de nimic și sunt gata să mor chiar în clipa asta".

Lanțuri mutase conversația pe acoperișul templului, unde stăteau confortabil sub parapeți înalți, care ar fi trebuit să fie încărcați cu plante decorative. Grădinile suspendate ale Casei lui Perelandro, dispărute de mult, erau un detaliu mărunt, însă important al tragediei sacrificiului jucate de Preotul-Fără-Ochi; încă un element de decor care să atragă compătimirea oamenilor, cântărită în monede.

Norii se agitaseră deasupra lor, reflectând palid licăririle colorate parțial ale Camorrului luminat noaptea, acoperind lunile și stelele. Vântul Spânzuratului abia dacă stârnea o presiune jilavă, care împingea aerul încărcat în jurul lui Lanțuri și al lui Locke, în vreme ce băiatul se străduia să limpezească lucrurile.

– Nu! Nu, chiar am vrut să le fac rău. Dar doar atât. Să le fac rău. Nu am știut... nu am știut că o să li se întâmple una ca asta.

– Ei... *aproape* că te cred acum. Lanțuri bătu cu arătătorul mâinii drepte în podul palmei stângi, gestul obișnuit din piața camorreană pentru *Hai, zi mai departe!* Explică-mi până la capăt. „Aproape" ăla este o mare problemă pentru tine. Fă-mă să pricep, începând cu primul băiat.

– Veslin, șopti Locke. Și Gregor, dar mai întâi Veslin.

– Veslin, încuviință Lanțuri. Într-adevăr, Veslin. Bietul de el, s-a trezit cu o gaură făcută în gât de nimeni altul decât fostul tău stăpân. Făuritorul-de-Hoți a trebuit să cumpere unul dintre colții ăia drăguți de rechin de la Capa, și pe ăla chiar l-a *folosit*. Deci... de ce?

– Pe deal, unii dintre copiii mai mari nu mai ieșeau la lucru. Locke își strânse degetele împreună și se uită țintă la ele, de parcă ar fi putut să scoată răspunsuri de-acolo. Și în fiecare zi ne luau lucruri când ne întorceam. Ne scuturau bine. Îi dădeau stăpânului raportul în locul nostru și uitau să menționeze unele chestii câteodată.

Lanțuri încuviință.

– Asta vine cu vârsta, mărimea și bătaia. Dacă o să supraviețuiești după mica noastră discuție, o să afli că e la fel în majoritatea găștilor care se respectă. *Majoritatea.*

– Și era un băiat, Veslin. El nu se mulțumea cu atât. Ne lovea, ne lua la pumni, ne lua hainele. Ne punea să facem tot felul de lucruri. De multe ori îl *mințea* pe stăpân când îi spunea ce pradă am adus. O parte din lucrurile noastre le dădea fetelor mai mari din Ferestre, iar noi, cei din Străzi, primeam mai puțină mâncare – mai ales momitorii. Mânuțele lui Locke se desprinseră și se încleștară în pumni când vorbi mai departe: Și dacă încercam să ne plângem stăpânului, el râdea de noi, râdea pur și simplu ca și cum ar fi știut deja toate astea și i s-ar fi părut nespus de amuzant! Și după aceea, Veslin... Veslin se purta și mai urât!

Lanțuri încuviință, apoi mai bătu o dată cu arătătorul în podul celeilalte palme.

– M-am gândit. M-am gândit *mult.* Nici unul dintre noi nu se putea pune cu el. Era prea mare. Nici unul dintre noi nu avea vreun prieten mai mare pe deal. Și dacă am fi tăbărât cu toții pe Veslin, prietenii lui mai mari ar fi venit după noi. Veslin ieșea zilnic cu câțiva prieteni de-ai lui. Îi vedeam pe când lucram; nu se băgau în treaba noastră, însă se uitau la noi, știi? Și Veslin zicea tot felul de chestii. Încruntătura lui Locke ar fi părut comică la un băiat mai puțin murdar, vlăguit și cu ochii nu atât de goi; însă așa cum era, părea un gargui subțirel, gata să se năpustească asupra prăzii. Zicea chestii și când ne întorceam. Cum că am fi fost neîndemânatici, leneși sau că n am fi furat destul. Și iar ne împingea, ne lovea și ne făcea de bani. M-am gândit și m-am tot *gândit* la ce aș fi putut să fac.

Și ideea, spuse Lanțuri, ideea fatidică... ți-a aparținut în întregime?

Da. Băiatul încuviință viguros. În întregime. Eram singur când mi-a venit ideea. Am văzut câteva Jachete Galbene care patrulau și m-am gândit... m-am gândit... la bâtele și la săbiile lor, și m-am gândit, ce-ar fi dacă l-ar bate *ei* pe Veslin, ce-ar fi dacă ar avea *ei* un motiv să nu-l placă?

Locke își trase sufletul.

– Și m-am mai gândit, dar degeaba. Nu știam cum să fac. Și deodată mi-a trecut prin cap: ce-ar fi dacă nu ei s-ar supăra pe Veslin? Ce-ar fi dacă i-aș folosi pe ei drept pretext ca să-l fac pe *stăpân* să se supere pe Veslin?

Chain încuviință cu înțelepciune.

– Și de unde ai luat moneda din fier alb?

Locke oftă.

– De la Străzi. Toți cei care aveau ceva de împărțit cu Veslin au început să fure mai mult. Eram cu ochii în patru, înșfăcam și trudeam din greu. Ne-a luat câteva săptămâni. Ne-a luat o *veșnicie!* Voiam fier alb. Am pus în sfârșit mâna pe o monedă; am luat-o de la un grăsan îmbrăcat tot în negru. Lână neagră. Straie și funde caraghioase.

– Un vadran. Lanțuri părea uluit. Probabil, vreun negustor venit aici cu treabă. La început prea mândru ca să se îmbrace după cum cerea vremea, și uneori prea zgârcit ca să se ducă la un croitor din oraș. Așa deci, ai pus mâna pe o monedă din fier alb. O coroană.

– Toți voiau să o vadă. Toți voiau să o atingă. I-am lăsat, apoi le-am spus să-și țină gura. I-am pus să jure că nu o să spună nimic de ea. Le-am zis că așa o să ne răzbunăm pe Veslin.

– Și ce ai făcut cu moneda?

– Am pus-o într-o pungă, o punguță de piele. De genul celor pe care le șterpeleam tot timpul. Și am ascuns-o în oraș, ca să nu ne-o ia. Am ascuns-o într-un loc de care știam doar noi, unde nu putea să încapă nici unul dintre cei mari. M-am asigurat că Veslin și prietenii lui nu erau pe deal, am luat moneda și m-am întors mai devreme în ziua aia. Am dat monedele de bronz și pâinea fetelor mari de la ușă, însă moneda asta o aveam în pantof.

Locke se opri și se jucă cu felinarul, făcând să-i tremure flăcări roșietice pe chip.

– Am pus-o în odaia lui Veslin. Acolo unde dormea împreună cu Gregor, într-unul din mormintele mai acătării și mai uscate. În inima dealului. Am găsit o piatră desprinsă, am ascuns punga acolo și, după ce m-am asigurat că nu mă văzuse nimeni, am cerut să vorbesc cu stăpânul. I-am zis că unii dintre noi îl văzuserăm pe Veslin la un post al Jachetelor Galbene, în Strungi. Într-un fort, post de strajă. Știi

despre ce vorbesc. I-am zis că luase bani de la ei. Că ni-i arătase și ne spusese că ne vinde Jachetelor Galbene dacă îl pârâm.

– Uimitor! Lanțuri se scărpină în creștet. Știi că nu mai mormăi și nu te mai bâlbâi atât de mult când explici cum ai nenorocit pe cineva?

Locke clipi, apoi își ridică bărbia și îl privi încrâncenat pe Lanțuri. Bărbatul pufni în râs.

– Stai, fiule, că nu ziceam de rău. N-am vrut să zăgăzuiesc șuvoiul. Povestește în continuare. De unde-ai știut că fostul tău stăpân se va supăra din cauza asta? V-au oferit vreodată bani Jachetele Galbene, tie și prietenilor tăi?

– Nu, spuse Locke. Nu, însă știam că stăpânul le dădea *lor* bani. Pentru tot felul de favoruri și informații. L-am văzut punându-le monede în pungi uneori. Așa că m-am gândit că s-ar putea să meargă și invers.

– Aha. Lanțuri băgă mâna în faldurile robei sale și scoase o desagă plată din piele ce, la lumina felinarului lui Locke, căpăta culoarea cărămizilor arse. Scoase din ea o bucățică de hârtie pe care vărsă o pulbere închisă la culoare dintr-un alt colț al desagii. Făcu sul hârtia până când ajunse un cilindru bine strâns și, o cu grație curtenească, aprinse un capăt ținându-l în flacăra felinarului. În scurt timp, trimitea vălătuci de fum fantomatici și cenușii spre norii la fel de fantomatici și cenușii; chestia mirosea a gudron de pin ars.

Iartă-mă, zise Lanțuri, întorcându-se spre dreapta, astfel încât fumul să treacă la câțiva pași de băiat. Nu fumez mai mult de două pe seară; aia mare, tare, înainte de cină și aia mai slabă – după. Dă un gust mai bun mâncării.

Asta înseamnă că rămân la cină?

Oho! Oportunistul meu mic și nerușinat. Să spunem că situația rămâne incertă. Tu termină-ți povestea. Deci ți-ai informat fostul stăpân că Veslin lucrează ca membru auxiliar în faimoasele trupe de stradă ale Camorrului. Bănuiesc că a avut un acces strașnic de furie.

Mi-a zis că mă omoară dacă îl mint. Locke se dădu spre dreapta și mai departe de fum. Dar i-am spus că Veslin ascunsese moneda în odaia sa. A sa și a lui Gregor. Așa că... a întors-o cu fundul în sus. Am ascuns moneda bine de tot, însă a găsit-o. Așa și trebuia.

– Mmmm. Și ce credeai tu că o să se întâmple?

– Nu știam că o să-i omoare! Lanțuri nu deslușì nici un dram de mâhnire în glăsciorul fraged și înflăcărat, însă părea să fie ceva zăpăceală și exasperare. Voiam să îl bată pe Veslin. M-am gândit că o să-l bată în fața tuturor. Mâncam laolaltă, în cele mai multe nopți. Tot dealul se aduna. Cei care o dăduseră în bară în ziua respectivă trebuiau să facă tot felul de giumbușlucuri sau să servească și să facă apoi curat, sau erau ciomăgiți. Sau beau ulei de ghimbir. Am crezut că asta o să pățească și el. Poate chiar toate lucrurile ăstea.

– Ei bine... Lanțuri ținu fumul în el o clipă îndelungată, de parcă tutunul l-ar fi putut lumina, și își mută privirea de la Locke. Când expiră, lăsă fumul să iasă în mici norișori, ce formară imediat semiluni tremurânde, care plutiră câțiva pași până să se destrame în negura de-afară. Își drese glasul și se întoarse către băiat: Ei bine, e limpede că ai învățat valoarea bunelor intenții, nu-i așa? Ciomăgit. Să servească și să facă apoi curat. Hehe! Bietul Veslin a cam fost chiar el curățat, și încă cum. Ce a făcut fostul tău stăpân?

– A plecat vreo câteva ceasuri și, când s-a întors, a așteptat. În odaia lui Veslin. Când s-au întors Veslin și Gregor în seara aia, erau băieți mai mari prin preajmă. Așa că n-aveau pe unde să fugă. Și apoi... stăpânul i-a omorât. Pe amândoi. I-a tăiat beregata lui Veslin și... ceilalți au spus că s-a uitat la Gregor o vreme fără să zică nimic și dup-aia... Locke forfecă aerul cu două degete exact cum făcuse Lanțuri mai devreme. L-a lucrat și pe Gregor.

– Păi, cred și eu! Bietul Gregor, Gregor Foss, parcă? Unul dintre orfanii ăia destul de norocoși și de mari ca să-și amintească numele de familie, cam ca tine. Cred și eu că l-a lucrat și pe el fostul tău stăpân. El și Veslin erau cei mai buni prieteni, nu? Două picături din aceeași sticlă. Era la mintea cocoșului că știau dacă unul din ei ascundea o avere sub o piatră. Lanțuri oftă și se frecă la ochi. La mintea cocoșului. Bun, și-acum că ai povestit ce aveai de povestit, vrei să îți arăt unde ai dat-o în bară? Și apoi să îți explic de ce majoritatea micuților tăi prieteni din Străzi care te-au ajutat să șterpelești moneda aia din fier alb o să fie morți până mâine-dimineață?

CAPITOLUL DOI

Al Doilea Contact la Spectacolul Colților

1

Ziua Trândăviei, cel de-al unsprezecelea ceas al dimineții, la Sărbătoarea Schimburilor. Soarele lucea din nou cu strălucirea vătămătoare a unui diamant în flăcări, lăsând o dâră de-a lungul cerului gol și vărsându-și arșița asupra oamenilor. Locke stătea sub pavilionul argintiu de pe barja de agrement a lui Don Salvara, purtând straiele și afectarea lui Lukas Fehrwight și privind la cei adunați la Sărbătoare.

Pe o platformă din stânga sa era cocoțată o trupă de dansatori pe frânghie – patru dansatori, ce formau fațetele unui romb, la vreo cinci metri unul de celălalt. Frânghii de mătase, lungi și viu colorate, se întindeau între dansatori, în jurul brațelor, piepturilor și gâturilor lor – aparent, fiecare dansator mânuia patru-cinci fire deodată. Acestea formau un cadru în permanentă schimbare între dansatori și, prinse în această pânză cu noduri iscusite, se găseau tot soiul de obiecte mici: săbii, cuțite, mantii, cizme, statuete de sticlă și alte fleacuri sclipitoare. Toate aceste obiecte se mișcau încet, dar sigur în diverse direcții, în vreme ce dansatorii își răsuceau brațele și își întorceau șoldurile, desfăcând noduri ca să facă altele în loc, cu gesturi incredibil de delicate.

Era doar o mică minune pe un fluviu plin de minuni, între care barja Donului și-a Doñei Salvara nu era deloc de lepădat. Pe când mulți nobili își tot foiau pe apă copacii din livezi, gazdele lui Locke

fuseseră primele care să meargă un pas mai departe; barja lor de agrement era în permanență o livadă plutitoare în miniatură. Lungă de vreo cincizeci de pași și lată de douăzeci, era un dreptunghi de lemn cu carenă dublă, plin cu pământ care să întrețină o duzină de stejari și de măslini. Tulpinile lor erau negre ca noaptea, iar cascadele foșnitoare de frunze aveau culoarea smaraldului și păreau lăcuite – o dovadă fățișă a măiestrei științe a botanicii alchimice.

În jurul câtorva dintre acești copaci se încolăceau scări circulare, largi și întretăiate de porțiuni de umbră răcoroasă, ducând până la loja de observație cu acoperiș de mătase a Donului, cocoțată în mod confortabil printre crengi pentru a le oferi ocupanților săi o priveliște liberă. De fiecare parte a acestui petic ostentativ de pădurice plutitoare, se aflau douăzeci de vâslași plătiți, dispuși într-o structură gen furchet care susținea partea centrală supraîncărcată a iahtului, împiedicând-o să se prăbușească într-o parte.

Loja putea găzdui cu ușurință douăzeci de oameni; în acea dimineață, nu-i găzduia decât pe Locke și pe Jean, pe Don și pe Doña, cât și pe veșnic vigilentul Conté, care momentan se ocupa de un bufet cu băuturi atât de variate, încât ar fi putut trece drept laboratorul unui spițer. Locke își întoarse privirea către dansatorii pe frânghie, simțind o ciudată afinitate cu aceștia. În fond, aceștia nu erau singurii care puteau să o dea rău de tot în bară în acea dimineață.

– Jupâne Fehrwight, *hainele* dumneavoastră! Doña Sofia Salvara stătea lângă el, la balustrada din față a lojei, cu mâinile la doar câțiva centimetri de ale lui. Sunt sigură că ați arăta nemaipomenit într-una din iernile dumneavoastră din Emberlain, dar de ce trebuie să le suportați în căldura verii noastre? O să asudați până o să ajungeți îmbujorat ca un trandafir! Nu puteți da jos ceva?

– Eu... doamnă, mă simt, vă asigur... foarte confortabil. Pe cei Treisprezece zei, chiar *flirta* cu el! Iar surâsul discret care flutura din când în când pe buzele soțului ei îi arătă lui Locke că cei doi Salvara plănuiseră totul dinainte. Un pic de atenție feminină ca să-l tulbure pe neîndemânaticul jupân negustor; totul fusese excelent înscenat și cât se poate de obișnuit. Un joc înainte de joc, cum s-ar spune. Consider că orice disconfort mi-ar aduce hainele acestea în climatul

dumneavoastră atât de... interesant nu face decât... să mă îmboldească. La concentrare. Îmi menține atenția trează, vedeți dumneavoastră. Ceea ce mă face să fiu, hhmm, mai bine pregătit pentru afaceri.

Aflat la câțiva pași în spatele celor doi, Jean își mușcă limba. Să îi dai blonde lui Locke Lamora era ca și cum le-ai fi dat salată verde unor rechini, iar Doña Sofia era *foarte* blondă; una dintre acele splendide rarități therine cu pielea precum chihlimbarul ars și cu părul de culoarea untului de migdale. Avea ochii adânci și calmi, iar formele trupului nu îi erau ascunse îndeajuns de rochia de vară portocalie și de juponul alb ce se întrevedea dedesubt. Ei, ăsta le fusese norocul celor doi Salvara: să dea peste un hoț cu un gust al naibii de neobișnuit în privința femeilor. Jean o putea admira pe Doña pentru amândoi; rolul său limitat de azi (și „rănile" sale) oricum nu îi lăsau altceva de făcut.

– Jupânul nostru Fehrwight este făcut dintr-o fibră foarte tare, draga mea. Don Lorenzo se sprijinea de un colț îndepărtat al balustradei, îmbrăcat în mătăsuri albe și largi și într-o vestă portocalie asortată cu rochia soției sale. Eșarfele sale albe atârnau dezinvolt și numai nasturele cel mai de jos al vestei sale era închis. Ieri, a primit bătaia vieții lui, iar azi, poartă haine cât pentru cinci oameni și provoacă soarele să ardă cât poate de tare. Trebuie să recunosc că sunt din ce în ce mai mulțumit de mine că v-am ținut departe de Jacobo, Lukas!

Locke îi răspunse surâzătorului Don cu o ușoară plecăciune și, la rându-i, cu un surâs stângaci.

– Măcar beți ceva, Jupâne Fehrwight. Mâna Doñei Sofia se opri pentru o clipă asupra mâinii lui Locke, îndeajuns de mult ca el să simtă bătăturile și arsurile de la chimicale pe care nici o manichiură nu le putea ascunde. Deci era o *adevărată* botanistă alchimică; și nu se mulțumise doar să proiecteze barja asta, ci participase efectiv la pregătirea ei. Un talent formidabil – ceea ce indica o femeie calculată. Era limpede că Lorenzo era cel impulsiv și că, dacă era chibzuit, ar fi trebuit să cântărească bine sfaturile soției sale înainte de a accepta oricare dintre propunerile lui Lukas Fehrwight. Prin urmare, Locke

îi acordă un zâmbet timid și tuși stânjenit; n-are decât să creadă că l-a prins în mreje.

– O băutură sună foarte bine, zise el, însă mă tem că nu pot garanta pentru consecințe, bună Doña Sofia. Am făcut multe afaceri în orașul dumneavoastră; știu cum se bea aici când se pun oamenii să discute afaceri.

– „Dimineața pentru sudoare, noaptea pentru părerile de rău", spuse Don Salvara apropiindu-se dinspre balustradă și făcându-i semn slujitorului său. Conté, cred că Jupân Fehrwight tocmai a cerut nici mai mult, nici mai puțin decât un Ghimbir Opărit.

Conté se apucă, plin de îndemânare, să îndeplinească porunca, alegând mai întâi un pahar de vin înalt, de cristal, în care turnă două degete din cel mai pur ulei de ghimbir camorrean, de culoarea scorțișoarei prăjite. Adăugă la asta un strop măricel de coniac lăptos de pere, urmat de o licoare puternică și transparentă numită *ajento,* care era de fapt un vin folosit la gătit, aromat cu ridichi. După ce prepară cocteilul, Conté își înfășură un prosop ud pe degetele de la mâna stângă și se întinse după un vas cu jeratic, ce mocnea acoperit lângă bufetul de băuturi. Scoase o vergea subțire din metal, încinsă la vârf, și o vârî în cocteil; se auzi un sfârâit zgomotos și se simți o mică adiere de abur condimentat. După ce vergeaua se răci, Conté amestecă scurt și precis băutura de trei ori, apoi i-o aduse lui Locke pe o tavă subțire din argint.

Locke practicase acest ritual de multe ori de-a lungul anilor, dar de fiecare dată când arsura rece a Ghimbirului Opărit îi atingea buzele (strecurându-se în fiecare crăpătură cu o fierbințeală usturătoare și scufundându-i fiecare locșor liber dintre dinți și gingii în agonie, chiar înainte de a trece la limbă și la gâtlej), nu putea nicicum să scape de amintirea Dealului Umbrelor și a *dojenilor* Făuritorului-de-Hoți; amintirea unui foc lichid care părea că îi alunecă prin sinusuri și-i arde ochii pe dinăuntru, până când ajungea să își dorească să și-i smulgă. Astfel că-i fu mult mai simplu să-și arate neplăcerea provocată de prima înghițitură de băutură decât să simuleze interesul pentru Doña.

– Incomparabil, tuși el, și apoi, cu mișcări smucite, își slăbi puțin eșarfele negre; cei doi Salvara zâmbiră fermecător. Înțeleg o dată în plus de ce am atâta succes când vând băuturi mai blânde oamenilor de pe aici.

2

O dată pe lună, nu se făcea deloc negoț în Piața Schimburilor. La fiecare cea de-a patra Zi a Trândăviei, negustorii nu se apropiau de marele cerc adăpostit, învecinat cu fluviul Angevin; în schimb, pluteau sau aruncau ancora în apropiere, pe când jumătate din oraș ieșea să vadă Sărbătoarea Schimburilor.

Camorr nu avusese niciodată un mare amfiteatru din piatră sau din Sticlă-străveche, așa că prinsese obiceiul de a reclădi cercul pentru spectatori de fiecare Sărbătoare. Imense barje supraetajate, de pe care se putea privi, erau aduse și ancorate bine de digurile din piatră care înconjurau Piața Schimburilor, arătând ca niște bucăți plutitoare tăiate din inima unui mare stadion. Barjele erau manevrate de familii sau de carteluri negustorești rivale, purtând livrele diferite; se luptau aprig între ei pentru a-și ocupa locurile, și nu arareori se ajungea la încăierări între clienții obișnuiți ai barjelor mai populare.

Când erau rânduite cum trebuie, aceste barje formau un arc întins în jurul a jumătate din circumferința Pieței Schimburilor; un canal era lăsat liber pentru bărcile care intrau și ieșeau din centrul apei calme, iar restul periferiei era rezervat barjelor de agrement ale nobilimii. Erau cam o sută de asemenea ambarcațiuni la fiecare Sărbătoare, și încă jumătate pe atâtea la serbările importante, cum era aceasta; mai erau câteva săptămâni până la solstițiul de vară și până la Ziua Schimbărilor.

Chiar și înainte să înceapă reprezentațiile, Sărbătoarea Schimburilor era un spectacol în sine, un mare alai de bogați și săraci, fie plutind, fie pe jos, înghesuindu-se să ocupe locuri într-o întrecere tradițională mult îndrăgită pentru lipsa regulilor ei. Jachetele Galbene erau prezente mereu în număr mare, dar nu atât ca să împiedice insultele și bătăile, cât să prevină extinderea acestora. Sărbătoarea era un dezmăț general, un serviciu public gălăgios pe care Ducele era

bucuros să-l plătească din propria vistierie. Puține lucruri se puteau compara cu o Sărbătoare reușită, când venea vorba de a înăbuși în fașă orice fel de nemulțumire, înainte să apuce să dea în clocot.

Simțind arșița amiezii care se apropia, în ciuda copertinei de mătase de deasupra capetelor lor, Locke și gazdele sale își rezolvară situația bând Ghimbir Opărit, în vreme ce priveau dincolo de căldura vălurită la miile de Camorri îngrămădindu-se pe barjele pentru oamenii de rând. Conté pregătise aceeași băutură (deși poate cu ceva mai puțin ulei de ghimbir?) și pentru stăpânii săi, pe care „Graumann" îi servi, așa cum cerea eticheta camorreană în astfel de situații. Paharul lui Locke era pe jumătate gol; licoarea era un ghem de căldură care-i creștea în stomac și o amintire însuflețită în gâtlej.

– Și-acum afacerile, zise el într-un sfârșit. Ați fost amândoi... atât de buni cu mine și cu Grau. Am acceptat să răsplătesc această bunătate dezvăluindu-vă misiunea pentru care am venit în Camorr. Deci hai să vorbim despre asta, dacă vă este pe plac.

– Nu ați avut nicicând o asistență mai nerăbdătoare, Jupâne Fehrwight. Vâslașii plătiți ai Donului îi duceau pe Sărbătoarea Schimburilor propriu-zisă, trecând pe lângă zeci de barje de agrement mai tradiționale, unele dintre ele umplute până la refuz cu zeci sau sute de invitați. Ochii Donului sclipeau cu o curiozitate lacomă. Să auzim.

– Regatul celor Șapte Dovlecei se destramă pe la cusături, oftă Locke. Ăsta nu-i un secret.

Donul și Doña sorbiră cu nepăsare din băuturile lor, fără să spună nimic.

– Cantonul Emberlain nu se află în mijlocul conflictului. Însă Graful von Emberlain și Masa Neagră uneltesc în același timp – deși în direcții ăăă... diferite – să abată asupră-i un rău nemaipomenit.

– Masa Neagră? întrebă Donul.

– Îmi cer iertare. Locke sorbi un pic din băutura sa și lăsă un nou val de foc să-i alunece sub limbă. Așa numim noi sfatul celor mai puternici negustori din Emberlain – Masa Neagră. Stăpânii mei din Casa de bel Auster fac și ei parte din acest sfat. În afară de problemele militare și de taxe, ei hotărăsc în Cantonul Emberlain. Și s-au săturat de Graf și de Breslele Comerciale din celelalte șase cantoane

ale Dovleceilor. S-au săturat de restricții. Emberlain se îmbogățește acum datorită speculației și spiritului întreprinzător. Masa Neagră consideră vechile Bresle drept o piatră atârnată de gâtul său.

E ciudat, zise Doña, că spui „său", și nu „nostru". Are vreo importanță?

Da, până la un punct. Încă o înghițitură din băutură; o clipă de prefăcută nervozitate. Casa de bel Auster este de acord că Breslele și-au trăit traiul; că practicile comerciale vechi de veacuri nu ar trebui să fie bătute în cuie prin legea Breslei. Totuși, noi *nu* suntem neapărat de acord, mai sorbi o dată din băutură și se scărpină în ceafă, ca Grafiul von Emberlain să fie detronat pe când va fi plecat din canton cu cea mai mare parte a armatei sale, pentru a-și ajuta verii din Parlay și Somnay.

- Pe cei Doisprezece! Don Salvara scutură din cap de parcă ar fi vrut să alunge ceea ce tocmai auzise. Cred că glumesc. Statul dumitale este... mai mic decât Ducatul Camorrului! E descoperit unui atac de pe mare din două părți. Imposibil de apărat.

- Și totuși pregătirile sunt în desfășurare. Băncile și casele negustorești din Emberlain fac afaceri de *patru ori* mai profitabile decât următorul canton ca bogăție din Dovlecei. Masa Neagră se bazează pe asta. Desigur, aurul trebuie socotit ca o putere potențială; însă Masa Neagră greșește atunci când își închipuie că aurul este o putere directă, prin el însuși. Își termină băutura printr-o sorbitură lungă, în mod intenționat. Peste două luni, va izbucni oricum războiul civil. Succesiunea este o bătaie de cap. Stradașii și Dvorimii, Razulii și Strigii... toți își ascut cuțitele și își trec în revistă trupele. Însă chiar în această clipă negustorii din Emberlain se pregătesc să aresteze nobilimea rămasă în canton, cât timp Graful este plecat. Să rechiziționeze flota. Să încropească o oaste de „cetățeni liberi". Să angajeze mercenari. Pe scurt, vor încerca să se desprindă de Dovlecei. Este inevitabil.

Și cum se leagă asta de venirea dumitale aici, mai exact? Degetele Doñei se crispaseră în jurul paharului de vin; înțelegea semnificația poveștii lui Fehrwight.

O luptă cum nu se mai văzuse de veacuri întregi, război civil la miazănoapte amestecat cu un posibil dezastru economic.

– Stăpânii mei din Casa de bel Auster sunt de părere că șobolanii din chilă au slabe șanse să preia cârma unei corăbii pe cale să eșueze. Însă aceiași șobolani pot, foarte ușor, *să părăsească corabia.*

3

În centrul Sărbătorii Schimburilor, fuseseră scufundate în apă o mulțime de cuști înalte din fier. Unele dintre acestea slujeau drept suport pentru șipci de lemn pe care să stea interpreții, victimele, luptătorii și îngrijitorii; altele, deosebit de grele, țineau închise forme întunecate, care se roteau amenințător prin apa cenușie translucidă. Bărci-platformă treceau la intervale regulate, pline cu dansatori pe frânghie, aruncători de cuțite, acrobați, jongleuri, bărbați musculoși și alte curiozități; strigătele entuziasmate ale crainicilor, cu lungile lor trâmbițe de bronz, răsunau pe suprafața apei.

Orice Sărbătoare începea cu Bătăile de Ispășire, unde infractori mărunți de la Palatul Răbdării puteau să se ofere voluntari pentru o luptă inegală, în schimbul reducerii sentințelor sau a unor condiții de trai mai bune. În momentul de față, un uriaș și musculos *nichavezzo* („brațul pedepsitor"), din garda personală a Ducelui, se ocupa de bătăi. Oșteanul purta o tunică din piele neagră, o cuirasă sclipitoare din oțel și un coif de oțel la care avea ca panaș aripioara proaspăt retezată de la un uriaș pește zburător. Zalele și țepii îi scânteiau, în vreme ce oșteanul pășea înainte și înapoi sub soarele strălucitor, izbind, aparent în tihnă, cu un ciomag îmbrăcat în fier.

Nichavezzo stătea pe o platformă mică, dar stabilă; o serie de platforme circulare din lemn îl înconjurau, despărțite de un braț de apă. Aceste platforme instabile și nesigure erau ocupate de vreo douăzeci de prizonieri slabi și nespălați, înarmați cu reteveie mici din lemn. Un asalt colectiv l-ar fi putut copleși pe torționarul înzăuat, însă acești oameni nu păreau a fi înzestrați cu spirit de cooperare. Apropiindu-se de *nichavezzo* pe rând sau în grupulețe, erau doborâți unul câte unul, cu lovituri strașnice în cap. Bărci mai mici dădeau ocol și-i pescuiau pe prizonierii leșinați, înainte să se ducă la fundul apei pentru totdeauna. Ducele, în milostivenia sa, nu permitea ca Bătăile de Ispășire să devină mortale cu bună știință.

– Mmmm. Locke apucă să își țină paharul de vin gol doar o clipă. Conté i-l smulse dintre degete cu grația unui spadasin care își dezarmează adversarul. Când slujitorul Donului se îndreptă spre bufetul de băuturi, Locke își drese glasul: Nu e cazul încă să îl umpli din nou, Conté. Mulțumesc, mulțumesc. Însă cu voia dumneavoastră, domnule și doamna mea, aș vrea să vă ofer două cadouri. Unul drept recunoștință pentru ospitalitatea dumneavoastră, celălalt drept... eh, veți vedea. Graumann?

Locke pocni din degete, și Jean încuviință. Bărbatul îndesat se îndreptă spre o masă din lemn aflată chiar sub bufetul de băuturi și ridică două tolbe grele din piele, ambele întărite cu fier la încheieturi și cu încuietori mici din fier prinse pe învelitoarele lor. Jean le așeză în așa fel încât cei doi Salvara să le poată vedea cu ușurință, apoi se dădu înapoi pentru ca Locke să poată descuia tolbele cu o cheie delicată din fildeș sculptat. Din prima tolbă, acesta scoase un butoiaș din lemn aromat spălăcit la culoare, având cam treizeci de centimetri înălțime și vreo cincisprezece în diametru, pe care i-l întinse lui Don Salvara, spre cercetare. Pe suprafața butoiașului era scrisă cu negru o marcă:

CONIAC AUSTERSHALIN 502

Don Lorenzo șuieră printre dinți; poate că i se dilataseră și nările, însă Locke avu grijă ca fața lui Lukas Fehrwight să rămână de o indiferență politicoasă.

– Pe cei Doisprezece, un 502! Lukas, dacă ți s-a părut că te-am mustrat mai devreme pentru că nu voiai să te desparți de marfa ta, te rog să îmi accepți cele mai sincere...

– Nu trebuie să vă cereți iertare, domnul meu. Locke ridică o mână și imită gestul Donului de a alunga cuvintele din aer. Pentru neînfricata dumneavoastră intervenție în ajutorul meu, Don Salvara, și pentru excelenta ospitalitate din această dimineață, preafrumoasă Doña, vă rog să primiți această măruntă podoabă pentru pivnițele domniilor voastre.

– Măruntă! Donul luă butoiașul și îl legănă în brațe ca pe un nou-născut. Eu... eu am un 506 și vreo două 504. Nu știu pe nimeni în Camorr care să aibă un 502, în afară de Duce, probabil.

– Ei bine, zise Locke, stăpânii mei au păstrat câteva exemplare la îndemână, de când s-a auzit că este un soi foarte reușit. Le folosim ca să... spargem gheața în probleme serioase de afaceri. De fapt, butoiașul reprezentase o investiție de aproape opt sute de coroane și o călătorie pe mare până în Ashmer, acolo unde Locke și Jean izbutiseră să îl câștige într-un joc măsluit de cărți de la un mic nobil excentric. De fapt, cea mai mare parte a banilor fuseseră cheltuiți pentru a scăpa de sau a-i mitui pe asasinii trimiși de bătrân pentru a-i recupera proprietatea; soiul din 502 devenise aproape prea prețios ca să fie băut.

– Ce gest mărinimos, Jupâne Fehrwight! Doña Sofia își strecură o mână pe sub brațul soțului său și-i zâmbi posesiv. Lorenzo, dragă, ar trebui să încerci să salvezi mai des străini din Emberlain. Sunt atât de fermecători...

Locke tuși, mutându-se de pe un picior pe altul.

– Aaa, nici pomeneală, doamnă! Și acum, Don Salvara...

– Te rog, spune-mi Lorenzo.

– Ah, Don Lorenzo, ce vreau să vă arăt acum e strâns legat de motivul venirii mele aici. Din cea de-a doua tolbă, scoase un butoiaș asemănător, însă acesta era marcat doar cu un A stilizat, înconjurat de viță-de-vie.

– Iată o mostră din distilarea de anul trecut, zise Locke. Un 559.

Don Salvara scăpă butoiașul de 502.

Doña, cu o agilitate de fetișcană, întinse piciorul drept, agățând butoiașul în aer și lăsându-l jos pe punte cu o bufnitură înfundată, în locul unei plesnituri. Pierzându-și echilibrul, scăpă totuși Ghimbirul Opărit; paharul dispăru peste bord și în curând era la șapte metri sub apă. Cei doi Salvara se sprijiniră unul pe celălalt, și Donul își ridică butoiașul de 502 cu mâini tremurătoare.

– Lukas, spuse el, cred că... cred că *glumești.*

4

Lui Locke nu îi fu prea ușor să-și ia prânzul în timp ce se uita cum vreo zece înotători erau sfârtecați de un pește-diavol Jereshti, însă socoti că jupânul negustor din Emberlain văzuse probabil lucruri mai cumplite la viața lui, în multele și închipuitele sale călătorii pe mare, așa că își păstră cumpătul.

Trecuse de mult de amiază; Bătăile de Ispășire se terminaseră, iar organizatorii Sărbătorii trecuseră la Confiscările Nepărtinitoare. Acesta era un fel politicos de a spune că oamenii din apă erau criminali, violatori, negustori de sclavi, incendiatori și așa mai departe, toți selectați ca să fie executați cât se poate de pitoresc, pentru plăcerea mulțimilor venite la Sărbătoare. Tehnic vorbind, oamenii erau înarmați și urmau să primească sentințe reduse dacă izbuteau cumva să răpună fiara cu care trebuiau să lupte, însă fiarele erau întotdeauna pe-atât de primejdioase pe cât armele lor erau de caraghioase, așa că, de cele mai multe ori, erau pur și simplu executați.

Tentaculele peștelui-diavol aveau patru metri lungime, cam cât avea și trupul său unduios, vărgat cu negru și cenușiu. Făptura era închisă într-un cerc de cuști și de platforme cu un diametru de douăzeci de metri, împreună cu un număr de oameni care urlau, se zbăteau și călcau apa – cei mai mulți dintre ei își azvârliseră deja pumnalele subțiri în apă. Străji nervoase înarmate cu arbalete și cu lănci patrulau pe platforme, împingându-i înapoi în apă pe prizonierii care încercau să se cațăre pe ele. Din când în când, peștele-diavol se rostogolea prin apele roșii și înspumate, iar Locke putea să zărească atunci un ochi negru și fără pleoape, de mărimea unui castron cu supă, nu foarte diferit de cel pe care îl ținea acum în mâini.

– Mai doriți, Jupâne Fehrwight?

Conté aștepta în apropiere cu supiera din argint, plină cu supă rece, în brațe; creveți albi din Marea de Fier pluteau într-o zeamă groasă de roșii asezonată cu ardei iute și ceapă. Don și Doña Salvara aveau un simț mai ciudat al umorului.

– Nu, Conté, mulțumesc, am mâncat destul pentru moment. Locke își așează castronul de supă lângă butoiașul desfundat de „559“

(în realitate, o sticlă ieftină de 50 de coroane de 550 amestecat din belșug cu cel mai scump rom de care putuse face rost Jean) și luă o gură din licoarea chihlimbarie din paharul său. Chiar amestecată cu o porcărie, licoarea contrafăcută era delicioasă. Graumann stătea atent în spatele gazdelor lui Locke, de partea cealaltă a mesei mici și intime, din lemn argintiu lăcuit. Doña Sofia se juca distrată cu niște felii de jeleu de portocală, subțiri cât o foaie de hârtie și aranjate în spirale pentru a forma muguri de lalea comestibili. Don Lorenzo se holba la paharul de coniac din mâinile sale, nevenindu-i încă să creadă.

– Pare aproape un... sacrilegiu! În pofida acestui sentiment, Donul sorbi iarăși adânc din licoare, cu o satisfacție evidentă în fiecare trăsătură a chipului său. În spatele său, la o oarecare distanță, ceva ce ar fi putut fi trunchiul retezat al unui om zbură prin aer și căzu înapoi în apă cu un plescăit; mulțimea urlă aprobator.

Coniacul Austershalin era celebru pentru faptul că era lăsat la învechit vreme de șapte ani după distilare și amestecare; străinilor le era imposibil să pună mâna pe un butoiaș mai devreme de atât. Distribuitorilor Casei de bel Auster le era interzis fie și numai să vorbească despre loturile care nu erau scoase încă la vânzare; locul pivnițelor în care se ținea la învechit vinul era o taină păzită chiar și cu prețul vieții dacă era cazul, după câte se spunea. Don Lorenzo fusese dat pe spate când Locke îi oferise cu nonșalanță un butoiaș de 559; aproape că vomitase când, cu aceeași nonșalanță, Locke îl desigilase și propusese să îl servească la masă.

– Așa și este. Locke chicoti. Coniacul *este* religia Casei mele. Atâtea reguli, atâtea ritualuri, atâtea pedepse! Fără să mai zâmbească, își trecu un deget rapid prin dreptul beregatei. Se prea poate să fim singurii oameni din istorie care servesc, la supă, o mostră neînvechită. M-am gândit că o să vă placă.

– Chiar că-mi place! Donul învârti licoarea în pahar și o privi îndeaproape, parcă hipnotizat de transparența diafană de caramel. Și mor de curiozitate să aflu ce fel de proiect ai în minte, Lukas.

– Ei bine... Locke își învârti și el băutura cu un gest teatral. Emberlain a fost invadat de trei ori în ultimii două sute cincizeci de

ani. Să fim sinceri: ritualurile de succesiune în Regatul Dovleceilor implică întotdeauna oști și sânge vărsat, înaintea binecuvântărilor și banchetelor. Când e sfadă între Grafi, munții Austershalin rămân singurul nostru hotar de uscat, și deci loc de lupte grele. Luptele coboară în mod inevitabil pe pantele estice ale munților, chiar prin podgoriile Casei de bel Auster. De ce-ar fi altfel acum? Masa Neagră va aduce năpasta aceasta pe capul nostru! Mii de oameni și de cai vor veni prin trecători. Vor călca în picioare podgoriile. Vor prăda tot ce le va ieși în cale. S-ar putea să fie și mai rău, acum că există uleiul-de-foc. În jumătate de an, s-ar putea ca podgoriile noastre să se preschimbe în cenușă.

– Vă dați seama că nu puteți să vă împachetați podgoriile și să le luați cu voi când... părăsiți corabia, zise Don Lorenzo.

- Nu. Locke oftă. Pământul din Austershalin e foarte important în producerea coniacului Austershalin. Dacă pierdem podgoriile acelea, o să se repete ce s-a mai întâmplat și înainte – creșterea și distilarea vor fi întrerupte. Vreme de zece, douăzeci sau poate chiar treizeci de ani. Sau mai mult. Și nu-i doar asta. Poziția noastră este groaznică. Graful nu își poate permite să piardă porturile și câștigurile din Emberlain, dacă se ajunge la război civil în Dovlecei. Se va năpusti asupra noastră cât va putea de repede, împreună cu aliații săi. Probabil că vor trece negustorii din Masa Neagră prin foc și sabie, le vor sechestra bunurile și proprietățile și le vor confisca fondurile. Casa de bel Auster nu va fi cruțată. Chiar când vorbim, Masa Neagră a trecut la acțiune în tăcere, dar cu hotărâre. Eu și Grau am întins pânzele acum cinci zile, cu numai doisprezece ceasuri înainte ca portul să fie închis. Corăbiile sub pavilion de Emberlain nu mai au voie să plece; sunt andocate toate și ținute sub pază pentru „reparații“ sau „carantină“. Nobilii care încă îi mai sunt credincioși Grafului se află în arest la domiciliu la ora aceasta, iar străjile lor sunt dezarmate. Fondurile noastre, aflate în diverse case de împrumut din Emberlain, au fost înghețate temporar. Toate Casele negustorești din Masa Neagră au consimțit să-și facă asta una alteia. În felul ăsta, nici o Casă nu mai poate fugi în masă, cu aurul și bunurile sale. Momentan, eu și Grau operăm pe baza liniei de credit locale pe care am stabilit-o la

Meraggio acum mulți ani. Casa mea... ei bine, pur și simplu nu am păstrat fonduri în afara Emberlainului. Doar puțin, ici și colo, pentru situații de urgență.

Locke urmări cu foarte mare atenție reacția celor doi Salvara; veștile sale din Emberlain erau cât se poate de proaspete și de precise, însă Donul ar fi putut avea surse de informații pe care Ticăloșii Gentilomi să nu le fi observat în săptămânile lor de supraveghere și de pregătire. Părțile despre Masa Neagră și despre iminentul război civil erau o speculație bine construită, documentată; partea despre închiderea bruscă a unui port și despre aresturile la domiciliu era un rahat de doi bani. După calculele lui Locke, lucrurile urmau să degenereze în Emberlain abia peste câteva luni. Dacă Donul era la curent cu asta, jocul se putea duce de râpă. Conté urma să-l țintuiască de masă cu pumnalele sale în câteva clipe. Și atunci Jean ar fi scos securile pe care le ținea ascunse la spate, sub vestă, și toți cei aflați sub pavilionul de mătase ar fi devenit foarte... stânjeniți – un joc dus de râpă nu putea fi decât stânjenitor.

Însă cei doi Salvara nu spuseră nimic; doar se uitară mai departe la el cu o privire care îl invita să continue. Prinzând curaj, Locke zise:

– Situația este insuportabilă. Nu vrem să fim nici ostaticii unei cauze pe care de-abia dacă o împărtășim, nici victimele răzbunării Grafului la întoarcerea sa inevitabilă. Preferăm o... alternativă ceva mai riscantă. Una care ar necesita ajutorul substanțial al unui nobil din Camorr. Al dumneavoastră, Don Salvara, dacă dispuneți de resursele necesare.

Donul strânse mâna soției sale pe sub masă și îi făcu un semn nerăbdător lui Locke să continue.

– Putem renunța la fondurile noastre. Dacă nu încercăm în nici un fel să ni le protejăm, câștigăm timp prețios pentru a acționa. Și suntem foarte încrezători că refacerea acelor fonduri va fi doar o chestiune de timp și de efort. Putem chiar renunța – Locke scrâșni din dinți – la viile noastre. O să le dăm foc cu mâna noastră, nu lăsăm nimic altora. La urma urmei, noi îmbunătățim calitatea solului, prin mijloace alchimice. Solul natural este doar începutul. Iar

secretul acestei îmbunătățiri este păstrat doar în inimile Maeștrilor noștri Plantatori.

- Procesul Austershalin, murmură Sofia, trădată de propriul interes crescut.

- Desigur, ați auzit de el. Ei bine, nu pot exista mai mult de trei Maeștri Plantatori în același timp. Iar procesul este atât de complex încât nu poate fi descifrat prin examinarea solului, nici măcar de către cineva cu talentele dumneavostră, doamna mea! Multe dintre substanțele folosite de alchimiștii noștri sunt inactive, având doar menirea de a încurca lucrurile. Cam așa stau lucrurile. Însă *nu putem* renunța la stocul nostru de cupaje lăsate la învechit – ultimii șase ani, puși la păstrare în butoaie. Nici la anumite soiuri rare și experimente speciale. Noi depozităm Austershalinul în butoaie de o sută de litri; avem aproape șase *mii* de asemenea butoaie în prezent. Trebuie să le scoatem din Emberlain. Trebuie să facem asta în următoarele săptămâni, înaine ca Masa Neagră să impună măsuri de control mai aspre și înainte ca Graful să înceapă asediul cantonului. Iar acum corăbiile noastre sunt sub pază și toate fondurile sunt inaccesibile.

Vreți... vreți să scoateți din Emberlain toate butoaiele astea? Toate?

Donul înghiți în sec.

Cât mai multe, zise Locke.

Și cum vreți să ne implicăm noi în toată povestea asta?

Doña Sofia nu își mai găsea locul.

Corăbiile sub pavilion de Emberlain nu mai pot părăsi portul, nici nu pot intra, dacă vor să mai iasă. Însă o mică flotilă de corăbii sub pavilion *camorrean*, cu echipaje camorrene, finanțată de un nobil camorrean...

Locke puse paharul jos și își deschise larg brațele.

Vreți să finanțez... o expediție navală?

Două sau trei dintre galioanele voastre mai mari ar trebui să fie de ajuns. Vorbim de o încărcătură de o mie de tone, butoaie și coniac laolaltă. Echipajul minim necesar, cincizeci-șaizeci de oameni de corabie. Putem să ni-i alegem de pe docuri și să facem rost de capitani cumpătați și de încredere. Șase-șapte zile de călătorie spre

miazănoapte, plus timpul care o să ne trebuiască pentru a încropi echipajul și a face rost de corăbii. Cam o săptămână, cred eu. Sunteți de acord?

– O săptămână... da, dar... îmi cereți să finanțez eu *toate* astea?

– În schimbul unei recompense cât se poate de generoase, vă asigur.

– Asta dacă totul va merge strună, da, și vom ajunge imediat și la chestiunea recompensei. Însă achiziționarea rapidă a două galioane, a unor căpitani buni și a unor echipaje de încredere...

– Plus, spuse Locke, ceva de pus în cală pentru călătoria spre miazănoapte. Cereale ieftine, brânză uscată, fructe proaspete, dar de calitate inferioară. Nimic special. Însă Emberlainul va fi sub asediu în curând; Masa Neagră va fi foarte mulțumită să pună mâna pe un depozit suplimentar de provizii, odată descărcat. Poziția Emberlainului este prea nesigură pentru a îndrăzni să nu respecte dreptul Camorrului la neutralitate; pe asta contează stăpânii mei când spun că flotila va intra și va ieși fără probleme. Însă o asigurare în plus nu strică.

– Da, zise Don Lorenzo, mușcându-și buza de jos. Două galioane, echipaje, ofițeri, încărcătură ieftină. O mică trupă de mercenari, zece-doisprezece pe fiecare corabie. Se găsesc întotdeauna în perioada asta a anului. Aș prefera să avem și oameni înarmați pe corăbii pentru a evita... orice complicații.

Locke încuviință.

– Deci, cum vom aduce butoaiele din pivnițele în care vă învechiți vinul și cum le vom transporta la docuri?

– Un șiretlic foarte simplu, spuse Locke. Avem câteva berării și depozite pentru bere; este o îndeletnicire secundară, un fel de pasiune a Maeștrilor noștri Amestecători. Berea noastră este depozitată în butoaie și toată lumea știe unde sunt aceste depozite. Încet, cu grijă, în vreme ce Grau și cu mine navigam spre miazăzi, stăpânii mei au mutat butoaiele de coniac Austershalin în depozitele de bere și le-au reetichetat. Vor continua să facă asta cât timp vor decurge pregătirile aici, până când vor apărea corăbiile noastre în portul Emberlain.

– Deci nu o să încărcați coniac în taină. Doña Sofia bătu din palme. Toți vor crede că încărcați bere... în văzul lumii!

- Întocmai, doamna mea. Nici măcar un export masiv de bere nu va da de bănuit cum ar face-o mutarea coniacului neînvechit. Va fi privit ca o reușită comercială; vom fi primii care se eschivează de interdicția pusă corăbiilor sub pavilion Emberlain; vom aduce o grămadă de provizii pentru asediul care va urma și un profit aparent bunicel pentru noi înșine. Apoi, după ce tot coniacul va fi încărcat, vom întinde pânzele, luând șaizeci-șaptezeci de angajați și de membri ai familiei de bel Auster, care să formeze nucleul noilor noastre operațiuni din Camorr. Când se vor descoperi toate acestea, va fi prea târziu.

- Toate astea trebuie făcute fără întârziere. Don Lorenzo era adâncit în gânduri. Cincisprezece mii de coroane, aș zice. Poate chiar douăzeci.

Sunt de acord, domnia voastră. Mai adăugați vreo cinci mii pentru șpăgi și alte aranjamente. Locke ridică din umeri. Cu tot șiretlicul nostru, odată ajunși în Emberlain, o să fie nevoie ca unii oameni să se mute în altă parte, pentru ca noi să ne putem face treaba.

Douăzeci și cinci de mii de coroane, atunci. La naiba! Lorenzo dădu pe gât coniacul rămas în pahar, puse jos paharul și își împreună mâinile pe masă. Îmi ceri mai mult de jumătate din averea mea. Îmi placi, Lukas, dar e timpul să discutăm cealaltă parte a propunerii.

Bineînțeles.

Locke se opri ca să îi ofere Donului încă un pic din coniacul „neînvechit" contrafăcut; Donul vru să îl refuze, dar papilele sale gustative fură mai puternice decât rațiunea, și își întinse paharul. Doña Sofia îi imită gestul, și Jean se grăbi să treacă paharul din mâna ei în cea a lui Locke. După ce îi servi pe cei doi Salvara, Locke își turnă o cantitate la fel de mare în propriul pahar.

Mai întâi, trebuie să înțelegeți ce este dispusă să ofere Casa de bel Auster și ce nu. Nu veți avea niciodată Procesul Austershalin. Acesta va continua să fie transmis pe cale verbală și numai în interiorul Casei. Nu vă putem oferi proprietăți drept garanții suplimentare sau ca plată; ne așteptăm să le pierdem, după fuga din Emberlain. Reobținerea podgoriilor pe viitor este problema noastră personală. Orice efort din partea dumneavoastră de a vă interesa de Procesul

Austershalin sau de a mitui vreun membru al Casei de bel Auster va fi socotit un abuz de încredere. Locke sorbi din coniac. Nu am idee exact în ce constau pedepsele pe care le putem aplica pentru a ne exprima nemulțumirea. Însă aceasta va fi exprimată *din plin.* Am fost însărcinat să fiu cât se poate de clar în această privință.

– Chiar sunteți. Doña Sofia puse o mână pe umărul soțului ei. Însă aceste condiții nu reprezintă încă o ofertă.

– Să-mi fie cu iertare, preabuna mea Doña Sofia, dacă vă vorbesc pe șleau. Dar trebuie să înțelegeți – acesta este cel mai important lucru pe care l-a întreprins vreodată Casa de bel Auster. Grau și cu mine ținem viitorul cartelului în mâinile noastre destul de fragile. În acest moment, *nu vă pot* vorbi doar ca oaspetele vostru Lukas Fehrwight, ci ca reprezentant al Casei de bel Auster. Trebuie să înțelegeți că unele lucruri nu intră la negociere, nici măcar pe departe.

Cei doi Salvara încuviințară, Sofia cu mai puțină tragere de inimă decât soțul ei.

– Acum, să ținem cont de situație. Emberlain este în pragul războiului. Podgoriile și proprietățile noastre sunt ca și pierdute. Așa cum am mai spus, fără aceste podgorii, Austershalinul nu va mai fi produs pentru Dovleceii știu câtă vreme. Zece ani? O generație? Chiar după ce ne vom recupera podgoriile, solul va avea nevoie de ani buni ca să-și revină. Asta s-a mai întâmplat de trei ori deja. Pentru mulți, mulți ani de-acum înainte, singurul Austershalin de pe piață va proveni din cât izbutim să o luăm cu noi din acele șase mii de butoaie, când vom părăsi Emberlainul pe furiș. Gândiți-vă numai la *cerere.* La creșterea prețului.

Buzele Donului se mișcară în mod inconștient pe când socotea; Doña Sofia privea încruntată în zare. Coniacul Austershalin era licoarea cea mai de soi și cea mai căutată; nici măcar vinurile alchimice din Tal Verrar, cu sutele lor de varietăți fermecătoare, nu erau atât de scumpe. O sticlă de nici doi litri din cel mai tânăr soi disponibil costa treizeci de coroane bucata; odată cu vechimea, prețul creștea foarte mult. O oprire bruscă a producției, o rezervă limitată și nici o altă recoltă de struguri Austershalin la orizont?

– Ei, drăcia *dracului,* zise Conté, nemaiputând să se abțină când sumele implicate îi depășiră imaginația. Să-mi fie cu iertare, Doña Sofia!

– Cred și eu. Doña își goli paharul cu o sorbitură iute și deloc feminină. Calculele tale sunt greșite. Asta merită *cel puțin* un triplu „ei, drăcia dracului".

– Casa de bel Auster, reluă Locke, dorește să stabilească un parteneriat cu dumneavoastră, bazat în Camorr, în vederea depozitării și comercializării coniacului Austershalin pe durata... surghiunului nostru. În schimbul sprijinului pe care ni-l veți acorda, la ceas de restriște, pentru a transporta coniacul din Emberlain, suntem gata să vă oferim cincizeci la sută din profiturile pe care le vom realiza din vânzarea a tot ceea ce veți transporta pentru noi. Încă o dată, gândiți-vă la situație și la prețul Austershalinului pe vreme de criză. Vă veți putea recupera de zece ori investiția inițială, încă din primul an. Acordați-ne cinci ani sau zece...

– Da. Don Lorenzo se joacă cu ochelarii săi. Însă Lukas, nu știu cum se face, dar stând aici și discutând posibila nimicire a Casei tale și mutarea într-un oraș aflat la vreo opt sute de kilometri mai la sud, mi pari... prea dezamăgit.

Locke folosi un surâs fermecător și prefăcut, pe care îl exersase săptămâni întregi în fața oglinzii.

Când au înțeles situația în care se află, unii dintre stăpânii mei au remarcat că ar fi trebuit să provocăm o criză artificială mai de mult. Chiar și așa, suntem hotărâți să transformăm o înfrângere dureroasă într-o revenire glorioasă. Acele șase mii de butoaie, vândute la preț de criză timp de câțiva ani... Ne putem întoarce în Emberlain cu o avere care să eclipseze tot ce am lăsat în urmă. În ceea ce privește situația dumneavoastră...

– Nu vorbim de sute de mii de coroane. Doña Sofia își reveni din transa meditativă. Vorbim de *milioane.* Chiar și împărțind la doi.

Ar fi lipsit de înțelepciune să ne așteptăm la prea mult, însă da, este posibil să se ajungă la asemenea sume. De asemenea, stăpânii mei sunt gata să acorde o recompensă suplimentară după ce vom fi revenit în Emberlain și după ce vom fi refăcut podgoriile Austershalin.

Oferim familiei dumneavoastră un pachet permanent de acțiuni în toate operațiunile de pe viitor ale Casei de bel Auster; desigur, nu un pachet majoritar, însă o participare substanțială, oricum. Un procent de zece-cincisprezece la sută. Ați fi primii și, nădăjduim, singurii străini cărora li s-a oferit vreodată așa ceva.

Urmă o pauză.

– Este... o ofertă foarte atractivă, rosti Don Salvara în cele din urmă. Și când mă gândesc că totul era cât pe ce să încapă pe mâinile lui Jacobo, așa, pur și simplu. Pe toți zeii, Lukas, dacă mai dăm vreodată de hoții aceia, o să le mulțumesc că ne-au făcut posibilă întâlnirea.

– Ei, chicoti Locke, din partea mea, ce-a fost a fost. S-ar putea ca Graumann să nu fie de aceeași părere. Și oricum, deși presimt că vom cădea la înțelegere foarte curând, tot trebuie să facem rost de corăbii, să întindem pânzele către miazănoapte, spre Emberlain, și să ne înșfăcăm premiul. Situația seamănă cu o frânghie care se deșiră până la ultimul fir. Înclină paharul de coniac în cinstea celor doi Salvara. *O* să plesnească.

În apă, peștele-diavol ieși victorios, iar străjile îi răsplătiră serviciile cu o puzderie de săgeți otrăvite. Cârlige de barcă și lanțuri fură folosite pentru a târî cadavrul din centrul Sărbătorii Schimburilor; odată ce își făcuse treaba, nu mai băgai înapoi în cușcă o asemenea făptură. Sângele roșu al monstrului se amestecă cu sângele victimelor sale și formă o pată mare, întunecată. Până și aceasta juca un anumit rol în ceea ce avea să urmeze.

5

Așezați confortabil departe de apă, cărturarii de la Colegiul Therin îți puteau spune că rechinii-lup din Marea de Fier sunt făpturi minunate și fascinante; trupurile lor sunt mai musculoase decât ale oricărui taur, iar pielea lor abrazivă este vărgată cu toate culorile, de la verde-arămiu până la negru ca norii de furtună. Însă oricine *lucra* pe țărmul camorrean și coastele dimprejur îți putea spune că rechinii-lup sunt niște jigodii mari și agresive cărora le place să *sară*.

Închiși bine în cuști, înfometați și înnebuniți de sânge, rechinii-lup reprezintă atracția principală de la Sărbătoarea Schimburilor. Alte orașe au lupte de gladiatori; alte orașe pun oamenii să se lupte cu animalele. Însă numai în Camorr poți vedea un gladiator special înarmat (un *contrarequialla)* care luptă împotriva unui rechin viu săritor, și numai în Camorr tradiția le permite femeilor să fie *contrarequialla.*

Acesta este Spectacolul Colților.

6

Locke nu își putea da seama dacă cele patru femei erau cu adevărat frumoase, însă, în mod cert, erau remarcabile. Erau cu toate camorrene cu pielea măslinie și cu mușchi de țărănci, impresionante chiar și de la distanță, și erau aproape despuiate – peste piept, purtau cămăși din bumbac, negre și strâmte, brâul le era înfășurat în fâșiile de pânză specifice luptătorilor și aveau mănuși subțiri din piele. Sub tradiționalele basmale roșii, părul negru era strâns la spate și împletit cu inele de bronz și de argint, care prindeau lumina soarelui în salbe de sclipiri albe. Rostul acestor inele era subiect de controversă. Unii susțineau că erau folosite pentru a încurca vederea și așa slabă a rechinilor, pe când la fel de mulți susțineau că strălucirea acestora îi ajuta pe monștri să își vadă mai bine prada.

Fiecare *contrarequilla* avea două arme, o lance scurtă într-o mână și o secure specială în cealaltă. Securile acestea aveau mânerele înconjurate complet de apărătorile pentru mâini, ceea ce le făcea greu de pierdut; aveau două capete, cu obișnuita lamă curbată într-o parte și cu un ascuțiș de târnăcop, lung și solid, în cealaltă. Un luptător iscusit încerca să reteze complet înotătoarele și coada rechinului înainte să îi dea lovitura de grație; doar cei mai buni izbuteau să îl omoare folosindu-se numai de ascuțiș. Pielea rechinului-lup putea fi ca scoarța de copac.

Locke se uită la aprigele femei și simți obișnuita-i admirație melancolică. În ochii săi, ele erau tot atât de nebune pe cât erau de curajoase.

– Știu că aceea din stânga, din capăt, este Cicilia de Ricura. Don Lorenzo îi arăta femeile lui Lukas Fehrwight, explicându-i, în pauza

luată după mai bine de un ceas de negocieri însuflețite. Este destul de bună. Iar lângă ea stă Aganesse, care își aduce cu ea lancea, dar nu o folosește niciodată. Celelalte două... ei bine, pesemne sunt noi. Cel puțin noi aici, la Sărbătoare.

– Ce păcat, spuse Doña, că surorile Berangias nu sunt astăzi acolo ca să le vezi, Jupâne Fehrwight! Sunt cele mai bune.

– Probabil cele mai bune din toate timpurile. Don Salvara își mijì ochii pentru a-i feri de lumina orbitoare care se reflecta din apă și încercă să estimeze mărimea rechinilor, de-abia vizibili ca niște umbre în cuștile lor. Ce au fost și vor veni. Însă nu au mai participat la Sărbătoare de câteva luni.

Locke încuviință și își mușcă obrazul prin interior. Ca Locke Lamora, *garrista* al Ticăloșilor Gentilomi, și pungaș respectabil, le știa personal pe gemenele Berangias și știa *exact* unde fuseseră în aceste ultime luni.

Jos, pe apă, prima luptătoare își ocupa poziția. *Contrarequilla* luptau de-a lungul unui lanț de platforme făcute din pietre plate, fiecare lungă de vreo șaizeci de centimetri și ieșind cincisprezece centimetri deasupra apei. Aceste platforme erau dispuse într-un pătrat, la un metru-doi distanță una de cealaltă, lăsând destul loc ca adversarii să poată înota printre ele. Femeile trebuiau să sară pe aceste platforme cât puteau de repede, ca să îi lovească pe rechini în vreme ce se fereau de săriturile acestora; un pas greșit echivala de obicei cu sfârșitul confruntării.

În spatele șirului de cuști cu rechini (deschise de scripeți cu lanțuri legați la o barjă aflată mult dincolo de marginea zonei în care erau rechini) o bărcuță cârmită de vâslași voluntari (extrem de bine plătiți) îi ducea pe cei trei observatori tradiționali ai oricărui Spectacol al Colților. Mai întâi, era un preot al lui Iono, în robele sale verzi ca marea, tivite cu argint. Lângă el, înveșmântată în negru și purtând o mască argintie, se afla o preoteasă a lui Aza Guilla, Doamna Îndelungatei Tăceri, Zeița Morții. În sfârșit, mai era și un doftor, a cărui prezență i se păruse dintotdeauna lui Locke a fi un gest extrem de optimist.

– Camorr! Tânăra – aparent Cicilia de Ricura – își înălță armele în aer deasupra capului. Murmurul greu al mulțimii încetă, lăsând în

urmă numai zgomotul apei care se lovea de bărci și de diguri. Cincisprezece mii de privitori își ținură răsuflarea deodată. Dedic această moarte Ducelui Nicovante, stăpânul și protectorul nostru! Aceasta era formula tradițională a salutului unei *contrarequilla;* „această moarte" se putea referi, în mod convenabil, la oricare dintre participanții la bătălie.

Într-o explozie de trompete și în uralele mulțimii, luntrașii din afara cercului de cuști eliberară primul rechin de pe acea zi. Peștele de trei metri, deja înnebunit de sânge, țâșni din împrejmuire și începu să dea roată platformelor, cu aripioara sa dorsală cenușie despicând amenințător apa și lăsând în urmă o dâră învolburată. Cicilia se sprijini pe un picior și se aplecă, lovind apa cu călcâiul celuilalt picior, strigând sudalme și provocări. Rechinul mușcă momeala; în câteva clipe, intră între platforme, trupul său vânjos mișcându-se ca o pendulă cu colți.

- Ăstuia nu-i place să piardă vremea! Don Salvara își frânse mâinile. Pun rămășag că o să sară devreme.

De-abia rostise aceste cuvinte, că rechinul țâșni din apă într-o erupție de spumă argintie, azvârlindu-se asupra luptătoarei ghemuite. Săritura rechinului nu fu prea înaltă; Cicilia o evită sărind în dreapta, pe următoarea platformă. Pe când era în aer, își lansă lancea cu o mișcare șovăielnică; arma se afundă în carnea rechinului și tremură acolo o fracțiune de secundă înainte ca masa aerodinamică de mușchi flămând să dispară iar sub valuri. Reacția publicului era amestecată; aruncarea demonstrase o remarcabilă agilitate, dar o forță minimă. Rechinul Ciciliei era probabil doar mai înfuriat decât înainte, iar ea își pierduse lancea.

O, neînțeleaptă hotărâre! Doña plescăi din limbă. Fata asta trebuie să învețe să fie mai răbdătoare. Vom vedea dacă noul său prieten îi va lăsa ocazia.

Zbătându-se și împroșcând apă rozalie înspumată în dreapta și-n stânga, rechinul se pregăti de un nou atac, urmărind umbra Ciciliei pe apă. Ea sări cu vioiciune de pe o platformă pe alta, cu securea răsucită în așa fel încât să aibă ascuțișul în față.

– Jupâne Fehrwight. Don Lorenzo își scoase ochelarii și se jucă puțin cu ei în vreme ce urmărea lupta; se pare că nu avea nevoie de ei ca să vadă la distanță. Îți pot accepta condițiile, dar trebuie să ții cont de faptul că partea mea de risc este foarte mare la început, mai ales raportat la totalitatea fondurilor mele disponibile. De aceea, cererea mea este ca partea de profit obținută din vânzarea de Austershalin să fie ajustată la 55-45%, în favoarea mea.

Locke se prefăcu că meditează asupra propunerii, în timp ce Cicilia își sleia forțele și sărea din răsputeri, cu nerăbdătoarea aripioară cenușie despicând apa în urma ei.

– Sunt autorizat să fac o asemenea concesie în numele stăpânilor mei. În schimb... voi fixa la numai 5% participarea familiei dumneavoastră la podgoriile Austershalin restabilite.

– S-a făcut! Donul zâmbi. O să găsesc două galioane mari, echipaj și ofițeri, o să mă ocup de mitele și aranjamentele necesare, cât și de încărcătura pe care să o luăm cu noi la miazănoapte. Eu voi supraveghea unul dintre galioane; dumneata pe celălalt. Echipaje de mercenari alese de mine vor fi plasate la bordul fiecărui vas, pentru mai multă siguranță. Conté va călători cu dumneata; Graumann al dumitale poate să stea cu mine. Orice cheltuieli care vor duce bugetul nostru la peste douăzeci și cinci de mii de coroane camorrene vor fi făcute numai cu acordul meu.

Rechinul sări și ră din nou; Cicilia execută o scurtă sprijinire pe-o singură mână, rotindu-și securea. Publicul mugi, în vreme ce rechinul se învârti fără grație în apă și se întoarse pentru o nouă tură.

– De acord, zise Locke. Copii identice semnate ale contractului nostru vor fi păstrate de fiecare parte; o copie suplimentară în therină va fi păstrată de către un jurisconsult neutru, acceptat de ambele părți, urmând a fi deschisă și examinată de acesta peste o lună, în caz că unul din noi ar suferi... un accident pe când ne întoarcem cu butoaiele. O copie suplimentară în vadrană va fi semnată și lăsată în grija unui agent știut de mine, pentru a fi livrată stăpânilor mei, dacă va fi cazul. O să am nevoie de un scrib asigurat la Casa Tăvălită în seara asta, cât și de un bilet de ordin pentru cinci mii de coroane, care să poată fi retrase mâine de la Meraggio, ca să pot trece imediat la treabă.

- Asta-i tot ce-a mai rămas de făcut?

- Tot, spuse Locke.

Donul rămase tăcut câteva secunde.

La naiba! Sunt de acord. Hai să batem palma și să ne încercăm norocul!

Pe apă, Cicilia se oprise și își ridicase securea, pregătind o lovitură, în vreme ce rechinul se apropia de platformă venind din dreapta, înduindu-se și mișcându-se prea încet pentru o săritură înaltă. Chiar când Cicilia își mută greutatea pe celălalt picior pentru a lovi cu ascuțișul, rechinul se răsuci la nouăzeci de grade în apa de lângă ea, strângându-se într-un „U", și se scufundă brusc. Această manevră făcu să-i șfichiuiască în aer coada, secerând-o pe *contrarequilla* sub genunchi. Țipând mai mult din cauza șocului decât de durere, Cicilia de Ricura căzu în apă pe spate.

Totul se isprăvi câteva secunde mai târziu; rechinul urcă spre ea și muște, apucând-o, probabil, de un picior sau chiar de amândouă. Se răsuciră în apă de câteva ori - Locke zări, în imagini fugitive, forma înnebunită a femeii și pielea întunecată și aspră a rechinului; alb urmat de cenușiu, și iar alb urmat de cenușiu. Peste câteva clipe, spuma rozalie se coloră din nou în roșu-închis, iar cele două umbre încleștate se scufundară în adâncurile de sub platforme. Jumătate din public aclamă aprobator; ceilalți își înclinară capetele într-o tăcere respectuoasă, care avea să se sfârșească în clipa în care următoarea tânără intra în ringul de apă roșie.

- Zeii să ne aibă-n pază! Doña Sofia se uită țintă la pata ce se întindea pe suprafața apei; luptătoarele rămase așteptară cu capetele plecate, în timp ce preoții gesticulau un soi de binecuvântare reciprocă. De necrezut! Răpusă atât de repede, de un șiretlic atât de banal. Ei bine, tatăl meu obișnuia să spună că o clipă de neatenție la Sărbătoare face cât zece în orice altă împrejurare.

Locke se înclină adânc în fața ei, luându-i o mână și sărutând-o.

Nu mă îndoiesc deloc în privința spuselor sale, Doña Sofia. Chiar deloc.

Surâzând amabil, se mai înclină o dată, apoi se întoarse și strânse mâna soțului ei.

INTERLUDIU:

Locke rămâne la cină

1

– Ce?! Locke aproape că sări în picioare. Ce tot spui acolo?

– Băiete, zise Lanțuri, băiețelul meu sclipitor cu întreruperi, lumea ta are orizonturi atât de restrânse! Poți vedea destul de limpede ca să-i joci o șotie cuiva, însă *nu poți* vedea dincolo de consecințele imediate. Până nu vei învăța să te gândești dinainte la repercusiuni, te vei pune pe tine și îi vei pune și pe toți cei din preajma ta în primejdie. N-ai ce face, ești tânăr, dar a cam venit vremea să nu mai fii prost. Așa că ascultă aici. Prima ta greșeală – dacă iei bani de la strajă nu primești doar o bătaie. Ești *omorât*. Ne-am înțeles? Aici, în Camorr, straja ia bani de la *noi,* niciodată invers. Această regulă este bătută în cuie și nu există excepții, indiferent ce fel de hoț ești sau ce intenții ai. Înseamnă moarte. Pentru delictul ăsta rămâi fără beregată, ajungi hrană pentru rechini, întâlnești zeii mai devreme. Ai priceput?

Locke încuviință.

– Așa că, atunci când l-ai aranjat pe Veslin, *chiar că* l-ai aranjat. Însă ai mers prea departe cu greșeala asta când ai folosit o monedă din fier alb. Știi cât înseamnă o coroană, mai exact?

– O grămadă!

– Ha. „O grămadă“ nu este „mai exact“. Nu vorbești therina sau chiar nu știi?

– Chiar nu știu, cred.

– Ei bine, dacă toate-s bune și frumoase și cum le știam eu, moneda aia mică din fier alb lucios făcea patruzeci de soloni de argint. Pricepi? Două *sute* patruzeci de gologani. Faci ochii mari. Să însemne oare că poți merge cu mintea atât de departe, că înțelegi?

– Da. Uau!

– Da, *uau*. Să îți ofer o vedere de ansamblu asupra lucrurilor. O Jachetă Galbenă – unul dintre străjerii orașului atât de altruiști și nemaipomenit de conștiincioși – ar putea strânge atâta bănet după vreo două luni de slujbă zilnică. Iar străjerii sunt bine plătiți, față de oamenii de rând, și poți fi sigur că *nu* sunt plătiți cu fier alb.

– Oh...

– Deci nu numai că Veslin lua bani, lua prea mulți bani! O coroană! Morgante ar lăcrima. Poți cumpăra o moarte pentru mult mai puțini bani, inclusiv moartea ta.

– Hhmm... cât ați plătit pentru...

Locke își ciocăni pieptul, acolo unde Însemnul Morții încă îi atârna pe sub cămașă.

– Nu vreau să-ți stric părerea nemaipomenit de bună pe care o ai despre tine, dar încă nu sunt sigur că am cheltuit cu cap ăia doi bani. Văzând expresia de pe chipul băiatului, Lanțuri scoase un râs copios și sincer, dar glasul îi redeveni serios imediat: Te las să ghicești, băiete. Însă lucrurile nu se schimbă. Poți pune la treabă oameni pe cinste și aspri pentru mai puțin. Ai putea cumpăra vreo cinci-șase afaceri importante, dacă înțelegi ce vreau să spun. Așa că, atunci când ai strecurat o monedă din fier alb printre lucrurile lui Veslin...

– Au fost prea mulți bani... pentru ceva... simplu?

– Foarte exact. *Mult* prea mulți bani pentru informații sau comisioane. Nimeni în toate mințile nu-i dă unei nenorocite de pușlamale din cimitir o coroană. Decât dacă acea pușlama nu este plătită să facă altceva mai grav. Să îl omoare pe fostul tău stăpân, de exemplu. Să dea foc Dealului Umbrelor, cu toți cei dinăuntru. Deci, dacă bietul Făuritor-de-Hoți a fost supărat când a aflat că Veslin lua bani, îți *închipui* cum s-a simțit când a văzut despre câți bani era vorba.

Locke încuviință furios.

– Așa deci. Două greșeli. Cea de-a treia greșeală pe care ai făcut-o are de-a face cu Gregor. Trebuia ca *și* Gregor să fie bătut cu bățul cel urât?

– Nu îmi plăcea de el, dar nu. Îl urmăream doar pe Veslin. Poate că voiam ca și Gregor să fie bătut un pic, dar nu atât de mult ca Veslin.

– Doar așa. Aveai o țintă și voiai să îi joci un renghi, dar nu ai controlat situația. Așa că ai scăpat din mână jocul pregătit pentru Veslin, și Gregor Foss a făcut și el cunoștință cu cuțitul.

– Doar asta am spus și eu, nu? Am recunoscut deja!

– Ești mânios acum? O, da, *probabil* ești... mânios că ai dat-o în bară. Mânios că nu ești atât de isteț pe cât credeai. Mânios că zeii au dat atâtor oameni aceeași minte pe care i-au dat-o lui Locke Lamora. Afurisită treabă, nu?

Locke își stinse dintr-o suflare micuțul felinar, apoi îl azvârli peste parapet cu boltă, pe cât de sus putu s-o facă brațul său subțire. Izbitura aterizării acestuia se pierdu în zumzetul aglomeratei nopți camorrene. Băiatul își încrucișă brațele, defensiv.

– Ei bine, e chiar plăcut să scapi de amenințarea felinarului ăluia, băiete! Lanțuri trase un ultim fum, apoi frecă mănunchiul ars de tutun de pietrele de pe acoperiș. A fost semnalul convenit cu Ducele? Plănuiești să ne ucizi?

Locke nu spuse nimic, strângând din dinți și scoțând buza de jos în afară. Îmbufnarea, limbajul non-verbal al celor foarte tineri. Lanțuri râse zgomotos.

– Chiar cred tot ce mi-ai zis, Locke, deoarece am purtat o discuție lungă cu fostul tău stăpân înainte să i te iau de pe cap. Cum am mai spus, mi-a mărturisit totul. Mi-a zis despre ultima și cea mai mare greșeală pe care ai comis-o. Cea care te-a dat de gol și care te-a adus aici. Poți ghici cam care ar putea fi?

Locke clătină din cap.

– Nu poți sau nu vrei?

– Chiar nu știu. Locke își lăsă privirea în pământ. Nu mă... gândisem la asta.

– Le-ai arătat și altor puști din Străzi moneda din fier alb, nu-i așa? I-ai pus să te ajute să faci rost de ea. Le-ai spus unora dintre ei la ce ar putea fi folosită. Și le-ai poruncit să nu vorbească despre ea... dar cum ți-ai, hhmm, *întărit* porunca?

Ochii lui Locke se măriră; buzele i se țuguiară din nou, dar îmbufnarea dispăru complet.

– Și ei... și ei îl urau pe Veslin. Și ei voiau să-l vadă bătut.

– Bineînțeles. Poate că asta ar fi fost de ajuns pe moment. Dar ce s-ar fi întâmplat mai târziu? După ce Veslin și Gregor au murit, stăpânul tău s-a mai calmat și a cugetat un pic asupra situației. Și ce-ar fi dacă s-a apucat să pună întrebări despre un anume băiat Lamora? Ce-ar fi dacă i-a luat deoparte pe unii dintre micuții tăi tovarăși din Străzi și i-a întrebat frumos dacă Locke Lamora n-a făcut vreo poznă... ceva mai deosebit? Chiar și pentru el?

– Ooo! Băiatul se cutremură. Ooo!

– O-ho-ho! Lanțuri se întinse și îl bătu pe umăr. Iluminarea! Când vine, te lovește ca o cărămidă în cap, nu-i așa?

– Cred că da.

– Deci, zise Lanțuri, acum pricepi unde au început să meargă prost lucrurile. Câți băieți și fete sunt în dealul ăla, Locke? O sută? O sută douăzeci? Mai mulți? Cam câți crezi tu că ar putea înfrunta fostul tău stăpân dacă s-ar răzvrăti împotriva sa? Unul sau doi, nici o problemă. Dar patru? Opt? Toți?

– Noi, hhmm... cred că nu... ne-am gândit niciodată la asta.

– Fiindcă el nu își cârmuiește cimitirul prin logică, băiete, ci prin frică. Frica de el le ține în frâu pe lichelele mai mari. Iar frica de ei îi ține în frâu pe rahații mai mici, așa, ca *tine*. Orice subminează această frică reprezintă o amenințare a poziției lui. Și iată cum apare Locke Lamora, fluturându-și steagul de idiot și socotindu-se cu *mult* mai isteț decât restul lumii!

Eu chiar... eu nu... cred că sunt mai isteț decât restul lumii.

Ba ai crezut, până acum trei minute. Ascultă. Eu sunt un *garrista*. Asta înseamnă că sunt șeful unei găști, chiar dacă-i una mică. Și fostul tău stăpân este un *garrista, garrista* din Dealul Umbrelor. Iar când pui la îndoială capacitatea unui conducător de a-și cârmui gașca, ies în față întâi. Cât timp crezi tu că ar mai putea să păstreze Făuritorul-de-Hoți controlul asupra Dealului Umbrelor dacă ar ieși vorbă că l-ai jucat pe degete? Că l-ai dus de nas ca pe un pisoiaș în lanț? Nu i-ar

mai putea controla niciodată cu adevărat pe orfani; ar tot întinde coarda, până s-ar ajunge la vărsare de sânge.

– De-aia s-a descotorosit de mine? Și cei din Străzi? Ce-o să se întâmple cu cei care m-au ajutat să-l înfund pe Veslin?

– Bune întrebări. Ușor de răspuns la ele. Fostul tău stăpân îi ia în grijă pe orfanii de pe străzi și îi ține la el câțiva ani; de obicei, isprăvește cu ei până ajung la doisprezece-treisprezece ani. Îi învață noțiunile de bază: cum să ajungă pungași, cum să vorbească limbajul secret și cum să se amestece cu Oamenii Potriviți; cum să se descurce într-o gașcă și cum să scape de streang. Când isprăvește cu ei, îi vinde găștilor mai mari, găștilor adevărate. Pricepi? Ia comenzi. Poate Chipurile Cenușii au nevoie de o fată care să lucreze la etaj. Poate că Băieții de la Arsenal vor un bătăuș dat dracului. Este un mare avantaj pentru găști: le aduce recruți potriviți, care nu trebuie ținuți de mână.

– Știu asta. De-aia... m-a vândut ție.

– Da. Deoarece tu ești un caz deosebit. Ai deprinderi profitabile, chiar dacă până acum ai nimerit de-a dreptul jalnic. Însă micuții tăi prieteni din Străzi? Erau și ei înzestrați ca tine? Nu, erau simpli hoți de buzunare, simpli momitori. Nu erau copți. Nimeni nu ar fi dat doi bani pe ei, în afară de negustorii de sclavi, iar fostul tău stăpân are o amărâtă de urmă de conștiință veritabilă – nu v-ar da pe mâna ălora pentru tot bănetul din Camorr.

– Deci... e așa cum ai spus. A trebuit să facă ceva cu toți cei care știau de monedă. Toți cei care ne puteam... da seama sau puteam vorbi despre ea. Iar eu am fost singurul pe care îl putea vinde.

– Întocmai. Cât despre ceilalți, ei bine... Lanțuri ridică din umeri. O să se isprăvească repede. În două-trei săptămâni, n-o să-și mai amintească nimeni nici măcar cum îi chema. Știi cum merge treaba pe deal.

– I-am dus la pieire?

– Da. Lanțuri nu își îmblânzi vocea: Chiar asta ai făcut. La fel de sigur cum ai încercat să îl rănești pe Veslin, i-ai dus la pieire pe Gregor și pe încă vreo patru-cinci dintre micuții tăi tovarăși.

– La naiba!

– Pricepi acum ce înseamnă consecințele? De ce trebuie să te miști încet, să plănuiești din timp, să păstrezi controlul asupra situației? De ce trebuie să te potolești și să aștepți ca timpul să-ți dea și *minte* pe potriva talentului tău pentru năzbâtii? Vom lucra ani de zile împreună, Locke! Ani în care tu și ceilalți drăcușori împielițați veți exersa în liniște. Iar asta va fi regula, dacă vrei să rămâi aici: nici un joc, nici o înșelătorie, nici o escrocherie, *nimic* în afară de ce spun eu. Când unul ca tine îmbrâncește lumea, lumea *ripostează*. Și e foarte posibil ca alții să aibă de suferit. Am fost clar?

Locke încuviință.

– Acum. Lanțuri își dezmorți umerii și gâtul; se auziră o serie de pocnituri și trosnituri de undeva dinlăuntrul său. Aaa. Știi ce-i ăla un prinos adus morților?

– Nu.

– Este ceva ce facem noi pentru Binefăcător. Nu doar aceia dintre noi care sunt inițiații celui de-al Treisprezecelea. Ceva ce fac toți pungașii unul pentru celălalt, toți Oamenii Potriviți din Camorr. Când pierdem pe cineva la care ținem, facem rost de ceva prețios și îl aruncăm. *De tot*, înțelegi? În mare, într-un foc, ceva de genul ăsta. Facem asta pentru a le înlesni prietenilor noștri calea în lumea de dincolo. E limpede până acum?

– Da, dar fostul meu stăpân...

– O, crede-mă, și el face asta. Este tare zgârcit și o face numai în taină, dar o face pentru fiecare orfan pe care îl pierde. Închipuie-ți că nu o să vă pomenească despre asta. Însă uite care-i treaba – există o regulă care trebuie urmată când vine vorba de prinos. Nu poate fi dat de bunăvoie, pricepi? Nu poate fi ceva ce ai deja. Trebuie să fie ceva deosebit, furat de la altcineva, fără permisiunea sau, hhmm, complicitatea sa. M-ai înțeles? Trebuie să fie furt în toată regula.

– Aaa, sigur.

Părintele Lanțuri își trosni încheieturile.

– O să aduci un prinos morților pentru fiecare băiat sau fată care a murit din cauza ta, Locke. Unul pentru Veslin, unul pentru Gregor. Unul pentru fiecare dintre micii tăi prieteni din Străzi. Sunt sigur că o să știu exact câți într-o zi sau două.

– Dar eu... Ei nu au fost...

– Desigur că au fost prietenii tăi, Locke. Au fost *bunii* tăi prieteni. Căci ei o să te învețe că, atunci când omori pe cineva, trebuie să suporți consecințele. Una este să omori într-un duel, în legitimă apărare sau ca să te răzbuni. Și e cu totul altceva să omori din pură neglijență. Acele morți vor atârna deasupra capului tău până când vei fi atât de grijuliu de-o să lăcrimeze sfinții lui Perelandro. Prinosul tău adus morților va fi de o mie de coroane pe om. Toți bani furați cu mâinile tale.

– Dar eu... cum?! O mie de coroane?! De fiecare? O *mie?*

– O să îți poți scoate însemnul-morții de la gât când o să faci rost și de ultimul bănuț, nici o clipă mai devreme.

– Imposibil! O să-mi ia... o veșnicie!

– O să-ți ia ani buni. Însă în templul ăsta sunt doar hoți, nu și ucigași. Iar prețul vieții tale alături de mine este că trebuie să le arăți morților respect. Acei băieți și acele fete sunt *victimele* tale, Locke! Să-ți intre bine în cap! Le datorezi asta în fața zeilor. Trebuie să faci legământ de sânge înainte să poți rămâne. Ești dispus să faci asta?

Locke păru să cugete câteva secunde. Apoi dădu din cap de parcă ar fi vrut să și-l limpezească și încuviință.

– Atunci întinde mâna stângă.

Când Locke își întinse mâna, Lanțuri scoase de sub robă un stilet subțire din oțel înnegrit și îl trecu peste palma sa stângă; apoi, ținând strâns mâna întinsă de Locke, îi făcu o tăietură ușoară, usturătoare, între degetul mare și arătător. Își strânseră mâinile până când palmele li se umplură de sânge amestecat.

– Acum ești un Ticălos Gentilom, ca și noi. Eu sunt *garrista* pentru tine, iar tu ești *pezon*-ul meu, soldățelul meu. Am cuvântul tău scris cu sânge că vei face ceea ce ți-am zis? Că vei aduce prinos pentru sufletele oamenilor cărora le-ai greșit?

– O s-o fac, spuse Locke.

– Bine. Asta înseamnă că poți rămâne la cină. Hai să coborâm de pe acoperișul ăsta.

2

În spatele ușii cu perdea din capătul altarului exista un hol lung și soios care dădea în câteva odăi la fel de soioase; umezeala, mucegaiul și sărăcia erau expuse din belșug. Erau chilii cu paturi de scânduri pentru dormit, luminate de felinare din hârtie care răspândeau o lumină de culoarea berii ieftine. Pergamente și cărți legate erau împrăștiate pe paturi; robe de o curățenie discutabilă atârnau de cârlige pe pereți.

– Toate astea sunt aiureli necesare. Lanțuri gesticula în toate părțile, pe când îl conducea pe Locke în odaia cea mai apropiată de ușa cu perdea, de parcă îi arăta un palat. Din când în când, mai găzduim câte un tutore sau un preot călător din ordinul lui Perelandro, iar ei trebuie să vadă ceea ce se așteaptă să vadă.

Patul de scânduri pe care dormea Lanțuri (căci, după cum văzu Locke, cătușele prinse de peretele din odaia vecină nu puteau ajunge la nici o altă odaie din spate) era așezat pe un bloc masiv de piatră, un soi de raft solid ieșind din zid. Lanțuri scotoci pe sub păturile învechite, întoarse ceva care scoase un sunet metalic și își ridică patul de parcă ar fi fost un capac de sicriu; păturile se dovediră a sta pe un fel de pupitru de lemn prins cu balamale în piatră. O lumină aurie ademenitoare se revărsă din blocul de piatră, împreună cu mirosurile condimentate specifice bucătăriei camorrene de primă mână. Locke cunoștea aroma doar din felul în care era adusă de vânt din cartierul Alcegrante sau din unele hanuri și din case.

– Hai, intră! Lanțuri îi mai făcu o dată semn și Locke trase cu ochiul peste marginea blocului de piatră. O scară solidă de lemn cobora de-a lungul unui puț pătrățos ceva mai larg decât umerii lui Lanțuri; se oprea la vreo șapte metri mai jos, pe o podea din lemn lustruit. Nu mai căsca gura atâta; coboară!

Locke se supuse. Treptele scării erau late, aspre și foarte apropiate între ele; nu avu nici o problemă la coborâre și, când ajunse jos, se trezi într-un pasaj înalt care părea desprins din însuși turnul Ducelui. Podeaua era într-adevăr din lemn lustruit: stinghii drepte, lungi, de un cafeniu-auriu, scârțâiau plăcut sub pașii săi. Tavanul arcuit și

pereții erau acoperiți în întregime cu o sticlă groasă și lăptos-aurie care lucea palid, precum soarele din anotimpul ploios, când se mai ivește de după norii grei. Lumina venea de pretutindeni și de nicăieri; peretele scânteia. Cu o serie de bufnituri, bombăneli și zornăieli (căci Locke văzu acum că aducea, într-un săculeț din pânză groasă, monedele primite peste zi), Lanțuri sări pe podea lângă el. Smuci scurt de frânghia legată de scară și falsul pat de scânduri căzu la loc, închizându-se singur.

– Bun. Nu-i așa că-i mult mai plăcut?

– Da. Locke își trecu degetele peste suprafața fără cusur a unuia dintre pereți. Sticla era simțitor mai rece decât aerul. Este Sticlă-străveche, nu-i așa?

– Că doar n-o fi chirpici! Lanțuri îl împinse pe Locke spre stânga, unde pasajul făcea o cotitură. Toată pivnița templului este înconjurată de chestia asta. Sigilată în ea. Templul de deasupra a fost clădit pentru a se așeza în ea, acum sute de ani. Nu-i nici o crăpătură în ea, din câte îmi pot da seama, în afară de vreo două tunele care duc în alte locuri interesante. E rezistentă la inundații, nu lasă să intre nici măcar o picătură de apă de dedesubt, chiar și atunci când apa este până la brâu pe străzi. Și ține-afară șobolanii, gândacii, păianjenii-sugători și toate porcăriile alea, atâta timp suntem atenți la venire și la plecare.

Zdrăngănitul tigăilor de metal și chicotitul înfundat al fraților Sanza ajunse la ei de după colț, chiar înainte să intre într-o bucătărie mobilată confortabil cu bufete înalte din lemn și cu o masă lungă din scoruș, înconjurată de scaune cu spetează înaltă. Locke se frecă la ochi când văzu pernele din catifea neagră și frunzele din aur lăcuit care le împodobeau pe toate părțile.

Calo și Galdo lucrau la un cuptor de cărămidă, mutând tigăi dintr-o parte în alta și trântind cuțite pe o imensă vatră alchimică albă. Locke văzuse blocuri mai mici din asemenea piatră, care dădea o căldură lipsită de fum când aruncai apă pe ea, dar cea de aici cântărea probabil cât Părintele Lanțuri. În timp ce Locke privea, Calo (Galdo?) ridică o tigaie în aer și turnă apă dintr-un urcior de sticlă pe

vatra încinsă; aburul care se înălță deodată aduse cu el un amestec bogat de mirosuri dulci și Locke simți cum i se umple gura de apă.

În aerul de deasupra mesei din scoruș strălucea un candelabru extraordinar: în anii următori, Locke înțelese că era o sferă armilar, făurită în întregime din sticlă și cu un ax din aur masiv. În centrul său strălucea, cu lumina albă-arămie a soarelui, un glob alchimic; în jurul acestuia se aflau cercurile din sticlă care marcau orbitele și mișcările lumii și ale rudelor sale celeste, inclusiv ale celor trei luni; în cele mai îndepărtate margini se aflau o sută de stele suspendate, ca niște stropi de sticlă topită înghețați cumva în chiar momentul exploziei lor. Lumina alerga, licărea și ardea de-a lungul fiecărei fețe a candelabrului, și totuși era ceva *în neregulă* cu ea: părea că tavanul și pereții din Sticlă-străveche absorbeau cumva lumina *din* soarele alchimic; plămădind-o, slăbind-o, redistribuind-o de-a lungul întregii lungimi și lățimi a Sticlei-străvechi din această pivniță nefirească.

– Bine ai venit în adevărata noastră casă, micul nostru templu închinat Binefăcătorului. Lanțuri azvârli sacul cu monede pe masă. Patronul nostru nu s-a sinchisit niciodată de ideea că austeritatea și piosenia ar trebui să meargă mână în mână; aici jos, ne arătăm înalta prețuire pentru lucruri *prețuindu-le*, dacă mă-nțelegi. Băieți! Ia uitați cine a supraviețuit interviului!

– Nu ne-am îndoit deloc, zise unul din gemeni.

– Nici măcar o clipă, spuse și celălalt.

– Însă acum putem afla ce a făcut de a fost izgonit din Dealul Umbrelor?

Întrebarea, rostită la unison, avea tonul unui ritual repetat.

– Când o să fiți mai mari. Lanțuri ridică din sprânceană către Locke și clătină din cap, asigurându-se că băiatul putea să-i vadă clar gestul. *Mult* mai mari. Locke, bănuiesc că nu știi cum se așază masa...?

Când Locke clătină din cap, Lanțuri îl duse la un bufet înalt, aflat chiar în stânga vetrei de gătit. Înăuntru erau vrafuri de farfurii albe din porțelan; Lanțuri ridică una astfel încât Locke să poată vedea blazonul pictat de mână (un pumn înzăuat strângând o săgeată și un ciorchine de struguri) și poleiala strălucitoare de pe margine.

– Împrumutată, oarecum permanent, zise Lanțuri, de la Doña Isabella Manechezzo, preadistinsa mătușă a Ducelui Nicovante. A murit fără copii și dădea rareori petreceri, așa că nu-i ca și cum le *folosea* pe toate. Vezi cum unele dintre faptele noastre care le-ar putea părea crude și necinstite străinilor sunt de fapt chiar *convenabile,* dacă le privești din unghiul potrivit? E mâna Binefăcătorului la mijloc sau cel puțin așa ne place nouă să credem. Nu că ne-am da seama de diferență, dacă *nu* ar fi mulțumit.

Lanțuri îi dădu farfuria lui Locke (care o înhăță cu o grijă mult exagerată și-i cercetă îndeaproape marginea aurită) și își trecu drăgăstos degetele peste suprafața mesei de scoruș.

– Ei, asta, asta a fost proprietatea lui Marius Cordo, un jupân negustor din Tal Verrar. O ținea în cabina principală a unei galere cu trei nivele. Imensă! Optzeci și șase de vâsle. M-am cam supărat pe el, așa că i-am săltat-o, împreună cu scaunele, covoarele, tapițeriile și toate hainele. Chiar de pe corabie. I-am lăsat banii; voiam să îi demonstrez ceva. Am aruncat totul în Marea de Bronz, cu excepția mesei ăsteia.

– Și ăsta! Lanțuri arătă spre candelabrul celest. Ăsta era transportat din Ashmere într-un convoi de căruțe bine păzit, pentru bătrânul Don Leviana. Cumva, în timpul transportului, s-a transformat într-o cutie cu paie. Lanțuri mai scoase trei farfurii din bufet și le puse în brațele lui Locke. La naiba, eram destul de bunicel pe vremea când chiar munceam ca să îmi câștig traiul.

– Of, spuse Locke, sub povara tacâmurilor de calitate.

– A, da. Lanțuri arătă spre scaunul din capul mesei. Pune una pentru mine acolo. Una pentru tine la stânga mea. Două pentru Calo și Galdo la dreapta mea. Dacă ai fi slujitorul meu, ți-aș zice să faci un aranjament neoficial. Poți repeta?

– Aranjament neoficial.

– Exact. Așa mănâncă cei mari și puternici atunci când au ca invitați la masă doar rude apropiate și poate un prieten sau doi. Privirea și tonul vocii lui Lanțuri lăsau de înțeles că se aștepta ca lecția asta să fie reținută, și el începu să-i prezinte lui Locke toate complexitățile paharelor, șervețelelor de masă și tacâmurilor din argint.

– Ce fel de cuțit mai e și ăsta? Locke ridică un tacâm rotunjit pentru unt ca Lanțuri să îl poată inspecta. Are o problemă. Nu ai putea omorî pe *nimeni* cu ăsta.

– Nu prea ușor, asta-i clar, băiete. Lanțuri îi arătă lui Locke cum să așeze cuțitul de unt, împreună cu vasele și castroanele potrivite. Însă, atunci când se strânge aristocrația la cină, este nepoliticos să îi faci felul cuiva altfel decât prin otravă. Lucrul *ăsta* servește la întinsul untului, nu la luatul beregatei.

– *Atâta* bătaie de cap doar ca să mănânci...

– Păi, dacă era după fostul tău stăpân, în Dealul Umbrelor puteați să mâncați slană rece și turte de pământ unul de pe fundul celuilalt. Însă acum ești un Ticălos Gentilom, cu accent pe *Gentilom.* O să înveți cum să mănânci așa și cum să servești oameni care mănâncă așa.

– De ce?

– Deoarece, Locke Lamora, va veni o vreme când vei lua masa cu baroni, conți și duci. Vei lua masa cu negustori, amirali, generali și tot felul de doamne! Și atunci... Lanțuri puse două degete sub bărbia lui Locke și îi înălță capul, astfel încât să îl privească în ochi. Atunci bieții idioți n-o să aibă nici cea mai vagă idee că, de fapt, iau masa cu un hoț.

3

– Nu-i așa că e drăguț?

Lanțuri înălță paharul gol și își salută cei trei tineri protejați la masa splendid împodobită. Castroane aburinde din bronz și vase grele de lut purtau în ele rezultatele eforturilor depuse de Calo și Galdo la vatra de gătit. Locke, așezat pe o pernă în plus ca să îi ajungă coatele pe masă, se holba la mâncare și la găteli cu ochi mari. Era năucit de cât de repede scăpase de vechea sa viață și nimerise în asta nouă, plină de oameni țicniți, dar ciudat de plăcuți.

Lanțuri ridică o sticlă plină cu ceea ce el numea *vin alchimic;* chestia era vâscoasă și întunecată, ca argintul-viu. Când trase dopul deșurubat, aerul se umplu cu miros de ienupăr; pentru o clipă, chiar acoperi aroma condimentată a felurilor principale. Lanțuri turnă o porție bună din chestia aia într-un pahar gol și, în lumina puternică,

vinul se scurse precum argintul topit. Lanțuri înălță paharul în dreptul frunții.

– Un pahar vărsat în aer pentru cel care șade cu noi nevăzut; patronul și protectorul, Paznicul Strâmb, Părintele Pretextelor Necesare.

– Îți mulțumim pentru buzunarele adânci și nepăzite, rostiră frații Sanza într-un glas, iar Locke fu luat prin surprindere de seriozitatea intonației lor.

– Îți mulțumim pentru străjerii care dorm în post, zise Lanțuri.

– Îți mulțumim pentru orașul care ne hrănește și pentru noaptea care ne ascunde, veni răspunsul.

– Îți mulțumim pentru prietenii care ne ajută să cheltuim prada! Lanțuri coborî paharul pe jumătate plin și îl așeză în mijlocul mesei. Luă un alt pahar, mai mic; turnă în acesta doar un deget de argint lichid. Un pahar vărsat în aer pentru un prieten care nu este cu noi. Îi dorim numai bine Sabethei și ne rugăm să se întoarcă cu bine.

– Și poate o să se întoarcă mai puțin țicnită, spuse unul din cei doi Sanza, pe care Locke îl numise Calo în gând, ca să-i fie mai ușor.

– Și mai umilă. Galdo dădu din cap după ce zise asta. Umilă ar fi chiar minunat.

– Frații Sanza îi doresc Sabethei numai bine. Lanțuri ținu paharul mic de licoare nemișcat și îi țintui cu privirea pe gemeni. Și se roagă pentru întoarcerea ei cu bine.

– Da! Îi dorim numai bine!

– O întoarcere cu bine ar fi nemaipomenită.

– Cine este Sabetha? rosti încet Locke, adresându-i întrebarea lui Lanțuri.

– O podoabă pentru mica noastră gașcă. Singura noastră femeie, plecată momentan la... studii. Lanțuri lăsă paharul ei jos, lângă cel turnat pentru Binefăcător, și îi luă paharul lui Locke. Încă o afacere specială făcută cu fostul tău stăpân. Înzestrată, băiete, înzestrată ca tine cu un talent nefiresc în a-i necăji pe ceilalți.

– Adică pe noi, vrea să spună, completă Calo.

– Și în curând și pe tine, surâse Galdo.

– Da' mai tacă-vă fleanca, tâmpiților! Lanțuri turnă un strop din vinul ca argintul-viu în paharul lui Locke și i-l dădu înapoi. Încă un

toast și o rugăciune. Pentru Locke Lamora, noul nostru frate. Noul meu *pezon*. Îi urăm toate cele bune. Îl primim cu brațele deschise. Și ne rugăm să capete mai multă *înțelepciune*.

Cu mișcări grațioase, le turnă vin lui Calo și lui Galdo, iar apoi turnă un pahar aproape plin pentru sine. Lanțuri și cei doi Sanza își înălțară paharele; Locke îi imită iute. Argintul sclipea sub aur.

– Bine-ai venit printre Ticăloșii Gentilomi!

Lanțuri ciocni ușor cu Locke, producând un clinchet care zăbovi un pic în aer înainte să se estompeze dulce.

– Mai bine alegeai moartea! zise Galdo.

– Ți-a oferit moartea ca variantă, nu? rosti Calo în vreme ce ciocnea cu fratele său, apoi se întinseră amândoi peste masă ca să ciocnească și cu Locke.

– Râdeți cât puteți, băieți. În curând, isprăviră de ciocnit pahare, și Lanțuri fu primul care sorbi iute din vin. Aaa! Ascultați la mine, dacă această biată făptură rezistă măcar un an, o să ajungeți *să jucați cum vă cântă el*. O să vă arunce struguri când o să vrea să vadă un giumbușluc. Haide, Locke, ia o gură!

Locke își înălță paharul; suprafața argintie oglindea imaginea vie, dar tremurătoare a chipului său și a odăii puternic luminate din jurul lui; buchetul vinului era un amestec de ienupăr și de anason care-i gâdila nasul. Duse propria imagine la buze și bău. În momentul în care o înghiți, licoarea un pic rece păru să îi alunece pe două căi în același timp: o dâră de căldură îi gâdilă gâtlejul pe când cobora, iar tentacule de gheață se întinseră în sus, alunecându-i pe cerul gurii și prin sinusuri. Ochii i se holbară; tuși și își trecu o mână peste buzele deodată amorțite.

– Este vin de oglindă, din Tal Verrar. Marfă bună. Acum pune și mănâncă ceva, că altfel o să-ți crape capul.

Calo și Galdo traseră la o parte șervetele ude de pe platouri și castroane, dezvelind pentru prima oară adevăratele proporții ale cinei. Erau chiar și cârnați, frumos tăiați și prăjiți în ulei cu bucăți de pere. Erau ardei iuți umpluți cu pastă de migdale și cu spanac; găluște de pui învelite în pâine subțire și fripte până când pâinea ajunsese translucidă ca hârtia; fasole neagră rece în sos de vin și muștar. Frații

Sanza îi puneau deja câte ceva din fiecare pe farfurie, atât de repede încât Locke nu putea să-i urmărească.

De-abia descurcându-se cu o furculiță de argint bifurcată și cu unul dintre cuțitele rotunjite pe care le luase în râs mai înainte, Locke începu să își îndese de toate în gură; aromele păreau să explodeze glorios și la întâmplare. Găluștele de pui erau condimentate cu ghimbir și cu coajă rasă de portocală. Sosul de vin din salata de fasole îi încălzi limba; aburii iuți ai muștarului îi arseră gâtul. Se pomeni că dă vin pe gât ca să stingă fiecare nou foc care se isca înlăuntrul său.

Spre surpriza sa, după ce îl serviră pe el, gemenii Sanza nu se atinseră de mâncare; stăteau cu mâinile împreunate și cu ochii la Lanțuri. După ce bărbatul se asigură că Locke mănâncă, se întoarse spre Calo.

– Ești un nobil vadran. Să spunem că ești un Liege-Graf dintr-unul din Dovleceii mai puțin importanți. Ești la un dineu în Tal Verrar; sunt prezenți bărbați și femei, în număr egal, cu locuri desemnate dinainte. Lumea tocmai a intrat în sala de mese; doamna ta este lângă tine și îți vorbește. Ce faci?

– La un dineu vadran, i-aș trage scaunul ca să se așeze, fără să aștept să îmi ceară asta. Calo nu zâmbea. Însă doamnele verrarene ar sta intenționat lângă un scaun ca să arate că vor să le fie tras. Este nepoliticos să-ți dai cu presupusul. Așa că aș lăsa-o pe ea să facă prima mișcare.

– Foarte bine. Acum. Lanțuri arătă spre celălalt Sanza cu o mână, în timp ce își punea mâncare în farfurie cu cealaltă. Cât fac șaptesprezece înmulțit cu nouăsprezece?

Galdo închise ochii și se concentră câteva secunde.

– Ăăă... trei sute douăzeci și trei.

– Corect. Care este diferența dintre o leghe nautică vadrană și una therină?

– Ăăă... leghea nautică vadrană este mai lungă cu o sută... cincizeci de stânjeni.

– Foarte bine. Gata. Acum puteți mânca.

În timp ce frații Sanza începură să se lupte grosolan pentru anumite feluri de mâncare, Lanțuri se întoarse către Locke, a cărui farfurie era deja pe jumătate goală.

– Peste câteva zile o să încep să îți pun tot felul de întrebări despre ce ai învățat, Locke. Dacă vrei să mănânci, trebuie să înveți.

– Ce o să învăț? În afară de așezatul mesei...

– Totul! Lanțuri arăta foarte mulțumit de sine însuși. Totul, băiete. Cum să lupți, cum să furi, cum să minți fără să clipești. Cum să gătești cine ca asta! Cum să te deghizezi. Cum să vorbești ca un nobil, cum să scrii ca un preot, cum să faci ca un debil mintal.

– Calo deja știe cum să facă asta, zise Galdo.

– Agh moo agh na mugh baaa, spuse Calo, cu gura plină de mâncare.

– Ții minte că ți-am zis că noi nu operăm ca alți hoți? Noi suntem alt soi de hoți, Locke! Suntem actori. Oameni cu măști. Stau aici și mă prefac a fi preotul lui Perelandro, și sunt ani buni de când oamenii îmi aruncă bani. Cum crezi că am plătit pentru tot ce-ți văd ochii în bârlogul ăsta fermecat, pentru mâncarea asta? Am cincizeci și trei de ani; la vârsta asta, nimeni nu mai fură cățărat pe acoperișuri și spărgând încuietori. Sunt plătit mai bine pentru că sunt orb decât am fost vreodată pentru istețime și iuțime. Iar acum sunt prea încet și prea rotofei ca să mai trec drept cineva cu adevărat interesant.

Lanțuri isprăvi ce avea în pahar și își turnă altul.

– Însă voi... Tu și Calo, și Galdo, și Sabetha... voi patru aveți toate avantajele pe care nu le-am avut eu. Educația voastră va fi amănunțită și viguroasă. O să îmi rafinez noțiunile și tehnicile. Când voi termina cu voi, isprăvile pe care o să le faceți voi patru... ei bine, o să facă mica mea escrocherie cu templul ăsta să pară simplă și lipsită de ambiție.

– Sună bine, spuse Locke, care începea să simtă efectul vinului; o pâclă caldă de mulțumire înțelegătoare se pogora asupra lui, înăbușind tensiunea și precauția care erau o a doua natură pentru un orfan din Dealul Umbrelor. Ce facem mai întâi?

– Păi, în seara asta, dacă nu o să fii prea ocupat cu vomitatul primei mese ca lumea de care ai avut parte în viața ta, Calo și Galdo

o să îți pregătească o baie caldă. După ce nu vei mai fi un tovarăș atât de „înmiresmat“, poți să te culci. Mâine o să îți dăm o robă de acolit și poți ieși pe trepte cu noi, să aduni monede. Mâine-noapte... Lanțuri se scărpină în barbă, luând o înghițitură din pahar. Te duc să îl întâlnești pe baștan. Pe Capa Barsavi. Este nespus de curios să te vadă.

CAPITOLUL TREI

Oameni închipuiți

1

Pentru a doua oară în ultimele două zile, străini mascați și cu glugi pătrunseră în viața lui Don Lorenzo Salvara, într-un loc neașteptat. De data asta se întâmplă chiar după miezul nopții, iar ei îl așteptau în biroul său.

– Închideți ușa, zise intrusul mai scund. Glasul său era tipic camorrean, aspru, afumat și evident obișnuit să i se dea ascultare. Luați loc, domnia voastră, și nu vă osteniți să vă chemați slujitorul. Este puțin suferind.

– Cine naiba sunteți? Mâna lui Salvara se răsuci din reflex; însă nu avea nici o teacă la cingătoare. Închise ușa din spatele său, dar nu schiță nici un gest de a se așeza la biroul de scris. Cum ați intrat aici?

Intrusul care vorbise primul întinse mâna și își trase jos pânza neagră ce îi acoperea nasul și gura. Avea chipul uscățiv și colțuros; părul îi era negru, iar mustața închisă la culoare era subțire și aranjată impecabil. O cicatrice albă îi străbătea obrazul drept. Bägă o mână în faldurile mantiei sale negre, bine croite, și scoase un portofel negru din piele pe care îl desfăcu în așa fel încât Donul să-i poată vedea conținutul – un mic blazon auriu așezat într-un desen amănunțit de sticlă înghețată.

– Zeii să mă păzească! Don Salvara căzu în scaun, agitat, fără să mai șovăie. Sunteți Nocturni.

– Exact. Omul își împături portofelul și îl bagă la loc în mantie. Intrusul tăcut, încă mascat și cu gluga trasă, se trase, ca din întâmplare, până la câțiva pași în spatele lui Don Lorenzo, între el și ușă. Iertați-ne că dăm buzna așa. Însă problema pentru care am venit este extrem de delicată.

– Am... am jignit-o cumva pe Alteța Sa?

– Din câte știu eu, nu, domnule Salvara. De fapt, se poate spune că ne aflăm aici tocmai ca să prevenim asta.

– Eu... eu, aa... ei bine. A, ce ați zis că i-ați făcut lui Conté?

– I-am dat doar ceva care să-l ajute să doarmă, atât. Știm cât de credincios vă este și mai știm și că-i periculos. Nu am vrut să apară... neînțelegeri.

Bărbatul care stătea în pragul ușii întări această declarație pășind înainte, întinzând mâna pe lângă Don Salvara și așezând încet pe birou cuțitele de luptă ale lui Conté.

– Înțeleg. Sper că nu a pățit nimic. Don Salvara bătu darabana pe birou și îl țintui cu privirea pe intrusul cu cicatrice. În caz contrar, aș fi foarte nemulțumit.

– Este viu și nevătămat, vă dau cuvântul meu de slujitor al Ducelui.

– Mi-e de ajuns. Pentru moment.

Bărbatul cu cicatrice oftă și se frecă la ochi cu două degete înmănușate.

– Nu trebuie să începem cu stângul, *m'lord.* Îmi cer iertare pentru bruschețea apariției noastre și pentru felul în care am intrat, dar cred că veți descoperi că bunăstarea domniei voastre este vitală în ochii stăpânului nostru. Mi s-a cerut să vă întreb – ați petrecut bine la Sărbătoare astăzi?

– Da... Don Salvara vorbi cu băgare de seamă, ca și cum ar fi avut în față un avocat sau un grefier. Cred că este o afirmație corectă.

– Bun, bun. Nu ați fost singur, așa-i?

– Doña Sofia m-a însoțit.

– Mă refer la altcineva. Nu la unul dintre supușii Alteței Sale. Nu un camorrean.

– A, negustorul. Un negustor din Emberlain numit Lukas Fehrwight.

– Din Emberlain. Mda, sigur. Bărbatul cu cicatrice își încrucișă brațele la piept și își aruncă privirea prin biroul Donului; se uită o clipă la două mici portrete din sticlă reprezentându-i pe bătrânii Don și Doña Salvara, înrămate și cu funde negre comemorative. Ei bine, omul acela este negustor din Emberlain tot atât ca și mine sau ca dumneavoastră, *m'lord* Salvara. Este un escroc. Un impostor.

– Eu... Don Salvara aproape că sări în picioare, dar își aminti de bărbatul din spatele său și se gândi de două ori înainte s-o facă. Nu văd cum ar putea fi posibil. El...

– Să-mi fie cu iertare, *m'lord.* Bărbatul cu cicatrice surâse, cu un înfiorător surâs fals, cum ar face-o un om fără copii care încearcă să aline un prunc agitat. Însă dați-mi voie să vă întreb – ați auzit vreodată de omul căruia i se spune *Ghimpele din Camorr?*

2

– Fur doar pentru că familia mea are nevoie de bani ca să supraviețuiască!

Locke Lamora rosti această proclamație cu paharul de vin înălțat; el și ceilalți Ticăloși Gentilomi stăteau la vechea masă de scoruș din vizuina opulentă de sub Casa lui Perelandro; Calo și Galdo la dreapta lui, Jean și Goangă la stânga. O grămadă imensă de mâncare era întinsă în fața lor, iar candelabrul celest atârna deasupra cu lumina sa aurie familiară. Ceilalți începură să-și bată joc.

– Mincinosule! strigară ei în cor.

– Fur doar pentru că lumea asta păcătoasă nu mă lasă să câștig o pâine cinstită! strigă Calo, înălțându-și propriul pahar.

– *Mincinosule!*

– Fur doar pentru că trebuie să-mi întrețin trântorul de frate geamăn, a cărui lene i-a frânt inima mamei!

Galdo îl înghionti pe Calo în timp ce rosti asta.

– *Mincinosule!*

– Fur doar pentru că m-am înhăitat cu tot felul de derbedei, zise Jean.

– *Mincinosule!*

În cele din urmă, ritualul ajunse la Goangă; băiatul își înălță paharul cu o mână ușor tremurândă și zbieră:

– Fur doar pentru că este al naibii de distractiv!

– TICĂLOSULE!

Într-un vacarm general de răcnete și țipete, cei cinci hoți ciocniră paharele; lumina sclipi pe cristal și străluci prin neguroasele adâncimi verzi ale vinului de mentă verrar. Cei patru bărbați își goliră paharele dintr-o înghițitură și le trântiră pe masă. Goangă, care se uita deja cruciș, fu ceva mai delicat cu propriul pahar.

– Domnilor, țin în mâini primele roade ale lungilor noastre săptămâni de cercetare și de suferință. Locke ridică un sul de pergament prins cu funde și purtând o pecete albastră – culoarea micii nobilimi din Camorr. O scrisoare de credit pentru cinci mii de coroane, care pot fi ridicate mâine din fondurile pe care Don Salvara le are depuse la Merragio. Și, îndrăznesc să adaug, prima pradă la care a contribuit mezinul găștii.

– Hei, băiatu' din butoi!

Frații Sanza țipară într-un glas; o clipă mai târziu, o chiflă cu migdale zbură dinspre scaunele lor, îl izbi pe Goangă drept între ochi și căzu în farfuria sa goală. Goangă o rupse în două și răspunse cu aceeași monedă, țintind bine în ciuda amețelii. Locke continuă să vorbească în timp ce Calo se încruntă, curățându-și firimiturile din ochi:

– Contactul din această după-amiază a fost ușor. Însă nu am fi ajuns atât de departe și atât de repede dacă n-ar fi fost acțiunea rapidă de ieri a lui Goangă. Ce chestie prostească, nesăbuită, idioată și a naibii de ridicolă! N-am cuvinte ca să îmi exprim admirația. Locke izbutise să facă o mică scamatorie cu sticla de vin cât vorbise; paharele goale se umplură deodată. Pentru Goangă! Noua năpastă de pe capul străjii camorrene!

După ce se mai domoliră uralele și pileala care urmară acestui toast și după ce Goangă fu pocnit peste ceafă cât să-i zgâlțâie bine tot ce-avea în căpățână, Locke scoase un pahar mare, îl așeză în mijlocul mesei și îl umplu încet.

– Încă ceva înainte să mâncăm. Își înălță paharul, iar ceilalți deveniră tăcuți. Un pahar vărsat în aer pentru un prieten care nu

mai este printre noi. Îi ducem lipsa bătrânului Lanțuri și ne rugăm ca sufletul său să se odihnească în pace. Fie ca Paznicul Strâmb să-l aibă veșnic în pază și să-l binecuvânteze pe strâmbul său slujitor. A fost un om bun și pocăit, în felul celor de teapa noastră.

Cu blândețe, Locke puse paharul în mijlocul mesei și îl acoperi cu o bucată neagră de pânză.

– Ar fi fost foarte mândru de tine, Goangă.

– Sper. Băiatul se uită țintă la paharul acoperit aflat în mijlocul acelor cristale opulente și tacâmuri aurite. Aș fi vrut să-l fi cunoscut.

– Ai fi fost un proiect tihnit pentru bătrânețile lui. Jean își sărută mâna stângă, gestul de binecuvântare al preoției celui de-al Treisprezecea, Cel Fără de Nume. Un răgaz cât se poate de bine-venit după ce-a avut de pătimit crescându-ne pe noi patru!

– Jean este mult prea generos. Eu și el am fost niște sfinți. Frații Sanza au fost cei care îl făceau pe bietul bătrân să nu închidă un ochi noaptea, rugându-se încontinuu. Locke întinse mâna spre un platou acoperit. Să mâncăm.

– Poate vrei să spui că se ruga ca tu și Jean să creșteți iute și să ajungeți la fel de chipeși ca noi! Mâna lui Galdo țâșni și îl apucă pe Locke de încheietură. N-ai uitat nimic?

– Ce să uit?

Calo, Galdo și Jean întâmpinară această întrebare cu aceeași privire. Goangă se rușină și se uită la candelabru.

– Blestema-v-ar zeii! Locke se ridică din scaunul său aurit și se îndreptă spre un bufet lateral; se întoarse la masă aducând cu el un păhărel un pic mai mare decât un degetar. Turnă în acesta un strop de vin de mentă. Nu îl înălță, ci îl împinse în mijlocul mesei lângă paharul acoperit cu bucata de pânză neagră. Un pahar vărsat în aer pentru *cineva* care nu-i printre noi. Nu știu unde-i ea acum și sper să vă stea mâncarea în gât, mai puțin ție, Goangă, mulțumesc al naibii de mult.

Nu prea sună a binecuvântare elegantă, mai ales din partea unui preot. Calo își sărută mâna stângă și o flutură deasupra păhărelului. Ea a fost una dintre noi chiar înaintea ta, *garrista*.

– Știți *ce* mă rog? Locke strânse marginea mesei cu mâinile până când i se albiră articulațiile. Mă rog ca într-o bună zi unul dintre *voi* să afle ce face iubirea din om după ce urcă mai sus de baierele pantalonilor.

– E nevoie de doi ca să frângi o inimă. Cu blândețe, Galdo își puse mâna stângă peste dreapta lui Locke. Nu țin minte ca ea să fi futut lucrurile fără ajutorul tău dibaci.

– Și îndrăznesc să spun, adăugă Calo, că ar fi o ușurare nemaipomenită pentru noi toți dacă ai binevoi să te duci și tu să ți-o tragi. Lung și tare. Pe toți zeii, fă-o cu trei deodată! Avem fondurile necesare.

– Să știți că răbdarea mea s-a epuizat de mult când vine vorba de subiectul... glasul lui Locke se transforma în urlet când Jean îl înșfăcă de bicepsul stâng; pumnul lui Jean cuprindea cu ușurință brațul lui Locke.

– A fost buna noastră prietenă, Locke. A fost și încă este. Îi datorezi ceva mai de Doamne-ajută.

Jean întinse mâna după sticla de vin, apoi umplu păhărelul până la buză. Îl înălță în lumină și-și luă cealaltă mână de pe brațul lui Locke.

– Un pahar vărsat în aer pentru o prietenă care nu-i cu noi. Îi dorim Sabethei numai bine. Iar pentru noi, să ne-nțelegem ca frații.

Locke îl privi o secundă care păru că ține minute în șir, apoi scăpă un oftat prelung.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să stric momentul. A fost un toast jalnic și... mă căiesc. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine la responsabilitățile mele.

– Și mie îmi pare rău. Galdo rânji rușinat. Nu te învinovățim pentru ceea ce simți. Știm că era... era... *ea*.

– Ei bine, mie nu-mi pare rău de partea cu curvele. Calo dădu din umeri a falsă scuză. Sunt al dracului de serios, omule. Bagă-ți fitilul. Aruncă-ți ancora. Du-te și vezi o doamnă în privința unei teci pentru pumnal. O să te simți mai bine.

– Da' nu ți-e limpede că sunt *în al nouălea cer?* N-am nevoie să mă simt *mai bine;* iar noi doi mai avem încă de lucru în seara asta! Pentru

numele Paznicului Strâmb, nu putem să *omorâm subiectul ăsta și să-i aruncăm cadavrul blestemat în mare?*

– Îmi pare rău, zise Calo după câteva secunde și o căutătură plină de înțeles din partea lui Jean. Îmi pare rău. Uite care-i treaba, știi că îți vrem binele. Ne pare rău dacă exagerăm. Dar ea este în Parlay și noi suntem în Camorr, și e limpede că tu...

Calo ar mai fi spus și altceva, însă o chiflă de migdale îl lovi drept în nas și el tresări surprins. O altă chiflă îl lovi în frunte pe Galdo; alta aterizâ în poalele lui Jean, iar Locke izbuti să o respingă la timp pe cea care-l viza.

– Pe bune, acum! Goangă strânsese și alte chifle în mâinile întinse și le arătă, ca pe niște arbalete încărcate. La asta trebuie să mă aștept când o să cresc mare? Credeam că sărbătorim faptul că suntem mai bogați și mai isteți decât oricine!

Locke îl privi pe băiat o clipă, apoi se întinse și luă păhărelul plin de la Jean, cu un surâs ce îi înflorea pe buze.

– Goangă are dreptate. Hai să terminăm cu prostiile și să luăm cina. Înalță paharul cât putu de sus, spre lumina candelabrului. Pentru noi – mai bogați și mai isteți decât oricine!

– *Mai bogați și mai isteți decât oricine!* veni ca un ecou răspunsul.

– Închinăm pentru prietenii care nu sunt printre noi și care ne-au ajutat să ajungem așa cum suntem. Le ducem dorul. Locke își ridică paharul la buze și sorbi un pic înainte să-l lase jos. Și încă îi iubim, spuse încetișor.

3

– Ghimpele din Camorr... este un zvon îndeosebi de ridicol care trece din gură-n gură prin salonul de dineuri atunci când unul dintre Donii mai nervoși nu-și îndoaie îndeajuns vinul cu apă.

– Ghimpele din Camorr, rosti în mod agreabil bărbatul cu cicatrice, a plecat de pe barja dumneavoastră de agrement ceva mai devreme în seara asta, cu un bilet de ordin semnat pentru cinci mii de coroane din fier alb.

– Cine? Lukas Fehrwight?

– Nimeni altul.

– Lukas Fehrwight este vadran. Și mama a fost vadrană; le cunosc limba! Lukas este un Emberlain experimentat, până la capăt. Se acoperă cu lână și sare doi coți când clipește vreo femeie spre el! Don Lorenzo își dădu nervos jos ochelarii și îi puse pe birou. Omul ar pune oricând rămășag pe viețile propriilor copii când vine vorba de prețul pe care l-ar putea obține pentru niște butoaie de mărunțaie de hering. Am avut de-a face cu soiul ăsta de oameni de nenumărate ori. Omul ăla nu este camorrean și nici vreun hoț legendar!

– Domnia voastră. Aveți douăzeci și patru de ani, nu-i așa?

– Pe moment. Chiar e relevant?

– Fără îndoială, ați cunoscut mulți negustori în anii care au trecut de când mama și tatăl dumneavoastră au murit, fie să se odihnească în pacea Îndelungatei Tăceri. Mulți negustori, și mulți dintre ei vadrani, nu?

– Destul de corect.

– Și dacă un om, un om foarte inteligent, ar dori să vă facă să credeți că este un negustor... ei bine, cum s-ar îmbrăca și s-ar prezenta? Ca un pescar? Ca un arcaș mercenar?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

– Vreau să spun, *m'lord* Salvara, că propriile dumneavoastră așteptări au fost folosite împotriva domniei voastre. Aveți un simț ascuțit pentru oamenii de afaceri, categoric. Ați mărit averea familiei dumneavoastră de câteva ori în scurta perioadă în care v-ați ocupat de ea. De aceea, un om care ar vrea să vă momească într-o capcană nu ar trebui decât să se prefacă a fi un om de afaceri desăvârșit. Să fie întruchiparea voită a tuturor așteptărilor dumneavoastră. Să vă arate exact ceea ce așteptați și doriți să vedeți.

– Mi se pare că, dacă vă accept raționamentul, zise încet Donul, atunci adevărul evident al oricărui lucru legitim poate fi socotit drept baza falsității sale. Eu spun că Lukas Fehrwight este un negustor din Emberlain, deoarece are toate semnalmentele unuia; dumneavoastră spuneți că aceleași semnalmente dovedesc că este un escroc. Am nevoie de dovezi ceva mai grele decât asta.

– Atunci dați-mi voie să deviez puțin de la subiect, *m'lord*, și să vă pun o altă întrebare. Bărbatul cu cicatrice își băgă mâinile sub

faldurile negre ale mantiei și se uită la tânărul nobil. Dacă ați fi un hoț care pradă *numai* nobilimea Ducatului Camorr, cum v-ați ascunde acțiunile?

– *Numai?* Iar începem cu Ghimpele din Camorr...! Un asemenea hoț nu poate fi adevărat. Există înțelegeri... Pactul Secret. Ceilalți hoți s-ar ocupa de problema asta imediat ce cineva ar îndrăzni să încalce Pactul.

– Și ce s-ar întâmpla dacă hoțul nostru ar putea să scape neprins? Dacă hoțul nostru și-ar putea ascunde identitatea chiar și față de tovarășii săi?

– Dacă. Dacă. Se spune că Ghimpele din Camorr fură de la cei bogați – Don Salvara își puse o mână pe piept – și dă toți banii săracilor, până la ultima lețcaie. Dar ați auzit de vreo pungă de galbeni lăsată pe străzile din Cuprins-de-Flăcări în ultima vreme? De vreun cărbunar sau cumpărător de vechituri care să umble deodată în mătăsuri și cu cizme înzorzonate? Haideți... Ghimpele este o poveste spusă la o bere de către oamenii de rând. Spadasin neîntrecut, cuceritor de inimi, o nălucă trecând prin pereți. Ridicol.

– Aveți ușile încuiate și gratii la toate ferestrele, și totuși iată-ne în biroul dumneavoastră, *m'lord.*

– Nu neg. Dar sunteți oameni în carne și oase.

– Așa se zice. Însă ne îndepărtăm de la subiect. Hoțul nostru, *m'lord,* se bazează pe *dumneavoastră și pe ceilalți nobili* să păstrați, *pentru el*, taina asupra activităților sale. Ipotetic vorbind, dacă Lukas Fehrwight ar fi Ghimpele din Camorr și dacă ați ști că tocmai a plecat liniștit cu o mică avere din cuferele dumneavoastră, ce ați face? Ați alerta straja? Ați cere ajutor în mod deschis la curtea Alteței Sale? Ați vorbi despre această problemă de față cu Don Paleri Jacobo?

– Eu... eu... e o observație interesantă. Mă întreb...

– Ați vrea ca întregul oraș să afle că ați fost dus de nas? Că ați fost păcălit? Ar mai avea vreodată oamenii de afaceri încredere în discernământul dumneavoastră? Și-ar mai reveni vreodată *cu adevărat* reputația dumneavoastră?

– Cred că ar fi... foarte greu să-și mai revină.

Mâna dreaptă a bărbatului cu cicatrice reapăru, neînmănușată și palidă în contrast cu întunecimea mantiei, cu un deget ridicat.

– Domnia sa Doña Rosalina de Marre a pierdut zece mii de coroane acum patru ani, în schimbul unor titluri de proprietate ale unor livezi din susul fluviului care nu există. Un al doilea deget se ridică. Don și Doña Feluccia au pierdut de două ori pe atât, acum doi ani. Credeau că finanțează o lovitură de stat în Talisham, care ar fi făcut ca orașul să devină fieful familiei. Anul trecut, zise bărbatul cu cicatrice ridicând al treilea deget, Don Javarriz a plătit cincisprezece mii de coroane unui prezicător care pretindea că-i poate readuce la viață primul născut. Bărbatul ridică și degetul mic, îndreptându-l spre Don Lorenzo. Și-acum avem de-a face cu Don și Doña Salvara, implicați într-o afacere secretă care este și ispititoare, și convenabilă. Spuneți-mi, ați auzit vreodată de necazurile seniorilor și doamnelor despre care am pomenit?

– Nu.

– Doña de Marre o vizitează pe soția dumneavoastră în grădina ei de două ori pe săptămână. Vorbesc despre botanica alchimică împreună. Dumneavoastră înșivă ați jucat cărți cu fiii lui Don Javarizz de-atâtea ori. Și totuși ce ați auzit vă surprinde?

– Da, foarte mult, vă asigur!

– Și Alteța Sa a fost surprinsă. Stăpânul meu a petrecut doi ani străduindu-se să urmărească țele subțiri care leagă aceste infracțiuni între ele, *m'lord.* O avere de mărimea celei pe care o aveți dumneavoastră a dispărut complet și a fost nevoie de porunca ducală ca să se poată smulge adevărul de la cei păgubiți. Și asta deoarece mândria îi făcea să *păstreze* tăcerea.

Don Lorenzo se uită îndelung la suprafața biroului său.

– Fehrwight are un apartament la Casa Tăvălită. Are un slujitor, haine de calitate, ochelari de o sută de coroane. Deține... secrete ale proprietății Casei de bel Auster. Don Salvara îl privi pe bărbatul cu cicatrice ca și cum i-ar fi prezentat o problemă grea unui tutore exigent. Sunt lucruri pe care nu le-ar putea avea nici un hoț.

– Oare hainele elegante ar fi ceva mai presus de mijloacele unui om care are la dispoziție peste patruzeci de *mii* de coroane furate? Iar

butoiul său de coniac neînvechit – cum ați putea *dumneavoastră* sau *eu*, sau oricine altcineva din afara Casei de bel Auster să știți cum ar trebui să arate? Sau ce gust ar trebui să aibă? E o înșelătorie simplă.

– A fost recunoscut pe stradă de un comisionar de mărfuri, unul dintre funcționarii juridici din Razona care-i tot timpul pe la Meraggio!

– Sigur că da, deoarece a început să-și fabrice identitatea de Lukas Fehrwight cu mult timp în urmă, probabil chiar înainte să o fi cunoscut pe Doña de Marre. Are un cont cât se poate de real la Meraggio, deschis cu bani la fel de reali, acum cinci ani. Afișează toate semnele prosperității pe care un om în poziția lui ar trebui să le aibă, dar Lukas Fehrwight e o nălucă. O *minciună*. Un rol interpretat în fața unui public privat foarte select. Îl urmăresc pe omul ăsta de ani de zile.

– Suntem oameni cu judecată, Sofia și cu mine. Mai mult ca sigur... mai mult ca sigur am fi observat dacă era ceva nelalocul său.

– Nelalocul său? Păi, întreaga afacere este nelalocul său! *M'lord* Salvara, vă implor, ascultați-mă cu atenție! Sunteți un magnat al băuturilor rafinate. Spuneți o rugăciune la mormântul mamei dumneavoastră în fiecare săptămână, la un templu vadran. Nu-i o coincidență extraordinară ca tocmai acolo să dați peste un vadran la ananghie care mai este și furnizor în același domeniu?

– Unde altundeva în afară de Templul Apelor Prielnice ar putea să se roage un vadran când vizitează Camorrul?

– Nicăieri în altă parte, desigur. Însă uitați-vă cum se strâng grămadă coincidențele. Un negustor vadran de băuturi aflat la ananghie și care întâmplător tocmai se duce să-l viziteze pe Don Jacobo? Dușmanul dumneavoastră de moarte? Un om pe care toată lumea știe că l-ați *strivi* prin orice mijloace dacă nu v-ar fi interzis-o Ducele?

– M-ați... observat când l-am întâlnit prima oară?

– Da, îndeaproape. V-am văzut pe dumneavoastră și pe slujitorul dumneavoastră cum vă apropiați de alee ca să salvați un om despre care credeați că este în primejdie. Noi...

– *Credeam?* Era cât pe ce să fie sugrumat!

– Chiar așa? Bărbații mascați erau *complicii* lui, *m'lord*. Lupta a fost înscenată. A reprezentat un mod de a face cunoștință cu

negustorul închipuit și cu oportunitatea sa, la fel de închipuită. Tot ceea ce prețuiți a fost folosit drept momeală pentru capcană! Afecțiunea pentru vadrani, simțul datoriei, curajul, interesul pentru băuturile rafinate, dorința de a-l întrece pe Don Jacobo. Și poate fi o coincidență faptul că planul lui Fehrwight trebuie să rămână secret? Că se desfășoară într-o perioadă foarte scurtă și este foarte costisitor? Că, *întâmplător*, vă hrănește toate ambițiile posibile?

Donul privi îndelung peretele opus din biroul său, bătând cu degetele în masă într-un ritm tot mai rapid.

– Este un adevărat șoc, zise el într-un sfârșit, cu un glas pierdut, fără nici o urmă de opoziție rămasă.

– Să-mi fie cu iertare, senior Salvara. Adevărul este supărător. Sigur că Ghimpele din Camorr nu are peste trei metri înălțime. Sigur că nu poate trece prin pereți. Însă este un hoț cât se poate de real; se dă drept un vadran pe nume Lukas Fehrwight, *a pus mâna* pe cinci mii de coroane din banii dumneavoastră și e gata să mai înhațe încă douăzeci de mii.

– Trebuie să trimit oameni la Meraggio, ca să nu poată ridica banii dimineață, spuse Don Lorenzo.

– Cu tot respectul, domnia voastră, nici nu începe vorbă să faceți una ca asta. Am primit instrucțiuni clare. Nu îl vrem doar pe Ghimpe, ci și pe complicii săi. Persoanele de contact. Sursele de informație. Întreaga sa rețea de hoți și iscoade. L-am scos la lumină acum și putem să-l urmărim cât își face treaba. La primul semn că a fost demascat, va fugi. Iar noi s-ar putea să nu ne mai întâlnim cu ocazia asta. Altețа Sa Ducele Nicovante este de neclintit: toți cei implicați în aceste infracțiuni trebuie identificați și reținuți. Pentru a putea face asta, vi se solicită o cooperare deplină, în numele Ducelui.

– Ce trebuie să fac?

– Continuați să vă purtați ca și cum ați crede în întregime povestea lui Fehrwight. Lăsați-l să ridice banii. Lăsați-l să aibă parte de puțin succes. Și când se întoarce să ceară și alți bani...

– Da?

– Păi, dați-i, domnia voastră! Dați-i tot ce vă cere.

4

Imediat ce farfuriile fură golite, iar Goangă, puțin cherchelit, primi sarcina de a le curăța lună cu apă caldă și nisip alb („Este excelent pentru educația ta morală! îi strigase Jean, în vreme ce el stivuia porțelanurile și cristalele), Locke și Calo se retraseră în Garderoba vizuinii, ca să înceapă pregătirile pentru cel de-al treilea și cel mai important contact din jocul cu Don Salvara.

Pivnița din Sticlă-străveche de sub Casa lui Perelandro era împărțită în trei zone: una dintre ele era bucătăria, alta era departajată în odăi de dormit despărțite prin paravane din lemn, iar a treia era cunoscută drept Garderoba.

Rafturi lungi pentru haine se întindeau pe toți pereții Garderobei, pline cu sute de obiecte vestimentare organizate după origine, anotimp, tăietură, mărime și clasă socială. Găseai acolo straie din pânză de sac, salopete de muncitori și șorțuri de măcelari cu pete uscate de sânge pe ele. Găseai acolo mantii de iarnă și de vară, țesute ieftin și croite rafinat, neîmpodobite sau împopoțonate cu de toate, de la ornamente din metale prețioase până la pene de păun. Găseai acolo robe și accesorii pentru majoritatea ordinelor preoțești therine – Perelandro, Morgante, Nara, Sendovani, Iono și așa mai departe. Mai găseai și bluze de mătase, pieptare dibaci înzăuate, mănuși, cravate și eșarfe, cât și destule bastoane și toiege ca să echipezi o companie de mercenari boșorogi.

Lanțuri începuse această colecție cu peste douăzeci de ani în urmă, iar discipolii săi o sporiseră, cu averea dobândită în ani și ani de uneltiri. Foarte puține lucruri dintre cele purtate de Ticăloșii Gentilomi ajungeau la gunoi; chiar și straiele cele mai puturoase și îmbâcsite de sudoare erau spălate, pudrate cu pomezi alchimice și atârnate cu grijă. Puteau fi refolosite oricând, la nevoie.

În mijlocul Garderobei se afla o oglindă cât un stat de om; o alta, mult mai mică, atârna de un soi de sistem pe scripeți prins în tavan, putând fi mutată și așezată după cum era nevoie. Locke stătea în fața oglinzii mai mari, purtând un pieptar și pantaloni bufanți din catifea

neagră; colanții săi erau stacojii ca sângele în apele asfințitului, iar cravata camorreană simplă se asorta cu ei.

– Chiar e o idee bună melodrama asta afurisită? Calo era îmbrăcat aproape la fel, deși colanții și accesoriile sale erau cenușii; își trase mânecile tunicii deasupra coatelor și le prinse acolo cu clame din perlă neagră.

– E o idee foarte bună, zise Locke, aranjându-și cravata. Suntem Nocturni. Suntem plini de noi. Ce fel de iscoade care se respectă ar pătrunde într-un conac în toiul nopții îmbrăcați în verde sau portocaliu, sau alb?

– Iscoade de felul celor care merg și bat la ușă.

– Așa o fi, dar tot nu vreau să schimb planul. Don Salvara a avut o zi încărcată. O să fie frăgezit pentru un șoc frumușel la sfârșitul ei. Și șocul nu ar mai fi același dacă ne-am duce în levănțică și-n carmin.

– Păi, sigur nu în felul în care ai plănuit tu.

– Pieptarul ăsta e al naibii de inconfortabil la spate, bombăni Locke. Jean! Jeeeeaaaan!

– Ce-i? se auzi ecoul unui strigăt un moment mai târziu.

– Ce să fie? Așa-mi place mie să-ți rostesc numele! Treci aici!

O clipă mai apoi, Jean intră agale în Garderobă, cu un pahar de coniac într-o mână și cu o carte jerpelită în cealaltă.

– Credeam că Graumann are seara liberă la faza asta, spuse el.

– Chiar o are. Locke arătă nerăbdător spre spatele pieptarului. Am nevoie de ajutorul celei mai urâte croitorese din Camorr.

– Păi, Galdo îl ajută pe Goangă să spele vasele...

– Ia-ți odată acele, ochi-de-sticlă!

Sprâncenele lui Jean căzură în spatele ochelarilor săi de citit, însă își puse jos cartea și paharul și deschise un cufăr mic din lemn, ce era sprijinit de unul din pereții Garderobei.

– Ce citești? Calo adăugase o clamă micuță din argint și ametist în mijlocul cravatei sale și se cerceta în oglinda cea mică, aprobator.

– Kimlarthen, replică Jean, trecând ață neagră printr-un ac de os și străduindu-se să nu își înțepe degetele.

– Romanele cavalerești Korish? pufni Locke. Porcării siropoase. Nu știam că-ți plac basmele.

– Să știi că, din punct de vedere cultural, sunt cronici importante ale Tronului Therin, zise Jean pe când trecea îndărătul lui Locke, cu o foarfecă de croitorie într-o mână și cu acul în cealaltă. Unde mai pui că-s cel puțin trei cavaleri cărora le smulge capul Bestia din Vuazzo.

– E cumva un manuscris ilustrat?

– Nu în părțile potrivite. Jean lucră la spatele pieptarului cu aceeași delicatețe cu care spărgea lacăte sau fura de prin buzunare.

– Of, lasă-l așa. Nu-mi pasă cum arată; oricum o să stea ascuns sub mantie. Putem să-l înfrumusețăm mai încolo.

– Noi? pufni Jean, în vreme ce descosea pieptarul cu câteva smucituri și tăieturi. Eu, mai degrabă. Tu cârpești hainele așa cum scriu câinii poezii.

– Și o recunosc cu dragă inimă. O, slavă zeilor, e mult mai bine. Acum am loc să ascund portofelul cu pecete și câteva surprize pentru orice eventualitate.

– E ciudat să trebuiască să-ți lărgesc ceva în loc să-ți strâmtez. Jean își puse uneltele la loc în cufărul de cusut și îl închise. Nu te lăsa pe-o ureche; n-am vrea să te-ngrași vreo câteva sute de grame.

– Ei, oricum eu *sunt* în mare parte creier.

Locke își împături mânecile tunicii și le prinse cum făcuse Calo mai devreme.

– Ești o treime intenții rele, o treime lăcomie pură și o optime rumeguș. Ce rămâne, recunosc, trebuie să fie creier.

– Păi, dacă tot ești aici și dacă tot ești așa de cunoscător în privința mea, ia scoate tu cutia cu măști și ajută-mă să-mi aranjez fața.

Jean se opri ca să soarbă din paharul cu coniac, înainte să scoată o cutie ponosită și înaltă din lemn, cu mai multe zeci de sertărașe.

– Cu ce vrei să încep? Cu părul? Negru, nu-i așa?

– Ca smoala. Ar trebui să fiu tipul ăsta doar de două-trei ori.

Jean îi acoperi umerii lui Locke cu o pânză albă pe care o prinse în față cu o agrafă mică de os. Deschise apoi un borcan de cataplasmă și își unse degetele cu ceea ce era înăuntru: un gel solid și întunecat cu miros puternic de citrice.

– Hhmm. Arată precum cărbunele și miroase ca portocala. Nu voi izbuti niciodată să înțeleg umorul lui Jessaline.

Locke zâmbi în timp ce Jean începu să frământe substanța în părul său blond-murdar.

– Chiar și un spițer întunecat trebuie să se mai distreze cumva. Ți-aduci aminte de lumânarea aia trăsnet cu aromă de carne de vită pe care ne-a dat-o ca să ne ocupăm de blestematul ăla de câine de pază al lui Don Feluccia?

– Foarte nostimă chestia aia. Calo se încruntă în timp ce făcea ultimele ajustări la propriile găteli. Pisici maidaneze alergând din toate colțurile Camorrului când au simțit mirosul. Picând una după alta, până când strada se umpluse de trupuri micuțe. Cu vântul schimbându-se peste tot, și noi toți fugind care încotro, încercând să rămânem în fața fumului...

– Nu chiar unul dintre cele mai fericite momente ale noastre, spuse Jean. Aproape că-și terminase treaba deja; substanța părea că pătrunde în părul lui Locke, oferindu-i o nuanță naturală de negru camorrean, doar cu un pic de luciu. Însă mulți bărbați din Camorr foloseau esențe uleioase ca să aibă părul drept sau parfumat; așa că asta va trece nebăgată în seamă.

Jean își șterse degetele de prosopul alb de la gâtul lui Locke, apoi înmuie o bucată de pânză în alt borcan de cataplasmă, ce conținea un gel sidefiu. Această substanță, odată aplicată pe degete, îndepărta urmele de vopsea de parcă gelul negru se evapora. Jean tamponă cu pânza tâmplele și gâtul lui Locke, ștergând micile pete și picături rămase după vopsit. Cicatricea? întrebă Jean când isprăvi.

– Te rog. Locke își trecu degetul cel mic pe pometele drept. Crestează acolo, te rog.

Jean scoase din cutia cu măști un tub subțire de lemn, cu vârful alb-cretos, și trase o linie scurtă pe chipul lui Locke, exact acolo unde-i arătase acesta. Locke tresări când substanța sfârâi, preț de una-două secunde; cât ai clipi, linia albă se întări într-o curbă înălțată și palidă de pseudo-piele, imitând perfect o cicatrice.

Chiar în acea clipă, Goangă se ivi în ușa Garderobei, cu obrajii ceva mai rumeni decât de obicei. Ținea într-o mână un portofel

negru din piele, puțin mai mare decât cel pe care un domn l-ar purta la el în mod obișnuit.

– Bucătăria este curată. Galdo a spus că ai uita asta dacă n-aș aduce-o eu și n-aș azvârli-o în tine.

– Te rog, nu crede ce spune el, cuvânt cu cuvânt. Locke întinse o mână după portofel, în vreme ce Jean îi dădea jos pânza albă de pe umeri, mulțumit că vopseaua de păr se uscase. Dacă strici chestia aia, o să te rostogolesc până în Emberlain într-un butoi. Cu mâna mea.

Pecetea din portofel, o confecție elaborată de auriu, cristal și sticlă mată, fusese de departe cel mai costisitor obiect din recuzită; până și butoiașul de Austershalin 502 fusese mai ieftin. Pecetea fusese fabricată în Talisham, la patru zile de mers călare de-a lungul coastei, spre miazăzi; nu puteai avea încredere în nici un falsificator camorrean, indiferent de iscusința sa, că-și va ține gura sau va sta liniștit după ce ar fi imitat insigna poliției secrete a Ducelui.

Un păianjen stilizat peste pecetea regală a Înaltului Ducat; nici unul dintre Ticăloșii Gentilomi nu văzuse vreodată una în realitate, însă Locke miza pe faptul că nici mica nobilime nu prea se întâlnise cu așa ceva. Descrierea aproximativă a cumplitei peceți era șoptită printre Oamenii Potriviți din Camorr, și din acea descriere fusese încropit un fals cât se poate de fidel.

– Durant Șchiopu' spune că Păianjenul este o născocire, zise Goangă, dându-i portofelul.

Toți cei trei Ticăloși Gentilomi mai în vârstă din odaie îl priviră cu asprime.

– Dacă pui creierul lui Durant într-un degetar cu apă, tot o să pară ca o corabie pierdută în mijlocul mării, spuse Jean.

– Nocturnii sunt *reali,* Goangă. Locke își trecu cu grijă mâna prin păr și văzu că nu s-a mânjit. Dacă ești prins încălcând Pactul, roagă-te să dea Capa de tine înaintea lor. Barsavi are un suflet preamilostiv în comparație cu omul care conduce Palatul Răbdării.

– Știu că *Nocturnii* sunt reali, zise Goangă. Spuneam doar că unii cred că *Păianjenul* este o născocire.

– O, ba există. Jean, alege-mi o mustață. Ceva care să se asorteze cu părul. Locke își trecu un deget peste pielea netedă din jurul gurii,

bărbierită imediat după cină. E cineva în spatele Nocturnilor. Eu și Jean am petrecut ani întregi încercând să ne dăm seama care dintre curtenii Ducelui este, dar toate firele se împotmolesc, mai devreme sau mai târziu.

– Până și Galdo și cu mine suntem puși în încurcătură, adăugă Calo. Așa că trebuie să fie un drac de o subtilitate ieșită din comun.

– Totuși, cum puteți fi siguri?

– Hai să-ți explic altfel, Goangă. Locke se opri, în timp ce Jean îi dădea mustața falsă; clătină din cap și Jean se duse să scotocească din nou prin cutia cu măști. Când Capa Barsavi lucrează pe cineva, auzim și noi, nu? Avem contactele noastre și veștile circulă. Capa *vrea* ca lumea să-i știe motivele – evită astfel probleme pe viitor, dă un exemplu.

– Iar când Ducele lucrează pe cineva, sunt întotdeauna semne, spuse Calo. Jachete Galbene, oșteni din Luneta de Noapte, înscrisuri, procese, proclamații.

– Dar când i se pune pata Păianjenului pe cineva... Locke încuviință scurt pentru cea de-a doua mustață pe care Jean i-o întinsese ca să-și dea cu părerea. Când e Păianjenul la mijloc, sărmanul nenorocit în cauză dispare de pe fața pământului. Iar Capa Barsavi nu zice nimic. Pricepi? Se face că *nu s-a întâmplat nimic.* Și când te prinzi că Barsavi *nu* se teme de Duce... ba chiar îl privește un pic de sus... ei bine, asta înseamnă că e cineva acolo care-l *face* să-și ude izmenele.

– A, vrei să spui altcineva decât Regele Cenușiu?

Calo pufni:

– Tot tărăboiul ăsta cu Regele Cenușiu o să se isprăvească în câteva luni, Goangă. Un singur nebun împotriva a trei mii de cuțite, toate în slujba lui Barsavi – Regele Cenușiu este un cadavru umblător. De Păianjen nu scapi așa ușor.

– Tocmai de aceea nădăjduim ca Donul să sară ca ars când ne va găsi așteptând în biroul lui, zise Locke. Deoarece nici celor de viță nobilă nu le pică bine vizite neanunțate ale Nocturnilor.

– Îmi pare rău să te întrerup, dar te-ai bărbierit de data asta? spuse Jean. A, bun așa. Cu un bețișor, aplică un strat subțire și lucios

de pastă transparentă pe buza de sus a lui Locke; acesta strâmbă din nas de silă. Din câteva mișcări iuți de deget, Jean așează mustața falsă și o apăsă până se fixă; într-o clipă-două, era prinsă acolo atât de bine, de parcă ar fi crescut în mod natural.

– Cleiul ăsta e făcut din partea interioară a pieii de rechin-lup, îi explică Jean lui Goangă, și ultima oară când l-am folosit am uitat să luăm dizolvant...

– Și trebuia să scap neapărat de mustață, zise Locke.

– Și să fiu al naibii dacă n-a zbierat când s-a ocupat Jean de asta, spuse Calo.

– Întocmai ca unul din frații Sanza într-un bordel pustiu!

Locke făcu un gest obscen către Calo; Calo mimă că ține și trage cu o arbaletă în el.

– Cicatrice, mustață, păr; sunteți gata?

Jean împachetă trusa cu deghizări și o băgă la loc în cutia cu măști.

– Da, ar trebui să fie îndeajuns. Locke se uită o clipă în oglinda cea mare și, când vorbi din nou, glasul i se preschimbase: era ceva mai adânc și mai aspru acum. Avea tonul plictisit și fără haz al unui sergent de stradă care mustruluiește un hoț mărunt pentru a mia oară în viața sa. Hai să mergem să-i spunem omului că are probleme cu niște hoți.

5

– Deci vreți să îi acord în continuare bilete de ordine unui om pe care îl descrieți ca fiind cel mai iscusit hoț din Camorr, zise Don Lorenzo Salvara.

– Cu tot respectul, *m'lord* Salvara, tocmai asta ați fi făcut oricum, și dacă n-am fi intervenit noi.

Când vorbea Locke, în glasul sau în atitudinea lui nu era nici o urmă de Lukas Fehrwight; nici o urmă din energia reținută sau din demnitatea searbădă a negustorului vadran. Această nouă creație avea suportul fictiv al înscrisului indiscutabil al Ducelui; era genul de om care își permitea să tachineze un Don chiar în sanctuarul casei acestuia. O asemenea cutezanță nu putea fi simulată – Locke trebuia să o simtă, să o găsească undeva înlăuntrul lui, să se învăluie în

aroganță de parcă i-ar fi fost un strai vechi și familiar. Locke Lamora deveni o umbră în propria minte – era un Nocturn acum, un ofițer din poliția secretă a Ducelui. Minciunile complicate ale lui Locke erau adevărul simplu al acestui om nou.

– Sumele despre care vorbim ar putea... reprezenta cu ușurință jumătate din tot ceea ce dețin.

– Atunci dați-i prietenului nostru Fehrwight jumătate din averea dumneavoastră, *m'lord.* Dați-i Ghimpelui tot ce-și dorește, până o să-i stea în gât. Biletele de ordine îl vor ține legat, îl vor face să se plimbe de colo-colo între casierii.

– Casierii care vor azvârli cu banii mei foarte reali după năluca asta, vreți să spuneți.

– Da. Dar nici mai mult, nici mai puțin decât în slujba Ducelui. Stați liniștit, *m'lord* Salvara. Alteța Sa vă poate compensa pentru orice pierdere veți suferi în timp ce ne ajutați să-l prindem pe omul acesta. Totuși, părerea mea este că Ghimpele nu va apuca nici să cheltuiască, nici să transfere banii prea departe, așa că veți putea recupera ce o să fure și n-o să se mai ajungă la asta. Mai trebuie să țineți cont și de acele aspecte ale situației care nu sunt strict financiare.

– Adică?

– Recunoștința Alteței Sale pentru ajutorul oferit în vederea obținerii unui rezultat favorabil în această chestiune, pusă în cumpănă cu neîndoielnica sa nemulțumire dacă *șovăiala* dumneavoastră îi va atrage atenția hoțului asupra plasei care se strânge în jurul său, zise Locke.

– A... Don Salvara luă ochelarii și și-i puse din nou la ochi. Dacă-i pe-așa, nu prea mai am ce să spun.

– Nu vă voi putea vorbi în public. Nici un membru cu uniformă din straja camorreană nu vă va contacta în legătură cu această afacere. Dacă vă voi mai vorbi, asta se va întâmpla numai noaptea, în taină.

– Să-i zic lui Conté să păstreze aperitive la îndemână pentru oamenii care vor intra pe ferestre? Să-i zic Doñei Sofia să-i trimită la mine în birou pe Nocturni, dacă s-ar întâmpla să se ivească din șifonierul ei?

– Vă dau cuvântul meu de onoare că sosirile noastre vor fi mai puțin alarmante pe viitor, domnia-voastră. Am primit instrucțiuni să vă fac să înțelegeți gravitatea situației și întreaga noastră capacitate de a... depăși obstacole. Vă asigur, nu nutresc nici o dorință personală de a-mi atrage dușmănia dumneavoastră. Redobândirea averii dumneavoastră va reprezenta încununarea multor luni de trudă pentru mine.

– Și Doña Sofia? I-a dat stăpânul vostru și ei vreun rol în această... contra-șaradă?

– Soția dumneavoastră este o femeie extraordinară. Cum să nu, spuneți-i despre implicarea noastră. Spuneți-i adevărul despre Lukas Fehrwight. Obțineți ajutorul său prețios în această strădanie. Totuși, spuse Locke rânjind răutăcios, cred, cu părere de rău, că va trebui să vă las dumneavoastră sarcina de a-i explica tot ce v-am zis, domnia voastră.

6

Pe partea dinspre uscat a Camorrului, oameni înarmați patrulează pe meterezele vechi de piatră ale orașului, atenți la orice semne privind apariția unor bandiți sau oști vrăjmașe. Pe partea dinspre mare, turnuri de strajă și galere de război slujeau aceluiași scop.

La posturile de pază de la marginea cartierului Alcegrante, straja e mereu pregătită să apere mica nobilime a orașului de neplăcerea de a trebui să vadă sau să miroasă vreunul dintre supuși, împotriva voinței sale.

Locke și Calo trecură Angevinul chiar înainte de miezul nopții pe marele pod de sticlă numit Bolta Eldren. Acest arc sculptat cu multe ornamente făcea legătura între partea vestică a Alcegrantei și grădinile luxuriante semipublice din Parcul Doi-Arginți, un alt loc unde cei nu îndeajuns de avuți erau descurajați să zăbovească, deseori cu bice și ciomege.

Cilindri înalți de sticlă rubinie răsfrângeau lumină alchimică peste fuioarele subțiri de ceață care se vălureau și tremurau sub genunchii cailor lor; centrul podului era la șaptesprezece metri peste apă și pâcla

obișnuită a nopții nu ajungea mai sus de atât. Felinarele roșii se legănau ușor în cadrele lor negre de fier, în bătaia înăbușitorului Vânt al Spânzuratului, iar cei doi Ticăloși Gentilomi intrară în Alcegrante cu acea lumină misterioasă învăluindu-i ca un nimb sângeriu.

– Stați! Numele și scopul vizitei!

În locul în care podul ajungea pe malul nordic al Angevinului se afla o baracă joasă din lemn cu ferestre din hârtie de vată, prin care răzbătea o licărire palidă și albă. O singură siluetă stătea lângă ea, tunica sa galbenă apărând portocalie în lumina felinarelor de pe pod. Cuvintele rostite ar fi putut părea îndrăznețe, dacă glasul nu i-ar fi fost tânăr și puțin nesigur.

Locke surâse; erau întotdeauna două Jachete Galbene în barăcile de pază din Alcegrante, însă era limpede că aici osteanul mai vârstnic își trimisese afară în ceață partenerul mai puțin călit, ca să facă treaba. Cu atât mai bine – Locke scoase din mantia neagră prețiosul portofel cu pecete, pe când calul său încetini lângă postul de pază.

– N-are importanță care mi-e numele. Locke deschise portofelul ca tânărul străjer cu chip rotund să poată zări pecetea. Și sunt aici în numele Alteței Sale, Ducele Nicovante!

– Am... am înțeles, să trăiți!

– Nu am trecut pe aici. Nu am vorbit cu tine. Ai grijă ca și camaradul tău să înțeleagă bine asta.

Jacheta Galbenă făcu o plecăciune și se trase iute înapoi, de parcă s-ar fi temut să rămână prea aproape. Locke surâse. Călăreți în mantii negre și pe cai negri, ivindu-se din întuneric și negură... Era ușor să iei în râs asemenea fantasme la lumina zilei. Însă noaptea avea un fel aparte de a le da greutate.

Dacă Șirul Mutrei-de-Monedă era locul unde banii Camorrului erau puși la treabă, cartierul Alcegrante era locul unde aceștia se odihneau. Era format din patru insule legate între ele, fiecare reprezentând un fel de deal etajat la poalele podișului pe care se aflau cele Cinci Turnuri. Bani vechi și bani noi se amestecau într-o manieră haotică în hățișul de conace și de grădini particulare. Aici, negustorii, zarafii și agenții navali priveau confortabil de sus restul orașului; aici,

mica nobilime se uita cu jind la turnurile celor Cinci Familii care cârmuiau totul.

Din când în când, treceau huruind trăsuri, pe ale căror cușete negre din lemn lăcuit săltau felinare și stindarde cu blazonul celor dinăuntru. Unele erau păzite de trupe de călăreți înarmați, îmbrăcați cu pieptare crestate și cu platoșe lustruite – moda din acest an pentru bătăușii închiriați. Câteva echipaje de cai purtau harnașamente împestrițate de luminițe alchimice; de la distanță, acestea păreau lanțuri de licurici săltând în ceață.

Conacul lui Don Salvara era un dreptunghi cu coloane, înalt de patru etaje, vechi de câteva veacuri și aplecat un pic sub povara anilor, căci fusese ridicat în întregime de oameni. Era un fel de insulă în sine, în centrul Islei Durona, partea cea mai vestică a Alcegrantei. Era înconjurată din toate părțile de un zid din piatră, înalt de patru metri, și împrejmuită de grădini umbroase. Nu împărțea nici un zid cu conacele vecine. Lumini chihlimbarii ardeau în spatele ferestrelor cu gratii de la al treilea cat.

Locke și Calo descălecară în liniște pe aleea de lângă zidul nordic al conacului. Câteva nopți lungi de cercetare făcută de Locke și Goangă dezvăluiseră cele mai ușoare trasee peste zidul aleii și până la conacul Salvara. Îmbrăcați astfel, ascunși de ceață și de întuneric, urmau să fie de-a dreptul invizibili imediat ce izbuteau să sară zidul exterior și să părăsească strada.

Un moment de liniște prielnică se pogorî asupra lor, în vreme ce Calo lega caii de un stâlp ponosit din lemn de lângă zidul grădinii; nu era nici un suflet prin preajmă. Calo mângâie coama rară a calului său.

– Bea un pahar-două în amintirea noastră dacă nu ne mai întoarcem, iubitule.

Locke se sprijini cu spatele de zid și își făcu mâinile căuș. Calo păși pe această scară improvizată și sări, propulsat de forța propriilor picioare și de brațele lui Locke. Când ajunse sus pe zid, în liniște și cu grijă, întinse ambele brațe ca să îl salte și pe Locke – pe cât de zvelt era Locke, pe atât de vânoși erau gemenii Sanza, astfel încât operațiunea decurse fără probleme. Peste câteva secunde, erau

amândoi în întunecimea umedă și înmiresmată a grădinii, ghemuiți și ascultând neclintiți.

Ușile de la parter erau asigurate pe dinăuntru cu dispozitive mecanice complicate și cu gratii de oțel – asemenea încuietori pur și simplu nu puteau fi sparte. Însă acoperișul... Ei bine, cei care nu erau încă destul de importanți ca să trăiască în permanență cu grija asasinilor își puneau deseori o încredere exagerată în zidurile înalte.

Cei doi hoți se cățărară pe fațada nordică a conacului, încet și cu grijă, sprijinindu-și mâinile și picioarele în crăpăturile din piatra caldă și lunecoasă. Primele două caturi erau cufundate în tăcere și întuneric; luminile de la cel de-al treilea cat se aflau în partea cealaltă a clădirii. Cu inimile bubuind de emoție, urcară mai departe, până ajunseră chiar sub parapetul acoperișului, unde se opriră vreme îndelungată, străduindu-se să prindă din interiorul conacului vreun sunet care ar fi arătat că fuseseră descoperiți.

Lunile erau înghesuite sub nori cenușii și delicați; în stânga lor, orașul era un arc de lumini care străluceau prin ceață ca niște nestemate neclare, iar deasupra, înălțimile imposibile ale celor Cinci Turnuri se înălțau pe cer asemenea unor umbre negre. Firele de lumină care ardeau pe parapete și în ferestre le accentuau aerul amenințător, mai degrabă decât să-l reducă; dacă te uitai la ele de jos, te lua amețeala.

Locke trecu primul peste parapet; cercetând intens locul la lumina palidă care venea de sus, își puse picioarele pe o cărare din lespezi albe de la mijlocul acoperișului și le ținu acolo. Era înconjurat de formele întunecate ale tufelor, mugurilor, arbuștilor și vițelor -- acoperișul era plin de mirosul vegetației și al pământului. Grădina de la nivelul străzii era de-a dreptul banală, chiar dacă bine îngrijită; *asta,* în schimb, era rezervația botanică particulară a Doñei Sofia.

Cei mai mulți botaniști alchimici, din câte știa Locke, se dădeau în vânt după otrăvuri ciudate. Se asigură că gluga și mantia îi sunt strânse bine în jurul trupului și își trase masca neagră din pânză peste nas și gură.

Pășind încet pe cărarea albă, Locke și Calo își croiră drum prin grădina Sofiei cu o grijă și mai mare decât dacă ar fi umblat cu mantiile în flăcări printre pâraie de gaz lampant. În centrul grădinii se

afla un chepeng cu o încuietoare simplă. Ținând în mâini șperaclul său preferat, Calo ascultă la ușă vreo două minute înainte să spargă încuietoarea în mai puțin de zece secunde.

La al patrulea cat se afla atelierul Doñei Sofia, un loc în care cei doi intruși aveau și mai puțin de gând să se împiedice sau să zăbovească decât în grădina ei. Tăcuți ca niște soți vinovați care se întorc acasă după o noapte de băut, ei se furișară prin odăile întunecate pline cu aparaturi de laborator și cu plante în ghivece, grăbindu-se să ajungă la scările înguste din piatră care duceau la un pasaj lateral de la al treilea cat.

Activitățile gospodăriei Salvara le erau bine cunoscute Ticăloșilor Gentilomi; Donul și Doña își aveau odăile personale la al treilea cat, iar în partea cealaltă a holului se afla biroul Donului. La al doilea cat se afla un solar, un salon și o sală de mese, care erau cel mai ades nefolosite atunci când cuplul nu avea prieteni în vizită. La primul cat se găseau bucătăria, câteva saloane și camerele servitorilor. Pe lângă Conté, cei doi Salvara mai aveau vreo două menajere între două vârste, un bucătar și un băiat care slujea atât ca mesager, cât și ca ajutor de bucătar. Toți aceștia dormeau la primul cat; nici unul dintre ei nu reprezenta măcar o părticică din amenințarea constituită de Conté.

Aceasta era singura parte ce nu putea fi plănuită cu precizie – trebuiau să îl găsească pe bătrânul oștean și să-l rezolve înainte să poată avea discuția dorită cu Don Salvara.

Răsunară pași pe podea, în altă parte; Locke, fiind în față, se ghemui și trase cu ochiul după colțul din stânga. Descoperi că se uita prin pasajul lung care despărțea în două al treilea cat; Don Salvara lăsase ușa de la birou deschisă și tocmai dispărea în dormitor. Închise puternic ușa în urma sa, și o clipă mai târziu răsună pe hol sunetul unei încuietori de metal.

– Evrika! Cred că va fi ocupat o vreme înăuntru, șopti Locke. Lumina încă este aprinsă în biroul lui, așa că știm că va ieși... Hai să rezolvăm partea mai grea.

Locke și Calo se strecurară pe hol, asudând deja, dar nelăsându-și mantiile grele să foșnească pe când se mișcau. Lungul pasaj era decorat cu gust, cu tapițerii atârnate pe pereți și mici nișe, din care minuscule

sticle luminoase nu împrăștiau mai multă lumină decât niște tăciuni arzând mocnit. Din spatele ușii grele de la camera celor doi Salvara se auzi un râset.

Scara de la capătul îndepărtat al pasajului era largă și circulară; trepte de marmură albă gravate cu mozaicuri reprezentând hărți ale Camorrului coborau în spirală până în solar. Aici, Calo îl trase pe Locke de mânecă, își puse un deget la buze și-i făcu semn cu capul, în jos.

– Ascultă, murmură el.

Clang, clang... pași... *clang, clang*.

Această secvență de sunete se repetă de câteva ori, crescând ușor în intensitate de fiecare dată. Locke rânji spre Calo. Cineva umbla prin solar, verificând minuțios încuietorile și gratiile de fier de la fiecare fereastră. La ceasul ăsta târziu din noapte, o singură persoană din casă putea face așa ceva.

Calo îngenunche lângă balustradă, chiar în stânga capătului de sus al scărilor. Oricine ar fi urcat pe scările în spirală ar fi trebuit să treacă direct pe sub acest loc. Își băgă mâna în mantie și scoase un săculeț împăturit din piele și o frânghie subțire din mătase neagră; începu apoi să înfășoare firul de mătase în jurul săculețului, într-un fel misterios pe care Locke nu-l putu urmări. Locke îngenunche apoi chiar în spatele lui Calo și supraveghe pasajul lung pe care tocmai veniseră – era puțin probabil ca Donul să apară prea curând, dar se știa că Binefăcătorul îi pedepsea exemplar pe hoții nechibzuiți.

Pașii ușori și siguri ai lui Conté răsunară pe scara de sub ei.

Omul Donului i-ar fi lipit de pereți pe Locke și pe Calo într-o luptă dreaptă, așa că era la mintea cocoșului că lupta asta trebuia să fie cât se poate de nedreaptă. În clipa în care capul chel al lui Conté apăru dedesubt, Calo întinse mâna printre stinghiile balustradei și dădu drumul glugii-capcană.

O glugă-capcană, pentru cei care n-au avut niciodată ocazia de a fi răpiți și vânduți în sclavie într-unul dintre orașele de la Marea de Fier, seamănă un pic cu un cort când fâlfâie iute în jos, purtat de greutățile cusute la capete. Aerul îi împinge pliurile în afară chiar înainte să acopere capul victimei și să i se așeze pe umeri. Conté avu

o tresărire de spaimă, în vreme ce Calo smuci de frânghia din mătase neagră, strângându-i gluga în jurul gâtului.

Oricine cu puțină prezență de spirit ar putea probabil să întindă mâna și să dezlege o asemenea glugă în câteva secunde; de aceea, interiorul este neapărat impregnat cu cantități mari de droguri plăcut mirositoare, cumpărate de la spițeri întunecați. Știind firea omului pe care încercau să-l îngenucheze, Locke și Calo cheltuiseră aproape treizeci de coroane pe chestia pe care Conté o respira acum, iar Locke îi dorea cu ardoare să se bucure de ea.

O gură de aer trasă din panică înlăuntrul glugii etanșe – atât era de ajuns ca să doboare o persoană obișnuită. Însă când sări pe trepte ca să prindă trupul lui Conté, Locke văzu că omul se ținea încă pe picioare, trăgând de glugă – dezorientat și slăbit, evident, dar conștient încă. O lovitură rapidă în plex – asta l-ar fi făcut să deschidă gura și să grăbească efectul drogului. Locke se pregăti să dea lovitura, prinzând cu o mână gâtul lui Conté, chiar sub glugă. Iar asta fu cât pe ce să ducă de râpă tot jocul.

Brațele lui Conté țâșniră în sus și opriră strânsura apatică a lui Locke, încă înainte ca ea să înceapă; brațul stâng al bărbatului șerpui și prinse brațul drept al lui Locke, și apoi Conté îl *lovi* – o dată, de două ori, de trei ori, lovituri crunte în plexul și stomacul *lui.* Simțind cum îi explodează de durere măruntaiele, Locke se prăbuși lângă așa-zisa victimă, luptându-se din răsputeri să-și mențină echilibrul. Conté dădu cu genunchiul drept o lovitură care ar fi trebuit să-i zboare lui Locke dinții prin urechi cu cea mai mare viteză, dar, din fericire, drogul începuse a domoli cheful de harță al bătrânului oștean. Genunchiul abia dacă îi șterse bărbia lui Locke; în schimb, cizma atașată genunchiului îl izbi în pântece și îl trânti pe spate. Capul i se izbi de marmura tare a treptelor, fiind întru câtva protejat de pânza propriei glugi; Locke rămase întins, încercând să-și recapete suflul, atârnat încă, în mod straniu, de unul din brațele bărbatului cu capul acoperit.

Chiar atunci apăru Calo, care dăduse drumul frânghiei ce strângea gluga-capcană și țâșnise în jos pe scări. Își strecură un picior pe la spatele lui Conté, care era tot mai nesigur, și îl împinse pe bărbat

pe trepte, ținându-l de pieptar ca să-i facă mai silențioasă căderea. Îndată ce Conté fu cu fața în jos, Calo începu să-l lovească fără milă între picioare – o dată, apoi încă o dată, când picioarele bărbatului tresăriră slab, și încă o dată, fără a mai avea nici un răspuns, de data asta. Gluga își făcuse în sfârșit treaba. Cum Conté era scos din joc momentan, Calo se întoarse spre Locke și încercă să-l ridice în fund, însă Locke îl dădu la o parte.

– Cum te simți? șopti Calo.

– De parcă aș fi gravid, iar nemernicul ăla mic ar încerca să-și croiască drum afară cu un topor. Gâfâind, Locke își smulse masca neagră de pe față ca să nu vomite în ea și să facă o mizerie imposibil de mascat.

Pe când Locke trăgea cu lăcomie înghițituri mari de aer și încerca să-și controleze spasmele, Calo se ghemui lângă Conté și îi smulse gluga, alungând iute miresmele dulcegi și grețoase din săculețul de piele. Împături gluga cu grijă, o strecură sub mantie și apoi îl târî pe Conté câteva trepte mai sus.

– Calo, tuși Locke. Deghizarea mea – e deteriorată?

– Din câte văd, nu. Se pare că n-a făcut nimic care să lase urme, asta în cazul în care poți umbla drept. Stai aici o clipă.

Calo se furișă până la capătul scărilor și aruncă o privire prin solarul întunecat; lumina dulce a orașului răzbătea printre gratiile ferestrelor, luminând palid o masă lungă și niște lăzi de sticlă de pe pereți, pline cu farfurii și tot felul de fleacuri neidentificabile. Nu se vedea nimeni prin preajmă și nu se auzea nici un sunet de jos.

Când se întoarse Calo, Locke se proptise deja pe genunchi și mâini; Conté dormea tun lângă el, cu o expresie comică de extaz pe chipul său colțuros.

– A, n-o să mai aibă expresia aia când s-o trezi. Calo flutură spre Locke o pereche de boxuri fine, de bronz, îmbrăcate în piele, făcându-le apoi să dispară în mâneci cu o mișcare grațioasă. Aveam pe mâini micuții prieteni ai tâlharilor când l-am pocnit ultima oară.

– Ei bine, în ce mă privește, n-are de ce să-mi pară rău, având în vedere că m-a lovit în coaie destul de tare încât să mi le mute în plămâni. Locke încercă să se ridice, sprijinindu-se în mâini, dar nu

reuși; Calo îl prinse de brațul drept și îl lăsă încet jos până când rămase, tremurând, pe propriii genunchi.

– Măcar ți-ai recăpătat suflarea. Poți să mergi?

– Pot să mă împleticesc, cred. O să umblu cocoșat o vreme. Lasă-mă câteva minute și cred că o să mă pot preface că n-am nimic. Cel puțin până plecăm de-aici.

Calo îl ajută pe Locke să urce până la cel de-al treilea cat. Lăsându-l de veghe acolo, începu apoi, încet și-n tăcere, să-l târască pe Conté pe același drum. Omul Donului nu era chiar atât de greu.

Stânjenit și nerăbdător să se facă iarăși folositor, Locke scoase două bucăți de frânghie rezistentă din propria mantie și îi legă mâinile și picioarele lui Conté; împături de trei ori o batistă și o folosi pe post de căluș. Locke scoase din teci cuțitele lui Conté și i le dădu lui Calo, care le ascunse sub mantie.

Ușa de la biroul Donului era încă deschisă, iar lumina caldă dinăuntru se revărsa pe coridor; ușa de la dormitor era încuiată bine.

– Mă rog să aveți parte de o nevoie și de o rezistență mult peste așteptările dumneavoastră obișnuite, domnul și doamna mea, șopti Calo. Hoții din gospodăria dumneavoastră ar fi recunoscători pentru o scurtă pauză înainte să-și continue treburile pe seara asta.

Calo îl apucă pe Conté pe sub brațe, iar Locke, deși gârbovit de durere, apucă picioarele bărbatului pe care Calo începuse să-l târască de unul singur. Mișcându-se pe furiș, o luară înapoi pe unde veniseră și depuseră garda de corp inconștientă după colțul îndepărtat al coridorului, chiar lângă scările care duceau spre laboratoarele de la cel de-al patrulea cat.

Biroul Donului fu o priveliște bine-venită când, câteva minute mai târziu, se furișară în sfârșit înăuntru. Locke se așeză pe un fotoliu adânc, căptușit în piele, aflat lângă peretele din stânga, în timp ce Calo rămase de pază în picioare. Alte râsete se auziră slab din partea cealaltă a holului.

– S-ar putea să așteptăm ceva vreme, zise Calo.

– Zeii sunt îndurători. Locke țintui cu privirea barul înalt cu vitrină al Donului, mai impresionant chiar decât cel de pe barja de agrement. Aș turna un păhărel sau mai multe, dar nu cred că s-ar

potrivi cu personajele noastre. Așteptară zece minute, cincisprezece, douăzeci. Locke respira regulat și adânc, străduindu-se să nu bage în seamă zvâcnetul dureros care părea să-i cuprindă măruntaiele de sus până jos. Însă, când cei doi hoți auziră ușa din capătul holului descuindu-se, Locke sări în picioare, stând drept și prefăcându-se că nu-și simțea coaiele ca pe niște urcioare de lut trântite pe caldarâm de la mare înălțime. Își prinse masca neagră la loc și arboră un aer impecabil de aroganță.

Așa cum spusese Părintele Lanțuri odată, cele mai bune deghizări erau cele simțite cu toată ființa, nu cele pictate pe chip.

Calo își sărută, prin mască, dosul mâinii stângi și făcu cu ochiul.

Don Lorenzo Salvara intră fluierând în birou, îmbrăcat comod și complet neînarmat.

– Închideți ușa, zise Locke, cu glasul sigur și încărcat de infatuarea absolută a autorității. Luați loc, domnia voastră, și nu vă osteniți să vă chemați slujitorul. Este puțin suferind.

7

Un ceas după miezul nopții, doi oameni părăseau cartierul Alcegrante trecând peste Bolta Eldren. Purtau mantii negre și aveau cai negri; unul din ei călărea tacticos, pe când celălalt își ducea calul de dârlogi, mergând pe lângă el într-un fel curios, cu picioarele crăcănate.

– Al naibii de incredibil, spuse Calo. Chiar a mers exact cum plănuiseși. Păcat că nu ne putem lăuda nimănui cu asta. Cea mai mare lovitură pe care-am dat-o până acum, și tot ce-a trebuit să facem a fost să-i zicem victimei *exact* ce-i făceam.

– Și să luăm un pic de bătaie, bombăni Locke.

– A, da, îmi pare rău de asta. Ce bestie mai e și omul ăla, nu? Stai liniștit, o să se simtă și el la fel când și-o reveni.

– Vai, ce liniștitor! Dacă vorbele ar putea alina durerea, nimeni nu și-ar mai bate capul să strivească struguri.

– Pe Paznicul Strâmb! N-am mai auzit niciodată un om bogat care să-și plângă atâta de milă. Fii voios! Mai bogați și mai isteți decât oricine, nu?

– Mai bogați, mai isteți și cu mers caraghios, da.

Cei doi hoți o luară către miazăzi, trecând prin Parcul Doi-Arginți, spre prima dintre haltele în care renunțară treptat la cai și la veșmintele negre, până când, în cele din urmă, se întoarseră în Cartierul Templelor îmbrăcați ca niște muncitori obișnuiți. Dădeau prietenos din cap când patrulele de Jachete Galbene le ieșeau în cale, bâjbâind prin ceață cu felinarele agățate de suliți ca să le lumineze drumul. Nu li se dădu nici măcar o dată motiv să ridice ochii din pământ.

Umbra fâlfâitoare care-i filase în vreme ce mergeau pe străzi și alei era mai silențioasă decât răsuflarea unui prunc; iute și grațioasă, trecea de pe un acoperiș pe altul în urma lor, urmărindu-le acțiunile cu o francheţe absolută. Când ajunseră înapoi în Cartierul Templelor, dădu din aripi și se înălță în întuneric într-o spirală domoală, până când trecu de negurile camorrene și se pierdu în pâcla cenușie a norilor joși.

INTERLUDIU:

Ultima Greșeală

1

Cea dintâi experiență a lui Locke cu vinul de oglindă din Tal Verrar avu un efect și mai puternic asupra trupului înfometat al băiatului decât se așteptase Lanțuri. Locke își petrecu mare parte din ziua următoare răsucindu-se și zvârcolindu-se în pat, cu capul bubuindu-i și cu ochii incapabili să suporte mai mult decât o firavă geană de lumină.

– E febră, mormăi Locke în pătura sa, leoarcă de sudoare.

– E o mahmureală. Lanțuri trecu o mână prin părul băiatului și-l bătu pe spate. E numai vina mea. Gemenii Sanza sunt niște adevărați bureți naturali de băutură. Nu ar fi trebuit să te las să te ridici la înălțimea lor chiar din prima ta noapte aici. Azi nu lucrezi nimic.

– Băutura provoacă asta? Chiar și după ce ești treaz?

– O glumă crudă, nu-i așa? Zeii au pus un preț pe orice lucru, se pare. Asta dacă nu bei coniac Austershalin.

– Auffershallow?

– Austershalin. Din Emberlain. Printre multele sale virtuți se numără și faptul că nu provoacă mahmureală. Un soi de componentă alchimică din solul podgoriei. E o chestie scumpă.

Lumina-falsă veni după multe ceasuri de somnolență, iar Locke fu în stare să meargă din nou, deși simțea cum creierul încearcă să-și croiască drum prin gât și să fugă. Lanțuri insista să meargă totuși să-l

viziteze pe Capa Barsavi („Singurii oameni care îndrăznesc să nu vină la întrevederile cu el sunt cei care trăiesc în turnuri de sticlă și al căror chip îl vezi pe monede, și chiar și ei se gândesc de două ori înainte) deși fusese de acord ca Locke să aibă un mijloc de transport mai confortabil.

Se dovedi că în spatele Casei lui Perelandro se afla un mic grajd, și în acel mic adăpost rău mirositor era o capră Îmblânzită.

– Nu are nume, zise Lanțuri în timp ce-l așeza pe Locke pe spatele făpturii. Nu m-a tras inima să-i pun vreun nume, de vreme ce oricum nu ar fi răspuns la el.

Locke nu căpătase repulsia instinctivă pe care cei mai mulți copii o simțeau față de animalele Îmblânzite; văzuse deja prea multă urâciune la viața lui ca să-i mai pese de privirea goală pe care i-o arunca uneori o făptură docilă, cu ochi lăptoși.

Există o substanță numită Piatra-duhului, un material alb și cretos ce se găsește în anumite peșteri îndepărtate din munți. Această substanță nu se formează în mod natural; ea se găsește numai în combinație cu tunelele căptușite cu sticlă despre care se crede că au fost părăsite de Eldreni, aceeași rasă tulburătoare care a ridicat Camorrul, cu epoci în urmă. În stare solidă, Piatra-duhului nu are gust, nu are aproape nici un miros și este inertă. Trebuie să fie arsă ca să i se activeze proprietățile unice.

Doftorii au început să identifice diversele moduri și căi prin care otrăvurile atacă trupurile celor vii: *asta* oprește bătăile inimii, pe când *asta* subțiază sângele, iar altele vatămă stomacul și intestinele. Fumul pe care-l scoate Piatra-duhului nu otrăvește nimic fizic; în schimb, arde însăși personalitatea. Ambiție, încăpățânare, cutezanță, agerime, imbold – toate aceste lucruri se estompează după câteva inhalări din aburul misterios. Expunerea accidentală la mici cantități poate lăsa un om apatic vreme de săptămâni bune; ceva mai mult, și efectul devine permanent. Victimele rămân în viață, dar nu mai sunt interesate de absolut nimic – nu mai au nici o reacție la propriul nume, la chemările prietenilor sau în fața unei primejdii de moarte. Pot fi îndemnați să mănânce, să excreteze sau să ducă diverse lucruri... și cam atât. Cataractele albe și palide care ajung să le umple ochii

sunt un semn exterior al pustiului care se instalează în sufletele și în mințile lor.

Cândva, pe vremea Tronului Therin, această metodă era folosită la pedepsirea infractorilor, însă trecuseră veacuri bune de când cetățile therine nu mai permiteau folosirea Pietrei-duhului asupra oamenilor, femei sau bărbați. O societate care încă spânzura copii pentru furtișaguri mărunte și hrănea făpturile mării cu prizonierii săi găsea efectele acestei metode mult prea neliniștitoare ca să poată fi suportate.

Drept urmare, Îmblânzirea este rezervată doar animalelor – mai ales dobitoacelor de povară folosite la serviciile orășenești. Metoda mergea perfect între hotarele aglomerate ale unui oraș plin de riscuri precum Camorrul. Puteai avea încredere că niște ponei Îmblânziți nu-i vor arunca niciodată din șa pe copiii celor avuți; puteai avea încredere că niște cai și catâri Îmblânziți nu-și vor lovi niciodată surugiii și nu-și vor răsturna niciodată încărcăturile scumpe în vreun canal. Un sac de pânză cu un pic de piatră albă și un chibrit arzând mocnit sunt puse pe botul animalului, iar surugiii se retrag să ia o gură de aer. Câteva minute mai târziu, ochii făpturii capătă culoarea laptelui proaspăt și ea nu va mai face niciodată ceva din proprie inițiativă.

Însă lui Locke îi zvâcnea capul de durere și de-abia se obișnuia cu ideea că era un ucigaș *și* locuitorul unui tărâm de basm din cleștar, astfel încât comportamentul nefiresc de mecanic al caprei sale nu îl deranjă deloc.

– Când mă întorc diseară, mă aștept să găsesc templul ăsta exact unde l-am lăsat, zise Părintele Lanțuri, isprăvind cu îmbrăcatul pentru ieșirea sa; Preotul-Fără-Ochi dispăruse complet, lăsând locul unui bărbat voinic de vârstă mijlocie și cu venituri medii. Părul și barba îi fuseseră date cu un soi de vopsea maro; jiletca și mantia ieftină, căptușită cu bumbac, atârnau desfăcute peste o cămașă crem, fără cravate sau panglici.

– Exact unde l-ai lăsat, spuse unul din cei doi Sanza.

– Nu ars până la temelii sau *ceva de genul ăsta,* adăugă celălalt.

– Băieți, dacă voi reușiți să dați foc pietrei și Sticlei-străvechi înseamnă că zeii au planuri mult mai mărețe pentru voi decât să-mi fiți mie ucenici. Fiți cuminți. Îl duc pe Locke să-și primească, hhmmm...

Lanțuri aruncă o privire spre băiatul Lamora. Mimă atunci că dă ceva pe gât, apoi își ținu falca de parcă l-ar fi durut.

– Aaaaaa, rostiră Calo și Galdo într-un singur glas.

– Firește. Lanțuri își puse pe cap o tichie rotundă din piele și luă hățurile caprei pe care stătea Locke. Așteptați-ne. Ar trebui să fie interesant, ca să nu spunem mai mult.

2

– Capa Barsavi ăsta, zise Locke în timp ce Lanțuri ducea capra fără nume peste una dintre bolțile înguste de sticlă dintre Fauria și Șirul Mutră-de-Monedă, cred că fostul meu stăpân mi-a spus despre el.

– Ai dreptate. Când ai stârnit incendiul de la Vița Sticlei-străvechi, pare-mi-se.

– Ah, știai despre asta.

– Păi, odată ce fostul tău stăpân a început să-mi povestească despre tine, pur și simplu... n-a mai tăcut câteva ceasuri în șir.

– Dacă eu sunt *pezon*-ul tău, tu ești *pezon*-ul lui Barsavi?

– E o descriere destul de corectă a relației noastre, da. Toți Oamenii Potriviți sunt soldații lui Barsavi. Ochii săi, urechile sale, agenții și supușii săi. *Pezon*-ii săi. Barsavi este... un prieten mai deosebit. Am făcut niște chestii pentru el, pe vremea când de-abia venea la putere. Am crescut împreună, ai putea spune – eu am obținut oarece respect, iar el a pus mâna pe, hhmm, tot orașul.

– Oarece respect?

Era o noapte pe cât de plăcută posibil pentru o plimbare, în verile camorrene. Plouase torențial cu nici un ceas înainte și ceața proaspătă care-și întindea tentaculele printre clădiri ca mâinile unor uriași fantomatici era ceva mai rece decât de obicei, iar mirosul său nu era încă plin de miasmele de mâl, pești morți și deșeuri umane. Puțini

oameni umblau prin Șirul Mutră-de-Monedă după Lumina-falsă, așa că Locke și Lanțuri puteau vorbi destul de liber.

– Am obținut *distanța.* Adică... Ei bine, sunt o sută de găști în Camorr, Locke. Mai mult de-o sută. Sigur nu mi le amintesc pe toate. Unele sunt prea noi sau prea Năbădăioase pentru Capa Barsavi, ca să aibă încredere în ele cum se cuvine. Așa că stă cu ochii pe ele – cere rapoarte frecvente, infiltrează oameni acolo, le ține bine în frâu. Aceia dintre noi care nu sunt supuși unei astfel de priviri cercetătoare – Lanțuri arătă spre el, apoi spre Locke – se *presupune* că își fac treaba cinstit, până la proba contrarie. Ne supunem regulilor sale, îi dăm o parte din câștigurile noastre și el consideră că se poate încrede în noi să facem lucrurile ca lumea, mai mult sau mai puțin. Fără controale, fără iscoade, fără porcării de-astea. „Distanța". E un privilegiu pentru care merită să plătești.

Lanțuri băgă o mână în buzunarele mantiei; se auzi un zornăit plăcut de monede.

– De fapt, chiar am aici un mic semn de respect pentru el. Două zecimi din ce s-a strâns săptămâna asta în cutia milei lui Perelandro.

– Mai mult de-o sută de găști, zici?

– Orașul ăsta are mai multe găști decât duhori scârboase, băiete. Unele dintre ele sunt mai vechi decât multe familii din Alcegrante, iar altele au ritualuri mai stricte decât unele ordine preoțești. La naiba, la un moment dat erau aproape treizeci de Capa și fiecare dintre ei avea la cheremul său vreo patru-cinci găști.

– Treizeci de Capa? Toți precum Capa Barsavi?

– Da și nu. Da, deoarece conduceau găștile, dădeau ordine și spintecau oameni de la pulă pân' la ochi, când le sărea țandăra; nu, deoarece nu erau nici pe departe ca Barsavi. Acum cinci ani, erau cei treizeci de Capa de care vorbeam. Treizeci de mici regate, toate războindu-se, furându-se și vărsându-și mațele pe stradă între ele. Toate în război cu Jachetele Galbene, care omorau cam douăzeci de oameni pe săptămână. În săptămânile *proaste.* Și-atunci a apărut Capa Barsavi, venind din Tal Verrar. A fost cărturar la Colegiul Therin la viața lui, dacă poți să crezi. Preda *retorică.* A preluat controlul câtorva găști și a început să *taie.* Nu ca un cuțitar de străduță dosnică,

ci mai degrabă ca un doftor care îndepărtează un șancru. Când Barsavi elimina un alt Capa, se ocupa și de găștile acestuia. Dar nu i-a presat prea tare, dacă nu i-au dat motiv. Le-a dat teritorii întregi, i-a lăsat să-și aleagă propriii *garrista* și le-a dat o parte din câștigurile sale. Deci – acum cinci ani, erau treizeci. Acum patru ani, rămăseseră zece. Acum trei ani, unul singur: Capa Barsavi și cele o sută de găști ale sale. Tot orașul – toți Oamenii Potriviți, inclusiv cei de față –, la discreția sa. Nu tu război deschis pe canale însângerate. Nu tu plutoane de hoți legănându-se în laț la Palatul Răbdării – acum trebuie să aștepte până strâng doi-trei.

– Și asta datorită Pactului Secret? Cel pe care l-am încălcat eu?

– Cel pe care l-ai încălcat tu, da. Ai ghicit bine, presupunând că eu aș ști ceva despre treaba asta. Da, băiete, acesta este secretul succesului deosebit de care se bucură Barsavi. De fapt, totul se reduce la înțelegerea de lungă durată pe care o are cu Ducele, realizată prin intermediul unui agent ducal. Găștile din Camorr lasă nobilii în pace; nu ne atingem de corăbii, căruțe sau lăzi care au pe ele un blazon legitim. În schimb, Barsavi este adevăratul cârmuitor al unora dintre cele mai fermecătoare locuri din oraș: Cuprins-de-Flăcări, Strungile, Scursurile, Resturi-de-Lemn, Lațul și o parte din docuri. În plus, straja orașului este mult mai... relaxată decât ar trebui.

– Deci putem să jefuim pe oricine nu este nobil?

– Sau Jachetă Galbenă, da. Putem să ne ocupăm de negustori, de zarafi, de cei care vin și pleacă. Prin Camorr trec mai mulți bani decât prin orice alt oraș de pe coastă, băiete. Sute de corăbii pe săptămână; mii de marinari și de ofițeri. Chiar nu-i o problemă să lăsăm nobilimea în pace.

– Și negustorii, zarafii și ceilalți oameni nu se supără?

– Ba s-ar supăra, dacă ar ști. De aceea este cuvântul „Secret" după „Pact". Și de aceea este Camorrul un loc atât de plăcut, frumos și sigur; te poți teme că-ți pierzi banii doar dacă, în primul rând, nu ai prea mulți.

– A, zise Locke, trecându-și degetele peste micul său colier din dinte de rechin. Bine. Însă acum mă întreb... ai spus că fostul meu

stăpân a cumpărat și a plătit ca să, hhmm, mă omoare. Nu o să ai probleme cu Barsavi pentru că nu... m-ai omorât?

Lanțuri râse.

– Păi, de ce te-aș mai duce la el dacă aș avea probleme din cauza asta, băiete? Nu, e alegerea mea să folosesc sau nu însemnul-morții, după cum consider de cuviință. L-am cumpărat. Nu înțelegi? Pe Capa nu îl interesează dacă le folosim, câtă vreme recunoaștem că el are *puterea* de viață și de moarte. Este un soi de taxă pe care numai el o poate strânge. Pricepi?

Locke dădu din cap și se lăsă dus în tăcere câteva minute, absorbind noile informații. Durerea de cap făcea ca dimensiunea a ceea ce se întâmpla să fie ceva mai greu de înțeles.

– Hai să îți spun o poveste, zise Părintele Lanțuri după o vreme. O poveste care te va ajuta să înțelegi ce fel de om este cel la care mergem noi acum și căruia îi vei jura credință în seara asta. A fost odată ca niciodată o vreme când Capa Barsavi de-abia pusese mâna pe oraș și îl ținea încă cu greutate, și-n vremea aia știa toată lumea că o haită de *garrista* de-ai lui se vorbiseră să scape de el cu prima ocazie. Și erau foarte atenți la mișcările pe care le făcea el, înțelegi; îl ajutaseră să preia puterea în oraș și îi știau modul de operare. Așa că s-au asigurat că nu poate să-i prindă pe toți deodată; dacă încerca să taie niște capete, găștile s-ar fi împrăștiat, le-ar fi dat de veste celorlalți și s-ar fi iscat o neorânduială cumplită, un alt război îndelungat. El n-a făcut nici o mișcare. Și zvonurile despre necredința lor s-au înmulțit. Capa Barsavi obișnuia să își primească oaspeții în sala sa – încă o mai are acolo, în Resturi-de-Lemn; este un vas verrar dezafectat, unul dintre galioanele acelea mari folosite pentru transportul trupelor. Acum este doar ancorată acolo, ca un soi de palat improvizat. El îi spune Mormântul Plutitor. Ei bine, la Mormântul Plutitor, el a întins cu mare fast covorul ăsta mare din Ashmere, o chestie nemaipomenită, genul de țesătură pe care Ducele ar agăța-o pe un perete, spre bună păstrare. Și s-a asigurat că *toată lumea* din jur știe cât de mult ține la covorul ăla. S-a ajuns până la punctul în care curtenii lui își puteau da seama ce urma să-i facă unui oaspete numai uitându-se la covor: dacă urma să fie

vărsare de sânge, covorul era făcut sul și pus deoparte. *Fără excepție.* Au trecut câteva luni. Covorul pus, covorul sul. Covorul pus, covorul sul. Uneori, oamenii pe care îi chema încercau să fugă când vedeau podeaua goală sub tălpile sale, ceea ce era ca și cum și-ar fi recunoscut greșelile în gura mare, desigur. În fine. Să ne întoarcem la *garrista* ăia care îi făceau necazuri. Nici unul dintre ei nu era atât de prost încât să intre în Mormântul Plutitor fără o gașcă în spate sau să rămână singur cu Barsavi. Domnia lui era încă nesigură la vremea aceea, astfel încât nu-și putea permite să facă prea mare tămbălău. Așa că a așteptat... și apoi, într-o seară, a chemat la cină nouă dintre *garrista* ăia care îi dădeau bătăi de cap. Nu pe toți scandalagiii, bineînțeles, ci doar pe cei mai isteți și mai călițí, pe cei cu găștile cele mai mari. Iar iscoadele lor le-au raportat că nemaipomenitul covor înflorat, bunul cel mai de preț al lui Capa, era desfășurat pe podea în văzul lumii, cu o masă de banchet pusă deasupra și cu mai multă mâncare pe ea decât văzuseră vreodată zeii. Așa că dobitocii ăia s-au gândit că Barsavi era serios și chiar voia să discute cu ei. S-au gândit că e speriat și se așteptau la negocieri purtate cu bună-credință, așa că nu și-au adus cu ei găștile, nici nu și-au făcut planuri de rezervă. Au crezut că au câștigat. Îți închipui deci, zise Lanțuri, ce surprinși au fost când s-au așezat pe scaune pe covorul ăla frumos și cincizeci dintre oamenii lui Barsavi au năvălit în cameră înarmați cu arbalete și i-au umplut cu atâtea săgeți pe bieții idioți încât un porc spinos în călduri i-ar fi luat acasă și și-ar fi făcut poftele cu ei. Dacă a fost o picătură de sânge care n-a ajuns pe covor, aia a ajuns pe *tavan.* Înțelegi unde bat?

– Da – deci covorul a fost distrus?

– Și încă cum! Barsavi știa cum să *creeze* așteptări, Locke, și cum să folosească acele așteptări ca să-i inducă în eroare pe cei care-i voiau răul. Ei au crezut că strania lui obsesie era o garanție pentru viețile lor. Se pare că unii dușmani sunt destul de numeroși și de puternici ca să merite să pierzi un covor numai să scapi de ei.

Lanțuri arătă înainte, către miazăzi.

– Ăsta este omul care așteaptă să-ți vorbească, la nici un kilometru într-acolo. Îți recomand cu căldură să-i vorbești frumos.

3

Ultima Greșeală era un loc unde interlopii din Camorr ieșeau la suprafață; o tavernă de borfași dărăpănată, unde Oameni Potriviți de tot soiul puteau bea și vorbi liber despre treburile lor, unde cetățenii respectabili ieșeau imediat în evidență, ca șerpii într-o creșă, și erau iute escortați afară de niște bărbați înspăimântători, înarmați până-n dinți și cu o imaginație foarte redusă.

Găști întregi veneau aici să bea, să aranjeze lovituri sau pur și simplu să se dea mari. La un pahar, oamenii se ciondăneau zgomotos în privința celei mai bune metode de a sugruma pe cineva pe la spate și despre cele mai bune feluri de otravă care pot fi puse în vin sau în mâncare. Strigau sus și tare cât de nesăbuiți erau curtenii Ducelui, cât de nesocotite erau planurile sale de taxare sau aranjamentele sale diplomatice cu celelalte orașe de la Marea de Fier. Acolo recreau bătălii întregi cu zaruri și bucăți de oase drept oștiri, susținând cu tărie că *ei* ar fi luat-o la stânga acolo unde Ducele Nicovante o luase la dreapta, că *ei* n-ar fi dat nici un pas îndărăt când cele cinci mii de sulițe din fier înnegrit ale Răzmeriței Contelui Nebun se pogorâseră peste ei de pe Dealul Poarta-zeilor.

Dar nici unul dintre ei, indiferent cât de amețit ar fi fost de băutură, de Privire-pierdută sau de straniile prafuri halucinogene din Ierem, indiferent ce fapte de arme sau de stat și-ar fi asumat, nici unul deci n-ar fi îndrăznit să-i sugereze lui Capa Vencarlo Barsavi să-și schimbe măcar un nasture de la jiletcă.

4

Turnul Dărâmat este un punct de reper în Camorr, ridicându-se treizeci de metri spre cer în chiar capătul nordic al Lațului, acel cartier rău-famat și aglomerat unde, noapte de noapte, marinarii dintr-o sută de porturi de escală se perindă fără oprire între bar, cârciumă și casa de jocuri. Sunt scuturați bine printr-o sită de cârciumari, târfe, tâlhari, barbugii, trișori și alți șarlatani mărunți, până

când ajung să aibă buzunarele goale și capetele grele, și-atunci pot fi aruncați înapoi pe corăbii să-și doftoricească mahmureala și bolile căpătate. Vin și pleacă precum mareea, lăsând în urmă doar resturi de gologani și arginți (uneori și sânge) care să le marcheze trecerea.

Deși oamenii nu pot nici măcar crăpa Sticla-străveche, Turnul Dărâmat a fost găsit în starea sa actuală atunci când oamenii s-au stabilit în Camorr, furișându-se printre ruinele unei civilizații mai vechi. Crestături mari străbat sticla și piatra necunoscută la caturile de sus ale turnului; aceste discontinuități au fost parțial acoperite cu lemn, vopsea și alte materiale omenești. Stabilitatea șandramalei nu poate fi pusă la îndoială, însă reparațiile nu sunt frumoase, iar camerele de închiriat de la ultimele șase caturi sunt printre cele mai nedorite din oraș, deoarece se poate ajunge la ele doar urcând nenumărate și întortocheate scări exterioare, spirale din lemn care se leagănă neplăcut la vânturi puternice. Majoritatea locatarilor sunt bandiți tineri din diverse găști, pentru care condițiile nebunești de cazare reprezintă o ciudată distincție.

Ultima Greșeală ocupă parterul de la baza largă a Turnului Dărâmat, iar după căderea Luminii-false are rareori mai puțin de o sută de clienți deodată. Locke se ținea strâns de pulpana mantiei Părintelui Lanțuri, în vreme ce bărbatul își croia drum prin mulțimea de la ușă. Înghesuiala de acolo era plină de mirosuri pe care Locke le știa prea bine: o sută de feluri de băuturi și răsuflările bărbaților și femeilor care le dădeau pe gât, sudoare stătută și proaspătă, pișat și vomă, odorizante cu mirodenii și lână udă, mirosul tare de ghimbir și ceața înțepătoare de tutun.

– Putem avea încredere în băiatul acela să ne păzească bine capra? strigă Locke peste zarvă.

– Desigur, desigur. Lanțuri făcu câteva semne complicate cu mâinile când salută un grup de bărbați care făceau skandenberg în sala principală a barului; cei care nu erau prinși în aprigile încleștări rânjiră și îi făcură cu mâna. În primul rând, asta-i treaba lui. În al doilea rând, i-am dat bani frumoși. Și în al treilea rând, numai un nebun ar vrea să fure o capră Îmblânzită.

Ultima Greșeală era un soi de monument înălțat în cinstea eșecului dibăciei omenești în momentele critice; pereții săi erau acoperiți cu o diversitate năucitoare de suvenire, fiecare dintre ele reprezentând imaginea unei povești care se încheia cu verdictul „Nu destul de bună". Deasupra barului se afla o armură completă, cu o gaură pătrățoasă căscată în partea stângă, de la o săgeată de arbaletă. Pereții erau acoperiți de săbii frânte și de coifuri despicate, cât și de bucăți de vâsle, catarge, vergi și pânze zdrențuite. Barul se mândrea cu faptul că a izbutit să facă rost de un suvenir de pe fiecare corabie scufundată în preajma Camorrului în ultimii șaptezeci de ani.

Și tocmai în harababura asta îl trăgea acum Părintele Lanțuri pe Locke Lamora, ca pe o barcă remorcată la pupa unui galion imens. Pe peretele de la miazăzi al barului se afla o firidă mai ridicată, căreia draperiile pe jumătate lăsate îi ofereau o oarecare intimitate. Bărbați și femei stăteau drepți aici, urmărind în permanență mulțimea cu privirile lor, ținându-și mereu mâinile aproape de armele pe care le purtau ostentativ la vedere – pumnale, săgeți, ciomege de bronz sau de lemn, săbii scurte, securi, chiar și arbalete –, de la unele subțiri până la marile ucigașe-de-cai, care (în ochii lui Locke) păreau a fi capabile să poată găuri piatra.

Unul dintre acești străjeri îl opri pe Părintele Lanțuri și cei doi schimbară câteva vorbe în șoaptă; un alt străjer fu trimis în firida cu draperii, în vreme ce primul îl privea cercetător și cu precauție pe Lanțuri. Câteva clipe mai târziu, cel de-al doilea străjer reapăru și le făcu semn; și astfel ajunse Locke pentru prima oară în prezența lui Vencarlo Barsavi, Capa din Camorr, care ședea pe un scaun banal, la o masă banală. Câțiva supuși stăteau sprijiniți de peretele de lângă el, îndeajuns de aproape ca să vină dacă erau chemați, dar destul de departe ca să nu audă discuția șoptită.

Barsavi era un bărbat vânjos, la fel de lat în umeri precum Lanțuri, dar evident puțin mai tânăr; părul său negru și uns era strâns la ceafă, iar cele trei bărbi i se curbau peste bărbie precum trei bice de păr împletit, așezate îngrijit unul peste celălalt. Aceste bărbi șfichiuiau în jur când Barsavi își întorcea capul rotund, și păreau destul de groase ca să piște dacă ar fi atins pielea descoperită.

Barsavi era îmbrăcat cu un surtuc, o jiletcă, pantaloni bufanți și cizme dintr-o piele neagră ciudată, care părea neobișnuit de groasă și aspră chiar și în ochii neantrenați ai lui Locke; băiatul își dădu seama că aceasta trebuia să fie piele de rechin. Nasturii albi și ciudat de inegali de pe jiletca și mânecile sale, cât și cei care-i prindeau cravatele suprapuse, de mătase roșie... erau dinți de om.

Așezată în poala lui Barsavi și fixându-l cu privirea pe Locke, era o fată cam de vârsta sa, cu părul scurt, închis și încâlcit, și cu un chip în formă de inimă. Și ea purta niște straie ciudate: rochia ei era din mătase albă cu înfloriturі, pe măsura oricărei fiice de nobil, în vreme ce cizmulițele care se legănau sub poalele rochiei erau din piele neagră, învelite în fier, având țepi ascuțiți din oțel la tocuri și la vârfuri.

– Deci acesta este băiatul, rosti Barsavi cu un glas adânc, puțin nazal, care purta plăcutul accent verrari. Băiețelul destoinic care l-a pus în încurcătură pe dragul nostru Făuritor-de-Hoți.

– Chiar el, înălțimea voastră, și, ce fericire, acum ne pune în încurcătură pe mine și pe protejații mei. Lanțuri întinse o mână îndărăt și îl scoase pe Locke de după picioarele sale. Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe Locke Lamora, fost locatar în Dealul Umbrelor, actual inițiat al lui Perelandro.

– Sau al *unui* zeu, oricum, nu? Barsavi chicoti și întinse o cutiuță din lemn care fusese așezată pe masă lângă brațul său. E întotdeauna o plăcere să te întâlnesc când îți revine vederea în mod miraculos, Lanțuri. Ia o țigară. Sunt din rădăcină-neagră jeremită de cea mai bună calitate, produse săptămâna asta.

– Nu pot refuza așa ceva, Ven. Lanțuri luă un snop de tutun bine strâns în hârtie roșie. Pe când cei doi bărbați se aplecau deasupra unei lumânări pâlpâinde ca să-și aprindă țigările (Lanțuri lăsă să-i cadă săculețul cu monede pe masă în același timp), fata păru să ajungă la un soi de verdict în privința lui Locke.

– Este un băiețel foarte *urât,* Tată. Arată ca un *schelet.*

Capa Barsavi tuși primele fumuri pe care le trăsese, colțurile gurii ridicându-i-se.

– Iar tu ești o fetiță foarte nechibzuită, draga mea! Capa mai trase o dată din țigară și scoase un fuior drept de fum transparent; substanța emana un miros dulceag, cu o vagă aromă de vanilie arsă. Vă rog să o iertați pe fiica mea, Nazca; nu mă lasă inima să-i refuz mofturile și acum s-a căpătat cu manierele unei prințese-pirat. Mai ales acum, că ne temem cu toți să ne apropiem de noile ei cizme *mortale*.

– Nu umblu niciodată neînarmată, zise fetița, bătând cu piciorul în podea de câteva ori ca să sublinieze acest lucru.

– Iar bietul Locke nu este în nici un caz urât, scumpa mea; ceea ce poartă el este clar semnul Dealului Umbrelor. O lună în grija lui Lanțuri și o să fie rotofei și întremat ca un bolovan de catapultă.

– Hhmmm... Fata continuă să-l fixeze câteva secunde, apoi își privi deodată tatăl, jucându-se absentă cu una dintre bărbile lui împletite. Îl faci *pezon*, Tată?

– Da, Lanțuri și cu mine ne-am gândit la asta, scumpo.

– Hhmmm... Atunci vreau încă un coniac cât timp ține ceremonia.

Ochii lui Capa Barsavi se îngustară; riduri, adâncite de suspiciunea ce-i stătea în fire, se formară în jurul privirii lui cenușii, de cremene.

– Ți-ai băut deja cele două coniacuri pe seara asta, scumpo; mama ta o să mă omoare dacă te mai las să bei unul. Cere-i unuia dintre oameni să îți aducă o bere.

– Dar aș prefera...

– Ceea ce ai prefera tu, micule tiran, n-are nimic de-a face cu ceea ce îți *spun* eu. În noaptea asta n-o să mai bei decât bere sau aer; alegerea îți aparține întru totul.

– Hhmmm, atunci o să beau bere.

Barsavi se pregăti să o dea jos, însă ea îi sări din poală înainte ca el să o atingă cu mâinile sale bătătorite, cu degete groase. Tocurile ei făcură clac-clac-clac pe podeaua din lemn masiv a firidei, când alergă către un servitor căruia să îi dea ordinul.

– Și dacă îmi mai lovești vreun om în tibie, scumpo, o să porți sandale de trestie o lună, ascultă la mine, zbieră Barsavi după ea, apoi mai trase un fum de tutun și se întoarse spre Locke și Lanțuri. Asta mică e ca un butoi de ulei-de-foc. Săptămâna trecută nu a vrut să se

culce până nu am lăsat-o să-și păstreze un ștreang sub perne. „Exact ca gărzile de corp ale lu' tata", a zis. Nu cred că frații ei își dau încă seama că următorul Capa Barsavi s-ar putea să poarte rochii de vară și bonete.

– Înțeleg acum de ce te-au amuzat poveștile Făuritorului-de-Hoți despre băiatul nostru, aici de față, spuse Lanțuri, apucându-l pe Locke de umeri în timp ce vorbea.

– Bineînțeles. Am devenit foarte greu de șocat de când copiii mei mi-au trecut de genunchi. Dar nu ești aici ca să vorbim despre ei – mi l-ai adus pe omulețul ăsta ca să-și depună ultimul jurământ de credință ca *pezon*. Câțiva ani mai devreme, se pare. Vino încoace, Locke!

Capa Barsavi își întinse mâna dreaptă și îl apucă pe Locke de bărbie, ridicându-i puțin capul și uitându-se în ochii lui când vorbi mai departe.

– Câți ani ai, Locke Lamora? Șase? Șapte? Porți deja răspunderea pentru o încălcare a Pactului, de o tavernă arsă din temelii și de vreo șase-șapte morți. Capa rânji. Am asasini de cinci ori mai în vârstă decât tine care nu-s atât de îndrăzneți. Ți-a spus Lanțuri cum stă treaba, cu orașul ăsta și cu legile mele?

Locke încuviință.

– Știi că odată ce depui jurământul ăsta nu mă mai pot purta cu mănuși cu tine niciodată. Ai avut destul timp ca să fii nesăbuit. Dacă Lanțuri va fi nevoit să-ți ia beregata, o va face. Dacă-i *spun* eu să-ți ia beregata, o va *face*.

Locke încuviință din nou. Nazca se întoarse lângă tatăl ei, sorbind dintr-o halbă de piele gudronată; acum îl privea țintă pe Locke peste marginea acestui recipient de băut, pe care trebuia să-l țină bine cu ambele mâini.

Capa Barsavi pocni din degete; unul dintre lingăii de pe fundal dispăru după o draperie.

– Atunci n-o să te mai plictisesc cu alte amenințări, Locke. În noaptea asta ești bărbat. Vei face treaba unui bărbat și vei suferi soarta unui bărbat dacă îți înșeli frații și surorile. O să fii unul dintre noi, unul dintre Oamenii Potriviți; o să primești parolele și însemnele

și o să le folosești în mod discret. Așa cum Lanțuri, care îți este *garrista,* îmi este supus mie, la fel și tu ești supusul meu, prin el. Eu îți sunt *garrista* peste orice alt *garrista.* Eu sunt singurul Duce din Camorr pe care îl vei recunoaște vreodată. Îngenuchează.

Locke îngenunche în fața lui Barsavi; Capa își întinse mâna stângă, cu palma în jos. Purta un inel ornat din perlă neagră într-un cadru de fier alb; cuibărită în perlă, prin cine știe ce proces misterios, se afla o picătură roșie, care trebuie să fi fost sânge.

– Sărută inelul lui Capa din Camorr.

Locke făcu întocmai; perla era rece sub buzele sale uscate.

– Rostește numele omului căruia i-ai jurat credință.

– Capa Barsavi, șopti Locke.

În acel moment, lacheul lui Capa se întoarse în firidă și îi înmână stăpânului său un păhărel de cristal plin cu un lichid maroniu și mat.

– Acum, zise Barsavi, precum au făcut toți ceilalți *pezon*-i ai mei, vei bea în cinstea mea. Dintr-unul din buzunarele surtucului său, Capa scoase un dinte de rechin ceva mai mare decât însemnul-morții pe care-l purta Locke la gât. Barsavi scăpă dintele în păhărel și amestecă de câteva ori. Îi dădu apoi păhărelul lui Locke. Este rom din zahăr brun de pe Marea de Bronz. Bea-l pe tot, inclusiv dintele. Însă nu înghiți dintele, orice s-ar întâmpla. Ține-l în gură. Scoate-l după ce ai băut romul. Și încearcă să nu te tai.

Locke simți cum îl ustură nasul de la damful înțepător al băuturii tari care se înălța din păhărel, iar stomacul i se făcu ghem, însă strânse din dinți și se uită la forma puțin distorsionată a dintelui din rom. Rugându-se în gând noului său Binefăcător să nu-l lase să se facă de râs, azvârli conținutul paharului în gură, cu tot cu dinte.

Înghițitul nu era atât de ușor pe cum sperase – ținu cu limba dintele lipit de cerul gurii, cu băgare de seamă, simțind cum muchiile ascuțite îi râcâie gingia, în spatele incisivilor de sus. Băutura îl ardea; începu să înghită puțin câte puțin până îl apucă o tuse gâjâită. După câteva secunde interminabile, tremură și dădu pe gât ce mai rămăsese din rom, ușurat că izbutise să țină dintele la locul lui...

Și-atunci i se răsuci în gură. *Se răsuci* fizic, de parcă l-ar fi întors o mână nevăzută, și îi făcu o tăietură usturătoare de-a lungul obrazului său stâng. Locke strigă, tuși și scuipă dintele – ședea acum în palma sa, acoperit cu scuipat și sânge.

– Aaaaa, zise Capa Barsavi luând dintele și băgându-l la loc în surtuc, așa însângerat cum era. Deci vezi – ești legat de mine printr-un jurământ de sânge. Dintele meu ți-a gustat viața, iar viața ta îmi aparține mie acum. Așa că să nu fim străini, Locke Lamora. Să fim Capa și *pezon*, după voia Paznicului Strâmb.

La un gest al lui Barsavi, Locke se ridică în picioare, împletindu-se, înjurând în gând senzația deja familiară a băuturii care-i urca rapid la cap. Avea stomacul gol de la mahmureala din ajun; camera începuse deja să se învârtă un pic în jurul său. Când o zări din nou pe Nazca, văzu că îi zâmbea peste halbă cu aerul de toleranță lingușitoare pe care, odinioară, copiii mai mari din Dealul Umbrelor li-l arătaseră lui și prietenilor lui din Străzi.

Înainte să-și dea seama ce face, Locke îngenunche și în fața ei.

– Dacă dumneavoastră veți fi viitoarea Capa Barsavi, spuse el pe nerăsuflate, jur să vă slujesc cu credință. Jur, doamnă. Doamnă Nazca. Adică Doamnă Barsavi.

Fata se dădu un pas înapoi.

– *Am* deja slujitori, băiete. Am *asasini*. Tatăl meu are o sută de gărți și două mii de cuțite.

– Nazca Belonna Jenavais Angeliza de Barsavi! tună tatăl ei. Se pare că nu apreciezi decât valoarea bărbaților *puternici* ca slujitori. Cu timpul vei ajunge să apreciezi și valoarea celor *eleganți*. Mă faci de râs.

Năucită, fata își plimbă privirea de la Locke la tatăl ei și înapoi de mai multe ori. Obrajii i se înroșiră încet. După câteva clipe de cugetare bosumflată, îi întinse anevoios halba lui Locke.

– Poți bea din berea mea.

Locke reacționă de parcă aceasta ar fi fost cea mai mare onoare ce i se făcuse vreodată, conștient în același timp (deși nu în atât de multe cuvinte) că băutura punea în funcțiune, în mintea sa, un soi de rațiune paralelă, care-l făcuse să treacă peste felul său precaut

de a se purta în societate – mai ales cu fetele. Berea ei era o chestie întunecată, amară și puțin sărată. Ea o bea ca o adevărată Verrari. Locke luă două înghițituri ca să fie politicos, apoi i-o dădu înapoi, înclinându-se într-un mod mai degrabă caraghios. Ea era prea tulburată ca să mai spună ceva, așa că dădu pur și simplu din cap.

– Ha! Excelent! De veselie, Capa Barsavi mușcă din trabucul său subțire. Primul tău *pezon!* Desigur, ambii tăi frați vor vrea și ei câțiva, de îndată ce o să audă de asta.

5

Drumul spre casă fu o pată neclară și cețoasă pentru Locke; se agăță de gâtul caprei Îmblânzite, în vreme ce Lanțuri îi conducea înapoi spre miazănoapte, către Cartierul Templelor, râzând din când în când pe înfundate.

– Of, băiete, mormăi el. Dragul și fermecătorul meu prostuț! Totul a fost o tâmpenie, îți dai seama...

– Poftim?

– Dintele de rechin. Capa Barsavi a pus un Mag-Juruit din Karthain să vrăjească chestia aia pentru el, cu ani în urmă. *Nimeni* nu-l poate înghiți fără să se taie. De atunci îl poartă mereu la el; toți anii ăia în care a studiat teatrul din perioada Tronului Therin l-au făcut să capete un fetiș considerabil pentru dramatism.

– Deci nu a fost din cauza... sorții, a zeilor sau ceva de genul ăsta.

– Nu, a fost doar un dinte de rechin și un pic de vrăjitorie. O șmecherie reușită, trebuie să recunosc. Lanțuri își frecă propriul obraz cu înțelegere și a aducere aminte. Nu, Locke, nu îi aparții lui Barsavi. El e bun așa cum este, un aliat de nădejde de avut alături și un om căruia trebuie să pari că i te supui întotdeauna. Însă în nici un caz nu îi aparții. De fapt, nici mie nu-mi aparții.

– Deci nu trebuie să...

– Să respecți Pactul Secret? Să fii un bun *pezon?* Numai de ochii lumii, Locke. Numai ca să ții lupii departe de ușă. Dacă nu cumva ai avut ochii și urechile cusute cu piele netăbăcită zilele astea, până acum cred că ți-ai dat seama – mărturisi Lanțuri cu un rânjet funest –

că intenționez ca tu, Calo, Galdo și Sabetha să fiți nici mai mult, nici mai puțin decât un afurisit de proiectil de balistă, care să *străpungă inima* neprețuitului Pact Secret al lui Vencarlo.

CARTEA a II-a

COMPLICAȚIA

Pot pune culori pe cameleon,
Și chipul mi-l schimb mai des ca Proteu,
Pe sângerosul Machiavelli
îl trimit să mai învețe.

Shakespeare, *Regele Henric al VI-lea, Partea a III-a*

CAPITOLUL PATRU

La curtea lui Capa Barsavi

1

– Nouăsprezece mii nouă sute douăzeci, zise Goangă. Asta-i tot. Pot să mă *sinucid* acum?

– Poftim? Credeam că o să fii mai entuziasmat că ne-ajuți să însemnăm prada pe răboj, Goangă. Jean stătea picior peste picior în centrul zonei unde se lua masa, în pivnița de sticlă de sub Casa lui Perelandro; masa și scaunele fuseseră mutate ca să facă loc unei cantități imense de monede de aur, stivuite în mici grămăjoare sclipitoare care îi înconjurau pe Jean și pe Goangă, aproape ascunzându-i privirii.

– Nu mi-ai spus că o să o aduci acasă în tirini.

– Ei bine, fierul alb este scump. Nimeni n-o să-ți dea cinci mii de coroane în așa ceva și nimeni n-o să fie atât de prost ca să umble cu el așa. Meraggio își face toate plățile mari în tirini.

Se auzi un zornăit în coridorul de intrare în pivniță și Locke apăru de după colț, îmbrăcat ca Lukas Fehrwight. Își dădu jos ochelarii falși, își desfăcu cravatele și scăpă de jacheta de lână, lăsând-o să cadă pe podea, fără nici un fel de ceremonie. Chipul îi era îmbujorat și flutura o bucată de pergament împăturit, purtând o pecete din ceară albastră.

– Încă șapte mii cinci sute, băieți! I-am zis că am găsit patru galioane potrivite, dar că avem deja probleme cu lichiditățile – mite care

trebuie plătite, echipaje chemate înapoi și trezite din beție, ofițeri împăcați, alți salahori alungați –, iar el pur și simplu mi i-a dat, tot numai un zâmbet. Pe toți zeii! Ar fi trebuit să mă gândesc la șmecheria asta acum doi ani. Nici nu mai trebuie să ne batem capul cu corăbiile false, cu hârțogăraia și cu toate celelalte, deoarece Salvara *știe* că rolul jucat de Fehrwight în toată povestea asta este o minciună. N-avem altceva de făcut decât să ne relaxăm și să numărăm banii.

– Dacă este atât de relaxant, de ce nu-i numeri *tu*, atunci?

Goangă sări în picioare și se întinse până când spatele și gâtul său scoaseră o serie de trosnituri mici.

– Cu cea mai mare plăcere, Goangă! Locke luă o sticlă de vin roșu dintr-un dulap de lemn și își turnă jumătate de pahar, apoi completă cu apă de ploaie călduță dintr-un urcior de bronz, până când amestecul deveni rozaliu. Și mâine o să fii tu Lukas Fehrwight. Sunt sigur că Don Salvara nici n-o să-și dea seama de diferență. Sunt toți?

– Cinci mii de coroane, livrate sub formă de douăzeci de mii de tirini, zise Jean, mai puțin optzeci de tirini pentru taxe funcționărești, paznici și o căruță închiriată ca să-i aducem aici de la Meraggio.

Când aveau de transportat cantități mari de obiecte de preț la ascunzătoarea lor din Casa lui Perelandro, Ticăloșii Gentilomi foloseau o metodă simplă de înlocuire: într-o serie de opriri rapide, cufere grele cu monede dispăreau dintr-o căruță și butoaie însemnate ca având înăuntru merinde sau băutură apăreau pe alta. Până și un templu ponosit avea nevoie de o infuzie regulată de provizii esențiale.

– Ei bine, spuse Locke, lasă-mă să scap de straiele bietului Jupân Fehrwight și o să-ți dau o mână de ajutor ca să le împingi pe toate în vistierie.

De fapt, erau trei vistierii înghesuite în capătul pivniței, în spatele odăilor de dormit. Două dintre ele erau puțuri largi, căptușite cu Sticlă-străveche, adânci de vreo trei metri; nu se știa scopul lor inițial. Acoperite cu uși de lemn simple, prinse în balamale, puțurile semănau cu niște silozuri de grâne în miniatură, scufundate în pământ și umplute până la o adâncime considerabilă cu monede de tot felul.

Cantitățile mari de argint și de aur se duceau în puțuri; rafturi înguste de lemn de-a lungul marginilor vistieriei conțineau săculeți

sau grămăjoare de monede utilizate în mod curent. Găseai acolo pungi ieftine cu baroni de aramă, portofele elegante din piele cu fișicuri de soloni de argint și boluri cu mici monede găurite din aliaj de aramă, toate lăsate la vedere ca să poată fi luate repede, la nevoie, de oricare dintre membrii găștii. Găseai acolo până și grămăjoare de monede străine – mărci din Regatul celor Șapte Dovlecei, solari din Tal Verrar și așa mai departe.

Puțurile și odaia care le adăpostea nu avuseseră încuietori nici pe vremea Părintelui Lanțuri. Și asta nu doar pentru că Ticăloșii Gentilomi aveau încredere unii în alții (deși chiar aveau), nici pentru că existența pivniței lor luxoase era un secret bine păzit (și, cu siguranță, chiar era). Motivul principal era unul cât se poate de practic: nici unul dintre ei (Calo, Galdo, Locke, Jean sau Goangă) nu avea ce face cu grămada lor tot mai mare de metal prețios.

Cu excepția lui Capa Barsavi, ei erau probabil cei mai bogați hoți din Camorr; micul registru contabil din pergament ținut pe unul dintre rafturi urma să consemneze peste patruzeci și trei de *mii* de coroane, odată ce al doilea bon de ordine al lui Don Salvara avea să fie preschimbat în lichidități. Erau la fel de bogați ca omul pe care-l jefuiau acum și mult mai bogați decât majoritatea celorlalți nobili sau decât unele dintre cele mai renumite case negustorești și bresle din oraș.

Însă, pentru restul lumii, Ticăloșii Gentilomi erau o gașcă modestă de găinari obișnuiți: destul de competenți și de discreți, realizând câștiguri constante, dar nicidecum meteorici. Puteau duce un trai confortabil cu zece coroane pe an fiecare, iar să cheltuiască mai mult de atât ar fi însemnat să atragă cea mai nedorită atenție imaginabilă din partea autorităților camorrene, fie ele legale sau de alt fel.

În patru ani, dăduseră trei lovituri grase și acum lucrau la cea de-a patra; vreme de patru ani, cea mai mare parte a banilor fusese pur și simplu numărată și azvârlită în bezna vistieriilor.

Adevărul era că Lanțuri îi pregătise excelent în misiunea lor de a ușura nobilimea camorreană de povara unei părți din avuția agonisită, însă uitase pesemne să le explice diversele feluri în care puteau folosi sumele obținute. În afară de ceea ce cheltuiau pentru lovitura

următoare, Ticăloșii Gentilomi chiar nu știau ce aveau să facă cu toți banii ăia.

Dijma pe care i-o plăteau lui Capa Barsavi era cam de o coroană pe săptămână.

2

– Bucurați-vă! strigă Calo, apărând în bucătărie, chiar atunci când Locke și Jean mutau masa la locul ei obișnuit. Frații Sanza s-au întors!

– Mă întreb dacă a mai fost rostită de cineva până acum această combinație de cuvinte, zise Jean.

– Doar în odăile domnișoarelor nelogodite din oraș, spuse Galdo, în timp ce lăsa pe masă un săculeț din pânză. Locke îl desfăcu și cercetă conținutul cu privirea: câteva medalioane încadrate de pietre semiprețioase, un set de furculițe și cuțite din argint lucrate destul de dibaci și o varietate de inele, de la unele din aramă gravată ieftină până la unul făcut din aur întrepătruns cu platină, încadrat în obsidian și diamant.

– O, ce drăguț, zise Locke. De așteptat. Jean, vrei te rog să mai alegi niște chestii din Cutia cu Porcării și să-mi aduci... douăzeci de soloni, nu?

– Douăzeci e bine și cuviincios.

Pe când Locke le făcea semn lui Calo și lui Galdo să-l ajute să aranjeze scaunele la loc în jurul mesei, Jean se duse înapoi în vistierie unde, înghesuit pe peretele din stânga, se afla un cufăr înalt și îngust din lemn. Înălță capacul din balamalele-i scârțâitoare și începu să scormonească înăuntru, cu o expresie concentrată pe chip.

Cutia cu Porcării era umplută până la mai bine de jumătate de metru cu o grămadă sclipitoare de bijuterii, fleacuri, obiecte casnice și alte podoabe ieftine. Găseai acolo statuete de cristal, oglinzi în rame de fildeș sculptat, coliere și inele, suporturi de lumânări din cinci feluri de metale prețioase. Găseai până și câteva flacoane cu droguri și hapuri alchimice, învelite în postav, pentru protecție, și însemnate cu mici etichete de hârtie.

Cum nu se punea problema ca Ticăloșii Gentilomi să-i spună lui Capa Barsavi despre adevărata natură a operațiunilor pe care le desfășurau și cum nu aveau nici timpul și nici dispoziția necesară pentru a jefui case și a coborî pe hornuri, Cutia cu Porcării era un element de bază în șarada pe care o jucau. O umpleau o dată sau de două ori pe an, cumpărând în neștire din cămătăriile și piețele din Talisham și Ashmere, unde-și puteau procura toate cele de trebuință fără nici un ascunziș. O mai completau, dar numai sporadic și cu mare băgare de seamă, cu lucruri căpătate din Camorr, de obicei lucruri furate din capriciu de frații Sanza sau aduse de Goangă ca parte a permanentului său proces de educație.

Jean alese vreo două pocaluri din argint, o pereche de ochelari cu ramă de aur într-o cutie elegantă din piele și unul dintre flacoanele învelite. Apucându-le pe toate cu grijă într-o mână, numără apoi douăzeci de monede mici de argint de pe un raft, trânti capacul Cutiei cu Porcării și se grăbi înapoi în sala de mese. Goangă se reală-turase grupului și plimba în mod ostentativ un solon pe degete; ajun-sese să stăpânească acest truc cu numai câteva săptămâni înainte, după luni întregi în care îi privise pe frații Sanza, care puteau să facă asta cu ambele mâini deodată, schimbând direcția într-o sincronizare perfectă.

– Să zicem că am avut o săptămână ceva mai leneșă, spuse Jean. Oricum nimeni nu se așteaptă la minuni din partea unor hoți mărunți în nopți d-ăstea umede; am putea atrage atenția dacă am aduce prea mult. Sunt sigur că Înălțimea Sa va înțelege.

– Bineînțeles, zise Locke. E cât se poate de rezonabil așa. Se întinse și luă sticla învelită ca să o examineze mai îndeaproape; eti-cheta scrisă de mână îi dezvăluia conținutul: lapte îndulcit de opiu, un viciu al doamnelor bogate, făcut din mac ieremit uscat. Înde-părtă eticheta și postavul, apoi îndesă flaconul din sticlă fațetată, împreună cu dopul lui de bronz, în sacul de pânză. Restul prăzii avu aceeași soartă. Bun! Și-acum, mai am vreo fărâmă din Lukas Lehrwight? Ceva machiaj sau mimică? Întinse brațele și se învârti de câteva ori; Jean și cei doi Sanza îl asigurară că era întru totul Locke Lamora, pe moment. Ei bine, dacă suntem cu toții noi înșine, hai să

mergem să ne plătim taxele. Locke ridică săculețul cu obiecte „furate" și i-l azvârli cu nepăsare lui Goangă; băiatul scânci, scăpă moneda și prinse săculețul, care scoase un clinchet înăbușit de metal zgâlțâit.

– Și asta tot pentru educația mea morală este, nu-i așa?

– Nu, de data asta chiar sunt eu un ticălos leneș, pur și simplu, zise Locke. Măcar nu o să mai trebuiască să cârmești barja.

3

Plecară din Templul lui Perelandro pe la al treilea ceas al după-amiezii, luând-o prin tunelele de urgență și intrările secundare. O burniță caldă cădea din cerul care părea împărțit cu rigla și pana de către zei – nori întunecați și joși la nord, în timp ce soarele cobora încet în sud-vestul luminos și senin. Mirosul plăcut de ploaie rece căzând pe piatră fierbinte era peste tot, îndepărtând pentru scurtă vreme din aer miasmele obișnuite ale orașului. Ticăloșii Gentilomi se strânseră din nou laolaltă la docurile sud-vestice ale Cartierului Templelor, unde chemară o gondolă de închiriat.

Barca era lungă, decolorată de vânt și vreme, cu fund mic și cu un șobolan proaspăt omorât atârnat de verga de la proră, chiar sub un micuț idol de lemn al lui Iono; acesta trebuia să reprezinte o protecție fără seamăn împotriva răsturnării și a altor nenorociri. Cârmaciul era cocoțat la pupă, arătând ca un papagal în jacheta sa din bumbac, vărgată în roșu și portocaliu, și apărat de ploaie de o pălărie de paie cu boruri largi care-i cădeau peste umerii osoși. Se dovedi a fi unul dintre gondolierii clandestini și pungașii pe care-i știau, Vitale Vento Nervosul, din gașca Chipurilor Cenușii.

Vitale montă o umbrelă mucegăită din piele ca să-și protejeze cât de cât pasagerii și apoi începu să cârmească încet către răsărit, având într-o parte digurile înalte de piatră ale Cartierului Templelor și de cealaltă vegetația luxuriantă, în paragină, a Marei Camorrazza. Mara fusese cândva un labirint de grădini pentru un guvernator bogat din epoca Tronului Therin; acum era abandonată, în mare măsură, de straja orașului și bântuită de hoți de buzunare. Singurul motiv pentru care oamenii cumsecade se mai aventurau prin

primejdioasele sale coridoare verzi era faptul că Mara reprezenta inima unei rețele de punți care făceau legătura cu alte opt insule.

Jean se făcu comod și începu să citească dintr-un mic volum de versuri pe care îl avea îndesat la cingătoare, în vreme ce Goangă continua să practice manipularea monedei, chiar dacă de data asta folosea un gologan de aramă, care arăta mult mai puțin nelalocul lui în public. Locke și frații Sanza discutau probleme profesionale cu Vitale, a cărui slujbă implica și marcarea barjelor prost păzite și a celor încărcate din plin, spre atenționarea tovarășilor săi. În câteva rânduri, el făcu semne din mâini unor observatori ascunși pe țărm, în vreme ce Ticăloșii Gentilomi se făceau, politicos, că nu bagă de seamă.

Se apropiară de Dealul Umbrelor; chiar și în toiul zilei, acele culmi erau adâncite în beznă. Întâmplarea făcu ca ploaia să se întețească și mormintele deveniră neclare îndărătul unei neguri pâcloase. Vitale cârmi barca spre dreapta. În curând, îi conduse spre miazăzi, printre Dealul Umbrelor și Strungi, ajutat de curentul canalului care se vărsa în mare, acum animat de cerculețele făcute de picăturile de ploaie.

Traficul era tot mai redus și tot mai puțin onorabil pe canal, pe măsură ce se îndreptau către miazăzi; treceau din domnia fățișă a Ducelui Camorrului în regatul particular al lui Capa Barsavi. În stânga, cuptoarele din cartierul Fum-de-cărbune înălțau la cer coloane de negreală, înmulțindu-se și rărindu-se sub presiunea ploii. Vântul Ducelui avea să le împingă deasupra Căderii-cenușii, cea mai nearătoasă insulă din oraș, acolo unde găști și intruși se luptau pentru spațiu în ruinele înnegrite de fum ale vilelor unei epoci opulente de mult apuse.

O barjă care se îndrepta spre miazănoapte trecu prin stânga lor, emanând o duhoare de rahat vechi și de moarte nouă. În barjă se afla ceea ce părea a fi un întreg atelaj de cai morți, de care se ocupau vreo șase negustori de cai bătrâni; unii sfârtecau cadavrele cu tăișuri zimțate lungi de-un cot, în vreme ce alții desfăceau și ajustau cu frenezie, în ploaie, prelate pătate de sânge.

Nici un camorrean nu ar fi putut pretinde un tablou mai potrivit pentru imaginea și duhoarea Cazanului. Dacă Scursurile erau nimicite

de sărăcie, Lațul rău-famat, Mara Camorrazza de-a dreptul primejdioasă, iar Căderea-cenușii murdară și deprimată, Cazanul avea toate acestea la un loc și în plus, ca dobândă, disperarea umană. Duhnea ca un butoiaș de bere răsturnat în depozitul unui antreprenor de pompe funebre, într-o zi fierbinte de vară; majoritatea morților din acest cartier nu ajungeau până la gropile săracilor săpate de deținuți pe colinele Gorganului Cerșetorilor. Erau azvârliți în canale sau pur și simplu arși. Jachetele Galbene nu îndrăzneau să intre în Cazan decât în plutoane, și asta încă dinainte de Pactul Secret; nu se mai păstraseră temple aici de mai bine de cincizeci de ani. Cele mai primitive și mai nestăpânite găști ale lui Barsavi domneau pe străzile Cazanului; taverne de bătăuși, vizuini de Gaze și cercuri de jucători ambulanți erau îndesate perete-n perete cu familii înghesuite în adevărate văgăuni de șobolani.

Se spunea că o treime dintre Oamenii Potriviți din Camorr erau îngrămădiți în Cazan – o mie de pierde-vară și de cuțitari ciondănidu-se întruna și terorizându-și vecinii, nerealizând nimic și neîndreptându-se nicăieri. Locke provenea din Cuprins-de-Flăcări, Jean din confortabilul Colț de Miazănoapte. Înainte să ajungă în Dealul Umbrelor, Calo și Galdo fuseseră băieți din Scursuri. Numai Goangă era din Cazan și el nu vorbise niciodată de locul ăsta, în toți anii de când devenise un Ticălos Gentilom.

Privea fix acum la docurile lăsate în jos și la apartamentele ieftine stratificate, la rufele îmbibate de apă care fluturau pe frânghii. Străzile erau maronii de la pâcla nesănătoasă a vetrelor umede. Digurile împotriva inundațiilor erau în paragină, iar Sticla-străveche era în mare parte îngropată sub funingine și grămezi de bolovani. Moneda lui Goangă încetase să se învârtă pe încheieturile acestuia și stătea acum nemișcată pe dosul mâinii sale stângi.

Câteva minute mai târziu, Locke fu ușurat în sinea lui să treacă dincolo de inima Cazanului și să ajungă la digul subțire și înalt care marca marginea răsăriteană a Resturilor-de-Lemn. Cimitirul maritim al Camorrului oferea o priveliște de-a dreptul veselă în comparație cu Cazanul, care rămăsese acum la pupa bărcii.

Chiar era un cimitir; un golf larg, adăpostit, mai mare decât Piața Schimburilor, plin cu epavele săltărețe și legănate a sute de corăbii și de bărci. Pluteau cu carena în sus sau în jos, ancorate sau în voia valurilor, unele putrezind pur și simplu, în vreme ce altele erau sfâșiate din pricina ciocnirilor sau a bolovanilor de catapulte. Un strat de așchii mai mărunte plutea pe apă printre epave, precum spuma de pe-o supă rece, scufundându-se și apoi ridicându-se la suprafață odată cu mareea. Când se lăsa Lumina-falsă, tot gunoiul ăsta era, când și când, vălurit de trecerea nevăzută a făpturilor atrase aici din Golful Camorrului. În vreme ce toate canalele importante erau păzite împotriva intrărilor nedorite prin porți înalte din fier, Resturi-de-Lemn avea deschidere la mare în partea de miazăzi.

În inima Resturilor plutea o imensă navă dezafectată, fără catarge, lungă de peste cincizeci de metri și lată de peste douăzeci și cinci, bine ancorată cu lanțuri care coborau în apă, două la proră și două la pupă. Camorrul nu construise niciodată ceva atât de greoi și diform; vasul acesta era unul dintre produsele mai fericite din arsenalul îndepărtatului Tal Verrar, întocmai cum îi spusese Lanțuri lui Locke cu mulți ani în urmă. Corturi încăpătoare din mătase îi acopereau acum punțile înalte și plate; sub acele baldachine puteau fi date petreceri care să rivalizeze în decadență cu pavilioanele plăcerilor ieremite însă, pe moment, pe punți nu se vedeau decât formele învelite cu mantii ale unor oameni înarmați, care străpungeau ploaia cu privirile – Locke putea deosebi cel puțin o duzină dintre ei, grupați câte doi sau trei, cu arcurile lungi și arbaletele la îndemână.

Se puteau vedea oameni mișcându-se ici și colo prin Resturi. Unele dintre vasele mai puțin avariate adăposteau familii de intruși, iar altele erau folosite, pe față, drept puncte de observație de către echipe de oameni călițI. Vitale navigă pe canalele răsucite, printre epavele mai mari, având grijă să facă semne clare cu mâinile către oamenii de strajă, de fiecare dată când gondola trecea pe lângă ei.

– Regele Cenușiu a mai dat gata unul azi-noapte, mormăi el, opintindu-se la cârmă. O mulțime de băieți nervoși cu arme foarte grele și mari stau cu ochii pe noi chiar acum, puteți fi siguri de asta.

– Încă unul? Calo își miji ochii. Nu auzisem încă. Cine a pățit-o?

– Tesso Înaltul, din Coroanele Pline. L-au găsit în Apa-ruginită, țintuit de peretele unui magazin vechi, cu coaiele tăiate. Se scursese tot sângele din el, se pare.

Locke și Jean schimbară o privire, iar Vitale Nervosul mormăi:

– Vă știați, deci?

– Se poate spune și așa, zise Locke. A trecut ceva timp de-atunci...

Locke căzu pe gânduri. Tesso era – fusese – *garrista* al Coroanelor Pline, unul dintre oamenii care-i aduceau cei mai mulți bani lui Barsavi și prieten apropiat de-al lui Pachero, fiul mai mic al lui Capa. Nimeni din Camorr nu ar fi trebuit să se poată atinge de el (în afară de Barsavi și de Păianjen) și totuși țăcănitul ăla nevăzut care-și spunea Regele Cenușiu îl atinsese cât se poate de clar.

– Cu ăsta se fac șase, nu-i așa? zise Jean.

– Șapte, spuse Locke. Nu au mai murit atâția blestemați de *garrista* de când noi doi aveam cinci ani.

– Hehe, și când te gândești că într-o vreme te pizmuiam, Lamora, chiar și cu gașca asta măruntă a ta, interveni Vitale.

Locke se uită urât la el, încercând să pună piesele puzzle-ului cap la cap, fără succes, însă. Șapte șefi de găști în două luni; neavând mare lucru în comun în afară de distanța care le fusese acordată. Multă vreme, Locke se liniștise spunându-și că avea un rol prea mărunt în treburile lui Capa, dar acum începea să își pună întrebări. *Oare* era pe lista cuiva? Să aibă el cine știe ce însemnătate nebănuită pentru Barsavi, pe care Regele Cenușiu să vrea s-o termine cu o săgeată de arbaletă? Câți mai erau între el și acea săgeată?

– La naiba, zise Jean. De parcă lucrurile nu erau destul de complicate și așa.

– Poate că ar trebui să ne ocupăm de... trebușoara noastră. Galdo se mutase spre marginea gondolei și se uita primprejur în timp ce vorbea. Și după aceea poate că ar trebui să ne dăm la fund o vreme. Să vizităm Tal Verrar sau Talisham... sau măcar să te scoatem pe *tine* de aici, Locke.

– Prostii. Locke scuipă peste marginea bărcii. Îmi pare rău, Galdo! Știu că așa ar fi înțelept, dar gândește-te și tu. Capa nu ne-ar ierta-o *niciodată* dacă am fugi când îi arde buza mai tare. Ne-ar revoca

distanța și ne-ar pune sub supravegherea celui mai pervers și nenorocit ticălos pe care l-ar găsi. Nu putem fugi cât timp el rămâne. La naiba, Nazca mi-ar sfărâma genunchii cu un baros înainte ca altcineva să apuce să-mi facă ceva.

– Aveți compasiunea mea, băieți. Vitale își trecu vâsla dintr-o mână într-alta, împingând exact cum trebuie încât gondola să ocolească o grămadă de gunoaie prea mare ca să poată fi ignorată. Munca pe canal nu este ușoară, însă barem nu vrea nimeni să mă omoare din alte motive decât cele obișnuite. Voiați să vă las la Mormânt sau pe chei?

– Trebuie să trecem pe la Harza, spuse Locke.

– A, fiți siguri că-i într-o stare „deosebită" azi. Vitale începu să îi ducă spre marginea nordică a Resturilor, acolo unde câteva docuri din piatră ieșeau în afară în fața unui șir de magazine și de case de închiriat. Cheiul să fie, atunci.

4

Cămătăria lui Harza Făr'-de-Nădejde era unul dintre punctele de referință ale moșiei lui Capa Barsavi; deși erau multe alte magazine care plăteau ceva mai bine și *mult mai multe* care aveau patroni mai puțin ursuzi, nici unul dintre ele nu se afla la o aruncătură de băț de scaunul domnesc al lui Capa. Oamenii Potriviți care îi vindeau lui Harza prada obținută în cele mai creative moduri posibile puteau fi siguri că prezența lor îi va fi adusă la cunoștință și lui Barsavi. Și nu strica să întărești impresia că ești un hoț activ și responsabil.

– Păi sigur, zise bătrânul vadran pe când Jean ținea deschisă ușa blindată și cu grilaj pentru ceilalți patru Ticăloși Gentilomi. Era de așteptat ca numai cei mai puțin importanți *garrista* să îndrăznească să-și arate fețele într-o zi ca asta. Intrați, pui urâți de curve camorrene! Frecați-vă degetele alea unsuroase de therini de marfa mea minunată. Lăsați zoaie pe podelele mele frumoase.

Magazinul lui Harza era întotdeauna închis ca un coșciug, fie soare, fie ploaie; bucăți prăfuite de pânză erau trase peste ferestrele înguste și cu gratii, iar locul mirosea a lac de argint, mucegai, tămâie stătută și sudoare învechită. Harza însuși era un bătrân cu pielea albă

ca zăpada și cu ochi mari și apoși; încrețiturile și ridurile de pe chipul său păreau că alunecă tot mai jos, de parcă ar fi fost zămislit de un zeu un pic beat, care apăsase prea mult în țărâna muritoare. Făr'-de-Nădejde își căpătase porecla de pe urma strictei sale politici împotriva prelungirii creditului sau a împrumutului de monede; Calo remarcase cândva că, dacă bătrânul ar fi încasat o săgeată în cap, ar fi stat și ar fi așteptat ca aceasta să cadă singură mai degrabă decât să plătească un doftor ca să îl panseze.

În colțul din dreapta al magazinului, un tânăr voinic și cu un aer plictisit, care avea bronz ieftin pe toate degetele și cârlionți unsuroși atârnându-i în ochi, se foi pe scaunul înalt pe care stătea. La catarama cingătorii sale atârna o măciucă țintuită cu fier, iar el îi salută încet pe oaspeți, fără să zâmbească, de parcă aceștia ar fi fost prea proști ca să-i înțeleagă funcția.

– Locke Lamora, zise Harza. Sticluțe de parfum și lenjerie de damă. Tacâmuri și pocale. Metale zgâriate și ciobite, pe care nu le mai pot vinde nici unei persoane respectabile. Vă credeți *atât* de isteți, spărgătorilor de mâna a doua! Ați fura și rahatul de la fundul unui câine, dacă ați avea sacul potrivit ca să-l aduceți acasă.

– Interesant că ai pomenit de asta, Harza, pentru că în sacul ăsta – Locke luă săculețul de pânză din mâinile lui Goangă și îl ridică – se întâmplă să fie…

– Altceva decât rahat de câine; aud cum zornăie. Dă-l încoace și hai să vedem dacă ai adus din greșeală și ceva care să merite să fie cumpărat.

Nările lui Harza se dilatară când desfăcu săculețul și îi vărsă conținutul pe o perniță din piele de pe tejghea. Estimarea bunurilor furate părea singura formă de satisfacție senzuală ce-i mai rămăsese bătrânului, și se apucă de treabă cu entuziasm, cu degetele-i lungi și strâmbe tremurând de nerăbdare.

– Rahat. Înălță cele trei medalioane obținute de Calo și de Galdo. Nenorocit de terci alchimic și agate de râu. Nu-s bune nici de dat la porci. Doi gologani bucata.

– Cam puțin, zise Locke.

– Da' de unde, spuse Harza. Da sau nu?

– Șapte gologani toate trei.

– Doi ori trei face șase, zise Harza. Primește sau du-te și sucește-i coaiele vreunui rechin, că tot nu-mi pasă.

– Mda... păi atunci cred că o să primesc.

– Hhmmm... Harza examină pocalele de argint pe care Jean le alesese din Cutia cu Porcării. Ciobite, bineînțeles. Idioților, voi chiar nu puteți rezista să nu îndesați toate lucrușoarele argintii într-un nenorocit de sac aspru. Să spunem că le pot lustrui și trimite pe fluviu în sus. Un solon și trei gologani bucata.

– Un solon și patru gologani, zise Locke.

– Trei soloni și un gologan cu totul.

– Fie.

– Și asta. Harza ridică sticluța cu lapte de opiu, scoase dopul, mirosi, mormăi și închise flaconul la loc. Asta valorează mai mult decât viețile voastre, dar nu prea pot să fac mare brânză cu ea. Curvele alea împopoțonate își fac singure compoziția sau iau un alchimist să le-o facă; nu cumpără niciodată de la străini chestii gata preparate. Poate reușesc să i-o bag pe gât vreunui biet nenorocit care ia o pauză de struguri sau de Gaze. Trei soloni și trei baroni.

– Patru soloni și doi baroni.

– Nici zeii nu ar scoate de la mine patru soloni și doi baroni. Morgante însuși dacă ar apărea cu o sabie în flăcări și cu zece fecioare trăgându-mă de nădragi, poate că ar obține patru soloni și un baron. Tu primești trei soloni și patru baroni și cu asta gata.

– Fie. Dar numai pentru că ne grăbim.

Harza ținea socoteala cu o pană de gâscă și o bucată de pergament; își trecu degetele peste grămăjoara de inele ieftine a lui Calo, și Galdo și izbucni în râs.

– Cred că glumiți. Rahatul ăsta e la fel de bine-venit ca o grămadă de puli de câine retezate.

– Ei, hai...

– Barem pulile de câini aș putea să le vând cumpărătorilor de carne bătrână. Harza azvârli inelele de bronz și de aramă spre Ticăloșii Gentilomi, unul câte unul. Vorbesc serios. Nu mai aduceți rahaturi

de-ăstea; am cutii peste cutii pline cu nenorociri pe care n-o să le pot vinde cât oi mai trăi.

Ajunse la inelul din aur întrepătruns cu platină, încadrat în obsidian și diamant.

– Mmmm... Măcar ăsta valorează ceva. Cinci soloni. Punct. Aurul este veritabil, dar platina este o făcătură verrari ieftină, la fel de autentică precum un ochi de sticlă. Iar eu mă cac diamante mai mari de cinci-șase ori pe săptămână.

– Șapte soloni și trei baroni, zise Locke. Mi-am dat osteneala ca să pun mâna pe bucățica asta.

– Da' ce, trebuie să plătesc în plus doar pentru că fundul și creierul tău au făcut schimb de locuri la naștere? Nu cred; dacă așa ar fi stat lucrurile, aș fi auzit până acum. Ia-ți cei cinci soloni și zi mersi.

– Harza, te asigur că nimeni dintre cei care intră în magazinul ăsta nu zic...

Și tot așa – judecata aparent sumară, vorbele de ocară de-o parte și de cealaltă, încuviințarea smulsă de la Locke și scrâșnetul dinților care-i mai rămăseseră bătrânului când lua fiecare obiect și îl așeza dincolo de tejghea. Numaidecât, Harza făcu vânt lucrurilor neinteresante în sacul de pânză.

– Ei bine, bomboanelor, se pare că toate astea fac șaisprezece soloni și cinci baroni. Eu zic că-i mai bine decât să conduci o vidanjeră, nu-i așa?

– Sau decât să ții o cămătărie, da, replică Locke.

– Foarte amuzant! strigă bătrânul, în timp ce număra șaisprezece monede murdare din argint și cinci discuri mai mici de aramă. Iată legendara comoară pierdută a Camorrului. Ia-ți lucrurile și du-te naibii până săptămâna viitoare. Asta în caz că Regele Cenușiu nu îți face de petrecanie până atunci.

5

Ploaia deja se transformase în burniță când ieșiră din magazinul lui Harza, râzându-și în barbă.

– Lanțuri susținea că nu există libertate mai mare decât libertatea de a fi mereu subestimat, zise Locke.

– Pe toți zeii, da! Calo își dădu ochii peste cap și scoase limba. Dacă am fi mai liberi de-atât, am începe să plutim spre văzduh și să zburăm ca păsările.

Din marginea nordică a Resturilor-de-lemn, un pod înalt și lung din lemn, destul de larg cât să încapă doi oameni pe el, ducea drept la fortăreața lacustră a lui Capa. Patru oameni stăteau de strajă la țărm, cu armele ținute la vedere sub pelerinele ușoare. Locke presupunea că mai erau cel puțin tot atâția ascunși prin preajmă, avându-i în cătarea arbaletelor. Făcu din mâini semnele cuvenite ale lunii în curs, pe când se apropia, cu gașca sa după el; toți cei de față se știau între ei, dar formalitățile nu se discutau, îndeosebi în condițiile de acum.

– Salut, Lamora! Cel mai vârstnic bărbat din divizia de strajă, un tip vânos cu tatuaje reprezentând rechini urcându-i pe gât și obraji, până la tâmple, dădu mâna cu Locke; își încleștară brațele stângi. Ai auzit de Tesso?

– Da, salut și ție, Bernell! Unul dintre Chipurile Cenușii ne-a spus pe drumul încoace. Deci este adevărat? Țintuit de perete, coaiele și toate alea?

– Coaiele și toate alea. Îți închipui cum i-a picat asta șefului. A, și fiindcă tot veni vorba, Nazca a lăsat ordin: mi-a zis să nu te las să-ți plătești taxele până nu vorbești cu ea. Pentru taxe ai venit, nu?

Locke scutură o punguță cenușie: cei douăzeci de soloni ai lui Jean plus cei șaisprezece de la Harza și niște mărunțiș.

– Într-adevăr, am venit să ne facem datoria civică.

– Bine. Nu prea intră mulți pentru alte motive. Uite, știu că ai distanța asigurată, că Nazca ți-e prietenă și așa mai departe, dar poate că ar trebui să fii cu *mare* băgare de seamă în seara asta, bine? Sunt o mulțime de *pezon*-i prin preajmă, mai mult sau mai puțin la vedere. E ticsit locul, mai ticsit ca niciodată. Capa i-a luat chiar acum la întrebări pe unii din Coroanele Pline; vrea să știe pe unde-au umblat azi-noapte.

– Întrebări?

– Da, în măreţul stil clasic. Aşa că ai grijă cum te porţi şi nu face mişcări bruşte, bine?

– Am priceput, zise Locke. Mulţumesc pentru avertisment.

– N-ai pentru ce. Săgeţile de arbaletă costă şi ele bani. Şi-ar fi păcat să le irosim pe de-alde voi.

Bernell le făcu semn să treacă şi ei străbătură pasarela din lemn lungă de vreo nouăzeci de metri. Aceasta ducea la pupa vasului imens şi nemişcat, acolo unde scândurile carenei exterioare fuseseră tăiate şi înlocuite cu două uşi din scoruş, armate cu fier. Aici se aflau alte două străji, un bărbat şi o femeie, cu cearcăne adânci la ochi. Femeia ciocăni de patru ori pe când se apropiau, iar uşile se traseră înăuntru câteva secunde mai târziu. Înăbuşindu-şi un căscat, străjera se sprijini de peretele exterior şi îşi trase peste cap gluga mantalei-de-ulei. Nori întunecaţi veneau în goană dinspre miazănoapte, iar arşiţa soarelui începuse să se mai domolească.

Sala de primire a Mormântului Plutitor era de aproape patru ori mai înaltă decât Locke, căci punţile orizontale înghesuite ale vechiului galion fuseseră îndepărtate demult, în afară de covertă şi de punţile mijlocii, care slujeau acum de acoperiş. Podeaua şi pereţii erau din lemn de esenţă tare, de culoarea cafelei; pereţii despărţitori erau acoperiţi cu tapiţerii negre şi roşii, pe ale căror margini erau brodate, în fir de aur şi argint, desene cu dinţi de rechin.

Vreo şase ucigaşi plătiţi stăteau cu faţa spre Ticăloşii Gentilomi, cu arbaletele lăsate în jos. Bărbaţii şi femeile purtau apărătoare şi pieptare de piele peste tunici de mătase întărite cu fâşii subţiri de metal; gâturile le erau încinse cu gulere ţepene din piele. Un foaier mai dichisit ar fi fost decorat cu lămpi incandescente şi cu aranjamente florale; pe pereţii acestuia se puteau vedea coşuri din nuiele pline cu săgeţi de arbaletă şi poliţe cu săbii de rezervă.

– Pe loc repaus, zise o tânără, apărând în spatele cârdului de străji, ştiu că arată suspect, dar nu văd nici un Rege Cenuşiu printre ei.

Purta pantaloni bufanţi bărbăteşti şi o bluză neagră şi largă din mătase cu mâneci umflate pe sub o armură de protecţie din piele care părea să fi fost mai mult folosită decât menajată. Cizmele ei ţintuite cu fier (un gust la care nu renunţase niciodată) ţăcăniră pe podea în

timp ce păşea printre santinele. Surâsul său primitor nu îi cuprindea şi ochii, care săgetau nervos îndărătul lentilelor ochelarilor banali, cu ramă neagră.

– Îmi cer iertare pentru primirea asta, iubiţilor, spuse Nazca Barsavi, adresându-se tuturor Ticăloşilor, însă punându-şi o mână pe umărul stâng al lui Locke. Era cu vreo cinci centimetri mai înaltă decât el. Ştiu că-i înghesuială mare aici, dar voi patru va trebui să aşteptaţi. Numai *garrista* intră. Tati este prost-dispus.

Se auzi un ţipăt înăbuşit din spatele uşilor care duceau la camerele interioare ale Mormântului Plutitor, urmat de murmurul slab al unor glasuri răstite – zbierete, înjurături, încă un ţipăt.

Nazca îşi frecă tâmplele, dădu la o parte câteva bucle din părul ei negru şi oftă.

– Insistă cât se poate de mult ca nişte Coroane Pline să-i... destăinuie ceva. Îl are şi pe Bunătate Înţeleaptă cu el.

– Treisprezece zei! zise Calo. Mai bine că aşteptăm.

– Într-adevăr. Galdo băgă mâna în haină şi scoase un pachet cam umed de cărţi de joc. Lasă, că noi avem cu ce să ne umplem timpul aici. Pe termen nelimitat, dacă trebuie.

La vederea unui frate Sanza care oferea cărţi de joc, toţi străjerii din încăpere făcură un pas îndărăt; unii dintre ei păreau să ia în calcul cât se poate de serios ridicarea arbaletelor la loc.

– Of, nu şi voi, cretinilor, zise Galdo. Uitaţi, poveştile alea sunt nişte născociri. Toţi ceilalţi de la masă au fost pur şi simplu foarte ghinionişti în noaptea aia...

Dincolo de uşile largi şi solide se afla un coridor scurt, nestrăjuit şi pustiu. Nazca închise uşile de la foaier în spatele său şi al lui Locke, apoi se întoarse către el. Întinse mâna şi îi aranjă părul ud. Avea colţurile gurii lăsate în jos.

– Salut, *pezon*. Văd că nu prea mănânci.

– Ba mănânc mese regulate.

– Ar trebui să încerci să mănânci şi mult, nu doar consistent. Cred că ţi-am mai spus odată că arăţi ca un schelet.

– Iar eu nu cred că mai văzusem vreodată o fetiță de șapte ani beată rău, în public.

– Păi... Poate că oi fi fost beată rău atunci, dar acum sunt doar rea. Tati este foarte supărat, Locke. Am vrut să te văd înainte să intri la el – are niște... lucruri pe care vrea să le discute cu tine. Voiam să știi că, orice ți-ar cere, nu vreau ca tu... de dragul meu... adică, pur și simplu fii de acord, te rog. Fă-i pe plac, ai înțeles?

– Nici un *garrista* care ține la viață nu a încercat vreodată să facă altfel. Crezi că mă bate gândul să intru acolo, într-o zi ca asta, și să-l calc pe bătături cu bună știință? Dacă tatăl tău îmi spune „latră ca un câine", o să-i răspund: „Ce rasă, Înălțimea Voastră?"

– Știu. Iartă-mă. Însă ideea este următoarea: nu mai este el însuși. Acum se *teme,* Locke. Se teme cumplit și cu adevărat. A fost *posac* când a murit mama, dar la naiba, acum... acum strigă în somn. Bea vin și ia laudanum în fiecare zi ca să-și păstreze cumpătul. Înainte eu eram singura care n-avea voie să părăsească Mormântul, însă acum vrea ca și Anjais, și Pachero să rămână aici. Cincizeci de străjeri la datorie în orice moment. Până și Ducele are o viață mai relaxată. Tata și cu frații mei au țipat pe chestia asta toată noaptea.

– Păi, ăă... uite ce e, îmi pare rău, dar nu cred că te pot ajuta în privința asta. Și ce crezi că o să-mi ceară, mai exact?

Nazca îl țintui cu privirea, cu gura întredeschisă de parcă ar fi dat să spună ceva; apoi păru să se răzgândească, iar buzele i se strânseră a nemulțumire.

– La naiba, Nazca, aș sări în golf și aș încerca să ciomăgesc și-un rechin dacă mi-ai cere-o, nu glumesc, dar mai întâi ar trebui să-mi zici cât de *mare* și de *flămând* este. Pricepi?

– Da, uite, eu doar... o să fie mai puțin stânjenitor dacă o să-ți spună chiar el. Tu numai ține minte ce ți-am zis. Ascultă-l. Fă-i pe plac, iar noi doi o să lămurim problemele după aceea. Dacă o să mai fie un „după aceea".

– Ce vrei să spui cu dacă o să mai fie un „după aceea"? Nazca, mă îngrijorezi.

– Asta e, Locke. Asta e chestia *dură*. Tati s-a săturat de toată povestea asta cu Regele Cenușiu. Tesso avea în subordine șaizeci de cuțite,

dintre care zece îl însoțeau în permanență. Tesso era în grațiile tatei, și încă bine; avea planuri mari pentru el în viitorul apropiat. Însă de atâta vreme toate lucrurile s-au făcut la bunul plac al tatei încât... nu sunt sigură că știe cum să reacționeze acum. Așa că vrea să închidă prăvălia și să ne ascundă aici. Mentalitate de asediat.

– Hhmmm... Locke oftă. Nu pot spune că tot ce a făcut până acum nu este prudent, Nazca. El...

– Tati a *luat-o razna*, dacă-și închipuie că ne poate ține pe toți în fortăreața asta pentru totdeauna! Obișnuia să meargă la Ultima Greșeală în jumătate din nopțile săptămânii. Obișnuia să umble pe docuri, prin Mara, prin Strungi la orice oră voia. Azvârlea cu gologani în Alaiul Umbrelor. Ducele din Camorr se poate izola și cârmui legitim; Capa din Camorr nu poate face asta. Trebuie să fie *văzut*.

– Și să riște să fie omorât de Regele Cenușiu?

– Locke, de două luni sunt împotmolită în nenorocita asta de cadă din lemn, și lasă-mă să-ți spun ceva: *nu suntem mai în siguranță* aici decât am fi dacă ne-am îmbăia goi în cea mai murdară fântână din cea mai întunecată curte din Cazan. Nazca își încrucișase atât de strâns brațele sub piept, încât cuirasa ei de piele scârțâi. Și cum am putea fi, la urma urmei? Cine mai e și Regele ăsta Cenușiu? Unde se află? Cine sunt oamenii lui? Nu avem nici cea mai *vagă* idee – și totuși omul ăsta se întinde și ne omoară oamenii după bunul său plac și după cum socoate el de cuviință. Ceva e *în neregulă*. Dispune de resurse pe care noi nu le putem cuprinde cu mintea.

– Este isteț și norocos. Nici unul dintre lucrurile astea nu ține la nesfârșit, crede-mă.

– Nu-i doar isteț și norocos, Locke. Sunt de acord că există limite pentru ambele. Deci ce mai are în mânecă? Ce știe? Sau *pe cine* știe? Dacă nu am fost trădați, înseamnă că am fost întrecuți. Și sunt destul de sigură că nu am fost încă trădați.

– Încă?

– Nu face pe prostul cu mine, Locke! Treburile ar putea să mai meargă într-un fel sau altul cu tati și cu mine zăvorâți aici. Dar, dacă nu-l va mai lăsa nici pe Anjais sau pe Pachero afară să cârmuiască orașul, întregul regim se va duce la dracu'. Poate *garrista* consideră că-i

prudent ca unii dintre Barsavi să stea aici; însă, dacă ne vom ascunde cu *toții,* o să considere asta o lașitate. Și nu o să se mulțumească să șușotească pe la spate; o să caute imediat un alt Capa. Poate chiar mai mulți Capa noi. Sau poate pe Regele Cenușiu.

– Așa că frații tăi n-o să-l lase niciodată să îi închidă aici, firește.

– Depinde cât de mânios și de nebun ajunge bătrânul. Însă, chiar și dacă ar rămâne liberi să cutreiere orașul, asta rezolvă doar parțial problema. Îți repet: suntem întrecuți. Trei mii de cuțite la dispoziția noastră și, cu toate astea, năluca asta ne dă peste cap.

– Ce bănuiești că-i la mijloc? Vrăjitorie?

– Bănuiesc orice. Se zice că Regele Cenușiu poate omorî un om dintr-o atingere. Se zice că săbiile nu-l rănesc. Îi bănuiesc până și pe zei. Așa că frații mei cred că sunt nebună. Când privesc situația în ansamblu, li se pare că avem de-a face cu un război obișnuit. Ei cred că putem să supraviețuim, să încuiem bătrânul și surioara și să așteptăm până ne dăm seama unde trebuie să lovim. Însă *eu* nu văd nimic din toate astea. Eu văd un șoarece cu coada prinsă sub laba unei pisici. Și, dacă pisica nu și-a scos încă ghearele, *asta nu-i din pricina vreunui lucru făcut de șoarece.* Nu pricepi?

– Nazca, știu că ești nervoasă. O să ascult. Sunt ca o stâncă. Poți să zbieri la mine cât vrei. Dar ce pot să fac? Sunt un biet hoț, *cel mai mărunt* dintre hoții tatălui tău. Dacă-mi găsești vreo gașcă mai mică decât a mea, mă duc să joc cărți în gura unui rechin-lup. Eu...

– Am nevoie ca tu să mă ajuți să-l calmez pe tati, Locke. Trebuie să își revină cât de cât la normal, ca să ia din nou în serios ce-i zic. De aceea îți cer să te duci acolo și să te căznești să-i faci pe plac. *Mai ales* să-i faci pe plac. Arată-i un *garrista* credincios, care face orice i se cere, oricând i se cere. Când începe să facă planuri rezonabile pentru viitor, acela va fi semnul că revine la o stare de spirit cu care mă pot înțelege.

– Interesant, zise Locke. Și, aaa, descurajator.

– Tati obișnuia să spună că, la un moment dat, voi aprecia să am în preajma mea un om elegant căruia să-i dau ordine. Crede-mă, Locke, apreciez. Așa că... asta e.

La capătul scurtului coridor se afla o altă ușă dublă din lemn solid, aproape identică cu cea care dădea spre sala de primire. Însă ușa aceasta era închisă cu un drug și încuiată cu un mecanism Verrari automat și complicat, prins de gratii din fier lustruit. În lacătul din centrul ușii se puteau deosebi o duzină de găuri de chei; Nazca scoase două chei care-i atârnau pe un lanț de la gât și se așeză între Locke și ușă în așa fel încât el să nu poată vedea deschizăturile pe care le alesese. Se auzi o serie sacadată de păcănituri, precum și zgomotul mașinăriei din ușă; unul câte unul, pivoții ascunși se desfăcură și gratiile sclipitoare se desprinseră până când ușa se întredeschise la mijloc.

Din cameră se mai auzi un zbieret, de data asta puternic și intens fără ușa închisă care să-l înăbușe.

– E mai rău decât pare, zise Nazca.

– Știu ce face Înțeleptul pentru taică-tău, Nazca.

– Să știi e una. De obicei, Înțeleptul face doar unul sau doi. Azi, tati l-a pus pe nemernic să lucreze cu toptanul.

6

– Ți-am spus doar că nu îmi place să fac asta, zise Capa Barsavi. De ce mă forțezi să *insist?*

Tânărul cu păr negru era legat de un grilaj din lemn. Atârna cu capul în jos, avea cătușe de metal la picioare și mâinile întinse la maximum în jos. Pumnul greu al lui Capa îl izbi pe prizonier chiar sub braț; se auzi un sunet ca de baros zdrobind carne. Săriră câteva picături de sudoare și prizonierul zbieră, zvârcolindu-se în legăturile sale.

– De ce mă *jignești* așa, Federico? Încă un pumn în același loc, cu două dintre degetele grele ale bătrânului desfăcute cu cruzime. De ce nu ai măcar bunul-simț să-mi oferi o minciună convingătoare? Capa Barsavi îl plesni pe Federico peste gât cu latul palmei; prizonierul trase adânc aer în piept, răsuflând zgomotos când sângele, saliva și sudoarea i se scurseră în nas.

Inima Mormântului Plutitor semăna puțin cu o sală de bal opulentă, cu laturile curbate. O lumină chihlimbarie caldă cădea din globuri de sticlă suspendate pe lanțuri din argint. Scări duceau la

niște galerii de deasupra și din aceste galerii până la puntea acoperită cu pânză a vechii corăbii. O platformă mică era înălțată pe peretele din fund și acolo se afla scaunul larg din lemn, de pe care Barsavi își întâmpina de obicei oaspeții. Camera era decorată cu gust într-un mod discret și regal, iar astăzi duhnea a frică, sudoare și nădragi murdari.

Cadrul pe care era întins Federico cobora tocmai din tavan; un întreg semicerc de asemenea cadre putea fi coborât la nevoie, căci Barsavi mai făcea câteodată soiul ăsta de treabă într-un volum care necesita standardizarea procedurii. Șase dintre ele erau acum goale și stropite cu sânge; numai două mai țineau încă prizonieri.

Capa își ridică privirea cînd intrară Locke și Nazca; dădu încet din cap și le făcu semn să aștepte lângă perete. Bătrânul Barsavi rămăsese puternic ca un taur, dar trecerea anilor lăsase urme adânci. Era mai rotofei și mai moale acum, cu cele trei bărbi împletite cărunte completate de trei guși tremurânde. Avea cearcăne vineții la ochi, iar obrajii erau de un roșu bolnăvicios, specific băuturii. Impurpurat de osteneală, își azvârlise mantaua și lucra în cămașa de mătase.

În apropierea sa stăteau, cu brațele încrucișate la piept, frații mai mari ai Nazcăi: Anjais și Pachero Barsavi. Anjais era ca o versiune în miniatură a lui Capa, dacă scădeai treizeci de ani și două bărbi, în timp ce Pachero semăna mai mult cu Nazca, înalt, suplu și cârlionțat. Ambii frați purtau ochelari, căci orice fel de problemă cu ochii ar fi avut bătrâna Doamnă Barsavi, aceasta se transmisese la toți cei trei copii ai săi care supraviețuiseră.

De peretele îndepărtat se sprijineau două femei. Nu erau suple; brațele lor dezgolite și bronzate erau musculoase și încordate, străbătute de cicatrici și, cu toate că radiau o sănătate aproape sălbatic de bună, trecuseră de mult de anii tinereții. Cheryn și Raiza Berangias, gemene identice, erau cele mai renumite *contrarequialla* pe care le avusese vreodată cetatea Camorr. Lucrând numai în echipă, oferiseră la Sărbătoarea Schimburilor aproape o sută de reprezentații împotriva rechinilor, peștilor-diavol, felinarelor-morții și a altor prădători din Marea de Fier.

De aproape cinci ani, ele erau gărzile de corp personale ale lui Capa Barsavi, cât și călăii săi. Coamele lor lungi și sălbatice de păr negru ca tăciunele erau legate sub plase de argint care zornăiau de la dinții de rechin prinși în ele. Se zicea că fiecare dinte însemna un om ucis de gemenele Berangias în slujba lui Barsavi.

Ultimul, dar în nici un caz cel mai puțin alarmant în această adunare exclusivistă, era Bunătate Înțeleaptă, un bărbat cu capul rotund, de înălțime medie și de vârstă mijlocie. Părul său tuns scurt era galben ca untul, semn că provenea dintr-o familie therină din orașele apusene Karthain sau Lashain; ochii săi păreau să fie mereu umezi de emoție, deși expresia de pe chipul său nu se schimba niciodată. Era probabil cel mai potolit om din Camorr – putea smulge unghii cu dezinteresul calm al unui om care își lustruiește cizmele. Capa Barsavi era un torționar foarte iscusit, însă atunci când simțea că situația îl depășește, Înțeleptul nu îl dezamăgea niciodată.

– Nu știe nimic! Ultimul prizonier, încă neatins, zbieră ca din gură de șarpe când Barsavi îl mai plesni de câteva ori pe Federico. Capa, Înălțimea Voastră, vă rog, nici unul dintre noi nu știe nimic! Pe toți zeii! Nici unul dintre noi nu își aduce aminte!

Barsavi păși apăsat pe podeaua din lemn și îi închise gura celui de-al doilea prizonier, strângându-l cu cruzime și îndelung de beregată.

– Îți erau oare adresate ție întrebările? Ești nerăbdător să ai și tu parte de puțină acțiune? Ai fost destul de tăcut când ți-am trimis ceilalți șase prieteni pe fundul mării. De ce plângi pentru ăsta?

– Vă rog, rosti bărbatul printre sughițuri, trăgând aer în piept când Barsavi își mai slăbi strânsoarea ca să-i îngăduie să vorbească. Vă rog, n-are nici un rost! Trebuie să ne credeți, Capa, vă rog! V-am fi spus orice ați fi vrut să știți dacă am fi știut ceva. Nu ne aducem aminte! Pur și simplu nu...

Capa îl reduse la tăcere, pălmuindu-l cu răutate peste față. Pentru o clipă, singurul sunet care se auzi în cameră fură gâfâielile și suspinele înspăimântate ale celor doi prizonieri.

– Trebuie să vă cred? Nu trebuie să fac *nimic*, Julien. Îmi servești rahat și-mi spui că este friptură de vită? Erați atâția și nu puteți nici măcar să născociți o poveste ca lumea. Dacă ați încerca să mă mințiți

pe bune, tot m-aș enerva, dar barem aș *înțelege*. Dar voi ce faceți? Plângeți că *nu vă aduceți aminte*. Voi, cei mai puternici oameni din Coroanele Pline, după Tesso însuși. Aleșii săi. Prietenii săi, gărzile sale de corp, *pezon*-ii săi credincioși. Și vă smiorcăiți ca niște țânci spunându-mi că nu vă aduceți aminte pe unde umblați azi-noapte când s-a întâmplat ca Tesso să *moară*.

– Dar s-a întâmplat întocmai așa, Capa Barsavi, vă rog, este...

– Vă mai întreb o dată: erați la băut azi-noapte?

– Nu, în nici un caz!

– Fumați ceva? Cu toții, laolaltă?

– Nu, nimic de genul ăsta. În nici un caz nu... nu laolaltă.

– Gaze, atunci? Ceva de la alchimiștii perverși din Ierem? Un pic de extaz dintr-un praf?

– Tesso nu îngăduia...

– Ei bine, atunci... Barsavi îi trânti lui Julien un pumn direct în plex, aproape cu nepăsare. În timp ce bărbatul icnea de durere, Barsavi se întoarse și își ridică brațele cu jovialitate prefăcută. De vreme ce am eliminat orice explicație lumească posibilă pentru o asemenea părăsire a postului, în afară de vrăjitorie sau de intervenția divină... O, dar iertați-mă! Nu cumva ați fost fermecați chiar de zei? Că asta s-ar vedea ușor.

Julien se zbătu ca să scape de legături, roșu la față și clătinând din cap.

– Vă rog...

– Deci n-au fost zeii. M-am gândit eu. Vă ziceam... ei bine, vă ziceam că joculețul ăsta al vostru mă plictisește de moarte. Bunătate.

Bărbatul cu cap rotund își lăsă bărbia în piept și așteptă cu palmele întinse în sus, de parcă ar fi urmat să primească un cadou.

– Vreau ceva creativ. Dacă Federico nu vrea să vorbească, hai să-i dăm lui Julien o ultimă șansă de a-și da drumul la gură.

Federico începu să zbiere înainte ca Barsavi să termine de vorbit – vaietul ascuțit și hohotit al celui care se știe condamnat. Locke se trezi că strânge din dinți ca să nu tremure. Atâtea întâlniri cu măcelul ca fundal... zeii puteau fi perverși.

Bunătate Înțeleaptă se îndreptă către o măsuță de pe o parte a camerei, pe care erau o grămadă de păhărușe și un sac de pânză groasă legat cu un șnur la gură. Bunătate azvârli câteva pahare în sac și începu să-l lovească de masă; sunetul sticlei sparte și zornăitoare nu se auzea, fiind acoperit de țipetele sălbatice ale lui Federico, însă Locke și-l putea imagina cu destulă ușurință. După câteva momente, Bunătate păru mulțumit și porni încet spre Federico.

– Nu, nu, nu... vă rog, nu, nu...

Ținând nemișcat capul tânărului cu o mână, Bunătate îi trase iute sacul peste cap și față, până ajunse la gât, acolo unde strânse bine șnurul. Sacul înăbușea zbieretele lui Federico, care deveniseră iarăși ascuțite și neinteligibile. Bunătate începu apoi să frământe sacul, la început cu blândețe, aproape tandru; degetele lungi ale torționarului împingeau conținutul zimțat al sacului peste fața lui Federico. Pe suprafața sacului începură să apară pete roșii; Bunătate mânuia conținutul sacului de parcă ar fi fost un sculptor care dădea formă lutului. Din fericire, glasul lui Federico cedă și în următoarele câteva momente bărbatul nu mai scoase decât niște gemete răgușite. Locke se rugă în gând ca omul să-și fi găsit deja refugiul în nebunie, dincolo de durere.

Bunătate începu să maseze pânza mai viguros. Apăsa acolo unde ar fi trebuit să fie ochii lui Federico, apoi pe nas, pe gură și pe bărbie. Sacul se înroși și se înmuie tot mai mult, până când Federico încetă să se mai zbată. Când Bunătate își luă mâinile de pe sac acestea arătau de parcă ar fi stors roșii. Surâzând cu tristețe, lăsă dâre roșii pe lemn cu mâinile sale înroșite și se duse către Julien, uitându-se țintă la el, fără să spună nimic.

– Sunt sigur că, dacă te-am convins de *ceva* până acum, asta trebuie să fie neclintirea hotărârii mele, zise Capa Barsavi. Tot nu vrei să vorbești?

– Vă rog, Capa Barsavi, șopti Julien, nu este cazul. Nu am nimic să vă spun. Cereți-mi orice, absolut orice. Noaptea trecută este ca o foaie goală, nu-mi mai aduc aminte, vă rog, pe toți zeii, vă rog să mă credeți, c-aș spune orice. Suntem *pezon*-i credincioși, cei mai credincioși pe care-i aveți!

– Sper că nu. Barsavi păru că ajunsese la o hotărâre; le făcu semn surorilor Berangias și li-l arătă pe Julien. Doamnele cu plete negre lucrară iute și în tăcere, dezlegând nodurile care-l țineau prins de cadrul din lemn, lăsându-le pe cele care îi prindeau gleznele de gât. Îl înșfăcară fără nici un efort pe bărbatul tremurând, una de umeri și cealaltă de picioare. Credincios? Te rog... Suntem oameni în toată firea, Julien. Refuzul de a-mi spune adevărul despre ce s-a petrecut azi-noapte nu este un act de credință. M-ai lăsat la nevoie, așa că o să-ți plătesc cu aceeași monedă. În extrema stângă a imensei săli fusese deschis un geam de mărimea unui om; la nici un metru sub el se afla suprafața întunecată a apei de sub Mormânt. Podeaua din jurul deschizăturii era udă de sânge. O să te las și eu *pe tine.*

Julien mai zbieră o dată, când surorile Berangias îl împinseră prin deschizătură cu capul înainte; lovi apa cu un pleoscăit și nu mai ieși la suprafață. Capa avea obiceiul să păstreze tot timpul ceva primejdios sub Mormânt, ținut acolo de plase grele de frânghie întărită cu sârmă, care înconjurau ca o sită pântecele galionului.

– Bunătate, ești liber. Băieți, când vă chem eu puteți să aduceți niște oameni care să facă curat aici, dar acum duceți-vă și așteptați pe punte. Raiza, Cheryn – duceți-vă cu ei, vă rog!

Mișcându-se încet, Capa Barsavi se îndreptă către scaunul său vechi și confortabil și se așeză pe el. Gâfâia și tremura și mai tare în încercarea de a nu lăsa asta să se vadă. Un pocal din bronz mare cât o supieră era așezat pe măsuța de lângă scaunul său; Capa luă o înghițitură adâncă și păru să se concentreze asupra aburilor câteva momente, cu ochii închiși. Într-un sfârșit, reveni la viață și le făcu semn lui Locke și Nazcăi să se apropie.

– Ei bine... Dragul meu Jupân Lamora. Câți bani mi-ai adus săptămâna asta?

7

– Treizeci și șase de soloni și cinci gologani, Înălțimea Voastră.

– Hhmm... O săptămână cam slăbuță, se pare.

– Da, cu toate scuzele de rigoare, Capa Barsavi. Ploaia, ei bine... uneori e necruțătoare cu noi, cei care intrăm pe ferestre.

– Îhâm... Barsavi lăsă pocalul jos și își cuprinse mâna dreaptă cu palma stângă, mângâindu-și încheieturile înroșite ale degetelor. Mi-ai adus și mai mult, desigur. De multe ori. Săptămâni mai bune.

– A, da...

– Sunt câte unii care nu fac așa, să știi. Încearcă să îmi aducă mereu aceeași sumă, săptămână de săptămână, până când îmi pierd răbdarea și îi corectez. Știi cam ce au soiul acela de *garrista,* Locke?

– Ăă, o... viață foarte plictisitoare?

– Ha! Da, întocmai. Ce *statornic* din partea lor să aibă același venit în fiecare săptămână, astfel încât să-mi dea mereu același procent ca taxă. De parcă aș fi un țânc care nu observă chestii de-astea. Dar mai sunt și *garrista* de soiul tău. Știu că îmi aduci procentul cinstit, deoarece nu te temi să vii aici și să îți ceri scuze că ai câștigat mai puțin decât săptămâna trecută.

– Ăă, sper că nu sunt socotit sfios că împart atunci când balanța înclină în cealaltă parte...

– În nici un caz. Barsavi zâmbi și se așeză mai bine în scaun. De sub podea, din imediata apropiere a trapei pe care dispăruse Julien, se auzeau împroșcături de rău-augur și izbituri înăbușite. Mai presus de orice, tu ești cel mai corect și mai de încredere *garrista* din slujba mea. Ești ca un mecanism Verrari. Vii singur să îmi aduci partea, la timp și fără să aștepți să te chem. Așa ai făcut vreme de patru ani, săptămână de săptămână. Consecvent, de când a murit Lanțuri. Nici măcar o dată nu ai lăsat de înțeles că ar fi ceva mai important decât prezența ta înaintea mea, cu punga aia în mână.

Capa Barsavi arătă spre punguța de piele pe care o ținea Locke în mâna stângă și îi făcu semn Nazcăi. Formal, rolul ei în organizația lui Barsavi era cel de *finnicker,* cel care păstrează registrele. Putea să turuie totalul plăților făcute de orice gașcă din oraș, înșirând pe puncte săptămânile și anii, fără greșeală. Locke știa că ea aducea la zi, pe pergament, înregistrările plăților, pentru folosul personal al tatălui său, dar în ceea ce-i privea pe supușii lui Capa, aceștia credeau că fiecare bănuț din comoara sa legendară era catalogat numai și numai în spatele privirii ei reci și fermecătoare. Locke îi azvârli punga de piele, iar ea o înșfăcă din aer.

– Niciodată nu ți-a trecut prin gând să trimiți un *pezon* să facă treaba unui *garrista,* zise Capa Barsavi.

– Păi, ăă, sunteți mult prea bun cu mine, Înălțimea Voastră. Însă astăzi mi-ați ușurat alegerea, de vreme ce doar *garrista* au avut voie să treacă de ușă.

– Ei, nu te face că nu știi despre ce vorbesc. Știi prea bine. Nazca, scumpo, Locke și cu mine trebuie să rămânem singuri.

Nazca își aplecă adânc capul în fața tatălui său, făcându-i un semn iute și scurt și lui Locke. Se întoarse și porni spre ușa dublă de la intrare, tocurile sale de fier răsunând pe lemn.

– Am mulți *garrista* mai duri decât tine, spuse Barsavi după ce ea plecă. Mulți mai simpatizați, mulți mai fermecători, mulți cu găști mai mari și mai profitabile. Dar am foarte puțini care se străduiesc mereu să fie atât de curtenitori și de grijulii.

Locke nu zise nimic.

– Tinere, e drept că mă simt ofensat de multe lucruri, însă fii pe pace, curtoazia nu este unul dintre ele. Hai, relaxează-te! Nu îți pregătesc lațul.

– Să-mi fie cu iertare, Capa, dar... sunteți renumit pentru faptul că vă exprimați nemulțumirea într-un mod foarte... ăăă...

– Întortocheat?

– Lanțuri mi-a povestit îndeajuns despre cărturarii Colegiului Therin ca să pricep că principalul lor mod de a se exprima este, aaa, capcană verbală, zise Locke.

– Ha! Da. Când ți-o spune cineva că lupul își schimbă părul, dar năravul ba, să știi că minte, Locke – se pare că nici părul nu și-l schimbă. Barsavi chicoti și sorbi din vin înainte să continue: Trăim... vremuri tulburi, Locke. Blestematul ăsta de Rege Cenușiu a început să mă scoată din sărite. Pierderea lui Tesso este îndeosebi de... Ei bine, aveam planuri pentru el. Acum sunt obligat să aduc alte planuri la înaintare, mai devreme decât intenționam. Spune-mi, *pezon*... Ce părere ai despre Anjais și Pachero?

– Ăă, ha... Păi... părerea mea sinceră, Înălțimea Voastră?

– Amănunțită și sinceră, *pezon.* Îți poruncesc.

– A. Sunt foarte respectați, foarte buni la ceea ce fac. Nimeni nu râde pe la spatele lor. Jean zice că știu să se descurce foarte bine într-o luptă. Frații Sanza se gândesc de două ori înainte să joace cărți cu ei, ceea ce nu-i de colo.

– Asta aș putea să aud de la o mulțime de iscoade, la orice oră. Știu toate astea. Care este părerea *ta* personală despre fiii mei?

Locke înghiți în sec și îl privi pe Capa Barsavi drept în ochi.

– Păi, sunt demni de respect. Sunt buni la ceea ce fac și probabil că știu să se descurce într-o luptă. Nu se dau la o parte de la muncă și sunt destul de destupați la minte... însă... Înălțimea Voastră, să-mi fie cu iertare, o necăjesc pe Nazca în loc să-i asculte avertismentele și să-i urmeze povețele. Ea are răbdarea și subtilitatea pe care... pe care...

– Ei nu o au?

– Știați ce urma să zic, nu-i așa?

– Ți-am spus că ești un *garrista* grijuliu și plin de tact, Locke. Acestea sunt trăsăturile tale distinctive, deși ele implică multe alte calități. Încă de pe vremea uimitoarelor boacăne de la început, ai fost întotdeauna însăși *întruchiparea* unui hoț precaut, care își ține lăcomia în frâu. *Ai* fi foarte suspicios dacă ai simți o lipsă de precauție la ceilalți. Fiii mei au trăit toată viața într-un oraș care se teme de ei din pricina numelui lor de familie. Se așteaptă să fie respectați ca niște aristocrați. Sunt lipsiți de precauție și un pic neobrăzați. Trebuie să mă asigur că vor primi povețe chibzuite în lunile și anii care urmează. Eu n-o să trăiesc veșnic, chiar și după ce mă descotorosesc de Regele Cenușiu.

Siguranța jovială care răzbătu din glasul lui Capa Barsavi când spuse asta îi făcu lui Locke pielea de găină. Capa stătea într-o fortăreață pe care nu o mai părăsise de mai bine de două luni și bea vin într-un aer impregnat încă de sângele celor opt membri ai uneia dintre cele mai puternice și mai credincioase gărți ale sale.

Avea oare Locke în fața sa un om cu un plan subtil, care bătea departe? Sau Barsavi cedase în sfârșit, ca un geam de sticlă în flăcări?

– Mi-ar plăcea foarte mult să te am într-o poziție din care să le dai povețele necesare lui Anjais și lui Pachero, zise Capa.

– Ăă... Înălțimea Voastră, asta e cât se poate de... măgulitor, dar, vreau să spun, mă înțeleg destul de bine cu Anjais și cu Pachero, însă nu sunt chiar ceea ce s-ar putea numi un prieten apropiat. Mai jucăm cărți din când în când, dar... să fim serioși: nu sunt un *garrista* prea important.

– După cum ziceam. Chiar și cu Regele Cenușiu operând în orașul meu, tot am destui oameni mai duri ca tine, mai îndrăzneți, mai simpatizați. Nu spun asta ca să te jignesc, deoarece ți-am menționat deja calitățile. Și tocmai de calitățile *acelea* au ei neapărat nevoie. Nu duritate, îndrăzneală sau farmec, ci precauție calculată și chibzuită. Prudență. Ești cel mai prudent *garrista* pe care-l am la dispoziție; te consideri drept cel mai puțin important fiindcă faci cea mai puțină gălăgie. Și acum spune-mi – ce părere ai despre Nazca?

– Despre Nazca? Locke ciuli și mai mult urechile. Este... genială, Înălțimea Voastră. Poate reda cuvânt cu cuvânt conversații pe care le-am avut cu ea acum zece ani, fără să greșească deloc, mai ales dacă e ceva jenant pentru mine. Credeți că eu sunt prudent? Comparativ cu ea, eu sunt la fel de nesăbuit ca un urs în laboratorul unui alchimist.

– Da, spuse Capa. Da. Ea ar trebui să fie noul Capa Barsavi după ce n-oi mai fi eu, dar asta nu o să se întâmple. N-are nimic de-a face cu faptul că este femeie, să știi. Însă frații ei nu ar accepta nici în ruptul capului ca surioara lor să domnească peste ei. Sunt copiii mei și aș prefera să nu se omoare între ei pentru firimituri din moștenirea pe care intenționez să le-o las, așa că nu îi pot îndepărta, ca să-i fac ei loc. Ceea ce pot să fac și ceea ce trebuie să fac este să mă asigur că, la vremea potrivită, vor avea pe cineva sobru într-un loc de unde nu se vor putea descotorosi de el. Tu și Nazca sunteți prieteni buni, nu? Mi-aduc aminte când v-ați întâlnit prima oară, cu mulți ani în urmă... când obișnuia să stea pe genunchii mei și să pretindă că le poruncește oamenilor mei. În toți anii care au trecut, te-ai oprit mereu s-o vezi, i-ai oferit mereu cuvinte de alinare? Ai fost mereu *pezon*-ul ei credincios?

– Ăă... sper din toată inima că da, Înălțimea Voastră.

– Știu că-i așa. Barsavi luă o înghițitură sănătoasă din pocalul său de vin, apoi îl așeză la loc pe masă cu un zâmbet mărinimos pe chipul

său rotund și încrețit. Așa că ai încuviințarea mea: poți să îi faci curte fiicei mele.

Hai să începem să tremurăm, bine? ziseră genunchii lui Locke, însă această ofertă fu întrecută de o alta, venind din partea judecății sale, care îl îndemna să înțepenească pe loc și să nu facă nimic, precum un om care calcă apa atunci când vede îndreptându-se direct spre el o aripioară înaltă și neagră.

– O, zise el într-un sfârșit. Eu nu... nu mă așteptam...

– Sigur că nu, spuse Barsavi. Însă în privința asta avem țeluri complementare. Știu că tu și Nazca aveți sentimente unul pentru celălalt. Uniunea voastră te-ar aduce în familia Barsavi. Ai trece în responsabilitatea lui Anjais și a lui Pachero... iar ei în a ta. Nu pricepi? Un cumnat ar fi pentru ei mult mai greu de ignorat decât cel mai puternic *garrista.*

Barsavi își îndesă pumnul stâng în palma dreaptă și zâmbi iarăși larg, ca un zeu împurpurat la față ce binecuvântează de pe tronul său ceresc.

Locke trase adânc aer în piept. Nu era loc de întors; situația de față necesita un consimțământ total. Capa ar fi putut la fel de bine să-i pună o arbaletă la tâmplă. Muriseră oameni pentru că-i refuzaseră mult mai puțin lui Barsavi; să refuzi mâna fiicei sale ar fi echivalat cu o sinucidere deosebit de neplăcută. Dacă Locke se împotrivea planului, nu mai apuca să vadă zorii zilei.

– Sunt... sunt onorat, Capa Barsavi. Cât se poate de onorat. Sper că nu o să vă dezamăgesc.

– Să mă dezamăgești? În nici un caz. Acum, eu știu că unii dintre *garrista* mei au pus ochii pe Nazca de ceva vreme. Dar, dacă ar fi fost să-i atragă vreunul atenția, ar fi făcut-o până acum, nu? Ce surpriză o să aibă când or auzi vestea! La asta chiar că nu se așteptau!

Și drept dar de nuntă, se gândi Locke, *gelozia mânioasă a unui număr necunoscut de petitori lăsați cu buza umflată!*

– Atunci, cum... cum și când ar trebui să încep, Înălțimea Voastră?

– Ei bine, zise Barsavi, hai să-ți las câteva zile să te gândești. Între timp o să vorbesc eu cu ea. Desigur, pe moment nu se pune problema să părăsească Mormântul Plutitor. Însă, după ce ne-om descotorosi

de Regele Cenușiu, ei bine, mă aștept să începi să-i faci curte într-o manieră mai pitorească și mai publică.

– Vreți să spuneți, rosti Locke cu mare grijă, că ar trebui să încep să fur mai mult.

– Consideră asta drept provocarea mea, care vine la pachet cu binecuvântarea mea. Barsavi zâmbi afectat. Hai să vedem dacă poți rămâne prudent și în același timp să fii mai productiv. Eu cred că poți – și știu că nu ai vrea să ne dezamăgești, pe mine și pe fiica mea.

– Sigur că nu, Înălțimea Voastră. Eu... o să fac tot ce-mi stă în putință.

Capa Barsavi îi făcu semn lui Locke să se apropie și își întinse mâna, cu degetele întinse și cu palma în jos. Locke îngenunche înaintea scaunului lui Barsavi, luă mâna acestuia cu ambele mâini și sărută inelul lui Capa: acea familiară perlă neagră cu inima roșie ca sângele.

– Capa Barsavi, rosti el cu privirea în pământ.

Capa îl ridică iar în picioare, trăgându-l de umeri.

– Ai binecuvântarea mea, Locke Lamora. Binecuvântarea unui bătrân care își face griji pentru copiii săi. Te pun mai presus de mulți oameni primejdioși, făcând asta pentru tine. Sunt convins că ți-ai dat seama că fiii mei vor moșteni o funcție primejdioasă. Și dacă nu vor fi destul de atenți sau destul de duri pentru sarcina asta... ei bine, s-au văzut și lucruri mai ciudate. Într-o bună zi, orașul ăsta ar putea fi cârmuit de Capa Lamora. Ai visat vreodată la asta?

– Să spun drept, șopti Lamora, nu mi-am dorit niciodată puterea unui Capa, fiindcă nu aș vrea să am niciodată parte de problemele unui Capa.

– Uite, iar prudența aceea. Capa surâse și făcu semn către ușă, dându-i lui Locke încuviințarea să se retragă. Problemele unui Capa sunt cât se poate de reale. Însă tocmai m-ai ajutat să rezolv una dintre ele.

Locke porni spre intrare, cu gândurile învolburate. Capa rămase îndărăt, pe scaun, privind în gol, fără să mai zică nimic. Singurele sunete care se mai auzeau erau cel al pașilor lui Locke și al sângelui care picura regulat din sacul îmbâcsit de pe capul lui Federico.

8

– Ei bine, Nazca, dacă aș fi avut o mie de ani și aș fi văzut deja tot ce-i de văzut de vreo șase ori, *totuși,* ăsta ar fi fost *ultimul blestemat de lucru* la care m-aș fi așteptat vreodată!

Ea îl aștepta în micul hol de dincolo de foaier; îndată ce mecanismele automate sigilaseră ușa către sala principală, ea îi aruncă o privire crispată și plină de scuze.

– Dar nu înțelegi că ar fi fost *și mai ciudat* dacă ți-aș fi explicat înainte?

– Întreaga harababură o să se facă și mai mare. Uite ce e, te rog, nu interpreta asta greșit, dar... eu...

– Nu interpretez nimic greșit, Locke...

– Ești o prietenă bună și...

– Și eu simt la fel, și totuși...

– Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele...

– Nu, nu-i greu. Uite. Îl apucă de umeri și se aplecă ușor ca să îl privească drept în ochi. Ești un prieten bun, Locke. Probabil cel mai bun pe care-l am. *Pezon*-ul meu credincios. Țin nespus de mult la tine, dar nu... ca la un posibil soț. Și știu că tu...

– Eu... ăă...

– Locke, zise Nazca, știu că singura femeie care are cheia de la inima aia ciudată din pieptul tău se află la o mie de mile distanță. Și știu că mai degrabă ai suspina după ea decât să fii fericit cu altcineva.

– Serios?! Locke strânse din pumni. Se pare că e o chestie de cultură generală pe-aici. Pun rămășag că Ducele primește rapoarte regulate. Se pare că tatăl tău e singurul care *nu știe.*

– Sau căruia nu-i pasă. Nazca ridică din sprâncene. Locke, este ca de la Capa la *pezon.* Nu-i ceva personal. El dă ordinele și tu le execuți. În majoritatea cazurilor.

– Dar nu și-n ăsta? Credeam că o să te bucuri. Măcar face din nou planuri.

– Eu vorbeam de planuri *rezonabile.* Nazca zâmbi – un zâmbet adevărat de data asta. Haide, *pezon.* Cântă-i în strună câteva zile. Putem trece de perioada asta tulbure și să ne punem capetele la contribuție

ca să găsim o ieșire din situația asta. Doar e vorba de noi, nu? Bătrânul nu poate câștiga și nici n-o să-și dea seama că a pierdut.

– Bine. Dacă zici tu...

– Da, zic eu. Întoarce-te poimâine. O să uneltim atunci. O să scăpăm din capcana asta. Acum du-te și vezi-ți de băieții tăi. Și ai mare *grijă.*

Locke intră iar în sala de primire și Nazca închise ușa dublă în spatele lui; el se uită înapoi la ea, în timp ce spațiul dintre ușile negre se îngusta, ascunzând-o treptat privirii lui, până când se trânti în păcănitul încuietorilor. Ar fi putut jura că îi făcuse cu ochiul chiar înainte ca ușa neagră masivă să se închidă între ei.

– ... și asta e cartea pe care ai ales-o. Șasele de săgeată, zise Calo, ridicând o carte și arătând-o străjerilor din sala de primire.

– Să fiu al naibii, asta-i vrăjitorie! spuse unul dintre ei.

– Nu, este doar vechiul efect Sanza. Calo amestecă iar pachetul cu o mână și i-l întinse lui Locke. Vrei să încerci și tu, șefu'?

– Nu, mersi, Calo. Strângeți tot, băieți. Ne-am isprăvit treaba pe ziua de azi, așa că hai să nu-i mai deranjăm pe oamenii cu arbalete.

Își completă spusele cu câteva semne din mâini: *Complicații mari; discutăm în altă parte.*

– La naiba, ce foame mi-e, rosti Jean, preluând ideea din zbor. Hai să ne luăm ceva de la Ultima Greșeală și să mâncăm acasă.

– Da, spuse Goangă. Bere și tarte de caise!

– O combinație atât de dezgustătoare, încât simt o nevoie bizară să o încerc. Jean îl pocni peste ceafă pe cel mai mic Ticălos Gentilom, apoi o luă înainte, în timp ce gașca o luă spre puntea subțire din lemn care lega Mormântul Plutitor de restul lumii.

9

Cu excepția lui Capa Barsavi (care își închipuia că gașca lui Locke continua pur și simplu să stea pe trepte câteva zile pe săptămână chiar și acum, după ce murise Lanțuri), nimeni dintre Oamenii Potriviți din Camorr nu știa că Ticăloșii Gentilomi mai făceau câștiguri în afara Casei lui Perelandro. Calo, Galdo și Goangă închiriau camere în diverse locuri din Lat și din afara acestuia, mutându-se la fiecare

câteva luni. Vreme de ani buni, Locke și Jean păstraseră impresia că ar locui împreună. Printr-o mare întorsătură a sorții (deși nu își puteau da seama dacă aceasta era spre bine sau spre rău) Jean izbutise să facă rost de camerele de la al șaptelea cat din Turnul Dărâmat.

Noaptea era întunecată și ploioasă și nimeni din gașcă nu era deosebit de nerăbdător să urce scârțâitoarele trepte exterioare care se bălăngăneau pe partea nordică a turnului. Ploaia șuierătoare răpăia pe obloanele de la ferestre, iar vântul scotea un suspin straniu, când ascuțit, când șoptit, în timp ce trecea peste găurile și crăpăturile vechiului turn. Ticăloșii Gentilomi erau așezați pe pernele de pe podea, la lumina felinarelor de hârtie, și beau tacticos ce le mai rămăsese din bere, soiul mai deschis și mai dulceag preferat de majoritatea camorrenilor în defavoarea celui amar și negru din Verrari. Aerul era îmbâcsit, dar măcar cât de cât uscat.

Locke le spusese toată povestea în timpul cinei.

– Ei bine, zise Galdo, ăsta-i cel mai nenorocit lucru nenorocit care a nenorocit lucrurile pentru noi.

– Iar eu repet: ar trebui să ne retragem mai devreme din jocul cu Don Salvara și să ne pregătim să înfruntăm pericolul, completă Jean. Toată povestea asta cu Regele Cenușiu începe să mă sperie și nu ne putem permite să avem atenția distrasă, dacă Locke o să fie amestecat în miezul lucrurilor.

– Când ne oprim? întrebă Calo.

– Ne oprim chiar acum, zise Jean. Acum sau după ce mai scoatem un bon de ordine de la Don. Nu mai târziu.

– Mmmm... Locke se uită la drojdia rămasă pe fundul cupei sale din cositor. Am muncit mult pentru lovitura asta. Sunt sigur că putem să mai scoatem cel puțin cinci sau zece mii de coroane. Poate nu cele douăzeci și cinci de mii pe care speram să le stoarcem de la Salvara, dar destul cât să fim mândri de noi. Eu am încasat-o al naibii de tare, iar Goangă a sărit de pe o clădire pentru banii ăștia, nu uitați.

– Și am fost rostogolit vreo trei kilometri într-un afurisit de butoi!

– Ei, Goangă, spuse Galdo, nu-i ca și cum butoiul ăla vechi și rău ți-a sărit în cârcă pe o alee și te-a obligat să te bagi în el. Și îi dau dreptate lui Jean. Ți-am zis și-n după-amiaza asta, Locke. Chiar dacă

nu vrei să iei serios în calcul asta, putem măcar să facem niște pregătiri ca să te ascundem, la nevoie? Poate chiar să te scoatem din oraș?

– Tot nu-mi vine să cred că aud un Sanza sfătuindu-mă să fiu precaut, spuse Locke cu un rânjet. Credeam că suntem mai bogați și mai isteți decât oricine.

– O să mai auzi asta oricând există riscul să-ți ia vreunul beregata, Locke. Calo preluă argumentarea fratelui său. Mi-am schimbat părerea despre Regele Cenușiu, asta-i al naibii de sigur. Poate că țăcănitul ăla singuratic *este* mai tare decât trei mii ca noi. Ai putea fi una dintre țintele sale. Iar dacă Barsavi te vrea și mai aproape, în cercul său intim, asta nu face decât să te bage și mai mult în bucluc.

– Putem să nu vorbim despre beregate tăiate măcar o clipă? Locke se ridică și se întoarse către fereastra cu oblon dinspre mare. Se făcu că se uită la ea cu mâinile prinse la spate. Cine suntem noi, la urma urmei? Recunosc că am fost cât pe ce să sar în blestematul ăla de golf când mi-a servit Capa chestia asta. Dar am avut timp să mă gândesc, să înțeleg mai bine – l-am avut pe bătrânul vulpoi, nu-ncape vorbă. O să ne *mănânce din palmă*. Vorbesc serios, băieți. Suntem atât de buni la ceea ce facem, încât îi cere *Ghimpelui* din blestematul de Camorr *să se însoare cu fiică-sa!* Suntem atât de nevinovați, încât e *caraghios*.

– Și totuși, zise Jean, este o complicație care ar putea să ne dea peste cap planurile *pentru totdeauna*, nu o realizare cu care să ne fălim.

– Ba cum să nu ne fălim, Jean? Eu o să mă fălesc cu asta chiar acum. Nu înțelegi? Nu-i *cu nimic* diferit de ceea ce facem noi zi de zi. E o trebușoară pe specificul Ticăloșilor Gentilomi – numai că de data asta o să mă ajute și Nazca să o ducem la bun sfârșit. Nu putem pierde. Am tot atâtea șanse să mă însor cu ea cât am să fiu numit moștenitorul Ducelui Nicovante mâine-dimineață.

– Ai un plan?

Ochii lui Jean lăsau să se întrevadă atât curiozitate, cât și precauție.

– Nici pe departe. Nu am nici *cea mai vagă idee* ce o să facem. Însă așa încep *cele mai bune* planuri ale mele. Locke dădu pe gât ce-i mai rămăsese din bere și azvârli cupa de cositor în perete. Am băut berea, am mâncat tartele de caise, și spun: la naiba cu amândoi, Regele Cenușiu *și* Capa Barsavi. Nimeni nu o să ne sperie într-atât încât să

ieșim din jocul cu Don Salvara și nimeni nu o să ne facă lipeala, mie și Nazcăi, împotriva voinței noastre. O să facem ce-am făcut întotdeauna: așteptăm o ocazie, o înșfăcăm și câștigăm, la naiba!

– Hhmm... bine. Jean oftă. Dar ne lași măcar să ne luăm câteva măsuri de precauție? Și o să fii cu băgare de seamă când vii și pleci?

– Bineînțeles, Jean, bineînțeles. Fă-ne rost de niște locuri pe corăbiile potrivite; cheltuiește oricât e nevoie. Nu-mi pasă unde se îndreaptă, câtă vreme nu este Ierem. Putem să dispărem unde vrem câteva săptămâni și să ne furișăm înapoi după cum poftim. Calo, Galdo – duceți-vă la Poarta Vicontelui mâine. Lăsați-le niște atenții băieților în galben ca să putem ieși din oraș la o oră mai dubioasă, dacă va fi nevoie. Nu vă zgârciți la argint și la aur.

– Eu ce pot face? întrebă Goangă.

– Tu poți să ne păzești spatele. Ține-ți ochii larg deschiși. Stai la pândă în jurul templului. Arată-mi pe oricine ți se pare nelalocul său, pe oricine zăbovește prea mult. Dacă încearcă cineva să ne urmărească, vă *garantez* că ne pitim și dispărem ca pișatul în ocean. Până atunci, stați liniștiți: promit să mă dau drept Lukas Fehrwight cât mai mult în zilele următoare; pot folosi și niște deghizări mai ieftine.

– În cazul ăsta, rămâne așa, zise Jean încet.

– Jean, vă pot fi *garrista* sau pot fi doar tipul care cumpără bere și tarte atunci când toți ceilalți nu își mai găsesc pungile. Locke le aruncă o privire mult prea piezișă. Nu pot fi ambii; fie unul, fie celălalt.

– Sunt neliniștit, spuse Jean, deoarece nu-mi place să am atât de puține informații, cum mă tem că-i cazul. Îi împărtășesc bănuielile Nazcăi. Regele Cenușiu are ceva în mânecă, ceva ce nu putem cuprinde cu mintea. Jocul nostru este foarte delicat și situația noastră foarte... fluidă.

– Știu. Însă îmi urmez instinctul, și instinctul îmi spune să întâmpinăm chestia asta frontal și cu zâmbetul pe față. Uite ce e, zise Locke, cu cât facem asta mai mult, cu atât învățăm despre lucrurile pentru care cred că voia să ne pregătească Lanțuri de fapt. Adică *exact așa ceva*. Nu ne pregătea pentru o lume calmă și ordonată, în care să putem alege după bunul plac când să fim isteți. Ne pregătea pentru o situație *de rahat*. Ei bine, am ajuns în situația aia și eu spun că ne

putem ridica la înălțimea ei. Nu trebuie să mi se reamintească faptul că suntem în ape tulburi până la gât. Vreau doar, băieți, să vă amintiți că noi suntem blestemații ăia de rechini!

– La naiba, da! strigă Goangă. Știam eu că am avut dreptate când te-am lăsat să conduci gașca asta!

– Ei bine, nu pot să contrazic înțelepciunea evidentă a băiatului care sare de pe acoperișul templelor. Însă sper că observațiile mele au fost consemnate, spuse Jean.

– Cât se poate de consemnate, zise Locke. Primite, recunoscute și luate în considerare cu cea mai mare seriozitate. Pecetluite, legalizate și puternic imprimate pe esența mea rațională.

– Pe toți zeii, tu chiar ești voios în ce privește povestea asta, nu-i așa? Faci jocuri de cuvinte numai când te simți deosebit de senin în privința lumii.

Jean oftă, însă nu-și putu reține o urmă de surâs în colțul buzelor.

– Dacă vei ajunge să fii în primejdie, Locke, trebuie să înțelegi că îți vom ignora ordinele ca *garrista,* spuse Calo. Atunci ne vom pocni *prietenul* în ceafa aia groasă și îl vom scoate din Camorr într-o cutie. Am exact măciuca potrivită pentru treaba asta.

– Iar eu am cutia, completă Galdo. Dacă e să fiu cinstit, sunt ani de zile de când trag nădejde să o folosesc.

– Am consemnat și asta, cu mulțumiri, replică Locke. Însă cu mila Paznicului Strâmb, aleg să mă încred în *noi.* Aleg să mă încred în judecata lui Lanțuri. Mâine am niște treabă de făcut ca Fehrwight, iar poimâine voi merge să o văd din nou pe Nazca. Capa se va aștepta la asta, și sunt sigur că ea va veni cu niște idei până atunci.

Locke se gândi încă o dată la ultima oară când o văzuse și la felul în care-i făcuse cu ochiul pe când ușa dublă de lemn negru se trântise între ei. Toată viața sa, Nazca nu făcuse altceva decât să păstreze tainele tatălui ei. Însemna ceva pentru ea să aibă o taină pe care să o i-o poată ascunde lui?

INTERLUDIU

Băiatul care plângea pentru un cadavru

1

Părintele Lanțuri nu-i lăsă nici un răgaz de la educație lui Locke, a doua zi după vizita de la Ultima Greșeală. Cu capul încă zvâcnindu-i de la mahmureala provocată de romul din zahăr negru, Locke începu să învețe despre ordinele preoțești ale lui Perelandro și ale Binefăcătorului. Erau tot felul de semne din mâini și de intonații ritualice; metode de întâmpinare și înțelesurile care stau în spatele decorațiilor de pe robe. În cea de-a patra zi de când se afla în grija lui Lanțuri, Locke începu să stea pe trepte ca unul dintre „Inițiații lui Perelandro", învești mântat în alb și străduindu-se să arate umil și patetic într-un mod corespunzător.

Pe măsură ce trecură săptămânile, lecțiile lui Lanțuri începură să varieze. Locke făcea două ore de citit și de scris pe zi; șontâc-șontâc, mâzgăliturile sale deveniră tot mai citețe, până când frații Sanza anunțară că nu mai scria „ca un câine cu o săgeată prin creier". Locke fu îndeajuns de mișcat de laudele lor ca să le presare ardei iute pe paturi. Cei doi Sanza fură complet bulversați când încercarea lor de a se revanșa fu zădărnicită de paranoia totală pe care Locke încă o păstra după experiențele sale în Dealul Umbrelor și în molima din Cuprins-de-Flăcări; era pur și simplu imposibil să-l iei prin surprindere sau să-l prinzi dormind.

– Frații nu-și găsiseră nașul la năzbâtii până acum, îi zise Lanțuri lui Locke, pe când stăteau pe trepte într-o zi deosebit de calmă. Acum, se feresc de tine. Când o să înceapă să vină la tine pentru *sfaturi*, ei bine... atunci vei ști că i-ai îmblânzit.

Locke zâmbise, fără să spună nimic; chiar în acea dimineață, Calo se oferise să-l ajute la calcule dacă mezinul Ticălos Gentilom le dezvăluia gemenilor cum făcea să le observe micile capcane și să le facă inofensive.

Locke dezvălui foarte puține dintre trucurile sale de supraviețuire, însă acceptă ajutorul celor doi frați la aritmetică. Pentru fiecare problemă rezolvată, singura sa recompensă era una și mai grea din partea lui Lanțuri. În același timp, își începu lecțiile de vorbire în vadrană; Lanțuri dădea porunci simple în acea limbă, și odată ce Locke deveni îndeajuns de familiar cu ea, Lanțuri le interzicea adesea celor trei băieți să vorbească altfel vreme de ore în șir. Până și conversația de la cină se purta în limba aspră și ilogică de la miazănoapte. Lui Locke i se părea adeseori imposibil să spună ceva în vadrană fără să pară mânios.

– Nu o să auziți limba asta vorbită prea mult printre Oamenii Potriviți, dar o s-o auziți la docuri și printre negustori, asta-i al naibii de sigur, zise Lanțuri. Și când auziți pe cineva vorbind-o, nu lăsați să se înțeleagă că o știți, decât dacă este absolut necesar. Ați fi surprinși cât de aroganți sunt unii dintre nordicii ăștia în privința graiului lor. Voi doar faceți pe proștii și nu se știe niciodată ce porumbel le scapă pe gură.

Locke avu parte de și mai multe lecții în artele culinare; o dată la două nopți, el și Lanțuri trudeau la vatra de gătit, iar Calo și Galdo îl dădăceau zdravăn în tandem.

– Aceasta este *vicce alo apona*, cea de-a cincea Artă Frumoasă a Camorrului, spuse Lanțuri. Bucătarii-șefi din bresle deprind întrebuințările tuturor celor opt stiluri mai bine decât cele ale propriilor pute, însă tu va trebui să te mulțumești cu esențialul, pentru moment. Ține cont însă, esențialul nostru se pișă cu boltă pe ce au alții mai bun. Numai Karthain și Emberlain sunt pe-aproape; majoritatea vadranilor n-ar putea deosebi o bucătărie rafinată de un rahat de

șobolan înmuiat în ulei de lampă. Uite, ăsta este Vârf-de-Piper Auriu, iar ăsta ulei de măsline din Jereshti, și îndărătul lor păstrez coajă uscată de lămâie-cu-scorțișoară...

Locke găti tocană de caracatiță și fierse cartofi; tăie pere, mere și fructe alchimice hibride, din care curgea suc cu aromă de miere. Condimentă, asezonă și își mușcă limba într-o concentrare furioasă. Fu deseori arhitectul unor eșecuri înfiorătoare, azvârlite în spatele templului și date caprei. Însă, așa cum se perfecționase la toate celelalte, se perfecționă și la vatră; în curând, frații Sanza nu îl mai necăjiră și începură să se încreadă în aptitudinile sale de asistent când lucrau la propriile creații delicate.

Într-o noapte, cam la jumătate de an de la venirea sa în Casa lui Perelandro, Locke și cei doi Sanza colaborară la un platou de pui de rechini umpluți; aceasta era *vicce enta merre*, cea dintâi Artă Frumoasă, bucătăria făpturilor din mare. Calo scoase măruntaiele micilor rechini cu piele moale și îi îndesă cu ardei roșii și galbeni, umpluți la rândul lor cu cârnați și brânză-sângerie de către Locke. Ochii mici și holbați ai făpturilor fură înlocuiți cu măsline negre. După ce li se smulseră colții, gurile le fură umplute cu morcovi glazurați și cu orez, iar aripioarele și cozile fură tăiate și fierte în supă.

– Aaa, zise Lanțuri, când cina pregătită cu grijă dispăru în patru gâtlejuri recunoscătoare, masa asta a fost cu adevărat excelentă, băieți. Dar vreau să vă aud vorbind numai în vadrană cât timp faceți curat și spălați vasele...

Și tot așa; Locke fu dădăcit în arta așezării unei mese și în cea a servirii unor persoane de rang înalt. Învață cum să tragă un scaun și cum să toarne ceai și vin; împreună cu cei doi Sanza, urmă ritualuri de masă minuțioase, cu seriozitatea unor doftori care operează un pacient. Avu parte de lecții în domeniul vestimentar și învață cum să lege funde, cum să prindă cataramele de la pantofi și cum să poarte chestii scumpe precum ciorapii. De fapt, era dădăcit într-o varietate ametitoare de domenii, mai puțin în furat.

Când se apropie prima aniversare a sosirii lui Locke la templu, lucrurile se schimbară.

– Am niște obligații, băieți, le spuse Lanțuri într-o noapte, pe când se ghemuiau cu toții în grădina fără viață de pe acoperiș. Ăsta era locul unde prefera să discute cu ei problemele mai importante ale vieții lor, cel puțin atunci când nu ploua. Sunt obligații pe care nu le pot amâna, când vin anumiți oameni să-mi ceară să le onorez.

– Cum ar fi Capa? întrebă Locke.

– Nu de data asta. Lanțuri trase un fum lung din țigara sa obișnuită de după cină. De data asta am niște obligații față de alchimiștii întunecați. Știți despre ei, nu?

Calo și Galdo încuviințară șovăielnic; Locke clătină din cap.

– Ei bine, zise Lanțuri, există o Breaslă cinstită și bună a Alchimiștilor, însă aceștia sunt foarte pretențioși în privința persoanelor pe care le admit în rândurile lor și a treburilor pe care aceste persoane au voie să le facă. Alchimiștii întunecați sunt genul de motiv pentru care breasla *are* asemenea reguli stricte. Ei fac afaceri în prăvălii false, cu oameni ca noi. Droguri, otrăvuri, tot ce-ți trebuie. Capa domnește peste ei așa cum domnește și peste noi, dar nimeni nu încearcă să-i intimideze în mod direct. Nu sunt, ăă, genul de oameni pe care să vrei să-i superi. Jessaline d'Aubart este probabil cea mai bună dintre toți. Am, ăă, avut ocazia să fiu otrăvit cândva. Iar ea m-a ajutat. Așa că îi sunt dator și ea mi-a cerut să-i întorc serviciul. Vrea un *cadavru*.

– Gorganul Cerșetorilor, rosti Calo.

– Și o lopată, adăugă Galdo.

– Nu, are nevoie de un cadavru proaspăt. Cald încă, și zemos, cum s-ar zice. Vedeți voi, Breslele Alchimiștilor și Doftorilor au dreptul la un anumit număr de cadavre proaspete în fiecare an, prin decret ducal. Direct de pe eșafod, numai bun de tăiat și înțepat. Alchimiștii întunecați nu au parte de asemenea curtoazie, iar Jessaline are câteva teorii pe care vrea să le verifice. Așa că m-am hotărât ca voi, băieți, să ieșiți împreună la lucru pentru prima voastră lovitură. Vreau să găsiți un cadavru mai proaspăt decât pâinea de dimineață. Puneți mâna pe el fără să atrageți o atenție nedorită asupra voastră și aduceți-l aici, ca să i-l pot înmâna lui Jessaline.

– Să furăm un cadavru? Da' asta nu-i distractiv deloc, zise Galdo.

– Gândiți-vă la el ca la un test prețios al îndemânării voastre, spuse Lanțuri.

– Înseamnă că o să mai furăm și alte cadavre pe viitor? întrebă Calo.

– Nu vă pun la încercare abilitățile de a fura cadavre, dobitoc mic și neobrăzat, zise Lanțuri cu bunăvoință, vreau doar să văd cum *lucrați împreună* la ceva mai serios decât pregătirea cinei. Mă gândesc să vă dau tot ce-mi veți cere, fără să vă ofer indicii. Treaba asta va trebui să o pregătiți pe cont propriu.

– Tot ce cerem? spuse Locke.

– Câtă vreme este rezonabil, zise Lanțuri. Și vreau să subliniez un lucru: nu puteți face voi cadavrul. Trebuie să îl găsiți mort în mod onorabil, *de mâna altcuiva*.

Glasul lui Lanțuri fu atât de convingător când spuse asta, încât frații Sanza îl priviră pe Locke cu băgare de seamă câteva secunde, apoi se uitară unul la celălalt cu sprâncenele ridicate.

– Până când are doamna asta nevoie de el? zise Locke.

– Ar fi foarte mulțumită dacă l-ar primi în următoarele două săptămâni.

Locke încuviință, apoi își privi mâinile câteva secunde.

– Calo, Galdo, spuse apoi, stați voi pe trepte mâine cât mă gândesc eu la treaba asta?

– Da, răspunseră ei fără șovăire, iar Părintelui Lanțuri nu-i scăpă unda de speranță din vocile lor. Avea să își amintească acel moment tot restul vieții: noaptea în care cei doi Sanza acceptaseră că Locke urma să fie creierul operațiunii. Noaptea în care fuseseră *ușurați* să-l aibă pe el drept creierul operațiunii.

– Mort în mod onorabil, dar nu de mâna noastră și nici măcar gata țeapăn, zise Locke. Bine. Știu că putem s-o facem. O să fie ușor. Doar că nu știu încă de ce sau cum.

– Încrederea ta este încurajatoare, spuse Lanțuri. Însă vreau să ții minte că ești ținut în frâu foarte din scurt. Dacă se întâmplă ca vreo tavernă să ardă din temelii sau să izbucnească vreo răzmeriță, o să te azvârl de pe acoperișul ăsta cu drugi de plumb legați la gât.

Calo și Galdo se uitară iar la Locke.

– În frâu. Bine. Însă nu îți face griji, zise Locke. Nu mai sunt atât de nesăbuit ca înainte. Vreau să spun, ca atunci când eram mic.

2

A doua zi, înveșmântat într-o robă albă curată de-a ordinului lui Perelandro, brodată la mâneci cu fir de argint, Locke străbătu Cartierul Templelor pe cont propriu pentru prima oară, abia ajungând până la brâu celor din jurul său. Fu uluit să vadă cu câtă politețe era tratată roba sa (o politețe, pricepu el limpede, care în majoritatea cazurilor se răsfrângea doar parțial asupra bietului prost care o purta).

Majoritatea camorrenilor priveau Ordinul lui Perelandro cu un amestec de cinism și milă vinovată. Milostenia trufașă a zeului și a preoțimii sale pur și simplu nu se potrivea cu miezul aspru al firii orașului. Însă reputația Părintelui Lanțuri, care trecea drept o ciudățenie pitorească și pioasă, oferea unele avantaje. Oameni care, de bună seamă, glumeau împreună cu prietenii lor pe seama zâmbetelor fandosite ale preoților îmbrăcați în alb ai Zeului Cerșetor azvârleau totuși monede în ceaunul lui Lanțuri, întorcându-și privirea când treceau pe lângă templul acestuia. De asemenea, se dovedi că lăsau și un micuț inițiat în robă să treacă pe stradă fără să se ia de el; grupurile se dădeau ușor în părți și negustorii dădeau din cap aproape politicoși când Locke trecea printre ei.

Pentru prima oară în viața sa, Locke află ce senzație grozavă era să umbli în public deghizat ca lumea.

Soarele se cățăra în sus, spre amiază; era îngrămădeală mare și orașul răsuna de ecourile și murmurele gloatelor sale. Locke se îndreptă hotărât către colțul sud-vestic al Cartierului Templelor, acolo unde o pasarelă se arcuia peste canal, făcând legătura cu insula Vechii Cetăți.

Pasarelele erau o altă moștenire rămasă de la Eldrenii care domniseră aici înainte de sosirea oamenilor: arcade înguste din sticlă, nu mai largi decât șoldurile unui om obișnuit, dispuse în perechi peste majoritatea canalelor din Camorr și în câteva locuri de-a lungul Fluviului Angevin. Deși păreau netede, suprafețele lor sclipitoare erau

la fel de aspre ca pielea de rechin; pentru cei cu un anumit nivel de agilitate și de încredere, ele reprezentau, din multe puncte de vedere, singurul mijloc convenabil de traversare a apei. Traficul era întotdeauna într-un singur sens pe fiecare pasarelă; prin decret ducal, se stabilise că oricine mergea în direcția greșită putea fi împins în apă de cei cu drept de trecere.

Pe când trecea grăbit pe această pasarelă, gândindu-se intens, Locke își aduse aminte de una dintre lecțiile de istorie pe care i-o dăduse Lanțuri. Cartierul Vechii Cetăți fusese cândva reședința Ducilor din Camorr, cu veacuri în urmă, când toate orașele-state stăpânite de therini se supuneau unui singur tron din orașul imperial Therim Pel. Această ramură a nobilimii camorrene se temuse într-un mod atât de superstițios de turnurile din sticlă, de altfel în perfectă stare, lăsate în urma lor de către Eldreni, încât ridicase un palat masiv din piatră în centrul Camorrului de sud. Când unul dintre stră-străprede-cesorii lui Nicovante (când venea vorba despre asemenea detalii legate de istoria orașului, cunoștințele indiscutabil prodigioase pe care le poseda Locke se dizolvau într-o pâclă de indiferență totală) își mută reședința în turnul argintiu de sticlă numit Sălașul Corbului, fosta cetate a familiei devenise Palatul Răbdării: centrul municipal judecătoresc al Camorrului, așa cum era el. Jachetele Galbene și ofițerii lor erau încartiruiți acolo, la fel ca și magistrații Ducelui – doisprezece bărbați și femei care își prezidau cazurile în robe stacojii și cu măști de catifea, identitățile lor adevărate rămânând un secret pentru publicul general. Fiecare dintre ei era numit după una dintre lunile anului – Judecătorul Parthis, Judecătorul Festal, Judecătorul Aurim și așa mai departe –, deși toți prezidau de-a lungul întregului an.

Mai erau și temnițe acolo, și eșafoadele de pe Podul Negru care ducea la porțile Palatului, și multe *alte lucruri.* Deși Pactul Secret redusese mult numărul oamenilor care executau brusca și scurta coborâre de pe Podul Negru (și ce-i mai plăcea Ducelui Nicovante să pună asta pe seama propriei mărinimii), slujitorii Ducelui născociseră alte pedepse care erau spectaculoase, în cruda lor ingeniozitate, chiar dacă, tehnic, rămâneau neletale.

Palatul era o grămadă mare, pătrată, de piatră neagră și cenușie îngrămădită laolaltă, înalt de zece caturi; cărămizile imense din care erau construite zidurile fuseseră aranjate în mozaicuri simple, care acum se decoloraseră, prinzând forme fantomatice. Rândurile de ferestre cu arcade înalte care decorau celelalte nivele ale turnului erau din vitralii, cu modele predominant negre și roșii. Noaptea, o lumină de rău-augur ardea mereu în spatele acelor ferestre, precum niște ochi roșii și palizi în întuneric. Ferestrele nu erau niciodată întunecate; mesajul transmis era limpede.

Patru turnuri circulare și descoperite la vârf ieșeau din fiecare colț al Palatului, părând spânzurate în aer de la al șaselea sau al șaptelea cat în sus. Pe laturile acestora atârnau colivii negre din fier, în care prizonieri aleși special spre a fi chinuiți erau scoși în bătaia vântului câteva ore sau chiar zile, cu picioarele bălăbănindu-li-se. Însă până și acestea erau adevărate locuri din paradis comparativ cu cuștile de păianjen, un spectacol care i se înfățișă lui Locke (printre spinările și umerii adulților) când coborî de pe pasarelă și intră în mulțimea Vechii Cetăți.

Vreo șase cuști atârnau de turnul sud-estic al Palatului Răbdării, prinse de lanțuri lungi de oțel, legănându-se încet în vânt, ca niște mici păianjeni agățați de fire de mătase. Două dintre acestea se mișcau, una urcând încet, iar cealaltă coborând vertiginos. Prizonierilor condamnați la cuștile de păianjen nu li se dădea pace nici măcar o clipă, așa că alți prizonieri, condamnați la muncă silnică, trudeau la imensele cabestane din vârful turnului, lucrând în schimburi toată ziua, până când ocupantul unei cuști era socotit îndeajuns de zgâlțâit și de pocăit. Balansându-se, scârțâind și expuse stihiilor naturii pe toate părțile, cuștile urcau și coborau încontinuu. Noaptea, rugămințile și zbieretele ocupanților se puteau auzi chiar de la un cartier sau două depărtare.

Vechea Cetate nu era un cartier prea cosmopolit. În afara Palatului Răbdării, aici se mai aflau docuri, grajduri pentru Jachetele Galbene, birouri ale perceptorilor, scribilor și ale altor funcționari ducali și mici cafenele, unde avocați și grefieri liber-profesioniști încercau să facă rost de lucru de la familiile celor închiși în Palat. Câteva cămătării

și alte afaceri rezistau eroic în partea de miazănoapte a insulei, însă, în cea mai mare parte, erau date la o parte de afacerile mai cumplite ale stăpânirii Ducelui.

Celălalt punct de referință al cartierului era Podul Negru, care trecea peste largul canal dintre Vechea Cetate și Mara Camorrazza: o arcadă înaltă din piatră neagră clădită de oameni, împodobită cu felinare roșii înfășurate în lințolii negre, de ceremonie, care puteau fi coborâte cu câteva smucituri de frânghie. Spânzurătorile se făceau pe o platformă de lemn înălțată din partea de miazăzi a podului. Se zicea că stafiile neliniștite ale condamnaților erau purtate spre mare, dacă aceștia erau omorâți deasupra unei ape curgătoare. Unii credeau că aceste suflete pierdute se reîntrupau în rechini, ceea ce ar fi explicat de ce Golful Camorrului avea probleme atât de mari cu acele creaturi și ideea nu era chiar luată în derâdere. În ceea ce-i privea pe majoritatea camorrenilor, „azi joacă ursul la voi, mâine va juca la noi".

Locke se uită îndelung la Podul Negru, exersându-și acea capacitate pentru uneltire pe care Lanțuri i-o reprimase luni de-a rândul. Era prea tânăr ca să se analizeze singur, însă procesul uneltirii îi oferea o veritabilă plăcere; o simțea ca pe un ghem de căldură care-l furnica în adâncul stomacului. Nu avea un nume pentru ceea ce făcea, dar în carambolul gândurilor sale învolburate începu să se formeze un plan și, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât era mai mulțumit de sine. Noroc că gluga sa albă îi ascundea chipul de majoritatea trecătorilor, căci altfel aceștia ar fi văzut un inițiat al lui Perelandro uitându-se țintă la eșafod și rânjind sălbatic.

3

– Am nevoie de numele tuturor oamenilor care vor fi spânzurați în următoarele două săptămâni, îi zise Locke lui Lanțuri a doua zi, când stăteau pe treptele templului.

– Dacă ai avea ceva spirit de întreprinzător, așa cum sunt sigur că ai de fapt, ai putea face singur rost de ele și ți-ai lăsa în pace sărmanul, grăsanul și bătrânul stăpân, spuse Lanțuri.

– Așa aș face, dar am nevoie ca altcineva s-o facă în locul meu. Nu o să mai meargă dacă sunt văzut în preajma Palatului Răbdării înainte de execuții.

– Ce nu o să mai meargă?

– Planul.

– Oho! Micul și obraznicul pungaș din Dealul Umbrelor crede că îmi poate ascunde lucruri. Ce plan?

– Planul pentru furtul cadavrului.

– Îhâm. Mai ai și altceva ce-ai vrea să-mi spui despre el?

– Este genial.

Un trecător azvârli ceva în ceaun. Locke făcu o plecăciune, iar Lanțuri făcu din mână spre om, cu legăturile zăngănindu-i, și urlă:

– Cincizeci de ani de sănătate ție și copiilor tăi, și fie ca Patronul celor Oropsiți de Soartă să te binecuvânteze! Ar fi fost o sută de ani, dar mi-a sunat a jumătate de gologan, mormăi Lanțuri, după ce omul trecuse mai departe. Acum să revenim la planul tău genial. Știu că ai mai avut planuri îndrăznețe, însă nu știu sigur dacă ai mai avut vreunul *genial*.

– Atunci înseamnă că ăsta-i primul. Pe bune. Însă am nevoie de numele alea.

– Dacă trebuie, trebuie. Lanțuri se lăsă pe spate și își îndreptă șalele, icnind de plăcere în timp ce spatele îi scârțâia și pocnea. O să fac rost de ele la noapte.

– O să am nevoie și de niște bani.

– A, la asta mă așteptam. Ia cât îți trebuie din vistierie și însemnează în registrul contabil. Dar dacă-ți faci de cap...

– Știu. Drugi de plumb, țipăt, moarte.

– Ceva de genul ăla. Ești cam mic, să spun drept, însă chiar și-așa, bănuiesc că Jessaline ar putea afla unele lucruri de la cadavrul tău.

4

Ziua Pocăinței era ziua tradițională pentru execuții în Camorr. În fiecare săptămână, o mână de prizonieri posaci erau mânați afară din Palatul Răbdării, însoțiți de preoți și de străjeri. Amiaza era ceasul la care erau spânzurați.

La cel de-al optulea ceas al dimineții, când funcționarii din curtea Palatului își ridicau obloanele de lemn și se instalau pentru o zi lungă de spus „șterge-o, în numele Ducelui“ tuturor veniților, trei inițiați de-ai lui Perelandro, înveșmântați în robe albe, intrară în curte împingând o cotigă îngustă din lemn. Cel mai mic dintre ei se îndreptă spre primul funcționar disponibil; fețișoara sa subțire de-abia dacă se ridica peste tejgheaua cabinei funcționarului.

– Ia te uită, ce ciudat! zise funcționara, o femeie trecută de vârsta mijlocie și cu o constituție fizică asemănătoare unui sac de cartofi, deși pesemne nu atât de caldă sau de înțelegătoare ca aceștia. Te ajut cu ceva?

– O să fie spânzurat un om, spuse Locke. Astăzi la prânz.

– Nu mai spune! Și eu care credeam că-i un secret de stat...

– Îl cheamă Antrim. Antrim Ciungul, așa i se zice. Este...

– Ciung. Da, îl spânzură azi. Incendiere, furt, afaceri cu negustorii de sclavi. Fermecător om!

– Voiam să spun că este căsătorit, interveni Locke. Nevasta lui are planuri. În ceea ce-l privește.

– Uite ce e, a trecut vremea apelurilor. Saris, Festal și Tathris au pecetluit condamnarea la moarte. Antrim Ciungul e în mâinile lui Morgante acum, și apoi va trece în cele ale lui Aza Guilla. Nici măcar unul dintre căcățeii drăgălași ai Zeului Cerșetor nu-l mai poate ajuta acum.

– Știu, zise Locke. Nu vreau să fie cruțat. Nevesti-sii nu îi pasă dacă e spânzurat. Sunt aici pentru cadavru.

– Serios? Pentru prima oară, o curiozitate reală fulgeră în ochii funcționarei. Asta chiar că-i ciudat. Ce-i cu cadavrul?

– Nevastă-sa știe că omul merită să fie spânzurat, însă vrea ca el să aibă o șansă în plus. Cu Doamna Tăcerii Îndelungate, mă-nțelegeți. Așa că ne-a plătit să-i luăm cadavrul și să i-l ducem în templul nostru. Ca să aprindem lumânări și să ne rugăm pentru mijlocirea lui Perelandro, vreme de trei zile și trei nopți. După aceea îl îngropăm.

– Așa deci, spuse funcționara. Cadavrele sunt date jos după vreun ceas și azvârlite în gropi de pe Gorganul Cerșetorilor. Mai mult decât ar merita, dar măcar e curat așa. Nu prea obișnuim să le dăm oricui cere unul.

– Știu. Stăpânul meu nu poate vedea, nici nu poate părăsi templul, altfel ar fi fost aici să vă explice chiar el. Însă așa, ne are doar pe noi. M-a pus să vă spun că știe ce neplăceri vă producem.

Mânuța lui Locke apăru peste marginea tejghelei, iar când se retrase în urma ei rămase o punguță din piele.

– Vai, *cât* de politicos din partea lui! Știm cu toții ce devotat este Părintele Lanțuri. Funcționara ascunse iute punga sub tejghea și o scutură un pic; aceasta zornăi, iar ea mormăi: Încă avem neplăceri, totuși.

– Stăpânul meu v-ar fi foarte recunoscător pentru orice ajutor ne-ați putea da.

Încă o pungă apăru pe tejghea și funcționara chiar scăpă un zâmbet.

– Nu este cu neputință, zise ea. Dar nici sigur nu este încă.

Locke făcu să apară o a treia pungă, iar funcționara încuviință:

– În cazul ăsta, o să vorbesc cu Stăpânul Funiilor, micuțule.

– Ne-am adus chiar și propria cotigă, spuse Locke. Nu vrem să vă facem necazuri.

– Sunt sigură că nu o să-mi faceți. Mina sa se îmblânzi pentru o clipă. Nu am vrut să jignesc prin ceea ce am zis despre Zeul Cerșetor, băiete.

– Nu am socotit-o o jignire, doamnă. La urma urmei, este ceea ce facem noi. O blagoslovi cu ceea ce i se păru lui a fi cel mai încântător zâmbet al său. Nu mi-ați dat ceea ce am cerut pentru că v-am cerut, din bunătatea inimii dumneavoastre, fără să fie vorba de bani la mijloc?

– Ba *cum să nu!*

De data asta chiar îi făcu cu ochiul.

– Douăzeci de ani de sănătate dumneavoastră și copiilor dumneavoastră, spuse Locke, făcând o plecăciune și dispărând temporar sub tejghea. Și fie ca Patronul celor Oropsiți de Soartă să vă binecuvânteze!

5

Fu o execuție scurtă și rapidă; Stăpânii Funiilor Ducelui erau cât se poate de experimentați la meșteșugul ăsta. Nu era prima execuție pe care o văzuse Locke, nici nu avea să fie ultima. El și frații Sanza avură chiar timp să facă toate gesturile reverențiale cuvenite, când,

în ultima clipă, unul dintre condamnați imploră binecuvântarea lui Perelandro.

Traficul fusese oprit pe Podul Negru pe durata execuțiilor; un mic grup de străjeri, spectatori și preoți începură să se învârtă pe-acolo, după ce trecu ceasul respectiv. Cadavrele se răsuceau în briza de sub ele, cu funiile scârțâind; Locke și cei doi Sanza păstrară o distanță respectuoasă cu cotiga lor.

În cele din urmă, Jachetele Galbene începură să dea jos cadavrele, unul câte unul, sub privirea atentă a câtorva dintre preoții lui Aza Guilla. Cadavrele fură așezate cu grijă într-o căruță descoperită, trasă de doi cai negri împodobiți cu negrul și argintiul specifice ordinului Zeiței Morții. Ultimul cadavru dat jos fu cel al unui bărbat vânjos, cu o barbă lungă și cu capul ras; mâna sa stângă se sfârșea cu un ciot roșu încrețit. Patru Jachete Galbene duseră acest trup până la cotiga unde așteptau băieții; o preoteasă de-a lui Aza Guilla îi însoțea. Locke simți cum îi trece un fior pe șira spinării când acea mască impenetrabilă din plasă argintie se aplecă spre el.

– Frățiorii mei din ordinul lui Perelandro, zise preoteasa, pentru ce mijlocire vreți să vă rugați în numele acestui om?

Glasul său era cel al unei femei foarte tinere, pesemne nu mai mare de cincisprezece-șaisprezece ani. Aceasta nu făcu decât să-i sporească ciudățenia în ochii lui Locke, și el se trezi că are gâtul uscat deodată.

– Ne rugăm pentru orice ni se va da, spuse Calo.

– Nu ne stă-n puteri să ghicim voia celor Doisprezece, continuă Galdo.

Preoteasa își înclină foarte ușor capul.

– Mi s-a zis că *văduva* acestui om ar fi cerut ca el să fie înhumat în Casa lui Perelandro înainte de îngropare.

– Se pare că a crezut că s-ar putea să-i ajute, să ne fie cu iertare, spuse Calo.

– Nu este nemaiîntâlnit. Însă este mult mai obișnuit ca toți cei mâhniți să ceară mijlocirea *noastră* la Doamnă.

– Stăpânul nostru, izbuti Locke să grăiască, i-a făgăduit solemn bietei femei că o să ne dăm osteneala. De bună seamă, de ne ținem

cuvântul nu o facem ca să vă supărăm pe dumneavoastră sau pe Preafrumoasa Doamnă.

– Desigur. Nu am vrut să las de înțeles că ați greșit cu ceva; Doamna îl va cântări la urmă, orice s-ar spune și s-ar face până ca trupul să fie înmormântat. Făcu un gest și Jachetele Galbene așezară trupul în cotigă. Unul dintre ei desfăcu un linţoliu ieftin de bumbac şi îl puse peste cadavrul lui Antrim, lăsându-i descoperit doar creștetul. Fie ca Doamna Îndelungatei Tăceri să vă binecuvânteze, pe voi și pe stăpânul vostru!

– Să vă binecuvânteze Patronul celor Oropsiți de Soartă! rosti Locke, în timp ce el și cei doi Sanza se aplecau de la mijloc în unison; un șnur de argint împletit la gâtul preotesei arăta că era mai mult decât o simplă inițiată, ca ei. Pe dumneavoastră și pe frații și surorile dumneavoastră.

Frații Sanza trecură în partea din față a cotigii, iar Locke trecu în spate, ca să o împingă și să păstreze povara echilibrată. Își regretă imediat alegerea; spânzurarea umpluse nădragii omului cu propriul rahat și mirosul începuse să se înalțe. Strângând din dinți, Locke strigă: Spre Casa lui Perelandro, cu toată demnitatea.

Înaintând cu greutate, cei doi Sanza traseră cotiga de-a lungul părții de apus a Podului Negru, iar apoi se întoarseră către miază-noapte, îndreptându-se spre podul larg și jos care ducea la cartierul de răsărit al Pieței Schimburilor. Era un drum oarecum ocolit spre casă, dar nu dădea deloc de bănuit – cel puțin până când cei trei băieți înveșmântați în robe albe ajunseră destul de departe de oricine îi văzuse părăsind locul execuției.

Mișcându-se ceva mai repede (și bucurându-se de respectul suplimentar pe care i-l aducea mortul – în afară de Locke, care era încă în direcția vântului și simțea din plin efectele ultimului act zadarnic din viața bietului nefericit), o cotiră la stânga și se îndreptară către podurile dinspre Fauria.

Odată ajunși acolo, se grăbiră spre miazăzi și trecură în cartierul Videnza; o insulă relativ curată și spațioasă, bine patrulată de Jachetele Galbene. În inima Videnzei se afla o piață pentru negustori și meșteșugari; nume cunoscute, care disprețuiau harababura

învolburată a Pieței Schimburilor. Aceștia își conduceau afacerile de la primele caturi ale caselor elegante, vechi și lăsate, care erau mereu proaspăt tencuite și văruite peste bârnele lor de lemn. Prin tradiție, acoperișurile cu țigle din cartier erau smălțuite în culori vii și neregulate: albastre, mov, roșii și verzi, ele agățau privirile și sclipeau ca sticla în arșița soarelui.

La intrarea dinspre miazănoapte în această piață, Calo țâșni de lângă cotigă și se pierdu în mulțime; Locke veni din spate (murmurând rugăciuni de mulțumire) și îi luă locul. Astfel dispuși, își traseră strania povară spre prăvălia lui Ambrosine Strollo, prima doamnă a lumânărarilor camorreni, însăși furnizoarea Ducelui.

– Dacă există vreo fărâmă bicisnică de camaraderie veritabilă în Camorr, le spusese cândva Lanțuri, un locșor unde numele lui Perelandro nu este rostit cu un soi de dispreț compătimitor, trebuie să fie Videnza. Negustorii sunt oameni zgârciți, iar meșteșugarii sunt apăsați de griji. Totuși, cei care obțin un câștig frumușel din meseria lor *sunt* oarecum fericiți. Au parte de cea mai bună dintre lumile la care pot aspira oamenii de rând. Asta în cazul în care nu au de-a face cu de-alde noi.

Locke fu impresionat de răspunsul pe care el și Galdo îl primiră când traseră cotiga în fața casei cu patru caturi a Doamnei Strollo. Aici, atât negustorii, cât și clienții își plecară capetele pe când cadavrul trecea pe lângă ei; mulți dintre ei chiar făcură gestul mut de binecuvântare în numele celor Doisprezece, atingându-și cu ambele mâini mai întâi ochii, apoi buzele și în cele din urmă inima.

– Dragii mei, zise Doamna Strollo, ce onoare și ce misiune *neobișnuită* trebuie că aveți.

Era o femeie zveltă, care îmbătrânea frumos, la mii de ani-lumină în direcție opusă față de funcționara cu care negociase Locke în acea dimineață. Întreaga atitudine a lui Strollo exprima un respect curtenitor; se purta de parcă cei doi mici inițiați roșii la față și asudând masiv sub robe ar fi fost preoți dintr-un ordin mai puternic. Dacă putea mirosi mizeria din nădragii lui Antrim, se abținea să menționeze.

Stătea la fereastra dinspre stradă a prăvăliei sale, sub o acoperitoare masivă din lemn, care era trasă jos în timpul nopții, ca să

apere locul de răufăcători. Fereastra avea cam trei metri lățime și pe jumătate în înălțime, iar Doamna Strollo era înconjurată de lumânări, stivuite strat peste strat, șir după șir, precum casele și turnurile unui oraș de ceară ireal. Globurile alchimice înlocuiseră în mare parte lumânările ieftine ca sursă de lumină pentru nobili și nenobili laolaltă; puținii jupâni lumânărari rămași contraatacau amestecând parfumuri tot mai plăcute în creațiile lor. În plus, mai erau și nevoile ceremoniale ale templelor și credincioșilor din Camorr – nevoi pe care lumina rece a sticlei nu o putea satisface corespunzător, în opinia majorității.

– Îl înhumăm pe acest om vreme de trei zile și trei nopți înainte de înmormântare, spuse Locke. Stăpânul meu are nevoie de lumânări noi pentru ceremonie.

– Bătrânul Lanțuri, vrei să spui? Bietul și dragul de el... Hai să vedem... o să aveți nevoie de levănțică pentru curățenie, floare-sângerie de toamnă pentru binecuvântare și trandafiri sulfuroși pentru Preafrumoasa Doamnă, nu?

– Da, vă rog, zise Locke, scoțând la iveală o pungă jerpelită din piele, care zornăia de arginți. Și câteva candele fără miros. Câte șase din fiecare.

Doamna Strollo alese cu grijă lumânările și le împachetă în postav ceruit („un dar din partea casei, murmură ea când Locke dădu să deschidă gura, și poate că am pus ceva mai multe decât șase din fiecare în pachet). Locke încercă să protesteze de formă, dar bătrâna surzi în mod convenabil câteva secunde esențiale, cât isprăvi de împachetat marfa.

Locke plăti trei soloni din pungă (având grijă să o lase să vadă că mai erau încă o duzină înăuntru) și, trăgându-se îndărăt, le ură Doamnei Strollo și copiilor ei o sută de ani de sănătate în numele Patronului celor Oropsiți de Soartă. Puse pachetul de lumânări pe cotigă, îndesându-l chiar sub pătura de lângă ochii holbați și sticloși ai lui Antrim.

De-abia se întoarse ca să-și reia locul lângă Galdo, că un băiat mai înalt, în straie zdrențuite și murdare, intră în el, rostogolindu-l pe spate.

– O! spuse băiatul, care întâmplător era Calo Sanza. O mie de scuze! Sunt atât de neîndemânatic; stai, lasă-mă să te ajut. Înșfăcă mâna întinsă de Locke și îl săltă în picioare pe băiatul mai firav. Pe cei Doisprezece zei! Un inițiat! Iartă-mă, iartă-mă. Pur și simplu nu te-am văzut. Fremătând de neliniște, scutură colbul de pe roba albă a lui Locke. Ești bine?

– Da, sunt bine.

– Iartă-mi neîndemânarea; nu am vrut să te jignesc.

– Nu m-ai jignit. Mulțumesc că m-ai ajutat să mă ridic.

Zicând asta, Calo se înclină prefăcut și fugi în mulțime; peste doar câteva secunde, se făcuse nevăzut. Locke se făcu că se scutură de praf, în timp ce număra până la treizeci în gând. La treizeci și unu, se așeză brusc lângă cotigă, se luă cu mâinile de cap și începu să se smiorcăie. Câteva secunde mai târziu, plângea deja cu sughițuri. Urmând scenariul, Galdo veni și îngenunche lângă el, punându-i o mână pe umăr.

– Băieți, spuse Ambrosine Strollo. Băieți! Ce s-a întâmplat? Sunteți răniți? V-a lovit bădăranul acela?

Galdo se prefăcu că murmură în urechea lui Locke; Locke murmură ceva la rândul lui, și Galdo căzu în fund. Se întinse și trase de glugă într-o imitație excelentă a frustrării, iar ochii i se măriră.

– Nu, Doamnă Strollo, e chiar mai rău, zise el.

– Mai rău? Ce vrei să spui? Care-i problema?

– Argintul, bolborosi Locke, ridicându-și privirea ca ea să-i poată vedea lacrimile șiroindu-i pe obraji și încrețitura dibace a buzelor. Mi-a luat punga. M-a b-buzunărit.

– Erau banii de la văduva acestui om, zise Galdo. Nu doar pentru lumânări, ci și pentru înhumare, binecuvântări și înmormântare. Trebuia să i-i ducem Părintelui Lanțuri împreună cu...

– Cu t-trupul, izbucni Locke. L-am dezamăgit!

– Pe cei Doisprezece! murmură bătrâna. Nemernicul ăla mic! Aplecându-se peste tejgheaua de la fereastra prăvăliei, se apucă să urle din toți rărunchii, cu o vigoare surprinzătoare: HOȚUL! OPRIȚI HOȚUL! În timp ce Locke se apucă iar cu mâinile de cap, ea se uită în sus și strigă: Lucreția!

– Da, bunico? se auzi un glas de la o fereastră deschisă. Ce-i toată hărmălaia asta cu un hoț?

– Trezește-ți frații, copilă. Spune-le să coboare acum și să-și aducă și ciomegele! Se întoarse să-i privească pe Locke și pe Galdo. Nu plângeți, dragii mei. Nu plângeți. O să îndreptăm asta cumva.

– Ce-i cu hărmălaia asta despre hoți? Un sergent lung și subțire din strajă veni în fugă, cu bastonul scos și cu pulpanele hainei galbene ca mustarul fluturându-i în spate, împreună cu alte două Jachete Galbene.

– Ce mai polițist ești și *tu*, Vidrik, dacă-i lași pe șnapanii ăia de ticăloși mici din Cazan să se strecoare aici și să-mi jefuiască clienții, chiar în fața prăvăliei!

– Ce? Aici? *Ei?* Sergentul din strajă se uită la băieții mâhniți, la bătrâna mânioasă și la cadavrul acoperit; sprâncenele sale dădură să-i sară de pe frunte. Ăăă... da' omul ăla e *mort*...

– Sigur că-i mort, cap sec; băieții ăștia îl duc la Casa lui Perelandro, ca să fie binecuvântat și înmormântat! Pungașul ăla mic tocmai a furat punga cu banii pe care i-a plătit văduva pentru toată treaba asta!

– Cineva i-a jefuit pe inițiații lui Perelandro? Pe băieții care îl ajută pe preotul ăla orb? Un bărbat rotofei cu o burtă respectabilă și cu o grămadă de gușe tremurânde apăru, având un baston într-o mână și o secure fioroasă în cealaltă. Ticăloși afurisiți și mizerabili! Ce infamie! În Videnza, în plină zi!

– Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... se smiorcăi Locke. Nu mi-am dat seama... ar fi trebuit să o țin mai strâns, chiar nu mi-am dat seama... A fost atât de iute...

– Prostii, băiete, n-a fost vina ta, zise Doamna Strollo. Sergentul din strajă începu să sufle în fluier; grăsanul cu baston continuă să împroaște venin și doi tineri se iviră de după colțul casei, înarmați cu ciomege țintuite cu aramă. Urmară alte țipete, până când pricepură că bunica lor nu pățise nimic; când aflară motivul pentru care-i chemase, începură și ei să amenințe, să blesteme și să jure răzbunare.

– Băieți, haideți încoace, spuse Doamna Strollo. Lumânările sunt din partea casei. Așa ceva nu se întâmplă în Videnza. Nu o să îngăduim. Puse înapoi pe tejghea cei trei soloni pe care i-i dăduse Locke. Cât era în pungă?

– Cincisprezece soloni înainte să văm plătim dumneavoastră, spuse Galdo. Așa că doisprezece au fost furați. Lanțuri o să ne dea afară din ordin.

– Nu vorbiți prostii, zise Doamna Strollo. Adăugă încă două monede la grămăjoară în vreme ce mulțimea din jurul prăvăliei începea să se mărească.

– La naiba, da! strigă grăsanul. Nu-l putem lăsa pe dracul ăla împieliţat să ne dezonoreze astfel! Doamnă Strollo, cât dați dumneavoastră? Eu o să dau și mai mult!

– Of, luate-ar zeii, porc bătrân și egoist, nu fac asta ca să mă dau mare...

– Iar eu o să vă dau un paner cu portocale, spuse una dintre femeile din mulțime, pentru voi și pentru Preotul-Fără-Ochi.

– Eu pot să vă dau un solon, zise un alt negustor, făcându-și loc în față cu moneda în mână.

– Vidrik! Doamna Strollo se întoarse de la sfada ei cu vecinul rotofei. Vidrik, e numai vina ta! Le datorezi acestor inițiați niște gologani, cel puțin.

– Vina mea? Ia ascultați...

– Ba nu, *tu* să asculți! Când o să se vorbească de Videnza de-acum înainte, o să se spună: „A, acolo unde sunt jefuiți preoții, nu?“ Pentru numele celor Doisprezece! Ca în Cuprins-de-Flăcări! Sau mai rău! Scuipă. O să le dai ceva ca să-ți răscumperi greșeala sau o să-l bat la cap pe căpitanul tău și o să ajungi să vâslești într-o barcă cu rahat până îți încărunțește părul și-ți cad dinții.

Strâmbându-se, sergentul din strajă păși în față și întinse mâna după pungă, dar lumea deja se bulucise în jurul băieților; fură ajutați să se ridice în picioare, iar Locke primi mult prea multe bătăi pe umăr ca să le mai țină socoteala. Fură asaltați de monede, fructe și mici daruri; un negustor își puse monedele mai valoroase în buzunarul hainei și le dădu toată punga sa. Locke și Galdo adoptară niște expresii convingătoare de uluire și de surpriză. La fiecare dar pe care-l primeau, protestau cât puteau de bine, așa, de formă.

6

La cel de-al patrulea ceas al după-amiezii, trupul lui Antrim Ciungul ajunse în altarul umed din Casa lui Perelandro. Cei trei băieți în robe albe (căci între timp Calo li se realăturase, teafăr, la marginea Cartierului Templelor) coborâră treptele și se așezară lângă Părintele Lanțuri, care stătea în locul său obișnuit cu un braț voinic aruncat peste buza ceaunului său de aramă.

– Așa, zise el. Băieți. O să îi pară rău lui Jessaline că mi-a salvat viața?

– Deloc, spuse Locke.

– E un cadavru strașnic, adăugă și Calo.

– Miroase un pic, completă Galdo.

– Însă, trecând peste asta, e un cadavru strașnic, zise Calo.

– Spânzurat la amiază, spuse Locke. Încă proaspăt.

– Sunt foarte mulțumit. Foarte, foarte mulțumit. Dar trebuie să vă întreb – de ce *naiba,* de-o jumătate de ceas încoace, bărbați și femei îmi tot aruncă bani în ceaun, spunându-mi că le pare rău pentru ce s-a petrecut în Videnza?

– Deoarece le pare rău pentru ce s-a petrecut în Videnza, zise Galdo.

– N-a fost arsă nici o tavernă, mă jur pe numele Binefăcătorului, spuse Locke.

– *Ce ați făcut* cu cadavrul până să ajungeți la templu, băieți? rosti Lanțuri apăsat, de parcă s-ar fi adresat unui animal de casă obraznic.

– Am făcut rost de bani. Locke azvârli punga donată de negustor în ceaun, acolo unde aceasta aterizâ cu un zornăit zgomotos. Douăzeci și trei de soloni, mai exact.

– Și un paner de portocale, zise Calo.

– Plus un pachet de lumânări, două pâini cu piper negru, o cutie din ceară cu bere și niște globuri-strălucitoare.

Lanțuri rămase tăcut o clipă, apoi trase cu ochiul în ceaun, prefăcându-se că își rearanjează legătura de la ochi și ridicând-o un pic. Calo și Galdo începură să-i explice schița generală a planului pe care

îl pregătise Locke și îl dusese la bun sfârșit cu ajutorul lor, chicotind în timp ce făceau asta.

– O, fute-m-ai până la sânge cu un cârlig de barcă, spuse el când terminară. Nu mi-aduc aminte să-ți fi spus că frâul tău era îndeajuns de lung ca să dai reprezentații pe stradă, Locke.

– Trebuia să ne recuperăm banii *cumva,* zise Locke. Ne-a costat cincisprezece arginți ca să luăm cadavrul de la Palatul Răbdării. Acum avem ceva mai mulți, ca să nu mai pun la socoteală și lumânările, pâinea și berea.

– Și portocalele, adăugă Calo.

– Și globurile-strălucitoare, completă Galdo. Nu le uita pe-alea; sunt drăguțe.

– Pe Paznicul Strâmb! spuse Lanțuri. Și eu care azi-dimineață încă mai trăiam cu iluzia că *eu* sunt cel care se ocupă de educația voastră.

Stătură câteva momente într-o tăcere prietenoasă, în timp ce soarele cobora spre apus și umbre tot mai lungi începeau să se furișeze peste chipul orașului.

– Ei bine, la naiba! Lanțuri își zornăi de câteva ori cătușele, ca să-și țină sângele în mișcare. O să iau înapoi ce v-am dat să cheltuiți. Calo, tu și Galdo puteți să luați câte un argint și să faceți ce vreți cu el. Locke, restul e al tău; poți să-l pui deoparte pentru... datoria ta. A fost furat cinstit.

În acel moment, un bărbat bine îmbrăcat, într-o haină verde-crud și cu o pălărie în patru colțuri, păși până la treptele templului. Azvârli o mână de monede în ceaun; după felul în care zornăiră, păreau a fi argint amestecat cu aramă. Bărbatul își duse mâna la pălărie și le zise celor trei băieți:

– Sunt din Videnza. Vreau să știți că sunt nespus de mânios pentru ce s-a întâmplat.

– O sută de ani de sănătate, dumneavoastră și copiilor dumneavoastră, și fie ca Patronul celor Oropsiți de Soartă să vă binecuvânteze! spuse Locke.

CAPITOLUL CINCI

Regele Cenușiu

1

– Pari să cheltui o grămadă din banii noștri într-un timp foarte scurt, Lukas, zise Doña Sofia Salvara.

– Împrejurările ne sunt favorabile, Doña Sofia. Locke îi oferi un surâs care era un semn de mare izbândă după standardele lui Fehrwight, o chestie cu buzele strânse care ar fi putut fi luată drept o schimonoseală de durere, venind de la altcineva. Totul se desfășoară cu o repeziciune minunată. Corăbiile, oamenii, încărcătura, și în curând tot ce va mai trebui să facem va fi să vă împachetați hainele pentru o scurtă călătorie!

– Desigur, desigur. Oare avea cearcăne la ochi? Era oare o urmă de precauție în atitudinea ei față de el? În mod clar nu era în apele ei. Locke își însemnă în gând să evite să întindă coarda prea mult și prea repede. Era un dans delicat cu schimburi de replici și zâmbete cu cineva care știa că el se dădea drept altcineva, dar care nu știa că *el* știe că *ea* știe.

Cu un oftat ușor, Doña Sofia apăsă sigiliul personal în ceara albastră, caldă încă, din josul pergamentului la care se uita. Adăugă câteva linii grațioase de cerneală deasupra peceții, semnătura ei în scrisul therin ondulat care ajunsese un soi de moft printre nobilii cu carte, în ultimii ani.

– Dacă zici că mai ai nevoie de încă patru mii astăzi, uite încă patru mii.

– Vă sunt *cât se poate* de recunoscător, doamnă.

– Ei, oricum o să plătești pentru toate astea în curând, spuse ea. Ba chiar înzecit, dacă iese totul cum nădăjduim.

Zicând aceasta, zâmbi cu o bună dispoziție care îi încreți pielea de la ochi și îi întinse noul bon de ordine.

Oho! se gândi Locke. *Mult mai bine. Cu cât ținta crede mai mult că are controlul asupra lucrurilor, cu atât este ea însăși mai ușor de controlat.* Încă unul dintre preceptele Părintelui Lanțuri, demonstrat de atâtea ori în experiența lui Locke.

– Vă rog să îi transmiteți respectul meu cel mai sincer soțului dumneavoastră, când se întoarce de la treburile sale din oraș, doamnă, zise Locke, luând în mâini pergamentul cu pecete. Acum mă tem că trebuie să merg și să mă întâlnesc cu niște oameni în privința unor... plăți care nu vor apărea în nici un registru contabil oficial.

– Bineînțeles. Înțeleg prea bine. Conté o să vă conducă.

Ostașul țâfnos și uscat era mai palid decât de obicei, iar lui Locke i se păru că șchiopăta puțin. Da – era limpede că bietul om își menaja o anumită parte a anatomiei sale, învinețită serios. Stomacul lui Locke se strânse într-o compătimire inconștientă când își aduse aminte de acea noapte.

– Conté, începu el politicos, te simți bine? Îmi pari... iartă-mă că-ți spun asta... cumva necăjit zilele astea.

– Sunt destul de bine, Jupâne Fehrwight. Bărbatul își strânse buzele, aproape imperceptibil. Poate că nu sunt chiar în toate apele mele.

– Nimic grav?

– O răceală măruntă, poate. Se mai întâmplă, în perioada asta a anului.

– A, una dintre festele pe care vi le joacă climatul. Nu am avut încă parte de așa ceva.

– Ei bine, zise Conté, fără nici o expresie pe chip, aveți grijă atunci, Jupâne Fehrwight. Camorrul poate fi un loc foarte primejdios în cele mai *neașteptate* privințe.

Oh-ho-HO, se gândi Locke, deci îi spuseseră și lui secretul. Iar omul avea o mândrie cel puțin la fel de mare ca a Sofiei, dacă strecurase această urmă de amenințare. De ținut minte asta.

– Sunt întruchiparea precauției, dragul meu Conté. Locke își îndesă bonul de ordine în jiletca neagră și își aranjă cravatele revărsate, în timp ce se apropiau de ușa de la intrarea conacului Salvara. Am grijă ca odăile mele să fie foarte bine luminate, pentru a alunga duhorile, și port inele de aramă după căderea Luminii False. Adică exact ce trebuie pentru frisoanele voastre fierbinți și reci. Pun rămășag că, după câteva zile pe mare, vei fi ca nou.

– Fără îndoială, spuse Conté. Călătoria. Abia aștept... călătoria.

– Gând la gând cu bucurie! Locke aștepta ca slujitorul Donului să-i deschidă ușa largă din sticlă și fier și, pe când ieșea în aerul umed al Luminii False, dădu din cap rigid, dar cordial. O să mă rog pentru sănătatea dumitale mâine, dragul meu.

– Sunteți prea bun, Jupâne Fehrwight. Fostul oștean își dusese una din mâini la mânerul cuțitului, poate fără să-și dea seama. Cât despre mine, vă asigur că mă voi ruga pentru sănătatea *dumneavoastră.*

2

Locke porni spre miazăzi, fără grabă, trecând din Isla Durona în Doi Arginți Verzi, așa cum făcuse cu Calo în urmă cu câteva nopți. Vântul Spânzuratului sufla mai tare ca de obicei și, în timp ce mergea prin parc în lumina spălăcită a Sticlei-străvechi care sclipea în oraș, șuieratul și foșnetul frunzelor părea oftatul unor făpturi imense ce se ascundeau prin vegetația dimprejur.

Ceva mai puțin de șaptesprezece mii de coroane în jumătate de săptămână; jocul cu Don Salvara mergea mult mai repede decât plănuiseră inițial, când socotiseră că va fi nevoie de două săptămâni între primul contact și punctul final. Locke era sigur că putea să mai aibă un contact cu Donul în perfectă siguranță, să ducă totalul peste 22–23 000, și apoi să dispară. Să se dea la fund, să o ia mai moale câteva săptămâni, să-și țină ochii-n patru și să lase toată harababura asta cu Regele Cenușiu să se rezolve singură.

Și apoi, ca un miracol suplimentar, să-l convingă pe Capa Barsavi să renunțe la ideea logodnei sale cu Nazca și să facă asta fără să-l calce pe bătături pe bătrân. Locke oftă.

Când se stingea Lumina Falsă și se lăsa noaptea, strălucirea nu părea niciodată să pălească pur și simplu, ci mai degrabă părea că se *retrage,* de parcă ar fi fost absorbită înapoi în sticlă, ca un împrumut cerut îndărăt de un creditor lacom. Umbrele se lățiră și se înnegriră până când, în cele din urmă, înghițiră întregul parc de dedesubt. Felinare de smarald prinseră viață ici și colo prin copaci, lumina lor fiind blândă, ciudată și neobișnuit de liniștitoare. Ofereau destulă lumină ca să se poată vedea potecile de piatră sfărâmată ce-i croiau cale prin zidul de copaci și tufișuri. Locke se simți de parcă arcul tensionat dinlăuntrul său se detensiona ușor; ascultă scrâșnetul amuțit al propriilor pași pe pietriș și, câteva clipe, fu surprins să descopere că este posedat de ceva ce se apropia periculos de mult de mulțumire.

Era viu, era bogat și luase hotărârea de a nu se piti sau da îndărăt din fața necazurilor care-i frământau pe Ticăloșii săi Gentilomi. Și, pentru o clipă fugară, în mijlocul celor optzeci și opt de mii de oameni, cu tot comerțul și mecanismele, și apăsătorul, duhnitorul și permanentul tumult al orașului lor, se trezi singur cu copacii care se legănau ușor în Doi Arginți Verzi.

Singur.

Simți cum i se face pielea ca de găină și vechea frică rece, tovarășa permanentă a oricui crescuse pe străzi, încolți deodată în sufletul lui. Era o noapte de vară în Doi Arginți Verzi, cel mai sigur parc deschis din oraș, patrulat la orice oră de două-trei echipaje de Jachete Galbene, cu felinarele lor de noapte agățate de pari. Plin, uneori într-un mod de-a dreptul ridicol, de fiii și fiicele celor bogați, plimbându-se tacticos, ținându-se de mâini, plesnind insecte și căutând intimitatea ungherelor și a umbrelor.

Locke aruncă o privire rapidă împrejur, pe potecile șerpuitoare din preajmă; era *cu adevărat* singur. În parc nu se auzea altceva în afara oftatului frunzelor și a bâzâitului insectelor; nu se auzeau glasuri sau pași. Își răsuci brațul drept și un stilet subțire din oțel înnegrit îi alunecă din mâneca vestei în palmă, cu mânerul în jos. Îl ținu direct

pe braț, ceea ce îl făcea practic invizibil de la distanță, și se grăbi spre poarta de miazăzi a parcului.

O ceață se înălța, de parcă iarba ar fi revărsat aburi cenușii în noapte; Locke tremura, în ciuda aerului cald și înăbușitor. Ceața era ceva firesc, nu? Doar întregul oraș era acoperit de ea două nopți din trei; uneori, nu-ți mai vedeai nici vârful nasului în ea. Însă de ce...

Poarta de miazăzi a parcului. Se afla în fața porții de miazăzi a parcului și se uita peste o alee pavată pustie la un pod învăluit în ceață. Podul era Bolta Eldren, cu felinarele sale roșii atârnând lin și de rău augur în pâclă.

Bolta Eldren care ducea spre miazănoapte, către Isla Durona.

Se întorsese. Dar cum era posibil? Inima sa bătea nebunește și apoi... *Doña Sofia.* Curva aia vicleană! Îi făcuse ceva... îi strecurase vreo nenorocire alchimică în pergament. Cerneala? Ceara? Era oare o otravă care-i întuneca judecata înainte să-și facă efectul? Era vreun alt drog care urma să-l îmbolnăvească? O răzbunare meschină și lesne de negat ca să-i potolească ura pentru moment? Scotoci după pergament, negăsindu-și buzunarul interior al hainei, conștient că se mișca puțin cam încet și cam neîndemânatic pentru ca zăpăceala să fie numai în mintea sa.

Iar pe sub copaci se mișcau niște bărbați.

Unul în stânga sa, altul în dreapta... Bolta Eldren dispăru; se afla iarăși în centrul potecilor șerpuitoare, uitându-se țintă într-o întunecime străpunsă numai de lumina de smarald a felinarelor. Icni, se ghemui, își scoase stiletul, cu capul tot mai greu. Bărbații purtau mantii; erau în ambele părți; se auziră pași pe pietriș, alți pași decât ai săi. Forma întunecată a arbaletelor, formele bărbaților în penumbră... Capul său vâjâia.

– Jupâne Ghimpe, rosti un glas de bărbat, înăbușit și îndepărtat, vă deranjăm și noi pentru o oră.

– Pe Paznicul Strâmb! Locke icni, și apoi până și culorile palide ale copacilor părură să se scurgă din viziunea sa și întreaga noapte se transformă în beznă.

3

Când își reveni, stătea deja în picioare. Era o senzație stranie. Se mai trezise din bezna adusă de răni sau de droguri, dar acum era diferit. Era ca și cum cineva îi pusese din nou în mișcare mecanismele cunoștinței, precum un cărturar care reglează o clepsidră-cu-apă Verrari.

Se afla în sala principală a unei taverne, așezat pe un scaun, singur la masă. Putea vedea barul, vatra și celelalte mese, însă locul era umed, rece și pustiu, mirosind a mucegai și a praf. O lumină portocalie pâlpâia în spatele său: un felinar cu ulei. Ferestrele erau unsuroase și încețoșate, nelăsând lumina să treacă prin geamuri; nu putea vedea nimic prin ele.

– Ai o arbaletă îndreptată spre spatele tău, rosti un glas de undeva de la câțiva pași în spate, un glas plăcut de bărbat cultivat, categoric camorrean, dar cumva greșind pe alocuri pronunția. Un camorrean care petrecuse timp în altă parte? Glasul îi era complet necunoscut. Jupâne Ghimpe.

Locke simți gheață pe șira spinării. Își stoarse mintea cu furie ca să-și amintească acele ultime secunde din parc... Nu cumva îi mai spusese așa și unul dintre bărbați? Înghiți în sec.

– De ce îmi zici așa? Numele meu este Lukas Fehrwight. Sunt un cetățean din Emberlain și lucrez pentru Casa de bel Auster.

– Aproape că-mi vine să te cred, Jupâne Ghimpe. Ai un accent convingător, iar voința de care dai dovadă când vine vorba de purtat acea lână neagră este de-a dreptul eroică. Don Lorenzo și Doña Sofia chiar au crezut în Lukas Fehrwight, până când dumneata însuși le-ai deschis ochii.

Nu este Barsavi, gândi cu disperare Locke. Nu ar putea fi Barsavi... Barsavi ar purta discuția asta personal, dacă ar ști. Ar purta-o în inima Mormântului Plutitor, cu toți Ticăloșii Gentilomi legați de un stâlp și cu toate cuțitele Bunătății Înțelepte ascuțite și lucitoare.

– Numele meu *este* Lukas Fehrwight, insistă Locke. Nu înțeleg ce vreți sau ce caut aici. I-ați făcut ceva lui Graumann? Este în siguranță?

– Jean Tannen este în perfectă siguranță, zise bărbatul. Așa cum bine știi. O, ce mi-ar fi plăcut să văd totul îndeaproape, când ai intrat în biroul lui Don Salvara cu portofelul ăla caraghios cu pecete sub mantia neagră. Năruindu-i încrederea în Lukas Fehrwight așa cum un tată le spune blând copiilor că Binecuvântatul Aducător nu există! Ești un artist, Jupâne Ghimpe!

– V-am mai zis deja, numele meu este *Lukas*, Lukas Fehrwight, și...

– Dacă îmi mai spui o singură dată că numele tău este Lukas Fehrwight, o să-ți străpung brațul stâng cu o săgeată. Nu te-aș omorî, doar ți-aș complica viața. O gaură mare și drăguță, poate și un os rupt. Ți-aș strica costumația elegantă și poate că s-ar scurge sânge peste pergamentul ăla minunat. Nu-i așa că funcționarii de la Meraggio ar fi cât se poate de curioși să audă o explicație pentru asta? Bonurile de ordine captează mult mai repede atenția atunci când sunt acoperite de sânge închegat.

Locke nu zise nimic vreme îndelungată.

– Ei, nici așa nu merge, Locke. Sunt convins că ți-ai dat seama că nu pot fi unul dintre oamenii lui Barsavi.

Pe cei Treisprezece, gândi Locke. *Unde naiba am făcut greșeala?* Dacă omul spunea adevărul, dacă nu lucra pentru Capa Barsavi, nu mai era decât o singură posibilitate. Adevăratul Păianjen. Adevărații Nocturni. Oare fusese raportat faptul că Locke folosise portofelul cu pecete fals? Oare falsificatorul ăla din Talisham se hotărâse să câștige ceva în plus scăpând o vorbă poliției secrete a Ducelui? Părea cea mai plauzibilă explicație.

– Întoarce-te. Încet.

Locke se ridică și făcu întocmai și fu nevoit să-și muște limba ca să nu strige de uimire.

Bărbatul așezat la masa din fața sa ar fi putut avea oricât, între 30 și 50 de ani; era înalt, slab și cărunt la tâmple. Purta pe chip semnul Camorrului: pielea măslinie, întunecată de soare, tâmplele înalte, ca și pomeții, nasul ascuțit.

Purta un pieptar cenușiu din piele peste o tunică din mătase cenușie; mantia și mantaua erau cenușii, la fel ca gluga dată pe spate.

Mâinile sale, împreunate grijuliu în față, erau acoperite cu mănuși subțiri și cenușii de spadasin, din piele de ied bătătorită și crăpată de vreme. Bărbatul avea ochi de vânător, reci, calmi și iscoditori. Lumina portocalie a felinarului se reflecta în pupilele întunecate. Lui Locke i se păru, pentru o clipă, că nu vedea o reflecție, ci o revelație; că focul întunecat ardea *îndărătul* ochilor bărbatului. Locke se înfioră fără să vrea. Tot acel cenușiu...

– *Tu*, șopti el, renunțând la accentul lui Lukas Fehrwight.

– Și nimeni altul, zise Regele Cenușiu. Disprețuiesc aceste straie deoarece sunt prea teatrale, dar n-am ce-i face – sunt necesare. Dintre toți oamenii din Camorr, sunt sigur că tu înțelegi prea bine asta, Jupâne Ghimpe.

– N-am nici cea mai vagă idee de ce insiști să-mi zici așa, rosti Locke, mișcându-și picioarele pe cât de discret putu și simțind greutatea reconfortantă a celui de-al doilea stilet în cealaltă mânecă a hainei. Și nu văd arbaleta de care pomeneai.

– Ți-am spus că e în spatele tău. Regele Cenușiu arătă spre peretele îndepărtat cu un surâs subțire și uimit pe chip.

Temător, Locke își întoarse capul...

Un bărbat se sprijinea de peretele tavernei, exact în locul în care se holbase Locke până atunci. Un bărbat cu mantie și cu glugă, lat în umeri, rezemat alene de perete, cu o arbaletă încărcată sprijinită în îndoitura brațului, săgeata îndreptată nepăsător către pieptul lui Locke.

– Eu... Locke se întoarse, însă Regele Cenușiu nu mai era așezat la masă. Se afla la vreo patru metri mai încolo, în stânga lui Locke, în spatele barului învechit. Felinarul de pe masă nu se clintise, iar Locke putu să vadă că bărbatul rânjea. Nu se poate!

– Ba sigur că se poate, Jupâne Ghimpe. Gândește-te bine. De fapt, numărul posibilităților este redus până la *dispariție*.

Regele Cenușiu își flutură mâna, desenând un arc, ca și cum ar fi șters o fereastră; Locke se uită iar la perete și văzu că arbaletierul dispăruse din nou.

– Ei, fir-aș al naibii! zise Locke. Ești un Mag-Juruit!

– Nu, spuse Regele Cenușiu. Sunt un om fără acest avantaj, cu nimic mai deosebit decât tine. Însă *am în slujba mea* un Mag-Juruit.

Arătă spre masa unde stătuse mai înainte.

Acolo, fără vreo săritură sau mișcare bruscă pe care să o fi observat Locke, stătea un bărbat zvelt, netrecut de 30 de ani. Avea bărbia și obrajii acoperiți de puf portocaliu și un început de chelie. Ochii îi sclipeau de amuzament, iar Locke observă imediat la el acea îngâmfare nepăsătoare pe care cei mai mulți nobili înnăscuți o purtau ca pe o a doua piele.

Purta un surtuc cenușiu, extrem de bine croit, cu mâneci evazate din mătase roșie; pe pielea dezgolită de la încheietura stângă se puteau vedea tatuate trei linii negre. Pe mâna dreaptă avea o mănușă de protecție masivă, din piele, iar cocoțat pe aceasta și holbându-se la Locke de parcă nu ar fi fost decât un șoarece de câmp cu iluzii de mărire ședea cel mai fioros șoim de vânătoare pe care-l văzuse Locke în viața lui.

Pasărea de pradă îl privea țintă, cu ochii săi ca niște puncte de negru pe auriu, de ambele părți ale unui cioc încovoiat care părea ascuțit ca un pumnal. Aripile sale maro-cenușii erau strânse și netede, iar ghearele – ce era în neregulă la gheare? Ghearele din spate erau imense, umflate și lungite nefiresc.

– Partenerul meu, Șoimarul, zise Regele Cenușiu. Un Mag-Juruit din Karthain. Magul *meu* Juruit. Răspunsul la foarte multe întrebări. Și acum că ne-am prezentat, hai să vorbim despre ceea ce mă aștept să faci pentru mine.

4

– Nu trebuie să îi calci pe nervi, îi spusese Lanțuri odată, cu mulți ani în urmă.

– De ce nu? Locke avea 12-13 ani pe atunci și era mai încrezut ca niciodată, ceea ce însemna destul de mult.

– Văd că iar n-ai dat atenție lecțiilor de istorie. O să te pun să citești mai mult, cât de curând. Lanțuri oftă. Magii-Juruiți din Karthain sunt singurii vrăjitori de pe continent, deoarece nu permit

nimănui altcuiva să le deprindă arta. Amatorii pe care îi găsesc trebuie să aleagă: fie li se alătură, fie sunt uciși.

– Și nu li se opune nimeni? Nu se luptă nimeni cu ei? Nu se ascunde nimeni de ei?

– Ba sigur că da, pe ici, pe colo. Însă ce pot face doi sau cinci, sau zece vrăjitori care se ascund împotriva a patru sute, având un oraș-stat la dispoziție? Ceea ce le fac Magii-Juruiți amatorilor și renegaților... îl fac pe Capa Barsavi să pară un preot de-al lui Perelandro. Sunt cumplit de posesivi, cumplit de necruțători și cumplit de lipsiți de rivali. Au obținut monopolul pe care și l-au dorit. Nimeni nu va adăposti vrăjitori împotriva voinței Magilor-Juruiți, nimeni. Nici măcar Regele celor Șapte Dovlecei.

– E ciudat, zise Locke, că își mai spun încă Magi-Juruiți, în cazul ăsta.

– E falsă modestie, cred că îi amuză. Au pus niște prețuri de-a dreptul ridicole pentru serviciile lor, încât nici nu pot fi socotiți mercenari; pare mai degrabă că își bat joc de clienții lor.

– Prețuri ridicole?

– Un novice te costă cinci sute de coroane pe zi. Un fermecător ceva mai experimentat te costă *o mie*. Își marchează rangul prin tatuajele de la încheieturi. Cu cât vezi mai multe cercuri negre, cu atât ești mai politicos.

– O mie de coroane pe *zi?*

– Pricepi acum de ce nu sunt pe toate drumurile, slugi pe la curțile oricărui nobil sau despot de nimic, care are o comoară de risipit. Chiar și pe timp de război sau în caz de extremă urgență, nu pot fi ținuți decât pentru foarte puțină vreme. Când dai peste unul dintre ei, poți fi sigur că e plătit de client pentru o treabă cât se poate de serioasă și de eficientă.

– De unde vin?

– Din Karthain.

– Ha *ha*. Mă refeream la breasla lor. La *monopolul* lor.

– Asta-i ușor de ghicit. Într-o noapte, un vrăjitor puternic bate la poarta unuia mai puțin puternic: „Am de gând să fondez o ghildă

exclusivistă, zice el. Alătură-mi-te sau îți zbor creierii pe loc". Așa că, evident, cel de-al doilea mag spune...

– „Știi, mi-am dorit dintotdeauna să mă alătur unei bresle!"

– Exact. Cei doi se duc să deranjeze un al treilea vrăjitor. „Alătură-ni-te, îi zic ei, sau luptă-te cu noi, doi contra unu, chiar aici și chiar acum". Repetă asta de câte ori e nevoie, până când trei-patru sute de membri ai breslei ciocăne la ușa ultimului mag independent de prin zonă, iar toți cei care au refuzat sunt morți.

– Trebuie să aibă și slăbiciuni, zise Locke.

– Sigur că au slăbiciuni, băiete. Sunt muritori, bărbați și femei, la fel ca noi. Mănâncă, se cacă, îmbătrânesc și mor. Însă sunt ca niște blestemate de viespi: dacă te pui cu unul, o să te trezești cu restul pe cap, gata să te găurească. Ferească-l cei Treisprezece pe cel care omoară un Mag-Juruit, cu sau fără voie.

– De ce?

– Este cea mai veche regulă a breslei lor, o regulă fără excepții: dacă omori un Mag-Juruit, toată breasla lasă orice făcea în clipa aia și vine după *tine*. Te caută prin toate mijloacele necesare. Îți omoară prietenii, familia, partenerii. Îți dau foc la casă. Distrug tot ce ai clădit tu vreodată. Înainte să te lase să mori, *în cele din urmă,* au grijă să afli că ți-au șters spița de pe fața pământului, până la ultima picătură de sânge și ultimul oscior.

– Deci nimeni nu are voie să li se opună măcar?

– A, poți să li te opui, nu-i vorbă. Poți încerca să te lupți cu ei, orice ar însemna asta când ai în față unul ca ei. Însă, dacă mergi atât de departe încât să omori unul dintre ei, ei bine, pur și simplu nu merită. Mai bine te sinucizi; măcar atunci nu o să-i omoare pe toți cei pe care i-ai iubit sau cu care te-ai împrietenit vreodată.

– Uau!

– Da. Lanțuri clătină din cap. Vrăjitoria e destul de impresionantă, dar ceea ce-i face cu adevărat o pacoste este *atitudinea* lor nenorocită. Și de aceea, atunci când te trezești față în față cu unul de-ăsta, faci temenele și plecăciuni și nu uita de „domnilor" și „doamnelor".

5

– Drăguță pasăre, dobitocule, zise Locke.

Magul-Juruit îl privi rece, perplex.

– Deci din pricina *ta* nu îți poate găsi nimeni șeful. Din pricina ta nici unul dintre Coroanele Pline nu și-a putut aminti ce făcea atunci când Tesso Înaltul a fost țintuit de-un perete.

Șoimul cârâi, iar Locke se trase îndărăt; mânia făpturii era cât se poate de grăitoare. Era mai mult decât țipătul unui animal agitat... era cumva *personal.* Locke înălță din sprâncene.

– Prietenului meu nu îi place tonul pe care vorbești, zise Șoimarul. Iar eu am găsit întotdeauna părerile lui ca fiind ireproșabile. Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă ce spun.

– Șeful tău se așteaptă să fac ceva pentru el, zise Locke, ceea ce înseamnă că trebuie să rămân funcțional. Ceea ce înseamnă că felul în care mă adresez nenorociților săi de lachei karthani este neimportant. Unii dintre *garrista* pe care i-ai omorât îmi erau prieteni. Mi se pregătește o afurisită de *căsătorie* aranjată din pricina ta! Așa că n-ai decât să mănânci cânepă și să te caci funie, Mag-Juruit.

Șoimul țâșni, cu un țipăt strident, de pe mâna stăpânului său. Locke își ridică brațul stâng în față și pasărea se izbi de el, apucându-l cu ghearele care tăiară prin materialul mânecii hainei lui Locke. Pasărea se fixă pe brațul lui Locke, strângându-l cumplit, și bătu din aripi ca să se echilibreze. Locke urlă și înălță mâna dreaptă, gata să pocnească pasărea.

– Fă asta și ești un om mort, spuse Șoimarul. Uită-te mai bine la ghearele prietenului meu.

Mușcându-și interiorul obrajilor de durere, Locke făcu întocmai. Ghearele din spate ale făpturii nu erau deloc gheare, ci mai degrabă cârlige încovoiate care se îngustau în ace la vârf. Chiar deasupra lor, pe picioare se aflau saci ce pulsau, și până și cunoștințele limitate ale lui Locke cu privire la păsările de vânătoare îi ziceau că asta nu-i de bine.

– Vestris este un șoim-scorpion, spuse Regele Cenușiu. Un hibrid, înlesnit de alchimie și vrăjitorie. Unul dintre mulții cu care se distrează

Magii-Juruiți. Nu are numai gheare, ci și un ac. Dacă ar înceta să mai fie tolerantă cu tine, s-ar putea să mai faci vreo zece pași înainte să cazi mort la pământ.

Din brațul lui Locke începu să picure sânge; acesta gemu. Pasărea dădu să-l ciupească, savurând evident situația.

– Ei, nu suntem oare toți oameni și păsări în toată firea? spuse Regele Cenușiu. *Funcțional* este un termen foarte relativ în afaceri, Locke. Mi-ar părea nespus de rău să îți ofer o altă demonstrație cu privire la *cât* de relativ.

– Îmi cer scuze, zise Locke printre dinți. Vestris este o pasăricică minunată și convingătoare.

Șoimarul nu spuse nimic, însă Vestris dădu drumul brațului stâng al lui Locke, declanșând noi înțepături de durere. Locke se apucă de mâneca însângerată de lână, masându-și rănile de sub ea.

Vestris fâlfâi înapoi la locul său de pe mănușa stăpânului și începu din nou să se uite la Locke.

– Nu-i așa că am avut dreptate, Șoimare? Regele Cenușiu zâmbi larg în direcția lui Locke. Ghimpele nostru știe cum să își recapete echilibrul. Acum două minute, era prea speriat ca să mai gândească. Acum ne insultă deja și își stoarce mintea să găsească o cale de scăpare din situația asta.

– Nu înțeleg de ce îmi tot spui Ghimpe, zise Locke.

– Ba sigur că înțelegi, spuse Regele Cenușiu. O să îți explic asta o singură dată, Locke. Știu totul despre mica ta vizuină de sub Casa lui Perelandro. Despre vistieria ta. Despre averea ta. Știu că nu-ți petreci nopțile furișându-te prin case, așa cum pretinzi în fața tuturor celorlalți Oameni Potriviți. Știu că încalci Pactul Secret ca să pui la cale escrocherii complicate pe seama unor nobili care nu știu prea multe, și știu că ești *bun* la ce faci. Știu că nu tu ai pornit toate zvonurile astea ridicole despre Ghimpele din Camorr, însă știm prea bine *amândoi* că ele se referă indirect la faptele tale. În sfârșit, din câte înțeleg, Capa Barsavi v-ar face niște lucruri *foarte interesante* ție și celorlalți Ticăloși Gentilomi, dacă lucrurile pe care le știu eu i-ar fi aduse la cunoștință.

– Știi ceva? Nu prea ești tu în măsură să-i șoptești politicos la ureche și să fii băgat în seamă, zise Locke.

– A, păi nu *eu* i-aș șopti la ureche, dacă dai greș în misiunea pe care o am pentru tine, spuse surâzând Regele Cenușiu. Am pe alții destul de apropiați ca să îi spună în locul meu. Nădăjduiesc că m-am făcut *bine* înțeles.

Locke îi aruncă o căutătură cruntă câteva secunde, apoi se așeză cu un oftat, întorcându-și scaunul și rezemându-și brațul vătămat de spătar.

– Înțeleg unde bați. Ce primesc în schimb?

– În schimbul misiunii pe care ți-o cer, îți făgăduiesc că Capa Barsavi *nu* va afla despre viața dublă foarte bine pusă la punct pe care o duceți, tu și tovarășii tăi apropiați.

– Deci așa stau lucrurile, zise Locke încet.

– Dacă nu pun la socoteală Magul meu Juruit, sunt un om economom, Locke. Regele Cenușiu ieși de după bar și își încrucișă brațele. Vei fi plătit cu viața, nu cu bani.

– Care este misiunea?

– O înșelătorie simplă, spuse Regele Cenușiu. Vreau ca *tu* să devii *eu*.

– Ăăă, nu înțeleg.

– A sosit timpul să pun capăt acestui joc de umbre. Barsavi și cu mine trebuie să vorbim față în față. Voi aranja cât de curând o întrevedere clandestină cu Capa, una care îl va scoate din Mormântul Plutitor.

– Slabe șanse.

– În privința asta trebuie să ai încredere în mine. Eu sunt răspunzător pentru necazurile sale curente; te asigur că *știu* ce îl poate scoate din fortăreața aia umedă a lui. Dar nu *eu* voi fi cel căruia îi va vorbi. Acela vei fi tu. Ghimpele din Camorr. Cel mai mare actor pe care l-a dat orașul ăsta. Tu, jucându-mă pe mine. Numai pentru o noapte. O reprezentație de maestru.

– O reprezentație *la comandă*. De ce?

– Eu trebuie să fiu prezent *în altă parte* la ora respectivă. Întrevederea asta este doar o parte dintr-o afacere mai mare.

– Dar toată lumea mă știe personal, Capa Barsavi și întreaga sa familie.

– I-ai convins deja pe cei doi Salvara că ești doi oameni diferiți. Și asta în aceeași zi, nici mai mult, nici mai puțin. O să te instruiesc în privința a ceea ce doresc să-i spui și o să îți furnizez o garderobă potrivită. Ținând cont de măiestria ta și de anonimitatea mea din prezent, nimeni nu va ști *vreodată* că ai fost măcar implicat, nici că nu tu ești adevăratul Rege Cenușiu.

– Un plan amuzant. E făcut cu tupeu, și asta-mi place. Însă îți dai seama că o să arăt ca un idiot când Capa o să înceapă conversația noastră înfigând o duzină de săgeți în *pieptul* meu, zise Locke.

– Nici nu încape vorbă. O să fii foarte bine protejat împotriva nesăbuinței obișnuite a lui Capa. O să îl trimit pe Șoimar cu tine.

Locke își întoarse privirea spre Magul-Juruit, care surâse cu o mărinimie fățiș prefăcută.

– Chiar crezi că te-aș fi lăsat să păstrezi celălalt stilet în mâneca hainei dacă m-ai fi putut atinge cu vreo armă? continuă Regele Cenușiu. Încearcă să mă tai. Te las să împrumuți o arbaletă sau două, dacă vrei. Nici cu săgeți nu ai avea mai mult noroc. Vei beneficia de aceeași protecție când te vei întâlni cu Capa.

– Atunci înseamnă că-i adevărat, spuse Locke. Poveștile alea nu sunt doar povești. Magul tău de casă îți conferă ceva mai mult decât capacitatea de a-mi face creierul să se blocheze, de parcă aș fi băut toată noaptea.

– Da. Oamenii mei au fost cei care au început să răspândească poveștile astea într-un singur scop: voiam ca găștile lui Barsavi să se înspăimânte atât de mult de simpla mea prezență încât să nu *îndrăznească* să se apropie de *tine* când va veni vremea să vorbești cu el. La urma urmei, am puterea de a omorî oameni dintr-o atingere. Regele Cenușiu zâmbi. Iar când vei fi în locul meu, o vei avea și *tu*.

Locke se încruntă. Zâmbetul acela, chipul acela... Era ceva al naibii de *familiar* la Regele Cenușiu. Nimic care să sară în ochi, doar o senzație sâcâitoare că Locke mai fusese în prezența lui și înainte. Își drese glasul.

– Da, foarte drăguț din partea ta. Și ce-o să se întâmple după ce isprăvesc misiunea asta pentru tine?

– Drumurile noastre se vor despărți, zise Regele Cenușiu. Tu o să-ți vezi de treaba ta, eu de a mea.

– Îmi vine cam greu să cred asta.

– Vei pleca viu de la întâlnirea cu Barsavi, Locke. Nu te teme pentru ce o să urmeze; te asigur că nu va fi atât de rău pe cât crezi. Dacă voiam doar să îl asasinez, poți tăgădui că aș fi putut face asta mai de mult?

– I-ai omorât șapte dintre *garrista*. L-ai făcut să se încuie în Mormântul Plutitor luni în șir. „Nu va fi atât de rău pe cât cred?" A omorât opt dintre propriile Coroane Pline după ce-a murit Tesso. Nu o să accepte altceva decât sângele *tău*.

– *Barsavi* s-a încuiat singur în Mormântul Plutitor, Locke. Și așa cum am mai spus, trebuie să ai încredere în mine – e treaba mea cum o să mă descurc. Capa *va primi* până la urmă ce îi voi oferi. Vom soluționa problema Camorrului o dată pentru totdeauna, spre mulțumirea tuturor.

– Trebuie să recunosc: ești primejdios. Dar cred că ești și nebun, zise Locke.

– N-ai decât să atribui ce înțeles dorești acțiunilor mele, Locke, câtă vreme faci ce ți se cere.

– S-ar părea că nu am de ales, spuse Locke cu amărăciune.

– Nu-i o întâmplare. Ne-am înțeles? Vei îndeplini misiunea pe care ți-am încredințat-o?

– Cu instrucțiuni privind ceea ce dorești să îi zic lui Capa Barsavi?

– Da.

– Mai am o condiție.

– Serios?

– Dacă tot fac asta pentru tine, am nevoie de un mijloc de a-ți vorbi sau măcar de a-ți transmite un mesaj când oi crede *eu* de cuviință, spuse Locke. Dacă intervine ceva și nu voi avea timp să aștept ca tu să te dai mare, ivindu-te de nicăieri.

– E puțin probabil, spuse Regele Cenușiu.

– E necesar. Vrei să reușească misiunea sau nu?

– Fie. Regele Cenușiu încuviință. Șoimare!

Șoimarul se ridică de pe scaun; Vestris nu-și desprinse ochii din cei ai lui Locke. Stăpânul șoimului băgă mâna în haină și scoase de acolo o lumânare – un cilindru micuț de ceară albă cu o pată purpurie ciudată ce se învârtea prin el.

– Aprinde-o într-un loc izolat, zise Magul-Juruit. Trebuie să fii singur-singurel. Rostește-mi numele, iar eu voi auzi și voi veni cât de curând.

– Mulțumesc. Locke luă lumânarea cu mâna dreaptă și o strecură în haină. Șoimarul. Asta-i ușor de ținut minte.

Vestris își deschise ciocul, dar nu scoase nici un zgomot. Și-l închise la loc și clipi. Un căscat? Felul ei de a chicoti pe seama lui Locke?

– O să stau cu ochii pe tine, spuse Magul-Juruit. Așa cum Vestris simte ce simt eu, și eu văd ce vede ea.

– Asta explică destul de multe, zise Locke.

– Dacă ne-am înțeles, treaba noastră aici s-a încheiat, zise Regele Cenușiu. Am și altceva de făcut și trebuie s-o fac în noaptea asta. Îți mulțumesc, Jupâne Ghimpe, pentru faptul că ne-am văzut, îi spuse omul cu arbaleta omului cu punga de galbeni. Locke se ridică și își strecură mâna stângă într-un buzunar de la haină; brațul încă îi zvâcnea de durere.

– Deci când trebuie să aibă loc întâlnirea asta?

– Peste trei nopți, zise Regele Cenușiu. Nădăjduiesc că nu-ți întrerup jocul cu Don Salvara?

– Nu cred că îți pasă cu adevărat, dar nu.

– Cu atât mai bine atunci. Hai să te trimitem înapoi la treburile tale.

– Doar nu o să...

Însă era prea târziu; Șoimarul începuse deja să facă niște semne cu mâna liberă și să își miște buzele, formând cuvinte fără a le vocaliza însă. Camera începu să se învârtă; lumina portocalie a felinarului se preschimbă într-o dâră palidă de culoare pe fundalul întunericului din cameră și apoi totul se cufundă în beznă.

6

Când își reveni în simțiri, Locke se trezi stând pe podul dintre Lat și Șirul Mutră-de-Monedă; după socoteala lui, nu trecuse nici o clipă, dar când se uită în sus văzu că norii dispăruseră, stelele se rotiseră pe cerul întunecat și lunile coborâseră la apus.

– Nemernicul *naibii!* șuieră el. Au trecut câteva ceasuri bune! Jean cred că a făcut deja crize.

Se gândi iute: Calo și Galdo plănuiseră să petreacă seara făcându-și rondul prin Lat, cu Goangă după ei. Probabil ajunseseră la Ultima Greșeală, unde jucau zaruri, beau și încercau să evite să fie dați afară pentru măsluirea cărților de joc. Jean intenționase să-și petreacă noaptea prefăcându-se că odăile din Turnul Năruit sunt ocupate, cel puțin până când se întorcea Locke. Acela ar fi fost cel mai apropiat loc de unde să înceapă să-i caute. Chiar atunci Locke își aminti că era încă îmbrăcat ca Lukas Fehrwight. Se plesni peste frunte.

Își scoase haina și panglicile, își smulse ochelarii falși de la nas și îi vârî într-un buzunar de la jiletcă. Își pipăi cu grijă tăieturile de pe brațul stâng; erau adânci și încă dureroase, dar sângele se închegase pe ele, așa că măcar nu picura peste tot. *Fir-ar Regele Cenușiu blestemat să fie,* gândi Locke, *numai de m-ar ajuta zeii să i-o plătesc pentru noaptea asta!*

Își ciufuli părul, își descheie nasturii de la jiletcă, își scoase cămașa din pantaloni și se aplecă să împăturească și să ascundă fundele de la pantofi. Își băgă cravatele și curelele decorative în haină, apoi o împături și legă mânecile una de alta. În întunericul de acolo, semăna nespus de mult cu un sac vechi de pânză. Acum că scăpase de podoabele exterioare ale lui Lukas Fehrwight, putea să treacă neobservat pentru scurtă vreme. Mulțumit, se întoarse și începu să meargă repede pe partea de miazăzi a podului, spre luminile și zgomotele încă vii din Lat.

Jean Tannen apăru de pe o alee și îl luă de braț, chiar când cotea spre partea de miazănoapte a Turnului Năruit, acolo unde intrarea principală de la Ultima Greșeală dădea către caldarâm.

– Locke! Pe unde naiba ai umblat toată noaptea? Ești bine?

– Jean, slavă zeilor! Cât mă bucur să te văd! Nu-s deloc bine și, după cum se vede, nici tu nu ești. Unde sunt ceilalți?

– Când am văzut că nu te întorci, i-am găsit la Ultima Greșeală și i-am trimis în odăile noastre, împreună cu Goangă, zise Jean, vorbind cu glas scăzut la urechea lui Locke. Iar eu am patrulat pe aleile de aici, străduindu-mă să nu fiu observat. Nu am vrut să ne împrăștiem prin oraș noaptea. M-am... ne-am temut...

– Am fost săltat, Jean. Dar mi s-a dat drumul. Hai să urcăm în odăile noastre. Avem o nouă problemă, proaspăt coaptă și a naibii de fierbinte!

7

Lăsară ferestrele din odăile lor deschise de data asta, cu sitele subțiri și translucide lăsate, ca să țină departe insectele ciupitoare. Când Locke isprăvi de povestit prin ce trecuse în acea noapte, cerul devenise cenușiu, cu linii de roșu vizibile chiar sub pervazurile din-spre răsărit. Ascultătorii săi aveau cearcăne la ochii împăiănjeniți, însă nimeni nu dădea semne de somnolență.

– Măcar acum știm că n-o să încerce să mă omoare ca pe ceilalți *garrista,* încheie Locke.

– Nu până peste trei nopți, vrei să spui, interveni Galdo.

– Ticălosul pur și simplu nu prezintă încredere, sări și Goangă.

– Însă până una-alta trebuie să i se dea *ascultare,* zise Locke.

Locke se schimbase în hainele de rezervă; arăta acum mult mai potrivit pentru cineva de rând. Jean insistase să-i spele brațul cu vin tonic încălzit până aproape de fierbere pe o vatră alchimică. Locke avea acum o compresă din pânză îmbibată cu coniac apăsată pe rană și o scălda în lumina unui mic glob incandescent alb. Era bine știut printre doftorii din Camorr că lumina alunga aerul rău mirositor și prevenea instalarea infecțiilor.

– Chiar trebuie? Calo își scărpină bărbia nerasă. Cât de departe crezi că am ajunge dacă am fugi rupând pământul?

– Departe de Regele Cenușiu? Locke oftă. Cine știe? Însă de Magul-Juruit nu am putea fugi niciodată îndeajuns de departe.

– Și-atunci stăm pur și simplu și îl lăsăm să îți tragă sforile, ca și cum ai fi o păpușă pe scenă? întrebă Jean.

– Recunosc că mi s-a părut deosebit de fascinant faptul că nu-i va spune lui Capa Barsavi despre escrocheriile noastre, răspunse Locke.

– Toată chestia asta e o nebunie, spuse Galdo. Zici că ai văzut trei inele la încheietura Șoimarului ăsta?

– Da, la mâna pe care nu avea blestematul ăla de șoim-scorpion.

– Trei inele, mormăi Jean. *Este* o nebunie. Să ții în slujbă un asemenea om... Cred că au trecut două luni de când au apărut primele povești despre Regele Cenușiu. De când și-a furat-o primul *garrista*... Cine a fost primul?

– Gil Cuțitarul de la Picioare-de-Rom, spuse Calo.

– Suma despre care vorbim trebuie să fie... de-a dreptul ridicolă! Mă îndoiesc că *Ducele* ar putea ține un Mag-Juruit de rangul ăstuia atâta amar de vreme. Deci cine naiba este Regele ăsta Cenușiu și cum *plătește* pentru toate astea?

– Nu contează, zise Locke. De-acum în trei nopți sau mai bine zis de-acum în două nopți și jumătate, căci soarele e pe cale să răsară, o să fie doi Regi Cenușii, iar eu voi fi unul din ei.

– Cei Treisprezece să ne aibă-n pază! spuse Jean.

Se luă cu mâinile de cap, frecându-și ochii cu palmele.

– Asta este vestea proastă. Capa Barsavi vrea să mă însor cu fiică-sa și acum Regele Cenușiu vrea să mă dau drept el la o întrunire de taină cu Capa Barsavi. Locke rânji. Vestea cea bună este că nu s-a scurs deloc sânge pe noul bon de ordine în valoare de patru mii de coroane.

– Îl omor, zise Goangă. Faceți-mi rost de săgeți otrăvite și de o arbaletă și îl găuresc drept între ochi.

– Goangă, prin comparație, asta face săritul de pe acoperișul templelor să pară de-a dreptul rezonabil, spuse Locke.

– Însă cine s-ar aștepta la una ca asta? Goangă, așezat sub una dintre ferestrele dinspre răsărit ale odăii, întoarse capul și privi afară câteva clipe, așa cum făcuse toată noaptea, când și când. Uite, toată lumea știe că unul dintre *voi* patru i-ar putea omorî. Dar nimeni nu s-ar *aștepta* la mine! Surpriză totală. O lovitură în față, și s-a zis cu Regele Cenușiu!

– Chiar dacă Șoimarul ar lăsa săgețile arbaletei tale să-i atingă clientul, probabil că ne-ar prăji pe loc după aceea, spuse Locke. De asemenea, mă îndoiesc profund că pasărea aia nenorocită o să fâlfâie prin preajma turnului ăstuia în așa fel încât s-o vedem.

– Nu se știe, replică Goangă. Cred că am mai văzut-o, când am făcut primul contact cu Don Salvara.

– Și eu sunt destul de sigur că am văzut-o. Calo plimba un solon pe degetele mâinii stângi, fără să se uite la el. Când te sugrumam, Locke. Ceva a zburat pe deasupra noastră. Ceva mult prea mare și iute ca să fie vreo pitulice sau vreo vrabie.

– Deci chiar ne-a urmărit și chiar știe tot ce-i de știut despre noi, spuse Jean. Supunerea pare varianta cea mai înțeleaptă pentru moment, dar trebuie să ne pregătim pentru *niște* eventualități.

– Ieșim *acum* din jocul cu Don Salvara? întrebă Goangă, cu sfială.

– Cum? Nu. Locke își scutură viguros capul. Nu avem absolut nici un motiv să facem asta deocamdată.

– De unde-ai mai scos-o și pe-asta? întrebă Galdo.

– Motivul pentru care luasem în calcul scurtarea jocului era tocmai ca să ne ferim de priviri iscoditoare și să încercăm să evităm să fim omorâți de Regele Cenușiu. Acum putem fi *ai naibii de siguri* că asta n-o să se întâmple, cel puțin nu în următoarele trei zile. Așa că jocul cu Salvara rămâne în picioare.

– Ăstea trei zile, da. Până când Regele Cenușiu n-o să te mai socotească de folos. Jean scuipă. Următorul pas în planurile sale, oricare ar fi ele: „Mulțumesc pentru cooperare, luați de-aici *toți* câte un cuțit de felicitare în spate".

– E și asta o posibilitate, zise Locke. Așa că vom proceda în felul următor: Jean, o să alergi puțin azi, după ce tragi un pui de somn. Anulează aranjamentele alea pentru călătoria pe mare. Dacă va fi nevoie să fugim, va dura prea mult să așteptăm o corabie care să plece din port. Totodată, mai scapă niște galbeni la Poarta Vicontelui. Dacă o fi să plecăm, vom pleca pe uscat și vreau ca poarta aia să se deschidă mai larg și mai iute decât ușa unui bordel. Calo, Galdo – voi găsiți-ne o căruță. Duceți-o în spatele templului; pregătiți-o cu prelate și cu frânghii, pentru împachetat rapid. Faceți rost de mâncare

și de băutură pentru drum. Chestii simple și rezistente. Mantii de schimb. Straie obișnuite. Știți ce aveți de făcut. Dacă vă vede la lucru vreunul dintre Oamenii Potriviți, lăsați de înțeles că urmărim să dăm o lovitură grasă zilele astea. Lui Barsavi o să-i placă asta, dacă ajunge la urechea sa. Goangă, mâine noi doi o să trecem prin vistierie. O să aducem sus tot bănetul de acolo și o să îl punem în saci de pânză, ca să fie mai ușor de cărat. Dacă va trebui să fugim, vreau să putem azvârli toată harababura în căruță în câteva minute.

– Da, are noimă ce zici, încuviință Goangă.

– Așa că, Sanza, voi doi stați laolaltă, spuse Locke. Goangă, tu vii cu mine. Nimeni nu iese singur, nici măcar pentru scurtă vreme, cu excepția lui Jean. Tu ai cele mai mici șanse să fii deranjat, afară doar dacă Regele Cenușiu n-o fi având vreo oaste ascunsă în oraș.

– Ei, mă știi pe mine. Jean întinse o mână după gât și pe sub jiletca largă de piele pe care o purta peste tunica simplă de bumbac. Scoase o pereche de securi, fiecare lungă de jumătate de metru, cu mânerele învelite în piele și cu tăișurile drepte și negre care se îngustau ca niște bisturie. Acestea erau contrabalansate cu bile din oțel înnegrit, late cât un solon de argint. Surorile Năbădăioase – armele de suflet ale lui Jean. Nu călătoresc niciodată singur. Suntem mereu trei.

– În regulă, atunci. Locke căscă. Dacă mai avem nevoie și de alte idei sclipitoare, putem veni cu ele când ne trezim. Hai să punem ceva masiv în ușă, să închidem ferestrele și să începem să sforăim.

Ticăloșii Gentilomi de-abia se ridicaseră în picioare ca să treacă la fapte, când Jean îi rugă să facă liniște. Scările din fața ușii de pe peretele de miazănoapte al odăii scârțâiau sub greutatea mai multor picioare. O clipă mai târziu, cineva bătu la ușă.

– Lamora, deschide! se auzi un glas puternic de bărbat. Afaceri de-ale lui Capa!

Jean își trecu securile într-o mână și le ascunse la spate, apoi se lipi de peretele de miazănoapte, la câțiva pași în dreapta ușii. Calo și Galdo pipăiră pe sub cămăși după pumnale, Galdo împingându-l pe Goangă în spatele său pe când făceau asta. Locke rămase în mijlocul camerei, amintindu-și că stiletele sale erau încă împachetate în haina lui Fehrwight.

– Cât costă o jimblă la Piața Schimburilor? strigă el.

– Un gologan numai, dar jimblele nu-s uscate, veni răspunsul.

Locke se mai relaxă puțin – acestea erau parola și replica acelei săptămâni și, dacă ar fi venit să îl salte pentru ceva sângeros, ei bine, atunci ar fi dărâmat ușa pur și simplu. Făcându-le semn celorlalți să-și păstreze calmul, trase zăvorul și întredeschise ușa, cât să poată privi afară.

Pe platforma din fața ușii erau patru bărbați, la aproape douăzeci și cinci de metri în aer deasupra Ultimei Greșeli. În spatele lor, cerul avea culoarea de nepătruns a apei de canal, cu numai câteva stele care scăpărau și se stingeau încet ici și colo. Erau bărbați duri, stând pregătiți și degajați precum luptătorii de meserie, cu tunici din piele, gulere de piele și bandane din pânză roșie pe sub beretele negre de piele. Mâinile Înroșite – gașca la care apela Barsavi când avea nevoie urgentă de brațe vânjoase.

– Iartă-ne, frate. Conducătorul, după toate aparențele, al Mâinilor Roșii se sprijini de ușă cu brațul. Șeful vrea să-l vadă pe Locke Lamora chiar acum; nu-i pasă în ce stare i-l ducem și nici nu putem primi un refuz.

INTERLUDIU

Jean Tannen

1

În anul următor Locke crescu, însă nu atât de mult pe cât și-ar fi dorit. Deși era greu să i se ghicească foarte exact vârsta reală, era limpede că era mai mult decât pipernicit pentru anii săi.

– Ai sărit peste câteva mese în pruncie, îi zise Lanțuri. Ai mai recuperat de când ai ajuns aici, desigur, dar bănuiesc că vei fi mereu un pic spre... mediu.

– Mereu?

– Nu pune prea mult la suflet. Lanțuri își puse mâinile pe burta-i rotofeie și chicoti. Un om mai mic poate scăpa de la o strâmtoare care s-ar putea să fie de netrecut pentru un cineva mai solid.

Urmă și mai multă școală. Mai multe calcule, istorie, hărți, limbi... De îndată ce Locke și cei doi Sanza ajunseră să stăpânească vadrana vorbită, Lanțuri îi trimise să deprindă arta accentelor. Petrecură câteva ceasuri pe săptămână în compania unui bătrân reparator de pânze vadran, care-i mustra pentru „pocirea, cu prune-n gură" a graiului nordic în timp ce își trecea acele lungi și mari prin metri întregi de pânză împăturită. Sporovăiră despre orice subiect îi venea în cap bătrânului, iar el le corectă cu cea mai mare grijă fiecare consoană scurtată prea mult și fiecare vocală lungită prea mult. Totodată, omul deveni tot mai arțăgos și mai roșu la față cu fiecare lecție, căci Lanțuri îl plătea în vin pentru serviciile lui.

Avură parte și de probe – unele banale, altele chiar dure. Lanțuri îi testa pe băieți încontinuu, aproape fără cruțare, însă, după ce isprăvea fiecare nouă șaradă, îi lua întotdeauna pe acoperișul templului, ca să le explice ce voise să obțină și ce însemnătate avuseseră dificultățile. Această deschidere a lui în fața lor îi făcea mai ușor de suportat jocurile, care avură și un efect suplimentar – îi uni pe Locke, Calo și Galdo împotriva lumii înconjurătoare. Cu cât strângea Lanțuri mai mult șuruburile, cu atât deveneau băieții mai apropiați, cu atât lucrau mai ușor împreună, nemaiavând nevoie să rostească prea multe pentru a pune un plan în mișcare.

Sosirea lui Jean Tannen schimbă toate acestea.

Era luna lui Saris în cel de-al 77-lea An al lui Iono, pe la sfârșitul unei toamne neobișnuit de uscate și de reci. Furtuni puternice măturaseră întreaga Mare de Fier, însă cruțaseră Camorrul, prin cine știe ce capriciu al vânturilor sau al zeilor, iar nopțile erau mai plăcute ca niciodată, din câte își putea aminti Locke. Ședea pe trepte cu Părintele Lanțuri, dezmorțindu-și degetele, când îl zări pe Făuritorul-de-Hoți străbătând piața spre Casa lui Perelandro.

Cei doi ani care trecuseră îndepărtaseră parțial spaima pe care o simțise cândva Locke în preajma fostului său stăpân, însă nu încăpea îndoială că păstrase pentru bătrânul slăbănog o anumită fascinație grotescă.

Degetele fusiforme ale Făuritorului se răsfirară când făcu o plecăciune adâncă și ochii îi scânteiară când îl observă pe Locke.

– Dragul și exasperantul meu băiețel, ce *plăcere* să te văd ducând o viață rodnică în Ordinul lui Perelandro!

– Reușita sa se datorează disciplinei tale timpurii, bineînțeles. Surâsul lui Lanțuri se întinse sub legătura de la ochi. Asta l-a ajutat să ajungă tânărul hotărât și integru care stă înaintea ta astăzi.

– Integru? Făuritorul-de-Hoți îl privi chiorâș pe Locke, prefăcându-se concentrat. Cu greu aș putea spune că a mai crescut un deget. Dar nu contează. Ți-am adus băiatul despre care am vorbit, cel din Colțul de Miazănoapte. Ieși la lumină, Jean! Nu *te* poți ascunde în spatele *meu* cum nu te poți ascunde sub un bănuț.

Într-adevăr, în spatele Făuritorului-de-Hoți stătea un băiat; când bătrânul îl înghionti la vedere, Locke văzu că avea cam anii lui, poate chiar zece, însă în toate celelalte privințe erau complet opuși. Noul băiat era gras, roșu la față, arătând ca o pară murdară, cu un smoc unsuros de păr negru în creștetul capului. Avea ochii măriți și șocați; își încleșta și descleșta mâinile agitat.

– Aaa, zise Lanțuri. Nu îl pot vedea, dar la urma urmei, calitățile pe care le dorește Patronul celor Oropsiți de Soartă nu pot fi văzute cu ochiul liber. Te *pocăiești,* băiete? Ești sincer? Ești la fel de integru precum cei pe care stăpânul nostru ceresc i-a luat *deja* în turma sa?

Îl bătu ușor pe spate pe Locke, cătușele și lanțurile zornăindu-i. În ceea ce-l privea, Locke se uita țintă la nou-venit și nu spunea nimic.

– Sper că da, domnule, zise Jean, cu un glas moale și chinuit.

– Ei bine, pe speranță ne și clădim viețile, nu-i așa? spuse Făuritorul-de-Hoți. Bunul Părinte Lanțuri este noul tău stăpân acum, băiete. Te las în grija lui.

– Nu în grija mea, ci în cea a Puterii de Sus pe care o slujesc, zise Lanțuri. A, înainte să pleci, *întâmplarea* face ca eu să fi găsit mai devreme punga asta pe treptele templului meu. Întinse un săculeț dolofan de piele, plin cu monede, și îl flutură spre Făuritorul-de-Hoți. Nu cumva este a ta?

– Ei bine, da! Chiar a mea este! Făuritorul-de-Hoți culese punga din mâinile lui Lanțuri și o făcu să dispară în buzunarele hainei sale ponosite de vreme. Ce coincidență fericită!

Făcu o nouă plecăciune, se întoarse și o porni către Dealul Umbrelor, fluierând prea puțin melodios.

Lanțuri se ridică, își frecă picioarele și bătu din palme.

– Să zicem că am cam terminat cu datoria noastră publică pe ziua de azi. Jean, el este Locke Lamora, unul dintre inițiații mei. Ajută-l, te rog, să ducă acest cazan în altar. Ai grijă, e greu.

Cei doi băieți – cel slab și cel gras – traseră cazanul pe trepte și în altarul jilav; Preotul-Fără-Ochi pipăi de-a lungul lanțurilor, adunându-le din urma sa și târându-le până când ajunse cu bine înăuntru. Locke acționă mecanismul din perete și închise ușile templului, iar Lanțuri se așeză în mijlocul podelei din altar.

– Domnul cel cumsecade care mi te-a încredințat mi-a spus că poți vorbi, citi și scrie în trei limbi, rosti Lanțuri.

– Da, domnule, zise Jean, privind în jur cu îngrijorare. Therină, vadrană și issavrai.

– Foarte bine. Și poți face calcule complexe? Balanțe de cont?

– Da.

– Excelent. Atunci mă poți ajuta să fac socoteala a ce am strâns azi. Dar mai întâi vino aici și dă-mi mâna. Așa. Hai să vedem dacă ai ce trebuie ca să devii un inițiat în acest templu, Jean Tannen.

– Ce... ce trebuie să fac?

– Trebuie numai să-ți pui mâinile pe legătura de la ochii mei. Nu, relaxează-te. Închide-ți ochii. Concentrează-te. Lasă orice gând virtuos ai avea în minte să iasă la suprafață...

2

– Nu-mi place de el, zise Locke. Nu-mi place deloc.

El și Lanțuri pregăteau micul dejun a doua zi dimineață, devreme; Locke fierbea o supă cu ceapă tocată și cu cubulețe mici, maro și neregulate de carne de vită, în vreme ce Lanțuri încerca să desfacă sigiliul de ceară al unui vas de miere. Cum nu izbutise să facă asta cu degetele și cu unghiile, folosea acum un stilet și bombănea.

– Nu-ți place deloc? E cam aiurea, de vreme ce nu-i aici nici măcar de-o zi, spuse Lanțuri cu glas rece.

– E gras. E moale. Nu e unul dintre *noi.*

– Ba este. I-am arătat templul și vizuina; și-a depus jurământul de *pezon.* O să i-l prezint lui Capa peste o zi-două.

– N-am vrut să zic unul dintre *noi,* Ticăloșii Gentilomi, ci unul dintre *noi,* noi. Nu este *hoț.* Este doar un grăsan moale și...

– Un negustor. E fiul unor negustori, asta este. Însă acum este un hoț.

– Dar nu a furat lucruri! N-a vrăjit și nici n-a momit pe nimeni! A spus că a stat pe deal numai câteva zile înainte să fie adus aici. Nu este unul dintre *noi.*

– Locke. Lanțuri se opri din încercarea lui de a desface vasul cu miere și se uită la el, încruntat. Jean Tannen este un hoț pentru că o

să-l *pregătesc* eu să fie hoț. Îți aduci aminte că asta vă *învăț* eu aici: să fiți niște hoți mai deosebiți. Nu ai uitat, nu?

– Dar el e...

– El e mai învățat decât oricare dintre voi. Scrie citeț și frumos, înțelege tot ce-i legat de afaceri, de registre, de schimbul de bani și multe altele. Fostul tău stăpân a știut că o să-l vreau de îndată.

– Dar e gras!

– Ca mine, de altfel. Iar tu ești urât. Calo și Galdo au nasurile ca niște catapulte, Sabethei îi apăruseră pistrui, ultima oară când am văzut-o. Deci unde vrei să ajungi?

– Nu ne-a lăsat să dormim deloc azi-noapte. *Plângea* și nu mai *tăcea* odată.

– Îmi pare rău, se auzi un glas moale din spatele lor. Locke și Lanțuri se întoarseră (cel de-al doilea mult mai încet decât primul); Jean Tannen stătea lângă ușa de la odăile de dormit, cu ochii roșii. Nu am vrut. Dar nu m-am putut abține.

– Ha! Lanțuri se întoarse la stilet și la vasul cu miere. Se pare că băieții care trăiesc în vizuini de sticlă nu ar trebui să vorbească atât de tare despre cei din camera alăturată.

– Păi, să *nu* mai faci asta, Jean, zise Locke, sărind de pe treapta de lemn pe care încă o folosea ca să ajungă până la vatra de gătit. Se duse până la unul dintre bufetele de mirodenii și începu să scotocească printre borcane, căutând ceva. Taci din gură și lasă-ne să dormim. Calo, Galdo și cu mine nu ne smiorcăim.

– Îmi pare rău, spuse Jean, pe punctul de a izbucni din nou în plâns. Îmi pare rău, numai că... mama. Tata. Sunt... sunt orfan.

– Și *ce?* Locke dădu jos un mic flacon de sticlă cu ridichi murate, închis cu un dop de piatră, precum poțiunile alchimice. *Și eu sunt* orfan. *Toți* cei de-aici sunt orfani. Chiar dacă scâncești, tot n-o să-ți readuci familia la viață.

Locke se întoarse și făcu doi pași îndărăt spre vatra de gătit, așa că nu văzu când Jean străbătu spațiul dintre ei. În schimb, *simți* brațul lui Jean încolăcindu-se în jurul gâtului său; o fi fost el moale, dar era al naibii de *greu*, pentru un puști de zece ani. Locke scăpă ridichile

murate; Jean îl săltă de la pământ prin simpla sa forță, îl răsuci și îl *azvârli* cât colo.

Picioarele lui Locke se ridicară de pe sol în aceeași clipă în care borcanul de ridichi se sparse de acesta; o secundă mai târziu, ceafa lui Locke se izbi de masa masivă din scoruș și el căzu, aterizând cât se poate de dureros pe fundul său mai degrabă ciolănos.

– Ba tu să taci! Nu mai era nimic potolit în glasul lui Jean; acum răcnea, cu fața roșie și cu lacrimi curgându-i din ochi. Tacă-ți gura aia mârșavă! Să nu te prind că zici *vreodată* ceva de familia mea!

Locke își înălță brațele și încercă să se ridice în picioare; unul din pumnii lui Jean îi apăru în fața ochilor, părând să acopere jumătate din lume. Lovitura îl făcu să se încolăcească precum un covrig. Când își reveni cât de cât în simțire, ținea în brațe piciorul mesei; camera dansa un menuet în jurul lui.

– Wrrblg, spuse el, cu gura plină de sânge și de durere.

– Gata, Jean, zise Lanțuri, trăgându-l pe băiatul îndesat de pe Locke. Cred că mesajul a fost transmis întru totul.

– Of. Asta chiar *a durut,* spuse Locke.

– Așa și trebuie. Lanțuri îi dădu drumul lui Jean, care avea încă pumnii strânși și se uita urât la Locke, tremurând. Ai *meritat-o* din plin.

– Ăăă... cum?

– Sigur că toți cei de-aici sunt orfani. Părinții mei au murit cu mult înainte să te naști tu. Părinții tăi s-au dus de ani de zile. La fel stă treabă și cu Calo, Galdo și Sabetha. Însă Jean și-a pierdut părinții acum cinci nopți, încheie Lanțuri.

– A... Locke se ridică, gemând. N-am... n-am știut.

– Bun atunci. Lanțuri izbutise în cele din urmă să desfacă vasul de miere; sigiliul de ceară pârâi zgomotos. Când nu știi tot ce-i de știut, ar cam fi *cazul* să-ți ții fleanca și să fii politicos.

– A fost un incendiu. Jean trase câteva guri adânci de aer, privindu-l încă țintă pe Locke. Au murit arși. A ars toată prăvălia. S-a dus totul.

Se întoarse și o porni înapoi spre odăile de dormit, cu capul plecat și frecându-și ochii.

Lanțuri se întoarse cu spatele la Locke și începu să amestece mierea, sfărâmând bucățile cristalizate.

Se auzi un zăngănit răsunător de la căderea trapei secrete ce ducea la templul de deasupra; un moment mai târziu, apărură în bucătărie Calo și Galdo, fiecare geamăn învești mântat în robele albe de inițiat, fiecare ducând o pâine lungă și proaspătă pe cap.

– Ne-am întors, zise Calo.

– Cu pâine!

– Evident!

– Nu, *tu* ești evident!

Gemenii se opriră deodată, când îl văzură pe Locke sprijinindu-se de marginea mesei ca să se ridice, cu buzele umflate și cu sânge scurgându-i-se din colțul gurii.

– Ce am pierdut? întrebă Galdo.

– Băieți, zise Lanțuri, cred că am uitat să menționez ceva când vi l-am prezentat pe Jean și i-am arătat împrejurimile aseară. Fostul vostru stăpân din Dealul Umbrelor m-a avertizat că, deși Jean este în general dulce la grai, băiatul are o fire *a naibii* de pitorească.

Clătinând din cap, Lanțuri se duse la Locke și îl ajută să se ridice în picioare.

– Când se oprește de învârtit lumea în jurul tău, nu uita că trebuie să strângi cioburile și ridichile de pe jos, îi spuse el.

3

Locke și Jean păstrară o distanță sănătoasă unul față de celălalt la cina din acea seară, fără să scoată o vorbă. Calo și Galdo schimbară priviri exasperate cam de o sută de ori pe minut, însă nu încercară să inițieze conversația. Pregătirile pentru masă se desfășurară într-o tăcere aproape perfectă, iar Lanțuri păru bucuros să se conformeze echipei sale posomorâte.

Îndată ce Locke și Jean se așezaseră la masă, Lanțuri le puse în față câte o cutie de fildeș sculptat. Cutiile erau lungi de-un cot și cam tot atât de late, având capace prinse în țâțâni. Locke le recunoscu imediat ca fiind din cele numite Cutia Determinantului, instrumente verrare delicate ce foloseau mecanisme automate, plăci glisante și

butoane din lemn ce se roteau; ele ajutau un utilizator antrenat să realizeze mult mai repede anumite operațiuni matematice. Lui Locke i se explicaseră noțiunile elementare ale instrumentului, dar trecuseră câteva luni de când folosise așa ceva.

– Locke și Jean, vă rog frumos, zise Părintele Lanțuri. Am nouă sute nouăzeci și cinci de soloni camorreni și plec cu o corabie spre Tal Verrar. Aș vrea tare mult să îmi schimb banii în solari când ajung acolo, un solar valorând momentan patru cincimi dintr-o coroană plină camorreană. Câți solari îmi vor datora zarafii înainte de a-și opri comisionul?

Jean ridică imediat capacul cutiei sale și se puse la treabă, rotind butoane, șfichiuind plăci și trăgând înainte și înapoi bare mici din lemn. Locke, îmbujorat, îi urmă exemplul. Bâjbâielile lui la mașinărie nu erau nici pe departe la fel de rapide, căci Jean anunță în curând:

– Treizeci și unu de solari plini și cam nouă sutimi dintr-unul – rest. Scoase vârful limbii afară și mai socoti câteva secunde. Patru volani de argint și doi gologani.

– Minunat, spuse Lanțuri. Jean, poți să mănânci în seara asta. Locke, mă tem că tu n-ai noroc. Îți mulțumesc că te-ai străduit, oricum. Poți să te duci în odaia ta cât timp mâncăm noi, dacă dorești.

– Ceee?! Locke simți cum îi năvălește sângele în obraji. Dar nu așa procedai înainte! Ne dădeai întotdeauna probleme individuale! Și nu am mai folosit cutia asta de...

– Vrei încă o problemă?

– Da!

– Foarte bine. Jean, vrei te rog să o rezolvi și tu? Așa... un galion Jereshti navighează pe Marea de Fier, iar căpitanul său este un tip foarte pocăit. Oră de oră, el pune un marinar să arunce în mare o jimblă din pesmeții corabiei drept ofrandă către Iono. Fiecare jimblă cântărește cam patru sute de grame. Căpitanul mai este și un tip foarte ordonat, pe deasupra; își ține pesmeții în butoaie de-un sfert de tonă. Ei navighează vreme de o săptămână. Câte butoaie deschide? Și ce cantitate de pesmeți primește Patronul Apelor Prielnice?

Băieții începură iar să lucreze la cutii, și din nou Jean ridică privirea în timp ce Locke mai avea încă de lucru, cu broboane mici de sudoare adunate pe frunte.

– Deschide un singur butoi, zise Jean, și folosește șaizeci și șase de kilograme și jumătate de pesmeți.

Părintele Lanțuri aplaudă încet.

– Foarte bine, Jean. Tot tu o să mănânci cu noi în seara asta. Cât despre tine, Locke, ei bine... o să te chem când va trebui să faci curat.

– Dar e ridicol! pufni Locke. El se descurcă mai bine decât mine la cutie! Ai făcut asta dinadins, ca să pierd eu.

– Ridicol, zici? Ți-ai cam luat-o în cap în ultima vreme, dragul meu băiat. Ai ajuns la vârsta aia la care mulți băieți par să-și *împacheteze* chibzuința și s-o pună deoparte câțiva ani. La naiba, și Sabetha a făcut la fel. A fost unul dintre motivele pentru care am trimis-o acolo unde se află acum. În orice caz, mi se pare că ai nasul puțin cam sus pentru cineva cu *însemnul-morții* la gât.

Roșeala lui Locke se accentuă. Jean îi aruncă o privire pe furiș; Calo și Galdo, care știau deja despre dintele de rechin, se uitară fix la farfuriile și paharele lor goale.

– Lumea este plină de ghicitori care o să-ți solicite abilitățile. Ce, crezi că vei putea să le alegi întotdeauna pe cele care ți se potrivesc cel mai bine? Dacă aș vrea să trimit un băiat care să se dea drept ucenicul unui zaraf, cui crezi că i-aș încredința misiunea asta, dacă ar trebui să aleg între tine și Jean? Nici nu aș sta pe gânduri.

– Mda... presupun.

– Presupui prea multe. Îți râzi de noul tău frate pentru că silueta sa aspiră la rotunjimea mea nobilă. Lanțuri își frecă stomacul și rânji fără haz. Nu ți-a trecut deloc prin cap că el s-ar putea integra mai ușor decât tine în anumite locuri tocmai datorită ei? Jean arată ca fiul unui negustor, ca un nobil bine hrănit, ca un cărturar pipernicit și îndesat. Înfățișarea sa îi poate fi de tot atât folos cât îți este ție înfățișarea ta.

– Bănuiesc...

– Și dacă mai aveai nevoie de vreo dovadă că el poate face lucruri pe care tu nu poți, ei bine, ce-ai zice să-l pun să te mai bată o dată măr?

Locke încercă să se micșoreze spontan în tunică și să dispară complet; nu izbuti și își lăsă capul în piept.

– Îmi pare rău, spuse Jean. Sper că nu te-am rănit prea tare.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, îngăimă Locke. Presupun că am meritat-o din plin.

– Amenințarea unui stomac gol readuce curând înțelepciunea. Lanțuri surâse atotcunoscător. Greutățile sunt arbitrare, Locke. Nu poți ști niciodată care dintre calitățile tale sau ale tovarășului tău te poate ajuta să le depășești. De exemplu, ridicați mâinile dacă numele vostru de familie se întâmplă să fie Sanza.

Calo și Galdo făcură întocmai, oarecum șovăelnic.

– Toți cei cu numele de familie Sanza pot lua cina împreună cu noul nostru frate, Jean Tannen, zise Lanțuri.

– *Ador* să fiu folosit ca exemplu! spuse Galdo.

– Toți cei cu numele Lamora pot mânca, dar trebuie mai întâi să servească toate felurile de mâncare și să aibă grijă de Jean Tannen.

Așa că Locke se grăbi să servească, având pe chip un amestec de stinghereală și ușurare. Cina consta în clapon fript umplut cu usturoi și ceapă, cu garnitură de struguri și smochine opărite în sos fierbinte de vin. Părintele Lanțuri turnă toate toasturile obișnuite, dedicându-i-l pe ultimul lui „Jean Tannen, care a pierdut o familie, însă a găsit alta destul de repede".

Auzind asta, ochii lui Jean lăcrimară, iar băiatul își pierdu și fărâma de bună dispoziție pe care i-o adusese mâncarea. Observându-l, Calo și Galdo se grăbiră să-l înveselească.

– A fost foarte tare ce ai făcut cu cutia, începu Calo.

– Noi nu se descurcăm atât de repede, continuă Galdo.

– Și noi *ne pricepem* la calcule!

– Sau cel puțin așa credeam până să te întâlnim, completă Galdo.

– N-a fost mare lucru, zise Jean. Mă pot mișca și mai repede de-atât. Sunt... vreau să spun... Îi aruncă o căutătură nervoasă Părintelui Lanțuri înainte să continue: Am nevoie de ochelari. Ochelari de citit, pentru lucruri apropiate. Nu văd bine fără ei. Aș, ăă, aș putea

lucra și mai repede la o cutie dacă aș avea o pereche de ochelari. Însă... i-am pierdut pe-ai mei. Unul dintre băieții din Dealul Umbrelor...

– O să primești ochelari noi, spuse Lanțuri. Mâine sau poimâine. Nu îi purta în public; s-ar putea să contravină aerului nostru de sărăcie. Însă aici îi poți purta liniștit.

– Nici nu puteai vedea bine când m-ai bătut? întrebă Locke.

– Puteam vedea puțin, zise Jean. Dar totul e începețoșat. De aceea mă trăgeam îndărăt atât de mult.

– O grozăvenie matematică și un bătăuș iscusit, rosti Părintele Lanțuri. Ce combinație interesantă a oferit Binefăcătorul Ticăloșilor Gentilomi, în persoana tânărului Jupân Tannen! Căci *este* un Ticălos Gentilom, nu-i așa, Locke?

– Cred că da, spuse Locke, străduindu-se să-și alunge din glas tonul posomorât. Cred că este.

4

Noaptea următoare fu senină și uscată; toate lunile erau sus pe cer, strălucind ca niște monarhi în întunecime, cu stelele drept curte. Jean Tannen stătea sub parapetul de pe acoperișul templului, ținând o carte în fața ochilor, la o lungime de braț. Lângă el se aflau două lămpi de ulei în cutii de sticlă, desenându-i conturul în lumina galbenă și caldă.

– Nu vreau să te deranjez, zise Locke și Jean își ridică privirea, luat prin surprindere.

– Pe toți zeii! Ești silențios!

– Nu tot timpul. Locke se apropie până la câțiva pași de băiatul mai voinic. Pot fi foarte zgomotos când mă prostesc.

– Eu... ăă...

– Pot lua loc?

Jean încuviință, iar Locke se trânti lângă el. Își strânse picioarele sub el și le cuprinse cu brațele.

– Îmi pare rău, spuse Locke. Bag de seamă că pot fi un rahat cu ochi câteodată.

– Și mie îmi pare rău. Nu am vrut... Când te-am lovit, pur și simplu... Parcă sunt alt om. Când sunt mânios.

– Ai făcut bine. Nu am știut despre mama și tatăl tău. Îmi pare rău. Ar fi trebuit... nu ar fi trebuit să merg așa departe. Eu am avut mult timp la dispoziție... să mă obișnuiesc cu ideea, înțelegi.

Cei doi băieți nu mai rostiră nimic câteva momente; Jean închise cartea și se uită la cer.

– Știi, s-ar putea nici măcar să nu fiu, la urma urmei, zise Locke. Orfan, vreau să spun.

– Cum așa?

– Păi... maică-mea e moartă. Am văzut și știu. Însă tatăl meu... el, ăă... El a plecat când eram foarte mic. Nu mi-l aduc aminte; nu l-am cunoscut niciodată.

– Îmi pare rău, zise Jean.

– Ne pare rău pentru multe, nu-i așa? Cred că s-ar putea să fi fost un marinar, ceva. Poate un mercenar, mai știi? Mama n-a vrut să-mi vorbească de el niciodată. Nu știu. S-ar putea să mă înșel.

– Tatăl meu a fost un om bun, spuse Jean. A fost... Ai mei aveau o prăvălie în Colțul de Miazănoapte. Făceau negoț cu piei, mătăsuri și nestemate. Peste tot pe Marea de Fier, plus câteva călătorii pe uscat. Îi ajutam. Nu la transport, desigur, ci la ținut evidența. La socotit. Și aveam grijă de pisici. Aveam nouă. Mama obișnuia să spună... obișnuia să spună că eram singurul ei copil care nu mergea... în patru labe. Fornăi puțin și se șterse la ochi. Se pare că mi-am epuizat toate lacrimile, zise el. Nu știu ce să mai cred despre toate astea. Părinții mei m-au învățat să fiu cinstit, mi-au spus că legile și zeii urăsc hoția. Dar acum aflu că hoția are un zeu numai al ei. Și pot fie să mor de foame pe stradă, fie să stau aici, bine-mersi.

– Nu-i atât de rău, spuse Locke. Eu n-am făcut altceva de când mă știu. Hoția este o meserie cinstită, dac-o privești din punctul nostru de vedere. Câteodată, chiar avem mult de muncă. Locke băgă mâna în tunică și scoase o pungă din pânză moale. Uite, zise el, dându-i-o lui Jean.

– Ce... ce-i asta?

– Ai spus că ai nevoie de ochelari, surâse Locke. În Videnza este un șlefuitor de lentile care-i mai bătrân decât zeii. Nu-și păzește cum ar trebui vitrina prăvăliei. Am săltat niște perechi pentru tine.

Jean desfăcu punga și se trezi în fața ochilor cu trei perechi de ochelari: două seturi de lentile circulare în rame de sârmă aurită și un set semicircular în rame de argint.

– Îți... mulțumesc, Locke! Duse perechile la ochi, pe rând, și mijii prin ei, încruntându-se ușor. Nu știu... ce să zic... ăă, nu sunt nerecunoscător, departe de mine gândul, dar nici una dintre perechile ăstea nu se potrivește. Arătă spre ochii săi și zâmbi sfios. Lentilele trebuie făcute în funcție de problema celui care le poartă. Unii oameni nu pot vedea la distanță și cred că pentru asta sunt perechile de față. Însă eu sufăr de ceea ce se cheamă hipermetropie, nu de miopie.

– Of, la naiba! Locke se scărpină în ceafă și surâse sfios. Eu nu port așa ceva; n-am știut. Chiar sunt un idiot.

– Ba deloc. Pot păstra ramele și să fac ceva cu ele. Ramele se desprind. Pot pune în ele lentilele potrivite. O să-i țin de rezervă. Îți mulțumesc încă o dată.

O vreme după aceea, băieții rămaseră tăcuți, însă de data asta era o tăcere prietenoasă. Jean se sprijini de zid și își închise ochii. Locke se uită la lună, străduindu-se să vadă părticelele albastre și verzi despre care Lanțuri îi spusese cândva că ar fi pădurile zeilor. În cele din urmă, Jean își drese glasul.

– Deci chiar te pricepi la... furat lucruri?

– Trebuie să fiu și eu bun la ceva. Nu la bătaie și în nici un caz la matematică.

– Tu, ăă... Părintele Lanțuri mi-a zis despre chestia asta pe care o poți face, dacă te rogi la Binefăcător. A spus că se numește prinos adus morților. Știi despre asta?

– A, zise Locke. Știu *totul* despre asta, martori îmi sunt cei treisprezece zei, să mor dacă nu.

– Aș vrea să fac și eu asta. Pentru mama și pentru tata. Însă eu... n-am mai furat niciodată. Mă poți ajuta?

– Să te învăț cum să furi ca să aduci un prinos cuvenit?

– Da. Jean oftă. Bănuiesc că, de vreme ce zeii m-au adus aici, ar trebui să mă adaptez obiceiurilor locale.

– Poți să mă înveți cum să folosesc o cutie de socotit astfel încât data viitoare să nu mai par atât de debil?

– Cred că da, zise Jean.

– Atunci așa rămâne! Locke sări în picioare și își întinse larg mâinile. Mâine, Calo și Galdo n-au decât să-*și* planteze fundurile pe treptele templului. Noi doi o să mergem să *prădăm!*

– Sună periculos, spuse Jean.

– Pentru oricine altcineva, poate. Pentru noi, Ticăloșii Gentilomi, ei bine, este ceea ce *facem.*

– Noi?

– Noi.

CAPITOLUL ȘASE

Limitări

1

Mâinile Înroșite îl conduseră pe Locke pe lunga pasarelă către Mormântul Plutitor chiar când soarele stacojiu se înălța deasupra clădirilor întunecate din cartierul Căderea-cenușii. Resturi-de-Lemn căpătă o culoare sângerie în acea lumină, și când Locke clipi ca să alunge strălucirea din privire, până și întunericul sclipi roșiatic.

Locke se strădui să-și păstreze mintea limpede, pe măsură ce amestecul de agitație nervoasă și de osteneală îl făcea să simtă că plutește la câțiva centimetri deasupra podelei, picioarele nemaiajungându-i până jos. Erau santinele pe chei, la uși, în foaier – mai multe decât înainte. Toate erau îndârjite și tăcute, pe când Mâinile Înroșite îl duceau pe Locke tot mai adânc în fortăreața plutitoare a lui Capa. Ușa dublă cu mecanism automat nu era încuiată.

Capa Barsavi stătea în centrul marii sale camere de audiențe, cu spatele întors la Locke, cu capul plecat și cu mâinile la spate. Draperiile fuseseră trase la o parte de pe ferestrele înalte din partea de miazăzi a carenei galeonului. Degete roșii de lumină cădeau pe Barsavi, pe fiii săi, pe un butoi mare din lemn și pe un obiect lung care zăcea acoperit pe o targă din lemn.

– Tată, a sosit Lamora, zise Anjais.

Capa Barsavi gemu și se întoarse. Se holbă la Locke câteva secunde, cu ochii sticloși și goi. Făcu un semn cu mâna stângă.

– Lăsați-ne, zise el. Lăsați-ne *acum.*

Cu capetele plecate, Anjais și Pachero ieșiră din cameră, luând și Mâinile Înroșite cu ei. O clipă mai târziu, în sală răsună sunetul ușii duble trântindu-se și al mecanismului automat închizându-se.

– Înălțimea Voastră, spuse Locke. Ce se petrece?

– Nemernicul. Nemernicul a omorât-o, Locke.

– Poftim?

– A omorât-o pe Nazca. Azi-noapte. Ne-a lăsat... trupul, acum câteva ceasuri.

Locke se holbă la Barsavi, năucit, conștient că rămăsese cu gura căscată.

– Dar... dar era aici, nu?

– A plecat. Barsavi își încleșta și descleșta pumnii. S-a furișat, din ce ne putem da seama, sau a fost răpită. Pe la al doilea sau al treilea ceas al dimineții. A fost... înapoiată după cel de-al patrulea ceas al dimineții.

– Înapoiată? De către cine? *Ce s-a întâmplat?*

– Vino să vezi.

Vencarlo Barsavi trase la o parte pânza ce acoperea targa, și acolo zăcea Nazca – cu pielea ca de ceară, cu ochii închiși, cu părul ud. Două vânătăi purpurii stricau aspectul altfel neted al pielii sale în partea stângă a gâtului. Locke simți cum îl ustură ochii și se trezi mușcându-și tare arătătorul de la mâna dreaptă.

– Vezi ce a făcut nemernicul, zise încet Barsavi. Era amintirea vie a mamei sale. Singura mea fiică. Mai bine *muream* decât să văd asta. Lacrimile începură să curgă pe obrajii bătrânului. A fost... spălată.

– Spălată? Ce vreți să spuneți?

– A fost înapoiată în chestia aia, zise Capa.

Făcu un semn spre butoiul ce era așezat în picioare la câțiva pași de targă.

– Într-un butoi?

– Uită-te înăuntru.

Locke dădu la o parte capacul butoiului și se trase îndărăt când duhoarea dinăuntru îl izbi în față.

Era plin de urină. Urină de cal, întunecată și tulbure.

Locke se smuci înapoi și își acoperi gura cu mâinile, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Nu doar omorâtă, ci înecată, spuse Barsavi. Înecată în *pișat de cal.*

Locke gemu, luptându-se cu lacrimile.

– Nu pot să cred. Pur și simplu nu pot să cred. Nu are nici un rost.

Se apropie iar de targă și se mai uită o dată la gâtul Nazcăi. Vânătăile purpurii erau de fapt umflături; chiar lângă ele se puteau vedea zgârieturi roșii și drepte. Locke le privi atent, aducându-și aminte de felul în care simțise ghearele pe piele. Rana de pe braț încă îl ardea.

– Înălțimea Voastră, rosti el încet, poate că a fost... înapoiată în chestia aia, dar sunt destul de sigur că nu s-a înecat în ea.

– Ce vrei să spui?

– Semnele de pe gât, zgârieturile mici de lângă ele. Locke improviză, păstrându-și tonul vocii și chipul neutru. *Ce ar suna plauzibil?* Le-am mai, ăă, văzut înainte... acum câțiva ani, în Talisham. Am văzut un bărbat omorât de un șoim-scorpion. Ați auzit de așa ceva?

– Da, zise Capa, un hibrid nefiresc, un soi de făptură închipuită de vrăjitorii din Karthain. Asta reprezintă... semnele de la gâtul ei? Poți fi sigur?

– A fost înțepată de un șoim-scorpion, spuse Locke. Semnele ghearelor de sub răni sunt evidente. A murit aproape pe loc.

– Deci doar... a *murat*-o după aceea, șopti Barsavi. Ca să sporească insulta. Ca să lovească mai adânc.

– Îmi pare rău, zise Locke. Știu că... nu poate fi cine știe ce alinare.

– Dacă ai dreptate, a fost o moarte mult mai rapidă. Barsavi îi trase pânza la loc peste cap, trecându-și degetele prin părul ei încă o dată, înainte să o acopere complet. Dacă asta este singura îndurare pe care trebuie să nădăjduiesc că a primit-o fetița mea, fie. Nemernicul ăla cenușiu nu o să aibă parte de îndurare când i-o veni vremea. Jur!

– Dar de ce-ar face asta? Locke își trecu mâinile prin păr, cu ochii măriți de agitație. N-are nici un rost. De ce ea, de ce acum?

– Îți poate spune chiar el, rosti Barsavi.

– Cum? Nu înțeleg.

Capa Barsavi băgă mâna în jiletcă și scoase o bucată împăturită de pergament. I-o dădu lui Locke, care o despături și văzu însemnat într-un scris citeț și curat:

BARSAVI

Pentru necesitatea a ceea ce s-a înfăptuit, ne cerem iertare, deși s-a înfăptuit ca să îți înlesnească înțelegerea puterii noastre. Cât și cooperarea ta. Dorim cât se poate de serios să ne întâlnim cu tine, față în față, ca doi bărbați, ca să lămurim o dată pentru totdeauna chestiunea Camorrului. Te vom aștepta la Gaura Ecoului, la cel de-al unsprezecelea ceas al serii, în Ziua Ducelui, peste trei nopți. Vom veni singuri și neînarmați, deși, în ceea ce te privește, tu poți aduce câți sfetnici poftești, și îi poți înarma după bunul tău plac. Putem discuta situația noastră ca de la bărbat la bărbat – și cu voia zeilor, poate că nu va mai fi nevoie să îți pierzi vreunul dintre credincioșii tăi supuși sau pe cineva din sângele tău.

– Nu-mi vine să cred, rosti Locke. Să vă întâlniți cu bună-credință după asta?

– Nu poate fi camorrean, zise Barsavi. Eu am devenit camorrean, în toți anii petrecuți aici. Mă identific cu locul ăsta mai mult decât mulți dintre cei născuți aici. Însă omul ăsta? Barsavi clătină puternic din cap. El nu poate înțelege ce infamie a făcut ca „să îmi atragă atenția"; cu ce insultă trebuie să trăim, eu și fiii mei, dacă negociem cu el. Îmi irosește timpul cu scrisoarea asta – și uite, pluralul de maiestate. Câtă afectare!

– Înălțimea Voastră... și dacă *înțelege* ce a făcut?

– Foarte slabe șanse să se fi întâmplat asta, Locke. Capa chicoti cu tristețe. Sau nu ar fi făcut-o.

– Nu și dacă vă închipuiți că întâlnirea de la Gaura Ecoului este o capcană. Că vrea să vă scoată de pe Mormântul Plutitor și să vă atragă într-un loc unde a pregătit ceva primejdios pentru dumneavoastră.

– Prudența aia, din nou. Barsavi surâse fără umor. M-am gândit și la asta, Locke. Însă nu cred că-i cazul... Chiar cred că se gândește

că, dacă mă sperie îndeajuns, voi negocia cu el cu bună-credință. O să mă duc la Gaura Ecoului. O să avem mica noastră întâlnire. Cât despre sfetnici, îi voi aduce pe fiii mei, pe surorile Berangias și o sută dintre cei mai buni și cruzi oameni pe care-i am. Și o să te aduc pe tine și pe prietenul tău, Jean.

Inima lui Locke i se zbătu în piept ca o pasăre prinsă în capcană. Îi venea să urle.

– Bineînțeles, rosti el. Bineînțeles! Jean și cu mine vom face orice ne cereți. Sunt recunoscător pentru oportunitate.

– Bine. Deoarece singura negociere pe care o vom purta va fi cu săgeți, săbii și pumni. Am o surpriză pentru rahatul ăla cenușiu, dacă își închipuie că *îmi* poate impune condiții *mie* trecând peste cadavrul singurei mele fiice!

Locke scrâșni din dinți. *Știu ce îl poate scoate din fortăreața aia umedă a lui,* spusese Regele Cenușiu.

– Capa Barsavi, zise Locke, v-ați gândit la... ei bine, la lucrurile care se povestesc despre Regele Cenușiu? Cum că poate omorî oamenii dintr-o atingere, că poate trece prin pereți; că nu poate fi rănit cu săbii sau cu săgeți.

– Povești spuse la beție. Face la fel ca mine, când am pus mâna pe orașul ăsta; se ascunde bine și își alege țintele cu înțelepciune. Capa oftă. Recunosc că este bun la asta, poate la fel de bun ca mine. Însă nu-i o stafie.

– Mai există o posibilitate, zise Locke, lingându-și buzele. Cât de multe dintre cele rostite aici puteau ajunge la urechile Regelui Cenușiu? Dezvăluise tainele Ticăloșilor Gentilomi în amănunțime. *La naiba cu el.* Posibilitatea unui... Mag-Juruit.

– Care să-l ajute pe Regele Cenușiu?

– Da.

– Își face de cap prin orașul meu de câteva luni, Locke. E drept că asta ar putea explica unele lucruri, însă prețul... Nici măcar eu nu aș putea plăti un Mag-Juruit atâta amar de vreme.

– Șoimii-scorpion nu sunt doar creați de Magii-Juruiți, zise Locke. Din câte știu eu, numai Magii-Juruiți îi pot controla. Ar putea oare un șoimar... *obișnuit* să dreseze o pasăre care l-ar putea omorî cu

o înțepătură accidentală? *Minte-l bine,* își spuse. *Minte-l drept în față.* Regele Cenușiu nu ar fi fost nevoit să păstreze unul în tot timpul ăsta. Ce-ar fi dacă Magul-Juruit de-abia a sosit? Ce-ar fi dacă a fost angajat numai pentru următoarele zile, punctul critic al planului Regelui Cenușiu, oricare ar fi acesta? Zvonurile despre puterile Regelui Cenușiu... ar fi putut fi răspândite ca să pregătească terenul pentru momentul ăsta.

– Extraordinar, și totuși asta ar explica multe, zise Barsavi.

– Ar explica de ce Regele Cenușiu este dispus să se întâlnească cu dumneavoastră singur și neînarmat. Cu un Mag-Juruit care să îi apere spatele, ar putea să pară așa fără să fie deloc cazul.

– Răspunsul meu rămâne neschimbat. Barsavi lovi cu pumnul în cealaltă palmă. Dacă un Mag-Juruit îmi poate da gata o sută de cuțite –, inclusiv pe noi doi, pe fiii mei, pe surorile Berangias, pe prietenul tău Jean și securile lui –, atunci Regele Cenușiu și-a ales armele mai bine decât mine. Însă eu *nu* cred că-i cazul.

– Veți păstra totuși posibilitatea aceasta în minte? insistă Locke.

– Da. O voi păstra. Barsavi își puse mâna pe umărul lui Locke. Trebuie să mă ierți, băiete. Pentru ce s-a întâmplat.

– Nu-i nimic de iertat, Înălțimea Voastră. *Când Capa schimbă subiectul, subiectul este închis,* își spuse Locke. Ce s-a întâmplat... nu a fost din vina dumneavoastră.

– Este războiul meu. Regele Cenușiu pe mine vrea să mă doboare de fapt.

– Mi-ați oferit foarte multe, domnule. Locke își trecu limba peste buzele care se uscaseră deodată. M-aș bucura nespus dacă v-aș putea ajuta să-l omorâți pe nemernic.

– Chiar așa vom face. Într-al nouălea ceas al serii, în Ziua Ducelui, începem să ne adunăm. Anjais va veni să vă ia de la Ultima Greșeală, pe tine și pe Tannen.

– Cum rămâne cu cei doi Sanza? Și ei se descurcă bine cu cuțitele.

– Și cu cărțile de joc, din câte-am auzit. Îmi place de ei, Locke, dar sunt niște pierde-vară. Măscărici. Vreau să iau cu mine oameni serioși pentru o treabă serioasă.

– Cum doriți.

– Și-acum. Barsavi scoase o batistă de mătase din buzunarul jiletcii și își șterse încet fruntea și obrajii cu ea. Lasă-mă, te rog! Întoarce-te mâine-noapte, ca preot. O să îi strâng pe toți ceilalți preoți ai Binefăcătorului. O să îi oferim... un ritual așa cum se cuvine.

Locke se simți măgulit, fără voia lui. Capa știa că toți băieții Părintelui Lanțuri erau inițiați ai Binefăcătorului și că Locke era chiar preot, însă nu îi mai ceruse niciodată binecuvântarea în mod oficial.

– Bineînțeles, rosti el încet.

Se retrase apoi, lăsându-l pe Capa în picioare, în lumina sângerie a zorilor, singur-singurel în inima fortăreței sale, îl lăsă pentru a doua oară, cu nimic altceva decât un cadavru care să-i țină de urât.

2

– Domnilor, zise Locke, gâfâind în timp ce închidea în urma sa ușa camerei de la al șaptelea cat. Am apărut destul în public pe săptămâna asta; hai să lucrăm afară din templu, deocamdată.

Jean stătea într-un scaun, cu fața spre ușă și cu securile pe coapsă, ținând în mâini un volum vechi și ponosit din *Romanele cavalerești Korish*. Goangă sforăia pe o saltea, tolănit într-una dintre acele poziții complet nesăbuite care provoacă imediat artrită oricui, mai puțin celor foarte tineri și nechibzuiți. Cei doi Sanza ședeau lângă peretele din fund, jucând distrați o partidă de cărți; își ridicară privirile când intră Locke.

– Am scăpat de o complicație și am intrat în alta, cu capul înainte, spuse Locke. Iar nenorocita asta mai are și colți, pe deasupra.

– Ce fel de vești aduci? zise Jean.

– Dintre cele mai rele. Locke se lăsă într-un scaun, își dădu capul pe spate și își închise ochii. Nazca a murit.

– Cum?! Calo sări în picioare; Galdo îl urmă de îndată. Ce s-a întâmplat?

– Regele Cenușiu, asta-i ce s-a întâmplat. Probabil că asta a fost „cealaltă treabă“ la care s-a referit când îi eram oaspete. I-a trimis tatălui trupul într-o putină plină cu pișat de cal.

– Zeii să ne păzească! rosti Jean. Îmi pare atât de rău, Locke!

– Și acum, continuă Locke, tu și cu mine trebuie să îl însoțim pe Capa când o va răzbuna, la „întrevederea clandestină“ de peste trei nopți. Care va avea loc la Gaura Ecoului, că tot veni vorba. Iar când Capa spune „clandestin“, se referă la o sută de cuțite care să-l atace pe Regele Cenușiu și să-l facă bucăți.

– Să *te* facă bucăți, vrei să spui, interveni Galdo.

– Știu foarte bine cine trebuie să umble țanțoș pe-acolo purtând straiele Regelui Cenușiu; mersi că mi-ai amintit. Încerc numai să-mi dau seama dacă ar trebui să-mi agăț de gât o țintă de tir sau nu. A, și mă întreb dacă pot să mă împart în două până la Ziua Ducelui.

– Toată situația asta este o nebunie.

Jean își închise cartea, scârbit.

– A fost o nebunie înainte; acuma-i deja răutate curată.

– De ce ar omorî-o Regele Cenușiu pe Nazca?

– Ca să îi capteze atenția lui Capa, oftă Locke. Fie pentru a-l speria – ceea ce sigur nu a izbutit –, fie pentru a îl enerva la culme, ceea ce i-a reușit.

– Acum chiar că nu mai poate fi vorba despre pace. Capa o să-l omoare pe Regele Cenușiu sau o să moară încercând. Calo se plimba furios, ca un leu în cușcă. Regele Cenușiu trebuie să priceapă asta, de bună seamă. Nu a înlesnit negocierile; le-a făcut imposibile. Pentru totdeauna.

– M-am gândit și la asta, cum că Regele Cenușiu s-ar putea să nu ne spună chiar totul în legătură cu planul lui, rosti Locke.

– Asta e, atunci. Plecăm pe la Poarta Vicontelui, zise Galdo. Putem să facem rost de transport și de bunuri chiar în după-amiaza asta. Putem să ne împachetăm averea; să ne facem nevăzuți pe drum. La naiba, dacă nu putem găsi vreun locșor unde să începem o altă viață cu peste patruzeci de mii de coroane la îndemână, nu meritățm să trăim. Putem cumpăra titluri în Lashain; putem să-l facem Conté pe Goangă și să ne dăm drept slujitorii săi.

– Sau să fim noi conți, iar Goangă să fie slujitorul nostru, interveni Calo. Să-l plimbăm de la unul la altul. I-ar prinde bine la educația morală.

– Nu se poate, spuse Locke. Trebuie să presupunem că Regele Cenușiu ne poate urmări oriunde am merge sau, mai bine zis, că Magul lui Juruit poate. Așa că, atâta timp cât îl are în slujbă pe Șoimar, nu putem fugi. Cel puțin nu ca o primă opțiune.

– Dar ca a doua opțiune? întrebă Jean.

– Dacă se ajunge la asta... am putea măcar să încercăm. Putem pregăti lucrurile și, dacă va fi absolută nevoie să fugim, ei bine, ne vom înhăma la jug și vom trage alături de cai dacă-i cazul.

– Ceea ce înseamnă că rămâne numai să ne hotărâm din ce angajament să te scăpăm în noaptea acestei întrevederi de la Gaura Ecoului, zise Jean.

– Nu-i greu de hotărât, spuse Locke. Regele Cenușiu ne are la mână; pe Barsavi știm că-l putem păcăli. Așa că voi juca rolul Regelui Cenușiu și mă voi gândi la o cale prin care să scăpăm de angajamentul față de Capa, fără să fim executați pentru asta.

– Ce-aș vrea s-o văd și pe asta, zise Jean.

– Însă ce-ați spune dacă n-ar mai fi nevoie de așa ceva? Calo arătă spre fratele său. Unul din noi îl poate juca pe Regele Cenușiu, iar tu și Jean puteți sta lângă Barsavi, așa cum v-a cerut.

– Da, o idee excelentă, aprobă Galdo.

– Nu, spuse Locke. În primul rând, sunt un imitator mai iscusit decât oricare din voi doi, și o știți prea bine. Voi ieșiți mult prea mult în evidență. Nu putem risca. În al doilea rând, în timp ce eu îl joc pe Regele Cenușiu, voi doi veți fi uitați de toată lumea. Veți fi liberi să faceți ce vreți. Prefer să așteptați cu un mijloc de transport la unul dintre locurile noastre de întâlnire, în caz că lucrurile merg prost și o să fim nevoiți să fugim.

– Cum rămâne cu Goangă?

– Goangă, interveni acesta, se tot preface că sforăie de minute bune. Eu știu bine Gaura Ecoului; obișnuiam să mă ascund acolo uneori, când eram cu gașca din Dealul Umbrelor. O să fiu acolo, sub podea, lângă cascadă, stând cu ochii în patru pentru orice semn de primejdie.

– Goangă, zise Locke, tu vei...

– Dacă nu-ți convine, n-ai decât să mă închizi într-o cutie, ca să mă oprești. Ai nevoie de o iscoadă, iar Regele Cenușiu nu a spus că

nu poți să-ți pui prietenii să stea la pândă. Iar eu asta fac. Stau la pândă. Nici unul dintre voi nu o poate face ca mine, deoarece sunteți prea mari, începeți, zgomotoși și...

– Zeii să ne ferească! îl întrerupse Locke. Zilele mele ca *garrista* sunt numărate; Ducele Goangă ne dictează condițiile în care îl putem sluji. Foarte bine, Alteța Voastră. O să îți dau un rol ca să-mi rămâi la îndemână –, însă vei sta la pândă numai unde îți spun eu să stai, bine?

– Al naibii de bine!

– Atunci așa rămâne, zise Locke. Și dacă nu mai simte nimeni nevoia presantă să îi imit pe cei puternici și măreți sau pe un prieten de-al meu pe care vor să-l omoare, mie mi-ar prinde bine un pic de somn.

– E al naibii de păcat ce s-a întâmplat cu Nazca, spuse Galdo. Netrebnicul *naibii!*

– Da, spuse Locke. De fapt, voi vorbi cu el despre asta chiar diseară. Cu el sau cu vrăjitorul lui de casă, oricare se hotărăște să vină.

– Lumânarea, zise Jean.

– Da. După ce ne terminăm treaba noi doi, după Lumina-falsă. Poți să aștepți jos, la Ultima Greșeală. Eu voi sta aici sus, o voi aprinde și îi voi aștepta să apară. Locke rânji. Nu au decât să se distreze urcând pe scări, *nenorociții!*

3

Ziua fu senină și plăcută, iar seara pe cât de răcoroasă se putea spera în Camorr. Locke stătea în odăile de la cel de-al șaptelea cat, cu ferestrele deschise și cu plasele lăsate jos, pe când cerul purpuriu era iluminat de coloane de lumină fantomatică.

Lumânarea Șoimarului mocnea pe masă lângă resturile cinei lui Locke și lângă o sticlă de vin pe jumătate goală. Cealaltă jumătate a sticlei îi încălzea stomacul lui Locke, în vreme ce el stătea cu fața spre ușă, masând pansamentul nou pe care Jean insistase să i-l înfășoare la braț înainte să-și ia în primire poziția de la Ultima Greșeală.

– Paznicule Strâmb, rosti Locke către nimeni, dacă te enervez din vreun motiv oarecare, nu trebuie să te ostenești atâta ca să mă pedepsești. Iar dacă nu te enervez, ei bine, nădăjduiesc că mă socoți

încă amuzant. Își îndoi degetele de la brațul rănit, tresărind, apoi luă paharul de vin și sticla încă o dată. Un pahar vărsat pentru un prieten absent, zise el în timp ce îl umplea cu vin roșu întunecat – un vin *Nacozza* cu aromă rășinoasă din podgoriile pe care Don Salvara le-avea pe malul fluviului. Un dar pentru Lukas Fehrwight, atunci când acesta coborâse de pe barja de agrement cu atâtea zile în urmă... sau nu chiar cu atâtea. Părea că trecuse o viață de om. Deja îi ducem dorul Nazcăi Barsavi și îi dorim toate cele bune. A fost o *garrista* corectă și a încercat să își scape *pezon*-ul dintr-o situație imposibilă pentru amândoi. Merita mai mult. N-ai decât să te pișii pe mine cât vrei, dar fă ce poți pentru ea. Te roagă asta slujitorul tău.

– Dacă vrei să măsori smerenia cuiva, urmărește-l când crede că mănâncă singur, rosti Șoimarul.

Ușa de la intrare tocmai se închidea în urma Magului-Juruit; Locke nu o văzuse și nici nu o auzise deschizându-se. Și oricum, fusese încuiată, cu drugul pus. Șoimarul nu avea pasărea cu el și era înveșmântat în aceeași haină cenușie, largă și cu mâneci stacojii prinse în nasturi de argint pe care Locke o văzuse cu o noapte înainte. O cușmă cenușie de catifea ședea într-o parte pe capul său, împodobită de o singură pană prinsă cu un ac argintiu, ușor de identificat ca provenind de la Vestris.

– În ceea ce mă privește, nu am fost niciodată prea smerit, continuă el. Nici nu prea m-am dat în vânt după scări.

– Vai, mi-e copleșită inima de mâhnire când aud de greutățile tale, zise Locke. Unde ți-e șoimul?

– Se rotește pe-aici.

Locke fu deodată cât se poate de conștient că lăsase ferestrele deschise, deși o clipă mai înainte asta fusese o alinare. Plasa nu l-ar fi ținut afară pe Vestris dacă șoimul se hotăra să nu mai răspundă la comenzi.

– Speram că o să vină și stăpânul tău cu tine.

– *Clientul* meu, accentuă Magul-Juruit, are treabă în altă parte. Vorbesc în numele lui și îi voi transmite cuvintele tale. Asta în caz că ai niște cuvinte care să merite transmise.

– O, am mereu cuvinte, spuse Locke. Cuvinte precum „complet țăcănit". Și „idiotul naibii". V-a trecut oare prin cap, ție sau *clientului* tău, că singura cale prin care puteți fi siguri că un camorrean nu va negocia niciodată cu voi cu bună-credință este să omorâți pe cineva sânge din sângele său?

– Vai, dar nu se poate! zise Șoimarul. Ce vești proaste îmi dai! Și Regele Cenușiu era *atât de sigur* că Barsavi va interpreta uciderea fiicei sale drept un gest de prietenie! Vrăjitorul ridică din sprâncene. Uite ce-i, voiai să-i spui asta chiar tu sau vrei să dau fuguța la el cu revelația ta?

– Foarte amuzant, jigodie de doi bani ce ești! Deși am fost de acord, sub presiune, să umblu țanțoș îmbrăcat ca stăpânul tău, trebuie să recunoști că a-i trimite lui Capa singura sa fiică într-o putină cu pișat îmi complică oarecum munca.

– Ce păcat, zise Magul-Juruit, dar sarcina rămâne aceeași, la fel ca și presiunea.

– Barsavi mă vrea lângă el la întrevederea asta, Șoimare. Mi-a cerut-o azi-dimineață. Poate că m-am mai fofilat eu înainte, dar acum? Uciderea Nazcăi m-a adus la o strâmtoare a naibii de crâncenă.

– Ești Ghimpele din Camorr. În ce mă privește, aș fi foarte dezamăgit dacă nu ai putea găsi o cale de scăpare din situația asta. Solicitarea lui Barsavi este o cerere; cea a clientului meu este o poruncă.

– Clientul tău nu-mi spune tot ce ar trebui să-mi spună.

– Poți presupune fără să dai greș că își știe planul mai bine decât tine.

Șoimarul începu să țească leneș un fir subțire între degetele mâinii drepte; acesta avea un ciudat luciu argintiu.

– Blestema-v-ar zeii, șuieră Locke, poate că nu-mi pasă ce se întâmplă cu Capa, dar Nazca mi-a fost prietenă. Presiunea o pot accepta; răutatea asta pură nu pot s-o accept. Nenorociților, nu era *nevoie* să-i faceți asta!

Șoimarul își desfăcu degetele și firul sclipi, țesut într-un soi de moară. Începu să își miște încet degetele, strângând unele fire și lărgind altele, la fel de îndemânatic precum cei doi Sanza când plimbau monede pe mâini.

– Nu-ți pot spune cum îmi împovărează conștiința faptul că s-ar putea să-ți pierdem mărinimoasa încuviințare, rosti el.

Apoi Șoimarul șuieră un cuvânt; o singură silabă într-un grai pe care Locke nu-l înțelese. Însuși sunetul era anapoda și supărător; răsună în cameră de parcă s-ar fi auzit de la distanță.

Obloanele de lemn din spatele lui Locke se trântiră și el sări din scaun.

Una câte una, celelalte ferestre se închiseră și încuietorile lor păcăniră, mișcate de o mână nevăzută. Șoimarul își mișcă iarăși degetele; lumina sclipi pe pânza din mâinile sale și Locke icni – simți deodată cum îl dor genunchii, de parcă ar fi fost izbiți puternic din părți.

– Este a doua oară când te porți obraznic cu mine, zise Magul-Juruit. Chiar nu mi se pare amuzant. Așa că voi întări încă o dată instrucțiunile clientului meu, și o voi face pe îndelete.

Locke scrâșni din dinți; din ochi îi țâșniră lacrimi nedorite, în timp ce durerea din picioare sporea, zvâcnea, se răspândea. Acum parcă simțea o văpaie rece șfichiuindu-l din interior peste rotule. Nemaiputându-și susține propria greutate, se prăvăli înainte. O mână se agăță neajutorată de picioare, în timp ce cu cealaltă încercă să se sprijine de masă. Se uită urât la Magul-Juruit și dădu să vorbească, dar descoperi că mușchii gâtului fură cuprinși de convulsii când încercă asta.

– Ești un simplu *bun*, Lamora. Îi aparții Regelui Cenușiu. Lui nu îi pasă că Nazca Barsavi ți-a fost prietenă; a fost ghinionul ei că zeii i-au dat tatăl pe care i l-au dat.

Convulsiile se răspândiră prin trupul lui Locke, de-a lungul șirei spinării, prin brațe și picioare, acolo unde întâlniră durerea chinuitoare și rece ca gheața ce lucra deja, și se uniră cu aceasta, într-un amestec hidos. Căzu pe spate, icnind, cu chipul schimonosit într-un rictus și cu mâinile chircite deasupra capului ca niște gheare.

– Arăți ca o insectă aruncată în foc. Și asta e cea mai neînsemnată manifestare a artei mele. Ce ți-aș putea *face* dacă ți-aș țese numele adevărat pe pânză sau dacă ți l-aș însemna pe pergament... E limpede că numele tău adevărat nu este „Lamora“; „Lamora“ înseamnă

„umbră“ în therina Tronului. Însă prenumele tău, ei bine... ar fi de ajuns ca să te controlez, dacă aș alege să mă folosesc de el.

Degetele Șoimarului zburau înainte și înapoi, începețoșând vederea lui Locke, schimbând și întinzând acele fire argintii, iar ritmul chinului lui Locke crescu direct proporțional cu mișcarea acelui tipar sclipitor. Călcâiele sale se izbeau de podea; dinții îi zdrăngăneau în gură; i se părea că cineva încearcă să-i extragă oasele din coapse cu țurțuri de gheață. Încercă să tragă destul aer în piept ca să urle, dar plămânii refuzară să se miște. Își simțea gâtlejul plin cu ghimpi, iar lumea începea să se înnegrească și să se înroșească la margini.

Eliberarea veni tot ca un șoc. Zăcea la pământ, fără oase, simțind încă nălucile durerii zvâcnindu-i prin trup. Lacrimi calde îi curgeau pe obraji.

– Nu ești un om deosebit de inteligent, Lamora. Un om inteligent nu mi-ar irosi niciodată timpul în mod voit. Un om inteligent ar prinde nuanțele situației în care se află, fără să fie nevoie să... mă repet.

O altă mișcare de argint încețoșat în colțul vederii lui Locke și o nouă durere îi izbucni în piept, precum un foc care-i înmugurea în jurul inimii. Îl putea simți acolo, pârjolindu-i însăși esența ființei. I se păru că poate mirosi chiar carnea încrețită din plămâni și că poate simți aerul din gâtlej încingându-se, până ajunse fierbinte precum dogoarea dintr-un cuptor de pâine. Gemu, se zvârcoli, își dădu capul pe spate și în cele din urmă urlă.

– Am nevoie de tine, dar trebuie să fii umil și recunoscător pentru îngăduința mea, zise Șoimarul. Însă în ce-i privește pe prietenii tăi, asta-i cu totul altă poveste. Vrei cumva să-i fac asta lui Goangă și să te pun să privești? Vrei să le fac asta celor doi Sanza?

– Nu... te rog, nu! strigă Locke, ghemuit în agonie, ținându-se cu mâinile de piept. Se trezi sfâșiindu-și tunica, precum un animal înnebunit de durere. Nu ei!

– De ce nu? Ei sunt complet irelevanți pentru clientul meu. Sunt de irosit.

Durerea arzătoare se potoli, absența ei șocându-l iarăși pe Locke. Se chirci pe o parte, cu răsuflarea întretăiată, nevenindu-i să creadă că o dogoare atât de cumplită poate să dispară atât de iute.

– Un singur cuvânt sarcastic, spuse Magul-Juruit, o singură remarcă obraznică, o singură pretenție, cea mai mică fărâmă de altceva decât *deplină înjosire,* și ei vor plăti prețul mândriei tale. Ridică paharul de vin rășinos de pe masă și sorbi din el. Pocni apoi din degete și lichidul din pahar dispăru într-o clipită, evaporându-se fără nici măcar o scânteie. Am scăpat acum de neînțelegeri?

– Da, complet, zise Locke. Da. Te rog, nu le face rău! Voi face tot ce va fi nevoie.

– Sigur că așa vei face. Și-acum... ți-am adus componentele costumului pe care-l vei purta la Gaura Ecoului. O să le găsești în fața ușii. Sunt teatrale, așa cum și trebuie. Nu voi cuteza să-ți explic cum să-ți pregătești rolul; fii pe poziție peste drum de Gaura Ecoului la zece și jumătate în noaptea întrevederii. Te voi îndruma de acolo și-ți voi arăta ce să spui.

– Barsavi, tuși Locke. Barsavi... va vrea să mă omoare.

– Te îndoiești că aș putea să te pedepsesc în continuare, după bunul meu plac, până când înnebunești de durere?

– Nu... nu.

– Atunci, nu te îndoi nici că te pot proteja de orice nimicuri i-ar trece prin minte lui Capa să folosească.

– Îmi vei arăta... cum?

Nu am nevoie de aer ca să-mi poarte instrucțiunile, auzi Locke în cap glasul Magului-Juruit, răsunând cu o vigoare șocantă. *Când vei avea nevoie de vreun ajutor la întrevederea ta cu Barsavi, o să ți-l ofer eu. Când va trebui să ceri sau să accepți ceva, o să îți zic eu cum să acționezi. E limpede?*

– Da. Cât se poate de limpede. M-mulțumesc.

– Chiar trebuie să fii recunoscător pentru ceea ce am făcut împreună cu clientul meu în numele tău. Sunt destui oameni care așteaptă ani de zile o ocazie de a intra în grațiile lui Capa Barsavi. Iar ție ți s-a servit ocazia asta ca o masă pe cinste. Nu-i așa că suntem generoși?

– Da... desigur.

– Așa. Îți sugerez să găsești o cale de a scăpa de sarcina pe care ți-a dat-o. Asta îți va permite să te concentrezi pe sarcina pe care ți-am impus-o noi. Nu am vrea să-ți fie distrasă atenția într-un moment critic; asta ți-ar produce numai *neplăceri*, poți fi sigur.

4

Ultima Greșeală era pe jumătate goală, un fenomen pe care Locke nu-l mai observase până atunci. Conversațiile se purtau în șoaptă; ochii erau reci și aspri; găști întregi dădeau de bănuit prin absența lor. Bărbați și femei laolaltă purtau straie mai groase decât ar fi cerut-o anotimpul; mai multe mantii scurte, surtuce și jiletci căptușite. Era mai ușor să ascunzi arme astfel.

– Deci, ce naiba ai pățit?

Jean îl ajută pe Locke să se așeze; făcuse rost de o măsuță într-o firidă laterală a tavernei, cu vedere spre ușă. Locke se foi în scaun, cu încheieturile și mușchii gâtului bântuiți încă de o rămășiță din durerile provocate de Șoimar.

– Șoimarul a avut câteva păreri pe care-a dorit să și le exprime, și se pare că nu sunt atât de fermecător pe cât credeam, zise Locke cu voce joasă. Se jucă alene cu tunica sa sfâșiată. Mai întâi berea. Mă plâng eu mai încolo.

Jean împinse spre el o halbă de lut cu bere camorreană caldă, iar Locke dădu pe gât jumătate din două înghițituri.

– Ei bine, bănuiesc că a meritat să-i spun toate chestiile alea, continuă el după ce se șterse la gură. Nu cred că Magii-Juruiți sunt obișnuiți să fie jigniți.

– Ai obținut ceva cu asta?

– Nu. Locke bău și cealaltă jumătate de bere și își întoarse halba cu fundul în sus înainte să o așeze pe masă. Absolut nimic, la naiba! În schimb, am fost torturat de am făcut pe mine, ceea ce a fost instructiv, dintr-un anumit punct de vedere.

– Nenorocitul naibii! Mâinile lui Jean se încleștară în pumni. I-aș putea face atâtea, fără să-l omor. Nădăjduiesc din tot sufletul să apuc măcar să încerc.

– Păstrează-te pentru Regele Cenușiu, bombăni Locke. Mă gândesc că, dacă supraviețuim după tot ce ni se pregătește de Ziua Ducelui, nu îl va putea ține pe Șoimar în simbrie pentru totdeauna. Iar când pleacă Magul-Juruit...

– Vorbim cu Regele Cenușiu din nou. De data asta, cu cuțite.

– Întocmai. Îl urmărim, dacă trebuie. Tot era nevoie să facem ceva cu bănetul pe care l-am strâns. Iată că acum avem ce face. Îndată ce nemernicul ăla nu-și va mai putea plăti magul, o să-i arătăm cât de mult ne place să fim aruncați de colo-colo ca niște mingi. Chiar dacă va fi nevoie să-l urmărim pe toată Marea de Fier, dincolo de Capul Nessek și până la Balinel, pe Marea de Bronz.

– Ăsta zic și eu plan. Și ce ai de gând să faci la noapte?

– La noapte? Locke gemu. Îi voi urma sfatul lui Calo. O să mă duc țanțoș la Crinii Asociați și o să mi-o trag de-o să-mi iasă creierii pe ochi. N-au decât să mi-i pună la loc dimineață, după ce isprăvesc cu mine; am înțeles că trebuie plătită o taxă suplimentară, dar nu-mi pasă.

– Cred că o iau razna, zise Jean. Au trecut patru ani și în tot timpul ăsta ai fost...

– Sunt frustrat și am nevoie de o pauză. Iar ea este la o mie de mile distanță și asta e, cred că sunt și eu om, la naiba! Nu mă aștepta.

– O să te însoțesc, spuse Jean. Nu-i indicat să fii singur într-o noapte ca asta. Tot orașul stă ca pe ace, acum că s-a auzit de Nazca.

– Nu-i indicat? Locke pufni în râs. Sunt cel mai protejat om din tot Camorrul, Jean. Știu sigur că sunt singura persoană pe care absolut nimeni nu vrea să o omoare încă. Nu înainte de a-mi trage sforile până la capăt.

5

– Nu merge, zise el, peste nici două ceasuri. Îmi pare rău, nu este... vina ta.

Odaia era caldă, întunecată și nespus de plăcută, aerisită de foșnetul domol al unui ventilator de lemn care se rotea într-un puț ascuns. Roțile morilor de apă se învârteau lângă împodobita Casă a Crinilor Asociați, din capătul de miazănoapte al Lațului, punând

în funcțiune curele și lanțuri care operau mai multe mecanisme de produs plăceri.

Locke stătea întins pe un pat lat cu saltele moi umplute cu fulgi, acoperite cu cearșafuri de mătase și având deasupra un baldachin, tot din mătase. Ședea tolănit în lumina roșie și blândă a unui glob alchimic mat, ceva mai puternică decât lumina stacojie a lunii, și admira formele delicate ale femeii care îi mângâia interiorul coapselor. Mirosea a vin aromat de măr și a mosc cu scorțișoară, iar formele sale erau cu adevărat admirabile. Însă el nu era nici pe departe ațâțat.

– Felice, te rog, zise el. A fost o idee proastă.

– Ești încordat, șopti Felice. E limpede că te roade ceva, iar tăietura aia de pe braț... în nici un caz nu ajută. Lasă-mă să mai încerc niște chestii. Sunt mereu pregătită pentru o... provocare profesională.

– Nu-mi pot închipui ceva care să ajute.

– Hmmm... Locke îi putu auzi îmbufnarea în glas, deși chipul îi era doar o adunătură de umbre în penumbra roșiatică. Avem și vinuri, să știi. De-alea alchimice, din Tal Verrar. Afrodiziace. Nu-s ieftine, dar funcționează. Îi masă abdomenul, jucându-se cu dunga subțire de păr ce-i cobora pe centru. Pot face *minuni*.

– Nu-mi trebuie vin, spuse el distant, apucându-i mâna și îndepărtându-i-o de piele. Pe toți zeii, nu știu ce-mi trebuie!

– Îngăduie-mi să îți fac o sugestie, atunci. Se mișcă în pat până când se ghemui la pieptul lui, stând în genunchi. Cu o mișcare sigură (căci sub formele acelea voluptuoase erau mușchi veritabili) îl răsuci pe burtă și începu să-i frământe mușchii de la gât și de pe spate, alternând mângâieri blânde cu apăsări ferme.

– Sugestie... ah... acceptată...

– Locke, rosti Felice, renunțând la glasul languros, cu tonuri de fac-tot-ce-poftești, una dintre iluziile îndeosebi de apreciate ale meseriei sale, știi că slujitorii din odăile de așteptare ne spun exact ce cere fiecare client când ne dau sarcinile, nu?

– Așa am auzit.

– Ei bine, știu că tu ai cerut neapărat o roșcată.

– Ceea ce... ah, puțin mai jos, te rog... ceea ce înseamnă...?

– Suntem numai două roșcate aici, la Crini, și mai primim cererea asta din când în când, continuă ea. Dar mai e ceva: unii bărbați vor o roșcată așa, în *general,* pe când alții vor o *anumită* roșcată.

– A...

– Cei care vor pur și simplu o roșcată își fac de cap și apoi pleacă. Însă tu... tu vrei o anumită roșcată. Și nu-s eu aceea.

– Îmi pare rău. Ți-am spus că nu e vina ta.

– Știu. A fost foarte drăguț din partea ta.

– Și sunt fericit să plătesc oricum.

– La fel de drăguț. Chicoti. Dar ai avea de furcă cu o cameră plină de bărbați înarmați dacă nu ai plăti, așa că nu ar trebui doar să-ți faci griji că îmi rănești mie sentimentele.

– Știi ceva? zise Locke. Cred că îmi placi mai mult așa decât cum erai înainte, cu toată atitudinea aia nenorocită de „cum îți pot fi pe plac, stăpâne?“

– Păi, unii bărbați preferă o târfă directă. Alții nu vor să audă altceva în afară de cât de grozavi sunt. Continuă să îi frământe mușchii de la gât cu muchiile palmelor. E doar o afacere. Dar, așa cum ți-am spus, tu pari să te prăpădești de dorul cuiva. Și acum că ți-ai amintit asta, eu nu mai sunt de-ajuns.

– Iartă-mă.

– Nu-i nevoie să-ți tot ceri iertare. Tu ești cel a cărui iubită a fugit jumătate de continent.

– Zeii să ne ferească! Locke gemu. Găsește-mi o singură persoană în Camorr care să nu știe și îți dau pe loc o sută de coroane, jur.

– E doar ceva ce am auzit de la unul din frații Sanza.

– Unul din frații Sanza? Care din ei?

– N-aș putea spune precis. Sunt atât de greu de distins în întuneric...

– O să le tai limbile alea blestemate!

– Nu, nu... Îi ciufuli părul. Te rog să nu faci una ca asta. Noi, fetele, avem barem la ce să le întrebuințăm.

– Hmmm...

– Of, sărmane zevzec, dragul de tine! Chiar ți-a picat rău cu tronc. Ei bine, ce pot să zic, Locke? Ești *lucrat.* Felice râse încetișor. Doar că nu de mine.

INTERLUDIU

Capodopere ștrengărești

1

În vara de după sosirea lui Jean printre Ticăloșii Gentilomi, într-o noapte, după cină, Părintele Lanțuri îi duse pe acoperișul templului, pe el și pe Locke. Lanțuri fuma un snop de tutun jeremit înfășurat în hârtie, în timp ce lumina soarelui se scufunda dincolo de orizont și văpăile prinse de Sticla-străveche din oraș se înălțau licărind în locul ei.

În acea noapte, voia să le vorbească despre nevoia de a tăia beregate, la un moment dat.

– Anul trecut, am purtat discuția asta cu Calo, Galdo și Sabetha, începu el. Băieți, voi sunteți niște investiții, atât în timp, cât și în bani. Scoase câteva rotocoale zdrențuite de fum palid, neizbutind, ca de obicei, să producă inele întregi. Investiții mari. Poate chiar opera vieții mele. O pereche de capodopere ștrengărești. Așa că vreau să țineți minte că nu veți putea să vă fofilați mereu dintr-o încăierare. Dacă scoate careva fierul la voi, mă aștept să supraviețuiți. Uneori, asta înseamnă să răspundeți la provocare. Alteori, înseamnă să o luați la goană ca și cum v-ar fi luat foc fundul. Însă cel mai important este să știți care-i alegerea potrivită în fiecare situație – și de aceea trebuie să vorbim acum despre înclinațiile voastre.

Lanțuri îl țintui pe Locke cu privirea, în vreme ce trase îndelung și intenționat din snop – ultima gură de aer a unui om care pășește prin ape neplăcute, gata în orice clipă să se scufunde.

– Știi și tu, la fel de bine ca mine, că ai o mulțime de talente, Locke, ești înzestrat pentru o grămadă de lucruri. Așa că o să îți spun asta fără ocolișuri. Dacă se ajunge la o dispută mai serioasă cu un dușman adevărat, nu ești altceva decât o pereche de nădragi pișați și o pată de sânge. Evident, poți să omori, zeii îmi sunt martori, însă pur și simplu nu ești făcut pentru o luptă dreaptă. Și știi asta, nu-i așa?

Tăcerea lui Locke și obrajii săi roșii reprezentau un răspuns în sine. Simțindu-se deodată incapabil să îl privească pe Părintele Lanțuri în ochi, încercă să pretindă că picioarele sale erau niște obiecte fascinante pe care nu le mai văzuse niciodată.

– Locke, Locke, nu putem fi toți niște câini turbați cu sabia-n mână și n-are de ce să-ți fie rușine, așa că să nu-ți mai văd buza aia tremurând ca un sfârc de babă, bine? Vei învăța să mânuiești fierul, lațul și arbaleta. Însă le vei învăța în stilul furișat. În spate, dintr-o parte, de deasupra, în întuneric. Lanțuri înșfăcă un adversar închipuit de la spate, cu mâna stângă la gât, în vreme ce dreapta lovea la nivelul rinichiului cu țigara pe jumătate fumată în loc de pumnal. Toate chichițele, căci, dacă lupți cu cap, nu vei fi ciopârțit în bucățele.

Lanțuri se făcu că șterge sângele de pe „tăișul" său cu vârf de tăciune, apoi mai trase un fum.

– Cam așa stau lucrurile. Obișnuiește-te cu ideea, Locke! Trebuie să ne înfruntăm neajunsurile, stând drept. Găștile au o veche zicală: minciunile se răspândesc, dar adevărul rămâne acasă. Scoase două fuioare de fum pe nări și se înveseli vizibil când cozile de abur cenușiu i se învolburară în jurul capului. Acum încetează să te porți de parcă ai avea o femeie despuiată pe pantofi, bine?

Locke rânji fără vlagă auzind asta, dar își ridică privirea și încuviință.

– Acum tu, zise Lanțuri, întorcându-se să-l privească pe Jean. Știm cu toții că tu ai tendința să spargi capete când îți ieși din fire. Avem deja un creier malefic și un excelent mincinos în persoana lui Locke, aici de față. Calo și Galdo sunt buni la toate, dar nu excelează

la nimic. Sabetha este regina înnăscută a fermecătorilor din toate timpurile. Însă ceea ce încă ne lipsește este un bătăuș adevărat. Cred că ai putea fi tu, un mardeiaș pe cinste, care să-și ferească prietenii de necazuri. Un nemernic și un câine turbat cu fierul în mână. Vrei să încerci?

Ochii lui Jean fură atrași imediat de spectacolul fascinant de pe picioarele sale.

– Ăă, păi, dacă socotiți că ar fi o idee bună, eu pot încerca...

– Jean, te-am văzut mânios.

– Iar eu ți-am simțit mânia, zise Locke rânjind.

– Crede-mă pe cuvânt, Jean; la urma urmei, am de patru ori vârsta ta. Tu nu arzi mocnit, nici nu amenințI; pur și simplu devii rece și după aceea faci lucrurile să se întâmple. Unii oameni sunt făcuți pentru situații dificile. Trase încă un fum din țigară și scutură scrumul alb pe pietrele de sub picioare. Cred că tu te pricepi la stors creierii din capul oamenilor. Ceea ce nu este nici bine, nici rău, în sine, dar ne poate fi folositor nouă.

Jean păru să se gândească puțin, dar Locke și Lanțuri puteau vedea în ochii lui că deja luase o hotărâre. Aceștia deveniseră aspri și flămânzi sub claia lui neagră de păr, iar încuviințarea fu doar o formalitate.

– Bun, bun! M-am gândit eu că o să-ți surâdă ideea, așa că mi-am permis să fac niște aranjamente. Scoase un portofel negru de piele dintr-un buzunar al hainei și i-l dădu lui Jean. Mâine, la jumătate de ceas după amiază, ești așteptat la Casa Trandafirilor de Sticlă.

Locke și Jean holbară ochii cu uimire când auziră numele celei mai cunoscute și mai exclusiviste școli de luptă din Camorr. Jean deschise portofelul cu pecete. Înăuntru se afla un simbol plat, un trandafir stilizat prins în sticlă mată, lipit direct pe suprafața interioară a pielii. Acesta urma să îi îngăduie lui Jean să traverseze Angevinul și să treacă de punctele de strajă din insulele Alcegrante. Îl plasa sub protecția nemijlocită a Donului Tomsa Maranzalla, Stăpânul Casei Trandafirilor de Sticlă.

– Trandafirul acela te va lăsa să treci fluviul și să intri în lumea bună, însă, odată ajuns acolo, nu pierde vremea. Fă precum ți se

spune; te duci drept acolo și te întorci drept înapoi. O să mergi de patru ori pe săptămână de-acum înainte. Și, de dragul nostru, aranjează-ți claia aia din creștet. N-ai decât să folosești flăcări și un baltag, dacă trebuie. Lanțuri trase un ultim fum cu aromă de conifere din țigara sa tot mai mică, apoi azvârli mucul peste peretele acoperișului. Ultimul său fum din acea noapte pluti pe deasupra capetelor celor doi băieți, un inel tremurând, dar de data asta întreg.

– La naiba! Un semn. Lanțuri întinse mâna după inelul ce se îndepărta de parcă ar fi putut să-l tragă înapoi și să-l cerceteze în amănunțime. Fie acest plan este sortit să meargă, fie zeii sunt mulțumiți că ți-am pus la cale pieirea, Jean Tannen. Ador situațiile astea în care am numai de câștigat! Și-acum... nu aveți de lucru?

2

În Casa Trandafirilor de Sticlă se afla o grădină flămândă. Locul era o copie în miniatură a Camorrului; o plămădire de-a Eldrenilor, lăsată în urmă ca să se minuneze oamenii – o comoară lepădată ca o jucărie stricată. Sticla-străveche ce-i ținea laolaltă pietrele o proteja împotriva oricăror mijloace de distrugere umane, întocmai precum cele Cinci Turnuri și o duzină de alte structuri răspândite pe insulele orașului. Bărbații și femeile care trăiau aici erau niște intruși în măreția locului, iar Casa Trandafirilor de Sticlă era cel mai măreț și mai primejdios loc de pe dealurile Alcegrante. Faptul că Don Maranzalla o primise în grijă era un semn al înaltei și statornicei stime pe care i-o purta Ducele.

Chiar înainte să se fi scurs jumătate de ceas din după-amiaza următoare, Jean Tannen stătea la ușa turnului Donului Maranzalla: cinci caturi cilindrice de piatră cenușie și de sticlă argintie, o fortăreață masivă care făcea toate vilele drăguțe din preajmă să pară biete machete de arhitect pe lângă ea. Valuri mari de arșiță albă se pogorau din cerul fără nori, iar aerul era încărcat cu răsuflarea puțin stătută a unui fluviu care fierbea ceasuri în șir în soare. O fereastră cu geam mat era fixată în piatra de lângă imensele uși din stejar lăcuit ale turnului, în spatele căreia se putea întrezări conturul vag al unui chip. Jean fusese văzut venind.

Trecuse în partea de nord a Angevinului pe o pasarelă de sticlă nu mai largă decât șoldurile sale, agățându-se cu palmele asudate de frânghiile de susținere cât timp străbătu cei două sute de metri. Nu existau poduri mari pe țărmul sudic al Islei Zantara, cea de-a doua insulă Alcegrante dinspre est. Bacul costa o jumătate de baron de bronz; pentru cei prea săraci ca să traverseze astfel, alternativa era exaltarea terorii pasarelelor. Jean nu mai fusese cocoțat niciodată pe una și, văzând cum unii oameni mai experimentați nu bagă în seamă frânghiile în timp ce traversează în viteză, simți cum îi îngheață măruntaiele. Momentul în care se află din nou cu picioarele pe caldarâmul solid fu o ușurare bine-venită.

Jachetele Galbene leoarcă de sudoare care stăteau de strajă la poarta Islei Zantara îl lăsaseră pe Jean să treacă mult mai repede decât își închipuise el că-i posibil, și el observă cum dispare orice urmă de voioșie de pe chipurile lor rumene în clipa în care recunoscură pecetea pe care o purta. Indicațiile lor de după aceea fură succinte; oare ce se distingea în glasurile lor – milă sau teamă?

– O să ne uităm după tine, băiete, îi strigă unul dintre ei deodată după ce pornise pe pietrele albe și curate ale străzii. Asta în caz că o să mai cobori întreg de pe deal!

Deci era un amestec de milă *și* teamă. Oare Jean chiar fusese entuziasmat de această aventură cu numai o noapte înainte?

Scârțâitul și zornăitul contragreutăților îi vestiră deschiderea ușii duble din fața sa, lăsând să se întrevadă întunericul dinăuntru. O secundă mai târziu, aceasta se deschise larg cu încetineală maiestuoasă, împinsă spre exterior de doi bărbați cu jiletci și cingători roșii ca sângele, iar Jean văzu că fiecare ușă era groasă de cincisprezece centimetri și era făcută din lemn masiv întărit cu fâșii de fier. Un val de mirosuri se revărsă asupra sa: piatră jilavă și sudoare stătută, carne la proțap și tămâie cu scorțișoară. Mirosuri de bunăstare și de siguranță, de viață între ziduri.

Jean înălță portofelul către bărbații care deschiseseră ușa și unul dintre ei flutură nerăbdător din mână.

– Ești așteptat. Intră ca un oaspete al Donului Maranzalla și respectă-i casa cum ți-ai respecta propria casă.

Pe peretele din stânga al foaierului opulent se aflau scări din fier negru ce urcau în spirală; Jean îl urmă pe bărbat pe niște trepte înguste, străduindu-se cât se poate de conștient să-și controleze asudarea și icnetele. Ușile turnului se închiseră în spatele lor cu un zgomot răsunător.

Își croiră drum prin trei caturi de sticlă sclipitoare și de piatră străveche, decorate cu covoare roșii și groase și cu nenumărate tapițerii murdare pe care Jean le recunoscu ca fiind stindarde de luptă. Don Maranzalla slujise drept maestru personal de scrimă al Ducelui și comandant al Jachetelor sale Negre vreme de un sfert de veac. Aceste bucăți însângerate de pânză erau tot ce mai rămăsese din nenumăratele regimente pe care soarta le scosese în calea lui Nicovante și a lui Maranzalla în lupte de-acum legendare: Războaiele Mării de Fier, Răzvrătirea Contelui Nebun, Războiul de O Mie de Zile împotriva Tal Verrarului.

În cele din urmă, scara șerpuită îi duse până într-o cămăruță întunecoasă, puțin mai mare decât un dulap, luminată de strălucirea domoală și roșiatică a unui felinar de hârtie. Bărbatul puse o mână pe o clanță de bronz și se întoarse să-l privească pe Jean.

– Aceasta este Grădina Fără Miresme, îi zise el. Pășește înăuntru cu grijă și nu atinge nimic dacă ții la viață.

Apoi deschise ușa de la acoperiș, dezvăluind o priveliște atât de strălucitoare și de uluitoare încât Jean se lăsă în spate pe călcâie.

Lățimea Casei Trandafirilor de Sticlă era de două ori mai mare decât înălțimea ei, astfel că acoperișul trebuie să fi avut cel puțin treizeci de metri în diametru, fiind înconjurat de ziduri. Pentru o clipă plină de spaimă, Jean crezu că se află în fața unui foc alchimic dogorind într-o sută de culori. Toate poveștile și zvonurile nu îl pregătiseră nici pe departe pentru priveliștea oferită de acest loc, sub lumina soarelui alb de vară; părea ca și cum, diamant lichid ar pulsa printr-un milion de nervuri delicate și scânteia pe un milion de fațete și de muchii. Era o întreagă grădină de trandafiri, rânduri peste rânduri de petale, tulpini și spini fără nici un cusur, tăcuți și făr' de miros, vii cu văpăi reflectate, căci era toată cioplită din Sticlă-străveche, o sută de mii de muguri perfecți până la cel din urmă spin. Năucit, Jean se

împletici înainte și întinse o mână ca să-și redobândească echilibrul. După ce își închise strâns ochii, întunericul rămase însuflețit de imaginile străfulgerărilor de arșiță.

Slujitorul Donului Maranzalla îl prinse de umeri cu blândețe, dar și cu fermitate.

– Poate fi copleșitor la început. Ochii tăi se vor adapta în câteva momente, însă bagă de seamă ce-ți spun: orice ai face, *nu pune mâna pe nimic.*

Când ochii lui Jean își reveniră din șocul inițial provocat de grădină, el începu să vadă dincolo de dogoarea năucitoare. Fiecare rând de trandafiri era de fapt transparent; cel mai apropiat se afla la numai doi pași de el. Și era fără defecte – întocmai cum se zvonea – de parcă Eldrenii înghețaseră fiecare mugur și fiecare tufă într-o clipă de perfecțiune desăvârșită a verii. Însă ici și colo se puteau zări petice de culoare veritabilă în inimile sculpturilor, vârtejuri translucide maro-roșietice, precum nori de fum ruginiu încremeniți în gheață.

Acești nori colorați erau sânge de om.

Fiecare petală, frunză și spin erau mai ascuțite decât orice brici; cea mai ușoară atingere ar fi tăiat pielea unui om ca pe hârtie, iar trandafirii ar fi înghițit sângele (dacă era să se dea crezare poveștilor), răspândindu-l adânc prin rețeaua de tulpini și lăstari de sticlă. Se zicea că, dacă avea să fie hrănită cu destule vieți, fiecare mugur și fiecare rând urma să capete o culoare roșie bogată și ruginie. După unele zvonuri, grădina nu ar fi băut decât ceea ce se vărsa în ea; după altele, trandafirii sorbeau sângele dintr-o rană și puteau secătui complet un om dintr-o singură tăietură, oricât de mică.

Ar fi fost nevoie de o concentrare intensă ca să străbați aceste cărări; majoritatea aveau numai doi-trei pași lățime și o singură clipă de neatenție s-ar fi putut dovedi fatală. Faptul că Don Maranzalla considera grădina sa drept locul ideal pentru a-i învăța pe tineri cum să lupte spunea multe despre firea sa.

Pentru prima oară, Jean se simți copleșit și înspăimântat gândindu-se la făpturile care dispăruseră din Camorr cu o mie de ani înainte ca el să se nască. Cât de multe alte surprize stranii mai rămăseseră în urmă pentru ca oamenii să le găsească din întâmplare? Ce

putea pune pe fugă făpturi destul de puternice ca să zămislească așa ceva? Nici nu voia să își închipuie un răspuns.

Slujitorul lui Maranzalla dădu drumul din strânsoare umerilor lui Jean și se întoarse în camera întunecoasă din capătul scărilor; camera, așa cum putea Jean să vadă acum, ieșea din zidul turnului precum cocioaba unui grădinar.

– Donul te așteaptă în centrul grădinii, îi zise bărbatul.

Apoi închise ușa după el, iar lui Jean i se păru că rămăsese singur pe acoperiș, cu soarele descoperit deasupra capului și cu rândurile de sticlă însetată înaintea sa.

Însă nu era singur; din inima grădinii de sticlă se auzeau zgomote, scrâșnetul oțelului izbit de oțel, icnete joase de istoveală și câteva comenzi scurte, rostite de un glas gros și autoritar. Câteva minute mai devreme, Jean ar fi jurat că traversarea pasarelei fusese cel mai înspăimântător lucru pe care-l făcuse vreodată, însă acum că se trezise în față cu Grădina Fără Miresme s-ar fi întors bucuros în mijlocul acelei arcade subțiri la peste cincisprezece metri deasupra Angevinului și ar fi dansat pe ea fără frânghii de sprijin.

Totuși, portofelul negru din mâna sa îi aduse aminte că Părintele Lanțuri îl considerase omul potrivit pentru orice îl aștepta în grădina asta. În ciuda primejdiei lor scânteietoare, trandafirii erau neînsuflețiți și fără cuget; cum ar fi putut avea sufletul unui ucigaș dacă se temea să meargă printre ei? Rușinea îl împinse înainte, pas cu pas, și păși pe potecile șerpuitoare ale grădinii cu cea mai mare băgare de seamă, în ciuda sudorii care-i aluneca pe față și îi pișca ochii.

– Sunt un Ticălos Gentilom, își șopti.

Fură cei mai lungi zece metri din scurta sa viață, coridorul acela dintre rândurile reci și amenințătoare de trandafiri.

Nu le lăsă nici măcar o picătură din sângele său.

În centrul grădinii se afla o curte circulară, lată de vreo zece metri; aici doi băieți cam de-o seamă cu Jean își dădeau târcoale unul altuia, cu spadele șfichiuind și țâșnind. Alți șase băieți îi urmăreau cu neliniște, împreună cu un bărbat înalt de vârstă mijlocie. Bărbatul avea părul lung până la umeri și mustăți cu vârfurile plecate, de culoarea cenușii unui foc de tabără. Chipul său semăna cu o curea

de șlefuit și, deși purta pieptar de gentilom, de un roșu la fel de aprins ca al slujitorilor de la parter, îl purta cu pantaloni bufanți ponosiți de vreme și cizme vechi.

Nu era nici un băiat la lecție care să nu eclipseze hainele maestrului. Aceștia erau fii de *nobili,* în jachete de brocart și în bufanți croiți, cu tunici de mătase și cu imitații lustruite de cizme de spadasin; fiecare dintre ei purta o tunică din piele albă și apărători din același material, bătute cu ținte argintii; tocmai bune pentru a evita loviturile celorlalte arme de antrenament. Jean se simți de-a dreptul gol în clipa în care păși în luminiș, și numai amenințarea trandafirilor de sticlă îl împiedică să sară înapoi în ascunziș.

Unul dintre dueliști fu surprins să îl vadă pe Jean ivindu-se din grădină, iar adversarul său profită din plin de acea clipă de neatenție; își înfipse cu iscusință spada în brațul celuilalt băiat, împungându-l prin piele. Băiatul străpuns scoase un urlet necuviincios și scăpă spada.

– Senior Maranzalla! Unul dintre băieții din mulțime interveni, iar în glasul său se simțea lingușeala (mai mult ulei decât s-ar fi găsit pe o spadă pusă la păstrat). Este limpede că Lorenzo a fost distras de băiatul care tocmai a apărut din grădină! Nu a fost o lovitură onorabilă.

Toți băieții din luminiș se întoarseră să-l privească pe Jean, iar lui îi fu cu neputință să-și dea seama ce le trezise mai întâi disprețul fățiș: straiele sale de muncitor, înfățișarea sa mătăhăloasă sau lipsa armelor și a armurii? Numai băiatul cu pata de sânge ce i se întindea pe mâneca tunicii nu îl privi cu scârbă; el avea alte probleme.

Bărbatul cărunt își drese glasul, apoi vorbi cu glasul gros pe care îl auzise Jean mai devreme. Părea amuzat.

– Ai fost nesăbuit că ți-ai luat ochii de la adversar, Lorenzo, așa că într-un fel ai meritat împunsătura. Dar este adevărat că, așa cum stau lucrurile, un tânăr gentilom nu ar trebui să exploateze un asemenea moment de neatenție pentru a puncta. Mă aștept ca data viitoare să vă descurcați amândoi mai bine. Arătă spre Jean fără să-l privească, iar glasul său pierdu orice urmă de căldură. Iar tu, băiete, vezi-ți de treabă prin grădină până când isprăvim noi aici; nu vreau să te mai văd decât după ce acești tineri gentilomi vor fi plecat.

Convins că focul care îi cuprinsese obrajii ar fi putut întrece în strălucire până și soarele, Jean se făcu iute nevăzut; trecură câteva secunde bune până să-și dea seama cu groază că sărise fără șovăială în hățișul rândurilor de sticlă cioplită. Îndepărtându-se de luminiș cu vreo câțiva coți, rămase într-o stare care amesteca teama și scârba de sine, străduindu-se să stea neclintit pe când arșița soarelui storcea pâraie mari de sudoare din el.

Din fericire, nu avu mult de așteptat; sunetul de oțel lovit de oțel se stinse și Don Maranzalla dădu liber clasei. Trecură pe lângă Jean cu vestele scoase și cu jachetele desfăcute, părând cu toții obișnuiți cu labirintul letal de muguri transparenți. Nici unul nu îi adresă vreo vorbă lui Jean, deoarece erau în casa Donului Maranzalla și ar fi fost nepoliticos din partea lor să dojenească un om de rând pe domeniul lui. Faptul că băieții asudaseră până ce tunicile lor de mătase deveniseră aproape transparente, iar câțiva dintre ei erau aprinși la față și tremurau de insolație nu îi domoli nefericirea lui Jean.

– Vino încoace, băiete, strigă Donul după ce trupa de tineri gentilomi ieșise din grădină și începuse să coboare pe scări.

Adunându-și toată demnitatea pe care o avea în el, și dându-și seama că aceasta era mai mult închipuită, Jean își supse burta tremurândă și se întoarse în curte. Don Maranzalla stătea cu spatele la el; Donul ținea în mână spada mică de antrenament care tocmai înțepase bicepsul unui băiat neatent. În mâinile sale aceasta părea o jucărie, însă sângele ce-i sclipea pe vârf era cât se poate de real.

– Eu, ăă, să-mi fie cu iertare, domnule, domnia voastră Don Maranzalla. Cred că am ajuns prea devreme. Eu, ăă, nu am vrut să-i distrag de la lecție...

Donul se întoarse pe călcâie, ușor ca un mecanism din Tal Verrar, cu toți mușchii bustului neclintiți ca ai unei statui, fără a prevesti nimic bun. Îl țintui pe Jean cu privirea sa pătrunzătoare, iar răceala acelor ochi negri, mijiți, îi provocă lui Jean a treia sperietură zdravănă pe ziua aceea.

Își aduse deodată aminte că era singur pe acoperiș cu un bărbat care își croise drum călcând peste cadavre ca să ajungă în poziția pe care o deținea acum.

– Oare ți se pare amuzant, sărăntocule, îl întrebă Donul cu un șuierat ca de șarpe, să vorbești înainte să ți se vorbească, într-un asemenea loc, unuia ca mine? Unui *Don?*

Scuzele bâlbâite ale lui Jean i se opriră în gâtlej cu un icnet nebărbătesc; un soi de clipocit pe care l-ar scoate o scoică dacă i-ai sparge cochilia și ai stoarce-o prin crăpături.

– Căci, dacă ești doar neatent, o să te dezbar eu de năravul ăsta cu ceva bătaie la fundul ăla gras cât ai zice pește. Donul păși către cel mai apropiat rând de trandafiri și strecură vârful spadei însângerate într-un mugur, cu deosebită grijă. Jean privi cu fascinație și groază cum pata roșie dispăru îndată de pe tăiș și fu sorbită în sticlă, acolo unde se răspândi într-un cârcel neguros și rozaliu care fu purtat până în inima sculpturii. Donul azvârli sabia curată pe jos. Asta-i tot? Ești un grăsan neatent trimis aici să se antreneze, chipurile? Ești o mică pușlama jegoasă din Cazan, fără îndoială; ceva fătat de vreo târfă blestemată.

La început, paralizia refuză să-i lase din încleștare limba lui Jean; apoi auzi zvâcnetul sângelui în urechi precum valurile ce se sparg de țărm. Pumnii i se încleștară fără voia lui.

– M-am născut în Colțul de Miazănoapte, iar părinții mei au fost oameni *de afaceri!* urlă el.

Îndată ce-i ieșiră cuvintele pe gură, inima păru să i se oprească. Înmărmurit, își duse mâinile la spate, își plecă fruntea și se trase un pas îndărăt.

După o clipă de tăcere apăsătoare, Maranzalla râse zgomotos și își pocni degetele cu un sunet ca al bușteniilor de pin ce ard mocnit în foc.

– Iartă-mă, Jean, îi zise el. Am vrut să mă asigur că Lanțuri spune adevărul. Pe toți zeii, chiar că ai tupeu! Și o fire Năbădăioasă.

– Dumneavoastră... Jean se holbă la Don, începând să priceapă. Ați *vrut* să mă scoateți din fire, domnia voastră?

– Știu că părinții tăi reprezintă un subiect sensibil pentru tine, băiete. Lanțuri mi-a zis câte ceva despre tine.

Donul se aplecă la nivelul ochilor lui Jean, sprijinindu-se într-un genunchi și punându-i o mână pe umăr.

– Lanțuri nu este orb, spuse Jean. Eu nu sunt un inițiat. Iar dumneavoastră nu sunteți... nu sunteți...

– Un nemernic bătrân și mârșav?

Jean chicoti fără să vrea.

– Mă întreb dacă voi mai întâlni vreodată pe cineva care să fie cine pretinde că este, domnia voastră.

– Tocmai i-ai întâlnit. Au plecat din grădina mea acum câteva minute. Iar eu chiar *sunt* un nemernic bătrân și mârșav, Jean. O să ajungi să nu mă mai suporți până la sfârșitul verii. O să ajungi să mă blestemi la lăsarea Luminii-false și în zorii zilei.

– A, zise Jean. Dar... asta nu-i nimic personal.

– Foarte adevărat, spuse Don Maranzalla. Știi, eu nu m-am născut în acest loc; l-am primit drept răsplată pentru serviciile aduse. Să nu crezi că nu-l prețuiesc... dar părinții mei nu erau nici măcar din Colțul de Miazănoapte. Eu m-am născut la o fermă, de fapt.

– Oh! exclamă Jean.

– Da. Aici sus în grădină nu va conta cine ți-au fost părinții; o să te muncesc până vei asuda sânge și vei cerși îndurare. O să te ciomăgesc până ce n-o să mai știi la ce zei să te rogi. Singurul lucru pe care îl respectă grădina asta este concentrarea. Te poți concentra, în fiecare clipă petrecută aici? Îți poți distila atenția, ducând-o până la cel mai mărunt punct? Poți trăi numai în prezent, înlăturând orice alte griji?

– Eu... o să mă străduiesc, domnia voastră. Am trecut deja prin grădini o dată. Pot să o fac din nou.

– O vei mai face. Chiar de o mie de ori. O să alergi printre trandafirii mei. O să dormi printre ei. Și o să înveți să te concentrezi. Totuși, țin să te avertizez: unii oameni n-au putut. Donul se ridică și își roti mâna în semicerc prin fața lui. Poți vedea, ici și colo, ce au lăsat în urmă. În sticlă.

Jean înghiți agitat și încuviință.

– Și-acum, ai încercat să îți ceri scuze pentru că ai sosit mai devreme. De fapt nu-i așa. Mi-am prelungit lecția de dinainte deoarece obișnuiesc să-i las pe rahații ăia mici și jalnici să se taie unii pe alții câte-un pic, din când în când. Pe viitor, vino când bate ceasul

ora unu, ca să fii sigur că au plecat. Nu trebuie să mă vadă când te antrenez.

Cândva, Jean fusese fiul unor oameni avuți și purtase haine la fel de bune ca ale oricăruia dintre băieții pe care-i văzuse pe acoperiș. Ceea ce simțea acum era înțepătura pierderii, își spuse el, și nu doar rușinea pentru ceva atât de prostesc precum părul, straiele sau chiar pântecele său atârnat. Gândul acesta era îndeajuns de nobil în sine ca să-și înghită lacrimile și să-și păstreze expresia de pe chip.

– Am înțeles, domnia voastră. Eu... nu doresc să vă fac să vă simțiți stingherit.

– Să mă simt stingherit? Jean, m-ai înțeles greșit. Lovi într-o doară spada de jucărie, și aceasta zăngăni pe țiglele acoperișului. Pișăcioșii ăia țanțoși vin aici să deprindă tainele pitoreștii și nobilei arte a scrimei, cu toate limitările sale sportive și cu toate preceptele sale împotriva oricărei lupte *dezonorabile*. Tu, în schimb, rosti el întorcându-se către Jean și împungându-l tare, dar prietenește în frunte, *tu* o să înveți cum să *omori oameni cu o sabie*.

CAPITOLUL ȘAPTE

Afară pe geam

1

Locke își schiță planul în timpul unui prânz lung și agitat. Ticăloșii Gentilomi ședeau la masă în vizuina lor de sticlă, un pic după amiaza Zilei Ducelui. Afară soarele își revărsa obișnuitul perdaf de după-amiază, însă în vizuină era răcoare, o răcoare oarecum neobișnuită chiar și pentru o pivniță subterană. Lanțuri speculase adesea că Sticla-străveche făcea tot felul de șmecherii, și nu doar cu lumina. Pregătiseră un festin ce s-ar fi potrivit mai degrabă unui festival, nu unei întâlniri din mijlocul zilei. Aveau tocăniță de oaie cu ceapă și cu ghimbir, țipari umpluți în sos de vin condimentat și tarte de mere verzi, coapte de Jean (cu o doză sănătoasă de coniac Austershalin vărsată peste fructe).

– Pun rămășag că până și bucătarul personal al Ducelui s-ar trezi cu boașele jupuite dacă ar face așa ceva, zisese el. Acum fiecare tartă de-asta costă cam două-trei coroane, după socoteala mea.

– Și cât o să coste după ce le mâncăm și ies pe partea cealaltă? intervenise Goangă.

– Te poftesc să faci măsurătorile chiar tu, replicase Calo. Ia o riglă.

– Și-o linguriță, adăugase Galdo.

Cei doi Sanza își petrecură prânzul luptându-se cu o omletă asezonată cu rinichi de oaie tocați pe deasupra, de obicei preferata tuturor. Însă astăzi, deși căzuseră cu toții de acord că era cel mai

bun efort al lor din ultimele săptămâni – întrecând chiar și sărbătorirea primei lor izbânzi în afacerea Salvara – nimic nu părea să aibă savoare. Numai Goangă mânca cu poftă, iar atenția sa era îndreptată asupra farfuriei cu tartele lui Jean.

– Uitați-vă la mine, rosti el cu gura pe jumătate plină. Sunt tot mai prețios cu fiecare înghițitură!

Drept răspuns la maimuțăreală nu primi decât surâsuri nesigure și crispate; băiatul hârâi enervat și izbi cu pumnii în masă.

– Ei bine, dacă nici unul dintre voi nu vrea să mănânce, izbucni el, ce-ar fi să punem țara la cale și să vedem cum scăpăm de belea la noapte?!

– Într-adevăr, încuviință Jean.

– Cât se poate de corect, adăugă Calo.

– Da, interveni și Galdo. Care-i treaba? Cum procedăm?

– Ei bine... Locke își împinse deoparte farfuria, își mototoli șervetul și îl azvârli în mijlocul mesei. Pentru început, va fi nevoie să folosim din nou blestematele alea de odăi din Turnul Năruit. Se pare că n-am terminat încă de urcat scări.

Jean încuviință.

– Ce vrei să facem acolo?

– Acolo vom fi când o să vină Anjais să ne caute și să ne recupereze, pe la ora nouă. Și acolo vom rămâne după ce o să se convingă că avem un motiv cât se poate de întemeiat ca să nu venim cu el.

– Și cam care-ar fi motivul ăla? întrebă Calo.

– Unul foarte pitoresc, zise Locke. Vreau ca tu și Galdo să îi faceți o vizită lui Jessaline d'Aubart în această după-amiază. Am nevoie de ajutorul unui alchimist negru pentru asta. Uite ce-o să-i spuneți...

2

Spițeria ilegală a lui Jessaline d'Aubart și a fiicei sale, Janellaine, se afla deasupra unui colectiv de copiști în respectabilul cartier Cotul Izvorului. Calo și Galdo intrară la parterul copiștilor puțin după cel de-al doilea ceas al după-amiezii. Aici, o duzină de bărbați și de femei erau aplecați deasupra unor tăblițe largi din lemn, mânuind pene, sare, bețe de cărbune și bureți de șters ca niște automate. Un aran-

jament ingenios de oglinzi și de ferestre rabatante lăsa să pătrundă lumina zilei ca să le înlesnească munca. Nu prea găseai în Camorr negustori mai cumpătați decât calfele de copiști.

În partea din spate a parterului se afla o scară șerpuitoare, păzită de o femeie zdravănă care se prefăcea a fi plictisită în vreme ce mângâia armele de sub haina sa cafenie din brocart. Gemenii Sanza îi dădură binețe printr-o combinație de gesturi din mâini și baroni de bronz ce-și croiră drum până în buzunarele femeii. Ea trase de un clopoțel de lângă scări, apoi le făcu semn să urce.

La etaj se afla o cameră de primire, fără ferestre, cu podeaua și cu pereții placați cu un lemn tare și auriu care păstra o aromă vagă de lac de pin. O tejghea înaltă împărțea camera chiar la jumătate; de partea clienților nu erau scaune, iar de partea negustorului nu era nimic expus: doar o singură ușă încuiată.

Jessaline stătea în spatele tejghelei – o femeie remarcabilă, trecută de cincizeci de ani, cu o cascadă de păr negru-cărbune și cu ochi întunecați și precauți încadrați de riduri. Janellaine, care avea doar jumătate din vârsta mamei sale, stătea în dreapta acesteia ținând o arbaletă îndreptată deasupra capetelor lui Calo și Galdo. Era o armă de interior, ușoară și de mică putere, ceea ce însemna că săgeata avea vârful otrăvit cu ceva groaznic, mai mult ca sigur. Nici unul din cei doi Sanza nu dădu semne că ar fi deranjat; era modul obișnuit în care decurgeau afacerile la alchimiștii negri.

– Doamnă d'Aubart, domnișoară d'Aubart, slugile voastre plecate, zise Calo, înclinându-se de la mijloc.

– Ca să nu mai spun că suntem încă extrem de disponibili, adăugă Galdo.

– Jupânilor Sanza, îmi face plăcere să vă văd, zise femeia mai în vârstă.

– Deși, ca de obicei, nu suntem câtuși de puțin interesate, interveni Janellaine.

– Poate că ați dori să cumpărați ceva, totuși?

Jessaline își împreună mâinile pe tejghea și ridică din sprâncene.

– Întâmplarea face ca un prieten de-al nostru să aibă nevoie de ceva mai deosebit.

Calo pescui o punguță cu monede de sub jiletcă și o ținu la vedere, fără să o deschidă.

– Deosebit?

– Sau poate nu atât deosebit cât specific. Trebuie să i se facă rău. Foarte rău.

– Departe de mine gândul de a-mi pierde clienții, dragii mei, dar trei-patru sticle de rom ar rezolva problema pentru o mică parte din prețul a orice aș putea să vă dau eu, spuse bătrâna d'Aubart.

– A, nu genul ăla de rău, zise Galdo. Trebuie să-i fie rău de tot, ca și cum ar bate la ușa Zeiței Morții și ar cere să fie primit. Iar apoi trebuie să-și poată recăpăta vigoarea după ce se va preface bolnav o vreme. Un gen de boală jucată, dacă vreți.

– Hmmm, spuse Janellaine, nu știu dacă avem ceva care să funcționeze astfel, cel puțin nu la îndemână.

– Când i-ar trebui prietenului vostru soluția? întrebă Jessaline.

– Păi, noi nădăjduiam să plecăm de-aici cu una, zise Calo.

– Noi nu fabricăm minuni aici, dragii mei. Jessaline bătu darabana pe tejghea. În ciuda a ceea ce se crede. Preferăm să știm din timp când e vorba de așa ceva. Să te joci cu măruntaiele cuiva... să-l îmbolnăvești și să-l faci bine în numai câteva ceasuri... ei bine, e o treabă delicată.

– Nu suntem Magi-Juruiți, adăugă Janellaine.

– Slavă zeilor pentru asta, zise Galdo. Doar că este foarte presant.

– Ei bine, poate că putem pune ceva cap la cap, oftă Jessaline. Ceva mai nerafinat, dar care să facă treaba.

– Mugur de tâlharul-gorganului, interveni fiica ei.

– Da. Jessaline încuviință. Și pin Somnay, după aceea.

– Cred că avem și una, și cealaltă în prăvălie, spuse Jannelaine. Vrei să verific?

– Da, și dă-mi încoace arbaleta aia cât ești în spate.

Janellaine îi trecu arbaleta mamei sale, apoi descuie ușa din spatele camerei și dispăru, închizând-o în urma ei. Jessaline așeză ușor arma pe tejghea, păstrând o mână cu degete lungi pe trăgaci.

– Ne jigniți, doamnă, zise Calo. Suntem blânzi ca niște pisoiași.

– Mai ceva, chiar, adăugă Galdo. Pisoiașii au gheare și se pișă peste tot.

– Nu de voi îmi este, băieți. E din pricina orașului. Tot locul e în fierbere, acum că Nazcăi i s-a făcut felul. Este limpede că bătrânul Barsavi pune la cale o răzbunare. Numai zeii știu cine mai e și Regele ăsta Cenușiu și ce vrea, dar îmi fac tot mai multe griji pe zi ce trece; cine știe ce mi-o mai urca pe scări?

– Sunt vremuri tulburi, încuviință Calo.

Janellaine se întoarse, cu două punguțe în mâini. Încuie ușa după ea, îi dădu maică-sii punguțele și luă iarăși arbaleta în primire.

– Ei bine, uite cum trebuie să faceți, spuse bătrâna d'Aubart. Prietenul vostru ia chestia asta din punguța roșie. Este mugur de tâlharul-gorganului, un soi de praf purpuriu. În punguța roșie, țineți minte. O varsă în apă. Este un vomitiv, dacă vă spune ceva cuvântul.

– Nimic plăcut, asta-i sigur, zise Galdo.

– Cinci minute după ce bea asta, o să înceapă să îl doară burta. După zece minute, o să-i tremure genunchii. După un sfert de ceas, o să înceapă să vomite toată mâncarea pe care a mâncat-o în ultima săptămână. Nu o să fie plăcut. Să aveți găleți la îndemână.

– Și o să pară real? întrebă Calo.

– Să pară? Scumpilor, o să fie cât se poate de real. Ați mai văzut voi pe cineva care să vomite prefăcut?

– Da, răspunseră cei doi Sanza laolaltă.

– Face chestia asta cu portocale mestecate, adăugă Galdo.

– Ei bine, prietenul vostru nu o să se *prefacă*. Orice doftor din Camorr va băga mâna în foc că a fost o boală reală și naturală. Mugurul de tâlharul-gorganului nici măcar nu se vede după ce iese; se dizolvă repede.

– Și apoi? întrebă Calo. Ce facem cu cealaltă punguță?

– Acolo este scoarță de pin Somnay. Asta se pisează și se înmoaie într-un ceai. Este antidotul perfect pentru mugurul purpuriu; o să îi anuleze imediat efectul. Însă mugurul își va fi făcut deja treaba; țineți cont de asta. Scoarța nu îi va umple stomacul la loc, nici nu-i va reda vigoarea pe care-o va pierde când o să-și verse mațele. O să fie slăbit și suferind cel puțin o noapte sau două după aceea.

– Sună minunat, dacă e să ne luăm după ce înțelegem noi prin „minunat", zise Calo. Cât vă datorăm?

– Trei coroane și douăzeci de soloni, spuse Jessaline. Și asta numai pentru că ați fost băieții bătrânului Lanțuri. Nu că ar fi prea greu din punct de vedere alchimic, doar ceva rafinare și purificare, dar prafurile sunt greu de obținut.

Calo numără douăzeci de tyrini de aur din pungă și îi puse pe tejghea, unul peste celălalt:

– Uite cinci coroane, în cazul ăsta. Cu mențiunea că ar fi mai bine ca această tranzacție să fie uitată de toți cei implicați.

– Sanza, orice tranzacție în prăvălia mea este uitată, cât privește lumea de-afară, replică Jessaline d'Aubart, fără umor.

– Atunci asta trebuie să fie *și mai* uitată, insistă Calo, adăugând încă patru tyrini la grămăjoară.

– Păi, dacă vrei să-ți întărești punctul de vedere...

Femeia trase o dăltiță de lemn de sub tejghea și o folosi ca să împingă monedele peste margine în ceea ce păru a fi un săculeț din piele. Avu grijă să nu atingă monedele cu mâna; alchimiștii negri ajungeau rareori la vârsta ei dacă renunțau la paranoia față de orice lucru atins, gustat sau mirosit.

– Primește mulțumirile noastre, spuse Galdo. Și cele ale prietenului nostru.

– O, eu n-aș conta pe asta, chicoti Jessaline d'Aubart. Dați-i punguța roșie mai întâi și apoi vedeți în ce stare recunoscătoare de spirit o să fie.

3

– Dă-mi un pahar cu apă, Jean. Locke se uita pe fereastra odăii lor de la al șaptelea cat, cea care dădea spre canal, pe când umbrele clădirilor din sudul Camorrului se întindeau către răsărit. E timpul să îmi iau doctoria. Cred că e aproape nouă fără douăzeci.

– Ți-am pregătit-o deja, îi zise Jean, dându-i o cană de tablă cu o drojdie tulbure ca levănțica învârtindu-se în ea. Chestia aia chiar s-a dizolvat într-o clipită, întocmai cum au spus cei doi Sanza.

– Ei bine, închin pentru buzunare adânci prost păzite, spuse el. Pentru alchimiști adevărați, un stomac tare, un Rege Cenușiu neîndemânatic și norocul Paznicului Strâmb.

– Și să trecem cu bine de noaptea asta, adăugă Jean, mimând ciocnirea unei cești de cea a lui Locke.

– Mmm... Locke sorbi șovăielnic, apoi înclină cana și o turnă pe gâtlej în câteva înghițituri line. Nici nu-i rea la gust. Este un pic mentolată, foarte revigorantă.

– Un epitaf izbutit, zise Jean, luând cana.

Locke se mai uită pe fereastră o vreme; plasa era ridicată, deoarece Vântul Ducelui încă sufla puternic dinspre mare și insectele nu ciupeau încă. Dincolo de Via Camorrazza, Cartierul Arsenalelor era tăcut și nemișcat, în mare parte. Acum că orașele-state de la Marea de Fier conviețuiau într-o pace relativă, toate marile ateliere de tâmplărie, depozite și docuri rămăseseră fără prea multă treabă. La vreme de restriște, ele puteau făuri sau repara două duzini de corăbii deodată; acum Locke putea să vadă scheletul unei singure carene ridicându-se din ateliere. Dincolo de acesta, marea înspumată se spărgea de temelia Acului de Miazăzi, un dig de piatră prins laolaltă cu Sticlă-străveche, lung de aproape opt sute de metri. În capătul cel mai sudic, un turn de strajă clădit de oameni se înălța pe fundalul mării întunecate; dincolo de el, formele încețoșate și albe ale pânzelor puteau fi zărite pe sub cârceii roșii de nori din văzduh.

– A, cred că se întâmplă ceva, spuse el.

– Ia un loc, zise Jean. Ar trebui să te apuce tremuriciul cât de curând.

– Deja m-a apucat. De fapt... o, zeilor! cred că o să...

Și așa începu; un val mare de greață se înălță în gâtlejul lui Locke, purtând cu sine tot ce mâncase în acea zi. Câteva minute lungi, se ghemui în genunchi, strângând la piept o găleată de lemn cu aceeași devoțiune cu care s-ar fi rugat cineva la un altar pentru ajutorul zeilor.

– Jean, data viitoare când mai urzesc un plan ca ăsta, ia în calcul varianta de a-mi implânta o secure în țeastă, icni el într-un scurt interval de acalmie dintre spasmele vomitatului.

– Nu ar fi deloc eficient, spuse Jean înlocuind o găleată plină cu una goală și bătându-l prietenește pe spate pe Locke. Să-mi tocesc eu bunătate de tăișuri ascuțite pe o căpățână așa tare ca a ta...

Jean trase pe rând obloanele de la ferestre. Lumina-falsă tocmai se înălța afară.

– Oricât de scârbos ar fi, avem nevoie de duhoare ca să producem o impresie puternică asupra lui Anjais, când o veni, explică el.

Chiar și după ce stomacul lui Locke se goli complet, spasmele continuară. Se cutremură, se zgâlțâi și gemu, ținându-se de pântece. Jean îl târî până la saltea, privindu-l cu grijă neprefăcută.

– Ești palid și cleios, mormăi el. Nu-i rău deloc. Foarte realist.

– Drăguț, nu? șopti Locke. O, zeilor! Cât mai este?

– Nu-mi dau seama, zise Jean. Ar trebui să fi ajuns jos, cam pe-acum; lasă-i câteva minute să-și piardă răbdarea tot așteptându-ne și să urce aici valvârtej.

În acele câteva minute, Locke ajunse să înțeleagă îndeaproape conceptul de „scurtă veșnicie". În cele din urmă, se auzi scârțâitul unor pași pe scări și cineva bătu puternic în ușă.

– Lamora! Glasul lui Anjais Barsavi. Tannen! Deschideți sau dărâm ușa asta blestemată!

– Slavă zeilor! croncăni Locke în timp ce Jean se ducea să deschidă ușa.

– V-am așteptat în față la Ultima Greșeală! Veniți odată sau... O, pe toți zeii, ce naiba s-a petrecut aici?

Anjais își duse o mână la nas când intră în apartament și simți duhoarea bolnăvicioasă. Jean arătă spre Locke, care se zvârcolea în pat, gemând, învelit pe jumătate cu o pătură, în ciuda arșiței jilave a serii.

– I s-a făcut rău acum jumătate de ceas, spuse Jean. Și-a vărsat mațele peste tot. Nu știu ce are.

– Zeii să ne păzească, se face verde! Anjais se apropie la câțiva pași de Locke, holbându-se la el cu milă și groază. Purta straie de luptă – o cuirasă din piele fiartă, un guler de piele fără nasturi și o pereche de apărători din piele, bătute cu ținte și legate peste brațele

sale butucănoase. Câțiva oameni îl însoțiseră pe scări, dar nici unul dintre ei nu părea prea dornic să îl urmeze înăuntru.

– Eu am mâncat clapon la prânz, iar el rulouri de pește, spuse Jean. Aia a fost ultima noastră masă, și eu nu am nimic.

– Pe pișatul lui Iono! Rulouri de pește. Mai proaspete decât s-a tocmit pentru ele, pun prinsoare.

– Anjais, croncăni Locke, întinzând o mână tremurândă după el. Nu... nu pleca. Pot să vin cu tine, pot să lupt.

– Zeii să ne ferească! În nici un caz! Anjais scutură înțelegător din cap. Nu ți-e deloc bine, Lamora. Cred că ar fi mai bine să vezi un doftor. Ai trimis după unul, Tannen?

– Nu am avut când. I-am adus gălețile și de atunci îi tot port de grijă.

– Păi, ține-o tot așa. Rămâneți aici, amândoi. Nu, nu te enerva, Jean; e limpede că nu poate fi lăsat singur. Stai aici și ai grijă de el. Trimite după un doftor când poți. Anjais îl bătu scurt pe umărul dezvelit pe Locke. O să-i venim de hac netrebnicului la noapte, Locke. Nu-ți face griji. O să-i facem felul și o să trimit pe cineva să vadă cum te mai simți după ce isprăvim. Îi explic eu tatei; o să înțeleagă.

– Te rog... te rog. Jean mă poate ajuta să mă ridic. Încă pot...

– Nici nu începe vorbă. Nici măcar nu poți sta în picioare; ești bolnav ca un pește scăpat într-o sticlă cu vin. Anjais porni înapoi spre ușă și îi făcu lui Locke cu mâna, scurt și înțelegător, înainte să iasă. Dacă pun mâna pe nenorocit, îi trag una și pentru tine, Locke. Stai fără grijă.

Apoi ușa se trânti, iar Locke și Jean rămaseră iarăși singuri.

4

Trecură minute lungi; Jean ridică obloanele de la fereastra dinspre canal și se uită afară în licărirea Luminii-false. Privi cum Anjais și oamenii săi se desprind din mulțimea de dedesubt, grăbindu-se apoi pe o pasarelă ce traversa Via Camorrazza și intrând în Cartierul Arsenalelor. Anjais nu se uită în urmă nici măcar o dată, și în curând fu înghițit de umbrele din depărtare.

– Gata, dus a fost! Pot să te ajut să... zise Jean, întorcându-se de la fereastră. Locke se împleticise deja jos din pat și stropea vatra alchimică cu apă, părând mai bătrân cu zece ani și mai slab cu vreo opt kilograme. Ceea ce era îngrijorător: Locke nu avea de unde să slăbească opt kilograme.

– Minunat. Cea mai puțin complicată și importantă treabă din seara asta e gata. Tot așa, Ticăloși Gentilomi, spuse Locke. Chipul îi era luminat de lucirea reflectată de pe piatra ce mocni când puse pe ea un ibric satinat cu apă. Cu zece ani mai bătrân? Mai degrabă cu douăzeci. Și acum ceaiul, binecuvânta-l-ar zeii, și ar face bine să fie la fel de eficient ca praful ăla purpuriu.

Jean se strâmbă și înșfăcă cele două găleți cu vomă pe care le folosise Locke, apoi se duse înapoi la fereastră. Lumina-falsă se stingea; Vântul Spânzuratului sufla, cald și puternic, aducând cu el un tavan jos de nori întunecați, vizibil doar peste cele Cinci Turnuri. Lunile urmau să fie înghițite de acei nori la noapte, măcar câteva ceasuri. Mici puncte de foc se iveau prin oraș de parcă un giuvaiergiu nevăzut și-ar fi expus mărfurile pe un câmp de pânză neagră.

– Se pare că mica poțiune a lui Jessaline m-a făcut să dau afară tot ce-am mâncat în ultimii cinci ani, spuse Locke. N-a mai rămas decât să-mi scuip sufletul. Ai grijă să nu plutească printr-una din gălețile alea înainte să le verși afară, bine? Mâinile îi tremurau în timp ce pisa scoarța uscată de pin Somnay direct în ibricul cu apă; nu se simțea în stare să încerce să fiarbă ceaiul ca lumea.

– Cred că îl văd, zise Jean. Este o chestie mică, scârboasă și strâmbă; mai bine te lipsești de el și-l lași să plutească în larg.

Jean aruncă o privire scurtă pe fereastră ca să se asigure că nici o barcă nu plutea pe dedesubt, chiar în calea unei surprize cât se poate de neplăcute, apoi pur și simplu azvârli gălețile, una după alta. Acestea loviră zgomotos apa cenușie la vreo douăzeci și ceva de metri mai jos, însă Jean era convins că nimeni nu observase, și oricum nimănui nu i-ar fi păsat. Camorrenii azvârleau mereu chestii scârboase în Via Camorrazza.

Mulțumit cu felul în care ochise, Jean deschise apoi dulapul ascuns și scoase costumele lor – mantii ieftine de călătorie și niște

pălării verrarene cu boruri largi, confecționate din cine știe ce piele proastă cu textura unsuroasă a unor mațe pentru cârnați. Aruncă o mantie maro-cenușie peste umerii lui Locke; acesta o înhață recunoscător și tremură.

– Ți se citește grija aia maternă în ochi, Jean. Cred că arăt ca un rahat turtit.

– Să-ți spun drept, arăți de parcă ai fi fost executat săptămâna trecută. Iartă-mă că te întreb, dar ești sigur că o să te descurci?

– Oricum m-aș simți, trebuie să fie de ajuns. Locke își înfășură un capăt al mantiei în jurul mâinii drepte și ridică ibricul cu ceaiul pe jumătate fiert. Sorbi și înghiți, cu tot cu scoarță, gândindu-se că nu-i loc mai bun decât stomacul său gol pentru chestia aia. Ugh. Parcă-i un șut în burtă, așa este la gust. Am enervat-o cumva și pe Jessaline recent?

Expresia sa era pitorească, de parcă pielea de pe chip încerca să se decojească singură și să îi cadă de pe oase, însă continuă să dea pe gât ceaiul neterminat. Jean îl sprijini punându-i amândouă mâinile pe umeri, temându-se în sinea lui că o nouă criză de vomitat ar putea să-l dea gata pe Locke.

După câteva minute, Locke lăsă jos ibricul gol și oftă adânc.

– De-abia aștept să stau de vorbă cu Regele Cenușiu după ce se termină tot rahatul ăsta, șopti el. Vreau să îl întreb câte ceva. Întrebări filosofice. Cum ar fi: „Cum te simți acum că te bălăngăni pe fereastră atârnat de o frânghie prinsă de boașe, nemernicule?“

– Sună mai multă a fizică decât a filosofie. Dar așa cum ai mai spus, trebuie să așteptăm să plece Șoimarul mai întâi. Glasul lui Jean era calm și complet lipsit de emoție, glasul pe care îl folosea mereu când discuta un plan prea puțin priponit în prudență și rațiune. Păcat că nu-l putem lua prin surprindere pe netrebnic pe vreo alee.

– Nu am putea să-i lăsăm nici măcar o secundă de gândire, căci altfel am pierde.

– Oriunde, până în optsprezece metri, cugetă Jean. O aruncare de Soră Năbădăioasă. Nu ar lua mai mult de jumătate de secundă.

– Însă știi și tu la fel de bine ca mine, replică încet Locke, că nu putem omorî un Mag-Juruit. N-am mai apuca sfârșitul săptămânii.

Karthain ne-ar folosi pe post de exemple, inclusiv pe Calo, Galdo și Goangă. Nu ar fi prea isteață soluția asta. Ar fi un fel de sinucidere prelungită. Locke se uită la licărirea palidă a pietrei de vatră și își frecă mâinile. Mă întreb, Jean, chiar mă întreb. Oare așa se simt oamenii după ce isprăvim noi cu ei? După ce luăm banii, ne facem nevăzuți și ei nu mai pot face nimic?

Lumina de la piatra de vatră își mai pierdu puțin din intensitate până când veni răspunsul lui Jean:

– Parcă ne-am înțeles mai demult că primesc ceea ce merită, Locke. Nimic mai mult. Este un moment al naibii de caraghios ca să înceapă să-ți pese.

– Să-mi pese? Locke tresări, clipind de parcă abia se trezise. Nu, nu mă înțelege greșit. Este doar senzația asta de inevitabilitate. „Fără cale de scăpare" este pentru alții, nu pentru Ticăloșii Gentilomi. Nu îmi place să fiu prins în capcană.

La un gest brusc de-al lui Locke, Jean îl ridică în picioare. Jean nu știa sigur motivul, dacă era datorită ceaiului sau a mantiei, dar Locke se oprise din tremurat.

– Cred și eu, continuă Locke, cu un glas mai viguros. Cred și eu că nu-mi place. Hai să isprăvim odată cu treaba asta de rahat! Putem să cugetăm ca lumea asupra jegosului nostru cenușiu preferat și a magului său de casă după ce-oi dansa cum îmi cântă ei.

Jean rânji și își trosni încheieturile, apoi își trecu o mână peste șale. Vechiul gest familiar prin care se asigura că Surorile Năbădăioase sunt pregătite pentru o noapte în oraș.

– Sigur ești pregătit pentru Șoseaua Viței? îl întrebă el.

– Cât se poate de pregătit, Jean. La naiba, sunt și mai slab decât eram înainte să beau poțiunea aia. Coborârea asta o să fie cel mai ușor lucru pe care-l am de făcut la noapte.

5

Împletitura de nuiele acoperea întreaga înălțime a Turnului Năruit, pe partea sa apuseană, dând spre o alee îngustă. Grilajul de lemn era întrețesut cu viță rezistentă și bătrână, fiind construit în jurul ferestrelor de la fiecare cat. Deși era destul de anevoios să te

cățări pe el, reprezenta modalitatea perfectă de evitare a câtorva zeci de figuri cunoscute care umpleau Ultima Greșeală noapte de noapte. Ticăloșii Gentilomi foloseau adeseori Șoseaua Viței.

Obloanele dinspre alee se trântiră la perete la ultimul cat al Turnului Năruit; lumina din odăile lui Locke și Jean fusese stinsă. O siluetă mare și întunecată se strecură în masa de viță împletită și fu urmată la scurt timp de o siluetă mai mică. Agățându-se cu hotărâre, până i se albiră încheieturile degetelor, Locke închise ușor obloanele de deasupra sa, apoi impuse propriului stomac care încă suferea de grețuri să înceteze să se mai agite pe durata coborârii. Vântul Spânzuratului, în drumul său spre întunecimea sărată a Mării de Fier, îi flutura tichia și mantia cu degete nevăzute cu iz de smârcuri și câmpuri de fermieri.

Jean rămase la aproape un metru sub Locke, și apoi începură să coboare încet, căutându-și reazem cu picioarele sau cu mâinile. Ferestrele de la al șaselea cat erau zăvorâte și întunecate. Pe sub obloanele de la al cincilea cat se puteau vedea fâșii de lumină chihlimbarie. Ambii cățărători încetiniră, fără să fie nevoie de cuvinte, și își impuseră să fie cât se poate de tăcuți; să fie petice de cenușiu imposibil de văzut pe fundalul beznei, și nimic altceva. Își continuară coborârea.

Obloanele de la al cincilea cat zburară în lături chiar când Jean ajunsese în stânga lor. Un geam prins în țâțâni îl lovi în spate, fiind cât pe ce să-l facă să scape lujerul din mână. Se agăță și mai strâns cu degetele de lemn și de viță și se uită în dreapta. Locke îl călcă pe cap din inerție, dar se trase iute îndărăt.

– Știu că nu-i altă cale, curvă netrebnică! șuieră glasul unui bărbat. Se auzi o bufnitură zgomotoasă, apoi lujerul se cutremură de jos până sus; altcineva tocmai ieșise pe fereastră și acum bâjbâia prin viță, chiar sub ei. O femeie cu părul negru își scoase capul pe fereastră, vrând să zbiere ceva și ea, însă rămase cu gura căscată când îl zări pe Jean prin crăpăturile de la oblonul ce se legăna. Ceea ce atrase atenția bărbatului agățat chiar sub ea; un bărbat mai mare până și decât Jean.

– Ce naiba mai e și rahatul ăsta? icni el. Ce cauți la fereastra asta?

– Uite, îi distrez pe zei, dobitocule. Jean împunse cu piciorul și încercă să îl împingă mai jos pe nou-venit, dar fără să reușească. Hai, mișcă-ți fundul în jos, te rog!

– Ce cauți la fereastra asta? Îți place să tragi cu ochiul? Să vezi ce-o să tragi cu ochiul la pumnul meu, jigodie!

Gemând de extenuare, începu să se cațăre înapoi, încercând să îl înșface pe Jean de picioare. Jean se feri la timp, iar lumea se învârti în jurul lui pe când își recăpăta echilibrul. Zidul negru, cerul negru, caldarâmul negru și ud la peste cincisprezece metri în jos. Ar fi fost o căzătură cât se poate de neplăcută, de genul celor care fac oamenii fărâme.

– Hai, plecați naibii odată de la fereastra mea! Ferenz, pentru numele lui Morgante, lasă-i în pace și coboară, urlă femeia.

– Rahat, bombăni Locke de la câțiva metri deasupra și puțin spre stânga, pierzându-și limbuția pe moment. Doamnă, ne complicați noaptea, așa că, vă rog, tacă-vă fleanca și închideți blestemata aia de fereastră până nu intrăm să vă complicăm și noi noaptea!

Ea se uită în sus, înfricoșată.

– Sunteți doi?! Hai, toți, jos cu voi, jos, jos!

– Închide-ți fereastra, închide-ți fereastra, închide-ți naibii fereastra!

– O să vă omor pe amândoi, leprelor! pufni Ferenz. O să vă azvârl pe amândoi de pe nenorocita asta de...

Se auzi un trosnet puternic și înfiorător, iar lujerul se cutremură sub mâinile celor trei bărbați agățați de el.

– A, zise Locke. Era de așteptat. Îți mulțumim din suflet, Ferenz.

Apoi urmă un șuvoi de înjurături polisilabice din patru guri diferite; nimeni nu va ști exact vreodată cine ce a spus. Se pare că lujerul nu putea duce mai mult de doi oameni atenți; sub povara a trei prostovani neglijenți, începu să se desprindă din zidul de piatră cu o serie de scârțâituri și trosnete.

Ferenz fu primul care cedă în fața gravitației și a evidenței, începând să alunece în jos cu o viteză de necrezut, arzându-și palmele pe drum, luând cu el aproape tot lujerul de pe zidul de deasupra. Acesta cedă când ajunse la vreo șapte metri de pământ, răsucindu-se și izbindu-l de aleea întunecoasă, unde fu acoperit imediat de vița și

lemnul ce se prăbușiră peste el. Prăbușirea sa desprinsese o bucată de lujer lungă de vreo zece metri, chiar de sub picioarele lui Jean, care se bălăngăneau acum în aer.

Fără să piardă vremea, Locke se balansă spre dreapta și ateriză pe pervazul ferestrei, împingând-o înapoi cu vârful cizmei pe femeia care țipa. Jean se cățără și el, pe orbecăite, căci oblonul îi bloca accesul direct la fereastră, și cum bucata de lujer de sub palmele sale începu să se desprindă de zid, se balansă dizgrațios peste oblon și se prăvăli prin fereastră, luându-l și pe Locke cu el.

Aterizară într-o grămadă pe podeaua din lemn tare, încurcați în mantii.

– Ieșiți pe nenorocita aia de fereastră... acum! zbieră femeia, accentuându-și fiecare cuvânt cu câte o lovitură aprigă în spatele și în coastele lui Jean.

Din fericire, nu era încălțată.

– Asta ar fi o prostie, zise Locke, de undeva de sub prietenul său voinic.

– Hei! spuse Jean. Hei! Hei! Prinse piciorul femeii și o împinse cu putere. Aceasta ateriză pe pat; era genul de pat numit „legănător" – un hamac de două persoane din mătase rezistentă, dar ușoară, agățat de tavan în patru locuri. Ea se duse de-a berbeleacul peste pat, și atât Locke, cât și Jean observară deodată că nu purta nimic în afară de hainele de corp. Iar vara, hainele de corp ale unei camorrene acopereau chiar foarte puțin din corp.

– Afară, nemernicilor! Afară, AFARĂ! Eu...

Pe când Locke și Jean se ridicau în picioare, împleticindu-se, ușa de pe peretele opus ferestrei se trânti la o parte, și în ea se ivi un om lat în umeri, cu mușchi sculptați, de hamal sau de fierar. În ochi îi sclipea satisfacția dată de răzbunare, iar dinspre el venea un damf de tărie, amar și pătrunzător chiar de la zece pași distanță.

Locke irosi o jumătate de secundă întrebându-se cum de urcase Ferenz atât de iute pe scări, și încă o jumătate dându-și seama că bărbatul din prag nu era Ferenz.

Chicoti scurt, necontrolat.

Vântul nopții trânti oblonul de fereastra deschisă din spatele său.

Femeia scoase un sunet înăbușit; un sunet foarte asemănător cu cel făcut de o pisică prăbușindu-se într-un puț adânc și întunecat.

– Târfă împuțită, rosti tărăgănat bărbatul. Târfă împuțită ce ești! Știam io. Știam că nu ești singură. Scuipă, apoi își întoarse capul spre Locke și Jean. Și doi tipi deodată, pe deasupra. Să fiu al naibii! De fapt, e de înțeles. Chiar îți trebuie doi ca să mă înlocuiască. Trag nădejde că v-ați distrat cu femeia altuia, băieți, continuă el, scoțând din cizma stângă un stilet din oțel înnegrit, lung de peste douăzeci de centimetri, pentru că acum o să vă *fac* pe voi femei.

Jean își depărtă picioarele și își bagă mâna stângă sub mantie, gata să scoată Surorile. Cu dreapta, îl împinse pe Locke la un pas în spatele său.

– Stai așa! strigă Locke, fluturându-și mâinile. Știu cum arată lucrurile, dar nu-i decât o mare încurcătură, amice. Arătă către femeia împietrită care se ținea de patul atârnat. Ea era deja aici, *înaainte* să venim noi!

– Gathis, șuieră femeia. Gathis, bărbații ăștia m-au atacat! Sări pe ei! Salvează-mă!

Gathis se năpusti spre Jean, mârâind amenințător. Își ținea cuțitul înainte cu priza unui luptător experimentat, dar era încă beat și mânios. Locke se feri din calea lui, în timp ce Jean îl apucă pe Gathis de încheietură, îl trase mai aproape de el și îl doborî la podea, măturându-i picioarele de sub el.

Se auzi un trosnet neplăcut și Gathis scăpă tăișul din mână; Jean îl ținuse strâns de încheietură și apoi i-o răsucise când acesta căzuse pe spate. Pentru o clipă, Gathis fu prea uluit ca să țipe; apoi durerea îi copleși simțurile amorțite și bărbatul mugi.

Jean îl săltă de pe jos, smucindu-l iute de tunică, și apoi îl împinse pe Gathis cu toată puterea în peretele de piatră din stânga ferestrei. Capul bărbatului voinic se izbi de suprafața dură și acesta se împletici în față; văzu ca prin ceață cum pumnul lui Jean îi izbește falca, trosnindu-i-o și oprindu-i brusc mișcarea. Se prăvăli grămadă la podea, ca un sac de făină.

– Așa! strigă femeia. Acum aruncă-l pe fereastră!

– Pentru numele zeilor, doamnă, izbucni Locke. Puteți să vă alegeți un singur bărbat din dormitorul ăsta căruia să-i țineți partea?

– Dacă o să fie găsit mort pe aleea de sub fereastra ta, o să mă întorc și-o să-ți fac la fel și ție, zise Jean.

– Și dacă mai spui cuiva că am venit pe-aici, o să ajungi să îți *dorești* ca prietenul meu să fi venit și să-ți fi făcut la fel, adăugă Locke.

– Dar Gathis o să-și aducă aminte, țipă ea ascuțit. Sigur o să-și aducă aminte!

– Un bărbat voinic ca el? Te rog. Jean își aranjă tacticos mantia și își puse la loc pălăria. O să spună că au fost opt oameni și că aveau toți bâte.

Locke și Jean ieșiră în grabă pe ușa prin care intrase Gathis, și care dădea spre treptele de pe partea de miazănoapte a turnului, de la al cincilea cat. Cum lujerul se năruise, nu mai aveau de ales și trebuiau să coboare iute și să se roage la Paznicul Strâmb. Locke închise ușa în urma lui, lăsând-o pe femeia uluită întinsă pe patul atârnat și pe Gathis ghemuit lângă fereastră, fără simțire.

– Ne surâde norocul zeilor, zise Locke pe când coborau în grabă treptele. Măcar nu am pierdut nenorocitele alea de pălării.

O formă mică și întunecată șuieră pe lângă ei, cu aripile fluturându-i, o umbră zveltă care putu fi zărită pe fundalul luminilor orașului.

– Ei bine, adăugă Locke, de-acum înainte, de bine, de rău, bănuiesc că suntem sub aripa Șoimarului.

INTERLUDIU

Pe fluviu în sus

1

Jean era plecat la Casa Trandafirilor de Sticlă în după-amiaza în care Locke află că urma să fie trimis pe Angevin în sus, ca să stea la o fermă câteva luni.

Ploi neostoite cădeau peste Camorr în acea Zi a Trândăvelii, astfel încât Lanțuri îi luase pe Locke, Calo și Galdo jos în sala de mese ca să învețe cum se joacă Om Bogat, Cerșetor, Oștean și Duce – un joc de cărți în care fiecare se străduia să stoarcă de la vecinul său și ultima lețcaie prin înșelătorie. Evident, băieților le surâse imediat ideea.

– Doi, trei și cinci de Turle, zise Calo, plus Pecetea celor Doisprezece.

– Mori în chinuri, debilule, spuse Galdo. Eu am chintă de Pocale și Pecetea Soarelui.

– Nu-ți ajută cu nimic, creier de găină. Dă-ncoa' banii!

– De fapt, interveni Părintele Lanțuri, chinta de Peceți bate chinta spartă de Peceți, Calo. Galdo ar câștiga. Numai că...

– Nu-i pasă nimănui ce am și eu în mână? întrebă Locke.

– Nu prea, zise Lanțuri, de vreme ce nimic din joc nu poate întrece un ful de Duci.

Lăsă cărțile pe masă și își trosni degetele cu mare satisfacție.

– Păi, ai trișat! spuse Locke. Ai câștigat de șase ori la rând, și de două ori ai avut ful de Duci.

– Sigur că am trișat, spuse Lanțuri. Jocul n-are farmec dacă nu trișezi. Când o să vă prindeți cum trișez, atunci voi ști că începeți să vă perfecționați.

– Nu ar fi trebuit să ne destăinui asta, zise Calo.

– O să exersăm toată săptămâna, adăugă Galdo.

– Și la următoarea Zi a Trândăvelii o să te jecmănim de bani, încheie Locke.

– Nu prea cred, chicoti Lanțuri, deoarece de Ziua Pocăinței te trimit într-o ucenicie de trei luni.

– Ce faci?!

– Îți aduci aminte anul trecut, când l-am trimis pe Calo în Lashain să pretindă că este un inițiat din Ordinul lui Gandolo? Și Galdo, care a mers în Ashmere și s-a infiltrat în Ordinul lui Sendovani? Ei bine, ți-a venit și ție rândul. O să mergi în susul fluviului ca să fii fermier câteva luni.

– Fermier?!

– Da, se poate să fi auzit de ei. Lanțuri strânse cărțile de pe masă și le amestecă. De la ei facem rost de de-ale gurii.

– Da, dar... eu nu știu nimic despre munca pământului.

– Sigur că nu. Când te-am cumpărat nu știai nici cum să gătești, să servești, să te îmbraci ca un domn sau să vorbești vadrana. Așa că acum o să mai înveți ceva nou.

– Unde?

– Pe Angevin în sus, la vreo șapte-opt mile de-aici. Un locșor numit Moșia Senziano. Sunt arendași, majoritatea în slujba Ducelui sau a unor filfizoni mai mărunți de prin Alcegrante. O să îmi pun straiele preoților Damei Elliza, iar tu vei fi inițiatul meu, trimis să muncească pământul ca parte a serviciului către zeiță. Așa se face.

– Dar nu știu nimic despre Ordinul Damei Elliza!

– Nici nu trebuie. Omul la care vei sta știe că ești unul dintre micuții mei ticăloși. Povestea este pentru restul lumii.

– Și noi ce-o să facem în timpul ăsta? întrebă Calo.

– Voi veți avea grijă de templu. O să lipsesc doar două zile; Preotul-Fără-Ochi se poate îmbolnăvi și retrage în camerele sale. Nu stați pe trepte cât sunt eu plecat; oamenii devin întotdeauna mai

milostivi când mă fac nevăzut câte puțin, îndeosebi dacă tușesc când mă întorc. Voi doi puteți să vă distrați cum vreți, împreună cu Jean, atâta vreme cât nu întoarceți casa cu susu-n jos.

– Însă o să fiu cel mai prost jucător de cărți din templu când mă întorc, suspină Locke.

– Da. Toate cele bune și călătorie sprâncenată, Locke, zise Calo.

– Bucură-te de aerul de la țară, adăugă Galdo. Stai cât poftești.

2

Cele Cinci Turnuri se înălțau deasupra Camorrului precum mâna întinsă a unui zeu; cinci cilindri neregulați și avântați din Sticlă-străveche, presărați cu foișoare, fleșe și pasarele, cât și cu multe alte ciudățenii care dovedeau că făpturile care le proiectaseră nu împărtășeau simțul estetic al oamenilor care și le însușiseră.

Cel mai la răsărit se ridica Capcana-Zorilor, la peste o sută treizeci de metri înălțime, cu o culoare naturală roș'-argintie și sclipitoare, precum reflectarea unui asfințit într-un luciu de apă. În spatele său era Sulița-Neagră, puțin mai înalt, făcut dintr-o sticlă de obsidian strălucind în curcubeie frânte, precum o baltă de ulei. În depărtare, cum ai privi pieziș printre Cele Cinci și având Capcana-Zorilor în mijloc, se afla Straja-Apusului, care strălucea cu violiul-pal al turmalinei, străbătut de vene din perlă albă ca zăpada. Lângă el se afla impunătoarea Lunetă-de-Chihlimbar, cu canelurile sale minuțioase prin care vântul șuiera, scoțând melodii sinsitre. În mijloc, cel mai înalt și mai măreț dintre toate, se ridica Bătaia-Corbului, palatul Ducelui Nicovante, care sclipea ca argintul topit și era încununat cu celebra Grădină a Cerului, a cărei viță nu cobora niciodată mai jos de două sute de metri de la pământ.

O rețea de cabluri transparente (kilometri întregi de frânghii împletite din Sticlă-străveche fuseseră găsite în tunelele de sub Camorr, cu veacuri în urmă) împânzeau acoperișurile și foișoarele celor Cinci Turnuri. Coșuri suspendate alunecau dintr-o parte în alta pe aceste cabluri, trase de către slujitori pe scripeți trosnitori imenși. Aceste coșuri transportau atât pasageri, cât și marfă. Deși mulți dintre locuitorii Camorrului de Jos îi socoteau nebuni, nobilii din cele Cinci

Familii priveau trecerea hurducată și legănată peste golul căscat de dedesubt drept o probă de onoare și de curaj.

Ici și colo, cuști mari de marfă erau ridicate sau coborâte de pe platforme ce ieșeau din unele turnuri. Acestea îi aminteau lui Locke, care se holba la toate cu privirea încă flămândă de minunile ce i se înfățișau, de cușstile de păianjen de la Palatul Răbdării.

El și Lanțuri stăteau într-o cotigă pe două roți, cu un locșor separat printr-un paravan în spatele scaunului, unde Lanțuri îngrămădise câteva pachete cu lucruri de schimb sub o prelată veche de pânză. Lanțuri purta roba cafenie și largă, cu tiv verde-argintiu, care marca preoții Damei Elliza, Mama Ploilor și-a Recoltei. Locke purta o tunică simplă și pantaloni bufanți, și umbla desculț.

Lanțuri își pusese cei doi cai (ne-Îmblânziți, căci lui Lanțuri nu-i plăcea să folosească făpturile cu ochi albi în afara zidurilor cetății) să meargă la trap pe caldarâmul șerpuit al Străzii celor Șapte Roți, inima cartierului Cascadele-Morilor. De fapt, erau mai multe roți care se învârteau în spuma albă a Angevinului; se vedeau mai multe decât putea număra Locke.

Cele Cinci Turnuri fuseseră clădite pe un podiș aflat la vreo douăzeci de metri deasupra orașului de jos; insulele Alcegrante se înălțau spre baza acestui podiș. Angevinul intra în Camorr la acea înălțime, chiar la răsărit de cele Cinci, și se prăbușea într-o cascadă înaltă de șase caturi și lată de aproape două sute de stânjeni. Roțile se învârteau deasupra acestei cascade, prinse de un pod lung din piatră și sticlă, plin cu mori de lemn.

Roțile se învârteau și sub cascadă, înaintând în fluviu din ambele părți, folosind curentul alb și năvalnic ca să pună în mișcare totul, de la pietrele abrazive până la foalele care suflau peste focurile de sub alambicurile berarilor. Era un cartier înțesat de oameni de afaceri, de muncitori și de nobili escortați în trăsuri aurite care treceau de colo-colo pentru a-și verifica proprietățile sau pentru a-și face comenzi.

Se întoarseră spre răsărit, în capătul Cascadelor-Morilor și traversară un pod jos și larg până în Cartierul Poarta Cenza, adică pe drumul pe care ieșea din oraș cea mai mare parte a traficului către nord. Aici era o mare vânzoleală, de-abia ținută în frâu de o mică

oaste de Jachete Galbene. Caravane de căruțe intrau în oraș, iar birjarii erau la mila agenților ducali de vamă și de taxare, oameni marcați prin pălăriile lor înalte, negre și fără boruri, și cărora li se spunea pe ascuns „supărătorii".

Negustorii mărunți își ridicaseră tarabe cu de toate, de la bere caldă până la morcovi gătiți; cerșetorii invocau tot soiul de motive improbabile pentru sărăcia lor și pretindeau că au fost răniți în războaie care se sfârșiseră cu mult înainte ca ei să se fi născut. Jachetele Galbene îi goneau pe cei mai insistenți și mai urât mirositori cu ciomegele lor negre și lăcuite. Nu era nici cel de-al zecelea ceas al dimineții încă.

– Ar trebui să vezi cum arată locul ăsta pe la prânz, îndeosebi la vremea recoltei, zise Lanțuri. Iar când plouă... zeii să ne ferească!

Straiele clericale ale lui Lanțuri (plus un solon de argint strecurat într-o strângere de mână) îi ajutară să iasă din oraș cu un simplu „O zi bună, Sfinția Voastră". Poarta Cenza era lată de cincispre-zece stânjeni, iar ușile-i imense din lemn de esență tare erau tot pe-atât de înalte. Barăcile de pe metereze nu erau ocupate doar de straja orașului, ci și de Jachetele Negre, armata regulată a Camorrului. Aceștia puteau fi văzuți ici și colo pe zid, care era gros de vreo șapte metri.

La nord de orașul propriu-zis se aflau cartiere întregi de clădiri micuțe din lemn și piatră, aranjate în curți și scuare mai aerisite decât cele de pe insulele orașului. De-a lungul malului, fluviul se pierdea în smârcuri; la nord și la răsărit se găseau dealuri terasate, străbătute de liniile albe ale pietrelor de hotar înfipte acolo ca să delimiteze proprietățile familiilor care le lucrau. Aerul căpăta diverse izuri în funcție de direcția în care suflau brizele. Acum miroseau a sare de mare și a fum, puțin mai târziu a băligar și a crânguri de măslini.

– Aici, în afara zidurilor, spuse Lanțuri, se află ceea ce mulți oameni din afara marilor cetăți cred că sunt orașele; cocioabele astea împrăștiate din lemn și piatră, care probabil că nu sunt mare brânză pentru cineva ca tine. Așa cum tu n-ai văzut cum e la țară, cei mai mulți dintre ei nu au văzut cum e cu adevărat la oraș. Așa că ține-ți

ochii larg deschiși și gura închisă, și bagă de seamă diferențele în primele zile, până te obișnuiești.

– Care-i adevăratul scop al acestei călătorii, Lanțuri?

– S-ar putea să trebuiască într-o bună zi să pretinzi că ești un om de rând, Locke. Dacă vei deprinde câte ceva despre ce înseamnă să fii fermier, probabil vei deprinde câte ceva și despre ce înseamnă să fii căruțaș, barcagiu, fierar de sat, doftor de cai și poate chiar tâlhar la drumul mare.

Drumul care pornea spre nord din Camorr era un vechi drum de pe vremea Tronului Therin: o întindere înălțată de piatră cu șanțuri nu prea adânci în părți. Era acoperit cu pietriș amestecat cu pilitură de fier, deșeuri de la fierăriile din Cartierul Fum-de-cărbune. Ici și colo ploile închegaseră sau ruginiseră pietrișul, preschimbându-l într-un ciment roșiatic; roțile se hurducară când trecură peste aceste porțiuni mai dure.

– O mare parte dintre Jachetele Negre vin din fermele și satele de la nord de Camorr, zise Lanțuri încet. Este ceea ce fac Ducii camorreni când au nevoie de mai mulți oameni și își pot permite să aștepte un pic, fără să-i ia cu arcanul pe sărăntoci. Leafa este bună și li se mai făgăduiește și pământ celor care rămân în slujbă toți cei douăzeci și cinci de ani. Asta în caz că nu sunt omorâți, desigur. Vin din nord, și cei mai mulți se întorc în nord.

– De-aia nu se suferă Jachetele Negre cu cele Galbene?

– Hehe. Ochii lui Lanțuri scăpărară. Cam așa ceva. E ceva adevăr în asta. Majoritatea Jachetelor Galbene sunt băieți de oraș care vor să rămână băieți de oraș. Unde mai pui că oștenii pot fi printre cei mai perfizi și mai tribali oameni pe care-i vei întâlni vreodată în afara garderobei unei doamne de înaltă stirpe. Se ceartă pentru orice; se încaieră de la culorile pălăriilor până la formele încălțărilor. Știu bine, crede-mă.

– Te-ai dat drept unul cândva?

– Zeii să ne păzească, nu! Chiar am fost ostaș.

– O Jachetă Neagră?

– Da. Lanțuri oftă și se lăsă pe speteaza tare din lemn a scaunului de pe cotigă. Sunt treizeci de ani de-atunci. Mai bine de treizeci,

chiar. Am fost sulițaș în oastea bătrânului Duce Nicovante. Majoritatea celor de-o seamă cu mine din satul meu au mers la oaste; nu era cea mai potrivită vreme pentru războaie. Ducele avea nevoie de carne de tun; noi aveam nevoie de mâncare și de bani.

– Ce sat?

Lanțuri îl învrednici cu un surâs strâmb.

– Moșia Senziano.

– O!

– Pe toți zeii, o grămadă dintre noi au mers la oaste! Caii și cotiga huruiră în josul drumului câteva clipe bune înainte ca Lanțuri să continue: Doar trei dintre noi s-au mai întors. Sau, mai bine zis, au scăpat.

– Doar trei?

– Trei de care știu eu. Lanțuri se scărpină în barbă. Unul dintre ei este omul la care o să te las. Vandros. Un om dintr-o bucată; nu prea citit, dar foarte chibzuit în cele de zi cu zi. Și-a dus la capăt cei douăzeci și cinci de ani, iar Ducele i-a dat în arendă o bucată de pământ.

– În arendă?

– Majoritatea oamenilor de rând din afara orașului nu-și dețin propriul pământ, cam la fel cum chiriașii din oraș nu-și dețin clădirile. Un oștean bătrân cu arendă primește o bucată de pământ pe care să-l lucreze până când moare; este un soi de rentă din partea Ducelui. Lanțuri chicoti. Dată în schimbul tinereții și-a sănătății cuiva.

– Bănuiesc că tu nu ai făcut toți cei douăzeci și cinci de ani.

– Nu. Lanțuri se mai jucă puțin cu barba, un vechi tic nervos. La naiba, ce n-aș da să am o țigară! Bagă de seamă, obiceiul ăsta nu-i deloc privit cu ochi buni în ordinul Damei. Nu, eu am căzut la pat după o bătălie. Ceva mai serios decât obișnuitele dizenterii și picioare umflate. O febră pustiitoare. Nu mai puteam mărșălui și se părea că voi muri, așa că m-au lăsat în urmă... pe mine și pe mulți alții. Ne-au lăsat în grija unor preoți rătăcitori de-ai lui Perelandro.

– Dar n-ai murit.

– Isteț mai ești, de ți-ai dat seama din puținele dovezi pe care le-ai avut cât ai trăit cu mine, în acești trei ani, zise Lanțuri.

– Și ce s-a întâmplat?

– S-au întâmplat multe lucruri, continuă Lanțuri. Și știi cum se sfârșește povestea. Se sfârșește cu mine în cotiga asta, mergând spre nord și ținându-ți ție de urât.

– Ei bine, ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea om din satul tău?

– El? Păi, el a știut întotdeauna ce vrea, spuse Lanțuri. A ajuns comandant de steag puțin după ce am căzut eu la pat cu febră. La Bătălia de la Nessek, l-a ajutat pe tânărul Nicovante să țină rândurile strânse când bătrânul Nicovante a primit o săgeată între ochi. A supraviețuit, a urcat în rang și l-a slujit pe Nicovante în celelalte războaie pe care le-a purtat după aceea.

– Și acum unde este?

– Chiar în clipa asta? De unde să știu? Însă ceva mai târziu, mai pe după-amiază, o să îi dea obișnuitele lecții de luptă lui Jean Tannen în Casa Trandafirilor de Sticlă, zise Lanțuri.

– O! exclamă Locke.

– Ce lume ciudată, murmură Lanțuri. Trei fermieri au ajuns oșteni; cei trei oșteni au ajuns unul fermier, unul baron și unul preot hoțoman.

– Iar eu trebuie să fiu fermier o vreme.

– Da. Un antrenament cât se poate de folositor. Și nu numai atât.

– Dar ce altceva?

– Încă un test, băiete. Încă un test.

– Și-anume?

– În toți anii ăștia, m-ai avut pe mine să-ți port de grijă. I-ai mai avut pe Calo, Galdo, Jean și pe Sabetha, din când în când. Te-ai obișnuit cu templul care ți-a devenit cămin. Însă timpul este ca un râu, Locke, și curentul ne poartă mereu mai departe decât ne dăm seama. Îi zâmbi din nou lui Locke, cu afecțiune neprefăcută. Nu o să fiu mereu aici să-ți port de grijă, băiete. Acum trebuie să vedem cum te descurci când ești singur într-un loc nou și străin.

CAPITOLUL OPT

Butoiul funerar

1

Și astfel începu: cu bătaia tărăgănată și ritmată a tobelor de doliu și cu cadența înceată a alaiului care se îndrepta dinspre Mormântul Plutitor către nord, cu făcliile roșii mocnind în mâini, un șir dublu de lumină sângerie ce se întindea pe sub norii întunecați și joși.

În centrul alaiului se afla Vencarlo Barsavi, Capa din Camorr, încadrat de fiii săi. În fața sa era un coșciug acoperit, învelit în mătase neagră și pânză aurită, purtat de câte șase ciocli pe fiecare parte – câte unul pentru fiecare dintre cei doisprezece zei therini – înveșmântați în mantii negre și purtând măști negre. În spatele lui Barsavi, alți șase oameni trăgeau o cotigă cu un butoi imens din lemn pe ea, iar o preoteasă a Celui de-al Treisprezecelea Făr' de Nume mergea puțin în urmă, acoperită cu un văl negru.

Tobele răsunară pe zidurile de piatră, pe străzile, podurile și canalele de piatră; făcliile își reflectau flăcările în fiecare fereastră și bucățică de Sticlă-străveche pe lângă care treceau. Oamenii priveau neliniștiți alaiul, atunci când îl priveau măcar; unii își ferecară ușile și își traseră obloanele la ferestre când cortegiul funerar trecu pe lângă ei. Așa stau lucrurile în Camorr, pentru cei bogați și puternici; marșul încet și jeluitor către Dealul Șoaptelor, înmormântarea, slujba și apoi comemorarea sălbatică și înlăcrimată de după. Un toast în cinstea celui plecat dintre cei vii; un chef dulce-amar pentru cei pe

care Aza Guilla, Doamna Îndelungatei Tăceri, nu i-a luat încă să-i judece. Butoiul funerar stă la baza acestui obicei.

Imediat după cel de-al zecelea ceas al serii, rândurile de oameni care mărșăluiau ieșiră din Resturi-de-Lemn și intrară în Cazan, acolo unde nici o pușlama și nici un bețiv nu îndrăzni să le atină calea, și unde găștile de ucigași și de dependenți de Gaze păstrară tăcerea la trecerea stăpânului lor și a curții sale.

Mărșăluiră prin Fum-de-cărbune și apoi spre miazănoapte prin Liniștea, pe când neguri argintii și calde se ridicară și se așezară pe canalele dimprejur. Nici o Jachetă Galbenă nu le ieși în cale; nici un vătaf nu zări măcar cortegiul – fuseseră făcute deja aranjamente pentru a-i ține ocupați prin altă parte în acea noapte. Estul le aparținea lui Barsavi și rândurilor sale lungi de făclii, și cu cât mergea mai mult spre nord, cu atât familiile cinstite își ferecau mai abitir ușile și își stingeau luminile, rugându-se ca treaba mărșăluitorilor să fie în altă parte, departe de ei.

Dacă ar fi fost mai multe priviri iscoditoare, acestea ar fi putut observa că alaiul nu se întorsese către Dealul Șoaptelor; în loc să facă asta, o luase spre nord și șerpuise către capătul vestic al cartierului Apa-Ruginie, acolo unde marea structură lăsată în paragină pe nume Gaura Ecoului se înălța în întuneric și în ceață.

Un privitor curios ar fi căzut pe gânduri la vederea imensului alai – mai mult de o sută de bărbați și de femei – și a straielor pe care le purtau. Numai cioclii erau în veșminte de înmormântare. Cei care duceau făcliile erau în straie de război, în armuri de piele opărită și cu ținte înnegrite, cu gulere, coifuri, apărători și mănuși, cu cuțite, bâte, securi și scuturi la cingători. Era acolo toată crema găștilor lui Barsavi, cei mai călîți dintre Oamenii Potriviți – bărbați și femei cu priviri de gheață și cu moartea în nume. Erau din toate cartierele și găștile sale – Mâinile Înroșite și Picioare-de-Rom, Chipurile Cenușii și Băieții Arsenalului, Alergătorii-din-Canal și Întortocheații Negri, Baronii din Cuprins-de-Flăcări și mulți alții.

Însă cel mai interesant lucru la cortegiu era ceva ce nici un privitor obișnuit nu ar fi putut ști.

De fapt, trupul Nazcăi Barsavi zăcea încă în fostele sale odăi din Mormântul Plutitor, pecetluit sub cearșafuri de mătase îmbibate alchimic pentru a împiedica putreziciunea morții să se instaleze prea repede. Locke Lamora și o duzină de preoți de-ai Celui de-al Treisprezecelea Făr' de Nume, Paznicul Strâmb, rostiseră deja rugăciuni pentru ea cu o noapte în urmă și o așezaseră într-un cerc de lumânări sacre, unde avea să zacă până când tatăl ei isprăvea treaba pe acea seară, o treabă care nu avea nimic de-a face cu Dealul Șoaptelor. Coșciugul învelit în mătase funerară era gol.

2

– Sunt Regele Cenușiu, zise Locke Lamora. Sunt Regele Cenușiu, blestemați fi-i-ar ochii, *sunt* Regele Cenușiu.

– Un pic mai jos și un pic mai hârșâit, spuse Jean Tannen, bătându-și capul cu unul dintre butonii cenușii de la haina lui Locke. Dă-i o nuanță verrareană. Ziceai că are accent.

– Sunt Regele Cenușiu, continuă Locke, și o să zâmbesc prin partea cealaltă a căpățânii după ce-or isprăvi cu mine Ticăloșii Gentilomi.

– Așa da! interveni Calo, care îi ungea părul lui Locke cu o pastă alchimică urât mirositoare care i-l prefăcea treptat în cenușiu de mangal. Mi-a plăcut asta. Exact cât trebuie ca să fii remarcat.

Locke stătea neclintit ca manechinul unui croitor, înconjurat de Calo, Galdo și Jean, care își făceau de lucru cu straie, cosmetice și ace de cusut. Goangă se sprijinea de un zid de-al micului țarc, cu ochii în patru și cu urechile ciulite pentru a depista posibili intruși.

Ticăloșii Gentilomi se ascundeau într-o prăvălie părăsită din înneguratul cartier Apa-Ruginie, la numai câteva străzi distanță de Gaura Ecoului. Apa-Ruginie era o insulă moartă, slută și aproape nelocuită. Un oraș care renunțase la vechile prejudecăți cu privire la structurile Eldrenilor încă se temea grozav de Apa-Ruginie. Umbla vorba că formele negre care mișunau prin laguna Apa-Ruginie nu erau nici pe departe simpli rechini mâncători de oameni, ci ceva mult mai primejdios, mult mai străvechi. Oricare ar fi fost adevărul în legătură cu aceste zvonuri, Apa-Ruginie rămânea un loc pustiu, cât se poate de potrivit pentru ca Barsavi și Regele Cenușiu să își ducă la bun sfârșit

strania lor afacere. Locke bănuia că fusese dus chiar în cartierul ăsta în noaptea-n care Regele Cenușiu îl abordase pentru prima oară.

Își puneau la bătaie toată iscusința în ale deghizării pentru a-l preschimba pe Locke în Regele Cenușiu. Deja părul îi era cenușiu, straiele la fel, era încălțat cu cizme căptușite care îl mai înălțau cu vreo cinci centimetri și avea bine lipită peste buze o mustață cenușie cu vârfurile plecate.

– Arată bine, spuse Goangă, cu o notă aprobatoare în glas.

– Un pic cam bătător la ochi, dar Goangă are dreptate, încuviință Jean. Acum că ți-am ajustat haina asta cretină pe măsura ta, arăți chiar remarcabil.

– Păcat că nu e una dintre șaradele noastre, zise Galdo. M-aș distra și eu. Apleacă-te puțin ca să îți fac niște riduri, Locke.

Lucrând cu mare băgare de seamă, Galdo îi pictă chipul lui Locke cu o substanță caldă și ceruită care îi pișcă pielea; în numai câteva secunde se uscă și se strânse, și peste câteva clipe Locke avea o întreagă rețea de riduri la ochi, cute de la râs și încrețituri pe frunte. Părea să fi trecut binișor de patruzeci de ani, pe puțin. Deghizarea ar fi trecut neobservată în plină zi; pe timp de noapte era de-a dreptul impenetrabilă.

– O adevărată capodoperă, spuse Jean, dacă este să punem la socoteală timpul scurt și condițiile în care trebuie să punem totul cap la cap.

Locke își trase gluga pe cap și își puse mănușile cenușii.

– Sunt Regele Cenușiu, zise el cu o voce joasă, imitând ciudatul accent al adevăratului Rege Cenușiu.

– Să fiu al naibii dacă nu te cred! exclamă Goangă.

– Păi, hai să-i dăm drumul, atunci. Locke își mișcă falca în sus și-n jos, simțind cum i se întinde falsa piele încrețită. Galdo, dă-mi stiletele, te rog! Cred că o să vreau unul în cizmă și unul în mânecă.

Lamora, auzi el o șoaptă rece în glasul Șoimarului. Locke se încordă, dându-și seama că sunetul venise de nicăieri.

– Ce este? întrebă Jean.

– Șoimarul, spuse Locke. Face... chestia aia nenorocită...

Barsavi o să apară din clipă în clipă. Tu și prietenii tăi trebuie să vă ocupați pozițiile cât de curând.

– Avem un Mag-Juruit nerăbdător, zise Locke. Iute, Goangă: știi ce trebuie să faci și unde să stai?

– Știu pe de rost, rânji Goangă. De data asta nici măcar nu am un acoperiș de templu de pe care să sar, așa că nu-ți face griji.

– Jean, tu te-ai obișnuit cu locul tău?

– Nu chiar, dar nu-i altul mai bun. Jean își trosni degetele. Eu o să-l am în fața ochilor pe Goangă, chiar sub podea. Dacă lucrurile merg rău, tu numai adu-ți aminte să sari în cascada aia blestemată! Îți asigur eu spatele, la modul aprig și sângeros.

– Calo, Galdo. Locke se răsuci ca să-i privească pe gemeni, care împachetaseră în grabă toate uneltele și substanțele folosite la pregătirea sa din acea seară. E totul pregătit la templu?

– Totul o să decurgă cât se poate de lin, mai lin chiar decât spatele unui Crin Asociat, zise Galdo. O avere grasă împachetată în saci, două cotigi trase de cai, merinde pentru drum lung.

– Iar la Poarta Vicontelui sunt oameni care o să ne strecoare afară din oraș atât de iute încât o să pară că n-am pus piciorul în Camorr niciodată, adăugă Calo.

– Bine. Păi. Rahat. Locke își frecă mâinile înmănușate. Cam asta-i tot. Mi-am isprăvit floricelele retorice, așa că hai să mergem să-i facem pe nemernici și să ne rugăm ca totul să meargă ca pe roate.

Goangă făcu un pas în față și își drese glasul.

– Fac asta, zise el, numai pentru că îmi place nespus să mă ascund în clădiri Eldrene bântuite în nopți întunecoase și înfiorătoare.

– Ești un mincinos, spuse Jean încet. Fac asta doar pentru că mi-am dorit dintotdeauna să-l văd pe Goangă mâncat de o stafie de-a Eldrenilor.

– Mincinosule, interveni Calo. Fac asta numai pentru că îmi place *la nebunie* să car jumătate de tonă de monede afurisite afară din vistierie și să le cocoț într-o cotigă.

– Mincinosule! chicoti Galdo. Fac asta doar pentru că, în timp ce voi veți fi ocupați cu altele, eu o să amanetez toată mobila din vizuină la Harza Făr'-de-Nădejde.

– Sunteți niște mincinoși cu toții, spuse Locke pe când toate privirile se întoarseră către el, așteptând o reacție. Facem asta numai pentru că nimeni altcineva din Camorr nu-i destul de bun ca s-o ducă la bun sfârșit, și nimeni altcineva nu-i destul de prost ca să se trezească pe cap cu așa belea.

– *Ticălos!*

Țipară toți deodată, uitând pentru o clipă locul unde se aflau.

Vă pot auzi țipetele, veni glasul fantomatic al Șoimarului. *V-ați pierdut mințile cu toții?*

Locke oftă.

– Nenea nu apreciază faptul că îl ținem treaz toată noaptea cu felul în care ne dăm în stambă, zise el. Hai să trecem la treabă și, cu voia Paznicului Strâmb, să ne vedem cu toții teferi la templu după ce se sfârșește toată nebunia asta.

3

Gaura Ecoului este un cub din piatră cenușie, închegat cu un soi de Sticlă-străveche mată; nu lucește niciodată în Lumina-falsă. De fapt, nu reflectă nici un fel de lumină. Laturile sale au peste treizeci de metri fiecare, cu o intrare respectabilă: o ușă de mărimea unui om cam la șapte metri de la nivelul străzii, la capătul unei scări largi.

Un singur apeduct vine din Angevinul de Sus, trecând de Cascadele-Morilor, coborând pieziș spre sud și vărsându-și apele în Apa-Ruginie, în chiar inima Găurii Ecoului. Întocmai precum cubul din piatră, acest apeduct e socotit a fi atins de un rău străvechi și nu este folosit nicicum. O cascadă mică se varsă printr-o gaură din podea până în catacombele de sub Gaura Ecoului, unde apa întunecată poate fi auzită cum curge năvalnic. Unele dintre aceste pasaje se golesc în canalul din partea de miazăzi a Apei-Ruginii; altele se golesc în locuri neștiute de oameni.

Locke Lamora stătea în beznă, în centrul Găurii Ecoului, ascultând șuvoiul de apă prin spărtura din podea, țintuind cu privirea fâșia cenușie care marca ușa dinspre stradă. Singura sa consolare era că Jean și Goangă, ghemuiți și nevăzuți în bezna de sub podea, vor fi fiind cu și mai mare băgare de seamă. Cel puțin până avea să înceapă discuția.

Aproape, se auzi glasul Șoimarului, *foarte aproape. Pregătește-te.*

Locke auzi cortegiul lui Capa înainte să îl vadă; sunetul tobelor funerare veni prin ușa deschisă de la stradă, înăbușit și aproape înecat de cascadă. Treptat, sunetul crescu în vigoare; o strălucire roșie părea să se aprindă dincolo de ușă, iar la lumina aceea Locke văzu că negura cenușie se îngroșase. Făcliile scânteiau domol, de parcă le-ar fi zărit de sub apă. Aura roșie se înălță. Odaia din jurul său începu să prindă contur, gravată într-un roșu-aprins, dar palid în același timp. Bătăile de tobă încetară și Locke rămase din nou singur cu sunetul cascadei. Își dădu capul pe spate, își puse o mână la spate și se uită la ușă, cu sângele zvâcnindu-i în urechi.

Două văpăi roșietice se iviră în cadrul ușii, precum ochii unui dragon dintr-o poveste de-a lui Jean. Umbre negre se mișcau în spatele lor, și când ochii lui Locke se adaptară la lumina stacojie, putu să vadă chipuri de bărbați, bărbați înalți în mantii și armuri. Putea vedea îndeajuns din trăsăturile și din atitudinea lor ca să își dea seama că erau aproape surprinși să îl vadă acolo; șovăiră, apoi înaintară, mișcându-se unul la stânga și celălalt la dreapta. În ceea ce îl privea, el nu făcu nimic, rămânând neclintit.

Urmară alte două făclii, și apoi încă două; Barsavi își trimitea oamenii pe scări câte doi. În curând, oamenii se așezară în fața lui Locke într-un semicerc dezlânat, iar făcliile lor preschimbară interiorul Găurii Ecoului într-un joc de umbre roșietice. Pe pereți erau scrijelituri – simboluri ciudate și vechi în graiul Eldrenilor, pe care oamenii nu îl descifraseră niciodată.

O duzină de oameni, apoi încă una; mulțimea de forme înzăuate spori, iar Locke văzu chipuri cunoscute. Tăietori de beregate, sfarmă-oase, bătăuși, asasini. O gloată de duri. Întocmai cum îi făgăduise Barsavi pe când priveau amândoi trupul Nazcăi.

Clipele treceau. Și Locke încă nu spunea nimic. Bărbați și femei încă intrau, în perechi. Surorile Berangias – chiar și într-o lumină mai slabă, Locke tot le-ar fi recunoscut după atitudinea încrezută. Stăteau în fața și în centrul mulțimii adunate, fără să zică nimic, cu brațele încrucișate și cu ochii sclipind în lumina făcliilor. Parcă supunându-se unei porunci nerostite, nici unul dintre oamenii lui Barsavi

nu trecu în spatele lui Locke. Continua să rămână singur, în timp ce gloata de Oameni Potriviți continua să se mărească în fața lui.

Într-un sfârșit mulțimea de ucigași începu să se dea la o parte. Locke putea auzi ecoul răsuflării și-al murmurelor lor, cât și scârțâitul pielii, lovindu-se dintr-un perete într-altul, amestecându-se cu zgomotul cascadei. Unii dintre cei de la marginile mulțimii își stinseră făcliile cu cârpe ude din piele; treptat, mirosul fumului se înălță în aer, apoi lumina scăzu treptat, până când doar unul din cinci oameni de-ai lui Capa mai ținea, în mâini focuri aprinse.

Era totuși încă destulă lumină pentru ca Locke să îl poată vedea pe Capa Barsavi ivindu-se de după colț și intrând pe ușă. Părul său cărunt era dat pe spate și împletit în codițe unsuroase; cele trei bărbi ale sale erau proaspăt periate. Purta haina sa din piele de rechin și o mantie neagră din catifea tivită cu aur, aruncată peste umăr. La dreapta sa era Anjais, iar la stânga era Pachero; Capa păși în față și în focurile reflectate din ochii lor Locke nu văzu altceva decât moarte.

Însă nimic nu-i așa cum pare, se auzi glasul Șoimarului. *Rămâi pe poziții.*

Când ajunse în fruntea mulțimii, Barsavi se opri, și o clipă îndelungată privi țintă năluca din fața sa, ochii liniștiți și portocalii umbriți de glugă, pelerina, mantaua, haina și mănușile cenușii ale lui Locke.

– Rege, spuse el în cele din urmă.

– Capa, replică Locke, impunându-și să simtă aroganța, invocând-o de nicăieri. Genul de om care ar sta înaintea a o sută de ucigași cu un surâs pe chip; genul de om care l-ar chema la ordine pe Barsavi printr-un șir întreg de cadavre, ultimul dintre ele fiind chiar cel al singurei sale fiice. Acela era omul pe care trebuia să-l joace Locke, nu prietenul Nazcăi, ci asasinul ei, nu supusul neastâmpărat al lui Capa, ci egalul său. *Mai-marele* său.

Locke rânji cu cruzime, apoi își dădu mantia la o parte de pe umărul stâng. Cu mâna stângă îi făcu semn lui Capa, un gest de sfidare, așa cum își provoacă adversarul un bătăuș, lăsându-l să pășească în față și să lovească primul.

– Faceți-i pe plac, spuse Capa, și o duzină de bărbați și de femei își ridicară arbaletele.

Paznicule Strâmb, se gândi Locke, *dă-mi putere!* Scrâșni din dinți și așteptă. Își putea auzi mușchii fălcii trosnind.

Plesnitura și șuierul arbaletelor răsunară prin sală; o duzină de arbalete încordate zbârnâiră. Săgețile erau prea iuți pentru a fi urmărite, dâre întunecate care încețoșau aerul, și apoi...

O duzină de forme negre și înguste căzură chiar în fața sa, zăngănind pe podea, împrăștiate într-un cerc precum niște păsări moarte la picioarele sale.

Locke izbucni în râs, un sunet cristalin și sincer de plăcere. Pentru o scurtă clipă, l-ar fi sărutat pe Șoimar dacă Magul-Juruit s-ar fi aflat în fața sa.

– Te rog, credeam că ai auzit poveștile, spuse el.

– Asta a fost numai ca să vă stabilesc buna-credință, *Maiestatea* Voastră, zise Capa Barsavi. Ultimul cuvânt fusese de-a dreptul lătrat; Locke s-ar fi așteptat măcar la o anumită precauție după respingerea atacului cu arbalete, însă Barsavi păși în față fără să pară speriat.

– Mă bucur că ai dat curs invitației mele, replică Locke.

– Sângele vărsat al fiicei mele este singurul lucru care m-a făcut să vin, spuse Barsavi.

– N-ai decât să stărui asupra lui, dacă simți nevoia, zise Locke, rugându-se în tăcere pe când improviza. *Nazca, pe toți zeii, iartă-mă, te rog!* Dar, ce, tu ai fost mai blând când ai pus stăpânire pe oraș acum douăzeci și doi de ani?

– Asta crezi tu că faci? Barsavi se opri și îl țintui cu privirea; erau la vreo treisprezece metri distanță unul de celălalt. Crezi că pui stăpânire pe orașul meu?

– Te-am chemat ca să discutăm chestiunea Camorrului, spuse Locke. Ca să o lămurim o dată pentru totdeauna, în avantajul amândurora.

Șoimarul nu îl întrerupsese încă; bănuia că se descurcă bine.

– Nu o să fie în avantajul amândurora, zise Barsavi. Își ridică mâna stângă și un bărbat se desprinse din mulțime.

Locke se uită la bărbat cu băgare de seamă; părea să fie un ins în vârstă, zvelt și cu început de chelie, și nu purta armură. Foarte ciudat. Și pe deasupra mai și tremura.

– Fă cum ne-am înțeles, Eymon, spuse Capa. Eu o să mă țin de cuvânt, cu orice preț!

Bărbatul fără armură începu să înainteze încet, șovăielnic, privindu-l pe Locke cu teamă evidentă. Însă continuă să se îndrepte către Locke, în vreme ce o sută de oameni înarmați așteptau în spatele său, fără să facă nimic.

– Trag nădejde că omul ăla nu are de gând să facă ceea ce cred eu că vrea să facă, zise Locke pe un ton zeflemitor.

– O să vedem cu toții cât de curând ce are de gând, spuse Capa.

– Nu pot fi tăiat sau străpuns, iar omul ăsta va muri la atingerea mea, insistă Locke.

– Așa se zice, rosti Capa. Eymon continuă să înainteze; ajunse la zece metri de Locke, apoi la șapte.

– Eymon, spuse Locke, se folosește de tine. Oprește-te imediat.

Pe toți zeii, își zise el în gând. *Nu face ce cred că vrei să faci. Nu-l face pe Șoimar să te omoare.*

Eymon continuă să își târșească picioarele; gușa îi tremura, și răsuflarea îi era întretăiată. Își ținea mâinile în față, tremurând, precum un om pe punctul de a se arunca în flăcări.

Paznicule Strâmb, își zise Locke în gând, *te rog, fă-l să-i fie frică! Te rog, fă-l să se oprească. Șoimare, Șoimare, te rog, bagă-l în sperieți, fă orice numai nu îl omorî.* Șiroaie de sudoare îi curgeau pe spinare; își înclină ușor capul și îl țintui pe Eymon cu privirea. Trei metri îi mai despărțeau acum.

– Eymon, spuse el, străduindu-se să păstreze un ton nepăsător, dar neizbutind pe de-a-ntregul. Ai fost avertizat. Ești în pericol de moarte.

– A, da, încuviință bărbatul, cu glasul tremurat. Da, știu asta.

După care străbătu restul distanței dintre ei și întinse ambele mâini către brațul drept al lui Locke...

La dracu'! îi trecu prin minte lui Locke, și cu toate că știa în adâncul sufletului că nu el, ci Șoimarul îl va omorî pe om...

Tresări când Eymon îl atinse.

Ochii lui Eymon se luminară; icni și apoi, spre groaza lui Locke, sări în față și-i înșfăcă brațul cu ambele mâini, ca un hoitar ce înhață o masă îndelung amânată.

– Haaaaaaaaaaa! strigă el, și pentru o clipă Locke crezu că i se întâmpla ceva cumplit.

Dar nu era așa; Eymon încă trăia, și se ținea scai de el.

– Mii de draci! îngăimă Locke, ridicându-și pumnul stâng ca să îl pocnească pe bietul om; însă era dezechilibrat și Eymon îl pusese într-o postură dezavantajoasă. Bărbatul cel zvelt îl împinse îndărăt pe Locke, urlând din nou: „Haaaaaaaaaaaaa!" Un strigăt de triumf absolut; Locke își frământă mintea din pricina lui pe când cădea în fund.

Și apoi se auziră cizme pe pietrele din spatele lui Eymon, și siluete întunecate ce îl ocoleau în grabă ca să pună mâna pe Locke. În freamătul luminii aruncate de două duzini de făclii ce se mișcau, Locke se trezi săltat iar în picioare, prins de mâini voinice care îl înșfăcaseră de brațe, umeri și gât.

Capa Barsavi își croi drum prin mulțimea nerăbdătoare de bărbați și femei, împingându-l ușor la o parte pe Eymon, și ajunse în fața lui Locke, cu trăsăturile-i grase și rumene fremătând de nerăbdare.

– Ei bine, Maiestatea Voastră, bag mâna-n foc că ești al dracu' de năucit acum, zise el.

Și apoi oamenii lui Barsavi izbucniră în râs, aclamând. Iar apoi pumnul cât un jambon al lui Capa se implântă în stomacul lui Locke, făcându-l să-și piardă suflarea, și o durere seacă îi explodă în piept. Și apoi își dădu seama în ce situație jalnică ajunsese.

4

– Da, bag mâna-n foc că ești *al naibii de curios* în clipa asta, spuse Barsavi, pășind încolo și-ncoace prin fața lui Locke, care era ținut strâns de vreo șase bărbați, fiecare dintre ei încă pe jumătate cât el. Și eu sunt, așa că dați-i gluga aia pe spate, băieți.

Mâini aspre îi smuciră gluga și mantaua lui Locke, iar Capa îl privi cu răceală, mângâindu-și barba cu mâna.

– Cenușiu, cenușiu, cenușiu. Arăți de parcă locul tău ar fi pe o scenă, râse el. Și mai ești și slab pe deasupra. Am pus mâna pe un omuleț tare slab în noaptea asta – Regele Cenușiu, stăpânul neguri-lor, al umbrelor și... cam atât.

Capa îi plesni un dos de palmă, rânjind; abia apucase să simtă durerea usturătoare când fu lovit din nou, din cealaltă parte. Capul lui Locke îi căzu în piept. Cineva îl trase de păr și îl sili să îl privească pe Capa în ochi. Gândurile lui Locke se învârtejară. Oare oamenii lui Capa dăduseră cumva de Șoimar? Îi distrăseseră cumva atenția? Oare Capa era atât de scos din minți încât să omoare un Mag-Juruit dacă ar fi avut prilejul?

– A, știm că nu poți fi nici tăiat, nici străpuns. Mare păcat! con-tinuă Barsavi. Însă învinețit? Ciudate mai sunt și vrăjile unui Mag-Juruit! Sunt al naibii de exacte, nu crezi?

Și apoi îl pocni iarăși pe Locke în stomac, într-un murmur de amuzament general. Locke simți cum i se înmoaie genunchii, iar cei care-l țineau în strânsoare îl săltară din nou, ținându-l drept, pe când raze de durere i se împrăștiau din abdomen.

– Unul dintre oamenii tăi a venit în Mormântul meu Plutitor azi-di-mineață, zise Barsavi.

Un fior se strecură pe spinarea lui Locke.

– Se pare că n-am fost singurul pe care l-ai scos din sărite când mi-ai trimis-o pe Nazca așa cum mi-ai trimis-o, continuă Barsavi, privindu-l chiorâș. Se pare că unii dintre oamenii tăi nu au intrat în slujba ta ca să ia parte la o asemenea *pângărire* blestemată. Așa că am discutat un pic cu omul tău. Și am stabilit un preț. Și după aceea mi-a spus tot soiul de lucruri fascinante despre vraja aia a ta. Iar povestea aia, cum că ai putea omorî oameni cu o simplă atingere? A, mi-a zis că-i doar abureală.

Te-au lucrat, auzi Locke în minte un glăscior ce sigur nu era al Șoimarului. *Te-au lucrat, te-au lucrat.* Bineînțeles că Șoimarului nu îi fusese distrasă atenția, nici nu fusese prins de vreunul dintre oamenii lui Barsavi. *Lucrătură de mare clasă.*

– Dar nu aveam de gând să mă încred orbește în tip, spuse Barsavi. Așa că am căzut la înțelegere cu Eymon, pe care sunt sigur că nu-l recunoști. Eymon este pe moarte. Are ftizie, tumori în stomac și la spate. Genul de tumori pe care nici un doftor nu le poate tămădui. Mai are de trăit cam două luni, poate chiar mai puțin. Capa îl bătu pe Eymon pe spate cu atâta mândrie de parcă slăbănogul ar fi fost sânge din sângele lui.

– Așa că i-am zis: Ce-ar fi să te duci tu și să pui mâna pe nemernicul ăla jegos, Eymon? Dacă este adevărat că poate omorî oamenii cu o atingere, măcar o să fie o moarte rapidă și ușoară. Iar dacă nu-i adevărat... Barsavi rânji, obrajii săi roșii încrețindu-se grotesc. Ei bine, atunci...

– O mie de coroane, spuse Eymon, chicotind.

– Pentru început, adăugă Barsavi. O făgăduială pe care am de gând să o țin. O făgăduială pe care am de gând să o *dezvolt*. I-am promis lui Eymon că va muri pe o moșie numai a lui, cu nestemate, mătăsuri și vreo șase domnițe pe alese de la Crinii Asociați să-i țină de urât. O să *născocesc* plăceri nemaigândite pentru el. O să moară ca un afurisit de *Duce*, căci în seara asta este cel mai viteaz om din Camorr, ascultați ce vă spun.

Se auzi un vuiet general de aprobare; bărbații și femeile aplaudară, lovind cu pumnii în armuri și în scuturi.

– El este tocmai opusul unui nevolnic mișel și laș care mi-a omorât singura fiică, șopti Barsavi. Care nici măcar nu a omorât-o cu mâinile lui. Care a lăsat un năimit nenorocit să arunce o vrajă strâmbă asupra ei. Unul care umblă cu *otrăvuri*. Barsavi îl scuipă în față pe Locke; saliva caldă i se scurse pe obraz. Omul tău mi-a mărturisit, desigur, că Magul-Juruit și-a aruncat vraja și a plecat din slujba ta aseară; că erai atât de sigur pe tine încât nu ai mai vrut să-i plătești simbria. Ei bine, cât mă privește, țin să îți aplaud cumpătarea.

Barsavi le făcu semn lui Anjais și lui Pachero; cei doi bărbați păși înainte, cu chipurile îndârjite. Își scoaseră ochelarii și îi puseră în buzunarele hainelor; un gest de rău-augur făcut simultan și

inconștient. Locke deschise gura să spună ceva, apoi își dădu seama cât era de terminat și înlemni.

Și-ar fi putut trâmbița adevărata identitate, ar fi putut să îi ceară lui Capa să-i smulgă mustața falsă și să-i șteargă ridurile, ar fi putut să dea pe față întreaga poveste, dar cu ce l-ar fi ajutat asta? Nu l-ar fi crezut nimeni. *Deja arătase că e protejat de farmecele unui Mag-Juruit.* Dacă ar fi mărturisit că este Locke Lamora, cei o sută de oameni de aici aveau să îi caute pe Jean, Goangă și pe cei doi Sanza. Toți Ticăloșii Gentilomi ar fi fost vânați pe străzi; viețile lor n-ar mai fi valorat doi bani.

Dacă voia să îi salveze, trebuia să joace rolul Regelui Cenușiu până ce Capa avea să isprăvească cu el, și apoi să se roage pentru o moarte rapidă și ușoară. Locke Lamora n-avea decât să dispară într-o noapte; dar prietenii săi aveau să scape, îi aștepta o soartă mai bună. Înfrânându-și lacrimile fierbinți, izbuti să rânjească, îi privi pe fiii lui Barsavi și le zise:

– Cum să nu! Hai, javre netrebnice, să vedem dacă vă descurcați mai bine decât tatăl vostru!

Anjais și Pachero știau cum să lovească un om ca să îl omoare, însă acum nu asta căutau. Îi învinețiră coastele, îi tocară brațele, îi izbiră coapsele, îl plesniră peste față și îl pocniră în gât până când fiecare răsuflare ajunse un chin. În cele din urmă, Anjais îl săltă din nou în picioare și îi prinse bărbia în mână astfel încât să îl privească în ochi.

– Apropo, na și de la Locke Lamora, rosti el.

Anjais îi sprijini bărbia lui Locke cu un deget și îl pocni cu cealaltă mână. O durere arzătoare țâșni prin gâtul lui Locke și în întunericul roșiatic din jurul său văzu stele verzi. Scuipă sânge, tuși, apoi își linse buzele umflate și rănite.

– Și-acum voi avea parte de dreptatea unui tată pentru moartea Nazcăi, interveni Barsavi.

Bătu de trei ori din palme.

În spatele său se auzi zgomotul unor oameni care înjurau, cât și pași grei călcând pe treptele de piatră. Pe ușă intrară încă opt oameni,

ducând un butoi mare din lemn – un butoi de mărimea celui în care îi fusese înapoiată Nazca Barsavi tatălui său. Butoiul funerar. Mulțimea din preajma lui Barsavi și a fiilor săi se dădu la o parte, lăsându-i să treacă pe cei care aduceau butoiul. Îl așezară pe pământ lângă Capa, iar Locke putu să audă cum clipocește ceva înăuntru.

O, zeii să mă aibă-n pază, îi trecu prin minte.

– Nu poți fi nici tăiat, nici străpuns, spuse Capa, de parcă ar fi gândit cu voce tare. Dar cu siguranță poți fi învinețit. Și cu siguranță trebuie să respiri.

Doi dintre oamenii lui Capa dădură capacul butoiului la o parte, iar Locke fu tras deasupra acestuia. Duhoarea de urină de cal îl făcu să lăcrimeze când se împrăștie în aer, și el icni, tușind.

– Ia uitați-vă cum plânge Regele Cenușiu, șopti Barsavi. Ia uitați-vă cum mai suspină. Este o privelițe pe care o s-o prețuiesc până în clipa morții. Rosti apoi cu glas tare: Și Nazca a suspinat? A plâns fiica mea când ai omorât-o? Nu prea cred. Capa zbiera acum: Uitați-vă bine! Are parte de ce a avut parte și Nazca; moare cum a murit și ea, dar barem moare *de mâna mea!*

Barsavi îl înșfăcă de păr pe Locke și îi împinse fața spre butoi; pentru o scurtă și irațională clipă, Locke se bucură că nu mai avea ce să vomite. Duhoarea uscată provocă totuși spasme de durere mușchilor stomacului său mult prea abuzat.

– Cu o mică atingere, zise Capa, trăgând cu nesaț aer în piept, entuziasmat. Cu o mică atingere, nenorocitule! Tu n-o să ai parte de otravă. N-o să scapi înainte să te bag înăuntru. Tu o să bei ce-i acolo, fiecare clipă ce ți-a mai rămas. Fiecare clipă, pe când te *înec*.

Apoi îl săltă pe Locke de manta, icnind. Oamenii săi i se alăturară și împreună îl împinseră peste margine, și-apoi Locke plonjă cu capul înainte în murdăria groasă și călduță care estompa zgomotul lumii dimprejur, în bezna care-i ardea ochii și tăieturile și îl înghițea cu totul.

Oamenii lui Barsavi trântiră capacul la loc pe butoi; câțiva dintre ei îl bătură cu barosul și cu cozile de topor până fu prins bine. Capa

împinse partea de sus a butoiului cu pumnul și surâse larg. Lacrimile încă îi mai curgeau pe obraji.

– Nu știu de ce, dar nu cred că bietul nenorocit a obținut ce se aștepta de pe urma acestor negocieri!

Bărbații și femeile din jurul său ovaționară și urlară, cu brațele în aer, vânturându-și făcliile și aruncând umbre sălbatice pe pereți.

– Luați-l pe ticălosul ăsta și azvârliți-l în mare, spuse Capa, arătând către cascadă.

Vreo șase perechi de mâini nerăbdătoare înhățară butoiul. Râzând și glumind, o mulțime din oamenii lui Capa îl săltară și îl purtară până la colțul nord-vestic al Găurii Ecoului, acolo unde apa cădea din tavan și dispărea în beznă printr-o crăpătură lată de vreo trei metri.

– Unu, rosti căpetenia... doi... Iar la „trei" făcură vânt butoiului în beznă.

Acesta se prăbuși în apă, cu un pleoscăit; apoi își ridicară mâinile și începură iar să ovaționeze.

– În noaptea asta, Ducele Nicovante doarme liniștit în patul său, ferecat în turnul său de sticlă! strigă Barsavi. În noaptea asta Regele Cenușiu doarme în *pișat,* într-un mormânt pe care i l-am făcut chiar eu! Noaptea asta este noaptea mea! Cine domnește în Camorr?

– BARSAVI! veni răspunsul din toate piepturile aflate în Gaura Ecoului, răsunând pe montura străină a pietrelor, iar Capa fu înconjurat de o mare de zgomote, râsete și aplauze.

– În noaptea asta, urlă el, trimiteți vorbă în toate colțurile posesiunilor MELE! Trimiteți soli la Ultima Greșeală! Trimiteți soli în Cuprins-de-Flăcări! Treziți Cazanul și Strungile, și Scursurile, și întreg Lațul! În noaptea asta îmi voi deschide porțile! Oamenii Potriviți din Camorr vor veni la Mormântul Plutitor ca oaspeți! În noaptea asta, o să facem un asemenea chef încât oamenii cinstiți își vor fereca ușile, Jachetele Galbene se vor ascunde în barăcile lor, iar zeii înșiși ne vor privi de sus și vor striga: „La naiba, *ce-i* cu tărăboiul ăla?"

– BARSAVI! BARSAVI! BARSAVI! scandară oamenii săi.

– În noaptea asta sărbătorim, încheie el. În noaptea asta Camorrul a scăpat de regi.

INTERLUDIU

Războiul Jumătăților-de-Coroane

1

Cu trecerea timpului, Locke și ceilalți Ticăloși Gentilomi începură să fie lăsați să hoinărească după bunul plac, îmbrăcați în straie obișnuite. Locke și Jean aveau aproape doisprezece ani; cei doi Sanza erau vădit mai în vârstă. Era mai dificil să îi ții pe toți închiși sub Casa lui Perelandro tot timpul, atunci când nu stăteau pe trepte sau nu erau plecați în vreo „ucenicie" de-a Părintelui Lanțuri.

Încet, dar sigur, Lanțuri își trimitea băieții să se inițieze în toate celelalte mari temple ale celor unsprezece zei therini. Unul dintre ei intra într-un templu sub un nume fals și grăbea lucrurile prin cine știe ce sfori trase și palme unse de Lanțuri. Odată ajunși acolo, tânărul Ticălos Gentilom își mulțumea în mod inevitabil superiorii cu scrisul său, cunoștințele teologice, cu disciplina și sinceritatea sa. Avansarea venea iute, cât se poate de iute chiar; în curând, nou-venitul primea învățăturile „ritualului interior": frazele și activitățile pe care preoții le împărtășeau numai între ei și inițiaților.

Lucrurile acestea nu erau tocmai secrete – pentru orice preot dintr-un ordin therin, însuși gândul că cineva ar fi atât de îndrăzneț încât să ofenseze zeii căutând inițiere era cu totul străin. Până și cei care știau de ideea oarecum eretică a celui de-Al Treisprezecelea, cât

și cei puțini care chiar credeau în el nu își puteau închipui că cineva ar *vrea* să facă ceea ce făceau Lanțuri și băieții lui.

Invariabil, după câteva luni de realizări excelente, toți tinerii inițiați prodigioși mureau într-un accident neașteptat. Calo prefera „înecul", deoarece își putea ține respirația foarte mult timp și îi plăcea să înoate pe sub apă. Galdo prefera să dispară pur și simplu, îndeosebi pe vreme de furtună sau alt asemenea eveniment dramatic. Locke elabora mici mascarade amănunțite, pierzând săptămâni întregi plănuindu-le. Odată dispăru din Ordinul Narei (Stăpâna Molimelor, Doamna Bolilor de Pretutindeni) lăsându-și roba de inițiat sfâșiată și stropită cu sânge de iepure, înfășurată în jurul însemnărilor sale și al câtorva scrisori, pe o alee din spatele templului.

Astfel luminat, fiecare băiat se întorcea și îi învăța și pe ceilalți tot ce văzuse și ce auzise.

– Nu am de gând să fac din voi candidați pentru Înaltul Conclav al celor Doisprezece, le mărturisi Lanțuri, ci să vă ofer ocazia de a folosi orice fel de robe și măști ar fi necesare și de a trece drept preoți la vreme de restriște. Când ești preot, lumea are tendința de a vedea mai degrabă roba, și nu omul.

Însă pe moment nu se desfășura nici o ucenicie; Jean se instruia la Casa Trandafirilor de Sticlă, iar ceilalți băieți îl așteptau la marginea de miazăzi a Pieței Schimburilor, pe un dig dărăpănat de piatră de la capătul unei scurte alei. Era o zi caldă de primăvară, răcoroasă și proaspătă, cu cerul acoperit pe jumătate de semiluni cenușii și cu nori albi mânați dinspre nord-vest, care vesteau apropierea furtunilor.

Locke, Calo și Galdo urmăreau rezultatele ciocnirii dintre barca unui vânzător de găini și un transportator de pisici. Câteva cuști se deschiseseră când bărcuțele se loviseră una de alta, și acum negustorii agitați pășeau cu băgare de seamă de colo-acolo, pe când bătălia dintre păsări și feline se înteția. Câteva găini scăpaseră în apă și dădeau din aripi degeaba, făcând rotocoale mici, piuind, căci natura urzise în așa fel încât să le facă și mai neputincioase la înot decât la zbor.

– Ia te uită la asta, rosti un glas în spatele lor. Pierde-vară ăștia par a fi tocmai ce ne trebuie.

Locke și cei doi Sanza se întoarseră ca unul ca să vadă că în spatele lor erau vreo șase băieți și fete de-o seamă cu ei, răspândiți de-a curmezișul aleii. Erau îmbrăcați cam la fel ca Ticăloșii Gentilomi, în straie modeste cu croieli simple. Cel care părea a le fi căpetenie avea o coamă deasă și întunecată de păr negru și creț, dat pe spate și prins cu o fundă neagră de mătase – un semn cât se poate de distinctiv pentru o pușlama.

– Sunteți prieteni de-ai prietenilor, băieți? Sunteți soiul potrivit de oameni?

Căpetenia nou-veniților stătea cu mâinile în șolduri; în spatele său, o fată scundă făcu câteva gesturi de recunoaștere cu mâna, dintre cele folosite de supușii lui Capa Barsavi.

– Suntem prieteni de-ai prietenilor, zise Locke.

– Cel mai potrivit soi de oameni, adăugă Galdo, răspunzând cu gesturile de cuviință.

– Buni băieți. Noi suntem secunzii Coroanelor Pline din Strungi. Ne spunem Jumătăți-de-Coroane. Din ce gașcă faceți parte?

– Suntem Ticăloși Gentilomi, spuse Locke. Din Cartierul Templelor.

– Ai cui secunzi sunteți?

– Nu suntem secunzii nimănui, spuse Galdo. Suntem Ticăloșii Gentilomi, toți ca unul.

– Am priceput, zise căpetenia Jumătăților-de-Coroane cu un rânjet preietenesc. Eu sunt Tesso Volanti. Asta-i trupa mea. Suntem aici ca să vă luăm banii. Asta dacă nu cumva nu doriți să îngenunchеați și să ne acordați întâietate.

Locke se încruntă. În limbajul Oamenilor Potriviți, „întâietate" însemna că Ticăloșii Gentilomi ar fi trebuit să admită că Jumătățile-de-Coroane sunt o gașcă mai mare și mai tare; să le facă loc pe stradă și să îndure orice abuz din partea Jumătăților-de-Coroane.

– Eu sunt Locke Lamora, spuse Locke, ridicându-se încet în picioare, și Ticăloșii Gentilomi nu îngenunchează în fața nimănui altcuiva decât a lui Capa.

– Serios? Tesso se prefăcu a fi șocat. Chiar și când suntem șase contra trei? Vorbe goale dacă răspunsul vostru este nu.

– Cred că nu auzi prea bine, interveni Calo, ridicându-se odată cu fratele său. A zis că o să îți acordăm întâietate când ți-oi culege mazărea din rahat și vei mânca-o la cină.

– Ei, asta chiar a fost gratuit, spuse Tesso, așa că o să vă scot eu gărgăunii din cap.

Nici nu isprăvise de vorbit, că Jumătățile-de-Coroane se și aruncaseră la luptă, și erau șase contra trei la capătul digului. Locke era cel mai mic copil implicat, chiar punând la socoteală fetele și, cu toate că se azvârli în încăierare cu pumnișorii ridicați, lovi mai mult în gol și fu doborât iute la pământ. O fată mai mare i se urcă în cârcă, iar alta îi împroșcă în față colbul de pe alee.

Primul băiat care se îndreptă spre Calo primi un genunchi în vintre și se prăbuși gemând; din urma sa se ivi Tesso, care îl pocni pe Calo cu dreapta sa puternică. Galdo îl placă pe Tesso la mijloc, urlând, și căzură amândoi la pământ bâjbâind după un punct de sprijin. Prin „vorbe goale“ se înțelegea o luptă fără arme și fără lovituri care ar fi putut ucide sau schilodi, însă orice altceva era îngăduit. Cei doi Sanza erau bătăuși destoinici, însă, chiar dacă Locke ar fi fost în stare să facă față luptei, raportul de forțe tot le-ar fi fost potrivnic. În cele din urmă, cei trei Ticăloși Gentilomi fură azvârliți în mijlocul aleii, prăfuiți și cu straiele boțite.

– Așa, băieți. Întâietate atunci? Hai s-auzim!

– Du-te de te-ndoaie în două și pupă-te în fund, replică Locke.

– O, ăsta-i un răspuns greșit, tembelule, zise Tesso și, în vreme ce unul dintre băieții săi îi prinse brațele lui Locke, căpetenia Jumătăților-de-Coroane îl scotoci de bani. Hmm... Nimic. Ei bine, atunci, bombonelelor, o să vă căutăm și mâine. Și poimâine. Și răspoimâine. Și tot așa. Până când n-o să îngenuncheați în fața noastră, o să vă facem viața un infern. Ascultă bine ce spun, Locke Lamora.

Jumătățile-de-Coroane plecară râzând, câțiva dintre ei îngrijindu-și vânătăile și luxațiile, care nu erau nici pe departe atât de multe cât cele pricinuite de ei. Cei doi Sanza se ridicară gemând și îl ajutară

și pe Locke. Cu băgare de seamă, șchiopătară apoi împreună spre Casa lui Perelandro și se furișară în vizuina de sticlă printr-un canal de scurgere echipat cu o ușă secretă.

– N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat, rosti Locke în timp ce intra în camera de mese, împreună cu cei doi Sanza. Lanțuri stătea la masa din scoruș, frunzărind o colecție de pergamente și însemnând atent ceva pe unul dintre ele, cu un condei elegant. Falsificarea documentelor vamale era un soi de hobby pe care îl practica așa cum unii oameni îngrijesc grădini sau cresc ogari. Avea o mapă de piele plină cu ele și uneori scotea bani frumoși vânzându-le.

– Mhmm, v-a snopit în bătaie o haită de Jumătăți-de-Coroane, zise Lanțuri.

– De unde știi?

– M-am oprit pe la Ultima Greșeală azi-noapte. Am auzit de asta de la Coroanele Pline. Mi-au spus că secunzii lor o să patruleze prin cartiere, căutând alți puști pe care să-i hărțuiască.

– Și de ce nu ne-ai spus?

– M-am gândit eu că, dacă ați fi precauți, așa cum se cuvine, nu ar fi niciodată în stare să vă prindă la cotitură. Se pare că atenția voastră era altundeva.

– Au spus că vor să le acordăm întâietate.

– Da, zise Lanțuri. Este un joc de-al puștilor. Majoritatea secunzilor nu pot da lovituri serioase încă, așa că se antrenează hărțuind alți secunzi. Ar trebui să fiți mândri de voi: în sfârșit, le-ați atras atenția. Acum aveți pe cap un mic război din care nu veți mai ieși până ce unii dintre voi nu vor cerși îndurare. Aveți grijă: numai vorbe goale.

– Deci ce ar trebui să facem? întrebă Locke încet.

Lanțuri se întinse peste masă, îi apucă pumnul lui Locke și se făcu că îi lovește falca lui Calo cu el.

– Repetați cât e nevoie până când problemele voastre vor începe să-și scuipe dinții, rosti Lanțuri.

– Am încercat asta. Și ne-au atacat când Jean era plecat. Și doar știi că nu-s bun la chestii din astea.

– Sigur că știu. Așa că data viitoare ai grijă să-l ai pe Jean alături. Și pune-ți creierul ăla mic și viclean la contribuție. Lanțuri începu să topească un cilindru de ceară de pecetluit deasupra unei mici lumânări. Dar nu vreau să văd ceva prea complicat, Locke. Să nu care cumva să bagi straja, templele, oastea Ducelui sau mai știu eu ce în treaba asta. Încearcă să faci să pară că sunteți doar o haită de pungași obișnuiți, așa cum spun eu lumii că sunteți.

– Of, minunat! Locke își încrucișă brațele în vreme ce Calo și Galdo își ștergeau fețele învinețite cu pânză udă. Deci e un alt afurisit de test.

– Ce băiat isteț! murmură Lanțuri, turnând ceară lichidă într-un mic vas de argint. Sigur că-i un test. Și o să mă supăr foarte tare dacă rahații ăia mici n-o să-ți cadă în genunchi să se roage să primești întâietatea înainte de mijlocul verii.

2

A doua zi, Locke și frații Sanza stăteau pe același dig, la aceeași oră. Peste tot prin Piața Schimburilor, negustorii coborau prelatele din pânză și copertinele împachetate, căci ploile torențiale care răpăiseră prin oraș toată noaptea și jumătate de dimineață se opriseră de mult.

– Cred că mi se năzare mie, se auzi glasul lui Tesso Volanti, deoarece nu-mi pot închipui că voi, ăștia cu rahat în loc de creier, stați chiar acolo unde v-am bătut de ați făcut pe voi ieri.

– De ce nu, zise Locke, de vreme ce suntem mai aproape de teritoriul nostru decât de al vostru, iar voi o să vă folosiți boașele pe post de amigdale peste vreo două minute?

Cei trei Ticăloși Gentilomi se ridicară; în fața lor se aflau tot cei șase Jumătăți-de-Coroane, cu zâmbete nerăbdătoare pe chipuri.

– Văd că tot prost la calcule ai rămas, exact cum te-am lăsat, zise Tesso, trosnindu-și degetele.

– Ce ciudat că spui asta, acum că socoteala nu mai e aceeași, replică Locke.

Arătă cu degetul dincolo de Jumătățile-de-Coroane. Tesso își întoarse capul cu băgare de seamă ca să privească înapoi, dar când îl văzu pe Jean Tannen stând pe alee în spatele gărții sale izbucni în râs.

– Tot în favoarea noastră, zic eu. Se îndreptă către Jean, care îl privi pur și simplu cu un surâs blajin pe chipul său rotund. Ce mai e și asta? Un nenorocit gras și roșu la față. Ți se văd ochelarii în buzunarul de la haină. Ce crezi că faci, grăsunule?

– Mă cheamă Jean Tannen și eu sunt capcana.

Lunile îndelungate de antrenament cu Don Maranzalla nu-i schimbaseră prea mult înfățișarea lui Jean, însă Locke și cei doi Sanza știau că un fel de alchimie se produsese sub exteriorul său moale. Tesso se apropie rânjind de Jean, iar brațele acestuia țâșniră ca niște pistoane de bronz dintr-un motor-cu-apă verrarean.

Tesso fu proiectat îndărăt, cu brațele și picioarele tremurându-i ca unei marionete prinse în bătaia vântului. Capul i se înclină înainte; apoi se prăbuși pur și simplu într-o grămadă, cu ochii dați pe spate.

O variantă mai măruntă a iadului se declanșă pe alee. Trei băieți din Jumătățile-de-Coroane îi atacară pe Locke și pe cei doi Sanza; cele două fete se apropiară de Jean, cu precauție. Una din ele încercă să îi azvârle un pumn de pietriș în față. El se dădu la o parte, îi prinse brațul și o proiectă cu ușurință într-unul dintre zidurile de piatră de pe alee. Una dintre lecțiile Donului Maranzalla: lasă zidurile și străzile să-ți facă treaba când lupți cu mâinile goale. Când se respinse de zid, Jean îi prinse un croșeu iute cu dreapta și o trimise cu fața în țărână.

– Nu-i frumos să dai în fete, îi spuse tovarășa ei, rotindu-se în jurul lui.

– E chiar și mai puțin frumos să îmi lovești prietenii, ripostă Jean.

Ea replică răsucindu-se pe călcâiul stâng și lovind iute spre gâtul lui; el recunoscu stilul numit *chasson,* un gen de box cu piciorul adus din Tal Verrar. Respinse lovitura cu palma dreaptă, iar ea se răsuci încă o dată, folosind impulsul primei lovituri pentru a descrie un arc

de cerc cu piciorul stâng. Însă Jean se eschivase deja înainte ca ea să lovească. Astfel ea îl plesni cu coapsa, nu cu piciorul, iar el își încolăci brațul stâng în jurul acesteia. Pe când ea se zbătea, încercând să-și recapete echilibrul, el o lovi crunt în rinichi, iar apoi îi trase de sub ea piciorul de sprijin, lăsând-o lată la pământ, unde rămase zvârcolindu-se de durere.

– Domnițelor, vă rog să primiți cele mai sincere scuze, zise Jean.

Ca de obicei, Locke și-o lua pe coajă, până când Jean îi înșfăcă adversarul de umăr și îl răsuci spre el. Jean îl prinse pe băiat de mijloc cu brațele sale vânjoase și îl izbi cu capul drept în piept. Nici nu apucase Jumătatea-de-Coroană să icnească de durere că Jean se îndreptă de spate și îi trosni falca. Băiatul căzu pe spate, năucit, și acela fu momentul hotărâtor. Calo și Galdo fuseseră pe măsura adversarilor lor; când Jean răsări în fața lor (cu Locke de-a dreapta făcând tot posibilul să arate periculos), Jumătățile-de-Coroane se dădură îndărăt și ridicară mâinile.

– Ei bine, Tesso, rosti Locke când băiatul cel creț se ridică de pe jos câteva minute mai târziu, cu nasul plin de sânge și tremurând, acum ne acordați întâietate sau vrei să-l las pe Jean să vă mai bată un pic?

– Recunosc că a fost o trebușoară izbutită, spuse Tesso pe când gașca lui șchiopăta într-un semicerc în spatele său, dar acum suntem chit. Ne mai vedem noi în curând.

3

Și uite-așa continuă bătălia, iar zilele se lungiră și primăvară deveni vară. Lanțuri îi ținea pe băieți lângă el, pe trepte, doar până la primul ceas al amiezii, după care aceștia începeau să hoinărească prin nordul Camorrului, la vânătoare de Jumătăți-de-Coroane.

Drept răspuns, Tesso dezlănțui întreaga forță a găștii sale. Coroanele Pline erau cea mai mare gașcă din Camorr, iar secunzii lor aveau o bază de recrutare comparabilă, unii proaspăt sosiți din Dealul Umbrelor. Totuși, chiar și cu avantajul covârșitor al numărului,

iscusința lui Jean Tannen era greu de egalat, așa că felul în care se purta bătălia se schimbă.

Jumătățile-de-Coroane se împrăștiară în grupulețe, străduindu-se să îi izoleze și să îi prindă în capcană pe Ticăloșii Gentilomi când aceștia nu erau laolaltă. În cea mai mare parte a timpului, Locke își ținea gașca la îndemână, dar uneori misiunile individuale erau inevitabile. Locke își încasă bătăi destul de zdravene de câteva ori; într-o după-amiază veni la Jean, îngrijindu-și buza spartă și tibiile învinețite.

– Uite care-i treaba, zise el. Au trecut câteva zile de când n-am mai pus mâna pe Tesso. Așa că uite ce vom face. Eu o să-mi fac de lucru prin piață mâine, ca și cum aș pune ceva la cale. Tu o să te ascunzi la distanță, cam la 2–300 de stânjeni depărtare. Undeva unde să nu te poată vedea.

– Dar n-o să ajung la timp, spuse Jean.

– Ideea nu este să ajungi la mine înainte să mănânc bătaie, spuse Locke. Ideea este ca, atunci când ajungi acolo, să-l bați până face pe el. Să-l bați atât de tare încât să i se-audă țipetele până în Talisham. Să-l pocnești cum nu l-ai mai pocnit niciodată.

– Cu plăcere, zise Jean, dar asta n-o să se întâmple. O s-o ia la sănătoasa când o să mă vadă venind, ca întotdeauna. Singurul lucru pe care nu îl pot face este să țin pasul cu ei.

– Lasă asta în seama mea, spuse Locke, și adu-ți trusa de cusut. Vreau să faci ceva pentru mine.

Și astfel se făcu că, într-o zi înnorată, Locke Lamora se plimba pe o alee, foarte aproape de locul unde începuse toată povestea cu Jumătățile-de-Coroane. Negoțul mergea cât se poate de bine în Piața Schimburilor, căci lumea încerca să-și termine cumpărăturile înainte să înceapă ploaia. Pe undeva pe-acolo se afla și Jean Tannen, urmărindu-l pe Locke din anonimitatea confortabilă a unei bărcuțe.

Locke trebui să se învârtă pe-acolo numai vreo jumătate de ceas înainte ca Tesso să îl găsească.

– Lamora, îi zise acesta. Credeam că te-ai învățat minte până acum. Nu-ți văd nici un prieten prin preajmă.

– Tesso. Bună. Locke căscă. Cred că astăzi e ziua în care o să-mi acorzi întâietate.

– Mda, când or zbura porcii, poate, pufni băiatul mai mare. Știi bine că nici măcar nu am nevoie de ajutor ca să te pun la pământ. Dar știi ce-o să fac? Cred că o să-ți iau hainele după ce termin cu tine și o să le azvârl în canal. O să fie de-a dreptul haios. La naiba, cu cât amâni mai mult să îngenunchezi în fața mea, cu atât mă pot distra mai mult cu tine.

Avansă încrezător și gata de atac, știind că Locke nu izbutise nici măcar o dată să țină pasul cu el într-o luptă. Locke îl întâmpină cu capul înainte, mișcându-și în mod ciudat mâneca stângă a hainei. De fapt, această mânecă era acum cu un metru și jumătate mai lungă decât de obicei, grație modificărilor aduse de Jean Tannen; Locke o ținuse lipită de trup cu iscusință ca să îi ascundă adevărata natură pe când Tesso se apropia de el.

Deși Locke nu era prea înzestrat pentru luptă, putea fi neașteptat de iute, iar mâneca sa avea cusută înăuntru o mică greutate din plumb ca să îl ajute la azvârlit. O aruncă înainte, înfășurând-o în jurul pieptului lui Tesso pe sub brațele lunganului. Greutatea din plumb o trase înapoi după ce se întinse la maximum, și Locke o prinse cu stânga.

– Ce naiba crezi că faci? pufni Tesso.

Îl pocni pe Locke chiar deasupra ochiului drept; Locke tresări, dar ignoră durerea. Strecură mâneca extinsă într-o buclă de material care-i atârna din buzunarul stâng al hainei, o înfășură o dată și o prinse cu încă o frânghie pe dedesubt. Rețeaua de frânghii înnodate pe care o cususe Jean în căptușeala hainei se strânse; acum băieții aveau piepturile lipite, și numai un cuțit mai putea să îl scape pe Tesso din încâlceala de material gros care îi ținea laolaltă.

Locke își încolăci brațele în jurul abdomenului lui Tesso pentru mai multă siguranță, apoi își încolăci și picioarele fusiforme în jurul picioarelor lui Tesso, puțin deasupra genunchilor lunganului. Tesso

îl împinse și îl plesni pe Locke, zbătându-se să scape din strânsoare. Neizbutind, începu să îl pocnească pe Locke în plină figură și în creștetul capului – lovituri puternice care îl făcură pe Locke să vadă stele verzi.

– Ce naiba mai e și *asta,* Lamora? gemu Tesso istovit de povara reprezentată de Locke; în cele din urmă, așa cum nădăjduise și cum se așteptase Locke, se prăbuși înainte. Locke aterizã pe spate în pietriș și cu Tesso deasupra. Tot aerul îi fu scos din plămâni și întreaga lume păru să se cutremure. Este ridicol. Nu te poți bate cu mine. Și acum nu mai poți fugi! Dă-te bătut, Lamora!

Locke îi scuipă sânge în față lui Tesso.

– Nici nu trebuie să mă bat cu tine sau să fug. Rânji sălbatic. Trebuie doar să te țin aici... până se întoarce Jean.

Tesso rămase cu gura căscată și se uită împrejur. Departe, dinspre Piața Schimburilor, o bărcuță se îndrepta către ei. Forma îndesată a lui Jean Tannen se zărea cât se poate de limpede în ea, vâslind repede.

– O, la naiba! *Ticălos* mic! Dă-mi drumul, dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Tesso accentuă toate astea cu o serie de lovituri; Locke fu burdușit în ochi, în nas și în țeastă. În curând, Locke sângera din nas, din buze, din urechi și de undeva de sub păr. Tesso îl bătea măr, și totuși el continua să se agațe nebunește de băiatul mai mare. Capul îi vâjâia atât de durere, cât și de triumf; începu să râdă, un râs ascuțit, zglobiu și un pic dement.

– Nu trebuie să mă bat sau să fug, chicoti el. Am schimbat regulile jocului. Trebuie doar să te țin aici... dobitocule. Aici... până când... se întoarce Jean!

– Naiba să te *ia!* șuieră Tesso și își înteți atacurile asupra lui Locke, lovindu-l, scuipându-l și mușcându-l.

– Dă cât vrei, bolborosi Locke. Tu dă cât vrei. Pot să îndur toată ziua. Tu dă... cât vrei... până când... *se întoarce Jean!*

CARTEA a III-a

REVELAȚIA

„Natura nu ne amăgește niciodată; ne amăgim noi singuri.“

Jean-Jacques Rousseau,
în *Émile sau despre educație*

CAPITOLUL NOUĂ

O poveste ciudată pentru Contesa Sticlei-de-Chihlimbar

La zece și jumătate seara, în Ziua Ducelui, pe când nori întunecați se strângeau pe cerul Camorrului, acoperind stelele și lunile, Doña Sofia Salvara era săltată în văzduh ca să ia ceaiul cu Doña Angiavesta Vorchenza, văduva Contelui Sticlei-de-Chihlimbar, în vârful turnului de Sticlă-străveche al distinsei doamne.

Cușca de pasageri hurui și se clătină, iar Sofia se agăță de barele negre de fier ca să-și mențină echilibrul. Înăbușitor, Vântul Spânzuratului îi flutură haina cu glugă pe când se uita spre miazăzi. Sub ea se întindea întregul oraș, negru și cenușiu dintr-o zare într-alta, scăldat în strălucirea focului și-a alchimiei. Acesta era un motiv de mândrie discretă pentru ea, de fiecare dată când avea prilejul să aibă în fața ochilor priveliștea dintr-unul din cele Cinci Turnuri. Eldrenii clădiseră minunății de sticlă pe care oamenii le luaseră în stăpânire; inginerii ridicaseră clădiri din piatră și lemn pe locul ruinelor Eldrenilor în încercarea lor de a pune stăpânire pe orașe; Magii-Juruiți pretindeau că dețin puterile pe care le avuseseră cândva Eldrenii. Însă alchimia era cea care alunga întunericul în fiecare seară; alchimia lumina deopotrivă cea mai umilă casă și cel mai înalt turn, într-un

mod mai curat și mai sigur decât focul natural. Arta ei era cea care îmblânzea noaptea.

În cele din urmă, lunga ei ascensiune se sfârși; cușca hurui și se opri lângă o platformă de îmbarcare cam la patru cincimi din înălțimea Sticlei-de-Chihlimbar. Vântul ofta a jale prin ciudatele arcade canelate din vârful turnului. Doi lachei în livrea crem, cu mănuși și bufanți de un alb imaculat, o ajutară să coboare din cușcă, ca și cum ar fi ajutat-o să coboare dintr-o caleașcă. Odată ajunsă în siguranță pe platformă, cei doi oameni se înclinară de la mijloc.

– Doamnă Salvara, zise cel din stânga, stăpâna mea vă urează bun-venit în Sticla-de-Chihlimbar.

– Vă mulțumesc, spuse Doña Sofia.

– Dacă doriți să o așteptați pe terasă, o să vi se alăture imediat.

Același lacheu deschise drumul pe lângă vreo alți șase slujitori care purtau aceleași livrele și care gâfâiau lângă aranjamentul complicat de roți dințate, pârghii și lanțuri folosit pentru a urca și a coborî cușca de transport. Și ei se înclinară când trecu pe-acolo; ea le surâse binevoitor și le făcu cu mâna. Nu strica niciodată să le arăți bunăvoință slujitorilor care se ocupau cu acea operațiune.

Terasa Doñei Vorchenza era o semilună largă din Sticlă-străveche transparentă care ieșea din fațada de miazănoapte a turnului, înconjurată de balustrade de bronz. Doña Sofia privi drept în jos, așa cum i se spunea mereu să nu facă și așa cum făcea mereu. Părea că ea și lacheul pășeau prin văzduh la patruzeci de caturi deasupra curților de piatră de la temelia turnului; felinarele alchimice erau precum niște punctulețe de lumină, iar trăsurile erau pătrate negre, mai mici decât oricare dintre unghiile sale.

În stânga, printr-o serie de ferestre înalte și arcuite ale căror pervazuri erau la nivelul taliei sale se puteau zări apartamente și saloane slab luminate în interiorul turnului. Doña Vorchenza nu avea copii și nici prea multe rude în viață; de fapt, ea era ultima dintr-un neam cândva puternic și nu încăpea nici o îndoială (cel puțin nu printre nobilii hrăpăreți și ambițioși de pe dealurile Alcegrante) că Sticla-de-Chihlimbar avea să treacă în stăpânirea unei noi familii la moartea

ei. Turnul ei era întunecat și tăcut, iar mare parte din opulența sa era împachetată în dulapuri și cufere.

Și totuși bătrâna doamnă încă mai știa cum să găzduiască un ceai la ceas târziu. În cel mai îndepărtat colț nord-vestic al terasei sale transparente, cu o panoramă atotcuprinzătoare a ținuturilor neluminate de la nord de oraș, un pavilion de mătase fâlfâia în bătaia Vântului Spânzuratului. Felinare alchimice înalte în cuști aurite de bronz atârnau de cele patru colțuri ale pavilionului, revărsând o lumină caldă asupra măsuței și a celor două scaune cu spătare înalte ce se aflau acolo.

Lacheul așeză o pernă neagră și subțire pe scaunul din dreapta și îl trase pentru ea; cu un foșnet al fustei, ea se așeză și mulțumi cu o înclinare a capului. Bărbatul se înclină adânc și plecă, oprindu-se într-un loc aflat la o distanță cuviincioasă, dar totuși destul de aproape ca să poată observa când era chemat.

Sofia nu trebui să își aștepte prea mult gazda; câteva minute după sosirea ei, bătrâna Doña Vorchenza apăru pe o ușă din lemn de pe peretele nordic al turnului.

Vârsta are un fel de a exagera trăsăturile fizice ale celor care trăiesc să-i simtă neajunsurile; cei durdulii se îngrașă și mai mult, iar cei slabi tind să se topească pe picioare. Timpul o îngustase pe Angiavesta Vorchenza. Nu era atât ofilită, cât năruită, o caricatură fusiformă și vie ca un idol de lemn animat de vrăjitoria voinței pure. Pentru ea, șaptezeci era o vârstă care se pierdea în negura amintirilor, și cu toate acestea se mișca de colo-colo fără însoțitor sau baston. Se îmbrăca excentric, într-o redingotă neagră din catifea, cu gulere și mâneci de blană. Ferindu-se de fustele cu volane pe care le preferaseră doamnele din vremea ei, purta pantaloni negri și conduri argintii. Părul alb îi era dat pe spate și prins cu ace lăcuite; ochii ei întunecați străluceau sub ochelarii semicirculari.

– Sofia, zise ea, pășind grațios sub pavilion, ce plăcere să te am din nou aici sus! Au trecut luni de zile, draga mea, luni întregi. Nu, stai jos; nu mă tem încă să-mi trag singură scaunul. Așa... Spune-mi: ce mai face Lorenzo? Și trebuie să vorbim și de grădina ta, bineînțeles.

– Lorenzo și cu mine suntem bine, dacă e să ne referim numai la noi. Iar grădina prosperă, Doña Vorchenza. Mulțumesc de întrebare.

– Dacă e să vă referiți numai la voi? Atunci mai este și altceva? Ceva exterior, dacă nu-s prea indiscretă?

Un ceai târziu în Camorr era o tradiție a femeilor când cineva dorea să ceară sfatul altcuiva sau pur și simplu să găsească un umăr pe care să plângă sau să-și verse amarul – cel mai ades în legătură cu bărbații.

– Vai, dar nu sunteți indiscretă deloc, Doña Vorchenza. Și da, da, „exterior" este un termen foarte potrivit pentru asta.

– Dar nu este Lorenzo?

– O, nu. Lorenzo este satisfăcător în toate privințele posibile. Sofia oftă și privi în jos la iluzia prăpastiei de sub picioarele și scaunul ei. S-ar putea... să avem amândoi nevoie de sfat.

– Sfat, chicoti Doña Vorchenza. Anii joacă un soi de renghi alchimic, preschimbând bombănelile cuiva într-un fel de respectabilitate. Dă sfaturi la patruzeci de ani și ești cicălitor. Dă-le la șaptezeci și ești înțelept.

– Doña Vorchenza, zise Sofia, mi-ați fost de mare ajutor înainte. Nu m-am putut gândi... ei bine, nu era nimeni altcineva cu care să mă simt în stare să discut despre această problemă, pe moment.

– Zău? Ei bine, draga mea, sunt nerăbdătoare să te ajut cum oi putea. Dar uite ceaiul – hai să ne relaxăm câteva clipe.

Unul dintre slujitorii în jachete ai Doñei Vorchenza împinse un cărucior argintiu acoperit spre ele și îl opri lângă măsuță. Când dădu la o parte capacul, Sofia văzu că pe cărucior se afla un serviciu de ceai și ceva extrem de ingenios – o copie culinară perfectă a Turnului Sticla-de-Chihlimbar, de nici douăzeci și cinci de centimetri înălțime, ornat cu punctulețe de lumină alchimică pe turnuri. Micile globuri de sticlă nu erau mai mari decât niște stafide.

– Vezi ce puțin îi dau de lucru bietului meu bucătar, spuse Doña Vorchenza, chicotind. Suferă în slujba mea, care am gusturi atât de simple; așa că se răzbună făcându-mi aceste surprize. Nu pot cere nici măcar un ou fiert că îmi și găsește o găină care să danseze cu el direct pe farfurie. Spune-mi, Gilles, edificiul acela chiar poate fi mâncat?

– Așa mi s-a zis, doamnă Vorchenza, totul mai puțin luminițele. Turnul este din prăjitură cu scorțișoară; foișoarele și terasele sunt din jeleu de fructe. Clădirile și caleștile de la baza turnului sunt din ciocolată, în marea lor parte; turnul e umplut cu o cremă din coniac de mere, iar ferestrele...

– Mulțumesc, Gilles, ne-ai prezentat destul arhitectura. Dar să scuipăm luminițele după ce terminăm, spui?

– Ar fi mai cuviincios, doamnă, zise slujitorul, un bărbat rotofei, cu trăsături delicate și cu zulufi negri până la umeri, dacă mi-ați îngădui să le îndepărtez înainte să vă înfruptați...

– Cuviincios? Gilles, ne-ai refuza plăcerea de a le scuipa peste marginea terasei ca niște fetișcane. O să-ți fiu recunoscătoare dacă nu te atingi de ele. Ceaiul?

– Cum poftiți, Doña Vorchenza, spuse el, calm. Ceaiul Luminii. Ridică un ceainic din argint și turnă un lichid aburind și maroniu într-un pahar; paharele gravate ale Doñei Vorchenza aveau forma unor muguri mari de lalele cu baza argintie. Când ceaiul se așeză în recipient, începu să lucească palid, răspândind o îmbietoare lumină portocalie.

– O, ce drăguț! spuse Doña Sofia. Am auzit de el... Verrar, nu-i așa?

– Lashan. Doña Vorchenza luă paharul de la Gilles și îl ținu cu amândouă mâinile. Ultima modă. Maeștrii lor de ceaiuri au luat-o razna din pricina rivalității. La anul, pe vremea asta, vor căuta să se întreacă unul pe altul cu ceva și mai ciudat. Dar iartă-mă, draga mea – nădăjduiesc că nu te deranjează să bei produsele artei tale de vreme ce lucrezi cu ele în grădină?

– Deloc, replică Sofia pe când slujitorul îi punea în față propriul pahar și se înclină.

Luă cupa în mâini și trase adânc aer în piept; ceaiul mirosea a vanilie amestecată cu muguri de portocală. Când sorbi, aromele îi alunecară calde pe limbă și aburul înmiresmat i se ridică în nări. Gilles dispăru în turn când doamnele începură să bea. Își savurară ceaiul într-o tăcere laudativă câteva clipe și Sofia se simți aproape fericită.

– Acum rămâne să vedem, zise Doña Vorchenza lăsându-și paharul pe jumătate gol pe măsuța din fața ei, dacă va continua să strălucească după ce va ieși pe partea cealaltă.

Doña Sofia nu se putu abține să nu chicotească, iar ridurile de pe chipul uscat al gazdei sale se întinseră în sus când zâmbi.

– Și-acum... ce voiai să mă întrebi, draga mea?

– Doña Vorchenza, începu Sofia, apoi șovăi. Se... se spune că aveți, ăă, un mijloc prin care comunicați... cu poliția secretă a Ducelui.

– Ducele are o poliție secretă?

Doña Vorchenza își duse o mână la piept cu o expresie de neîncredere politicoasă.

– Nocturnii, Doña Vorchenza, Nocturnii și conducătorul lor...

– Păianjenul Ducelui. Da, da. Iartă-mă, fată dragă, știu despre ce vorbești. Însă ideea asta pe care o ai... „se spune", zici tu. Multe lucruri se spun, dar poate nu se spun *până la capăt.*

– Este foarte curios, zise Sofia Salvara, că atunci când Doñele au venit la dumneavoastră cu probleme, de cele mai multe ori problemele lor au... ajuns la urechile Păianjenului. Sau cel puțin așa s-a părut, de vreme ce oamenii Ducelui s-au implicat în rezolvarea acelor probleme.

– Of, draga mea Sofia. Când ajunge bârfa la mine, eu o trimit mai departe, până la ultimul cuvințel. Strecor o vorbă-două în urechea potrivită, și bârfa prinde viață. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi băgată în seamă de cineva care-o să treacă la fapte.

– Doña Vorchenza, zise Sofia, nădăjduiesc că vă pot spune că vă prefaceți, fără nici cea mai mică intenție de a vă jigni.

– Iar eu nădăjduiesc că-ți pot spune, fără să te dezamăgesc, fată dragă, că nu ai motive prea întemeiate ca să sugerezi așa ceva.

– Doña Vorchenza. Sofia apucă marginea măsuței atât de tare încât încheieturile degetelor îi trosniră. Lorenzo și cu mine suntem jefuiți.

– Jefuiți? Ce vrei să zici?

– Și sunt și Nocturni implicați. Ne-au... pretins cele mai neobișnuite lucruri și ne-au impus altele. Dar... Doña Vorchenza, trebuie să fie o cale prin care să primim confirmarea că sunt cine spun ei că sunt.

– Vrei să zici că *Nocturnii* vă jefuiesc?

– Nu, spuse Sofia, mușcându-și buza de sus. Nu, nu Nocturnii înșiși. Ei doar... supraveghează situația și așteaptă prilejul potrivit pentru a acționa, chipurile. Însă e ceva... e ceva nelalocul său. Sau nu ne spun tot ce ar trebui să ne spună.

– Draga mea Sofia, zise Doña Vorchenza. Biata mea fată necăjită, trebuie să îmi spui întocmai ce s-a întâmplat și să nu omiți nici un amănunt.

– Este... greu, Doña Vorchenza. Situația este oarecum... stânjenitoare. Și complicată.

– Suntem singure aici sus pe terasă, draga mea. Ai făcut deja ce era mai greu când te-ai hotărât să vii să mă vezi. Acum trebuie să-mi povestești *totul*. Iar eu îți făgăduiesc că voi avea grijă apoi ca bârfa asta să ajungă repejor la urechea potrivită.

Sofia sorbi încă o dată din ceai, își drese glasul și se aplecă în față ca să o poată privi pe Doña Vorchenza drept în ochi.

– Cu siguranță ați auzit de coniacul Austershalin, Doña Vorchenza, nu-i așa? începu ea.

– Să aud? Ba bine că nu, draga mea! S-ar putea chiar să am câteva sticle ascunse în dulapurile mele cu vinuri.

– Și știți cum este făcut? Tainele care îl înconjoară?

– O, cred că înțeleg esența misticii Austershalin. Podgorenii ăia nervoși din Emberlain, îmbrăcați mereu în negru, se folosesc cu vârf și îndesat, dacă se poate spune așa, de poveștile care le înconjoară mărfurile.

– Atunci cred că veți înțelege, Doña Vorchenza, de ce Lorenzo și cu mine am reacționat cum am reacționat când ni s-a înfățișat următorul prilej, chipurile printr-o întorsătură a sorții...

2

Cușca în care se afla Doña Salvara scârțâia și huruia către pământ, micșorându-se tot mai mult și pierzându-se pe fundalul cenușiu al curții. Doña Vorchenza rămase la balustrada platformei de îmbarcare, cu privirea pierdută în noapte, în timp ce echipa ei de slujitori acționa mecanismul scripeților. Gilles împinse pe lângă ea căruciorul

de argint cu ceainicul aproape gol și cu prăjitura Sticla-de-Chihlimbar pe jumătate mâncată, iar ea se întoarse către el.

– Nu, îi spuse. Trimite prăjitura în solariu. Vom sta acolo.

– Cine, doamnă?

– Reynart. Pornise deja către ușa de la apartamentele ei care dădeau spre terasă; condurii ei răsunau pe pasarelă. Găsește-l pe Reynart. Nu îmi pasă ce face. Găsește-l și trimite-l la mine, imediat după ce te ocupi de prăjitură.

Odată intrată în apartamente, trecu de o ușă încuiată și o luă în sus pe o scară curbată... Doña Vorchenza înjură în șoaptă. Genunchii, picioarele, gleznele.

– La naiba cu venerabilitatea asta! bombăni ea. Mă piș pe zei pentru că ne-au dăruit reumatismul. Răsuflarea îi era întretăiată. Își desfăcu nasturii din față ai hainei sale cu margini îmblănite pe când continua să urce treptele.

La capătul lor – în vârful turnului interior – se afla o ușă masivă de stejar întărită cu balamale și drugi de fier. Scoase o cheie care îi atârna de încheietura dreaptă, prinsă de un șnur de mătase. Vârî cheia în încuietoarea de argint de deasupra mânerului de cristal, în vreme ce apăsa o anumită placă decorativă de bronz dintr-o firidă a zidului. În zid se auzi o serie de păcănituri, și ușa se deschise spre interior.

Fără să-și dea seama că placa de bronz avea să fie o idee proastă, concepuse un mâner oarecum extravagant pentru capcana ascunsă care declanșa arbaleta, atunci când o instalase, cu trei decenii în urmă.

Acesta era solariul, la opt caturi peste nivelul terasei. Camera se întindea pe întregul diametru al turnului, la apogeul său, șaptesprezece metri dintr-un capăt în celălalt. Podeaua era acoperită cu un covor gros. O galerie lungă și curbată, cu balustrade de bronz și cu scări în ambele capete, se întindea de-a lungul jumătății nordice a acestui spațiu. Galeria cuprindea un rând de rafturi înalte din scoruș împărțite în mii și mii de unghere și compartimente. Cupola tavanului emisferic dezvăluia norii joși ca un lac bolborositor de fum. Doña Vorchenza atinse niște globuri alchimice și acestea prinseră viață când ea începu să urce scările spre galeria ei de documente.

Acolo lucra ea, cufundată în gânduri, fără să bage de seamă cum se scurge timpul pe când degetele ei uscățive frunzăreau din compartiment în compartiment. Scoase câteva teancuri de pergamente și le puse deoparte, luă în calcul și altele, dar le băgă la loc, mormăind note și ipoteze în șoaptă. Își reveni din agitație numai când ușa de la solariu se deschise din nou.

Bărbatul care intrase era înalt și lat în umeri; avea chipul ascuțit de vadran și părul blond-deschis dat pe spate și prins într-o coadă cu fundă. Purta un pieptar din piele peste mânecile negre tăiate, cu bufanți negri și cizme negre înalte. Micile ace argintii de la guler îi indicau rangul de căpitan în Compania Sticla-nopții. Jachetele Negre, Oamenii Ducelui. O spadă cu mâner drept îi atârna la șold, în partea dreaptă.

– Stephen, zise Doña Vorchenza fără nici o introducere, a trecut vreunul dintre oamenii tăi pe la Donul și Doña Salvara, de pe Isla Durona?

– La familia Salvara? Nu, sigur că nu, doamnă.

– Ești sigur? Absolut sigur? Cu pergamentele în mână, cu sprâncenele arcuite, coborî încet pe trepte, de-abia ținându-și echilibrul. Am neapărat nevoie de adevăr din partea ta, mai mult ca niciodată.

– Îi știu pe cei doi Salvara, doamnă. I-am cunoscut anul trecut, la serbarea de Ziua Schimbărilor; am urcat cu aceeași cușcă până în Grădina Văzduhului.

– Și nu ți-ai trimis nici un Nocturn să le facă vreo vizită?

– Zeii să ne păzească, nu! N-am trimis pe nimeni.

– Atunci cineva abuzează de renumele nostru, Stephen. Și am motive să cred că s-ar putea să punem mâna, în sfârșit, pe Ghimpele din Camorr.

Reynart o țintui cu privirea, apoi rânji.

– Cred că glumiți. Nu glumiți? Ciupiți-mă, cred că visez. Cum stă treaba?

– Toate lucrurile la timpul lor; știu că-ți merge mintea mai iute după ce ne îngrijim de pasiunea ta blestemată pentru dulciuri. Aruncă un ochi în servantă; eu o să iau un loc.

– O, dar vai! zise Reynart, trăgând cu ochiul în puțul cu scripete unde se afla servanta mobilă. Se pare că cineva și-a făcut deja de cap cu biata prăjitură cu scorțișoară. Nu-i nimic, o dau eu gata. Sunt și niște pahare, și vin – cred că-i unul dintre vinurile dumneavoastră albe și dulci.

– Zeii să-l aibă-n pază pe Gilles! Uitasem să îi cer asta. M-am grăbit să ajung la documente. Fii un subordonat îndatoritor și toarnă-mi un pahar.

– Chiar că „subordonat îndatoritor". Pentru prăjitura asta v-aș lustrui și condurii.

– O să păstrez făgăduința asta pentru data viitoare când mă superi, Stephen. Of, dar umple paharul, că doar nu am treisprezece ani! Acum stai jos și ascultă-mă. Dacă se leagă totul așa cum cred eu, nemernicul tocmai ne-a fost dat pe tavă în mijlocul uneia dintre loviturile sale.

– Cum așa?

– O să îți răspund la întrebare cu o altă întrebare. Luă o înghițitură adâncă din vinul său alb și se așeză mai bine în scaun. Spune-mi, cât de mult știi despre toate poveștile din jurul coniacului Austershalin?

3

– S-a dat drept unul de-al nostru, repetă Reynart gânditor după ce își isprăvi ea povestea. Cât tupeu pe nemernic! Dar sunteți sigură că-i vorba de Ghimpe?

– Dacă nu-i el, atunci ar trebui să presupunem că avem de-a face cu încă un hoț, deopotrivă de iscusit și de îndrăzneț, care șterpelește banii nobililor. Și cred că ar fi cam deplasat să presupunem așa ceva. Chiar și într-un oraș plin de năluci cum e ăsta.

– Nu ar putea fi Regele Cenușiu? Pare a fi destul de lunecos, din ce se zice.

– Mmmm... Nu, Regele Cenușiu îi omoară oamenii lui Barsavi. Modul de operare al Ghimpelui este înșelătoria pură; încă n-a vărsat vreun strop de sânge, din ce-mi pot da seama. Și nu cred că-i o simplă coincidență.

Reynart puse deoparte farfuria goală și sorbi din paharul de vin.

– Deci, dacă este să ne luăm după povestea Doñei Salvara, avem de-a face cu o gașcă de cel puțin patru oameni. Ghimpele – să-i spunem Lukas Fehrwight, de dragul discuției. Slujitorul său Graumann. Și cei doi oameni care au intrat cu forța în conacul Salvara.

– E un început, Stephen. Însă eu cred că gașca cuprinde cel puțin cinci sau șase persoane.

– De ce credeți asta?

– Cred că falsul Nocturn zicea adevărul când l-a informat pe Don Salvara că atacul de lângă Templul Apelor Prielnice a fost înscenat; ar fi fost și cazul, pentru un plan atât de complex. Așa că mai sunt doi complici – atacatorii mascați.

– Asta dacă nu cumva n-au fost pur și simplu angajați pentru treaba respectivă.

– Mă îndoiesc. Pune la socoteală cât de puține informații am avut până acum: nici un raport, nici o lăudăroșenie, nici cea mai mică șoaptă de la cineva, de oriunde. Nici o frântură de informație care să indice către cineva care să fi pretins măcar că a lucrat cu Ghimpele din Camorr. Și totuși, oricând, la orice oră, hoții petrec ceasuri în șir fălindu-se cu distanța la care se pot pișa. Tăcerea asta nu-i lucru curat.

– Păi, dacă tai gâtul unui mercenar după ce-și face treaba, nu mai trebuie să-l plătești.

– Dar vorbim tot de Ghimpe, și eu cred că o asemenea faptă nu s-ar potrivi cu modul său de operare.

– Deci gașca sa este de fapt un cerc restrâns. Da, ar avea sens. Însă s-ar putea să nu fie șase. Cei doi de pe alee ar putea fi aceiași doi care au intrat cu forța în conac îmbrăcați în Nocturni.

– Of, dragul meu Stephen... O ipoteză interesantă. Hai să zicem cel puțin patru, cel mult șase, ca o primă aproximare, altfel vom rămâne aici toată noaptea desenând diagrame unul pentru celălalt. Cred că un număr mai mare de atât ar fi mult prea dificil de ascuns așa cum au izbutit până acum.

– Fie, atunci. Reynart se gândi o clipă. Vă pot pune la dispoziție cincisprezece-șaisprezece săbii în mai puțin de-un ceas; unii dintre băieții mei s-au infiltrat în Lat și în Cazan, de când am primit

rapoartele privind înmormântarea Nazcăi Barsavi. Nu îi pot recupera pe nepusă masă. Dar, dacă îmi lăsați timp până în zorii zilei, o să îi am pe toți ceilalți pregătiți pentru luptă. Îi avem și pe cei din Sticla-nopții ca să ne sprijine; nici măcar nu-i nevoie să implicăm Jachetele Galbene în povestea asta. Oricum știm că sunt probabil compromiși.

– Așa ar trebui să faci, Stephen, dacă aș vrea să îi înhățăm chiar acum. Dar nu vreau. Cred că avem cel puțin câteva zile ca să-l prindem în laț. Sofia mi-a zis că au stabilit o investiție inițială de vreo douăzeci și cinci de mii de coroane; bănuiesc că Ghimpele va mai da târcoale pe-aici ca să colecteze și celelalte șapte-opt mii rămase.

– Atunci lăsați-mă barem să țin o trupă la îndemână. O să-i las la Palatul Răbdării; o să-i amestec printre Jachetele Galbene. Vor fi gata să acționeze în cinci minute.

– Foarte prudent; fă-o! Acum, în ceea ce privește felul în care să ne apropiem de Ghimpe – trimite pe cineva la Meraggio mâine; să fie cel mai subtil om pe care-l ai. Vezi dacă Fehrwight are vreun cont acolo și când a fost făcut.

– Calviro. O s-o trimit pe Maraliza Calviro.

– O alegere excelentă. Cât mă privește, oricare om pe care acest Fehrwight l-a prezentat celor doi Salvara este suspect. Pune-o să-l verifice pe grefierul pe care Sofia mi-a spus că Lorenzo l-a întâlnit imediat după atacul înscenat din spatele templului.

– Eccari, nu? Evante Eccari?

– Da. Și apoi vreau să verifici Templul Apelor Prielnice.

– Eu? Doamnă, dintre toți oamenii, dumneavoastră ar trebui să știți cel mai bine că nu am păstrat credința; am moștenit numai înfățișarea.

– Da, dar poți simula credința, și tocmai de înfățișare am nevoie. Ea te va face să pari mai puțin suspect. Cercetează bine locul; uită-te după orice ar putea să pară nelalocul său. Uită-te după găști și după ce se petrece pe-acolo. Există posibilitatea, chiar dacă scăzută, să fie implicat în atacul înscenat și cineva din templu. Chiar dacă nu-i așa, măcar să eliminăm posibilitatea.

– E ca și făcut, atunci. Și cum rămâne cu hanul?

– Casa Tăvălită, da. Trimite o singură persoană. Am vreo doi informatori mai vechi în personalul de acolo; unul crede că le raportează Jachetelor Galbene, cealaltă crede că lucrează pentru Capa. O să-ți dau numele lor. Pentru moment, vreau doar să aflu dacă ei mai sunt încă acolo, în Apartamentul Bompresului. Dacă sunt, poți posta câțiva oameni îmbrăcați în uniforma hanului. Doar ca să observe, pe moment.

– Foarte bine. Reynart se ridică de pe scaun și își scutură firimiturile de pe pantaloni. Și lațul? În caz că totul merge ca pe roate, unde și când ați vrea să îl strângeți?

– Încercarea de a-l prinde pe Ghimpe a semănat mereu cu încercarea de a înhăța pești cu mâinile goale, replică ea. O să îl vreau împresurat undeva de unde să nu poată scăpa, despărțit de prietenii lui și înconjurat numai de ai noștri.

– De ai noștri? Cum...? A... A! Sălașul Corbului!

– Da. Foarte bine, Stephen. Ziua Schimbărilor, de-acum într-o săptămână și jumătate. Serbarea de solstițiu a Ducelui. La peste o sută șaizeci de metri în văzduh, înconjurat de nobilii camorreni și de o sută de străji. Îi voi cere Doñei Sofia să îl invite pe acest Lukas Fehrwight să ia masa cu Ducele, ca oaspete al familiei Salvara.

– Asta dacă nu cumva n-o să bănuiască o capcană...

– Cred că este genul de gest pe care l-ar aprecia. Cred că îndrăzneala misteriosului nostru prieten o să fie cea care ne va ajuta să facem cunoștință cu el, în sfârșit. O să-i zic Sofiei să simuleze dificultăți financiare; îi poate spune lui Fehrwight că ultimele mii de coroane nu vor veni decât după serbare. Un cârlig cu două momeli, atât pentru lăcomie, cât și pentru vanitatea lui. Îndrăznesc să spun că va fi încântat de-o așa ispită.

– Să-i pregătesc pe toți pentru treaba asta?

– Desigur. Doña Vorchenza sorbi din vin și surâse încet. Vreau ca un Nocturn să îi ia haina; vreau ca Nocturnii să îl servească la masă. Dacă folosește o oală de noapte, vreau ca un Nocturn să i-o golească după aceea. Îl vom duce în vârful Sălașului Corbului; apoi ne vom uita în jos, ca să vedem cine și unde fuge.

– Altceva?

– Nu. Treci la treabă, Stephen! Întoarce-te și dă-mi raportul peste câteva ceasuri. O să fiu încă trează. Aștept mesaje de la Mormântul Plutitor după ce se întoarce cortegiul funerar al lui Barsavi. Între timp, îi voi trimite bătrânului Nicovante un bilet cu ceea ce bănuim.

– Sluga dumneavoastră, doamnă. Reynart făcu o plecăciune scurtă și apoi plecă din solariu, cu pași lungi și repezi. Înainte chiar ca ușa să se fi trântit în urma lui, Doña Vorchenza se ridicase deja și se îndrepta către un mic scrin înghesuit într-un alcov în stânga ușii. Ajunsă acolo, scoase o jumătate de foaie de pergament, scrise în grabă câteva rânduri, o împături și o prinse cu o bucățică de ceară albastră dintr-un tub de hârtie. Substanța era alchimică și se întărea după câteva momente de expunere la aer. Prefera să nu umble cu flăcări în această cameră unde ținea documente colectate cu grijă și indexate timp de decenii întregi.

În scrin se afla un inel cu pecete pe care Doña Vorchenza nu îl purta niciodată în afara solariului; pe acest inel era o pecete care nu apărea deloc pe blazonul familiei Vorchenza. Apăsă inelul în ceara albastră ce se întărea și apoi îl retrase cu un pocnet ușor.

După ce îl va fi lăsat în servantă, unul dintre slujitorii săi de noapte avea să gonească de îndată la platforma de nord-est și să fie transportat cu cușca până la Sălașul Corbului. Acolo avea să pună mesajul direct în mâinile bătrânului Duce, chiar dacă Nicovante se retrăsese deja în dormitorul său.

Astfel se întâmpla cu fiecare bilet pecetluit în albastru și cu nimic altceva drept recomandare în afara unei peceți stilizate ce înfățișa un păianjen.

INTERLUDIU

Dascălul Trandafirilor

1

– Nu, aici este inima. Lovește. Lovește. Acum aici. Lovește.

Ploaia rece și cenușie scălda Casa Trandafirilor de Sticlă; ploaia camorreană de iarnă se strângea în bălțoace la picioarele lui Jean Tannen și ale Donului Maranzalla. Apa se scurgea în pârâiașe și firișoare de pe fiecare trandafir din grădină; șiroia în ochii lui Jean Tannen în timp ce el lovea repetat cu spada ținta din piele împăiată pe care Donul o ținea în vârful unui băț, un pic mai mare decât pumnul unui vlăjgan.

– Lovește, aici. Și aici. Nu, prea jos. Acolo-i ficatul. Omoară-mă acum, nu mai târziu. S-ar putea să mai fiu în stare să lovesc o dată. Sus! Drept în inimă, pe sub coaste. Mai bine.

O lumină albă-cenușie izbucni în norii învârtejiți de deasupra, tremurând ca flăcările întrezărite prin fum. Tunetul se auzi o clipă mai târziu, bubuitor și răsunător, semn că zeilor le sărise țandăra. Jean de-abia dacă-și putea închipui cum era pe vârfurile celor Cinci Turnuri, care acum erau doar o serie de coloane cenușii și neclare pierdute în văzduh în spatele umărului drept al Donului Maranzalla.

– Destul, Jean, destul. Te descurci binișor cu un cuțit de înjunghiat porci; vreau să fii obișnuit cu el, la nevoie. Însă e momentul să vedem spre ce altceva mai ai înclinație. Don Maranzalla, înfășurat într-o mantie cafenie ponosită, păși prin bălțoace până la o cutie mare din

lemn. Pe-acolo pe unde te învârți tu nu vei putea să mânuiești tăișuri prea lungi. Adu-mi „rănitul".

Jean porni în grabă prin labirintul întortocheat de sticlă către cămăruța care ducea înapoi în turn. Respecta trandafirii – numai un nebun n-ar fi făcut-o –, dar se obișnuise cu prezența lor. Nu mai păreau să se înalțe și să sclipească spre el ca niște arătări flămânde; erau doar un obstacol de care trebuia să te ții departe.

„Rănitul", depozitat în cămăruța uscată din capătul scării, era un manechin din piele căptușită ce imita capul, trunchiul și brațele unui om, și era înfipt într-un par de fier. Ducându-l anevoios pe umărul drept, Jean păși înapoi în ploaia torențială și se întoarse în centrul Grădinii Fără Miresme. „Rănitul" atinse zidurile de sticlă în câteva rânduri, însă trandafirii nu erau interesați de pielea fără carne.

Don Maranzalla deschisese cufărul din lemn și scotocea prin el; Jean așeză „rănitul" în centrul curții. Parul din metal alunecă într-o gaură făcută în piatră și se fixă acolo cu o răsucire, împrăștiind o mică arteziană de apă în jur.

– Iată ceva urât, zise Donul, învârtind un lanț de peste un metru înfășurat într-o piele foarte fină – probabil de ied. Se numește gârbaciul vătafului; e înfășurat ca să nu zornăie. Dacă privești cu atenție, vei vedea că are niște cârlige mici la ambele capete, ca să-l poți prinde la brâu ca pe-o cingătoare. Este ușor de ascuns sub haine mai groase... deși s-ar putea să ai nevoie de unul mai mare, pe măsura ta. Donul păși în față cu încredere și șfichiui capul „rănitului" cu unul dintre capetele biciului din lanț căptușit; acesta ricoșă din piele cu un zgomot puternic și umed.

Jean se distră câteva minute atacând „rănitul" în vreme ce Don Maranzalla privea. Bombănind în sinea lui, Donul îi luă apoi lui Jean lanțul căptușit și îi oferi în schimb o pereche de săbii asortate. Acestea aveau cam treizeci de centimetri, un singur tăiș, iar vârfurile lor ascuțite erau late și curbate. Aveau plăselele acoperite de niște mânere masive, presărate cu țepi mici de bronz.

– Mici, dar ale naibii, chestiile astea. Li se mai spune și dinții hoților. N-au pic de subtilitate; poți înjunghia, ciopârți sau pocni cu ele.

Cioturile alea mici de bronz pot răzui complet fața cuiva, iar mânerele pot opri cam orice, mai puțin vreun taur furios. Încearcă-le!

Jean se descurcă cu săbiile chiar mai bine decât cu biciul; Maranzalla aplaudă aprobator.

– Așa, drept în stomac, pe sub coaste. Bagă oțelul ăla acolo, gâdilă inima unui om cu el și poți fi sigur că ai câștigat disputa, fiule!

Chicoti când luă înapoi săbiile asortate.

– Ce părere ai? Asta da, lecție cu colți, nu-i așa, băiete?

Jean îl privi nedumerit.

– Nu ai mai auzit de asta până acum? Vezi tu, Capa Barsavi ăla al vostru nu este camorrean de fel. A predat la Colegiul Therin. Deci, atunci când aduce la el pe cineva pentru o mică discuție, asta se cheamă „lecție de etichetă". Când leagă pe careva și-l face să vorbească, asta e o „lecție de cântat". Iar când le taie beregatele și îi azvârle în golf ca să-i mănânce rechinii...

– A, zise Jean. Bănuiesc că aia-i „lecția cu colți". Înțeleg.

– Întocmai. Nu eu am născocit asta, bagă de seamă. Oamenii voștri au scornit-o. Pun rămășag că barosanul știe, dar nimeni nu i-ar spune așa ceva în față. Ăsta-i mersul lucrurilor dintotdeauna, fie că-i vorba de tâlhari sau de oșteni. Buun... următoarea jucărioară...

Maranzalla îi înmână lui Jean două securi cu mânere de lemn; acestea aveau tăișuri curbate de metal într-o parte și contragreutăți rotunde în cealaltă.

– Sfărâmătoarele astea de țeste n-au nici un nume mai acătării. Fac prinsoare că ai mai văzut securi înainte. Tu alegi ce să folosești: tăișul sau bila; ai putea evita să omori un om cu bila, dar, dacă lovești destul de tare, e la fel de rea ca tăișul, așa că gândește-te de două ori când nu ataci un „rănit".

Aproape imediat, Jean își dădu seama că îi plăcea să simtă în palmă securile. Erau destul de lungi ca să fie mai mult decât simple arme de buzunar, cum erau ceaprazurile sau ciomegele pe care majoritatea Oamenilor Potriviți le purtau de obicei, însă erau destul de mici încât să se miște iute și să poată fi folosite în spații strâmte, și i se păru că le-ar putea ascunde foarte frumos sub o haină sau sub o jiletcă.

Se ghemui; postura cuțitarului venea de la sine când aveai aceste arme în mâini. Țâșnind înainte, sfârtecă „rănitul“ din ambele părți deodată, înfigând adânc tăișurile securilor în coastele manechinului. Îl izbi în brațul drept și îl făcu să se cutremure. Apoi aplică un rever, folosind o bilă în loc de tăiș. Vreme de câteva minute, ciopârți și despică „rănitul“, cu brațele ca niște pistoni și cu un surâs înfiripându-i-se pe chip.

– Hmmm... Nu-i rău, spuse Don Maranzalla. Trebuie să recunosc că nu-i rău deloc pentru un novice ca tine. Pari foarte comod cu ele.

Din instinct, Jean se întoarse și alergă până într-una dintre marginile curții, depărtându-se la vreo cinci metri de „rănit“. Ploaia torențială își cobora degetele cenușii între el și țintă, așa că se concentră foarte intens, apoi ținti și aruncă, șfichiuind o secure prin aer cu întreaga forță de răsucire a brațului, șoldurilor și a trunchiului. Securea se înfipse adânc, cu tot tăișul, în capul „rănitului“, unde rămase înțepenită în straturile de piele, fără nici cel mai mic tremur.

– O, dar vai! zise Don Maranzalla. Fulgerul lumină din nou văzduhul, iar trăsnetul răsună deasupra acoperișului. O, da! *Asta* zic și eu fundație pe care să clădim.

CAPITOLUL ZECE

LECȚIA CU DINȚI

1

Jean Tannen se mișca în bezna de sub Gaura Ecoului înainte chiar ca butoiul să se prăbușească în apa neagră, luminată slab de lucirea roșiatică a făcliilor lui Barsavi.

Sub străvechiul cub de piatră se afla o rețea de grinde suspendate, construite din scoruș negru și străbătute de frânghii din Sticlă-străveche. Grinzile erau slinoase de la vreme și de la tot soiul de buruieni, însă cu siguranță erau la fel de vechi ca și pietrele de deasupra, și își păstraseră rezistența.

Cascada de pe acoperiș se prăbușea aici într-unul dintre canalele învolburate de sub grinzi. Acolo era un adevărat hățiș de lucruri; unele netede ca sticla, altele turbulente ca vâltorile înspumate. Câteva roți și instrumente chiar mai ciudate se învârteau încet în colțurile căprioarilor; Jean le evaluase scurt în lumina unui minuscul glob alchimic, pregătindu-se pentru o așteptare îndelungată. Nedorind să se îndepărteze prea mult de Jean (din motive lesne de înțeles), Goangă se ghemuise pe o altă grindă, la vreo șapte metri în stânga.

În podeaua de piatră a Găurii Ecoului erau mici puțuri, tăieturi pătrate și late de vreo cinci centimetri, la intervale neregulate și având niște întrebuințări greu de ghicit. Jean se plasase între ele, știind că i-ar fi fost cu neputință să audă vreo activitate de deasupra cu zgomotul cascadei în ureche.

Nu putea să își dea seama prea bine ce se petrecea deasupra, dar pe măsură ce minutele lungi se scurgeau și lumina roșiatică devenea tot mai puternică, iar Capa Barsavi și Locke începură să vorbească, neliniștea lui Jean se prefăcu în spaimă. Se auziră țipete, înjurături, tropăitul unor cizme pe piatră, apoi urale. Locke fusese prins. Unde era blestematul ăla de Mag-Juruit?

Jean se târî pe grindă, căutând cea mai bună cale de a traversa cascada. Erau cam doi metri de la grinzi până la marginea canelurii de piatră prin care se vărsa cascada, dar, dacă rămânea departe de apa căzătoare, ar fi izbutit. În plus, era cea mai rapidă cale, ba chiar singura cale din locul în care se afla el. În lumina roșiatică și firavă ce se revărsa prin micile găuri din podea, Jean îi făcu semn lui Goangă să stea pe poziții.

Izbucniră iarăși urale deasupra, după care se auzi glasul lui Capa, puternic și limpede, printr-una dintre găuri:

– Luați-l pe ticălosul ăsta și azvârliți-l în mare!

Azvârliți-l în mare? Inima lui Jean începu să-i bubuie în piept. Oare îi tăiaseră deja beregata lui Locke? Ochii îl usturară la gândul că următorul lucru pe care avea să-l vadă avea să fie un trup fără vlagă căzând în șuvoiul alb de apă, un trup fără vlagă în straie cenușii.

Și-atunci se ivi butoiul, un obiect masiv și întunecat care plonjă în canalul negru de la baza cascadei cu un pleoscăit puternic, împroșcând apă peste tot. Jean clipi de două ori înainte să priceapă ce văzuse.

– O, pe toți zeii! bombăni el. Dinte pentru dinte! Barsavi a ținut musai să fie al naibii de poetic!

Deasupra se auziră alte urale, alt tropăit de picioare. Barsavi răcnea ceva; oamenii săi răcneau și ei, drept răspuns. Apoi liniile palide de lumină roșiatică începură să pâlpâie; prin fața lor trecură umbre și începură să se îndepărteze în direcția ușii de la stradă. Barsavi se mișca, așa că Jean se hotărî să-și asume riscul.

Urmă o altă pleoscăitură, ce putu fi auzită cu tot șuierul și tumultul cascadei. Ce naiba mai era și asta? Jean întinse mâna sub jiletcă, scoase globul luminos și îl zgâlțâi. O lumină albă și palidă înmuguri în întuneric. Agățându-se bine de grinda jilavă cu cealaltă mână,

Jean azvârli globul în canalul în care ar fi trebuit să cadă butoiul, la vreo treisprezece metri în dreapta sa. Acesta lovi apa și se stabiliză, oferindu-i lui Jean destulă lumină pentru a putea observa ce se întâmplase.

Micul canal nu avea nici trei metri lățime, avea margini de piatră și butoiul sălta greoi în el, scufundat pe trei sferturi.

Goangă se zbătea în canal, vizibil numai de la brațe în sus. Globul luminos al lui Jean căzuse în apă cam la un metru în dreapta capului său; Goangă sărise în apă de capul lui.

La naiba, băiatul ăsta părea să fie incapabil să rămână prea multă vreme în locuri înalte, prin însăși natura lui.

Jean se uită înnebunit în jur; i-ar fi luat câteva clipe să își croiască drum până într-un loc de unde să poată sări în canalul potrivit fără să-și zdrobească picioarele de unul dintre digurile de piatră.

– Goangă, strigă Jean, socotind că tărăboiul de deasupra îi va acoperi glasul. Globul tău! Scoate-l acum! Locke este în butoiul ăla!

Goangă scotoci pe sub tunică, scoase un glob și îl zgâlțâi. La sclipirea albă a luminii, Jean putu să zărească limpede conturul butoiului negru ce sălta în apă. Aprecie distanța dintre el și acesta, ajunse la o hotărâre și întinse mâna liberă după una dintre securi.

– Goangă, răcni el, nu încerca să lovești prin părți. Lovește doar capacul butoiului!

– Cum?

– Stai acolo unde ești. Jean se aplecă spre dreapta, ținându-se de grindă cu mâna stângă. Își ridică securea cu dreapta, murmură un singur „vă implor“ oricăror zei l-ar fi ascultat și o aruncă. Securea se înfipse tremurând în lemnul întunecat al butoiului; Goangă sări înapoi, apoi împroșcă apă în părți încercând să apuce arma.

Jean începu să lunece de-a lungul grinzii, însă înlemni când întrezări cu colțul ochiului o altă mișcare în întuneric. Privi prin umbrele din stânga. Ceva se mișca pe suprafața unui alt canal din blestematul ăla de labirint. Niște chestii – forme negre de mărimea unor câini. Picioarele lor țepoase se lățiră în lături când se scufundară sub suprafața apei întunecate, apoi se strânseră la loc și le propulsară în sus și peste piatră la fel de ușor...

– Să fiu al naibii, murmură el. Să fiu al naibii, așa ceva nu se poate.

Dracii sărați, în ciuda mărimii și-a înfățișării lor îngrozitoare, erau făpturi sfioase. Păianjenii uriași se ghemuiau în crevasele de pe coasta stâncoasă din sud-vestul Camorrului, hrănindu-se cu pești și cu pescăruși, cazând ei înșiși pradă rechinilor și peștilor-diavol dacă se aventurau prea departe de țărm. Marinarii trăgeau cu pietre și cu săgeți în ei, dintr-o spaimă superstițioasă.

Numai un nebun s-ar fi apropiat de o asemenea făptură, cu colții lungi cât degetele unui om și cu veninul care nu aducea întotdeauna moartea imediat, dar care te făcea să te rogi pentru ea cu fervoare. Însă dracii sărați se mulțumeau să fugă de oameni; preferau să își surprindă prada și erau ființe singuratice, incapabile să se tolereze între ele. Jean se speriase cumplit în copilăria lui când citise observațiile cărturarilor și ale naturaliștilor în legătură cu aceste făpturi.

Și iată că vedea acum o întreagă haită din nenorocirile astea, una lângă alta, ca niște ogari, croindu-și drum către Goangă și butoi, peste pietre și prin apă.

– Goangă, urlă Jean. Goangă!

2

Goangă auzise și mai puțin din tot ce se petrecea deasupra, însă, când butoiul pică în beznă, își dădu seama imediat că acesta nu fusese aruncat aiurea. Plasându-se chiar deasupra canalului în care se vărsa cascada, își dădu pur și simplu drumul de la cinci metri în apa năvalnică.

Se ținuse de genunchi și izbise apa ca un bolovan, cu fundul înainte. Deși i se scufundase și capul din inerție, descoperi repede că putea să stea în picioare; canalul nu avea nici măcar un metru și jumătate adâncime.

Acum, cu securea lui Jean într-o mână, ciopârțea frenetic capacul din fața lui. Își lăsase globul luminos pe pasarela de piatră de lângă canal, fiindcă venea destulă lumină de la globul lui Jean, de sub apă.

– Goangă, răcni vlăjganul, cu glasul dintr-odată alarmat. Goangă!

Băiatul se întoarse la dreapta și zări ceea ce se îndrepta spre el din umbrele îndepărtate. Un fior de scârbă pură îi trecu pe șira spinării

și se uită înnebunit împrejur ca să se asigure că amenințarea venea dintr-o singură direcție.

– Goangă, ieși din apă! Urcă-te pe pietre!

– Și Locke?

– La naiba, nu vrea să iasă din butoi chiar în secunda asta, urlă Jean. Crede-mă!

Pe când Goangă se cățăra afară din apa învolburată și luminată alchimic, butoiul începu iar să plutească spre capătul sudic al clădirii, acolo unde canalul se vărsa cine știe unde. Prea disperat ca să se mai gândească la propria siguranță, Jean se cățără până la grinda frontală cu picioarele alunecând în mizeria strânsă de-a lungul vremii și alergă în direcția cascadei, bătând nebunește aerul cu brațele în încercarea de a-și păstra echilibrul. Câteva secunde mai târziu, se opri, încolăcindu-și brațele în jurul unei bârne verticale; simți cum îi fuge pământul de sub picioare, dar se ținu bine de cornișă. Cursa lui nebunească îl adusese într-un loc apropiat de cascadă; se azvârli în gol, strângându-și cu grijă genunchii la piept. Lovi apa cu un pleoscăit la fel de puternic precum cel provocat de butoi și se izbi de fundul canalului.

Ieși la suprafață, scuipând apă, cu cealaltă secure deja în mână. Goangă era ghemuit pe marginea de piatră a canalului, vânturându-și globul alchimic către păianjeni. Jean văzu că dracii sărați erau la vreo cinci metri de băiat, dincolo de apă și mișcându-se cu mai mare băgare de seamă, dar încă apropiindu-se. Carapacele lor erau pestrițe, negru cu cenușiu; ochii lor numeroși erau negri ca noaptea, înstelați de reflexele înfiorătoare aruncate de lumina lui Goangă. Mandibulele păroase le fluturau înaintea fețelor, iar colții negri și tari clănțăneau.

Patru blestemății de-alea. Scuipând apă, Jean ieși din canal în apropierea lui Goangă. I se păru că unii dintre acei ochi negri și inumani se întorseseră să-l privească.

– Jean, gemu Goangă. Jean, arătările alea par extrem de nervoase.

– Nu-i normal, zise Jean alergând până la Goangă; băiatul îi azvârli cealaltă secure și el o prinse în aer. Păianjenii se apropiaseră la vreo trei metri, chiar dincolo de apă; el și Goangă păreau împresurați

de treizeci și doi de ochi ce nu clipeau și de treizeci și două de picioare ce zvâcneau, acoperite de țepi întunecați și zimțați. Nu-i deloc normal; nu așa se poartă dracii sărați.

– A, e bine, atunci. Goangă întinse globul alchimic de parcă ar fi putut să se ascundă în spatele acestuia. Explică-le tu asta.

– Nu cred că o să priceapă de vorbă bună, așa că o să le explic cu securea.

De-abia rostise Jean aceste vorbe că păianjenii se și mișcară toți deodată, cât se poate de înfiorător, și se aruncară în apă cu patru pleoscăituri. Butoiul se îndepărtase la vreo câțiva pași în dreapta lui Jean și a lui Goangă; o formă neagră trecu chiar pe sub el. Mai multe picioare negre țâșniră din apă, căutând prada; Goangă strigă, cuprins atât de scârbă, cât și de groază. Jean plonjă înainte și izbi iute cu ambele securi. Două picioare de păianjen fură despicate cu un zgomot ce îți întorcea stomacul pe dos, și din ele țâșni un sânge albastru-închis. Jean sări înapoi.

Cei doi păianjeni nevătămați ieșiră din apă cu câteva secunde mai devreme decât fârtații lor răniți și se repeziră spre Jean, cu picioarele lor țepoase scrâșnind pe blocurile de piatră de dedesubt. Dându-și seama că ar fi fost în pericol să-și piardă echilibrul dacă ar fi încercat să-i lovească pe amândoi deodată, Jean alese un plan de acțiune mai scârbos.

Sora Năbădăioasă din mâna sa dreaptă se prăvăli cu cruzime, spintecând capul dracului sărat aflat cel mai la dreapta, chiar între șirurile sale simetrice de ochi. Picioarele făpturii tremurară, cuprinse de spasmele morții, iar Goangă chiar își scăpă globul alchimic, atât de iute sări înapoi. Jean folosi impulsul loviturii cu dreapta pentru a-și ridica piciorul stâng de pe pământ; păianjenul din stânga se înălță pe picioarele din spate, cu colții fremătându-i, chiar când Jean își implântă tocul cizmei în ceea ce ar fi trebuit să fie fața monstrului. Îi strivi ochii ca pe un jeleu de fructe, după care împinse și mai adânc, cu toată forța, simțindu-se ca și cum ar fi călcat pe un sac de piei jilave.

Când își retrase piciorul, sângele cald îi îmbâcsise deja cizma, și acum păianjenii răniți se apropiau din spatele perechilor lor răpuse, șuierând și păcănind mânioși.

Unul își croi drum în fața celuilalt și sări spre Jean, cu picioarele lăbărțate și cu colții goi și curbați înainte. Jean îl prinse ca într-o menghină cu ambele Surori, izbindu-l cu tăișurile întoarse, zdrobindu-i capul de pietrele jilave și făcându-l să înțepenească pe loc. Din el țâșni un lichid vâscos, asemănător sângelui; Jean simți cum e împroșcat pe gât și pe frunte, și făcu tot posibilul să nu îi dea atenție.

Mai rămăsese un singur afurisit de monstru. Înfuriat de întârzierea pe care o reprezentau, Jean mugi și sări în aer. Cu brațele în lături, aterizâ cu ambele picioare în mijlocul carapacei ultimei făpturi. Aceasta explodă cu un pleoscăit sub el, și picioarele creaturii se răsuciră în sus, într-un unghi nefiresc. Simți cum viața se scurge din ele în timp ce zvâcneau, lipite de picioarele lui.

– Îh! strigă Goangă, care fusese făcut leoarcă de o chestie albastră ce puțin mai devreme circulase printr-un drac sărat; după ce îi azvârli băiatului una dintre Surorile îmbâcsite de sânge, Jean nu pierdu nici o secundă și se aruncă în apă încă o dată. Butoiul plutise la vreo trei metri mai spre sud; Jean înotă înnebunit către el și îl prinse cu mâna stângă. Apoi începu să lovească cu brațul drept, ciopârțind cu securea lemnul din capacul butoiului.

– Goangă, strigă el, te rog frumos, ai grijă să nu se mai furișeze prin spatele nostru vreo blestemăție de-aia!

Se auzi un pleoscăit în spatele lui Jean când Goangă sări înapoi în apă. Câteva secunde mai târziu, băiatul se ivi lângă butoi și îl stabiliză cu brațele sale firave.

– Nu se vede nimic, Jean. Grăbește-te!

– Mă – *trosc, trosc, trosc* – grăbesc, la naiba! Tăișul securii sale mușcă în sfârșit din lemn; urina de cal se vărsă în apă, și lui Goangă îi veni să vomite. Lucrând cu frenezie, Jean lărgi gaura, apoi izbuti să desprindă complet capacul butoiului. Un val de substanță galbenă, unsuroasă și puturoasă îl izbi în piept. Fără să mai stea pe gânduri, își azvârli securea, întinse mâna înăuntru și trase afară trupul nemișcat al lui Locke Lamora.

Jean căută înnebunit vreun semn de tăieturi, despicături sau umflături vinețiii; gâtul lui Locke părea a fi neatins.

Jean îl săltă pe Locke destul de aspru pe pasarela de piatră, lângă păianjenii morți, care încă mai zvâcneau, apoi ieși din apă ca să se ghemuiască lângă Locke. Îi smulse mantaua și mantia lui Locke; Goangă apăru la timp ca să le înhațe și să le azvârle în apă. Jean sfâșie jiletca cenușie a lui Locke și începu să îi apese pieptul.

– Goangă, icni el. Goangă! Treci încoace și împinge-i picioarele. Are umorile calde încă înăbușite. Hai să le ajutăm să se învioreze din nou. O, zeilor, dacă supraviețuiește jur că-mi iau zece cărți de doftoriceală și le memorez până la ultimul cuvințel.

Goangă ieși din apă și începu să împingă picioarele lui Locke, mișcându-le pe rând, în vreme ce Jean îi apăsa stomacul, îi lovea pieptul și îl plesnea peste față.

– Haide, la naiba! bombăni Jean. Fii încăpățânat, slăbănogule și...

Spatele lui Locke se arcui în mod convulsiv și din gâtlej îi țâșni o tuse aspră și umedă; degetele sale slăbite încercară să se agațe de piatră și se rostogoli pe partea stângă. Jean se dădu îndărăt și suspină ușurat, nebăgând de seamă că se așezase într-o băltoacă de sânge de păianjen.

Locke vomită în apă, icni și se cutremură, apoi vomită din nou. Goangă îngenunche lângă el și îl apucă de umeri. Vreme de câteva minute, Locke zăcu acolo tremurând, răsuflând greu și tușind.

– O, pe toți zeii! spuse el în cele din urmă, cu un glas slab și răgușit. Pe toți zeii! ochii mei! De-abia pot vedea. Acolo-i apă?

– Da, apă curgătoare.

Jean se întinse și îl apucă de braț pe Locke.

– Atunci băgați-mă acolo. Pe toți cei Treisprezece, ajutați-mă să dau jos scârboșenia asta de pe mine!

Locke se rostogoli în canal cu un pleoscăit înainte ca Jean sau Goangă să încerce măcar să-l ajute; își scufundă de mai multe ori capul în apa întunecată, apoi începu să-și sfâșie hainele rămase, până când nu mai rămase decât într-un maiou alb și în pantalonii cenușii.

– Mai bine? întrebă Jean.

– Cred că da, icni Locke din nou. Mă ustură ochii, mă ard nasul și gâtul, mă doare pieptul, am o durere de cap mare cât Therim Pel, am fost pocnit de întreaga familie Barsavi, sunt îmbâcsit de pișat de cal și se pare că Regele Cenușiu tocmai ne-a tras țeapă. Își puse capul pe marginea cărării pietruite și tuși de câteva ori. Când și-l ridică din nou, observă pentru prima oară hoiturile păianjenilor și se trase înapoi. Îh! Zeii să ne ferească! Se pare că am ratat și eu câte ceva.

– Draci sărați, zise Jean. O haită întreagă, atacând împreună. Au căutat-o cu lumânarea. Un atac sinucigaș, aș spune.

– Dar n-are sens, zise Locke.

– Există totuși o explicație, replică Jean.

– O conspirație a zeilor, murmură Locke. A, vrăjitorie!

– Da, afurisitul ăla de Mag-Juruit. Dacă poate îmblânzi un șoim-scorpion, ar putea...

– Și dacă-i numai din pricina acestui loc? îi întrerupse Goangă. Ați auzit și voi poveștile.

– Nu are rost să ne batem capul cu povești, spuse Locke, când avem de-a face cu un mag despre care știm sigur că ne poartă sâmbetele. Jean are dreptate. Nu am fost îndesat în butoiul ăla pentru că nu mi-am jucat bine rolul, iar javrele astea nu erau aici pentru distracție. Amândoi trebuia să fiți morți sau dacă nu morți...

– Speriați, interveni Jean. Cu atenția distrasă. Ceea ce ți-ar fi înlesnit înecarea.

– Pare plauzibil. Locke își frecă încă o dată ochii, care încă îl usturau. E uluitor cum de fiecare dată, când cred că toată treaba asta m-a dus la capătul răbdării, găsesc ceva nou de urât. Calo și Galdo... trebuie să ajungem la ei.

– Ar putea fi într-un bucluc al naibii de mare, încuviință Jean.

– Deja sunt, dar o să ne descurcăm mai bine după ce o să fim din nou împreună.

Locke încercă să se salte din apă, dar nu izbuti. Jean întinse o mână și îl apucă de gulerul tunicii. Locke îi făcu un semn cu capul, mulțumindu-i, și se ridică încet în picioare, tremurând.

– Mă tem că nu mai am deloc vlagă. Îmi pare rău, Jean!

– Să nu-ți pară. Ai îndurat o grămadă de rahaturi în noaptea asta. Mă bucur că te-am scos din chestia aia înainte să fie prea târziu.

– Vă sunt recunoscător, credeți-mă. A fost... Ar fi fost... Locke se cutremură și tuși din nou. A fost de-a dreptul îngrozitor.

– Îmi dau seama, zise Jean. Pornim?

– Cu toată viteza. Îndărăt pe drumul pe care ați venit voi doi, și în liniște. Mulțimea lui Barsavi ar putea să fie încă prin preajmă. Și stați cu ochii în patru după, ăă, păsări.

– Corect. Am venit printr-un soi de tunel de pe partea vestică a canalului. Jean se plesni peste frunte și se uită împrejur. La naiba, am rătăcit Surorile.

– Stai liniștit, spuse Goangă, arătându-i-le. Mi-am închipuit eu că o să le vrei înapoi, așa că am avut grijă de ele.

– Îți sunt recunoscător, Goangă, zise Jean. Mă bate gândul să le folosesc pe spinarea unora chiar în noaptea asta.

3

Apa-Ruginie era pustie, ca de obicei, când se furișară prin tunel și se cățărară pe țărmul canalului, chiar la vest de Gaura Ecoului. Alaiul lui Barsavi dispăruse. Și, cu toate că cei trei Ticăloși Gentilomi se pitulară și cercetară cerul misterios după vreun semn de șoim, nu observară nimic neobișnuit.

– Hai să ne îndreptăm spre Fum-de-cărbune, spuse Locke. Pe lângă Gorganul Cerșetorului. Putem să furăm o barcă și să ne strecurăm în casă prin canal. Canalul de scurgere de pe partea sudică a Cartierului Templelor, chiar sub Casa lui Perelandro, avea un mecanism culisant ascuns în grilajul ce îl acoperea la exterior. Ticăloșii Gentilomi îl puteau deschide după bunul plac, astfel încât să poată veni și pleca în secret.

– Bună idee, spuse Jean. Nu m-aș simți deloc în largul meu dac-ar fi să umblu pe străzi și pe poduri.

Se furișară spre sud, mulțumind Cerului pentru negurile joase și calde care se lăsaseră peste ei. Jean mergea cu securile scoase și își rotea capul dintr-o parte în alta, atent ca o pisică pe o sârmă de rufe ce se clatină. Îi conduse peste un pod, cu Locke tot împleticindu-se și

rămânând în urmă, apoi pe malul sud-estic al Liniștii. Aici movila neagră și neluminată a Gorganului Cerșetorului se ridica în negurile din stânga lor, iar duhoarea jilavă a mormintelor săracilor umplea văzduhul.

– Nici un străjer, șopti Locke. Nici un puști din Dealul Umbrelor. Nici un suflet. Al naibii de ciudat, chiar și pentru un cartier ca ăsta.

– Eh, parcă a fost ceva normal în noaptea asta... Jean mări pasul cât putu și în curând trecură un alt pod, spre sud, în Fum-de-cărbune. Locke se strădui să țină pasul, ținându-se de stomac și de coaste, care-l dureau îngrozitor. Goangă le asigura spatele, privind întruna peste umăr.

La marginea nord-estică a Cartierului Fum-de-cărbune se afla un șir de docuri vechi, cu scări lăsate și cu cheiuri părăginite de piatră. Toate bărcile și barjele mai mari și mai arătoase erau încuiate și legate cu lanțuri, însă câteva luntri săltau ici și colo pe valuri, prinse numai cu frânghii. Într-un oraș plin cu asemenea bărcuțe, nici un hoț întreg la minte nu s-ar fi ostenit să fure vreuna – asta, de obicei.

Se cățărară în prima luntre care avea și vâslă înăuntru; Locke se prăbuși la pupă, în vreme ce Goangă luă vâsla, iar Jean desprinse frânghia.

– Mulțumesc, Goangă. Jean se înghesui pe fundul ud al micuțului vas de lemn; cei trei încăpeau la fix. O să fac schimb cu tine imediat.

– Cum, fără vorbe de duh despre educația mea morală?

– Educația ta morală s-a terminat. Jean se uită pe cer în timp ce docul rămânea în urmă și Goangă îi ducea spre centrul canalului. Acum o să înveți câte ceva despre război.

4

Nevăzut și nederanjat, Jean vâsli în liniște până la malul nordic al canalului, chiar la sud de templul lor. Casa lui Perelandro nu era decât o formă vagă și întunecată, neluminată în ceața argintie de deasupra capetelor lor.

– Ușurel, ușurel, mormăi vlăjganul pe când apropia luntrea de canalul de scurgere; acesta se afla cam la un metru deasupra apei și

avea o deschidere de nici doi metri în diametru. Ducea, mai pe ocolite, la un pasaj ascuns chiar în spatele scării ce cobora din templu. Goangă își vârî mâna printre gratiile de fier de la capătul scurgerii și deschise încuietoarea ascunsă. Se pregăti apoi să se cațăre înăuntru.

– Intru eu primul, zise el, însă Jean îl înșfăcă de guler.

– Nu prea cred. Surorile Năbădăioase o să intre primele. Tu stai aici și ține barca echilibrată.

Goangă făcu cum i se spusese, bosumflându-se, iar Locke surâse. Jean se cățără în canal și începu să se târască prin întuneric.

– Îți las ție onoarea de a fi al doilea, Goangă, zise Locke. S-ar putea să am nevoie de o mână de ajutor ca să urc.

După ce ajunseră toți trei în siguranță în jgheab, Locke se întoarse și împinse cu piciorul bărcuța înapoi pe canal. Curentul avea să o poarte spre Via Camorrazza, pierdută în neguri, până când cineva urma să treacă peste ea cu o barcă mai mare sau să se căpătuiască cu ea. Locke trase apoi prelata peste țeavă și o încuie la loc. Ticăloșii Gentilomi ungeau balamalele de la grilaj pentru ca sosirile și plecările lor să treacă neobservate.

Se târâră prin beznă, înconjurați de ecoul firav al propriilor răsuflări și de sunetul înăbușit al pânzei târșite. Se auzi un mic păcănit când Jean deschise intrarea ascunsă în vizuină; apoi o dungă firavă de lumină arginitie se revărsă peste ei. Jean păși pe podeaua de lemn din pasajul întunecos; chiar în dreapta sa, treptele duceau spre intrarea ascunsă de sub ceea ce fusese cândva patul Părintelui Lanțuri. În ciuda străduaniei lui Jean de a merge încet, podeaua scârțâi ușor când se mișcă înainte. Locke se strecură în pasaj în spatele lui, cu inima bătându-i puternic.

Lumina era prea slabă. Pereții fuseseră aurii dintotdeauna.

Jean se furișă înainte, cu securile strânse în mâini. În capătul îndepărtat al coridorului, dădu colțul, se ghemui și apoi se ridică în picioare, mormăind: „Rahat!“

Bucătăria fusese devastată complet.

Dulapurile cu mirodenii erau răsturnate; podeaua era presărată cu sticlă spartă și veselă sfărâmată. Bufetele din cămară atârnau deschise și goale; butoiul cu apă fusese vărsat pe lespezi. Scaunele aurite

erau sfâșiate și azvârlite într-un colț, claie peste grămadă. Frumosul candelabru care le atârnase deasupra creștetului de când ajunseseră în vizuina de sticlă era complet năruit. Rămăsese agățat în câteva sârme, cu planetele și constelațiile zdrobite, și cu armilarele îndoite în mod ireparabil. Soarele care arsese în inima sa era crăpat ca un ou; uleiurile alchimice care luminaseră dinlăuntrul său se vărsaseră pe masă.

Locke și Jean stăteau la capătul coridorului de la intrare, holbându-se înmărmuriți. Goangă dădu colțul, gata să se lupte cu niște vrăjmași nevăzuți, și înlemni între ei.

– Eu... pe toți zeii. Pe toți zeii!

– Calo? Locke uită orice urmă de precauție. Galdo! Calo! Sunteți aici?

Jean dădu la o parte perdeaua grea de la ușa dinspre Garderobă. Nu zise nimic și nu scoase nici un zgomot, însă Surorile Năbădăioase îi căzură din mâini și zăngăniră pe lespezi.

Garderoba fusese și ea răvășită. Toate rândurile de straie elegante și de costume, toate pălăriile, panglicile, bufanții și dresurile, toate jiletcile, vestele și celelalte accesorii în valoare de mii de coroane – totul dispăruse. Oglinzile erau sfărâmate; Cutia cu Măști era răsturnată, iar conținutul ei era împrăștiat și spart pe podea.

Calo și Galdo zăceau pe spate, lângă ea, holbându-se în penumbră. Aveau beregatele tăiate de la o ureche la cealaltă, o pereche de crestături netede – răni identice, gemene.

5

Jean se prăbuși în genunchi.

Goangă încercă să se strecoare pe lângă Locke, iar acesta îl împinse îndărăt în bucătărie cu vlaga pe care-o mai avea în el, spunând: „Nu, Goangă, nu...“ Dar era deja prea târziu. Băiatul se așeză pe marginea mesei din scoruș și izbucni în plâns.

Pe toți zeii, cugetă Locke pe când se împleticea în Garderobă, trecând de Jean. *Pe toți zeii, am fost un nesăbuit! Ar fi trebuit să strângem tot și să fugim.*

– Locke... murmură Jean, și apoi căzu lat la podea, tremurând și zvârcolindu-se de parcă ar fi avut o criză.

– Jean! Pe toți zeii, ce mai e și-acum? Locke se ghemui lângă vlăjgan și îl apucă de bărbia rotundă și masivă. Pulsul lui Jean zvâcnea nebunește. Se holbă la Locke cu ochii măriți, închizându-și și deschizându-și gura, neizbutind să scuipe cuvintele. Mintea lui Locke începu să gonească. Otravă? Un soi de capcană? Vreo șmecherie alchimică lăsată în cameră? De ce nu era și el afectat? Se simțea oare atât de nefericit încât nu băgase de seamă simptomele? Se uită primprejur înnebunit și ochii îi căzură pe un obiect întunecat ce zăcea între gemenii Sanza.

O mână – o mână de om retezată, cenușie, uscată și scorțoasă. Zăcea cu palma spre tavan și cu degetele chircite spre interior. În pielea moartă a palmei era cusut cu ață neagră un nume; scrisul era grosolan, dar cât se poate de limpede, căci era scos în evidență de o dâră de văpaie albastră:

JEAN TANNEN

Ce ți-aș putea face dacă ți-aș țese numele adevărat pe pânză... Vorbele Șoimarului îi reveniră în minte lui Locke, ca din senin; Jean gemu din nou, spatele i se arcui de durere, iar Locke se întinse spre mâna retezată. Prin cap i se învârteau o duzină de planuri s-o ciopârțească cu o secure, s-o opărească pe vatra alchimică, s-o azvârle în fluviu... Nu avea prea multe cunoștințe despre practicarea magiei, dar era sigur că orice ar fi făcut tot era mai bine decât să stea degeaba.

Se auziră iar pași, strivind sticla spartă din bucătărie.

– Nu mișca, băiete. Nu cred că prietenul tău grăsan te poate ajuta în clipa asta. Așa, stai pe loc.

Locke luă în mâna stângă una dintre securile de pe jos și păși către ușa Garderobei.

La marginea holului de la intrare stătea un bărbat – un străin, în ochii lui Locke. Purta o mantie lungă și castanie, cu gluga dată pe spate, dezvăluind un păr negru, lung și sârmos, și mustăți negre, cu vârfurile plecate. Ținea o arbaletă în mâna dreaptă, îndreptată

aproape nepăsător spre Goangă. Ochii i se măriră când Locke se ivi în ușa Garderobei.

– Stai așa, zise el. Tu n-ar trebui să fii aici.

– Ești omul Regelui Cenușiu, spuse Locke.

Ținea mâna stângă pe peretele de lângă ușă, de parcă s-ar fi sprijinit de el, ascunzând astfel securea.

– *Unul* dintre oamenii Regelui Cenușiu. Să tot aibă câțiva.

– Îți dau câți bani vrei, zise Locke. Spune-mi unde este, ce face și cum îl pot evita pe Magul-Juruit.

– Nu poți. Pe-asta ți-o zic gratis. Și câți bani vreau? Nu ai de unde.

– Am patruzeci și cinci de mii de coroane.

– Ai avut, zise arbaletierul, aproape prietenește. Nu mai ai.

– Ai o săgeată, spuse Locke. Și noi suntem doi. Jean gemu pe podeaua din spatele său. Eu zic că merită să cântărești bine situația.

– Tu nu arăți prea bine, iar băiatul nu pare cine știe ce. Ți-am zis *să nu miști,* băiete.

– O săgeată n-o să fie de ajuns, spuse Goangă, cu ochii aprinși de o mânie rece pe care Locke nu o mai văzuse niciodată la el. N-ai nici cea mai mică idee cu cine te pui.

– O săgeată, repetă Locke. Era pentru Goangă, nu? Dacă nu aș fi fost și eu aici, l-ai fi omorât imediat. Apoi ai fi terminat cu Jean. Toate bune și frumoase. Dar acum suntem doi și tu tot pentru un singur om ești înarmat.

– Calm, oameni buni, rosti omul Regelui Cenușiu. Nu cred că vreunul din voi moare de nerăbdare să capete o gaură în față.

– Nu știi cu cine ai de-a face. Nici ce am făcut noi.

Goangă își mișcă ușor încheietura, și ceva îi căzu din mânecă. Locke de-abia prinse cu colțul ochiului mișcarea – ce mai era și aia? Bocceaua Strengarului? O, zeii să ne păzească! N-ar fi fost de prea mare ajutor împotriva unei săgeți de arbaletă.

– Goangă... murmură el.

– Spune-i, Locke. Spune-i că nu știe cu cine *se pune.* Spune-i că nu știe ce o să pățească! Îl putem doborî.

– Primul care mișcă un centimetru încasează săgeata în plin.

Arbaletierul se dădu puțin înapoi, își sprijini arma pe brațul stâng și o îndreptă când spre Locke, când spre Goangă.

– Goangă, nu...

– Îl putem doborî, Locke. Tu și cu mine. Nu ne poate opri pe amândoi. La naiba, pun rămășag că nu ne poate opri pe *nici unul* din noi.

– Goangă, ascultă...

– Ascultă-ți prietenul, băiete.

Intrusul asuda nervos îndărătul armei.

– Sunt un Ticălos Gentilom, zise Goangă, încet și mânios. Nimeni nu se pune cu noi. Nimeni nu ne întrece. O să *plătești!*

Goangă țâșni de pe podea, ridicând mâna în care ținea Bocceaua Ștrengarului, cu o expresie de hotărâre nestrămutată pe chip. Arbaleta trase, iar șfichiuitul coardei declanșate răsună ascuțit din pereții de sticlă închiși ai bucătăriei.

Săgeata care trebuia să-l nimerească pe Goangă între ochi îl lovi în gât.

Puștiul se trase înapoi de parcă l-ar fi pișcat o gânganie; genunchii săi încremeniră la jumătatea săriturii, și el se răsuci, scăpând din mâini, în cădere, micuțul său Șnur.

Omul Regelui Cenușiu își aruncă arbaleta și întinse mâna după sabia de la cingătoare, însă Locke azvârlise deja, cu toată furia, securea pe care o ascunsese. Jean ar fi putut să-i despice capul omului cu tăișul; Locke de-abia izbuti să i-l crape cu contragreutatea. Însă fu de ajuns. Bila îl izbi chiar sub ochiul drept și el sări în spate, urlând de durere.

Locke ridică arbaleta și se năpusti asupra intrusului, răcnind. Îl lovi în plină figură cu mânerul armei și nasul omului se sparse, împroșcându-l cu sânge. Omul căzu pe spate, izbindu-se cu capul de Sticla-străveche de pe peretele coridorului. În timp ce aluneca la pământ, își ridică brațele în față într-o încercare de a se apăra de următoarea lovitură a lui Locke. Locke îi zdrobi degetele cu arbaleta; țipetele celor doi oameni se amestecară și răsunară în spațiul închis.

Locke puse capăt luptei când implântă un capăt curbat al arbaletei în tâmpla bărbatului. Capul asasinului se răsuci, sângele țâșni pe sticlă, și el alunecă în colțul coridorului, nemișcat.

Locke azvârli arbaleta, se întoarse pe călcâie și alergă la Goangă.

Săgeata străpunsese gâtul băiatului la dreapta traheei, până în marginea exterioară a gâtului, unde era implântată până la penele-i rotunjite într-o băltoacă de sânge întunecat ce se tot lățea. Locke îngenunche și îi luă capul în brațe, pipăind după vârful săgeții în ceafa lui Goangă. Un lichid cald și alunecos i se scurse pe mâini; îl putea simți cum iese cu fiecare răsuflare întretăiată a băiatului. Goangă își opri ochii holbați asupra lui.

– Iartă-mă, bălmăji Locke printre lacrimi. Să fiu al naibii, Goangă, e numai vina mea. Am fi putut să fugim. Ar fi trebuit să fugim. Mândria mea... tu, Calo și Galdo. Săgeata aia ar fi trebuit să mă lovească pe mine.

– Mândria ta este îndreptățită, murmură băiatul. Ticălos... Gentilom.

Locke apăsă cu degetele rana lui Goangă, închipuindu-și că ar fi putut stăvili cumva șuvoiul de sânge, însă băiatul țipă, și Locke își retrase degetele tremurânde.

– Îndreptățită, scuipă Goangă. Sângele începu să-i curgă prin colțul gurii. Nu sunt și eu... secund? Nu... ucenic. Un adevărat Ticălos Gentilom?

– Nu ai fost niciodată secund, Goangă. N-ai fost niciodată ucenic. Locke suspină, încercă să dea la o parte părul băiatului și se îngrozi când văzu urma însângerată pe care o lăsase pe fruntea palidă a lui Goangă. Idiot mic și viteaz ce ești! Ticălos mic, nesăbuit și viteaz ce ești! E numai vina mea, Goangă, te rog... te rog spune-mi că-i numai vina mea.

– Nu, murmură Goangă. O, pe toți zeii... doare... doare atât de mult...

Băiatul își dădu ultima suflare în brațele lui Locke. Nu mai scoase nici un cuvânt.

Locke privi în sus. I se părea că tavanul din sticlă stranie care îi luminase viața cu căldură atâta amar de vreme era bucuros să-i arate acum numai un roșu întunecat: imaginea podelei pe care stătea cu trupul neînsuflețit al lui Goangă, care încă îi sângera în brațe.

Ar mai fi rămas acolo cine știe cât, cu mintea rătăcită de durere – însă Jean gemu zgomotos în camera alăturată.

Locke își reveni, se cutremură și așeză jos capul lui Goangă, cât de ușor putu. Se ridică în picioare, împleticindu-se, și luă încă o dată de pe podea securea lui Jean. Mișcările îi erau încete și nesigure pe când reintră în Garderobă, înălță securea deasupra capului și o coborî cu toată forța sa asupra mâinii fermecate ce zăcea între trupurile lui Calo și Galdo.

Văpaia albastră și palidă se stinse când tăișul securii mușcă din carnea uscată; Jean icni zgomotos în spatele său, un semn încurajator, după socoteala lui Locke. În mod sistematic și malițios, ciopârți mâna în bucățele. Despică pielea scorțoasă și oasele sfărâmicioase până când ațele negre cu care fusese scris numele lui Jean fură dezlânate și sclipirea albăstruie dispăru complet.

Rămase cu ochii la cei doi Sanza până îl auzi pe Jean mișcându-se în spatele său.

– Of, Goangă. Of, la naiba! Bărbatul vânjos se ridică în picioare, împleticindu-se, și gemu. Iartă-mă, Locke. Pur și simplu nu m-am putut... nu m-am putut mișca!

– Nu-i nimic de iertat. Locke vorbi de parcă l-ar fi durut până și sunetul glasului său. A fost o capcană. Avea numele tău pe ea, chestia aia pe care a lăsat-o magul. S-au gândit că o să te întorci.

– O... o mână retezată? O mână de om, cu numele meu cusut pe ea?

– Da.

– Strânsoarea Spânzuratului, zise Jean, uitându-se la fragmentele de carne și la trupurile celor doi Sanza. Am... am citit despre ele, când eram mai tânăr. Pe toți zeii!

– Și uite-așa scăpau frumușel de tine, spuse Locke cu răceală. Nu mai rămânea decât ca un asasin care se ascundea sus să coboare, să-l omoare pe Goangă și să te dea gata pe tine.

– Numai unul?

– Numai unul. Locke oftă Jean. În odăile de sus. Gazul nostru de lampă... te rog să-l aduci aici.

– Gazul de lampă?

– Adu-l pe tot, zise Locke. Grăbește-te.

Jean se opri în bucătărie, îngenunche și închise pleoapele lui Goangă cu mâna stângă. Își îngropă fața în mâini și se înfioră, fără să scoată vreun zgomot. Apoi se ridică în picioare, împleticindu-se și ștergându-și lacrimile, și fugi să îndeplinească voia lui Locke.

Locke se întoarse încet în bucătărie, târând trupul lui Calo Sanza cu el. Puse cadavrul lângă masă, îi împreună mâinile pe piept, îngenunche și îl sărută pe frunte.

Bărbatul din colț gemu și dădu din cap. Locke îl lovi o dată în față, apoi se întoarse în Garderobă după trupul lui Galdo. Cât de curând, cei doi Sanza fură așezați ca lumea în mijlocul bucătăriei devastate, cu Goangă lângă ei. Neputând să îndure privirea sticloasă din ochii prietenilor săi morți, Locke îi înveli cu fețe de masă scoase dintr-un bufet zdrobit.

– Vă făgăduiesc un prinos de moarte, fraților, șopti Locke după ce isprăvi. Vă făgăduiesc un prinos care să le-atragă și zeilor atenția. Un prinos care să facă duhurile tuturor Ducilor și Capilor din Camorr să se simtă ca niște sărăntoace. Un prinos în sânge, aur și foc. Vă jur asta pe Aza Guilla care ne strânge laolaltă, pe Perelandro care ne-a adăpostit și pe Paznicul Strâmb care-și pune degetul pe balanță când ne sunt cântărite sufletele. Îi jur asta lui Lanțuri, care ne-a ținut în siguranță. Iertați-mă, rogu-vă, că nu am izbutit să fac la fel.

Locke se sili să se ridice și se întoarse la treabă.

Prin colțurile Garderobei erau azvârlite niște straie vechi; Locke le adună, împreună cu ce mai rămăsese din Cutia cu Măști răsturnată: o mână de mustăți false, niște bărbi false și un pic de adeziv de scenă. Le aruncă pe toate în holul de la intrarea vizuinii; apoi se uită în vistierie. Așa cum bănuise, era complet goală. Nici o monedă nu mai rămăsese în vreun puț sau pe vreun raft. Fără îndoială că dispăruseră și sacii încărcați mai devreme în căruță.

Adună cearșafuri și pături din odăile de dormit din spatele vizuinii, apoi pergament, cărți și hrisoave. Le aruncă pe toate într-o grămadă pe masă. După aceea, se duse lângă asasinul trimis de Regele Cenușiu, cu mâinile și cu straiele acoperite de sânge, și așteptă să se întoarcă Jean.

6

– Trezește-te, zise Locke. Știu că mă poți auzi.

Asasinul trimis de Regele Cenușiu clipi, scuipă sânge și încercă să se împingă și mai în colț cu picioarele. Locke îl privea de sus. Era o răsturnare ciudată a ordinii firești a lucrurilor. Asasinul era vânjos, cu un cap mai înalt decât Locke, iar Locke nu arăta deloc impresionant după tot ce se petrecuse în acea noapte. Însă tot ce avea mai înfricoșător i se strânsesese acum în ochi, și aceștia îl fixau pe asasin cu o ură aprinsă și necruțătoare.

Jean stătea la câțiva pași în spatele lui, cu un sac pe umeri și cu securile îndesate la brâu.

– Vrei să rămâi în viață? întrebă Locke.

Asasinul nu spuse nimic.

– A fost o întrebare simplă și nu o s-o repet. Vrei să rămâi în viață?

– Eu... da, zise încet bărbatul.

– Atunci îmi face o deosebită plăcere să nu îți fac pe plac. Locke îngenunche lângă el, își vârî mâna în maiou și scoase de acolo o desagă mică de piele atârnată de o frânghie la gâtul său. Cândva, spuse el, când am crescut destul de mare ca să pricep ce am făcut, mi-a fost rușine că am ucis. Chiar și după ce mi-am plătit datoria, tot am purtat asta. Toți anii ăștia, ca să țin minte.

Trase desaga și rupse frânghia. O deschise și scoase un singur dinte de rechin. Înșfăcă mâna dreaptă a asasinului, îi puse desaga și dintele în palmă, apoi strânse degetele rupte ale bărbatului peste ele. Asasinul se zvârcoli și zbieră. Locke îl pocni.

– Dar acum, continuă el, acum o să ucid din nou. O să mă pun pe omorât până ce ultimul om al Regelui Cenușiu o să crape. M-auzi, jigodie? O să îi fac felul Magului-Juruit și Regelui Cenușiu și dacă toate puterile Camorrului, Karthainului și ale Iadului însuși se vor ridica împotriva mea, mie o să-mi fie totuna – doar un șir mai lung de hoituri presărate între mine și stăpânul tău.

– Ești nebun, murmură asasinul. Nu te poți pune cu Regele Cenușiu.

– O, voi face chiar mai mult de-atât! Orice pune la cale, eu voi zădărnici. Orice își dorește, eu voi nimici. Nu va mai rămâne nici unul dintre motivele pe care le-ai avut când ai venit aici ca să-mi omori prietenii. Toți oamenii Regelui Cenușiu vor muri degeaba, începând cu tine.

Jean Tannen înaintă și îl apucă pe asasin cu o mână, săltându-l în genunchi. Jean îl târî în bucătărie, fără să dea atenție rugăminților de îndurare ale bărbatului. Asasinul fu azvârlit pe masă, lângă cele trei trupuri acoperite și grămada de pânză și de hârtie, și deveni conștient de mirosul grețos de gaz de lampă.

Fără vreun cuvânt, Jean zdrobi genunchiul drept al asasinului cu bila unei securi; omul urlă. Încă o izbitură rapidă îi sfărâmă rotula stângă, iar asasinul se rostogoli ca să se apere de alte lovituri – dar nu mai căzu niciuna.

– Când o să-l vezi pe Paznicul Strâmb, zise Locke, răsucind ceva în mâini, să-i spui că Locke Lamora bagă greu la cap, dar bagă bine. Și când o să-mi vezi prietenii, să le spui că mai sunt *și alții ca tine pe drum!*

Își desfăcu mâinile si lăsă să cadă un obiect. Era o bucată de frânghie, cenușie ca un cărbune, cu filamente albe ieșindu-i dintr-un capăt. Feștilă alchimică. După câteva momente de expunere la aer, firele albe făceau scânteie, aprinzând frânghia cenușie (care era mai grea și ardea mai încet) în care erau înfășurate. Feștila căzu într-o băltoacă de gaz.

Locke și Jean urcară prin trapa ascunsă în vechiul templu de piatră, trântind chepengul cu zgomot în urma lor.

În vizuina de sticlă de sub ei începură să se înalțe flăcările.

Întâi flăcările, apoi țipetele.

INTERLUDIU

Povestea vechilor jucători de handbal

1

Handbalul este un joc therin, pe cât de prețuit de oamenii din orașele-state de la miazăzi, pe atât de disprețuit de vadrani în regatul lor de la miazănoapte (deși vadranii de la miazăzi par să-l îndrăgească destul de mult). Cărturarii nu prea dau crezare legendei conform căreia jocul își are originea în epoca Tronului Therin, când împăratul nebun Sartirana s-ar fi distrat jucând popice cu capetele retezate ale prizonierilor executați. Totuși, ei nu exclud complet această variantă, deoarece nu este prea înțelept să subestimezi excesele Tronului Therin fără să te bazezi pe cele mai solide dovezi.

Handbalul este un sport dur pentru oameni duri, disputat între două echipe, pe orice suprafață îndeajuns de plată care poate fi găsită. Mingea este un ghem cauciucat din latex și piele, lat de vreo cincisprezece centimetri. Terenul are între douăzeci și treizeci de stânjeni lungime, cu linii drepte marcate (de obicei, cu creta) la ambele capete. Fiecare echipă încearcă să ducă mingea dincolo de linia porții adversarului. Mingea trebuie ținută cu ambele mâini de jucători când aleargă, pășesc sau plonjează dincolo de capătul terenului.

Mingea poate fi pasată liber de la un jucător la altul, dar nu trebuie atinsă cu vreo parte a trupului mai jos de talie și nu are voie să atingă pământul; în caz contrar, posesia revine echipei adverse. Un

arbitru neutru, denumit „Judecător", încearcă să pună în aplicare regulile jocului, cu mai mult sau mai puțin succes.

Meciurile sunt jucate câteodată între echipe care reprezintă întregi cartiere sau insule din Camorr; iar beția, pariurile și încăierările din jurul acestor jocuri încep mereu cu câteva zile înainte și se sfârșesc când meciul nu mai este decât o amintire. Într-adevăr, meciul este adeseori o insulă de calm relativ și de bunăvoință într-o mare de haos.

Se zice că odată, în timpul domniei primului Duce Andrakana, a fost aranjat un meci între Cazan și Cuprins-de-Flăcări. Un tânăr pescar, Markos, era socotit drept cel mai bun handbalist din Cazan, în timp ce prietenul său cel mai bun, Gervain, era privit drept cel mai bun și mai corect Judecător de handbal din întregul oraș. În mod firesc, Gervain a fost desemnat să arbitreze meciul.

Meciul s-a disputat într-una dintre piețele publice părăsite și prăfuite din cartierul Funinginea, cu o mie de spectatori nu foarte treji, care zbierau din toate părțile și se îngrămădeau în casele și pe aleile părăginite care împrejmuiau piața. Încleștarea fu aprigă, foarte strânsă pe tot parcursul ei. Spre final, Cazanul era în urmă cu un punct, iar ultimele fire de nisip se scurgeau din clepsidra care măsura timpul.

Markos, mugind mânios, luă mingea în mâini și își croi drum printr-o întreagă linie de apărători din Cuprins-de-Flăcări. Cu un ochi înnegrit, cu mâinile învinețite, cu sângele curgându-i din coate și din genunchi, se avântă disperat spre linia porții adverse în chiar ultima secundă a jocului.

Markos zăcea pe pietre, cu brațele întinse la maximum, cu mingea care atingea, dar nu depășea complet linia însemnată cu cretă. Gervain îi împinse în lături pe jucătorii îngrămădiți, se uită la Markos câteva secunde și apoi spuse:

– Nu a depășit linia. Nu se pune.

Răzmerița și sărbătoarea care izbucniră după aceea nu se mai deosebiră una de alta. Unii spun că Jachetele Galbene ar fi omorât o duzină de oameni ca s-o înăbușească; alții spun că ar fi fost chiar

vreo sută. Cel puțin trei Capa muriră într-un mic război izbucnit din pricina pariurilor neonorate, iar Markos jură să nu mai vorbească niciodată cu Gervain. Cei doi pescuiseră împreună pe aceeași barcă de mici copii; acum tot Cazanul avertiză familia lui Gervain că viețile lor nu mai valorează nici cât o ceapă degerată dacă vreunul din ei mai pune vreodată piciorul în cartier.

Anii trecură: întâi douăzeci, apoi treizeci, treizeci și cinci. La cârma orașului se instală primul Duce Nicovante. Markos și Gervain nu se mai văzură în tot timpul ăsta. Gervain se duse în Jeresh pentru mulți ani, și acolo vâsli la galere și vână peștele-diavol pentru bani. În cele din urmă, făcându-i-se dor de casă, se întoarse în Camorr. Ajuns la doc, fu uluit să vadă un bărbat care tocmai cobora de pe o bărcuță de pescuit -- un bărbat la fel de îmbătrânit, cărunt și bărbos ca el, dar cu siguranță nimeni altul decât vechiul său prieten Markos.

– Markos, strigă el. Markos, din Cazan! Markos! Zeii îmi surâd! Mă mai ții minte, nu-i așa?

Markos se întoarse să îl privească pe călătorul din fața lui; se holbă la el câteva secunde. Apoi, fără nici cel mai mic avertisment, scoase de la cingătoare un cuțit pescăresc și îl implântă până la plăsele în pântecele lui Gervain. Pe când Gervain se uita în jos șocat, Markos îl împinse într-o parte, și fostul Judecător de handbal se scufundă în apa Golfului Camorr, de unde n-avea să mai iasă niciodată.

– Pe *naiba* nu a depășit linia, scuipă Markos.

Verrarii, karthanii și lashanii dau din cap cu înțeles când aud povestea asta. O socotesc apocrifă, dar ea confirmă ceva ce ei pretind că știu în adâncul inimilor lor: camorrenii sunt cu toții nebuni de legat.

Camorrenii, pe de altă parte, o privesc ca pe o pildă prețioasă asupra delăsării în chestiuni de răzbunare sau, atunci când cineva nu poate obține satisfacție imediat, o pildă despre avantajele unei memorii sănătoase.

CAPITOLUL UNSPREZECE

La curtea lui Capa Raza

1

Fură nevoiți să șterpelească o altă bărcuță, de vreme ce Locke scăpase de prima cu atâta nepăsare. În oricare altă noapte, ar fi râs de situația asta.

„Împreună cu Goangă, Calo și Galdo", își spuse el.

Locke și Jean plutiră spre sud, printre Strungi și Mara Camorrazza, ghemuiți în niște mantii culese de pe podeaua Garderobei, desprinși de restul orașului cufundat în neguri. Luminile pâlpâitoare și glasurile ce murmurau în depărtare i se păreau lui Locke vestigii ale unei vieți străine pe care o părăsise demult, nu elemente ale orașului în care trăise toată viața.

– Sunt un prost, mormăi el. Stătea întins pe copastie, suferind și simțind spasmele uscate ce i se înălțau iarăși din adâncul stomacului greu încercat.

– Dacă mai zici asta o dată, interveni Jean, te arunc în apă și trec cu barca peste tine.

– Ar fi trebuit să fugim.

– Poate, spuse Jean. Dar poate că nu toate nenorocirile care ni s-au întâmplat sunt urmări ale alegerilor tale, frate. Poate că asemenea năpaste se întâmplă oricum, indiferent ce-am face noi. Poate că, dacă am fi fugit, Magul ăla Juruit ne-ar fi vânat pe drum și ne-ar fi împrăștiat oasele undeva între Camorr și Talisham.

– Și totuși...

– Trăim, zise Jean, convingător. Trăim și-i putem încă răzbuna. Ai făcut bine să te descotorosești așa de omul pe care-l trimisese Regele Cenușiu în vizuină. Întrebările care se impun acum sunt *de ce* și *ce urmează?* Nu te mai purta de parcă ai fi tras pe nas fum de Piatra-duhului. Am nevoie de istețimea ta, Locke! Am nevoie de Ghimpele din Camorr.

– Dă-mi de veste când îl găsești. E doar un basm de-adormit copiii.

– Ba nu, stă cu mine în barca asta, chiar acum. Dacă nu ești tu, trebuie să intri în pielea lui. Ghimpele este omul care îl poate învinge pe Regele Cenușiu, căci eu n-o pot face singur; atâta lucru știu și eu. De ce ne-ar face una ca asta Regele Cenușiu? Ce are de câștigat din asta? Gândește-te, la naiba!

– Prea multe de ghicit, spuse Locke. Glasul său își recăpătă un pic din vlagă pe când cugeta. Însă... dacă restrângem întrebarea... Ia în calcul mijloacele pe care le are. Am văzut unul dintre oamenii lui sub templu; eu am mai văzut unul când am fost răpit prima dată. Deci știm că avea cel puțin doi oameni în slujba sa, pe lângă Magul-Juruit.

– Așa. Ți s-a părut genul de om neatent?

– Nu. Locke își frecă mâinile. Nu, tot ce a făcut mi s-a părut la fel de minuțios ca un mecanism automat verrari.

– Și totuși a trimis un singur om în vizuină.

– Da – cei doi Sanza erau deja morți, pe mine mă credeau mort, tu ai nimerit într-o altă capcană de-a Magului-Juruit, și Goangă urma să-și încaseze o săgeată de arbaletă. Lucru meșteșugit. Făcut cu iuțeală și cruzime.

– Dar de ce să nu trimită doi oameni? De ce nu trei? De ce să nu fie *absolut* sigur că s-a rezolvat? Jean folosi vâsla ca să țină barca pe loc împotriva curentului. Nu-mi prea vine să cred că s-a lenevit deodată, tocmai în punctul culminant al planului său.

– Poate, zise Locke, poate că... avea mare nevoie de toți oamenii lui în altă parte. Poate că se putea lipsi de un singur om. Locke rămase cu gura deschisă și izbi cu pumnul drept în palma mâinii stângi. Poate că nu noi eram punctul culminant al planului său, la urma urmei.

– Atunci ce?

– Nu ce, *cine.* Locke se așeză și gemu, simțind că îi vâjâie capul. Pe cine a atacat el lunile astea? Jean, Barsavi crede că Regele Cenușiu este mort. Deci ce o să facă în noaptea asta?

– O să... o să dea o petrecere. Cum obișnuia să facă în Ziua Schimbărilor. O să sărbătorească.

– La Mormântul Plutitor, spuse Locke. O să lase ușile larg deschise, o să aducă înăuntru butoaie – zeii să ne apere! –, butoaie adevărate, de data asta. O să-și cheme toată curtea. Toți Oamenii Potriviți, beți la grămadă pe pasarelă și pe pontoanele din Resturi-de-lemn. Ca-n vremurile bune.

– Deci Regele Cenușiu și-a înscenat moartea ca să-l facă pe Barsavi să dea o petrecere?

– Nu-i vorba de petrecere, îl întrerupse Locke. E vorba... de oameni. Toți Oamenii Potriviți. Asta e; pe toți zeii, asta e! Barsavi o să apară în noaptea asta în fața oamenilor săi pentru prima oară după luni întregi. Înțelegi? Toate găștile, toți *garrista* vor fi martori la orice se va petrece acolo.

– Și cu ce îl ajută asta pe Regele Cenușiu?

– Netrebnicului îi plac chestiile teatrale. Cred că Barsavi este într-un rahat mare de tot. Vâslește, Jean! Du-mă în Cazan chiar acum. Pot trece singur în Pustiu. Trebuie să ajung la Mormântul Plutitor, cât se poate de repede.

– Ți-ai pierdut mințile? Dacă Regele Cenușiu și oamenii lui colindă încă pe străzi, o să te omoare pe loc. Iar dacă Barsavi te vede, nu uita că ar trebui să fii aproape mort de deshidratare! Și-așa ești aproape mort de la mai mult de-atât!

– Nu îl vor vedea pe Locke Lamora, spuse Locke, scotocind prin obiectele pe care izbutise să le salveze din Cutia cu Măști. Își duse o barbă falsă la față și rânji. O să am părul cărunt câteva zile, de vreme ce alifia de îndepărtare a început deja să-și facă efectul. O să dau cu niște funingine și o să-mi trag gluga, și voi fi un simplu slăbănog cu vânătăi pe toată fața, care a venit să dea pe gât vinul oferit gratis de Capa.

– Ar trebui să te odihnești; ai mâncat o bătaie soră cu moartea. Ești făcut aproape zob. N-am vrut să spun că trebuie să te zorești chiar așa.

– E drept că mă dor locuri pe care nici nu știam că le am, încuviință Locke, ungându-și bărbia cu pastă adezivă, cât se poate de grijuliu. Dar n-am ce face. Asta-i tot ce ne-a mai rămas din arsenalul de deghizări; nu mai avem bani, nici garderobă, templu sau prieteni. Iar tu mai ai la dispoziție doar câteva ceasuri, în cel mai fericit caz, să ne găsești un loc unde să stăm înainte ca oamenii Regelui Cenușiu să se prindă că sunt cu unul în minus.

– Totuși...

– Sunt pe jumătate cât tine, Jean. Nu mă poți cocoloși acum. Eu pot umbla nevăzut; tu ai fi la fel de bătător la ochi precum soarele când răsare. Îți sugerez să găsești un bordei în Funingine, să-l cureți de șobolani și să lași câteva dintre semnele noastre prin zonă. Mâzgălește cu niște funingine pe ziduri. Te găsesc eu după ce isprăvesc.

– Dar...

– Jean, tu ți l-ai dorit pe Ghimpele din Camorr. Ei bine, iată-l. Locke își fixă barba falsă pe față și apăsă până când adezivul încetă să-l mai mănânce, semn că se uscase. Du-mă până în Cazan și lasă-mă acolo. O să se întâmple ceva la Mormântul Plutitor și trebuie să văd ce. Tot ce ne-a făcut nemernicul ăla se rezumă la următoarele ceasuri – dacă nu cumva se întâmplă deja.

2

Se poate spune, din mai multe privințe chiar, că Vencarlo Barsavi s-a întrecut pe sine cu petrecerea pe care a dat-o pentru a sărbători izbânda asupra ucigașului fiicei sale.

Mormântul Plutitor fu deschis tuturor. Străjile rămaseră la posturi, dar măsurile de siguranță scăzură mult. Imense felinare alchimice fură cățărate sub pavilioanele de mătase de pe punțile superioare ale galeonului ancorat în port; acestea luminau Resturi-de-lemn sub cerul întunecat și sclipeau ca niște faruri prin ceață.

Fură trimiși mesageri la Ultima Greșeală pentru mâncare și vin. Taverna fu golită iute de toate merindele, de majoritatea butoaielor

și de toți clienții. Aceștia se revărsară spre Resturi-de-lemn, beți sau treji, uniți de aceeași curiozitate.

Străjile de pe chei îi cercetau din priviri pe oaspeții care veneau puhoi, dar nu făceau nimic altceva. Bărbații și femeile care nu aveau arme prea evidente ascunse sub haine erau lăsați să intre fără nici cea mai sumară verificare. Îmbătat cu izbânda sa, Capa hotărâse să fie mărinimos în mai multe privințe. Asta se dovedi a fi în avantajul lui Locke; cu gluga trasă peste chip, cu barbă și cât se poate de murdar, se strecură înăuntru împreună cu o gloată imensă de pungași gălăgioși din Cazan care-și croiau drum pe pasarela galeonului lui Barsavi, luminat ca o galeră de agrement dintr-o poveste romantică despre pașii de la Marea de Bronz.

Mormântul Plutitor era plin ochi cu bărbați și femei. Capa Barsavi stătea pe scaunul său înălțat, înconjurat de întregul său cerc de apropiați: fiii săi roșii la față și zbierând; cei mai puternici *garrista* care supraviețuiseră, gemenele Berangias, tăcute și cu ochii-n patru. Locke fu nevoit să împingă, să se îndese și să înjure ca să-și facă drum până în inima fortăreței. Se înghesui într-un ungher, aproape de ușile principale ale sălii de bal, și urmări de acolo tot ce se întâmpla, durându-l toate cele și stând incomod, dar fiind recunoscător că izbutise să își găsească o poziție bună.

Balcoanele dădeau pe dinafară cu duri din toate găștile camorrene – hărmălaia creștea din ce în ce mai mult. Căldura era incredibilă, iar mirosul... Locke se simți strivit la perete de greutatea miasmelor. Lână jilavă și bumbac îmbibat cu sudoare, vin și răsuflare încărcată cu vin, alifii de păr și piele.

De-abia trecuse de primul ceas al dimineții când Barsavi se ridică deodată de pe scaunul lui și înălță o mână.

Atenția se răspândi ca un val. Oamenii Potriviți se înghiontiră unii pe alții ca să facă liniște și arătară spre Capa. Haosul răsunător se stinse într-un murmur domol în mai puțin de un minut. Barsavi dădu din cap cu recunoștință.

– Ne simțim bine, nădăjduiesc?

Drept răspuns izbucniră urale, aplauze și bătut din picioare. Locke se întrebă în sinea lui cât de înțelept era să faci asta în orice fel de corabie. Totuși, avu grijă să aplaude împreună cu gloata.

– E minunat să scapi de norul ăsta, nu-i așa?

Alte urale; Locke se scărpină în barba sa temporară, acum leoarcă de sudoare. Simți deodată o durere ascuțită în stomac, chiar în locul de care pumnul unuia dintre Barsavii cei tineri se ocupase îndeaproape. Căldura și mirosul îi declanșau niște senzații ciudate și supărătoare de greață în gâtlej, și avusese deja parte de asemenea senzații cât să-i ajungă tot restul vieții. Tuși cu greu în pumni și se rugă pentru câteva ceasuri de tărie.

Una din surorile Berangias se aplecă spre Capa și îi șopti ceva la ureche, cu podoabele ei din dinți de rechin sclipind în lumina candelabrelor din sală. El ascultă câteva secunde și zâmbi.

– Cheryn îmi propune să le îngădui, ei și surorii sale, să ne distreze, strigă el. Ce ziceți – le dau voie?

Uralele care urmară fură de două ori mai puternice (și de două ori mai sincere, în urechile lui Locke) decât orice auzise până atunci. Pereții de lemn reverberară cu zgomotul lor, iar Locke tresări.

– Să avem un Spectacol al colților, dară!

Urmară câteva minute de haos general. Zeci de oameni de-ai lui Barsavi îi împinseră pe petrecăreți înapoi, eliberând o zonă din centrul podelei, cu laturile de vreo zece stânjeni. Petrecăreții fură împinși pe scări până ce balcoanele scârțâiră sub greutatea lor; se dădură găuri de observație astfel încât cei de pe puntea superioară să poată vedea ce se întâmplă jos. Locke fu înghesuit și mai abitir în cotlonul său.

Bărbați cu pari cu cârlige traseră stinghiile de lemn din podea, dezvăluind apa întunecată a Golfului Camorr. Un fior de anticipație și de teamă trecu prin mulțime la gândul făpturilor ce înotau acolo jos. *Printre altele, spiritele neîmpăcate ale celor opt Coroane Pline,* se gândi Locke.

Când fură îndepărtate și ultimele stinghii din centrul podelei, aproape toți cei de față putură să vadă micile platforme pe care se sprijiniseră, nici una mai mare de o palmă de om. Erau plasate la aproape doi metri una de cealaltă. Arena lui Barsavi pentru micile lui spectacole private ale colților era o provocare pentru orice

contrarequialla, chiar și pentru o pereche atât de experimentată precum surorile Berangias.

Cheryn și Raiza, extrem de pricepute în a tachina mulțimea, își dădeau jos pieptarele din piele, apărătorile și gulerele. Făcură asta cât se poate de tacticos, în timp ce supușii lui Capa vuiau aprobator, înălțau cupe și pahare, ba în unele cazuri chiar strigau propuneri improbabile.

Anjais se grăbi înainte cu un pachețel de prafuri alchimice în mâini. Îi dădu drumul în apă, apoi făcu un pas prudent în spate. Aceasta era „chemarea" – un amestec puternic de substanțe care avea să trezească mânia unui rechin și să o întrețină pe toată durata întrecerii. Sângele vărsat în apă era de ajuns ca să momească și să înfurie un rechin, dar chemarea avea să-i întunece orice urmă de rațiune – făcându-l să sară, să se zbată și să se rostogolească spre femeile care săltau dintr-o parte într-alta pe micile lor platforme.

Surorile Berangias făcură un pas în față, până aproape de marginea bazinului artificial, ținând armele lor tradiționale: securile cu dinte și sulițele scurte. Anjais și Pachero stăteau în spatele lor, un pic la stânga; Capa rămăsese în picioare, lângă scaunul lui, aplaudând cu un rânjet larg pe chip.

O aripioară neagră ieși la suprafața bazinului; o coadă izbi apa. Se auzi un pleoscăit scurt și tensiunea din mulțime spori. Locke o putea simți scăldându-l – un amestec de patimă și teamă, o senzație puternică și animalică. Gloata se dăduse îndărăt cam doi stânjeni de la marginea bazinului, însă cei din primele rânduri încă tremurau nervos, iar câțiva încercau să-și croiască drum mai în spate, spre deliciul și batjocura celor de lângă ei.

De fapt, rechinul nu avea cum să fie mai lung de doi metri; unii dintre cei folosiți la Sărbătoarea Schimburilor ajungeau la mărimi duble. Totuși, un asemenea pește putea schilodi cu ușurință când sărea, iar dacă ar fi târât un om sub apă, ei bine, mărimea propriu-zisă nu ar mai fi contat prea mult într-o astfel de întrecere dezechilibrată.

Surorile Berangias își înălțară brațele, apoi se întoarseră în același timp către Capa. Sora din dreapta îi făcu un semn. (Era oare Raiza ori Cheryn? Locke nu fusese niciodată în stare să le deosebească. Și la

acest gând simți un junghi în inimă pentru cei doi Sanza.) Jucându-și rolul cu măiestrie în fața mulțimii, Barsavi își ridică mâinile și își privi curtenii; când aceștia îi scandară numele, păși între doamne și primi de la ele câte un sărut pe obraz.

Apa se încreți chiar în fața celor trei; o umbră neagră și suplă trecu pe lângă marginea bazinului, apoi se scufundă până în adâncurile lipsite de lumină. Locke putea simți cum se opresc cinci sute de inimi și cum se taie cinci sute de răsuflări; propria concentrare păru să sporească și prinse fiecare amănunt al acelui moment de parcă ar fi încremenit în fața lui, de la surâsul nerăbdător de pe chipul rotund și roșu al lui Barsavi până la reflecția încrețită a luminii candelabrului pe apă.

– Camorr! strigă sora Berangias din dreapta lui Capa. Din nou zgomotul mulțimii se domoli, de data aceasta de parc-ar fi fost retezată o beregată uriașă. Cinci sute de perechi de ochi îi țintuiră pe Capa și pe bodyguarzii săi. Îi dedicăm această moarte lui Capa Vencarlo Barsavi, stăpânul și șeful nostru!

– O merită din plin, zise cealaltă.

Rechinul țâșni din bazin chiar în fața lor – o drăcovenie suplă și întunecată, cu ochi negri fără pleoape și cu dinți albi în gura căscată. O fântână de apă de peste trei metri se înălță odată cu el, iar bestia se dădu peste cap în aer, prăvălindu-se înainte, prăvălindu-se...

Drept peste Capa Barsavi.

Barsavi își ridică brațele ca să se protejeze; rechinul se prăbuși cu gura larg deschisă pe unul dintre acestea. Trupul vânjos al peștelui se izbi de podeaua din lemn, doborându-l și pe Barsavi. Fălcile acelea implacabile se strânseră, iar Capa zbieră când sângele țâșni chiar de sub umărul său drept, scurgându-se pe podea și în botul bont al rechinului.

Fiii săi îi săriră în ajutor. Sora Berangias din dreapta se uită la rechin, trecu într-o poziție de luptă, își înălță securea sclipitoare și o coborî cu toată forța trunchiului său.

Tăișul ei izbi capul lui Pachero Barsavi chiar deasupra urechii stângi; ochelarii bărbatului zburară, și el se împletici în față; țeasta îi crăpă și el muri înainte ca genunchii să-i atingă puntea.

Mulțimea răcni și se vânzoli, iar Locke se rugă Binefăcătorului să îl țină destul cât să priceapă orice urma să se mai petreacă.

Anjais rămase cu gura căscată privindu-și tatăl care se zvârcolea pe jos și fratele răpus. Înainte să poată rosti un singur cuvânt măcar, cealaltă Berangias păși în spatele său, întinse o mână și îi înfipse sulița în bărbie, în vreme ce cu cealaltă mână îi implânta dintele securii sale în moalele capului. Bărbatul scuipă sânge și se prăvăli în față, neclintit.

Rechinul se zvârcoli și îi sfâșie brațul drept lui Capa, în timp ce acesta urla și îi lovea botul până când mâna sa stângă începu să sângereze din pricina pielii abrazive a fiarei. Cu o ultimă smucitură ce-ți întorcea stomacul pe dos, rechinul îi smulse de tot brațul drept și alunecă înapoi în apă, lăsând în urma lui pe punte o dâră lată și roșie. Barsavi se rostogoli, cu sângele țâșnindu-i din ciotul brațului, holbându-se cu groază la cadavrele fiilor săi, fără să înțeleagă ce se petrecea. Încercă să se ridice în picioare.

Una din surorile Berangias îl împinse la loc pe punte.

În spatele lui Capa se produse freamăt; câteva Mâini Înroșite se năpustiră în față, cu armele scoase, urlând incoerent. Ceea ce se întâmplă apoi fu un adevărat mister începețoșat și violent pentru privirea nepregătită a lui Locke, însă cele două Berangias, pe jumătate despuiate, se ocupară de vreo șase bărbați în armuri cu o brutalitate pe care ar fi invidiat-o până și rechinul. Sulițele zburară, securile se învârtiră, beregatele se deschiseră și sângele țâșni. Ultima Mână Înroșită se prăbuși pe punte, cu chipul ciopârțit și stacojiu, la vreo cinci secunde după ce primul dintre ei se năpustise înainte.

Acum începuseră încăierări în balcoane – Locke putea vedea oameni care-și croiau drum prin mulțime, oameni în mantii cenușii, masive, înarmați cu arbalete și cu cuțite lungi. Unii dintre străjerii lui Barsavi se dădură înapoi, fără să facă nimic; unii încercară să fugă; alții fură surprinși din spate de atacatorii în mantii și uciși pe loc. Se auzi sunetul arbaletelor; săgețile șuierară prin aer. Se auzi un *bang* răsunător în stânga lui Locke. Ușile masive de la sala de bal se închiseseră, de capul lor, la prima vedere, iar mecanismele automate dinăuntru se învârteau și păcăneau. Oamenii bubuiau în ele fără folos.

Unul dintre oamenii lui Barsavi își croi drum printr-o gloată de Oameni Potriviți îngroziți care se împingeau și înălță o arbaletă către surorile Berangias, care stăteau deasupra lui Capa ca niște leoaice ce-și păzesc prada. O dâră întunecată se pogorî asupra lui din unghe-rele umbrite ale tavanului; se auzi un țipăt neomenesc și săgeata se duse departe de țintă, șuierând deasupra capetelor celor două surori și înfigându-se în peretele îndepărtat. Străjerul lovi mânios forma cafenie, cu aripi lungi și curbate, ce se înălță iarăși în aer, apoi își duse o mână la gât, se clătină și căzu lat la pământ.

– Rămâneți pe loc, bubui un glas poruncitor și sigur. Rămâneți unde sunteți și priviți ce se întâmplă!

Porunca avu un efect mai puternic decât s-ar fi așteptat Locke. Își simți propria teamă domolindu-se, iar orice imbold de a o lua la fugă dispăru. Urletele și zbieretele gloatei amuțiră; încetă și bătutul în marile uși; un calm straniu se pogorî iute pe ceea ce, cu nici două minute mai devreme, fusese curtea triumfătoare a lui Capa Barsavi.

Locke simți cum i se face pielea ca de găină; schimbarea pe care o suferise mulțimea nu era firească. Ba s-ar fi putut nici măcar să nu-și fi dat seama de ea dacă nu ar mai fi fost sub influența ei și înainte. În aer plutea vrăjitoria. Tremură fără să vrea. *Pe toți zeii, sper ca venirea mea aici să fi fost o idee bună, așa cum mi s-a părut.*

Și deodată Regele Cenușiu se ivi printre ei.

Parcă ar fi pășit pe o ușă ce se deschisese de nicăieri, chiar lângă scaunul lui Capa. Purta pelerină și manta și păși cu siguranța unui vânător peste cadavrele Mâinilor Roșii. Șoimarul era lângă el, cu un pumn înmănușat ridicat în aer. Vestris i se așeză pe mână, își strânse aripile și țipă triumfător. Se auziră icnete și murmure în mulțime.

– Nu veți păți nimic rău, zise Regele Cenușiu. Am făcut deja tot răul pentru care-am venit în noaptea asta.

Păși între surorile Berangias și se uită la Capa Barsavi, care se zvârcolea și gemea pe punte la picioarele sale.

– Salut, Vencarlo. Zeii să ne apere, dar cred că ți-a fost și mai bine!

Apoi Regele Cenușiu își trase gluga, și Locke văzu încă o dată ochii aceia intenși, trăsăturile aspre ale chipului, părul negru cu șuvițe cenușii și înfățișarea zveltă și robustă. Rămase cu gura căscată,

deoarece realiză ce nu-i dăduse pace la prima sa întâlnire cu Regele Cenușiu, acea stranie familiaritate.

Toate piesele puzzle-ului se potriveau acum. Regele Cenușiu stătea între surorile Berangias, și lui Locke îi era limpede acum că erau frați – aproape tripleți.

3

– Camorr, răcni Regele Cenușiu, domnia familiei Barsavi s-a sfârșit!

Oamenii săi preluaseră controlul asupra mulțimii; erau cam vreo două duzini, pe lângă surorile Berangias și Șoimar. Degetele mâinii stângi a magului se chirceau, se răsuceau și se întindeau, și el murmura pe când își rotea privirea prin încăpere. Orice vrajă ar fi făcut, aceasta izbuti să liniștească mulțimea, dar nu încăpea îndoială că și cele trei inele negre vizibile la încheietura sa captaseră atenția petrecăreților.

– De fapt, familia Barsavi s-a sfârșit, zise Regele Cenușiu. Nu mai ai fii sau fiice, Vencarlo. Voiam să știi, înainte să mori, că am eradicat boala pântecelui tău de pe fața pământului.

– În trecut, răcni el, m-ați cunoscut drept Regele Cenușiu. Ei bine, acum am ieșit din umbră. Acel nume nu va mai fi rostit niciodată. De aici încolo, îmi puteți spune... *Capa Raza.*

Raza, se gândi Locke. *Însemna „răzbunare" în Therina Tronului. Deloc subtil.*

Nu prea erau multe chestii subtile la Regele Cenușiu, după cum aflase pe propria piele și spre propria mâhnire.

Capa Raza, cum își zicea acum, se aplecă deasupra lui Barsavi, care era slăbit din pricina sângelui pierdut și scâncea de durere. Raza se întinse și luă inelul cu pecete de pe mâna rămasă. Îl înălță ca să îl poată vedea toată mulțimea, apoi și-l puse pe cel de-al patrulea deget al mâinii sale stângi.

– Vencarlo, am așteptat atâția ani să te văd astfel, spuse Capa Raza. Acum copiii îți sunt morți, iar eu ți-am preluat funcția, împreună cu fortăreața și comoara ta. Orice moștenire nădăjduiai să lași cuiva care să-ți poarte numele se află acum în mâinile mele. Te-am

șters și din istorie. Cum ți se pare, cărturarule? Ca pe o greșeală scrisă cu creta pe o tablă. Te-am șters.

– Îți amintești moartea înceată a soției tale? Cum a avut ea încredere în surorile Berangias până la sfârșit? Cum i-au adus ele mâncarea? Nu a murit de tumori stomacale. A fost alchimie neagră. Am vrut să fac ceva care să-mi ostoiască apetitul în toți anii ăștia pe care mi i-am petrecut pregătindu-ți moartea. Capa Raza rânji cu voioșie drăcească. Nu-i așa că s-a chinuit cam mult? Ei bine, nu a fost voia zeilor, Vencarlo. Precum toți ceilalți pe care i-ai iubit, și ea a murit din cauza ta.

– De ce?

Glasul lui Barsavi era slab și mic.

Capa Raza îngenunche lângă el, îi luă capul în mâini, aproape tandru, și îi șopti ceva la ureche, vreme de câteva momente lungi. Barsavi se uită la el când isprăvi, cu gura căscată, cu ochii măriți a neîncredere, iar Raza încuviință încet.

Îl apucă pe Barsavi de bărbile-i împletite și îi dădu capul pe spate. Un stilet îi alunecă din mâneca celeilalte mâini și el îl implântă până la plăsele în gușile lui Vencarlo Barsavi. Acesta se zbătu slab, o singură dată.

Capa Raza se ridică în picioare, retrăgându-și lama. Surorile Berangias își înșfăcară fostul stăpân de revere și îl împinseră în apa întunecată a golfului, care îi primi cadavrul cu dragă inimă, la fel cum o făcuse și în cazul victimelor și al dușmanilor săi, de-a lungul lungii sale domnii.

– Un singur Capa domnește în Camorr, zise Raza, și acum acel Capa sunt eu. Acum sunt eu! Își înălță stiletul însângerat deasupra capului și privi prin încăpere, de parcă ar fi poftit pe cineva să îl contrazică. Cum nu se întâmplă așa ceva, continuă: Intenția mea nu este doar să îl îndepărtez pe Barsavi, ci să îl înlocuiesc. Am motivele mele. Așa că acum trebuie să mă înțeleg cu voi, cu toți Oamenii Potriviți. Privi încet prin încăpere, cu brațele încrucișate la piept, cu bărbia scoasă înainte ca un general cuceritor sculptat într-o statuie veche de bronz. Trebuie să auziți ce am de spus, și apoi să luați o hotărâre.

4

– Nimic din ceea ce ați realizat nu vă va fi luat, continuă el. Nimic din tot ceea ce ați obținut prin trudă sau suferință nu va fi revocat. Admir aranjamentele pe care le-a făcut Barsavi, chiar dacă l-am urât pe omul care le-a făcut. Deci iată ce am de spus.

– Totul rămâne cum era și înainte. Toți *garrista* și găștile lor vor controla aceleași teritorii; vor plăti același tribut, în aceeași zi, o dată pe săptămână. Pactul Secret rămâne în vigoare. Așa cum încălcarea lui vă aducea moartea sub domnia lui Barsavi, așa vă va aduce moartea și sub domnia mea.

– Voi prelua toate funcțiile și puterile lui Barsavi. Voi prelua și datoriile sale. Așa-i corect: să-i preiau datoriile și responsabilitățile. Dacă este pe aici vreun om care poate dovedi că Barsavi îi datora ceva, acum Capa Raza va avea aceeași datorie față de el. Primul între asemenea oameni este Eymon Danzier... Ieși în față, Eymon!

Urmară un murmur și o vânzoleală în mulțime, undeva în dreapta lui Capa Raza; după câteva momente, bărbatul slăbănog pe care Locke și-l amintea atât de bine de la Gaura Ecoului fu împins în față, cât se poate de îngrozit. Genunchii săi osoși mai că se ciocneau unul de celălalt.

– Eymon, liniștește-te. Raza își întinse mâna stângă, cu palma îndreptată în jos, cu degetele extinse, cum făcuse cândva Barsavi pentru toate persoanele prezente acolo. Îngenunchează în fața mea și recunoaște-mă drept Capa.

Tremurând, Eymon se lăsă într-un genunchi, luă mâna lui Raza și sărută inelul. Buzele sale se desprinseră, ude cu sângele lui Barsavi.

– Capa Raza, zise el, cu un glas aproape rugător.

– Ceea ce ai făcut la Gaura Ecoului a fost o dovară de vitejie din partea ta, Eymon. Puțini oameni ar fi făcut așa ceva în locul tău. Barsavi a avut dreptate să îți făgăduiască mult pentru asta, iar eu voi onora acea făgăduință. Vei primi o mie de coroane, un întreg apartament și asemenea alinări încât oameni cu ani lungi de viață înaintea lor s-ar ruga să fie în locul tău.

– Eu... eu... Lacrimile începuseră să curgă din ochii omului. Nu eram sigur că veți... vă mulțumesc, Capa Raza. Vă mulțumesc.

– Îți doresc multă plăcere, pentru serviciul pe care mi l-ai făcut.

– Atunci... nu erați... nu erați dumneavoastră, la Gaura Ecoului, dacă îmi îngăduiți să întreb, Capa Raza.

– A, nu, Eymon. Raza râse, un sunet adânc și plăcut. Nu, aia a fost doar o nălucă.

Într-un cotlon îndepărtat din sala de bal a Mormântului Plutitor, acea nălucă fumega în sinea sa, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

– În noaptea asta m-ați văzut cu mâinile pline de sânge, răcni Raza, și le-ați văzut deschizându-se cu ceea ce nădăjduiesc să fie percepută drept generozitate sinceră. Nu sunt un om dificil; vreau să prosperăm împreună. Slujiți-mă așa cum l-ați slujit pe Barsavi și așa va fi. Vă întreb, *garrista,* cine mi se va supune și îmi va săruta inelul, recunoscându-mă drept Capa?

– Haita Romului, răcni o femeie scundă și zveltă din primul rând al gloatei strânse pe podeaua sălii de bal.

–Cuțitarii din Lumina-falsă, strigă un alt bărbat. Cuțitarii din Lumina-falsă zic da!

N-are nici un sens, la naiba! se gândi Locke. *Regele Cenușiu le-a omorât foștii garrista. Se joacă cumva cu el?*

– Corciturile Înțelepte!

– Baronii din Cuprins-de-Flăcări.

– Ochii Vineți.

– Coroanele Pline, se auzi un alt glas și un cor răsunător de aprobări. Coroanele Pline sunt de partea lui Capa Raza!

Deodată, Locke vru să râdă în gura mare. Își duse o mână la gură și prefăcu zgomotul într-o tuse înăbușită. Deodată, totul devenise limpede. Regele Cenușiu nu se mulțumise doar să le facă felul celor mai credincioși *garrista* ai lui Barsavi. Probabil că făcuse înțelegeri cu subordonații lor, mai înainte. Pe toți zeii, în încăpere fuseseră mai mulți oameni de-ai Regelui Cenușiu care nu purtau costum decât cei care-l purtau... așteptând să înceapă adevăratul spectacol al serii.

Vreo șase bărbați și femei ieșiră în față și îngenunchează înaintea lui Raza la marginea bazinului, unde rechinul nu mai arătase nici măcar o aripioară după ce smulsese violent brațul lui Barsavi. *Blestematul ăla de Mag-Juruit chiar se pricepe la animale,* se gândi Locke în sinea lui, cu mânie amestecată cu invidie. Se trezi că se simte foarte mărunt în fața fiecărei noi dovezi a măiestriei Șoimarului.

Unul câte unul, *garrista* îngenunchează și îi jurară credință lui Capa, sărutându-i inelul și rostind „Capa Raza" cu un entuziasm sincer. Încă cinci veniră să îngenuncheze imediat după aceea, sărind în barca câștigătorului, aparent. Locke făcu o socoteală rapidă. Numai cu jurămintele pe care le primise deja, Raza putea acum să se bizuie pe trei-patru sute de Oameni Potriviți. Puterile sale fățișe de a-și impune legea crescuseră substanțial.

– Acum ne cunoaștem, deci, rosti Raza către întreaga mulțime. Ne-am cunoscut și îmi știți intențiile. Sunteți liberi să vă întoarceți la treburile voastre.

Șoimarul făcu câteva gesturi cu mâna liberă. Mecanismele automate din ușile sălii zăngăniră în sens invers, și ușile se deschiseră.

– Le dau trei nopți celor nehotărâți, răcni Capa Raza. Trei nopți ca să vină aici, să îngenuncheze și să îmi jure credință cum i-au jurat lui Barsavi. Îmi doresc din toată inima să fiu binevoitor, dar vă avertizez: nu-i deloc momentul să mă mâniați. Ați văzut cum lucrez; știți că dispun de resurse care îi lipseau lui Barsavi. Știți că pot fi neîndurător când nu mi se împlinește voia. Dacă nu sunteți mulțumiți și nu vreți să slujiți sub mine, dacă socotiți că ar fi mai înțelept sau mai palpitant să îmi stați împotrivă, vă fac o singură sugestie: împachetați averea pe care o aveți și plecați din oraș pe porțile de pe uscat. Dacă doriți ca drumurile să ni se despartă, nu veți păți nimic din partea oamenilor mei. Vreme de trei nopți, vă dau permisiunea și cuvântul meu.

– După aceea, continuă el, coborând glasul, voi da exemplele de care va fi nevoie. Plecați acum și vorbiți cu *pezon*-ii voștri. Vorbiți cu prietenii voștri și cu ceilalți *garrista.* Spuneți-le ce v-am zis eu; spuneți-le că vreau să îmi jure credință.

O parte din mulțime începu să se împrăștie spre uși; alții, ceva mai chibzuiți, pesemne, începură să se înșire în fața lui Capa Raza.

Fostul Rege Cenușiu primi jurămintele în inima însângerată a unui cerc de cadavre.

Locke așteptă câteva minute până ce mulțimea se mai rări, până ce șuvoiul de oameni încinși și puturoși se reduse la câteva pâraie groase, și apoi se îndreptă către intrare. Își simțea picioarele la fel de grele precum capul; oboseala părea să îl ajungă din urmă.

Pe podea erau răspândite cadavre, ici și colo – străjerii lui Barsavi, cei credincioși. Locke îi putea vedea acum, când gloata continua să se subțieze. Chiar lângă ușile înalte ale sălii zăcea Bernell, care îmbătrânise în slujba lui Capa Barsavi. Avea beregata tăiată; zăcea într-o băltoacă de sânge, iar cuțitele sale de luptă erau încă în teacă. Nu avusese timp să le scoată.

Locke oftă. Se opri o clipă în prag și privi înapoi spre Capa Raza și spre Șoimar. Magul-Juruit păru să îl privească și el, și pentru o fracțiune de secundă inima lui Locke bătu mai puternic, dar vrăjitorul nu zise și nu făcu nimic. Continuă pur și simplu să supravegheze ritualul, în vreme ce noii supuși ai lui Capa Raza îi sărutau inelul. Vestris căscă, deschizându-și puțin ciocul, de parcă treburile celor făr' de aripi o plictiseau de moarte. Locke se grăbi să iasă.

Toți străjerii care îi vegheau pe petrecăreți în timp ce aceștia părăseau galeonul și se înșirau pe pasarelă, îndreptându-se către chei, erau oamenii lui Raza; nu se obosiseră să îndepărteze cadavrele întinse pe pământ la picioarele lor. Unii se mulțumeau să-i privească cu răceală; alții dădeau din cap prietenește. Locke îi recunoscu pe câțiva dintre ei.

– Trei nopți, doamnelor și domnilor, trei nopți, rosti unul. Spuneți-le și prietenilor voștri. Sunteți ai lui Capa Raza acum. Nu-i cazul să intrați în panică; faceți doar cum ați făcut mereu.

Deci acum avem și niște răspunsuri, își zise Locke în gând. *Iartă-mă din nou, Nazca. Nu aș fi putut face nimic chiar dacă aș fi avut curajul să încerc.*

Se apucă de pântece, simțind iarăși dureri, și își târșâi picioarele, ținându-și capul plecat. Nici un străjer nu îl învrednici cu o a doua privire pe acest cerșetor bătrân, slăbănog, bărbos și murdar; mai erau o mie ca el în Camorr, o mie de ratați, făr' de nădejde ori gologani,

toți o apă și-un pământ, la fundul multelor niveluri de nefericire pe care lumea interlopă le oferea.

Și-acum să mă ascund. Și să urzesc un plan.

„Bucură-te cu ce ai furat în noaptea asta, nemernicule, își zise Locke în sinea lui, după ce trecu de ultimul străjer al lui Raza. Bucură-te cât poți – cu atât mai mult o să savurez sentimentul de pierdere din ochii tăi când o să-ți implânt pumnalul în inimă."

5

Însă gândurile de răzbunare te pot hrăni doar până la un punct. Durerile ascuțite din stomac începură din nou, cam pe la jumătatea drumului său încet și singuratic către Cartierul Funinginii.

Stomacul îl durea, îl ardea și îi ghiorăia. Noaptea părea să se întunece și mai tare în jurul său, iar zările înguste și îndulcite de ceață ale orașului se înclinau ciudat, de parcă ar fi fost beat. Locke se clătină și se apucă de piept, asudând și bălmăjind.

– A naibii Privire-pierdută! rosti un glas din întuneric. Probabil urmărește dragoni, curcubeie și comoara pierdută a Camorrului. Se auziră râsete, și Locke se împletici mai departe, nedorind să ajungă ținta răutăților. Nu mai simțise niciodată o asemenea osteneală. Era ca și cum toată vlaga lui se prefăcuse în scrum, licărind tot mai stins, răcindu-se și devenind cenușă cu fiecare secundă ce trecea.

Funinginea, niciodată primitor, era o aglomerare drăcească de forme și umbre pentru privirea tot mai încețoșată a lui Locke. Răsufla din greu și era leoarcă de sudoare. Se simțea ca și cum cineva îi îndesa tot mai mult bumbac uscat în spatele ochilor. Picioarele îi erau tot mai grele; le îmboldi înainte, câte-un pas târșâit după altul, către beznă și umbrele înalte și zimțate ale clădirilor năruite. Lucruri nevăzute se furișau prin noapte; privitori nevăzuți murmurară la trecerea lui.

– Ce... o, zeilor... trebuie... Jean, bălmăji el și se prăbuși lângă o bucată masivă de zidărie, căzută și împrăștiată prin umbrele prăfuite din spatele ei. Locul mirosea a var, a focuri de vatră și a urină. Nu mai avea forță să se mai ridice de pe jos. Jean, icni el încă o dată; apoi căzu lat, pierzându-și cunoștința chiar înainte să dea cu capul de pământ.

6

Luminile fură observate la cel de-al treilea ceas al dimineții, cam la vreo milă în larg, la miazăzi de Scursuri, unde un nucleu de întunecime mai intensă aluneca pe apă, plutind în derivă, încet și lipsit de grație. Pânzele albe și fantomatice ale corabiei fluturau în briză pe când își croia drum către Vechiul Port; străjerii plictisiți din turnul cu trei caturi plasat chiar în vârful Acului de Miazăzi fură primii care o zăriră.

– Marinari nepricepuți, rosti străjerul mai tânăr, cu o lupă în mână.

– Probabil verrari, bombăni celălalt, care tortura sistematic o bucată de fildeș cu un cuțitaș de cioplit. Voia să obțină o terasă sculptată, așa cum văzuse la Templul lui Iono, în care basoreliefuri minunate și reprezentări fantastice ale înecaților luați de Patronul Apelor ce Înșfacă păreau că prind viață. În schimb, ceea ce părea să realizeze semăna mai degrabă cu o bucată albă de rahat de câine, în mărime naturală. Mai bine încredințezi corabia unui bețivan orb și fără mâini decât unui verrar.

Nimic din ceea ce făcea vasul nu le mai atrase atenția până când apărură deodată luminile, iar strălucirea lor galbenă putu fi zărită pe suprafața întunecată și vălurită a apei.

– Lumini galbene, dom' sergent, zise străjerul mai tânăr. Lumini galbene.

– Cum?! Bărbatul mai în vârstă lăsă jos bucata de fildeș, înșfăcă ocheanul din mâinile tânărului și se holbă îndelung la corabia ce se apropia. Rahat, chiar sunt galbene!

– O corabie cu ciumați, murmură celălalt străjer. N-am mai văzut niciodată una.

– Fie este o corabie cu ciumați, fie vreun poponar din Jerem care nu știe culorile cuvenite pentru luminile de acostare. Închise ocheanul și se îndreptă spre un cilindru de bronz, cocoțat pe marginea zidului vestic al postului de strajă și îndreptat spre turnurile luminate domol de pe țărmul Cartierului Arsenalelor. Bate clopotul, băiete! Bate naibii clopotul!

Străjerul cel tânăr se întinse în partea cealaltă a parapetului micului turn și apucă o funie ce atârna acolo. Începu să tragă de ea, bătând clopotul masiv din bronz al postului, o repetare constantă a două trageri: *ding-ding, ding-ding, ding-ding.*

O lumină albastră și pâlpâitoare se aprinse într-unul dintre turnurile Arsenalului. Sergentul de strajă acționă mânerul cilindrului de bronz, manevrând obloanele care ascundeau lumina globului alchimic extrem de puternic din cilindru. Putea transmite mai multe mesaje simple către posturile din Arsenal; acestea urmau să le transmită mai departe, către alți ochi vigilenți. Cu puțin noroc, mesajul urma să ajungă la Palatul Răbdării sau chiar la Bătaia-Corbului în mai puțin de două minute.

Trecu ceva timp; corabia cu ciumați se vedea tot mai aproape și mai limpede.

– Haideți, neghiobilor, bombăni sergentul de strajă. Treziți-vă! Nu mai trage clopotul ăla afurisit, băiete! Cred că am fost auziți.

Prin orașul învăluit de ceață se auziră fluierele ascuțite ale Străjii de Carantină. Zgomotul acesta fu însoțit curând și de sunetul tobelor: Un apel de noapte al Jachetelor Galbene. Lumini albe și strălucitoare prinseră viață în turnurile Arsenalului, iar sergentul de strajă putu să vadă formele mărunte și negre ale oamenilor care alergau pe coastă.

– O, acum o s-avem ce vedea, bombăni el.

Apărură și alte lumini, în nord-est; mici turnuri erau împrăștiate prin Acul de Miazăzi și Scursuri, supraveghind Vechiul Port, locul unde Camorrul trimitea corăbiile cu ciumați, conform legii și datinei. Fiecare turnuleț avea înăuntru o catapultă ce putea lovi oriunde în apă cu încărcături de douăzeci de kilograme de pietre sau de ulei-de-foc. Locul unde acostau corăbiile cu ciumați se afla la o sută cincizeci de stânjeni la sud de Scursuri, drept înainte peste șaizeci de stânjeni marini, chiar în raza de bătaie a unei duzini de catapulte ce puteau scufunda sau incendia orice în doar câteva minute.

O galeră aluneca prin poarta Arsenalului, între turnurile puternic luminate – unul dintre vasele mici și iuți de patrulare numite „pescărușii", datorită formei de aripă a ramelor. Un pescăruș avea

douăzeci de rame pe o parte și era vâslit de optzeci de oameni plătiți; pe punte se aflau patruzeci de spadasini, patruzeci de arcași și două aruncătoare masive de săgeți numite *scorpia*. Nu transporta merinde și nu avea decât un singur catarg cu o pânză simplă și strânsă. Singura sa menire era să se apropie de orice navă ar fi amenințat Camorrul și să-i omoare pe toți oamenii de la bord, dacă nu îi erau ascultate avertismentele.

Bărci mai mici porniseră din capătul nordic al Acului de Miazăzi; piloți din port și echipaje de Jachete Galbene, cu felinare roșii și albe strălucind la prore.

De partea cealaltă a digului cel lung pescărușul prindea viteză; șirurile de rame grațioase se scufundau și despicau spuma albă din marea cea neagră. Dâra vălurită din spatele său se lărgea; sunetul tobei putea fi auzit răsunând peste apă, împreună cu porunci răstite.

– Aproape, aproape, bombăni sergentul de strajă. O să fie la limită. Bietul nenorocit nici nu navighează bine; s-ar putea să aibă nevoie de o piatră peste bord ca să încetinească.

Câteva siluete mici și întunecate puteau fi zărite mișcându-se pe fundalul palid al pânzelor corabiei cu ciumați; prea puține, pare-se, ca să le manevreze cum se cuvine. Însă, când vasul alunecă în Vechiul Port, începu să dea semne că încetinește. Pânzele superioare fură coborâte, chiar dacă încet și neîndemânatic. Pânzele rămase fură strânse pentru a risipi vântul care împingea corabia. Slăbiră, și cu scârțâitul unor scripeți de funii și urmând niște porunci mutești, începură și ele să coboare spre punte.

– O, dar are niște forme foarte elegante! se minună sergentul de strajă. Foarte elegante forme.

– Ăla nu-i galion, rosti și celălalt străjer.

– Pare a fi unul dintre acele punți-colorate construite în Emberlain; model-fregată, pare-mi-se că le zice.

Corabia cu ciumați nu era neagră doar din pricina întunericului; era lăcuită cu negru și împodobită de la proră la pupă cu filigran din scoruș. Nu se vedea nici o armă, nicăieri.

– Nordici țicniți. Până și corăbiile trebuie să le facă negre. Însă arată al naibii de bine; pun rămășag că-i și rapidă. Și-n ce mai rahat a nimerit acum; o să fie blocată în carantină săptămâni întregi. Bieții nenorociți o să fie bucuroși să scape cu viață măcar.

Pescărușul ocoli vârful Acului de Miazăzi, cu ramele mușcând adânc din apă. La lumina felinarelor galerei, cei doi străjeri putură să vadă că *scorpia* erau încărcate și pregătite; că arcașii stăteau pe platformele lor înălțate cu arcuri în mâini, jucându-se nervos cu ele.

Câteva minute mai târziu, pescărușul opri lângă corabia neagră, care plutise până la vreo patru sute de stânjeni de țărm. Un ofițer urcă pe rostrul lung al pescărușului și duse o portavoce la gură.

– Numele vasului?

– *Satisfaction,* Emberlain, se auzi un strigăt drept răspuns.

– Ultimul port prin care ați trecut?

– Jerem.

– Ce drăguț! bombăni sergentul de strajă. Bieții nenorociți pot avea cam orice.

– Ce încărcătură transportați? întrebă ofițerul de pe pescăruș.

– Numai merindele corabiei; trebuia să luăm încărcătura din Ashmere.

– Echipajul?

– Șaizeci și opt; douăzeci au murit deja.

– Deci ați aprins luminile de ciumă de nevoie?

– Da, pentru numele zeilor! Nu știm ce este. Oamenii ard cu febră. Căpitanul este mort, iar doftorul a murit și el ieri! Ajutați-ne, vă rugăm!

– Puteți acosta în zona de carantină, strigă ofițerul camorrean. Nu aveți voie să vă apropiați de țărmul nostru la mai puțin de o sută cincizeci de stânjeni sau veți fi scufundați. Toate bărcile coborâte de voi vor fi scufundate sau incendiate. Oricine încearcă să înoate la țărm va fi doborât – asta în caz că trece de rechini.

– Vă rugăm, trimiteți-ne un doftor! Trimiteți-ne alchimiști, pentru numele zeilor!

– Nu puteți azvârli cadavrele peste bord, continuă ofițerul. Trebuie să le țineți la bord. Orice pachete sau obiecte trimise cumva

către țărm de pe vasul vostru vor fi arse fără a fi examinate. Orice asemenea încercare va constitui un motiv suficient pentru a vă incendia sau a vă scufunda. Ați înțeles?

– Da, dar vă rugăm, nu puteți face nimic altceva?

– Puteți avea parte de preoți pe țărm, și puteți primi apă proaspătă și merinde de pomană trimise pe funii de la docuri – acele funii urmând să fie trimise prin bărci de pe țărm și tăiate după folosință, la nevoie.

– Și nimic altceva?

– Nu aveți voie să vă apropiați de țărmul nostru (altminteri, veți fi atacați), dar puteți face cale întoarsă și pleca după bunul plac. Fie ca Aza Guilla și Iono să vă ajute la ceasul vostru de restriște; mă voi ruga zeilor să se îndure de voi și vă doresc o mântuire iute în numele Ducelui Nicovante din Camorr.

Câteva minute mai târziu, corabia neagră și zveltă ajunse în zona de carantină cu pânzele strânse, cu luminile galbene sclipind deasupra apei negre din Vechiul Port, și acolo rămase, legănându-se încet în timp ce orașul dormea cufundat în cețuri argintii.

INTERLUDIU

Doamna Îndelungatei Tăceri

1

Jean Tannen intră în serviciul Zeiței Morții cam la jumătate de an după ce Locke se întoarse din sejurul lui în ordinul preoțesc al Narăi, cu obișnuitele instrucțiuni de a afla tot ce putea și de a se întoarce apoi acasă după vreo cinci-șase luni. Folosi numele fals Tavrin Callas, și făcu o călătorie de peste o săptămână la miazăzi de Camorr ca să ajungă la marele templu al lui Aza Guilla, cunoscut drept Casa Revelațiilor.

Spre deosebire de celelalte unsprezece (sau douăsprezece) ordine ale clerului therin, slujitorii lui Aza Guilla își începeau inițierea în același loc. Coastele înalte de la miazăzi de Talisham se terminau în stânci imense și abrupte de aproape o sută cincizeci de metri lângă valurile Mării de Fier care se spărgeau de ele. Casa Revelațiilor era cioplită dintr-o astfel de stâncă, cu vedere spre mare, la o scară ce amintind de lucrările Eldrenilor, dar realizată – treptat și cu migală, într-un proces continuu – numai și numai cu ajutorul meșteșugurilor omenești.

Închipuiți-vă niște galerii adânci, dreptunghiulare, săpate drept în interiorul stâncii și legate între ele numai prin mijloace exterioare. Pentru a ajunge undeva în Casa Revelațiilor, trebuia să te aventurezi afară, pe pasarele, scări și trepte cioplite în piatră, indiferent de vreme sau de ceasul din zi. Balustradele de siguranță erau ceva de neînchipuit în Casa Revelațiilor; inițiați și dascăli laolaltă zoreau

de colo-colo, pe lumină sau pe întuneric, pe ploaie sau pe vreme senină, fără altă barieră între ei și un picaj în mare decât propria încredere și propriul noroc.

Douăsprezece coloane înalte erau tăiate la vest de Casa Revelațiilor, având în vârf clopote din bronz; aceste tuburi de piatră cu o parte descoperită, înfipte vreo doi metri în pământ și înalte de aproape douăzeci și cinci de metri, aveau reazeme pentru mâini și picioare cioplite în pereții din spate. În zori și în amurg, inițiații trebuiau să se cațăre pe ele și să se asigure că fiecare clopot bătea de douăsprezece ori, câte o dată pentru fiecare dintre zeii panteonului. Zgomotul clopotelor era oarecum neregulat; când i se părea că poate trece neobservat, Jean bătea clopotul său de treisprezece ori.

Înainte de sfârșitul primei luni pe care Jean o petrecu în templu, trei inițiați își aflară sfârșitul în golul de dedesubt în încercarea lor de a îndeplini ritualul. Acest număr i se păru surprinzător de mic, având în vedere câte dintre îndatoririle cucernice ale noilor slujitori ai lui Aza Guilla (fără a mai pune la socoteală și arhitectura casei lor) erau gândite în așa fel încât să încurajeze o întâlnire prematură cu Zeița Morții.

– Aici suntem preocupați de moarte sub cele două aspecte ale sale: Moartea-ca-Trecere și Moartea Veșnică, le spuse unul dintre lectorii lor, o preoteasă în vârstă cu trei gulere împletite din argint la roba sa neagră. Moartea Veșnică este regatul Preabunei Doamne; este un mister care nu ne este dat să-l înțelegem sau să-l cuprindem cu mintea din această parte a vălului Doamnei. Astfel încât Moartea-ca-Trecere rămâne singurul mijloc prin care putem ajunge la o mai mare înțelegere a maiestății sale întunecate.

– Șederea voastră aici, în Casa Revelațiilor, vă va aduce aproape de Moartea-ca-Trecere cu nenumărate prilejuri, și mai mult ca sigur unii dintre voi vor păși dincolo înainte să vi se desăvârșească inițierea. Aceasta se poate întâmpla în mai multe feluri: din neatenția sau delăsarea voastră, din vicisitudinile sorții sau din voia de nepătruns a Preabunei Doamne înseși. Ca inițiați ai Doamnei, veți fi expuși Morții-ca-Trecere și urmărilor ei cât veți mai trăi. Trebuie să vă obișnuiți cu ea. Este natural ca trupul viu să se ferească din calea

morții și a gândurilor legate de moarte. Disciplina voastră trebuie să înfrângă ceea ce este natural.

2

Întocmai ca și în celelalte temple therine, inițiații Primei Taine Interioare trebuiau să își îmbunătățească scrisul, calculatul și retorica până la punctul în care puteau accede la nivele mai înalte de studiu fără să distragă atenția inițiaților mai avansați. Jean, având avantajul vârstei și al pregătirii sale anterioare, fu inițiat în cea de-a Doua Taină Interioară la doar o lună și jumătate de la sosirea sa acolo.

– De-acum încolo vă veți ascunde chipurile, le zise preotul care oficia ceremonia. Nu veți mai avea trăsături de băiat sau de fată, de bărbat sau de femeie. Ordinul preoțesc al Preabunei Doamne are un singur chip, iar acel chip este de nepătruns. Nu trebuie să fim percepuți ca indivizi, ca simpli bărbați sau simple femei. Funcția pe care o dețin slujitorii Zeiței Morții trebuie să provoace neliniște, astfel încât cei cărora le predicăm să-și formuleze gândurile către ea așa cum se cuvine.

Înfățișarea Mâhnită era masca argintie a ordinului lui Aza Guilla; cea a inițiaților aducea în mod grosolan cu un chip de om, cu o scobitură aproximativă pentru nas și găuri pentru ochi și gură. Preoții aveau o emisferă ușor ovală dintr-o plasă elegantă de mătase. Jean își puse Înfățișarea Mâhnită, nerăbdător să treacă la treabă și să bage la cap alte secrete ale ordinului, numai ca să afle că sarcinile sale nu se schimbaseră foarte mult față de vremea în care fusese inițiat al Primei Taine Interioare. Ducea în continuare mesaje, însemna pe hrisoave, mătura podele, făcea curat în bucătării, gonea în sus și în jos pe scările precare de piatră de sub Clopotele celor Doisprezece, cu marea neprietenoasă izbindu-se dedesubt și cu vântul trăgându-i roba în toate părțile.

Doar că acum avea onoarea de a face toate aceste lucruri purtând masca de argint, cu vederea periferică parțial blocată. Încă doi inițiați în cea de-a Doua Taină Interioară se prăbușiră spre o întâlnire personală cu Moartea-ca-Trecere la scurt timp după ce Jean urcase în rang.

Cam la o lună după aceea, Jean fu otrăvit pentru prima oară.

3

– Tot mai aproape, rosti preoteasa, al cărei glas părea înăbușit și îndepărtat. Tot mai aproape de Moartea-ca-Trecere, până la marginea misterului – simțiți cum vi se răcesc mădularele. Simțiți cum vă încetinesc gândurile. Simțiți cum bătăile inimii sunt tot mai leneșe. Umorile calde sunt zăgăzuite; flacăra vieții se stinge.

Le dăduse un soi de vin verde, o otravă pe care Jean nu putuse să o identifice; toți cei doisprezece inițiați în cea de-a Doua Taină Interioară din clasa lui de dimineață zăceau la pământ și zvâcneau slab, măștile lor argintii îndreptate în sus, deoarece nu își mai puteau mișca grumazul.

Instructoarea lor nu izbutise să le explice prea bine ce avea să facă vinul înainte să le poruncească să-l bea. Jean bănuia că dorința inițiaților din jurul său de a dansa voios pe marginea Morții-ca-Trecere rămânea încă mai mult teoretică decât practică.

Păi sigur, uite cine le știe pe toate, își zise în sinea lui în timp ce se minuna cât de mult îl furnicau picioarele și cât de departe și le simțea. *Paznicule Strâmb... ordinul ăsta preoțesc este țicnit. Dă-mi tărie să supraviețuiesc și o să mă întorc la Ticăloșii Gentilomi... acolo unde viața chiar are sens.*

Da, acolo unde trăia într-o pivniță secretă din Sticlă-străveche, sub un templu putrezit, pretinzând că este preotul lui Perelandro în vreme ce lua lecții de luptă de la maestrul de arme personal al Ducelui. *Poate că-s un pic îmbătat cu drogul ăsta care își face de cap cu mine,* chicoti Jean.

Sunetul păru să răsune și să reverbereze în sala de studiu cu tavan jos; preoteasa se întoarse încet. Înfățișarea Mâhnită îi ascundea adevărata expresie, dar în mintea sa încețoșată de drog Jean era sigur că îi putea simți privirea arzătoare.

– Vrei să ne împărtășești ceva, Tavrin?

Nu se putu abține; chicoti din nou. Otrava păru să facă haz pe seama inhibiției sale mutești pe care o simulase de când ajunsese în templu.

– Mi-am văzut părinții murind în flăcări, zise el. Mi-am văzut pisicile murind în flăcări. Știi ce sunet scoate o pisică atunci când

arde? Încă un chicot blestemat; aproape că se înecă cu propriul scuipat, spre surprinderea sa. Am privit și n-am putut face nimic. Știi unde să înjunghii un om ca să-i provoci moartea acum sau peste un minut, sau peste un ceas? Eu știu. S-ar fi tăvălit pe jos de râs, dacă și-ar fi putut mișca mădularele; neputând face asta, se cutremură și își chirci degetele. Moarte lentă? Două sau trei zile de durere? Pot rezolva și asta. Ha! Moartea-ca-Trecere? Suntem vechi prieteni!

Masca preotesei îl fixă; îl privi vreme de câteva momente lungite de drog în timp ce Jean gândea: *Of, la naiba cu chestia asta, chiar că am făcut-o lată acum.*

– Tavrin, rosti preoteasa, după ce trec efectele vinului de smarald, rămâi aici. Vei vorbi cu Înaltul Proctor.

Jean rămase într-o stare de năuceală amestecată cu spaimă tot restul dimineții. Chicotele continuau să vină, întrepătrunse cu accese de scârbă de sine. *Și uite-așa s-a dus un anotimp întreg de trudă. Ce mai actor m-am dovedit a fi!*

În acea noapte, spre surprinderea sa, i se confirmă că trecuse în cea de-a Treia Taină Interioară a lui Aza Guilla.

– Știam eu că ne putem aștepta la lucruri excepționale din partea ta, Callas, îi zise Înaltul Proctor, un bătrân cocârjat al cărui glas șuiera din spatele Înfățișării sale Mâhnite. Mai întâi extraordinara sârguință de care ai dat dovadă în studiile de zi cu zi și rapiditatea cu care ai ajuns să stăpânești ritualurile externe. Acum o viziune... o viziune în timpul primei tale Suferințe. Ești însemnat, însemnat! Un orfan care a fost martor la moartea părinților săi... Ai fost sortit s-o slujești pe Preabuna Doamnă.

– Care, ăă, sunt îndatoririle suplimentare ale unui inițiat în cea de-a Treia Taină Interioară?

– Suferința, desigur! zise Înaltul Proctor. O lună de Suferință; o lună de explorare a Morții-ca-Trecere. Vei mai bea o dată din vinul de smarald și apoi vei experimenta alte căi de a te apropia de momentul abrupt al îmbrățișării Doamnei. Vei spânzura de-o frânghie de mătase până vei fi aproape mort; vei fi secat de sânge. Vei înghiți șerpi și vei înota în oceanul nopții, acolo unde sălășluiesc mulți

slujitori de-ai Doamnei. Te invidiez, frățioare! Te invidiez, nou-născutule întru misterele noastre!

Jean fugi din Casa Revelațiilor chiar în acea noapte.

Își împachetă desaga sărăcăcioasă cu lucrușoare și dădu iama în bucătării după de-ale gurii. Înainte să intre în Casa Revelațiilor, îngropase o punguță cu bani sub o anumită bornă aflată cam la o milă de stânci, aproape de satul Alinarea Tristeții, care se îngrijea de nevoile lumești ale templului de pe stânci. Acei bani aveau să îi ajungă pentru drumul de întoarcere în Camorr.

Mâzgăli un bilet și îl lăsă pe pat, în noua sa chilie pe care o primise pentru rangul său avansat:

VĂ SUNT RECUNOSCĂTOR PENTRU PRILEJUL OFERIT,
DAR NU AM MAI PUTUT AȘTEPTA.
AM ALES SĂ CAUT STAREA DE MOARTE VEȘNICĂ;
NU MĂ POT MULȚUMI CU NEÎNSEMNATELE MISTERE
ALE MORȚII-CA-TRECERE.
DOAMNA MĂ CHEAMĂ LA EA.

TAVRIN CALLAS

Se cățără pe treptele de piatră pentru ultima oară, pe când valurile se spărgeau în întunericul de dedesubt; lucirea roșiatică a felinarelor alchimice de furtună îl îndrumă până în vârful Casei Revelațiilor, și de acolo până pe culmea stâncilor, unde se făcu nevăzut în noapte.

4

– La naiba, spuse Galdo, când Jean își isprăvi povestea. Mă bucur că am fost trimis în Ordinul lui Sendovani.

În noaptea în care se întoarse Jean, după ce Părintele Lanțuri îl iscodi în amănunțime în privința experiențelor sale din Casa Revelațiilor, îi lăsă pe cei patru băieți să urce pe acoperiș cu halbe de lut pline cu bere camorreană caldă. Stăteau sub stele și sub norii argintii, sorbind din bere cu o nepăsare mult exagerată. Savurau

iluzia că ar fi bărbați, adunați laolaltă după bunul plac, cu ceasurile nopții la dispoziție, ca să le petreacă așa cum poftesc.

– Fără glumă acum, zise și Calo. În Ordinul lui Gandolo primeam foietaje și bere o dată la două săptămâni, și de fiecare Zi a Trândăviei câte un gologan pe care să-l cheltuim cum doream. Știți, în cinstea Patronului Banului și al Negoțului.

– Mie îmi place deosebit de mult ordinul preoțesc al Binefăcătorului, interveni Locke, de vreme ce avem ca îndatoriri principale să stăm degeaba și să pretindem că Binefăcătorul nu există. Asta atunci când nu furăm una, alta.

– Bine zis, încuviință Galdo. Preoția asta a morților este pentru neghiobi.

– Și totuși, întrebă Calo, nu te-ai gândit dacă nu cumva au dreptate? Sorbi din bere înainte să continue: Dacă nu cumva chiar ești sortit să o slujești pe Preabuna Doamnă?

– Am avut mult timp să mă gândesc la asta pe drumul de întoarcere în Camorr, spuse Jean. Și cred că au dreptate. Poate nu așa cum cred ei, totuși.

– Ce vrei să zici?

Cei doi Sanza vorbiră deodată, cum se întâmpla deseori atunci când erau cuprinși amândoi de curiozitate pură.

Drept răspuns, Jean întinse mâna la spate și scoase de sub tunică o singură secure, un dar de la Don Maranzalla. Era simplă și neîmpodobită, însă bine întreținută și excelent cumpănită pentru cineva care nu ajunsese încă la maturitate. Jean o așeză pe pietrele acoperișului templului și surâse.

– O, spuseră Calo și Galdo.

CARTEA a IV-a

IMPROVIZARE DISPERATĂ

„Arunc de parcă am luat foc.“

Mitch Williams

CAPITOLUL DOISPREZECE

Preotul cel gras din Tal Verrar

1

Când se trezi, Locke zăcea pe spate și privea o frescă ștearsă și murdară pictată pe tencuiala unui tavan. Fresca înfățișa oameni lipsiți de griji în robele epocii Tronului Therin. Adunați în jurul unui butoi de vin, cu pocale în mâini și cu zâmbete pe chipuri. Locke gemu și își închise ochii la loc.

– Și iată-l, rosti un glas necunoscut, așa cum am zis. Compresa a dat roade, în cazul lui; o doftoriceală neobișnuit de bună pentru slăbirea canalelor trupului.

– Cine naiba mai ești și tu? Locke descoperi că era într-o dispoziție profund nediplomatică. Și unde mă aflu?

– Ești în siguranță, dar nu aș putea spune că îți merge prea bine. Jean Tannen puse o mână pe umărul stâng al lui Locke și îi surâse. De obicei foarte îngrijit, acum era nebărbierit de câteva zile, iar chipul îi era brăzdat de praf. Iar niște foști pacienți de-ai renumitului Jupân Ibelius ar putea să mă contrazică în privința siguranței.

Jean îi făcu lui Locke niște semne iuți cu mâna: *Suntem în siguranță; vorbește liber.*

– Of, Jean, înțepăturile tale sunt un mod tare frumos de a mă răsplăti pentru truda ultimelor zile. Glasul necunoscut părea să vină de la un bărbat plin ridat, cu o înfățișare ca de pasăre și cu pielea asemenea unei fețe de masă maronii și ponosite. Ochii săi întunecați

și agitați îl priveau din spatele unor ochelari groși, cei mai groși pe care îi văzuse Locke vreodată. Purta o tunică ponosită din bumbac, stropită cu ceea ce ar fi putut fi sosuri uscate sau sânge uscat, sub o jiletcă galbenă ca mușțarul într-un stil care nu mai era la modă de douăzeci de ani. Zulufii de păr creț păreau să-i iasă direct din ceafă, acolo unde erau prinși într-o coadă. Ți-am adus prietenul înapoi pe tărâmul simțurilor.

– Of, pentru numele lui Perelandro, Ibelius, nu-i ca și cum ar fi avut o săgeată înfiptă în creier. Avea nevoie de puțină odihnă, atât.

– Umorile sale calde erau la un nivel nespus de scăzut; canalele trupului său erau complet secătuite de vlagă. Era palid, leșinat, învinețit, deshidratat și înfometat.

– Ibelius? Locke încercă să se ridice în capul oaselor și izbuti într-o oarecare măsură, iar Jean îl prinse de umeri și îl ajută până la capăt. Camera se învârti cu el. Ibelius, vraciul din cartierul Apa-roșie?

Vracii erau corespondenții medicali ai alchimiștilor negri; fără referințe sau un loc în breslele formale ale doftorilor, ei tratau rănile și bolile Oamenilor-de-încredere din Camorr. Un doftor veritabil ar putea să nu vadă cu ochi buni tratarea unui pacient pentru o rană provocată de o secure la două jumătate dimineața și ar chema straja orașului. Un vraci nu punea întrebări, atâta vreme cât era plătit în avans.

Desigur, problema cu vracii era riscul pe care trebuiau să și-l asume pacienții când venea vorba de abilitățile și de referințele lor. Unii dintre ei chiar erau foști tămăduitori cu pregătire, ajunși la restriște sau alungați din meseria lor pentru delicte precum profanarea de morminte. Alții erau simpli improvizatori, aplicând cunoștințe practice căpătate de-a lungul anilor în care s-au ocupat de rezultatele încăierărilor din cârciumi sau ale jafurilor. Câțiva erau complet țicniți, criminali sau – de-a dreptul fermecător – ambele.

– Colegii mei sunt vraci, pufni Ibelius. Eu sunt doftor, educat la Colegiu. Propria ta întremare stă mărturie.

Locke își aruncă privirea prin cameră. Stătea întins (purtând numai un material peste șale) pe un pat, într-un colț a ceea ce era probabil o vilă părăsită din Funingine. O perdea de pânză atârna

deasupra singurei uși a camerei; două felinare alchimice alb-portocalii luminau tot locul. Locke își simțea gâtul uscat, trupul încă îl durea și în nări avea un iz destul de neplăcut, care nu era în totalitate cauzat de duhoarea naturală a unui om nespălat. Un reziduu ciudat și translucid se exfolia de pe pântecele și sternul său. Îl împunse cu degetele.

– Ce mai e și rahatul ăsta de pe pieptul meu? întrebă Locke.

– Compresa, domnule. Compresa lui Varagnelli, ca să fiu mai precis, deși mă îndoiesc că sunteți familiar cu subiectul. Am folosit-o pentru a concentra energia tot mai scăzută din canalele corporale; ca să restrâng mișcarea umorilor dumneavoastră calde în zona în care ar face cel mai mult bine – cu alte cuvinte, pe abdomen. Nu voiam să vi se risipească energia.

– Și ce era în ea?

– Compresa este un conglomerat patentat, însă esența funcției sale este oferită de amestecul de ajutorul-grădinarului și de terebentină.

– Ajutorul-grădinarului?

– Râme, explică Jean. Vrea să spună râme îngropate în terebentină.

– Și l-ai lăsat să întindă așa ceva pe trupul meu?

Locke gemu și se prăbuși la loc în pat.

– Numai pe abdomen, domnule – pe abdomenul dumneavoastră greu încercat.

– El este doftorul, zise Jean, eu mă pricep doar să frâng oameni; nu știu să-i fac bine la loc.

– Că tot veni vorba... ce am pățit?

– Slăbire – o slăbire completă, așa cum n-am mai văzut în viața mea. În timp ce vorbea, Ibelius îl apucă pe Locke de încheietură și îi luă pulsul. Jean mi-a spus că ați luat un vomitiv în seara Zilei Ducelui.

– Și încă cum!

– Și că nu ați mai mâncat sau băut nimic după aceea. Că ați fost prins, bătut crunt și aproape ucis prin scufundare într-un butoi cu urină de cal – extraordinar de dezgustător, domnule, vă compătimesc! Și că ați fost rănit adânc în brațul stâng; o rană care se închide chiar în timp ce vorbim, dar nu datorită chinurilor prin care ați

trecut. Și că ați rămas activ toată seara, în ciuda rănilor și a epuizării. Și că v-ați urmat cursul până la capăt în cea mai mare grabă, fără o clipă de odihnă, măcar.

– Sună oarecum familiar, da.

– Pur și simplu ați cedat, domnule. În termeni nespecialiști, trupul dumneavoastră nu v-a mai îngăduit să îl împingeți dincolo de limite.

Ibelius chicoti.

– De câtă vreme sunt aici?

– De două zile și două nopți, zise Jean.

– Cum?! Fir-aș al naibii! Și-am fost inconștient tot timpul ăsta?

– Cam da, încuviință Jean. Te-am văzut căzând; eram la mai puțin de treizeci de stânjeni distanță, ghemuit într-o ascunzătoare. Mi-a luat câteva minute să îmi dau seama de ce cerșetorul ăla bătrân și bărbos mi se părea cunoscut.

– V-am mai și sedat, ce-i drept, interveni Ibelius. Pentru binele dumneavoastră.

– La naiba!

– Evident judecata mea a fost corectă, căci altfel nu v-ați fi odihnit deloc. Și a înlesnit folosirea unor comprese destul de neplăcute pentru a vă reduce umflăturile și vânătăile de pe chip. Dacă ați fi fost treaz, cu siguranță v-ați fi plâns de miros.

– Ihhh, spuse Locke. Zi-mi măcar că ai ceva de băut la îndemână.

Jean îi dădu un burduf cu vin roșu; era cald, amar și îndoit cu apă până la punctul la care ajunsese mai mult roz decât roșu, însă Locke dădu pe gât jumătate din el într-o serie de gâlgâituri nedemne.

– Cu grijă, domnule Lamora, cu grijă, interveni Ibelius. Mă tem că nu vă cunoașteți prea bine propriile limite naturale. Fă-l să mănânce supa, Jean! Trebuie să-și recapete vigoarea animală, sau umorile sale vor scădea din nou. Este mult prea slab pentru binele său; mai are puțin și dă în anemie.

Locke devoră supa oferită (rechin fiert într-o tocană de lapte și cartofi; fără gust, înghețată, departe de a fi proaspătă și, în mod categoric, cea mai minunată chestie pe care își aducea aminte s-o fi mâncat vreodată) și apoi se întinse.

– Două zile, pe toți zeii! Bănuiesc că nu am avut norocul ca, între timp, Capa Raza să fi căzut pe scări și să-și fi frânt gâtul, nu?

– Da' de unde, zise Jean. Este încă printre noi. El și Magul lui Juruit. Au fost foarte ocupați ăștia doi. S-ar putea să te intereseze să afli că Ticăloșii Gentilomi sunt oficial proscriși, iar eu sunt considerat singurul supraviețuitor al găștii, cu un preț de cinci sute de coroane pe capul meu pentru cine mă predă. De preferat după ce nu mai respir.

– Hmmm, spuse Locke. Pot cuteza să vă întreb, Jupâne Ibelius, ce vă face să stați aici și să mă ungeți cu râme pentru binele meu, când oricare din noi doi este cheia către favoarea financiară a lui Capa Raza?

– Îți pot explica eu asta, interveni Jean. Se pare că mai era un Ibelius, care lucra pentru Barsavi ca străjer la Mormântul Plutitor. Unul dintre oamenii *credincioși* lui Barsavi, ar trebui să adaug.

– A, rosti Locke. Condoleanțele mele, Jupâne Ibelius. Fratele dumitale?

– Fratele meu mai mic. Bietul idiot; i-am tot zis să-și găsească o altă meserie. Se pare că împărtășim o mâhnire comună, mulțumită lui Capa Raza.

– Da, încuviință Locke. Da, Jupâne Ibelius. O să-l îngrop pe nenorocitul ăla în glod mai adânc decât oricare om omorât vreodată, de la facerea lumii încoace.

– Ahhh, zise Ibelius. Așa mi-a spus și Jean. De aceea nici nu vă cer bani pentru serviciile mele. Nu că vă dau prea multe șanse, dar oricare dușman de-al lui Capa Raza este mai mult decât bine-venit în grija mea și poate fi sigur de discreția mea.

– E cât se poate de cumsecade din partea dumneavoastră, zise Locke. În cazul ăsta, dacă tot trebuie să fiu uns cu râme și cu terebentină pe piept, mă bucur că vă ocupați dumneavoastră de... ăă, treaba asta.

– Sluga dumneavoastră, domnule, spuse Ibelius.

– Ei bine, Jean, continuă Locke, se pare că avem o ascunzătoare, un doftor și pe noi doi. De ce alte bunuri mai dispunem?

– Păi, mai avem zece coroane, cincisprezece soloni și cinci gologani, zise Jean. Patul ăla pe care ești întins tu. Ai mâncat vinul și ai

băut supa. Mai avem și Surorile Năbădăioase, bineînțeles. Câteva mantii, niște cizme, hainele tale. Și toată tencuiala putrezită și zidăria dărâmată pe care și-ar putea-o dori careva.

– Doar atât?

– Ar mai fi ceva. Jean ridică masca brodată de argint a unui preot de-al lui Aza Guilla. Ajutorul și alinarea Doamnei Îndelungatei Tăceri.

– Cum naiba ai izbutit una ca asta?

– Îndată după ce te-am lăsat la marginea Cazanului, spuse Jean, m-am hotărât să mă întorc în Cartierul Templelor și să mă fac folositor.

2

Focul din Casa lui Perelandro nu se stinsese încă atunci când Jean Tannen se prăbuși, pe jumătate dezbrăcat, la intrarea de serviciu a Casei lui Aza Guilla, la vreo două piețe distanță de templul care le slujise drept casă Ticăloșilor Gentilomi.

Sticla-străveche și piatra nu puteau să ardă, firește, dar lucrurile dinăuntrul Casei lui Perelandro erau cu totul altceva. Cu toată Sticla-străveche care reflecta și concentra arșița flăcărilor, tot ce se afla în vizuină urma să fie carbonizat până ajungea scrum, iar dogoarea tot mai mare avea să rezolve și lucrurile din templul propriu-zis. O brigadă de Jachete Galbene cu găleți se învârtea în jurul templului de sus, neavând altceva de făcut decât să aștepte ca dogoarea și oribilul fum încărcat de moarte să înceteze să se mai reverse pe sub uși.

Jean izbi cu pumnul în ușa de lemn zăvorâtă din spatele templului Zeiței Morții și se rugă la Paznicul Strâmb să îl ajute să-și păstreze accentul verrar, pe care îl exersase rareori în decursul ultimelor luni. Îngenunche, ca să pară și mai demn de milă.

După câteva minute, se auzi un păcănit și ușa se deschise câțiva milimetri. Un inițiat într-o robă neagră, neîmpodobită și cu masca simplă de argint, care-i era atât de familiară lui Jean, se uită la el.

– Numele meu este Tavrin Callas, rosti Jean. Am nevoie de ajutorul tău.

– Ești pe moarte? întrebă inițiatul. Nu putem face prea multe pentru cei sănătoși tun. Dacă ai nevoie de mâncare și de ajutor, ți-aș

recomanda Casa lui Perelandro, deși se pare că sunt... ceva probleme acolo, în seara asta.

– Nu sunt pe moarte, dar am nevoie de mâncare și de ajutor. Sunt un slujitor devotat al Preabunei Doamne, un inițiat al celei de-a Cincea Taine Interioare.

Jean își calculase cu grijă această minciună; cel de-al patrulea rang în ordinul lui Aza Guilla era rezervat preoților. Cel de-al cincilea ar fi fost un nivel realist pentru cineva însărcinat să transmită mesaje importante dintr-un oraș în altul. Orice rang mai înalt l-ar fi obligat să aibă de-a face cu preoți și preotese de rang superior, care ar fi trebuit să audă de el.

– Am fost trimis din Tal Verrar în Jeresh cu treburi de-ale ordinului nostru, însă corabia în care eram a fost capturată de bandiți jeremiți. Mi-au luat robele, pecețile funcției, actele și Înfățișarea Mâhnită.

– Cum?! Inițiatul, o fată, se aplecă și îl ajută pe Jean să se ridice. Avea cam un sfert din greutatea lui, astfel încât efortul în sine era puțin comic. Au cutezat să se lege de un trimis al Doamnei?

– Jeremiții nu cred în cei Doisprezece, surioară, zise Jean, care se lăsă ridicat în genunchi. Ei se desfată chinuindu-i pe cei pioși. Am fost înlănțuit de o vâslă zile întregi. Noaptea trecută, galera care m-a capturat a ancorat în Golful Camorr; am fost însărcinat cu golirea oalelor de noapte peste bord, în timp ce ofițerii au coborât pe țărm să se desfrâneze. Am văzut în apă aripioarele Fraților noștri Întunecați; m-am rugat Doamnei și am profitat de prilej.

Unul dintre lucrurile pe care frații și surorile lui Aza Guilla îl împărtășeau rareori străinilor (îndeosebi în Camorr) era credința lor că rechinii îi erau dragi Zeiței Morții și că venirile, plecările și atacurile lor brutale și bruște reprezentau însăși esența firii Preabunei Doamne. Rechinii erau semne puternice pentru ordinul preoțesc cu măști argintii. Înaltul Proctor din Casa Revelațiilor nu glumise când îi sugerase lui Jean să înoate în ocean după lăsarea întunericului. Se zicea că numai necredincioșii erau atacați în apele de sub Casa Revelațiilor.

– Frații Întunecați, spuse inițiata cu tot mai mare nerăbdare. Și te-au ajutat să scapi?

– Nu trebuie să te gândești la asta ca la un ajutor, zise Jean, deoarece Doamna nu ajută, ci îngăduie. La fel și Frații noștri Întunecați. Am sărit în apă și le-am simțit prezența în preajma mea; i-am simțit cum înoată pe sub picioarele mele și le-am văzut aripioarele cum taie suprafața apei. Piraților mi-au strigat că am luat-o razna; când i-au văzut pe Frați, s-au gândit că o să fiu devorat în curând și au pufnit în râs. Am râs și eu – când m-am târât pe țărm, nevătămat.

– Slăvește-o pe Doamnă, frate.

– Așa fac, am făcut și voi face în continuare, zise Jean. Ea m-a izbăvit de dușmani; ea mi-a dat o a doua șansă de a-mi duce misia la bun sfârșit. Du-mă la intendentul templului tău, rogu-te! Lasă-mă să mă întâlnesc cu Părintele tău Teolog. Am nevoie doar de o Înfățișare, de robe și de o chilie pentru câteva nopți, în timp ce îmi pun ordine în treburi.

3

– Nu ăsta era numele sub care ți-ai făcut ucenicia acum nu știu câți ani? interveni Locke.

– Ba da.

– Păi, și nu vor trimite mesaje? Nu vor pune întrebări și nu vor afla că Tavrin Callas a fost împins de o curiozitate divină să se azvârle de pe-o stâncă?

– Sigur că așa vor face, spuse Jean. Dar o să le ia câteva săptămâni ca să trimită un mesaj și să primească un răspuns... iar eu nu plănuiesc să păstrez deghizarea asta atâta amar de vreme. În plus, o să se distreze și ei un pic. Când vor descoperi într-un sfârșit că Tavrin Callas ar trebui să fie mort, vor putea proclama tot soiul de viziuni și de miracole. O apariție de dincolo de tărâmurile umbrelor, cum s-ar zice.

– O apariție direct din fundul unui mincinos fără de seamăn, pufni Locke. Bine lucrat, Jean!

– Cred că știu doar cum să vorbesc cu preoți morți. Toți suntem hărăziți cu câte ceva deosebit.

– Nu vă supărați, îi întrerupse Ibelius, dar este oare înțelept? Vreau să spun... să vă grozăviți cu robele preoților Zeiței Morții înseși? Să o duceți de nas pe... pe Preabuna Doamnă?

Ibelius își duse ambele mâini la ochi, apoi la buze, pentru ca apoi să și le încrucișeze deasupra inimii.

– Dacă Preabuna Doamnă s-ar fi simțit jignită, ar fi avut o grămadă de ocazii să mă facă zob pentru neobrăzarea mea, îi explică Jean.

– În plus, Jean și cu mine slujim în ordinul Binefăcătorului, Părintele Pretextelor Necesare, interveni și Locke. Crezi în Paznicul Strâmb, Jupâne Ibelius?

– Experiența m-a învățat că nu strică niciodată să-ți pese. Nu aprind eu lumânări și nici nu dau de pomană, dar... nici nu-l vorbesc de rău pe Binefăcător.

– Ei bine, zise Locke, mentorul nostru ne-a spus cândva că inițiații Binefăcătorului au o imunitate surprinzătoare la orice consecințe, când trebuie să se dea drept membri ai altor ordine preoțești.

– Aș zice că se simt și surprinzător de bine-veniți, adăugă Jean. Iar în împrejurările actuale, sunt puține alte deghizări potrivite pentru un om de talia mea.

– A, înțeleg unde bați, Jean.

– Se pare că Zeița Morții a fost foarte ocupată în ultimul timp cu mulți alți oameni în afară de noi, spuse Locke. M-am trezit de tot, Jean, și mi-e foarte bine, Jupâne Ibelius. Nu-i nevoie să vă ridicați – sunt cât se poate de sigur că pulsul meu este exact unde l-am lăsat, și anume la încheietura mâinii. Ce altceva îmi poți spune, Jean?

– Situația este încordată și sângeroasă, însă cred că Raza s-a descurcat. Umblă vorba că toată gașca noastră a pierit, în afară de mine, cu prețul ăla drăguț pe capul meu. Cică am fi refuzat să îi jurăm credință lui Raza și am fi încercat să ne luptăm în numele lui Barsavi, fiind răpuși pe drept pe când făceam asta. Toți ceilalți *garrista* i s-au supus; Raza nu a așteptat trei zile până să lovească. Cei mai recalcitranți s-au trezit cu beregatele tăiate în noaptea asta; vreo cinci sau șase dintre ei. S-a întâmplat acum câteva ceasuri.

– Pe toți zeii! De unde ai aflat toate astea?

– Unele lucruri le-am aflat de la Ibelius, care se poate mișca destul de liber, câtă vreme își ține capul plecat. Altele – făcând-o pe preotul. S-a întâmplat să fiu prin Resturi-de-lemn când o grămadă de oameni au avut nevoie, dintr-odată, de rugăciuni de moarte.

– Deci Oamenii Potriviți sunt la cheremul lui Raza.

– Eu așa zic. Se obișnuiesc cu noua situație. Toată lumea e gata să scoată cuțitele la cea mai mică pișcătură de țânțar sau cădere de ac, dar i-a cam dat pe brazdă. Își conduce operațiunile tot din Mormântul Plutitor, întocmai ca Barsavi. Își ține majoritatea promisiunilor. E greu să te pui cu stabilitatea.

– Și cum rămâne cu... cealaltă problemă a noastră? Locke făcu semnul de mână convenit pentru Ghimpele din Camorr. Ai auzit ceva despre asta? Vreo, ăă, crăpătură în fațadă?

– Nu, șopti Jean. Se pare că Raza s-a mulțumit să ne omoare ca pungași mărunți și să lase lucrurile așa.

Locke suspină ușurat.

– Însă se mai petrece ceva ciudat, continuă Jean. Raza a adunat azi-noapte vreo șase bărbați și femei, din toate găștile și din districte diferite. I-a expus în public ca fiind agenți ai Păianjenului.

– Serios? Chiar crezi că erau sau e vreo altă urzeală blestemată de-a lui?

– Cred că e probabil să fi fost agenți, zise Jean. Am făcut rost de numele lor de la Ibelius și am chibzuit îndelung; nu pare să fie nimic care să-i lege. Nimic care să aibă vreo însemnătate pentru mine, cel puțin. Așa deci... Raza le-a cruțat viețile, dar i-a surghiunit. Le-a spus că au o zi la dispoziție să-și pună ordine în treburi și să părăsească pentru totdeauna Camorrul.

– Interesant. Aș vrea să știu ce-a mai fost și asta.

– Poate nimic, de data asta.

– Eh, ce plăcut ar fi...

– A, și corabia cu ciumați, domnule Lamora! Ibelius vorbi cu nerăbdare. Un vas cât se poate de ciudat. Jean a uitat s-o menționeze până acum.

– Corabia cu ciumați?

– Un vas cu carenă neagră din Emberlain; o micuță capodoperă. Al naibii de frumos, și doar știi că eu de-abia dacă pot deosebi partea care intră în apă de cealaltă. Jean se scărpină în bărbia nerasă înainte să continue: A tras în zona de carantină chiar în noaptea în care Capa Raza i-a dat lui Capa Barsavi propria lecție cu dinți.

– Asta-i o coincidență foarte interesantă.

– Nu-i așa? Zeii chiar țin mult la semnele pe care le trimit oamenilor. Cică ar fi murit deja vreo douăzeci sau treizeci dintre cei de pe vas. Dar iată partea *cu adevărat* ciudată: Capa Raza și-a asumat responsabilitatea pentru aprovizionarea caritabilă.

– Cum?!

– Da. Oamenii lui au grijă de tot ce se desfășoară jos, la docuri; a plătit Ordinului lui Sendovani pentru pâine și carne. Ei țin locul Ordinului lui Perelandro de când... știi tu.

– De ce naiba ar escorta oamenii lui mâncare și apă jos la docuri?

– Și eu am fost curios în privința asta, spuse Jean. Așa că azi-noapte am încercat să iscodesc și eu un pic, în calitatea mea oficială de preot, mă-nțelegi. Și am aflat că pe vasul ăla nu ajunge doar mâncare și apă.

4

Cea mai blândă ploaie cădea, aproape ca un sărut cald și umed al cerului, în noaptea Zilei Tronului – noaptea de după venirea la putere a lui Capa Raza. Un preot neobișnuit de îndesat de-al lui Aza Guilla, cu robele sale fluturând în vânt, privea corabia cu ciumați acostată în Golful Camorr. La lumina galbenă a felinarelor corabiei părea că masca preotului lucește bronz-aurie.

O bărcuță ponosită se legăna în apa liniștită, lângă cel mai lung doc ce ieșea din Scursuri; de barcă era prinsă o frânghie ce ducea la corabia cu ciumați. *Împlinirea,* ancorată la cea mai mare distanță la care se putea trage cu arcul, arăta ciudat de scheletică, cu pânzele înfășurate strâns. Pe puntea vasului se puteau vedea câteva siluete, ici și colo.

Pe doc, câțiva hamali voinici descărcau conținutul unei cotigi trase de-un măgar în bărcuță, sub supravegherea a vreo șase oameni

în mantii, evident înarmați. Nu încăpea îndoială că toată operațiunea putea fi urmărită cu ocheanul din orice post de strajă din jurul Vechiului Port. Deși majoritatea acestor posturi aveau încă oameni înăuntru (ceea ce urma să se întâmple pe toată durata șederii corabiei cu ciumați), nici unuia dintre aceștia nu îi păsa ce era trimis pe corabie, atâta timp cât nu era trimis nimic îndărăt.

Jean, pe de altă parte, era foarte curios despre interesul subit pe care Capa Raza părea să-l aibă pentru soarta bieților marinari din Emberlain.

– Hei, mai bine întoarce-te și mișcă-ți fundul... O! Ăă, să-mi fie cu iertare, Sfinția Voastră!

Jean savură o clipă neliniștea evidentă de pe chipurile oamenilor care se întoarseră la apropierea lui; păreau niște tipi duri, bătăuși încercați, foarte obișnuiți să provoace și să îndure durerea. Însă la vederea Înfățișării sale Mâhnite arătau deodată cu toții vinovați, ca niște copii prinși că dau târcoale prea aproape de borcanul cu miere.

Nu recunoscu pe nici unul dintre ei; asta însemna că făceau parte, mai mult ca sigur, din gașca personală a lui Raza. Încercă să-i măsoare cu privirea, căutând ceva nepotrivit sau neobișnuit care să le indice originea, dar nu găsi prea multe. Purtau o grămadă de bijuterii; cercei, în mare parte – câte șapte sau opt pe ureche, în cazul unei tinere. Asta era o modă mai degrabă marinărească decât criminală, însă s-ar fi putut să nu aibă prea mare însemnătate.

– Am venit doar să mă rog, zise Jean, pentru mijlocirea Preabunei Doamne față de nefericiții aceia de pe apă. Nu mă băgați în seamă, continuați-vă treaba.

Jean îi încurajă întorcându-se oarecum cu spatele la trupa de muncitori; își îndreptă privirea către corabie, ascultând foarte atent sunetele muncii ce se desfășura lângă el. Se auziră icnete de la ridicarea unor obiecte grele și pași; scârțâitul unor scânduri ponosite și roase de apă. Cotiga trasă de măgar părea să fie plină cu săculeți de mărimea unui burduf de vin de o pintă. În mare parte, echipa îi mânuia cu băgare de seamă, dar după câteva minute...

– Blestema-te-ar zeii, Mazzik! Se auzi un zornăit și un clinchet când unul dintre saci căzu pe doc. Supraveghetorul muncitorilor își

frecă mâinile imediat și se uită spre Jean. Eu, ăă... să-mi fie cu iertare, Sfinția Voastră. Noi, ăă, am jurat... am *promis* că vom, ăă, trimite aceste merinde în siguranță pe corabia cu ciumați.

Jean se întoarse încet și îl lăsă pe bărbat să suporte efectul complet al înfățișării sale lipsite de chip. Apoi încuviință, cât se poate de încet.

– Ceea ce faceți este foarte cuviincios. Este un gest foarte milostiv din partea stăpânului vostru să preia treaba pe care o face de obicei Ordinul lui Perelandro.

– Da, ăă... chiar e păcat de ce s-a întâmplat acolo. O adevărată, ăă, tragedie.

– Preabuna Doamnă își îngrijește grădina după voia ei, rosti Jean, și culege mugurii când poftește. Nu te mânia pe omul tău. Este firesc să nu fie în apele lui în prezența a ceva atât de... neobișnuit.

– A, corabia cu ciumați, zise omul. Da, ne, ăăă, dă fiori tuturor.

– O să vă las să vă vedeți de treabă, spuse Jean. Trimiteți după noi la Casa lui Aza Guilla dacă se întâmplă ca oamenii de pe navă să aibă nevoie de noi.

– Da... sigur. M-mulțumesc, Sfinția Voastră.

Pe când Jean mergea încet pe doc, întorcându-se pe țărm, echipa isprăvi de încărcat bărcuța care fu apoi desprinsă de la dana de acostare.

– Trageți, mugi unul dintre bărbații de la capătul docului.

Încet, frânghia se întinse și apoi, când micile siluete negre de la bordul *Mulțumirii* crescură ritmul trudei lor, barca începu să traverseze Vechiul Port, îndreptându-se spre fregată cu destulă viteză, lăsând în urmă o dâră argintie pe apa întunecată.

Jean o luă către nord, prin Scursuri, folosindu-se de mersul demn al unui preot ca să-și poată bate capul în voie cu întrebarea ce nu-i dădea pace.

Ce putea să facă o corabie plină de morți și de muribunzi cu saci de bani?

5

– Saci de bani? Ești absolut sigur?

– Era metal rece de cheltuit, Locke. Poate îți mai aduci aminte că am avut o întreagă vistierie plină cu așa ceva, până de curând. Aș spune că avem amândoi o ureche receptivă pentru sunetul făcut de monede.

– Hmmm. Deci, dacă nu cumva Ducele s-a apucat să amestece coroane în pâine de când am căzut eu la pat, merindele alea sunt la fel de milostive precum firea mea blestemată.

– O să mai iscodesc, să văd dacă mai pot afla și altceva.

– Bun, bun. Acum trebuie să mă salți din patul ăsta și să mă pun pe treabă.

– Domnule Lamora, strigă Ibelius, nu sunteți deloc în măsură să coborâți din pat și să umblați de colo-colo purtat numai de voință! Tocmai voința dumneavoastră v-a adus în starea asta de moleșeală.

– Jupâne Ibelius, cu tot respectul de cuviință, acum că mi-am venit în fire, dacă va trebui să mă târăsc prin oraș pe coate și în genunchi ca să fac ceva folositor împotriva lui Capa Raza, așa o să-mi încep războiul.

Se săltă din pat și încercă să stea în picioare; încă o dată, capul îi vâjâi, genunchii i se îndoiră și se prăbuși la pământ.

– De acolo? zise Jean. Pare al naibii de incomod.

– Ibelius, spuse Locke, nu se poate așa ceva! Trebuie să pot fi în stare să umblu. Am nevoie de vlaga mea.

– Dragul meu domn Lamora, interveni Ibelius, întinzându-se ca să îl ajute pe Locke să se ridice. Jean se duse în cealaltă parte, și cei doi îl așezară în curând înapoi pe pat. Acum aflați că sunt lucruri foarte diferite, ceea ce cereți și ceea ce constituția dumneavoastră poate suporta. Of, de-aș fi primit barem câte un solon pentru fiecare pacient care a venit la mine vorbindu-mi la fel ca dumneavoastră! „Ibelius, am fumat prafuri jeremite vreme de douăzeci de ani și acum îmi sângerează gâtlejul; fă-mă bine! Ibelius, am băut și m-am bătut toată noaptea, și mi s-a scos un ochi! Redă-mi vederea, la naiba!“ Dar hai să nu zicem soloni, ci măcar un baron de bronz pentru asemenea ieșiri... Și tot m-aș putea retrage în Lashain ca un adevărat gentilom!

– Nu-i pot face cine știe ce rău lui Capa Raza cu fața plantată în colbul acestui bordei, zise Locke, sărindu-i iarăși țandăra.

– Atunci odihniți-vă, domnule, *odihniți-vă*, ripostă Ibelius, aprinzându-se și el în obraji. Aveți măcar decența de a nu vă rățoi la mine din cauză că nu port puterea zeilor în degete! Odihniți-vă și recăpătați-vă puterile. Mâine, când veți putea umbla în siguranță, vă voi aduce din nou mâncare; un apetit redobândit va fi un semn bine-venit. Cu mâncare și cu odihnă veți putea ajunge la un nivel acceptabil de vigoare într-o zi-două. Nu vă puteți aștepta să scăpați ușor de cele prin care ați trecut. Aveți răbdare.

Locke oftă.

– Bine. Doar că... mă roade crunt gândul de a-i scurta domnia lui Capa Raza.

– Iar eu de-abia aștept să treceți la treabă cât mai curând, domnule Lamora. Ibelius își scoase ochelarii și îi șterse de tunică. Dacă aș fi crezut că îl puteți răpune chiar acum, cu doar ceva mai multă vlagă decât o mâță pe jumătate înecată, păi v-aș pune într-un coș și v-aș duce la el eu însumi. Dar nu-i cazul și nici o compresă din cărțile mele de doftoriceală nu ar izbuti să facă una ca asta.

– Ascultă-l pe jupânul Ibelius, Locke, și nu te mai bosumfla. Jean îl bătu pe umăr. Gândește-te la asta ca la un prilej de a-ți antrena mintea. O să strâng ce informații oi mai putea și o să fiu brațul tău puternic. Tu numai dă-mi un plan ca să îi pun piedică nemerniculuí și să-l trimit în iad. Pentru Calo, Galdo și Goangă.

6

Până în noaptea următoare, Locke se întremase îndeajuns ca să umble prin cameră pe picioarele sale. Își simțea mușchii ca pe-o gelatină, iar mădularele sale se mișcau de parcă ar fi fost controlate de la mare depărtare – precum niște mesaje transmise prin heliograf, pesemne, înainte să fie translatate în mișcările articulațiilor și tendoanelor. Însă nu mai căzu când se ridică din pat, după ce mâncase aproape jumătate de kilogram de cârnați fripți împreună cu jumătate de pâine unsă cu miere, căci Ibelius îi adusese mâncare după-amiaza târziu.

– Jupâne Ibelius, rosti Locke în timp ce doftorul îi lua pulsul pentru a treisprezecea mia oară. Suntem cam de aceeași talie, noi doi.

Ai cumva din întâmplare niște haine îngrijite? Cu pantaloni, jiletci și alte acareturi bărbătești pe potrivă?

– A, zise Ibelius, am avut asemenea lucruri, de bine, de rău, însă mă tem... mă tem că Jean nu v-a povestit tot...

– Pentru moment, Ibelius locuiește aici, cu noi, spuse Jean. După colț, într-o altă cameră din conac.

– Camerele mele, unde îmi desfășuram activitatea... Ibelius se încruntă, iar lui Locke i se păru că ochelarii săi se încețoșaseră ușor. Au fost arse, în dimineața care a urmat venirii la putere a lui Raza. Cei ce aveau legături de sânge cu oamenii lui Barsavi care au fost răpuși... nu am fost încurajați să rămânem în Camorr! Deja au avut loc câteva crime. Încă mai pot umbla în voie, dacă sunt atent, însă... mi-am pierdut majoritatea lucrurilor elegante, puținele pe care le aveam. Și pacienții. Și cărțile! Un motiv în plus pentru mine să îi doresc răul lui Raza.

– La naiba! spuse Locke. Jupâne Ibelius, mă poți lăsa singur cu Jean câteva minute, rogu-te? Ceea ce avem de discutat este... ei bine, este cât se poate de confidențial, și dintr-un motiv întemeiat. Să-mi fie cu iertare.

– Nu este cazul, domnule, nu este cazul. Ibelius se ridică de pe scaun și își scutură tencuiala de pe jachetă. O să mă ascund afară, până mă veți chema înapoi. Aerul nopții va avea un efect înviorător asupra circulației capilare; o să-mi revigoreze complet umorile mele echilibrate.

După ce plecă, Locke își trecu degetele prin părul unsuros și gemu.

– Pe toți zeii, ce bine mi-ar prinde o baie; aș sta și în ploaie jumătate de ceas. Jean, avem nevoie de resurse ca să îl atacăm pe Raza. Nemernicul ne-a luat patruzeci și cinci de mii de coroane; am rămas numai cu zece. Trebuie să repornesc afacerea Salvara, însă mă tem că s-a ales praful de ea, de vreme ce am lipsit în ultimele câteva zile.

– Mă îndoiesc, zise Jean. Am cheltuit niște bani în ziua dinaintea trezirii tale pe un pic de hârtie și cerneală. Le-am trimis celor doi Salvara un bilet prin curier, din partea lui Graumann, spunându-le că ești ocupat cu niște treburi foarte delicate vreo câteva zile și s-ar putea să nu fii prin preajmă.

– Așa ai făcut? Locke îl privi ca un om trimis la spânzurătoare care își primește grațierea și o pungă de galbeni în ultima clipă. Așa *ai făcut?* Fii binecuvântat, Jean! Te-aș pupa, dar ești la fel de murdar ca mine.

Locke începu să se învârtă prin cameră furios sau, mă rog, pe cât de furios o putea face, încă împleticindu-se și zdruncinându-se. Ascuns în bordeiul ăsta blestemat, rămas deodată fără toate avantajele pe care le luase de bune ani la rând – fără pivniță, fără vistierie plină, fără Garderobă, fără Cutie cu Măști... fără gașcă. Raza îi luase totul.

Pus laolaltă cu banii din vistierie se afla un pachet de hârtii și de chei, înfășurate într-o țesătură impermeabilă. Acele hârtii erau actele conturilor de la casa de bani Merragio pe numele lui Lukas Fehrwight, Evante Eccari și ale tuturor celorlalte identități false plantate acolo de Ticăloșii Gentilomi de-a lungul anilor. În acele conturi erau sute de coroane, însă, fără acte, acești bani nu puteau fi atinși. De asemenea, în acel pachet se mai aflau și cheile de la Apartamentul Bompresului, din hanul Casa Tăvălită, rânduri suplimentare de haine pentru Lukas Fehrwight erau puse frumos într-un șifonier de cedru – încuiate cu o cutie cu mecanism automat pe care nici un spărgător nu ar fi putut să îl deschidă, chiar de-ar fi fost de zece ori mai dibaci decât Locke.

– La naiba, zise Locke! Nu putem ajunge la nimic. Avem nevoie de bani, pe care îi putem obține de la familia Salvara, dar nu mă pot duce la ei îmbrăcat așa. Am nevoie de haine, de ulei de trandafiri, de acareturi. Fehrwight trebuie să arate a Fehrwight, și nu pot face asta cu zece coroane.

Într-adevăr, hainele și accesoriile pe care le purtase când se deghizase în negustorul vadran costau pe puțin patruzeci de coroane – nu era genul de sumă de care putea face rost furând din buzunarele oamenilor de pe stradă. În plus, prăvăliile puținilor croitori care se ocupau de gusturile deosebit de rafinate erau ca niște cetățui, în părțile cele mai bune ale orașului, acolo unde Jachetele Galbene patrulau nu în detașamente, ci în batalioane.

– E al naibii de *neplăcut!* rosti Locke. Totul se reduce la haine. Haine, haine, haine. Ce neajuns ridicol!

– Poți folosi cele zece coroane, chiar dacă nu-i cine știe cât. Arginții ne ajung ca să ne întreținem mult timp de-acum înainte.

– Ei bine, tot e ceva, zise Locke. Se așeză la loc pe pat și rămase cu bărbia sprijinită pe mâini. Sprâncenele și gura îi erau lăsate, în aceeași expresie de concentrare mâhnită pe care Jean i-o știa de pe vremea când erau copii. După câteva minute, Locke oftă și se uită la Jean. În cazul ăsta, dacă o să fiu în stare să mă mișc, cred că o să iau vreo șapte-opt coroane și o să ies în oraș mâine.

– Ieși în oraș? Ai un plan?

– Nu, spuse Locke. Nici măcar o urmă de plan. Nici cea mai mică idee. Rânji slab. Dar nu așa-mi încep oare cele mai bune urzeli? O să găsesc eu o portiță, cumva... și apoi cred că voi fi nesăbuit.

INTERLUDIU

Scamatorii de fier alb

În Camorr se spune că diferența dintre negoțul cinstit și cel necinstit este că, după ce un negustor cinstit ruinează pe cineva, nu are bunul-simț să-și taie și beregata, ca să isprăvească treaba.

În unele privințe, acesta este un deserviciu adus negustorilor, speculanților și cămătarilor din Șirul Mutrei-de-monedă, ale căror străduințe de-a lungul veacurilor au ajutat la scoaterea orașelor-state therine (a tuturor, nu doar a Camorrului) din cenușa prăbușirii Tronului Therin, către un nivel care să aducă a prosperitate energică... măcar pentru câteva segmente norocoase din populația therină.

Scara operațiunilor din Șirul Mutrei-de-monedă i-ar face pe cei mai mulți dintre micii comercianți să-și piardă capul. Un negustor din Camorr poate muta două pietre pe un abac; acte pecetluite sunt trimise apoi în Lashain, unde patru galioane echipate cu trei sute de suflete întind pânzele și pornesc spre portul cel mai din miazănoapte al Emberlainului, cu calele pline de bunuri nemaipomenite. Sute de caravane negustorești pleacă sau sosesc oriunde pe continent în orice dimineață, în orice zi, toate consemnate și asigurate de oameni bine îmbrăcați, care țes pânze comerciale peste mii de mile, în vreme ce își sorb ceaiul în camerele din spate ale contabilităților.

Însă mai sunt și bandiți, anunțați să stea în anumite locuri, la anumite momente, pentru a se asigura că o caravană sub flamura unui anumit comerciant va dispărea înainte să ajungă la destinație.

Mai sunt și conversații șoptite, neconsemnate în vreun proces-verbal oficial, și bani care trec dintr-o mână într-alta fără să fie menționați în vreun registru. Mai sunt și asasini și alchimiști negri, și aranjamente nescrise făcute cu găștile. Mai sunt și dobânda cămătărească, frauda și speculațiile persoanelor din interior; mai sunt și alte sute de practici financiare, atât de iscusite și de misterioase, încât nici măcar nu există nume pentru ele – manipulări de monede și de acte care i-ar face până și pe Magii-Juruiți să se încline admirativ în fața subtilității lor amăgitoare.

Negoțul înseamnă toate aceste lucruri, iar în Camorr, când cineva vorbește de practici de afaceri cinstite sau necinstite, de comerț la cea mai înaltă scară, un nume îți vine în minte mai presus și înainte de toate: Meraggio.

Giancana Meraggio este al șaptelea din această familie care a deținut și a operat contabilitatea vreme de aproape două veacuri și jumătate. Dar nu prenumele contează de fapt; a fost dintotdeauna Meraggio de la Meraggio, și atât. „Meraggio" a devenit o funcție.

Familia Meraggio și-a dobândit averea inițială la trecerea bruscă în neființă a popularului Duce Stravoli din Camorr, care a murit de friguri în timp ce se afla într-o vizită oficială în Tal Verrar. Nicola Meraggio, negustorească și căpitan al unui bric destul de rapid, a întrecut orice veste despre moartea Ducelui și a ajuns în Camorr, unde a cheltuit toți gologanii pe care-i avea ca să cumpere și să controleze întregul stoc de crep negru de doliu al orașului. După ce l-a revândut la un preț exorbitant, astfel încât funeraliile de stat să se poată desfășura cu demnitatea cuvenită, ea a băgat o parte din profit într-o cafenea mică de pe bulevardul de la canal, ce avea să fie numit mai apoi (mulțumită îndeosebi familiei sale) Șirul Mutrei-de-monedă.

Ca și cum ar fi fost o manifestare exterioară a ambițiilor familiei, clădirea nu rămăsese niciodată la o anumită mărime prea multă vreme. Se extindea brusc, la intervale neregulate, înghițind structurile din preajmă, adăugând încăperi, caturi și galerii, întinzându-și zidurile precum un pui de pasăre care își îndepărtează încet din cuib rivalii neieșiți din găoace.

Primii Meraggio și-au clădit un nume ca negustori și speculanți activi; erau oameni care susțineau sus și tare că sunt capabili să stoarcă mai mult profit din fondurile investitorilor decât orice alți rivali. Cel de-al treilea Meraggio de seamă, Ostavo Meraggio, a rămas celebru deoarece, în fiecare dimineață, trimitea o barcă împodobită țipător ca să arunce cincizeci de tyrini de aur în cea mai adâncă parte a Golfului Camorr; a făcut asta vreme de un an, zi de zi, fără greș. „Pot face asta și la sfârșitul zilei tot voi avea un profit mai mare decât oricare alt negustor", se lăuda el.

Mai târziu, alți Meraggio au schimbat profilul familiei, trecând de la investiția banilor la acumularea, numărarea, păzirea și împrumutul acestora. Ei au fost printre primii care și-au dat seama ce averi stabile pot obține dacă devin simpli facilitatori ai negoțului, în loc de participanți direcți. Așa se face că Meraggio stă acum în inima unei rețele financiare vechi de veacuri, care formează venele și tendoanele orașelor-state therine; semnătura sa pe o bucățică de pergament poate avea tot atâta greutate cât o oaste pe câmpul de luptă sau un escadron de corăbii de război pe mare.

Astfel că nu degeaba se zice uneori că în Camorr există doi duci: Nicovante – Ducele de Sticlă și Meraggio – Ducele de Fier Alb.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Orhidee și asasini

1

A doua zi, Locke Lamora stătea în fața treptelor de la Contabilitatea Meraggio, chiar când imensul ceas-cu-apă verrar din foaierul clădirii bătu cel de-al zecelea ceas al dimineții. Ploua cu soare; o ploaie plăcută și caldă cădea sub un cer în mare parte alb-albăstrui și senin. Traficul de pe Via Camorrazza era la apogeu, cu barje de mărfuri și bărci de pasageri luptându-se pentru spațiu pe apă, cu genul de entuziasm rezervat de obicei manevrelor de pe câmpul de bătălie.

Una dintre coroanele lui Jean fusese cheltuită pentru ca Locke (care avea încă părul cărunt și o barbă falsă, de data asta un cioc) să facă rost de straie destul de curate de curier sau copist. Deși nu arăta nici pe departe a om înstărit, era totuși însăși imaginea unui angajat respectabil.

Contabilitatea Meraggio era un hibrid de vreo patru caturi, în care puteai regăsi toate toanele arhitecturale ale ultimelor două sute de ani; avea coloane, ferestre boltite, fațade de piatră și de lemn lăcuit și galerii-salon exterioare, atât decorative, cât și funcționale. Toate aceste galerii erau acoperite cu pavilioane de mătase în culorile monedelor camorrene – bronz maroniu, aur gălbui, argint cenușiu și alb lăptos. Chiar și în afara clădirii puteau fi zăriți vreo sută de Lukas Fehrwight; o sută de oameni de afaceri în veșminte croite extravagant.

Oricare dintre ținutele lor costa cam tot atât cât câștiga un artizan sau un muncitor obișnuit în cinci ani.

Iar dacă Locke ar fi atins fie și cu un deget neprietenos mâneca vreunei haine, străjile de la Meraggio ar fi dat buzna afară precum albinele dintr-un stup zgâlțâit. Ar fi fost o cursă între ei și detașamentele de străjeri care patrulau pe această parte a canalului – câștigătorii urmau să aibă onoarea de a-i scoate creierii prin urechi cu bastoanele lor.

Șapte coroane de fier alb, douăzeci de soloni de argint și câțiva gologani zornăiau în punga lui Locke. Era complet neînarmat. Avea numai o vagă idee despre ceea ce avea să facă sau să spună dacă planul său foarte nesigur avea să dea greș.

– Paznicule Strâmb, șopti el, voi intra în această contabilitate și voi ieși de-acolo cu tot ce-mi trebuie. Aș vrea să mă ajuți. Și, dacă nu-mi merge, ei bine, du-te naibii! Oricum voi ieși de-acolo cu tot ce-mi trebuie.

Cu capul înălțat, cu bărbia împinsă înainte, începu să urce treptele.

2

– Mesaj confidențial pentru Koreander Previn, le zise el străjerilor de gardă din foaier, pe când își trecea o mână prin păr ca să scuture o parte din apă. Erau vreo trei, îmbrăcați în haine maronii de catifea, pantaloni negri și cămăși negre de mătase; nasturii lor auriți sclipeau, însă mânerele măciucilor și cuțitelor lungi de la cingătorile lor erau roase de-atâta folosință.

– Previn, Previn... mormăi unul dintre străjeri, în timp ce consulta un catastif legat din piele. Hmmm... Galeria publică, cincizeci și cinci. Nu văd nimic aici care să menționeze că nu primește vizite. Știi unde trebuie să mergi?

– Am mai fost pe-aici, zise Locke.

– Bine. Străjerul puse la loc catastiful și ridică o tăbliță, care servea drept suport de scris pentru pergamentul de pe ea; apoi luă o pană dintr-o călimară de pe măsuță. Numele și cartierul?

– Tavrin Callas, zise Locke. Colțul de Miazănoapte.

– Știi să scrii?

– Nu, domnule.

– Atunci fă un semn acolo.

Străjerul întinse tăbliţa, şi Locke mâzgăli un X mare şi negru lângă „TEVRIN KALLUS“. Scrisul străjerului era mai îngrijit decât ortografia sa.

– Hai, intră, îl îndemnă el.

Catul principal al Contabilităţii Meraggio – galeria publică – era un câmp de birouri şi de tejghele, de opt pe opt. La fiecare birou masiv se găseau un negustor, un zaraf, un grefier, un copist sau alţi funcţionari; majoritatea având clienţi care vorbeau de zor, aşteptau cu răbdare sau se certau înfocaţi. Bărbaţii şi femeile din spatele acestor birouri le închiriau de la Meraggio; unii le luau în fiecare zi a săptămânii, în vreme ce alţii nu îşi permiteau să le ia decât împreună cu nişte parteneri. Lumina soarelui se revărsa în cameră prin lucarne lungi şi curate; răpăitul uşor al ploii se amesteca discret cu hărmălaia furioasă a afacerilor.

De fiecare parte se ridicau, până la tavan, patru nivele de galerii cu balustrade din bronz. La adăpostul plăcut şi întunecat al acestor galerii se aflau cei mai puternici, avuţi şi renumiţi oameni de afaceri. Lumea se referea la ei ca la membri ai firmei Meraggio, deşi aceasta nu împărţea puterea cu ei, ci pur şi simplu le acorda o listă lungă de privilegii care îi plasa deasupra (la propriu şi la figurat) bărbaţilor şi femeilor care lucrau la catul principal.

În toate colţurile clădirii erau străjeri, relaxaţi, însă vigilenţi. Ici şi colo, ospătari în jachete negre, pantaloni negri şi şorţuri lungi şi maronii se strecurau prin mulţime. În spatele firmei Meraggio se afla o bucătărie imensă şi o pivniţă de vinuri cu care s-ar fi putut mândri orice tavernă. Afacerile bărbaţilor şi femeilor de la contabilitate erau adeseori prea presante pentru a le îngădui luxul de a pleca sau de a comanda mâncare de afară. Unii dintre membrii privaţi locuiau acolo, pentru orice situaţie, întorcându-se acasă numai ca să doarmă şi să-şi schimbe hainele, şi asta doar pentru că Meraggio îşi închidea porţile puţin după căderea Luminii-false.

Mergând cu o siguranţă de sine calmă, Locke îşi croi drum până la biroul marcat cu „55“ din galeria publică. Koreander Previn era un grefier care îi ajutase pe cei doi Sanza să deschidă conturile perfect legitime ale lui Evante Eccari, cu câţiva ani în urmă. Locke şi-l

amintea ca fiind cam de aceeași talie cu el; se rugă în gând ca omul să nu fi dezvoltat un gust pentru mâncarea grasă între timp.

– Da, zise Previn, care din fericire rămăsese la fel de îngrijit ca întotdeauna, cu ce vă pot ajuta?

Locke măsură din priviri haina deschisă în față și croită larg pe care o purta bărbatul; aceasta era de un verde-crud și avea margini galben-aurii la mânecile purpurii și evazate. Omul avea ochi buni pentru croieli rafinate și părea a fi orb ca o statuie de bronz când venea vorba de culori.

– Jupâne Previn, spuse Locke, numele meu este Tavrin Callas și am o problemă cât se poate de deosebită, una pe care ați putea să o rezolvați cu ușurință, deși trebuie să vă avertizez că nu vă intră deloc în atribuții.

– Sunt un grefier, rosti Previn, și timpul meu este de obicei foarte prețios când am de-a face cu un client. Doriți să deveniți clientul meu?

– Ceea ce doresc eu, replică Locke, v-ar aduce în buzunare nu mai puțin de cinci coroane, poate chiar în această după-amiază. Întinse o mână pe biroul lui Previn și, cu abilitate, făcu să apară acolo o coroană de fier alb; mai avea de lucrat la tehnică, dar Previn părea că nu era familiar cu această abilitate, deoarece sprâncenele i se ridicară.

– Înțeleg. Aveți toată atenția mea, Jupâne Callas, zise el.

– Bun, bun. Nădăjduiesc ca în curând să mă bucur și de întreaga dumneavoastră cooperare. Jupâne Previn, sunt un reprezentant al unei uniuni comerciale pe care aș prefera să nu o numesc, cu tot respectul. Deși sunt camorrean din născare, trăiesc și lucrez în Talisham. În această seară, am programată o întrevedere cu câțiva oameni de contact foarte importanți, printre care un Don, pentru a discuta chestiunea de afaceri pe care am fost trimis să o rezolv în Camorr. Eu, ăă... este cât se poate de stânjenitor, dar mă tem că am fost victima unui furt destul de consistent.

– Un furt, Jupâne Callas? Ce vreți să spuneți?

– Garderoba mea, explică Locke. Toate hainele mele, cât și toate bunurile mele mi-au fost furate pe când dormeam. Cârciumarul, fir-ar el blestemat, pretinde că nu poartă nici o vină pentru infracțiune și insistă asupra faptului că mi-aș fi lăsat ușa descuiată!

– Vă pot recomanda un avocat potrivit pentru acest caz. Previn deschise un sertar al biroului și începu să scotocească prin pergamentele dinăuntru. L-ați putea aduce pe cârciumar în fața Curții pentru Reclamații Comune de la Palatul Răbdării; s-ar putea să dureze doar cinci-șase zile, dacă puteți face rost de mărturia unui ofițer de gardă care să întărească varianta dumneavoastră. Iar eu pot întocmi toate actele necesare ca să...

– Jupâne Previn, să-mi fie cu iertare. Ceea ce îmi spuneți reprezintă un demers foarte înțelept; în orice alte împrejurări, l-aș întreprinde cu drag și v-aș cere să întocmiți toate documentele necesare. Dar nu am cinci-șase zile la dispoziție; mă tem că nu am mai mult de câteva ceasuri. Cina, domnule, este în seara asta, așa cum v-am zis.

– Hmmm, spuse Previn. Nu o puteți reprograma? Cu siguranță asociații dumneavoastră vor înțelege situația, aflând strâmtoarea la care vă aflați.

– Of, de-aș putea numai... Însă, Jupâne Previn, cum o să mă înfățișez eu în fața lor, cerându-le să îmi încredințeze zeci de mii de coroane pentru afacerile companiei mele, când lumea nu se poate bizui pe mine nici măcar să îmi păzesc propria garderobă? Sunt... sunt foarte stânjenit. Mă tem că voi pierde această afacere, că o voi lăsa să-mi scape printre degete. Donul de care este vorba, el... este oarecum excentric. Mă tem că nu ar tolera o ciudățenie de felul celei cu care mă confrunt eu acum; mă tem că, dacă îl amân o dată, nu va mai dori să mă întâlnească.

– Interesant, Jupâne Callas. Temerile dumneavoastră pot fi... îndreptățite. Bănuiesc că știți mai bine să judecați firea asociaților dumneavoastră. Dar cu ce vă pot fi de folos?

– Avem cam aceeași talie, Jupâne Previn, spuse Locke. Avem cam aceeași talie și apreciez subtilitatea de care ați dat dovadă în alegerea croielii și a culorilor – aveți un gust deosebit. De aceea vă propun să îmi împrumutați un set de haine potrivite, cu toate acareturile și accesoriile necesare. Vă voi da cinci coroane drept garanție pentru buna lor păstrare, iar după ce voi isprăvi treaba și vi le voi înapoia, puteți păstra garanția.

– Dumneavoastră, ăă... doriți să vă *împrumut* niște haine?

– Da, Jupâne Previn, cu toate mulțumirile pentru înțelegerea dumneavoastră. M-ați ajuta nespus. Îndrăznesc să spun că nici compania mea nu v-ar rămâne nerecunoscătoare.

– Hmmm... Previn închise sertarul biroului său și își împreună degetele sub bărbie, încruntându-se. Îmi propuneți plata unei garanții în valoare de un sfert din hainele pe care vi le-aș împrumuta, dacă ar trebui să luați cina cu un Don. Cel puțin un sfert.

– Vă, ăă, asigur, Jupâne Previn, că, dacă nu punem la socoteală acest furt nefericit, eu m-am considerat întotdeauna drept întruchiparea precauției. Aș avea grijă de hainele dumneavoastră ca și cum viața mea ar depinde de asta – de fapt, chiar așa și este. Dacă negocierile eșuează, este foarte probabil să rămân fără slujbă.

– Este... cât se poate de neobișnuit, Jupâne Callas. Îmi cereți un lucru foarte ciudat. Pentru ce companie ziceați că lucrați?

– Eu – mi-e jenă să spun, Jupâne Callas. De teamă că situația cu care mă confrunt ar putea să se răsfrângă într-un mod nefericit și asupra patronilor mei. Eu încerc doar să-mi fac datoria, înțelegeți?

– Înțeleg, înțeleg, și totuși cred că vă este clar că nici un om nu s-ar putea socoti chibzuit dacă ar da unui străin treizeci de coroane în schimbul a cinci, fără... ceva mai mult decât garanții onorabile. Să-mi fie cu iertare, dar așa stau lucrurile.

– Fie, rosti Locke. Sunt angajat al Companiei Comerciale a Mării de Fier Apusene, înregistrată în Tal Verrar.

– Compania Comercială a Mării de Fier... hmmm. Previn deschise un alt sertar al biroului și frunzări printr-un mic teanc de hârtii. Am aici Registrul Meraggio pentru anul în curs. Cel de-al 78-lea An al lui Aza Guilla, și totuși... Tal Verrar... nu există nici o mențiune a Companiei Comerciale a Mării de Fier Apusene.

– Of, la naiba! Iar vechea problemă, zise Locke. Compania s-a constituit în cea de-a doua lună a anului; este prea recentă pentru a fi menționată deja. A fost o adevărată pacoste, credeți-mă.

– Jupâne Callas, îl întrerupse Previn, vă compătimesc, vă spun sincer, dar această situație este... trebuie să mă iertați, domnule, dar această situație este prea nefirească pentru liniștea mea sufletească. Mă tem că nu vă pot ajuta, însă mă rog să găsiți o modalitate de a vă împăca partenerii de afaceri.

– Jupâne Previn, vă rog, vă implor...

– Domnule, această întrevedere a luat sfârșit.

– Înseamnă că sunt pierdut, spuse Locke. Nu mai am nici o speranță. Vă implor, domnule, să vă mai gândiți...

– Sunt grefier, Jupâne Callas, nu croitor. Întrevederea a luat sfârșit; vă doresc mult noroc și o *zi* bună.

– Nimic din ceea ce aș putea spune nu v-ar putea face măcar să...

Previn ridică un clopoțel din bronz de pe marginea biroului său; îl sună de trei ori și străjile începură să se ivească din mulțime. Locke culese moneda de fier alb de pe birou și oftă.

– Escortați-l afară pe acest om, zise Previn când unul dintre străjerii de la Meraggio puse o mână înmănușată pe umărul lui Locke. Vă rog să îl tratați cum se cuvine.

– Bineînțeles, Jupâne Previn. Cât despre dumneavoastră... pe aici, domnule, rosti străjerul, în timp ce Locke era săltat din scaun de nu mai puțin de trei bărbați îndesați și apoi însoțit cu entuziasm pe coridorul principal al galeriei publice, afară din foaier și înapoi pe trepte. Ploaia se oprise și orașul avea mireasma proaspătă a aburului ce se înălța din pietrele ude.

– Ar fi mai bine să nu te mai vedem pe-aici, îi spuse unul dintre străjeri. Trei dintre ei stăteau acolo, uitându-se la el, în vreme ce oamenii de afaceri își croiau drum pe scări în jurul său, nebăgându-l deloc în seamă. Nu același lucru se putea spune însă și despre Jachetele Galbene, care îl priveau cu interes.

– Rahat, bombăni el și porni cu pas iute spre sud-vest. Avea să treacă unul dintre podurile către Videnza, își zise el, și să găsească unul dintre croitorii de acolo.

3

Ceasul-cu-apă bătea ceasul amiezii când Locke se întoarse la baza treptelor firmei Meraggio. Straiele deschise la culoare pe care le purtase „Tavrin Callas“ dispăruseră; Locke purta acum un pieptar întunecat din bumbac, pantaloni negri ieftini și colanți negri; părul îi era ascuns sub o tichie de catifea neagră și în loc de cioc (care se dezlipise destul de greu – o dată și-o dată tot o să se învețe să aibă

la el, din obișnuință, alifie dizolvantă) acum purta o mustață subțire. Obrajii îi erau roșii, iar hainele erau deja asudate în câteva locuri. Ținea în mâini un pergament (nescris) făcut sul și își luă un accent talishan când păși în foaier și se adresă străjilor.

– Am nevoie de un grefier, rosti Locke. Nu am stabilit nici o întrevedere, nici nu am asociați aici; mă mulțumesc cu primul disponibil.

– Grefier, deci? Străjerul familiar de la registru își consultă listele. Ați putea încerca la Daniella Montagu, în galeria publică, biroul șaisprezece. Sau poate... Etienne Acalo, biroul treizeci și șase. Oricum, aveți acolo o zonă de așteptare împrejmuită.

– Sunteți foarte drăguț, zise Locke.

– Numele și cartierul?

– Galdo Avrillaigne, spuse Locke. Sunt din Talisham.

– Știți să scrieți?

– Da, desigur, în afara cazurilor când nu mai știu, replică Locke.

Străjerul de la registru îl privi câteva secunde, până când unul dintre străjerii din spatele lui Locke chicoti; pe chipul străjerului de la registru apărură simptomele iluminării târzii, însă nu părea deloc amuzat.

– Semnați sau faceți un semn aici, Jupâne Avrillaigne.

Locke acceptă pana întinsă și făcu o semnătură cursivă și complicată sub ceea ce scrisese străjerul – „GALLDO AVRILLANE" – apoi făcu un semn prietenesc cu capul și intră în contabilitate.

Pentru a doua oară, Locke examină iute galeria publică, în timp ce simula o năuceală blajină. În loc să se așeze în zona de așteptare, care era delimitată de balustrade din bronz, el porni drept spre tânărul bine îmbrăcat din spatele biroului douăzeci și doi, care scria furios pe o bucată de pergament și nu avea pe moment nici un client care să îi distragă atenția. Locke se așeză pe scaunul din fața biroului său și își drese glasul.

Bărbatul își ridică privirea către el; era un camorrean zvelt, cu părul castaniu lins și dat pe spate și cu ochelari pe ochii mari și susceptibili. Purta o haină crem cu linii mov ca pruna vizibile la mâneci. Aceste linii se asortau cu tunica și cu vesta; panglicile încrețite de mătase erau mov-închis cu crem. Un pic cam spilcuit, poate, iar bărbatul era mai înalt cu câțiva centimetri decât Locke, dar asta era o dificultate pe care o putea depăși destul de ușor.

– Nu vă supărați, rosti Locke pe tonul cel mai vioi și sporovăitor de nu-sunt-de-prin-partea-locului, ce ați spune dacă v-aș propune să câștigați cinci coroane albe până la sfârșitul acestei după-amieze?

– Eu... asta... cinci... domnule, mă tem că nu vă înțeleg. Ce pot face pentru dumneavoastră și, de fapt, cine sunteți?

– Mă numesc Galdo Avrillaigne, zise Locke. Sunt din Talisham.

– Nu mai spuneți, replică bărbatul. Cinci coroane, ziceați? De obicei nu cer atât de mult pentru serviciile mele, dar aș dori să aud ce aveți în gând.

– Nu voi avea nevoie de serviciile dumneavoastră, spuse Locke. Nu de serviciile dumneavoastră profesionale, vreau să zic, Jupâne...

– Magris, Armand Magris, spuse bărbatul. Însă nu știți cine sunt și nici nu doriți...

– Fier alb, am zis. Locke scoase aceeași monedă pe care o pusese pe biroul lui Koreander Previn cu două ceasuri mai înainte. Făcu în așa fel încât aceasta păru să răsară dintre degetele sale și să rămână acolo; nu își dezvoltase niciodată abilitatea fraților Sanza de a juca monedele pe degete. Cinci coroane de fier alb pentru un fleac, chiar dacă unul mai neobișnuit.

– Cum adică neobișnuit?

– Am avut o serie de ghinioane, Jupâne Magris, îi explică Locke. Sunt reprezentantul comercial al lui Strollo și Fiii, cel mai de seamă cofetar din tot Talishamul, furnizor de delicatese și de dulciuri. Am venit cu o corabie din Talisham pentru o întrevedere cu câțiva potențiali clienți din Camorr – clienți de vază, mă înțelegeți. Doi Doni și soțiile acestora, care se așteaptă ca patronii mei să le însuflețească cinele cu noi experiențe gustative.

– Doriți să întocmesc actele unui potențial parteneriat sau al unei vânzări?

– Nimic atât de simplu, Jupâne Magris, nimic atât de simplu. Vă rog să îmi ascultați până la capăt necazul. Am fost trimis în Camorr pe mare, împreună cu o seamă de pachete. Aceste pachete conțineau produse din zahăr spun de o calitate și de o delicatețe neîntrecute; delicatese pe care nici măcar renumiții bucătari camorreni nu și le pot închipui. Bomboane cu miez din frișcă alchimică... tarte de scorțișoară cu glazură de coniac Austershalin din Emberlain...

minuni. Urma să iau cina cu potențialii noștri clienți și să am grijă să fie copleșiți în mod corespunzător de entuziasm în legătură cu măiestria patronilor mei. Sumele despre care este vorba, dacă este să ne referim fie și numai la aprovizionarea pentru serbări și festivaluri, ei bine... contractul este foarte important.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse Magris. Pare a fi o îndeletnicire foarte plăcută.

– Așa ar fi, în afară de o întâmplare nefericită, zise Locke. Corabia care m-a adus aici, deși iute precum ni se făgăduise, era infestată cu șobolani.

– Vai... sper că nu...

– Ba da, îl întrerupse Locke. Mărfurile mele. Excelentele mele mărfuri erau depozitate în pachete destul de ușoare. Le țineam cu mine, nu în cală; din păcate, asta se pare că le-a înlesnit munca șobolanilor. Mi-au năpădit produsele cu înfometare; tot ce transportam a fost distrus.

– Mă doare să aud de pierderea dumneavoastră, spuse Magris. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aveam marfa depozitată laolaltă cu hainele, explică Locke. Și iată și cel din urmă aspect stânjenitor al situației mele: de la rontăituri și, ăă, excremente, dacă pot fi atât de nedelicat... garderoba mea a fost distrusă complet. M-am îmbrăcat simplu pentru călătorie și acum acesta este singurul set complet de haine pe care îl mai am.

– Zeii să ne ferească, ce încurcătură! Are cumva patronul dumneavoastră cont aici, la Meraggio? Aveți credit astfel încât să puteți retrage banii necesari achiziționării altor haine?

– Din păcate, nu, zise Locke. Ne-am gândit să ne facem cont; chiar eu insist de multă vreme să-l facem. Dar momentan nu avem așa ceva, iar invitația la cină este pentru această seară și este cât se poate de presantă; nespus de presantă, de fapt. Deși nu îmi pot prezenta produsele, pot măcar să mă prezint eu cu scuzele de rigoare – nu doresc să jignesc pe nimeni. Unul dintre potențialii noștri clienți este, ăă, un om foarte mofturos și greu de mulțumit. *Foarte* mofturos și greu de mulțumit. Nu s-ar face să îi trag clapa complet. Nu încape îndoială că s-ar spune apoi, în cercul său, că Strollo și Fiii nu este o

firmă de încredere. Plângerile nu s-ar referi doar la produsele noastre, ci de-a dreptul la manierele noastre.

– Da, unii dintre Doni sunt... foarte conservatori în privința obiceiurilor. Și totuși nu îmi dau seama cum vă pot fi de ajutor în toată povestea asta.

– Suntem cam de aceeași talie, domnule, cam de aceeași talie, din fericire. Iar gustul dumneavoastră este de-a dreptul minunat, Jupâne Magris; parcă am fi frați despărțiți la naștere, atât de mult ne asemănăm când vine vorba de croieli și de culori. Sunteți puțin mai înalt decât mine, dar cu siguranță pot trece peste acest impediment pentru câteva ceasuri. V-aș ruga, domnule, v-aș *implora* – ajutați-mă împrumutându-mi un set de haine potrivit. Trebuie să iau cina cu niște Doni în seara asta; ajutați-mă să arăt cum se cuvine, astfel încât patronii mei să își poată salva reputația din toată afacerea asta.

– Doriți... doriți să vă împrumut o haină, pantaloni, colanți, pantofi și toate celelalte accesorii de trebuință?

– Întocmai, spuse Locke, cu făgăduința cât se poate de sinceră că voi avea grijă de fiecare cusătură de parcă ar fi fost ultima de pe lume. Mai mult decât atât, vă propun și o garanție de cinci coroane de fier alb; păstrați-o până vă înapoiez toate hainele, cât și după aceea. Cu siguranță că este leafa pe o lună sau două, pentru un lucru atât de neînsemnat.

– Este, este... o sumă frumușică. Totuși, zise Magris, ca și cum ar fi încercat să își înăbușe un surâs răutăcios, situația este... cam ciudată, după cum cred că vă dați seama.

– Vai, îmi dau seama, domnule, îmi dau seama. Nu pot să vă conving cumva să aveți milă de mine? Nu sunt prea mândru ca să vă implor, Jupâne Magris – la mijloc e mai mult decât slujba mea. E vorba și de reputația patronilor mei.

– Fără îndoială, spuse Magris. Fără îndoială. Păcat că șobolanii nu vorbesc therina; pun rămășag că ar depune o mărturie minunată.

– Șase coroane de fier alb, plusă Locke. Mai mult de-atât nu mă ține punga. Vă implor, domnule...

– Chiț-chiț, continuă Magris. Chiț-chiț, ar zice ei. Și ce mai șobolani grași ar fi după toată povestea asta; ce obrăznicături mici și rotofeie. Ar depune mărturie și apoi ar implora să fie urcați iarăși

pe o corabie și trimiși îndărăt în Talisham, ca să își continue benchetuiala. Strollo și Fiii ar putea avea angajați credincioși pe viață; deși cam mici, ce-i drept.

– Jupâne Magris, asta este...

– Nu ești din Talisham de fapt, nu-i așa?

– Jupâne Magris, *vă rog*...

– Ești unul dintre micile *teste* ale lui Meraggio, nu-i așa? Așa cum a fost prinsă biata Willa, luna trecută. Magris nu își mai putea ține în frâu voioșia; era cât se poate de mulțumit de sine. Îl poți informa pe bunul Jupân Meraggio că demnitatea mea nu dispare la vederea unor monede din fier alb; nu i-aș dezonora niciodată instituția luând parte la un asemenea joc. Îi vei transmite, nădăjduiesc, toate cele bune din partea mea?

Locke cunoscuse frustrarea cu multe alte ocazii, astfel încât îi fu destul de ușor să-și înăbușe impulsul de a sări peste biroul lui Magris, ca să-l strângă de gât. Oftând în sinea lui, își lăsă privirea să rătăcească prin cameră – dincolo de una dintre galeriile de la al doilea nivel se afla însuși Meraggio.

Giancana Meraggio purta o redingotă după moda zilei, largă și deschisă, cu mâneci evazate și cu nasturi lustruiți din argint. Haina, pantalonii și cravatele erau de un albastru-închis deosebit de plăcut, culoarea cerului chiar dinainte de Lumina-falsă. Nu era nimic ostentativ, dar hainele erau elegante, bogate și subtile într-un fel care le scotea în evidență valoarea fără să deranjeze simțurile. Sigur era Meraggio, căci pe partea dreaptă a hainei avea prinsă o orhidee – aceea era singura cochetărie a lui Meraggio: o orhidee proaspătă culeasă în fiecare zi ca să îi împodobească hainele.

Judecând după consilierii și slujitorii care îl urmau îndeaproape, Locke estimă că Meraggio era cam de aceeași talie și înălțime cu el.

Planul păru să se înfiripe de nicăieri; trecu printre gândurile sale ca o trupă ce se pregătește să abordeze o corabie. Într-o clipită, fu subjugat de el în vreme ce i se desfășura în fața ochilor minții, limpede ca mersul în linie dreaptă. Renunță la accentul talishan și surâse către Magris.

– O, ești prea isteț pentru mine, Jupâne Magris. Mult prea isteț. Felicitările mele; ai avut toată dreptatea să refuzi. Și nu te teme, îi voi

raporta personal lui Meraggio, chiar în acest moment. Perspicacitatea ta nu va trece neobservată. Acum, te rog să mă scuzi...

4

În spate la Meraggio se afla o intrare de serviciu care dădea spre o alee largă, pe unde veneau livrările pentru cămări și bucătării. Tot aici ieșeau în pauze ospătarii. Cei de-abia angajați în slujba contabilității primeau răgazuri scurte, în vreme ce membrii cu state vechi puteau avea la dispoziție și jumătate de ceas pentru a se odihni și a mânca între ture. Un singur străjer plictisit se rezema de perete lângă ușa de serviciu, cu brațele încrucișate; prinse viață la apropierea lui Locke.

– Ce treabă ai?

– Nici una, de fapt, zise Locke. Voiam numai să vorbesc cu unul dintre ospătari, poate chiar cu unul dintre intendenții bucătăriei.

– Aici nu-i parc public. Mai bine du-te și te plimbă în altă parte.

– Fii și tu înțelegător, spuse Locke. Într-una din mâini îi apăru un solon, ținut convenabil la îndemâna străjerului. Caut o slujbă, atâta tot. Vreau doar să vorbesc cu câțiva ospătari și intendenți, bine? Cu cei care nu lucrează acum. Nu o să le stau în cale celorlalți.

– Păi, ai grijă să faci așa. Străjerul strecură moneda de argint în bunzunar. Și nu te întinde prea mult.

Înăuntru, chiar după intrarea de serviciu, camera de primire era neîmpodobită, cu tavanul jos și rău mirositoare. Vreo șase ospătari tăcuți se rezemau de pereți sau umblau dintr-o parte în alta; unul sau doi sorbeau ceai, pe când ceilalți păreau să savureze simpla plăcere oferită de statul degeaba. Locke îi măsură iute din ochi, îl alese pe cel mai apropiat de înălțimea și talia lui și păși repede până la om.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Face cinci coroane și nu o să ia mai mult de câteva minute.

– Cine naiba mai ești și tu?

Locke apucă una din mâinile ospătarului și strecură o coroană de fier alb în ea. Omul își trase mâna, apoi se uită la ce avea în palmă. Ochii părură că încearcă să-i sară din orbite.

– Pe alee, rosti Locke. Trebuie să vorbim.

– Pe toți zeii, chiar că trebuie, zise omul, un bărbat cu față de buldog și început de chelie, cam de vreo treizeci și ceva de ani.

– Lucrez pentru Duce, spuse Locke. Trebuie să îi transmit un mesaj lui Meraggio, însă nu pot fi văzut în contabilitate îmbrăcat așa cum sunt acum. Sunt niște... complicații.

Locke vântură paginile goale de pergament către ospătar; acestea erau înfășurate într-un cilindru îngust.

– Eu, ăă, pot să duc chestia aia pentru tine, spuse ospătarul.

– Am ordine clare, îl întrerupse Locke. Trebuie să i le dau personal, nici mai mult, nici mai puțin. Trebuie să intru în sala aia și să nu dau de bănuit; am nevoie de doar cinci minute. Așa cum ți-am zis, face cinci coroane. Metal rece și bun de cheltuit, chiar în după-amiaza asta. Trebuie să arăt ca un ospătar.

– Rahat, spuse ospătarul. De obicei avem niște țoale de schimb la îndemână... haine negre și câteva șorțuri. Aș putea să-ți fac rost de așa ceva, dar astăzi e zi de spălat. Nu găsești nimic de genul ăsta pe aici.

– Cum să nu! îl contrazise Locke. Porți exact ceea ce îmi trebuie.

– Hei, stai puțin. Nu se poate...

Locke înșfăcă mâna ospătarului și strecură încă patru coroane de fier alb în ea.

– Ai mai ținut vreodată atâta bănet în mână?

– Slăviți fie cei Doisprezece, nu! murmură omul. Își linse buzele, se uită la Locke câteva secunde, apoi încuviință scurt. Ce trebuie să fac?

– Urmează-mă, spuse Locke. O să rezolvăm iute și ușor.

– Am cam douăzeci de minute la dispoziție, zise ospătarul. După care trebuie să mă întorc în sală.

– După ce isprăvesc, nici nu o să mai conteze, replică Locke. Îi voi spune lui Meraggio că ne-ai ajutat, pe amândoi; o să ieși din încurcătură.

– Ăă, bine. Unde mergem?

– Chiar după colț... Avem nevoie de un han.

Umbra Primitoare se afla în imediata apropiere a Contabilității Meraggio. Era destul de curat, ieftin și golit de articole de lux – genul de loc care găzduia curieri, cărturari, scribi, slujitori și funcționari

mărunți, mai degrabă decât oameni de afaceri importanți. Locul era un pătrat cu două caturi, construit în jurul unui spațiu central deschis, după modelul unei vile din epoca Tronului Therin. În centrul acestei curți se afla un măslin înalt, cu frunze ce foșneau plăcut în lumina soarelui.

– O cameră cu fereastră, doar pentru o zi, spuse Locke. Puse monedele pe tejghea. Hangiul o luă grăbit înainte, cu cheia în mână, și îi conduse pe cei doi la o cameră de la al doilea cat marcată cu „9".

Camera 9 avea două canapele care se puteau desface, o fereastră acoperită cu hârtie uleiată, un mic șifonier și nimic altceva. Proprietarul Umbrei Primitoare se înclină la plecare și își ținu gura. La fel ca majoritatea hangiilor camorreni, orice întrebări ar fi putut avea în legătură cu mușteriii săi sau cu treburile acestora tindeau să dispară când arginții se iveau pe tejghea.

– Cum te cheamă?

Locke închise ușa camerei și trase zăvorul.

– Benjavier, răspunse ospătarul. Ești, ăă, sigur... că o să meargă așa cum mi-ai zis?

Drept răspuns, Locke își scoase punga cu bani și o puse în mâna lui Benjavier.

– Mai sunt vreo două coroane înăuntru, în afara celor pe care le vei primi. Plus ceva aur și argint. Cuvântul meu este la fel de sigur ca banii ăștia și poți păstra punga drept garanție până mă întorc.

– Pe toți zeii! exclamă Benjavier. Totul este... este cât se poate de ciudat. Mă întreb ce oi fi făcut ca să merit asemenea noroc incredibil?

– Cei mai mulți oameni nu fac nimic ca să merite ceea ce le aduc zeii în cale, spuse Locke. Trecem la treabă?

– Da, da. Benjavier își dezlegă șorțul și i-l azvârli lui Locke; începu apoi să lucreze la jachetă și la pantaloni. Locke își dădu jos tichia de catifea. Măi să fie, păr cărunt – nu-ți arăți deloc anii... la față, vreau să spun.

– Am fost binecuvântat dintotdeauna cu trăsături tinerești, replică Locke. Mi-a fost de ceva folos în slujba Ducelui. O să am nevoie și de pantofii tăi – ai mei ar părea nelalocul lor sub toate chestiile astea elegante.

Mișcându-se iute, cei doi bărbați își scoaseră hainele și le schimbară între ei până când Locke rămase în mijlocul camerei, învești mântat ca un ospătar de la Meraggio, cu șorțul maroniu legat la brâu. Benjavier stătea întins pe unul din paturi în maiou și nădragi, plimbând punga cu monede zornăitoare dintr-o mână în cealaltă.

– Ei bine? Cum arăt?

– Arăți foarte ferches, spuse Benjavier. O să te integrezi de minune.

– Bun. Cât despre tine, tu arăți de-a dreptul bogat. Așteaptă-mă aici cu ușa încuiată; mă întorc repede. O să bat la ușă de cinci ori, ai înțeles?

– Sună bine.

Locke închise ușa în urma sa, se zori pe scări, traversă curtea și ieși iar în stradă. Se întoarse pe ocolite la Meraggio, astfel încât să intre prin față și să-l evite pe străjerul de la intrarea de serviciu.

– Nu ar trebui să intri și să ieși pe aici, îi spuse străjerul de la registru, când Locke dădu buzna în foaier, roșu la față și leoarcă de sudoare.

– Știu, îmi pare rău. Locke flutură sulul nescris de pergament pe sub nasul omului. Am fost trimis să aduc asta pentru unul dintre notari; unul din membrii din *galeria privată,* trebuie să adaug.

– A, iartă-mă. Nu mai sta, atunci; du-te.

Locke intră în mulțimea din sala de la Meraggio pentru a treia oară, recunoscător pentru numărul redus de priviri care zăboviră asupra lui în timp ce trecu grăbit. Își croi drum cu agilitate printre oamenii îmbrăcați elegant și se feri din calea ospătarilor care duceau tăvi de argint acoperite – avu grijă să dea din cap, cât se poate de familiar și de prietenos, când trecu pe lângă ei. Peste câteva momente, găsi ceea ce căuta: doi străjeri care se rezemau de un perete, cu capetele apropiate și adânciți în conversație.

– Păreți vioi, domnilor, zise Locke când ajunse în fața lor; fiecare din ei era mai solid cu cel puțin treizeci de kilograme decât el. Știe vreunul din voi un om pe nume Benjavier? Este unul dintre colegii mei ospătari.

– Îl știu din vedere, răspunse unul din străjeri.

– Este într-un rahat mare de tot, spuse Locke. Este la Umbra Primitoare și tocmai a dat greș la unul dintre testele lui Meraggio. Trebuie să îl aduc înapoi; și trebuie să vă iau pe voi doi ca să mă ajutați.

– Unul dintre testele lui Meraggio?

– Știți voi, zise Locke. Cum i-a făcut lui Willa.

– A, ei. Funcționara aia din sectorul public. Benjavier, ai spus? Ce a făcut?

– L-a vândut pe bătrân, și Meraggio nu este mulțumit deloc. Ar trebui să facem asta cât de curând și să nu mai zăbovim.

– Ăă... sigur, sigur.

– Hai afară, pe ieșirea de serviciu.

Locke se plasă cu mare grijă, astfel încât să pară că merge încrezător pe lângă străjeri, când de fapt îi urma prin bucătărie, pe coridoarele de serviciu și, într-un sfârșit, în camera de primire. Trecu înaintea lor și cei doi străjeri îl urmară îndeaproape când ieși pe alee, făcându-i nonșalant cu mâna străjii de acolo. Bărbatul nu dădu nici un semn că l-ar fi recunoscut; Locke văzuse deja cu ochii lui cam o duzină de ospătari. Fără îndoială că un străin ar fi putut trece drept unul dintre aceștia pentru o bucată de vreme, iar lui îi trebuia chiar mai puțin de-atât.

Câteva minute mai târziu, bătu puternic la ușa camerei 9 de la Umbra Primitoare, de cinci ori. Benjavier întredeschise ușa, numai ca aceasta să fie împinsă până la capăt de brațul țeapăn al lui Locke, care avea ceva din maniera folosită când i se prezentase drept „Nocturn“ lui Don Salvara.

– A fost un test de *loialitate*, Benjavier, rosti Locke pe când intra furios în cameră, cu privirea ca de gheață. Un test de loialitate. Și ai dat-o în bară. Luați-l și țineți-l, băieți!

Cei doi străjeri îl înhățară pe ospătarul pe jumătate gol, care se holba la ei șocat.

– Dar... dar eu nu am... dar ai zis...

– Treaba ta este să-i servești pe clienții lui Meraggio și să meriți încrederea domnului Meraggio. Treaba mea este să găsesc oameni care nu merită această încredere și să le vin de hac. Mi-ai vândut uniforma ta blestemată. Locke mătură coroanele de fier alb și punga de pe pat; lăsă monedele să cadă în săculețul de piele pe când continuă: Aș fi putut fi un hoț. Aș fi putut fi un *asasin*. Și tu m-ai fi lăsat să ajung direct la domnul Meraggio, cu deghizarea perfectă.

– Dar tu... o, zeii să mă păzească, nu poți vorbi serios, nu se poate întâmpla așa ceva!

– Oare oamenii ăștia ți se par neserioși? Îmi pare rău, Benjavier! Nu-i nimic personal, însă ai luat o hotărâre foarte proastă. Locke deschise ușa. Bun, afară cu el. Înapoi la Meraggio, cât puteți de repede.

Benjavier se zbătu, mârâind și strigând: „Nu, nu, nu puteți, am fost credincios toată..."

Locke îl înșfăcă de bărbie și îl privi drept în ochi.

– Dacă opui rezistență, îi spuse el, dacă lovești, zbieri sau continui să faci scandal, chestiunea asta va ajunge mai sus de Meraggio, pricepi? Vom chema straja. Vom pune să fii dus în lanțuri la Palatul Răbdării. Domnul Meraggio are mulți prieteni la Palatul Răbdării. Cazul tău ar putea să se rătăcească vreo câteva luni bune. Ai putea ajunge să stai într-o cușcă de păianjen și să cugeți la greșelile tale până o să înceapă să cadă ploile de *iarnă*. M-am făcut înțeles?

– Da, suspină Benjavier. O, zeilor, îmi pare rău, îmi pare rău...

– Nu mie trebuie să-mi ceri iertare. Acum, așa cum ziceam, hai să-l ducem repede înapoi. Domnul Meraggio o să vrea să stea de vorbă cu el.

Locke îi conduse înapoi la contabilitate, în timp ce Benjavier suspina resemnat. Locke intră în camera de primire, chiar pe lângă străjerul speriat de la ușa de serviciu și mugi.

– Golește camera asta. *Acum!*

Câțiva dintre ospătari păreau să fie pe punctul de a riposta, dar la vederea lui Benjavier, îmbrăcat pe jumătate și ținut bine de cei doi străjeri, părură să renunțe la asta și să se convingă că ceva era în neregulă. Ieșiră în grabă din cameră, și Locke se întoarse către străji.

– Țineți-l aici, le zise el. Eu mă duc după domnul Meraggio; ne vom întoarce în câteva momente. Camera asta trebuie să rămână neocupată până ne întoarcem. Spuneți-le ospătarilor să se odihnească în altă parte.

– Hei, ce se petrece?

Străjerul de la ușa de serviciu își vârî capul în camera de primire.

– Dacă ții la slujba ta, spuse Locke, ține-ți ochii pe aleea aia și nu mai lăsa pe nimeni înăuntru. Meraggio o să ajungă aici în curând și o să fie țâfnos, așa că e mai bine să nu-i atragi atenția.

– Cred că are dreptate, Laval, zise unul dintre străjerii care îl țineau pe Benjavier.

– Ăă... sigur, sigur.

Omul se făcu nevăzut.

– Cât despre tine, continuă Locke, apropiindu-se de Benjavier, așa cum ți-am zis, nu-i nimic personal. Pot să-ți dau un mic sfat? Nu te juca. Nu îl poți minți pe Meraggio. Nici unul dintre noi nu ar putea, nici în cea mai bună zi a noastră. Mărturisește-i de îndată. Fii sincer până la capăt. M-ai înțeles?

– Da, scânci Benjavier. Da, vă rog, o să fac orice!

– Nu trebuie să faci *nimic*. Dar, dacă vrei ca domnul Meraggio să fie milostiv sau înțelegător, atunci pe numele zeilor, mărturisește-i naibii și fă-o degrabă. Fără jocuri, ne-am înțeles?

– D-da, da, orice...

– O să mă întorc în curând, spuse Locke și se răsuci pe călcâie, pornind spre ușă. Pe când ieșea din camera de primire, își îngădui un scurt rânjet de plăcere; străjerii care îl țineau pe Benjavier păreau acum aproape la fel de înspăimântați de el ca și ospătarul. Era ciudat cât de ușor putea fi pretinsă autoritatea, folosind câteva prosteli pompoase. Își croi drum prin pasajele de serviciu și prin bucătării, înapoi în sala publică.

– Nu vă supărați, îl întrebă Locke pe primul străjer care îi ieși în cale. Îl găsesc cumva pe domnul Meraggio în galeriile membrilor?

Locke flutură sulul nescris de pergament de parcă ar fi fost o chestiune ce nu suporta amânare.

– Din câte știu, cred că este la cel de-al treilea nivel, primind rapoarte, răspunse străjerul.

– Vă mulțumesc.

Locke urcă pe scările largi din fier negru ce duceau până la prima galerie a membrilor, făcându-le un semn cu capul celor doi străjeri de la baza scărilor. Uniforma sa părea o garanție suficientă pentru accesul la galerii, dar ținu pergamentul la vedere, strâns cu ambele mâini, ca o asigurare suplimentară. Cercetă cu privirea galeriile de la primul cat, nu văzu nici urmă de Meraggio și urcă mai departe.

Îl găsi pe Giancana Meraggio la al treilea cat, întocmai cum îi spusese străjerul. Meraggio stătea și se uita distrat la galeria publică,

în timp ce asculta doi contabili din spatele său care-i citeau cifre de pe tablete de ceară, cifre care însemnau foarte puțin pentru Locke. Meraggio nu părea să aibă vreo gardă de corp prin preajmă; era limpede că se simțea în siguranță între hotarele regatului său comercial. Cu atât mai bine. Locke păși lângă el, savurând aroganța gestului, și rămase pe loc, așteptând să fie remarcat.

Contabilii și câțiva membri din galerie începură să șușotească; după câteva secunde, Meraggio se întoarse și îl țintui pe Locke cu privirea sa pătrunzătoare ca un felinar de furtună. Fu nevoie doar de un minut pentru ca privirea să treacă de la iritare la suspiciune.

– Tu *nu* lucrezi pentru mine, rosti Meraggio.

– Aduc salutări din partea lui Capa Raza al Camorrului, zise Locke, cu un glas scăzut și respectuos. Trebuie să vă aduc la cunoștință o chestiune foarte gravă, domnule Meraggio.

Stăpânul contabilității se uită lung la el, apoi își scoase ochelarii și îi îndesă într-un buzunar al hainei.

– Deci este adevărat. Am auzit eu că Barsavi a avut soarta oricărui trup pieritor. Și acum stăpânul tău își trimite lacheul la mine. Ce drăguț din partea lui. Ce dorește?

– Dorința lui se potrivește cu interesul dumneavoastră, domnule Meraggio. Sunt aici ca să vă salvez viața.

Meraggio pufni.

– Nu prea se poate spune că viața mea este în primejdie, bunul și inadecvat îmbrăcatul meu prieten. Asta-i casa mea și oricare străjer de aici ți-ar tăia coaiele la primul cuvânt pe care l-aș rosti. Dacă aș fi în locul tău, aș începe prin a explica de unde ai făcut rost de uniforma aia.

– Am cumpărat-o de la unul dintre ospătarii dumneavoastră, un om pe nume Benjavier, zise Locke. Știam că este maleabil, deoarece face parte din complotul prin care se urmărește eliminarea dumneavoastră.

– Ben? La naiba – ce dovadă ai?

– Am pus câțiva străjeri de-ai dumneavoastră să îl rețină la intrarea de serviciu, așa despuiat cum este acum.

– Cum adică *ai pus* câțiva străjeri de-ai *mei* să îl rețină? Cine naiba te crezi?

– Capa Raza mi-a dat sarcina de a vă salva viața, domnule Meraggio. V-am expus situația așa cum se înfățișează ea. Cât despre cine sunt eu, ei bine, se întâmplă să fiu *salvatorul* dumneavoastră.

– Străjerii și ospătarii mei...

– *Nu sunt de încredere,* șuieră Locke. Sunteți orb? Nu am cumpărat hainele astea de la un negustor de haine la mâna a doua; am venit aici prin intrarea de serviciu, am oferit câteva coroane, iar omul dumneavoastră, Benjavier, și-a scos uniforma uite-așa! Locke pocni din degete. Străjerul dumneavoastră de la intrarea de serviciu m-a strecurat înăuntru pentru mult mai puțin – pentru numai un solon. Oamenii dumneavoastră nu sunt din piatră, domnule Meraggio; le *supraestimați* loialitatea.

Meraggio se holbă la el, simțind cum îi urcă sângele în obraji; părea pe punctul de a-l lovi pe Locke. În loc să facă asta, tuși și întinse mâinile în față, cu palmele îndreptate în sus.

– Zi-mi ceea ce ai venit să-mi zici, rosti el. O să văd eu ce este de făcut după aceea.

– Contabilii dumneavoastră mă stânjenesc. Spuneți-le să plece ca să putem discuta între patru ochi.

– Nu-mi spune tu ce să fac în propria mea...

– Ba o să vă *spun* ce să faceți, la naiba! scuipă Locke. Sunt afurisita dumneavoastră de *gardă de corp*, domnule Meraggio. Sunteți în pericol de moarte; fiecare minut contează. Știți deja că aveți cel puțin un ospătar compromis și un străjer corupt; cât veți mai continua să mă împiedicați să vă țin în viață?

– De ce îl interesează atât de mult pe Capa Raza siguranța mea?

– Confortul dumneavoastră personal nu înseamnă nimic pentru el, explică Locke. Siguranța lui *Meraggio,* în schimb, este de o importanță capitală. Pe numele dumneavoastră s-a întocmit un contract de asasinare de către interese comerciale verrari care doresc ca avuția Camorrului să scadă. Raza a preluat puterea acum patru zile; asasinarea dumneavoastră ar zgudui din temelii orașul. Păianjenul și straja orașului ar da iama printre oamenii lui Raza, în căutare de răspunsuri. Pur și simplu *nu* își poate permite ca dumneavoastră să pățiți ceva. Trebuie să păstreze stabilitatea în oraș, întocmai ca Ducele.

– Și cum de știe stăpânul tău de toate astea?

– Un cadou din partea zeilor, replică Locke. Au fost interceptate niște scrisori, în timp ce agenții stăpânului meu investigau o cu totul altă problemă. Vă rog, spuneți-le contabililor să plece.

Meraggio cugetă câteva secunde, apoi mârâi și le făcu semn slujitorilor săi să plece, cu o mișcare nervoasă a încheieturii. Aceștia se traseră îndărăt, cu ochii mari de mirare.

– Pe urmele dumneavoastră se află cineva foarte neplăcut, continuă Locke. Treaba va fi dusă la capăt cu arbaleta; asasinul este lashan. Se pare că armele sale au fost modificate de un Mag-Juruit karthan. Este al naibii de alunecos și își nimerește ținta aproape fără greș. Puteți să vă simțiți măgulit; suntem de părere că a solicitat o recompensă de zece mii de coroane.

– E cam mult de digerat, Jupâne...

– Numele meu nu este important, îl întrerupse Locke. Veniți cu mine în camera de primire din spatele bucătăriilor. Puteți vorbi chiar dumneavoastră cu Benjavier.

– Camera de primire din spatele bucătăriilor? Meraggio se încruntă tare. Până acum nu mi-ai oferit nici un motiv care să mă facă să cred că nu încerci chiar tu să mă atragi acolo pentru vreo ticăloșie.

– Domnule Meraggio, zise Locke, purtați mătase și bumbac, nu zale. V-aș fi putut înjunghia deja de câteva minute. Dacă stăpânul meu v-ar fi vrut mort, mațele dumneavoastră ar fi fost deja împrăștiate pe covor. Nu trebuie să-mi mulțumiți – nu trebuie nici măcar să vă *placă* de mine –, dar, pentru numele zeilor, vă rog să înțelegeți că mi s-a poruncit să vă păzesc și că nimeni *nu* refuză ordinele lui Capa din Camorr.

– Hmmm. O întrebare, dacă se poate. Este un om la fel de formidabil ca Barsavi acest Capa Raza?

– Barsavi a murit plângând la picioarele lui, spuse Locke. Barsavi și toți copiii lui. Puteți să trageți singur concluziile.

Meraggio își puse ochelarii la loc pe nas, își aranjă orhideea și își puse mâinile la spate.

– Vom merge în camera de primire, rosti el. După tine.

5

Atât Benjavier, cât şi străjile fură de-a dreptul îngroziți când Meraggio dădu buzna în camera de primire în spatele lui Locke; Locke înțelese că ei erau mult mai obișnuiți cu toanele lui decât el, și probabil că ceea ce-i puteau citi chip era ceva cât se poate de neplăcut.

– Benjavier, Benjavier, nu-mi vine să cred! rosti Meraggio. După tot ceea ce am făcut pentru tine – după ce te-am luat la mine și am rezolvat problema aia cu căpitanul de pe fosta ta corabie... Nu am cuvinte!

– Îmi pare rău, domnule Meraggio, zise ospătarul, ai cărui obraji erau mai uzi decât acoperișul înclinat al unei case pe timp de furtună. Îmi pare atât de rău, nu am vrut să vă fac rău...

– Nu ai *vrut* să-mi faci rău? Este *adevărat,* ceea ce mi-a spus omul ăsta?

– Of, da, zeii să mă ierte, domnule Meraggio, este *adevărat.* E totul adevărat. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău... vă rog să mă credeți...

– Taci din gură, luați-ar zeii văzul! Meraggio rămase cu gura căscată, ca un om care tocmai fusese plesnit. Privi în jurul său de parcă ar fi văzut camera de primire pentru prima oară, de parcă străjile în livrea ar fi fost niște făpturi nepământene. Păru a fi pe punctul de a se poticni și de a cădea pe spate; însă nu făcu decât să se întoarcă spre Locke, cu pumnii încleștați. Zi-mi tot ce știi, mârâi el. Iau zeii drept martori: toți cei implicați în treaba asta o să afle măsura puterii mele, o jur!

– Toate la timpul lor. *Trebuie* să supraviețuiți zilei de azi. Aveți apartamente particulare deasupra galeriei de la al patrulea cat, nu-i așa?

– Bineînțeles.

– Haideți acolo imediat, spuse Locke. Azvârliți-l pe bietul nenorocit într-o cămară; sunt sigur că veți găsi una potrivită. Puteți să vă ocupați de el după ce se isprăvește toată treaba asta. Pentru moment, timpul nu este de partea noastră.

Benjavier izbucni în hohote de plâns din nou, iar Meraggio încuviință, cu o expresie scârbită.

– Puneți-l pe Benjavier într-o cămară și ferecați ușa. Voi doi, stați de pază. Iar *tu*...

Străjerul de la ușa de serviciu vârâse iarăși capul de după colț. Se înroși tot la față.

– Dacă mai lași o singură persoană neautorizată, fie și un *copilaș*, să intre pe ușa aia astăzi, voi pune să ți se taie coaiele și să-ți fie înlocuite cu cărbuni încinși. Ai înțeles?

– C-cât se poate de clar, d-domnule Meraggio, să trăiți!

Meraggio se întoarse și ieși valvârtej din cameră. De data asta Locke era în urma lui, grăbindu-se să țină pasul cu el.

6

Apartamentele fortificate ale lui Giancana Meraggio erau pe potriva hainelor omului: bogat mobilate în cea mai subtilă manieră. Era limpede că bărbatul prefera să lase materialele și măiestria să slujească drept ornamente principale.

Ușa din oțel armat se închise în urma lor, iar încuietoarea verrareană zornăi când se fixă iar în lemn. Meraggio și Locke erau singuri. Elegantul ceas-cu-apă în miniatură de pe biroul lăcuit al lui Meraggio tocmai umplea bolul care marca primul ceas al după-amiezii.

– Așa, rosti Locke. Domnule Meraggio, nu mai puteți ieși în sală până ce nu punem mâna pe asasin. *Nu* este sigur; ne așteptăm ca atacul să se producă undeva între primul și cel de-al patrulea ceas al după-amiezii.

– Asta va provoca unele probleme, zise Meraggio. Am afaceri de care trebuie să mă ocup; absența mea din sală va fi remarcată.

– Nu neapărat, îl contrazise Locke. Nu v-a trecut prin minte că suntem cam de aceeași statură? Și că un om, în umbrele uneia dintre galeriile superioare, poate fi ușor luat drept altul?

– Îmi... îmi propuneți vă dați drept *mine?*

– În scrisorile pe care le-am interceptat, am primit o informație care este nespus de avantajoasă pentru noi, îi explică Locke. Asasinul nu a primit o descriere amănunțită a înfățișării dumneavoastră. Mai degrabă a fost instruit să tragă în *singurul* om din contabilitate care poartă o *orhidee mare* la pieptul hainei. Dacă m-aș îmbrăca în hainele

dumneavoastră și aș sta în locul dumneavoastră obișnuit din galerie, cu o orhidee prinsă la haină – ei bine, săgeata aceea mă va viza pe mine.

– Îmi vine greu să cred că ești atât de altruist încât să dorești să îmi iei locul, dacă acest asasin este atât de primejdios pe cum mi-ai povestit.

– Domnule Meraggio, să-mi fie cu iertare, dar este limpede că nu m-am făcut înțeles, ripostă Locke. Dacă *nu* fac asta în numele dumneavoastră, stăpânul meu mă va omorî oricum. În plus, sunt ceva mai iscusit decât vă închipuiți, când vine vorba să evit îmbrățișarea Doamnei Îndelungatei Tăceri. În cele din urmă, răsplata care mi-a fost făgăduită pentru îndeplinirea cu succes a acestei misiuni... Ei bine, dacă ați fi fost în pielea mea, ați fi fost și *dumneavoastră* dispus să înfruntați o săgeată.

– Și eu ce să fac, în timpul ăsta?

– Relaxați-vă în apartamentele dumneavoastră, zise Locke. Țineți ușile ferecate. Distrați-vă câteva ceasuri; nu cred că vom avea mult de așteptat.

– Și ce se întâmplă dacă asasinul apucă să tragă?

– Deși este stânjenitor, spuse Locke, trebuie să recunosc că stăpânul meu mai are cel puțin alți șase oameni în sala contabilității astăzi – vă rog să nu vă supărați. Unii dintre clienții dumneavoastră nu sunt clienți; sunt cei mai aprigi și duri flăcăi pe care îi are Capa Raza, oameni extrem de pricepuți când vine vorba de acțiuni rapide și silențioase. Când asasinul va trage, îl vor împresura. Prins între ei și străjile dumneavoastră, nici nu va ști ce l-a lovit.

– Și dacă nu ești pe cât de iute te crezi? Dacă săgeata ajunge la țintă?

– Atunci voi muri, iar dumneavoastră veți fi încă în viață, și stăpânul meu va fi mulțumit, răspunse Locke. Și în meseria noastră se depun jurăminte, domnule Meraggio. Îl slujesc pe Raza până la moarte. Deci ce ați hotărât?

7

Locke Lamora ieși din apartamentele lui Meraggio la unu și jumătate, îmbrăcat în cele mai elegante straie pe care le purtase

vreodată – de la haină și vestă până la pantaloni. Acestea aveau albastrul-închis al văzduhului chiar înainte de Lumina-falsă și i se părea că i se potrivește de minune culoarea. Tunica albă de mătase era răcoroasă ca apa tomnatică de pârâu pe pielea lui; era proaspăt scoasă din șifonierul lui Meraggio, precum colanții, pantofii, cravatele și mănușile. Părul îi era uns cu ulei de trandafiri și dat pe spate; avea în buzunar o sticluță cu esența respectivă, cât și o pungă cu tyrini de aur pe care o săltase din sertarele garderobei lui Meraggio. Avea prinsă la piept orhideea lui Meraggio, încă fragedă; avea o mireasmă plăcută, ca de zmeură.

Contabilii lui Meraggio fuseseră informați în legătură cu mascarada, alături de câțiva dintre străjerii săi, aleși pe sprânceană. Aceștia îi făcură semn cu capul lui Locke, pe când umbla la cel de-al patrulea cat al galeriei membrilor, punându-și ochelarii lui Meraggio la ochi. O mare greșeală, după cum descoperi imediat; lumea se încețoșă în jurul său. Locke își blestemă neatenția pe când îi vârî la loc în haină – vechii ochelari purtați de Fehrwight erau falsuri, însă sigur că ochelarii lui Meraggio erau făcuți pentru ochii acestuia. Demn de ținut minte.

Nonșalant, ca și cum totul era parte din planul său, Locke se îndreptă spre scările de fier negru și coborî pe ele. De la distanță, chiar semăna cu Meraggio îndeajuns pentru ca nimeni să nu comenteze; când ajunse la parter, în galeria publică, mări pasul destul de mult ca să scape doar cu câteva priviri curioase. Își scoase orhideea de la piept și o îndesă în buzunar când intră în bucătărie.

La intrarea de la cămară le făcu celor doi străjeri cu mâna și arătă în spate, peste umăr.

– Domnul Meraggio vrea ca voi doi să păziți ușa din spate. Dați-i o mână de ajutor lui Laval. Nu intră nimeni, așa cum v-a spus. Sub amenințarea pedepsei cu, ăă, cărbunii încinși. L-ați auzit pe bătrân. Trebuie să stau de vorbă cu Benjavier.

Străjerii se uitară unul la celălalt și încuviințară; autoritatea închipuită pe care o avea acum Locke asupra lor părea atât de solidă, încât bănuia că ar fi putut să vină aici și în lenjerie de damă și ar fi primit același răspuns. Meraggio folosise probabil în trecut câțiva agenți speciali pentru a-și pune ordine în treburi; nu încăpea îndoială că Locke culegea roadele reputației acestora.

Benjavier își ridică privirea când Locke intră în cămară și închise ușa în urma sa. Pe chip i se putea citi o uluială pură; fu atât de surprins când Locke îi azvârli o pungă cu bani, încât săculețul de piele îl lovi în ochi. Benjavier strigă și căzu lângă perete, cu ambele mâini peste față.

– Rahat, zise Locke. Iartă-mă; am crezut că o s-o prinzi.

– Ce mai vrei acum?

– Am venit să îmi cer scuze. Nu am timp să îți explic; îmi pare rău că te-am târât în toată povestea asta, dar am motivele mele și anumite nevoi care trebuie satisfăcute.

– Îți pare rău că m-ai târât în toată povestea asta? Glasul lui Benjavier suna spart; își trase nasul și scuipă spre Locke. Despre ce *naiba* vorbești? Ce se petrece? Ce *crede* domnul Meraggio că am făcut?

– Nu am timp să îți recit poezia. Ți-am pus șase coroane în punga aia; o parte sunt în tyrini, ca să îi poți folosi mai ușor. Viața ta nu va mai face doi bani dacă rămâi în Camorr; ieși pe porțile de pe uscat. Ia hainele mele de la Umbra Primitoare; uite cheia.

De data asta, Benjavier prinse ce i se aruncă.

– Și-acum... zise Locke. Fără alte blestemate de întrebări. O să te apuc de ureche și o să te târăsc afară, pe alee; tu să te prefaci speriat de moarte. După ce dăm colțul și nu ne mai vede nimeni, îți voi da drumul. Dacă ții cât de cât la viața ta, tai-o la Umbra Primitoare, îmbracă-te și dispari naibii din oraș. Du-te în Talisham sau în Ashmere; în punga aia ai mai mult decât leafa ta pe un an. Ar trebui să te descurci cumva.

– Dar nu...

– Plecăm acum sau te las aici să mori, i-o tăie Locke. Explicațiile sunt un lux; tu nu o să ai parte de ele. Îmi pare rău.

Un moment mai târziu, Locke îl târa pe ospătar de ureche în camera de primire; această metodă era bine cunoscută de străjerii sau gărzile din oraș. Benjavier se prefăcu foarte bine, tânguindu-se, plângând și implorând să fie cruțat; cei trei străjeri de la ușa de serviciu îl priviră fără compătimire, în timp ce Locke îl târa prin fața lor.

– Mă întorc în câteva minute, spuse Locke. Domnul Meraggio vrea să mai schimb vreo două vorbe între patru ochi cu sărmanul nemernic.

– O, în numele zeilor, nu îl lăsați să mă ducă de-aici! strigă Benjavier. O să mă rănească... vă rog!

Străjerii chicotiră când auziră asta, deși cel care primise solonul de la Locke nu părea la fel de voios precum ceilalți doi. Locke îl târî pe Benjavier pe alee și după colț; în momentul în care ieșiră din raza vizuală a celor trei străjeri, Locke îi dădu drumul.

– Du-te, îi zise el. Fugi ca un apucat. Le dau cam vreo douăzeci de minute până când își vor da seama ce dobitoci au fost și apoi o să vină pe urma ta detașamente întregi. Du-te!

Benjavier se holbă la el, apoi își clătină capul și porni împleticindu-se către Umbra Primitoare. Locke se jucă cu unul din vârfurile mustății sale false în timp ce se uita după ospătar, după care se întoarse și se pierdu în mulțime. Soarele își vărsa lumina și dogoarea cu intensitatea obișnuită, iar Locke asuda puternic în noile sale veșminte elegante, însă, pentru câteva momente, lăsă să i se înfiripe pe chip un rânjet satisfăcut.

Porni spre nord, spre Parcul Doi Arginți; în imediata apropiere a porții de miazăzi a parcului se afla o prăvălie de accesorii bărbătești și, în diferite cartiere, mai erau câțiva alchimiști negri care nu îl știau din vedere. Un pic de dizolvant ca să scape de mustață și ceva care să îi readucă nuanța naturală a părului. Odată ce punea mâna pe acele lucruri, avea să fie din nou Lukas Fehrwight, gata să îi viziteze pe Salvara și să îi mai ușureze de câteva mii de coroane.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Trei invitații

1

– O, Lukas! Surâsul lumină chipul Doñei Sofia când îl întâmpină la ușa conacului Salvara. Lumina galbenă se revărsă dincolo de el, în noapte; era puțin după al unsprezecelea ceas al serii. Locke se ascunsese pentru restul zilei care urmase trebii de la Meraggio și trimisese familiei Salvara un bilet prin curier, informându-i că Fehrwight le va face o vizită târzie. Au trecut zile bune! Am primit biletul lui Graumann, dar începuserăm să ne facem griji pentru afacerile noastre – și pentru tine, bineînțeles. Ești teafăr?

– Doamnă Salvara, este o *plăcere* să vă văd din nou. Da, da... sunt teafăr și nevătămat, mulțumesc de întrebare. Am avut de-a face cu niște personaje de *proastă reputație* în ultima săptămână, însă totu-i spre bine; am făcut rost de o corabie, cu tot cu încărcătură, și putem începe expediția chiar săptămâna viitoare. Suntem foarte aproape să facem rost și de a doua corabie.

– Ei bine, nu sta ca un curier pe trepte; intră, te rog. Conté! O să luăm niște aperitive. Știu, adu câteva portocale de-ale mele, din soiul cel nou. O să fim în camera închisă.

– Desigur, doamnă. Conté îl privi pe Locke cu ochii mijiți și cu un surâs răutăcios. Jupâne Fehrwight, nădăjduiesc că noaptea vă găsește cât se poate de sănătos.

– Sănătos tun, Conté.

– Minunat. Mă voi întoarce de îndată.

Aproape toate conacele camorrene aveau două saloane lângă holul de la intrare; unul era numit „camera îndatoririlor", unde se desfășurau întâlnirile cu străini și alte afaceri formale. Era păstrată rece, imaculată și mobilată scump; până și covoarele erau atât de curate, încât ai fi putut mânca de pe jos. „Camera închisă", în schimb, era menită cunoștințelor apropiate și de încredere, fiind de obicei mobilată pentru un confort maxim, într-o manieră ce reflecta personalitatea stăpânilor conacului.

Doña Sofia îl conduse în camera închisă a familiei, în care se găseau patru fotolii căptușite bine, cu spătare înalte ce imitau tronurile. Deși majoritatea saloanelor ar fi avut măsuțe lângă fiecare scaun, aceasta avea patru copăcei în glastre, puțin mai înalți decât scaunele lângă care se aflau. Copacii miroseau a cardamon, o mireasmă care inunda camera.

Locke se uită mai îndeaproape la copăcei; nu erau puieți, cum crezuse la început. Erau *miniaturi*... cumva. Frunzele lor erau puțin mai mari decât o unghie de-a sa; tulpinile nu erau mai groase decât un braț de om, iar crengile se îngustau până la grosimea degetelor. Fiecare dintre copăcei ținea între ramurile sale întortocheate un raft mic de lemn și un felinar alchimic suspendat. Sofia le lovi ușor, și acestea prinseră viață, umplând odaia cu o lumină chihlimbarie și cu umbre verzui. Modelele proiectate de frunze pe pereți erau fantastice și odihnitoare, în același timp. Locke trecu un deget printre frunzele delicate și subțiri ale celui mai apropiat copăcel.

– Măiestria dumneavoastră este incredibilă, Doña Sofia, zise el. Chiar și pentru cineva obișnuit cu munca Maeștrilor noștri Plantatori... Pe noi ne interesează mai mult eficiența și profitul. Dumneavoastră, în schimb, aveți *talent* din abundență.

– Mulțumesc, Lukas. Te rog, stai jos! Reducerea structurii plantelor mai mari este o artă veche, însă una pe care se întâmplă să o îndrăgesc în mod deosebit, ca un soi de hobby. Și, după cum vezi, nu am uitat nici de eficiență. Însă alta este marea minune din camera asta – văd că ai trecut la moda noastră camorreană!

– A, asta? Ei bine, unul dintre croitorii dumneavoastră a socotit că îmi face un hatâr; mi-a oferit un asemenea târg încât nu l-am

putut refuza. Niciodată nu am mai petrecut atâta timp în Camorr; am hotărât că ar fi cazul să încerc să mă adaptez.

– Splendid!

– Da, într-adevăr, rosti Don Salvara, care tocmai intra în cameră, încheindu-și nasturii de la mâneci. Mult mai bine decât straiele alea negre de prizonier vadran. Nu mă înțelege greșit – sunt cât se poate de potrivite pentru climatul nordic, dar aici arată de parcă ar încerca să îl sugrume pe cel care le poartă. Și acum, Lukas, ce s-a mai petrecut cu banii pe care i-am cheltuit?

– Un galion este sigur al nostru, zise Locke. Am făcut rost de echipaj și de o marfă acceptabilă; voi supraveghea eu însumi încărcarea ei în zilele următoare. Va fi gata de plecare săptămâna viitoare. Şi am o informație promițătoare pentru încă unul care să-l însoțească, gata în același interval.

– O „informație promițătoare", interveni Doña Sofia, nu este chiar totuna cu „sigur al nostru", dacă nu mă înșel.

– Nu vă înșelați, Doña Sofia. Locke suspină și încercă să pară cât mai stingherit de subiectul pe care urma să îl abordeze. Este o problemă... Căpitanul celui de-al doilea vas este tentat să primească o ofertă de a transporta o încărcătură specială până în Balinel – un drum destul de lung, dar pentru un preț convenabil. Așa că nu s-a hotărât încă să îmi accepte oferta.

– Și bănuiesc, spuse Don Lorenzo, așezându-se lângă soția sa, că ar putea fi nevoie de câteva mii de coroane în plus ca să se hotărască, nu-i așa?

– Mă tem că așa stau lucrurile, bunul meu Don Salvara.

– Hmmm. Ei bine, putem vorbi despre asta imediat. Iată-l pe Conté; mi-ar face mare plăcere să îți prezint ultima realizare a soției mele.

Conté aducea trei boluri din argint pe un platou de bronz; fiecare bol avea înăuntru o jumătate de portocală tăiată deja, astfel încât bucățile de pulpă din fruct puteau fi extrase cu niște furculițe mici. Conté așeză un bol, o furculiță și un șervețel pe raftul din copăcelul din dreapta lui Locke. Cei doi Salvara îl priviră cu nerăbdare, în vreme ce feliile lor de portocală le erau așezate în față.

Locke se străduí din toate puterile să ascundă orice urmă de tulburare; luă bolul într-o mână și pescui o felie de portocală cu furculița.

Când o bagă în gură, fu surprins de căldura care-i pișcă limba și i se răspândi prin gură. Fructul era îmbibat cu ceva alcoolic.

– O, a fost scăldat într-o băutură, rosti el. Ceva foarte plăcut – un coniac de portocale? Poate cu aromă de lămâie?

– Nu scăldat, Lukas, îl corectă Don Lorenzo cu un rânjet mânzesc ce părea cât se poate de sincer. Portocalele acestea au fost servite în starea lor naturală. Copacul Sofiei își prepară propria esență spirtoasă și o amestecă în fruct.

– Sfinți Dovlecei! exclamă Locke. Ce hibrid interesant! Din câte știu eu, așa ceva nu se făcuse cu citricele încă...

– Am ajuns la formula corectă abia acum câteva luni, iar unele dintre primele plante nu erau bune de servit, explică Sofia. Însă acesta pare să se fi dezvoltat binișor. Încă niște generații de verificare și voi fi încrezătoare în scoaterea lor pe piață.

– Mi-ar plăcea să numesc soiul ăsta Sofia, zise Don Lorenzo. Portocala Sofia din Camorr – o minune alchimică. Aceasta îi va face pe podgorenii din Tal Verrar să-și muște pumnii de ciudă.

– În ceea ce mă privește, aș prefera să primească un alt nume, râse Sofia, lovind jucăuș încheietura soțului ei.

– Maeștrii Plantatori vă vor socoti la fel de minunată precum portocalele dumneavoastră, doamnă, spuse Locke. Este întocmai cum credeam: poate că se vor ivi mai multe oportunități în parteneriatul nostru decât prevăzusem la început. Felul în care păreți să faceți maleabile toate lucrurile verzi care vă înconjoară... Îndrăznesc să spun că profilul Casei de bel Auster ar putea fi modelat în veacul care vine mai mult de atingerea dumneavoastră decât de tradițiile noastre străvechi din Emberlain.

– Mă măgulești, Jupâne Fehrwight, zise Doña. Dar hai să nu vorbim de blana ursului din pădure.

– Într-adevăr, încuviință Don Lorenzo. Și dacă tot ai adus vorba de asta, hai să ne întoarcem la afaceri. Lukas, mă tem că am o veste proastă pentru tine. Proastă și destul de stânjenitoare. Am avut... unele probleme zilele acestea. Unul dintre datornicii mei din susul fluviului nu și-a plătit o poliță mare; unele dintre evaluările mele s-au dovedit a fi mult prea optimiste. Mai pe scurt, nu prea mai avem bani lichizi pe moment, așa cum am fi nădăjduit. Capacitatea noastră de a

mai investi câteva mii de coroane în proiectul nostru comun este mai mult decât îndoielnică.

– O, spuse Locke. Într-adevăr, aceasta este... este, așa cum ați zis, o veste proastă.

Își strecură o altă felie de portocală în gură și înghiți licoarea dulce, folosind-o ca un stimul artificial pentru a-și ridica colțurile gurii în sus, contrar înclinației naturale.

2

Pe țărmul Scursurilor, un preot de-al lui Aza Guilla se furișa din umbră-n umbră, mișcându-se cu o grație înceată și răbdătoare, ce nu se potrivea deloc cu talia sa.

Negurile erau subțiri în seara asta, iar arșița jilavă a nopții de vară – deosebit de apăsătoare. Pâraie de sudoare se scurgeau pe chipul lui Jean, sub împletitura arginie a Înfățișării sale Mâhnite. Tradiția camorreană spunea că săptămânile de dinaintea miezului verii și a Zilei Schimbărilor erau mereu cele mai fierbinți din an. Pe apă licăreau deja familiarele felinare galbene; se auzeau strigăte și pleoscăituri, pe când oamenii de la bordul *Mulțumirii* descărcau încă o barcă plină cu „provizii caritabile".

Jean se îndoia că ar mai fi putut afla multe despre chestiile care ajungeau pe acele bărci fără să facă ceva mai direct, cum ar fi fost să atace una dintre echipele de hamali – ceea ce nu era cazul. Așa că în seara asta se hotărâse să-și concentreze atenția pe un anumit depozit, aflat cam la o stradă depărtare de docuri.

Scursurile nu erau încă la fel de dărăpănate precum Funinginea, însă spre asta se îndreptau. Clădirile se prăbușeau sau se înclinau la tot pasul; întreaga zonă părea să se cufunde într-un soi de mlaștină de lemn putrezit și cărămizi sfărâmate. Cu fiecare an care trecea, umezeala mânca tot mai mult din mortarul dintre pietrele cartierului, iar afacerile legale își luau tălpășița și tot mai multe cadavre începeau să iasă la iveală, de-abia ascunse sub mormane de gunoaie sau nici măcar atât.

În timp ce dădea târcoale înveșmântat în robele sale negre, Jean observase cum trupe de-ale lui Raza veniseră și plecaseră de la

depozit câteva nopți la rând. Structura era părăsită, dar nu de nelocuit, așa cum erau clădirile prăbușite din vecinătate. Jean observase lumini aprinse la ferestre până aproape în zori, și grupuri de muncitori care veneau și plecau cu saci grei pe umeri, și chiar o cotigă sau două.

Însă nu și în această noapte. Depozitul fusese ca un mușuroi înainte, iar în noaptea asta era întunecat și tăcut. În noaptea asta, părea să-l ademenească, astfel încât, pe când Locke lua ceaiul cu nobilimea, Jean își propuse să-și bage nasul în afacerile lui Capa Raza.

Erau diverse metode de a face așa ceva, metode care cereau răbdare, vigilență și foarte mult mers tiptil. Dădu târcoale de câteva ori pe strada pe care se afla depozitul, evitând orice contact cu oricine de acolo și furișându-se în orice cotlon întunecat i se ivea în cale. Cu suficientă umbră la dispoziție, chiar și un om de talia lui Jean se putea face nevăzut, iar pasul său era cât se poate de ușor.

Dădu târcoale și se prelinse, dădu târcoale și se prelinse; spre satisfacția lui, observă că nici unul dintre acoperișurile clădirilor din apropiere nu adăposteau iscoade ascunse și că nici pe străzi nu erau supraveghetori. *Desigur,* își spuse el în gând, în timp ce se lipea de peretele de miazăzi al depozitului, *s-ar putea doar să fie mai pricepuți decât mine.*

– Aza Guilla, ai grijă de mine, murmură el pe când se furișa spre una dintre ușile depozitului. Dacă nu îmi surâzi în noaptea asta, nu voi mai putea să înapoiez masca și robele acestea elegante slujitorilor tăi. Este doar o observație, pe care o fac cu smerenie.

Ușa nu avea lacăt; de fapt, era ușor întredeschisă. Jean își puse iar masca, apoi își trecu securile în mâna dreaptă și le împinse pe mâneca robei. Voia să le aibă la îndemână, dar fără să fie văzute, în caz că ar fi dat peste cineva care ar fi fost impresionat de veșmintele sale.

Ușa scârțâi ușor, și el intră în depozit, lipit de peretele de lângă ușă, privind și ascultând. Era întuneric beznă; nu se zăreau decât sclipirile împletiturii de argint a măștii lui. În aer plutea un miros ciudat, în afară de cel așteptat, de praf și lemn putrezit – ceva ca metalul ars.

Își menținu poziția, nemișcat, străduindu-se câteva minute lungi să prindă vreun zgomot. Dar nu se auzea nimic în afara scârțâitului și suspinului îndepărtat al corăbiilor ancorate și de sunetul făcut de

Vântul Spânzuratului, departe pe mare. Întinse mâna stângă sub robă și scoase un glob alchimic, foarte asemănător cu cel pe care îl purtase sub Gaura Ecoului. Îl scutură de câteva ori, repede, și acesta se aprinse.

La lumina albă și palidă a globului văzu că depozitul era un spațiu larg deschis. Un morman de pereți despărțitori prăbușiți și putreziți lângă zidul dat cu smoală ar fi putut servi drept birou cândva. Podeaua era acoperită cu un strat gros de praf, iar ici și colo, prin unghere, se vedeau grămezi de dărâmături, unele sub prelate.

Jean ajustă cu atenție poziția globului, ținându-l strâns lipit de trup, astfel încât să arunce lumina doar în fața sa. Aceasta avea să-l ajute să rămână nevăzut; nu intenționa să petreacă mai mult de câteva minute iscodind pe-aici.

În timp ce mergea încet spre capătul de miazănoapte al depozitului, simți un alt miros neobișnuit, unul care îi făcu pielea ca de găină – ceva fusese abandonat aici și lăsat să putrezească. Carne, poate... dar mirosul era dulceag și grețos. Jean se temu de ceea ce avea să descopere chiar înainte să dea peste cadavre.

Erau patru, azvârlite sub o prelată grea în colțul nord-estic al clădirii – trei bărbați și o femeie. Erau destul de vânjoși, îmbrăcați în maiouri și nădragi, cu cizme grele și mănuși de piele. Asta îl nedumeri pe Jean până zări tatuajele de pe brațele lor. Era o tradiție pentru calfele de meșteșugari, în Camorr, să își însemneze mâinile sau brațele cu un simbol de-al meseriei lor. Respirând pe gură pentru a evita duhoarea, Jean răsuci cadavrele până fu sigur în privința simbolurilor.

Cineva omorâse doi sticlari și doi aurari. Trei cadavre aveau urme clare de înjunghiere, iar cel de-al patrulea, femeia... ea avea două umflături purpurii pe unul din obrajii feței sale golite de sânge și albe precum ceara.

Jean oftă și trase la loc prelata peste cadavre. Pe când făcea asta, ochiul său prinse o scânteiere de lumină pe podea. Îngenunche și culese o bucățică de sticlă, un soi de picătură turtită. Arăta ca și cum ar fi atins pământul într-o stare topită și s-ar fi răcit acolo. O rotire scurtă a globului de lumină îi arătă câteva duzini de asemenea bucățele împrăștiate prin praful de lângă prelată.

– Aza Guilla, șopti Jean, am furat aceste robe, dar oamenii ăștia nu au nici o vină pentru asta. Dacă numai eu le pot rosti rugăciunea de trecere, te rog să îi judeci cu blândețe, pentru amărăciunea morții lor și pentru umilința locului lor de veci. Paznicule Strâmb, dacă ai putea întări cumva ruga mea, ți-aș fi foarte recunoscător.

Se auzi un scârțâit când ușile de pe peretele de miazănoapte al clădirii fură date la o parte. Jean dădu să sară în picioare, dar se răzgândi; nu încăpea îndoială că lumina sa fusese deja zărită și era mai bine să joace rolul respectabilului preot al lui Aza Guilla. Își ținu securile în mâneca dreaptă.

Ultimii oameni la care s-ar fi așteptat să intre pe ușa de la miazănoapte a depozitului erau surorile Berangias.

Cheryn și Raiza purtau mantii impermeabile, însă glugile erau date pe spate și inelele din dinți de rechin sclipeau la lumina globului lui Jean. Cele două surori aveau și ele globuri luminoase. Le scuturară, și în depozit se aprinse o strălucire orbitoare și roșie, de parcă femeile ar fi ținut flăcări în căușul palmelor.

– Preotule iscoditor, rosti una din surori. Bună seara!

– Nu-i chiar genul de loc pe unde cei din ordinul tău să dea târcoale fără invitație, completă cealaltă.

– Ordinul meu se îngrijește de moarte, în toate formele ei și peste tot. Jean arătă către prelată cu globul său luminos. Un act mârșav a fost comis aici; tocmai rosteam o rugăciune de trecere, așa cum se cuvine pentru toate sufletele înainte să treacă în îndelungata tăcere.

– O, un act mârșav! Să îl lăsăm să-și vadă de treabă, Cheryn?

– Nu, zise Raiza, căci treaba lui s-a suprapus în mod foarte ciudat cu a noastră, în ultimele câteva nopți, nu-i așa?

– Ai dreptate, soră. Dacă și-ar fi băgat nasul o dată sau de două ori, mai treacă-meargă. Dar preotul ăsta a fost insistent.

– Nefiresc de insistent. Surorile Berangias se îndreptau încet spre el, cu expresiile unor pisici ce se pregăteau să atace un șoarece șchiop. Pe docurile noastre, și acum și prin depozite...

– Îndrăzniți să insinuați că aveți de gând să puneți bețe în roate unui trimis de-al Doamnei Îndelungatei Tăceri? spuse Jean. Al lui Aza Guilla, Zeița Morții?

– Mă tem că asta-i meseria noastră – să punem bețe în roate, răspunse sora din dreapta. Am lăsat ușa deschisă, în caz că vrei să-ți vâri capul înăuntru.

– Am nădăjduit că nu vei putea rezista ispitei.

– Și știm și noi câte ceva despre Preabuna Doamnă.

– Deși noi o slujim puțin mai direct decât tine.

Îndată ce rosti asta, lumina roșie scânteie pe oțelul gol; surorile scoseseră săbii curbate, lungi cât brațul – dinții-hoților, întocmai cum îi arătase Maranzalla cu atâția ani în urmă. Gemenele Berangias continuară să se apropie tacticos.

– Ei bine, dacă tot am trecut de politețuri, doamnelor, îngăduiți-mi să renunț la mascaradă, zise Jean. Își lăsă globul luminos pe podea, se întinse, își dădu gluga neagră pe spate și își scoase masca.

– *Tannen!* exclamă sora din dreapta. Măi să fie! Deci nu ai fugit pe Poartea Vicontelui, la urma urmei. Surorile Berangias se opriră, holbându-se la el.

Apoi începură să se rotească prin stânga lui, mișcându-se la unison, cu grație, dându-și mai mult spațiu de acțiune.

– Dar știu că ai tupeu, o completă cealaltă. Să te dai drept preot de-al lui Aza Guilla...

– Poftim? Păi, tocmai aveați de gând să *omorâți* un preot de-al lui Aza Guilla!

– Da, dar se pare că ne-ai salvat de la asemenea blasfemie, nu-i așa?

– Este cât se poate de convenabil, rosti cealaltă soră. Nu am visat niciodată că ar putea fi atât de ușor.

– O, orice ar fi, vă asigur că n-o să fie ușor, replică Jean.

– Ți-a plăcut trebușoara noastră din pivnița aia de sticlă? Acum vorbea sora din stânga. Cei doi prieteni ai tăi, gemenii Sanza. Gemeni lucrați de gemene, aceleași răni la gât, aceeași poziție pe podea. Ni s-a părut potrivit.

– Potrivit? Jean simți cum îl cuprinde un nou val de mânie, apăsându-i ceafa. Scrâșni din dinți. Ascultă la mine, târfo! Chiar mă întrebam cum o să mă simt când va veni și clipa asta și trebuie să spun că mă voi simți al naibii de bine!

Surorile Berangias își dădură jos mantiile cu mișcări aproape identice; în vreme ce pânza impermeabilă cădea pe podea, își azvârliră globurile luminoase și își scoaseră și celelalte tăișuri. Două surori; patru cuțite. Îl țintuiră pe Jean cu privirea în lumina alb-roșie și se ghemuiră, așa cum o făcuseră de o sută de ori înaintea mulțimilor ce răcneau la Sărbătoarea Schimburilor. Așa cum o făcuseră de o sută de ori în fața victimelor care cereau iertare la curtea lui Capa Barsavi.

– Surori Năbădăioase, rosti Jean, lăsând să-i cadă în mână securile ascunse în mâneca dreaptă, aș vrea să faceți cunoștință cu Surorile Năbădăioase.

3

– Dar nu pune prea mult la suflet, Lukas, zise Doña Sofia, pe când lăsa portocala scobită înapoi pe raft. Mai avem câteva remedii posibile.

– S-ar putea să fi rămas fără fondurile necesare pentru numai câteva zile, confirmă Don Lorenzo. Mai am și alte surse la care pot apela; sunt nobili care ar putea să mă împrumute cu câteva mii. Am și unele servicii la care pot cere răsplata.

– Asta... asta este o ușurare, domniile voastre, o adevărată ușurare. Mă bucur să aud că... problema dumneavoastră nu ne va nărui planul. Și nu aș numi-o stânjenitoare, nu, în nici un caz. Dacă e cineva care să înțeleagă ce înseamnă greutățile financiare, ei bine, aceasta este Casa de bel Auster.

– Voi vorbi cu câteva dintre posibilele mele surse de împrumut în următoarea Zi a Trândăviei – care este în același timp și Ziua Schimbărilor, bineînțeles. Ai fost vreodată la vreo sărbătorire formală a festivalului, Lukas?

– Mă tem că nu, Don Lorenzo. Nu am mai fost până acum în Camorr în miezul verii.

– Serios? Doña Sofia ridică din sprâncene către soțul ei. Ce ar fi să îl aducem cu noi pe Lukas la serbarea Ducelui?

– O idee excelentă! Don Lorenzo zâmbi radios spre Locke. Lukas, de vreme ce oricum nu putem pleca până nu facem rost de câteva mii

de coroane în plus, ce ar fi să ne însoțești ca oaspete? Toți nobilii din Camorr vor fi acolo; toți oamenii importanți din orașul de jos...

– Cel puțin cei care sunt în grațiile Ducelui pe moment, îl întrerupse Doña Sofia.

– Desigur, încuviință Lorenzo. Vino cu noi. Serbarea va fi ținută la Bătaia-Corbului; este singura zi din an când Ducele își deschide porțile turnului.

– Domniile voastre, este... o cinste neașteptată. Dar, deși mă tem să vă refuz ospitalitatea, mă tem la fel de mult că asta s-ar putea să încetinească munca pe care o duc în numele dumneavoastră.

– Of, haide, Lukas, rosti Lorenzo. Este de azi în patru zile; ai zis că vei supraveghea încărcarea primului galion în zilele astea. Ia o pauză de la îndeletnicirile tale și vino cu noi să savurezi o oportunitate foarte rară. Sofia îți poate arăta împrejurimile, în timp ce eu voi căuta să fac rost de împrumuturile necesare de la ceilalți nobili. Cu acei bani în mână, ar trebui să fim în stare să pornim peste numai câteva zile, nu-i așa? Presupunând că ne-ai prezentat toate complicațiile posibile, desigur...

– Da, domnule Salvara, problema celui de-al doilea galion este singura complicație pe care o mai întâmpinăm în afară de, ăă, lipsa dumneavoastră de bani. Și, în orice caz, chiar și marfa pentru Balinel nu va ajunge în oraș până săptămâna viitoare. Norocul și Dovleceii se pare că sunt iarăși de partea noastră.

– Deci rămâne stabilit? Doña Sofia își luă soțul de mână și zâmbi. Vei fi oaspetele nostru la Bătaia-Corbului?

– Este socotită drept o onoare, mărturisi Donul, să aduci un oaspete neobișnuit și interesant la sărbătoarea Ducelui. Așa că suntem nerăbdători să te avem cu noi din mai multe motive.

– Dacă vă va face plăcere... zise Locke. Mă tem că nu prea sunt genul petrecăreț, dar o noapte tot îmi pot lăsa munca la o parte ca să particip.

– Nu o să-ți pară rău, Lukas, spuse Doña Sofia. Sunt convinsă că ne vom aminti cu toții cu mare plăcere de serbarea, asta când vom fi pe mare.

4

În multe privințe, doi reprezintă cel mai rău număr posibil de adversari într-o luptă corp la corp; era aproape cu neputință să îi faci să se înghesuie și să se încurce unul pe celălalt, mai ales dacă aveau experiență la munca în echipă. Și dacă era cineva în tot Camorrul care să se priceapă la lupta în tandem, acestea erau surorile Berangias.

Jean își cântări puținele avantaje, în timp ce își răsuci securile și așteptă ca una din surori să facă prima mișcare. Le văzuse în acțiune de cel puțin de o duzină de ori, la Sărbătoarea Schimburilor și în Mormântul Plutitor. S-ar fi putut să nu îl ajute prea mult, de vreme ce se întâmpla să nu fie rechin, dar tot era ceva.

– Am auzit că ai fi bun, chipurile, zise sora din stânga și, îndată ce rosti asta, sora din dreapta țâșni în față, ținând un cuțit în gardă și celălalt pregătit de înjunghiat.

Jean se feri de săritura ei, îi bloca un cuțit cu securea stângă și i-o îndreptă pe cealaltă spre ochi. Cel de-al doilea tăiș era deja acolo; securea se respinse din mânerul țintat. Era pe cât de iute se temuse el. Fie; lovi spre genunchiul ei stâng, un truc ușor pe care îl folosise ca să sfărâme o duzină de rotule de-a lungul anilor.

Cumva, ea intui lovitura și o pară cu piciorul. Lovitura o nimeri în gambă, dezechilibrând-o, fără însă să provoace pagube. Jean își desprinse securile ca să lovească acolo unde ar fi trebuit să cadă ea, dar căzătura în lateral a femeii se transformă într-un vârtej; se învârti pe șoldul stâng mai repede decât o putu urmări el cu privirea și piciorul ei drept se roti într-un arc încețoșat. Îl izbi în frunte, chiar deasupra ochilor, și întreaga lui lume se cutremură.

Chasson. Evident. Începea să urască stilul ăsta de luptă.

Se împletici îndărăt; numai instinctul antrenat îl salvă de ceea ce urmă – o lovitură directă, care ar fi trebuit să îi treacă prin coșul pieptului și să îi împlânte tăișul până în plăsele. Își răsuci securile în jos și spre interior – o manevră pe care Don Maranzalla o numise în glumă „cleștii crabului"; îi agăță tăișul cu securea din mâna dreaptă și îl smuci într-o parte. Asta chiar o surprinse – Jean profită de ezitarea ei de o frântură de secundă și o izbi cu vârful celeilalte securi în

baza gâtului. Nu avusese timp să se balanseze cum trebuie, dar tot izbuti o lovitură sănătoasă. Ea se împletici înapoi, tușind, lăsându-i iarăși câțiva metri de spațiu. El se dădu îndărăt încă un metru; peretele depozitului se înălța în spatele său. La lupta de aproape, cuțitele ei erau mult mai potrivite decât armele lui. Avea nevoie de spațiu ca să-și poată balansa securile.

Sora Berangias din stânga țâșni înainte când cealaltă se retrase, iar Jean înjură în barbă. Fiind cu spatele la perete, nu îl puteau ataca din ambele părți, dar nici nu putea fugi – și ele puteau ataca pe rând, una retrăgându-se pentru a-și trage sufletul, pe când cealaltă continua să îl obosească.

Simți cum își pierde iarăși cumpătul. Mugind, își azvârli ambele securi spre noua adversară. Asta o luă prin surprindere. Se feri cu o viteză pe măsura celei a surorii sale, iar armele îi vâjâiră pe la urechi, una din ele ciuntindu-i puțin din păr. Însă Jean nu fusese pe potriva aruncării sale ușoare; se năpusti asupra ei, cu mâinile întinse – mâinile goale aveau să îi fie mai de folos împotriva dinților-hoților când adversara va fi destul de aproape ca s-o poată săruta. Sora din fața lui își întinse din nou tăișurile, crezând că îi va putea veni iute de hac, însă era foarte ușor să îi subestimezi viteza lui Jean dacă nu îl mai văzuseși niciodată de aproape. O înșfăcă de brațe cu mâinile. Folosindu-și din plin forța și mărimea, i le trase în părți brutal; așa cum se așteptase, ea își ridică unul din picioare ca să îi aplice o lovitură dureroasă.

Înfigându-și degetele în mușchii puternici ai brațelor ei, ținându-i tăișurile către exterior, smuci cât putu de tare. Ea zbură spre el și, cu un zgomot care răsună în depozit, nasul ei întâlni fruntea lui Jean. Sângele cald țâșni; îi pătase robele, dar el nădăjduia că Azu Guilla va ierta această mică ofensă. Înainte ca adversara să își poată reveni, Jean îi dădu drumul, îi prinse toată fața într-una din palme și o împinse cu toată puterea de la șold, ca un aruncător la jocurile Tronului Therin din vechime. Ea fu proiectată în sora ei, care de-abia izbuti să își ferească tăișurile la timp pentru a evita să își spintece propria soră, iar gemenele Berangias se prăvăliră peste mormanul de cadavre acoperite cu prelata.

Jean fugi până în centrul depozitului, unde securile sale zăceau în praf. Le culese de pe jos, le învârti o dată și își desfăcu iute clema care îi prindea roba la guler. În vreme ce surorile își veneau în fire, Jean își scoase roba și o lăsă să cadă pe podea.

Gemenele Berangias înaintară din nou spre el, cam la trei metri una de alta, iar acum arătau de-a dreptul supărate. *Pe toți zeii,* își zise Jean în gând, *cei mai mulți oameni ar socoti un nas spart drept un semn că e cazul s-o ia la sănătoasa.* Însă surorile continuau să se apropie de el, cu răutatea sclipindu-le în ochii negri. Strania lumină alb-roșie era acum în spatele lor și părea să le învăluie cu o văpaie grozavă, pe când își întindeau tăișurile, gata să îl atace din nou.

Măcar acum avea spațiu de manevră.

Fără să schimbe vreo vorbă între ele, surorile Berangias se năpustiră spre el, cu cele patru cuțite lucind. De data asta, tocmai profesionalismul lor îl salvă pe Jean. Știu dinainte că una din ele va fenta și cealaltă va lovi. Sora din stânga, cea cu nasul spart, atacă cu o fracțiune de secundă înaintea celei din dreapta. Cu securea din mâna stângă ținută drept gardă, el păși drept în calea celei din stânga. Cealaltă soră, cu ochii măriți de surprindere, se năpusti asupra locului din care Jean tocmai plecase, iar el își balansă securea din mâna dreaptă, într-un arc făcut cu dosul mâinii, cu greutatea înainte, și o izbi drept în creștet. Se auzi un trosnet umed și ea se prăvăli la podea, cuțitele căzându-i din degetele neînsuflețite.

Sora rămasă zbieră și abia atunci își dădu seama Jean de greșeala comisă; o fentă poate deveni din nou o lovitură mortală, cu foarte puțin efort. Tăișurile ei se pogorâră asupra lui chiar când își ridica iarăși securea din mâna dreaptă; prinse și devie unul dintre ele cu aceasta, dar celălalt îi despică partea dreaptă, chiar sub coaste, trecând prin piele, grăsime și mușchi. Icni, și ea îl lovi în stomac, clătinându-l serios. Se prăvăli pe spate.

Ea fu deasupra lui îndată, cu sângele șiroindu-i pe față și pe gât și cu ochii plini cu o ură arzătoare. Chiar când se pogora asupra sa, el izbi cu amândouă picioarele. Lovitura îi scoase tot aerul din plămâni și o proiectă înapoi, dar el simți o durere ascuțită în bicepsul drept și o linie de foc păru să erupă în coapsa lui stângă. La naiba, își ținuse tăișurile în el când o împinsese! Îi lăsase o despicătură zimțată de-a

lungul coapsei, numai și numai cu ajutorul lui. Gemu. Toată povestea asta trebuia să se isprăvească iute sau sângele pe care îl pierdea avea să îi fie fatal, mai degrabă decât tăișurile surorii rămase.

Aceasta era deja înapoi în picioare; pe toți zeii, iute mai era! Jean se săltă în genunchi, simțind o durere sfâșietoare de-a lungul coastelor din partea dreaptă. Putea simți o umezeală caldă șiroindu-i în jos pe abdomen și pe picioare; umezeala aceea era timpul care se scurgea pentru el. Ea se năpusti din nou asupra lui; lumina roșie luci pe oțel și Jean făcu ultima sa mișcare.

Nu își simțea brațul drept destul de viguros pentru o aruncare cumsecade, așa că pur și simplu împinse cu șiretenie securea din mâna dreaptă spre fața ei. Viteza cu care făcuse asta nu era suficientă pentru a o răni și nicidecum pentru a o ucide, însă ea tresări pentru o secundă și asta fu de ajuns. Jean răsuci într-o parte securea din mâna stângă și o implântă în genunchiul ei drept; acesta cedă cu cel mai satisfăcător trosnet pe care își aducea aminte să-l fi auzit vreodată. Ea se clătină; o smucitură bruscă și o răsucire cu dosul mâinii și tăișul mușcă adânc din rotula celuilalt genunchi. Tăișurile ei se pogorâră asupra lui, iar el se azvârli într-o parte. Oțelul îi vâjâi pe la ureche, pe când cea care îl mânuia se prăbușea la podea, nemaiputându-se sprijini pe picioare. Ea zbieră din nou.

Jean se rostogoli spre dreapta de câteva ori – o hotărâre înțeleaptă. Când se ridică în picioare, clătinându-se și ținându-se de partea dreaptă, observă că sora rămasă se târa către el, încă strângând unul dintre cuțite în mâna dreaptă.

– Sângerezi rău, Tannen. Nu mai apuci dimineața, ticălos nenorocit!

– Vrei să zici Ticălos Gentilom, o corectă el. Sunt șanse să ai dreptate. Dar știi ceva? Calo și Galdo Sanza își *râd* de tine acum, târfă!

Își înălță brațul stâng și azvârli securea rămasă, o aruncătură sănătoasă de data asta, cu toată forța și ura pe care le strânsese în el. Securea se implântă chiar între ochii surorii Berangias rămase. Cu cea mai incredibilă expresie de surprindere pe chip, aceasta căzu cu fața la pământ și se lăbărță ca o păpușă din cârpe.

Jean nu pierdu vremea stând pe gânduri. Își recuperă securile și își puse pe umeri mantia uneia din surori, trăgându-și gluga. Capul

îi vâjâia; recunoştea toate semnele pierderii de sânge, pe care avusese ghinionul să o mai încerce pe pielea lui și în trecut.

Lăsând cadavrele surorilor Berangias în lumina globurilor luminoase căzute, porni împleticindu-se prin noapte. Trebuia să evite Cazanul, unde putea oricând să intre în bucluc, și o luă drept înainte, trecând prin Resturi-de-lemn la miazănoapte. Dacă putea ajunge până la bordeiul din Funingine, Ibelius urma să fie acolo și urma să aibă vreun atu în mânecă.

Totuși, dacă lipitoarea de câine încerca măcar să folosească vreo compresă pe el, Jean i-ar fi rupt degetele.

5

În solariul ei din vârful Turnului Sticlei-de-Chihlimbar, Doña Vorchenza își petrecea ceasul de la miezul nopții în scaunul ei preferat, frunzărind informațiile din acea seară. Primise rapoarte despre sfada produsă de venirea la putere a Regelui Cenușiu în locul lui Barsavi; alți hoți găsiți prin clădiri părăsite cu beregatele tăiate. Vorchenza clătină din cap; încurcătura asta era ultimul lucru de care avea nevoie acum, când toată afacerea cu Ghimpele se apropia de sfârșit. Raza identificase și surghiunise șase dintre iscoadele pe care ea le infiltrase în găști; ăsta era un lucru supărător în sinea lui. Nici unul dintre ei nu știuse de existența celorlalți, ca agenți. Așa că fie agenții ei erau mai neîndemânatici decât îi crezuse ea, fie Raza fusese un observator extraordinar de bun. Fie era o scurgere de informații la un nivel mult peste cel al iscoadelor de pe stradă.

La naiba! Și de ce îi surghiunise în loc să îi ucidă pe loc? Încerca oare să nu o supere? Dacă era așa, nu-i mersese. Era timpul să îi trimită un mesaj cât se poate de clar – să îl cheme pe acest Capa Raza la o întâlnire cu Stephen, cu patruzeci-cincizeci de Jachete Negre de față, care să-i întărească argumentele.

Încuietorile complicate de la ușa solariului păcăniră și ușa se deschise. Nu se aștepta ca Stephen să se întoarcă în seara asta; ce coincidență fericită! Putea să îi împărtășească punctul ei de vedere în privința problemei cu Raza.

Bărbatul care intră în solariu nu era Stephen Reynart.

Era un bărbat robust, tras la față și cu ochi negri; părul său negru era încărunțit la tâmple și el păși în cea mai intimă odaie a ei de parcă acolo îi era locul. Purta o haină cenușie, pantaloni cenușii, colanți cenușii și pantofi cenușii; mănușile și jiletca îi erau tot cenușii, numai eșarfele de mătase legate nepăsător peste piept erau colorate; mai bine zis, sângerii.

Inima Doñei Vorchenza îi bubuia; își duse o mână la piept și se holbă la nou-venit, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Nu numai că intrusul izbutise să deschidă ușa fără să ia săgeata de arbaletă în plin, dar mai era un om în spatele lui – un bărbat mai tânăr, cu ochi strălucitori și cu început de chelie, îmbrăcat tot în cenușiu, singura deosebire fiind la mâneci, care erau stacojii.

– Cine naiba mai sunteți și voi? mugi ea și, pentru o clipă, glasul ei slăbit de vreme își recăpătă o parte din vigoarea de altădată. Se ridică de pe scaun, cu pumnii încleștați. Cum ați ajuns aici?

– Suntem slujitorii dumneavoastră, doamnă Vorchenza; slujitorii dumneavoastră care au venit să vă aducă omagiul, în sfârșit. Trebuie să ne iertați pentru lipsa de politețe de care am dat dovadă până acum; am fost destul de ocupat cu treburile din regatul meu, în ultima vreme.

– Vorbiți de parcă ar trebui să vă cunosc, domnule. V-am întrebat care vă este numele.

– Am mai multe nume, rosti bărbatul mai în vârstă, dar acum mi se zice Capa Raza. Acesta este partenerul meu, care își spune Șoimarul. Cât despre felul în care am ajuns în solariul dumneavoastră minunat...

Îi făcu un semn Șoimarului, care întinse mâna stângă spre Doña Vorchenza. Mâneca hainei alunecă, dezvăluind trei linii negre și groase tatuate la încheietură.

– Zeii să ne apere! murmură Vorchenza. Un Mag-Juruit.

– Întocmai, spuse Capa Raza, și vă cer din nou iertare, însă abilitățile sale păreau a fi singura cale de a mă asigura că slujitorii dumneavoastră ne vor aduce până aici sus și singura cale de a mă asigura că putem intra în sanctuarul dumneavoastră fără să vă deranjăm înainte.

– Dar acum m-ați deranjat, scuipă ea. Ce vă aduce aici?

– A sosit timpul ca partenerul meu și cu mine să purtăm o discuție cu Păianjenul Ducelui, zise Raza.

– Despre ce vorbiți? Acesta este turnul meu; în afară de slujitorii mei, nu mai este nimeni altcineva aici.

– Adevărat, rosti Capa Raza, de aceea nici nu este cazul să mai păstrați șarada în fața noastră, doamnă.

– Vă înșelați grav, spuse Doña Vorchenza cu răceală și sânge rece.

– Dosarele acelea din spatele dumneavoastră... ce conțin oare? Rețete? Biletele de lângă scaunul dumneavoastră – oare Stephen Reynart vă dă rapoarte regulate despre croielile și culorile rochiilor de anul ăsta, îndată ce sunt descărcate la docuri? Haideți, doamnă! Am mijloace foarte neobișnuite de a strânge informații și nu sunt nerod. Dacă veți continua să vă prefaceți, o să socot asta drept o jignire voită.

– Iar eu socot prezența dumneavoastră aici drept nedorită și cu nimic mai prejos ca jignire, zise Doña Vorchenza, după o clipă de gândire.

– V-am supărat și îmi cer iertare pentru asta, rosti Raza. Însă aveți vreun mijloc de a vă putea întări această supărare și cu forță? Slujitorii dumneavoastră dorm duși; Reynart și toți ceilalți Nocturni sunt altundeva, vârându-și nasul în treburile mele. Sunteți singură cu noi, Doña Vorchenza, deci ce-ar fi să vorbiți politicos? Am venit să fiu politicos și să vorbesc serios.

Ea îl privi țintă câteva momente, cu răceală, apoi flutură o mână către unul dintre fotoliile solariului.

– Luați loc, Jupâne Răzbunare. Mă tem că nu am un scaun confortabil și pentru partenerul dumitale.

– Nu-i nimic, spuse Șoimarul. Îmi plac foarte mult scrinurile. Se așeză în spatele micului scrin de lângă ușă, pe când Raza străbătu camera și se așeză în fața Doñei Vorchenza.

– Hmmm. Răzbunare, într-adevăr. Și, ați avut parte de ea?

– Da, zise Capa Raza, voios. Găsesc că este tot ceea ce auzisem că ar fi.

– Îi purtai pică lui Capa Barsavi?

– Ha! Pică, da. S-ar putea spune că acesta este motivul pentru care am pus să îi fie uciși fiii chiar sub ochii lui și pentru care l-am aruncat apoi la rechinii ce îi erau atât de dragi.

– O poveste mai veche între voi?

– Am visat la nimicirea lui Vencarlo Barsavi vreme de douăzeci de ani, rosti Raza. Și acum am izbutit-o și i-am luat locul. Îmi pare rău dacă toată această poveste v-a provocat... neplăceri. E singurul lucru pentru care îmi pare rău.

– Barsavi nu a fost un om bun, spuse Vorchenza. A fost un criminal fără scrupule. Dar îl ducea capul; pricepea multe lucruri pe care ceilalți Capa nu le pricepuseră. Aranjamentul pe care îl făcusem cu el era avantajos pentru ambele părți.

– Și ar fi păcat să îl pierdem, încuviință Raza. Admir foarte mult Pactul Secret, Doña Vorchenza. Admirația mea pentru el nu trebuie amestecată cu ura mea pentru Barsavi. Aș dori ca aranjamentul să continue neschimbat. Am dat ordine pentru a mă asigura de asta, chiar din noaptea în care i-am luat locul lui Barsavi.

– Așa am auzit și eu de la agenții mei, rosti Doña Vorchenza. Dar trebuie să mărturisesc că mi-aș fi dorit să o aud din gura dumitale mai devreme.

– Întârzierea mea a fost inevitabilă, zise Raza. Însă iată-ne acum; manierele mele lasă de dorit, trebuie să recunosc. Ingăduiți-mi să mă revanșez.

– Cum așa?

– Aș dori din toată inima să mă bucur de prilejul de a participa la serbarea Ducelui din Ziua Schimbărilor; sunt capabil să mă îmbrac și să mă port foarte cuviincios. Aș putea fi prezentat drept un domn cu resurse independente – vă asigur, nimeni nu mă va recunoaște pe Bătaia-Corbului. Am privit către aceste turnuri în copilăria mea. Aș dori să îmi prezint omagiul nobililor din Camorr măcar o dată. Nu aș veni fără daruri; am plănuit ceva deosebit de generos.

– Cred că cereți prea mult, spuse încet Doña Vorchenza. Lumile noastre nu sunt menite să se întâlnească, Capa Raza; eu nu vin la serbările hoților dumitale.

– Dar agenții dumneavoastră vin, rosti el voios.

– *Veneau,* mai bine zis. Spune-mi, de ce ai poruncit să fie surghiuniți? Pedeapsa pentru trădare printre de-alde voi este moartea. Deci de ce nu li s-au tăiat beregatele?

– Ați fi preferat să îi omor, Doña Vorchenza?

– În nici un caz. Dar sunt curioasă să aflu motivele dumitale.

– În ce mă privește, cred că au fost destul de clare. Am nevoie de o anumită măsură de siguranță; pur și simplu nu vă mai pot lăsa agenții să mă calce pe călcâie, cum făcea Barsavi. Bineînțeles, nu voiam să vă supăr mai mult decât era necesar, așa că m-am gândit să-i las în viață, în semn de prietenie.

– Hmmm.

– Doña Vorchenza, rosti Raza, am toată încrederea că veți începe îndată să plantați noi agenți în rândurile oamenilor mei. De-abia aștept; fie ca cel mai subtil intrigant să câștige. Însă ne-am îndepărtat de la punctul principal al discuției.

– Capa Raza, spuse Doña, nu păreți a fi genul de om care are nevoie să fie tratat cu delicatețe pentru a nu-i fi rănite sentimentele, așa că voi fi directă. Înțeleg ca noi doi să avem o relație constructivă, în ideea de a păstra Pactul Secret pentru binele întregului Camorr. Sunt chiar de acord să ne întâlnim aici, dacă trebuie, atâta vreme cât veniți cu invitație și cu escorta de cuviință. Însă pur și simplu nu pot aduce un om de condiția dumitale în prezența Ducelui.

– Vai, mă dezamăgiți, zise Capa Raza. Și totuși pe Giancana Meraggio îl poate primi drept oaspete, nu-i așa? Un om care a folosit serviciile înaintașului meu în nenumărate ocazii? Și mulți alți magnați din comerț și finanțe care au profitat de aranjamentele făcute cu găștile lui Barsavi? Pactul Secret îmbogățește toți nobilii din Camorr; ca s-o spunem drept, eu sunt slujitorul lor. Prin îngăduința mea le intră bani în buzunare. Sunt oare o ființă atât de necioplită încât să nu pot sta o vreme lângă mesele cu aperitive și să mă bucur de priveliștea situației? Să mă plimb prin Grădina Cerului și să îmi satisfac curiozitatea?

– Capa Raza, rosti Doña Vorchenza, să știți că trageți de niște sfori ale conștiinței mele care nu vor ceda; nu sunt Păianjenul Ducelui pentru că am o inimă bună. Nu vreau să vă jignesc, v-o jur, dar hai să vă pun problema astfel: sunteți Capa de o săptămână numai. De-abia am început să îmi formez o părere despre dumneavoastră. Sunteți încă un străin, domnule; dacă veți cârmui un an de-acum înainte, dacă mențineți ordinea printre Oamenii Potriviți și dacă păstrați Pactul Secret – ei bine, poate că atunci mă voi gândi mai serios la ceea ce îmi propuneți acum.

– Deci așa stau lucrurile...

– Așa stau lucrurile – pe moment.

– Vai, spuse Capa Raza. Acest refuz mă doare mai mult decât vă puteți da seama; am daruri pe care pur și simplu nu pot aștepta un an ca să le dezvălui tuturor nobililor acestui frumos oraș. Cu toate scuzele de rigoare, trebuie să vă refuz refuzul.

– Ce vreți să spuneți?

– Șoimare...

Magul-Juruit se ridică de la scrinul Doñei Vorchenza; luase o pană în mâini și întinsese unul dintre pergamentele ei în fața sa.

– Doña Vorchenza, zise el în timp ce scria cu un scris îndrăzneț, rotunjit; Angiavesta Vorchenza, nu-i așa? Ce nume frumos... cât de frumos și de adevărat...

Firul argintiu se unduia în mâna sa stângă; degetele sale zburară și pe pagină începu să se ivească o lucire albastră-argintie; *ANGIAVESTA VORCHENZA* stătea conturat în acea văpaie și, în partea cealaltă a camerei, Doña gemu și se apucă cu mâinile de cap.

– Îmi pare rău că trebuie să insist cu mijloace mai puțin prietenoase, Doña Vorchenza, rosti Capa Raza, însă chiar nu înțelegeți că ar fi spre marele avanataj al Ducelui să mă aibă drept oaspete? Sunt sigur că nu ați vrea să îl văduviți de acele daruri pe care i le-aș pune la picioare, cu tot respectul cuvenit.

– Eu... nu pot spune...

– Da, o întrerupse Șoimarul. O, da, ați fi încântată să acceptați această idee; să vă asigurați că la serbarea de Ziua Schimbărilor este invitat și Capa Raza, în cel mai cordial spirit al prieteniei.

Cuvintele de pe pergamentul din mâinile sale luciră mai intens.

– Capa Raza, zise Doña Vorchenza încet, desigur... trebuie... să acceptați ospitalitatea Ducelui.

– Nu veți primi un refuz, continuă Șoimarul. Capa Raza trebuie să vă accepte invitația; pur și simplu nu vă veți mulțumi cu un refuz.

– Nu voi... accepta un nu... drept răspuns.

– Iar eu nu vă voi refuza, rosti Raza. Este foarte binevoitor din partea dumneavoastră, Doña Vorchenza. Foarte binevoitor. Și darurile mele? Am patru sculpturi splendide pe care aș dori să le dăruiesc Ducelui. Nu va fi nevoie să îl deranjăm; oamenii mei le pot lăsa

undeva la serbare, cu cooperarea dumneavoastră. I le putem arăta când va fi mai puțin ocupat.

– Ce drăguț, spuse Șoimarul. Vi se pare o sugestie excelentă.

– Nimic... nu mi-ar face mai multă plăcere... Capa Raza. Este foarte... generos din partea dumitale.

– Da, chiar așa este, încuviință Capa Raza. Și drept.

Chicoti, apoi se ridică de pe scaun și îi făcu semn Șoimarului.

– Doña Vorchenza, zise Magul-Juruit, această discuție v-a făcut mare plăcere. Veți fi nerăbdătoare să îl vedeți pe Capa Raza în Ziua Schimbărilor și să îl ajutați în orice fel posibil să își aducă darurile sale importante în Bătaia-Corbului.

Împături pergamentul și îl strecură într-unul dintre buzunarele jiletcii, apoi făcu câteva gesturi cu firul său argintiu.

Doña Vorchenza clipi de câteva și trase adânc aer în piept.

– Capa Raza, rosti ea, chiar trebuie să plecați? Discuția noastră din această seară a fost o distracție plăcută.

– În ceea ce mă privește, găsesc că ați fost cea mai fermecătoare dintre gazde, doamnă Vorchenza. Făcu o plecăciune adâncă, scoțând piciorul drept în față în cel mai curtenesc gest posibil. Însă treburile ne presează pe toți; trebuie să mă întorc la ele și să vă las să vă ocupați de ale dumneavoastră.

– Cum spui tu, dragul meu.

Dădu să se ridice, dar el îi făcu semn să rămână jos.

– Nu, nu; nu vă deranjați pentru noi. Ne putem găsi și singuri drumul înapoi prin minunatul dumneavoastră turn; vă rog să vă întoarceți la ceea ce făceați înainte să vă întrerup.

– Vai, dar nu a fost nici o întrerupere, spuse Doña Vorchenza. Te voi vedea deci în Ziua Schimbărilor? Vei accepta invitația?

– Da, rosti Capa Raza. Se întoarse și îi surâse înainte să iasă pe ușa solariului. Vă accept invitația cu dragă inimă. Și ne vom vedea în Ziua Schimbărilor, la Bătaia-Corbului.

INTERLUDIU

Fiicele Camorrului

Prima revoluție adevărată din istoria criminalității camorrene s-a produs cu mult înaintea lui Capa Barsavi. De fapt, i-a precedat cu aproape cincizeci de ani venirea la putere și a fost o urmare directă a oricărei lipse de stăpânire de sine din partea unui codoș pe nume Trevor Necioplitul Vargas.

Trevor Necioplitul avea o mulțime de alte porecle, majoritatea folosite numai în micul său stabiliment de târfe; dacă ai fi zis despre el că era un țicnit bețivan și sângeros, ar fi însemnat să rănești sentimentele celor mai bețivani și sângeroși țicniți. Așa cum se întâmpla adesea, el reprezenta un pericol mai mare pentru propriile târfe decât clienții acestora, pe care îi tapau de gologani și de arginți. Singura protecție pe care le-o oferea de fapt era protecția față de pumnii lui, pe care îi putea împărți în stânga și-n dreapta dacă nu primea aproape toți banii pe care acestea îi câștigau din munca lor.

Într-o noapte, o târfă de care profita exagerat de mult nu mai dori să ia parte la distracția lui de seară preferată, care însemna să i-o sugă în timp ce o trăgea de păr până aceasta țipa de durere. Fără să-și dea seama, femeia scoase pumnalul din corsaj; îl implântă în stânga bărbăției acestuia, la încheietura coapsei, și tăie spre dreapta. Ce urmă după aceea? Nespus de mult sânge și țipete, dar strădaniile lui Trevor de a lupta, mai întâi, și apoi de a fugi fură stânjenite de repeziciunea cu care i se scurgea viața printre picioare. (Fosta) lui târfă îl doborî la pământ și se așeză pe spatele lui pentru a-l împiedica

să se târască afară din cameră. Vigoarea lui se isprăvi și muri în scurt timp, fără a fie jelit de careva.

În noaptea următoare, Capa lui Trevor trimise un alt bărbat care să preia îndatoririle acestuia. Femeile din fostul stabiliment al lui Trevor îl întâmpinară cu chipuri zâmbitoare și îi oferiră ocazia de a testa serviciile lor gratis. Deoarece omul avea o grămăjoară de cărămizi sfărâmate în loc de creier, acceptă. Odată dezbrăcat și despărțit de armele sale, fu înjunghiat din mai multe direcții deodată. Asta îi atrase atenția fostului Capa al lui Trevor. Noaptea următoare, trimise cinci sau șase bărbați ca să se ocupe de situație.

Însă un lucru ciudat se petrecu: alte două-trei grupuri de târfe se descotorosiseră de codoșii lor; și acest nucleu tot mai mare de femei puse stăpânire pe un bordel din nordul Lațului, care deveni cartierul lor general. Astfel încât oamenii lui Capa nu dădură peste șase-șapte târfe speriate, așa cum li se spusese, ci peste aproape două duzini de femei mânioase, care socotiseră de cuviință să se înarmeze de toți banii pe care îi putuseră strânge.

Arbaletele compensează, îndeosebi la distanțe mici și dacă se mai adaugă și avantajul surprizei. Acei cinci-șase bărbați nu au mai fost văzuți niciodată.

Și astfel începu războiul de-a binelea. Acei Capa care-și pierduseră codoși și târfe încercară să remedieze situația, în vreme ce numărul femeilor care se alăturau răzmeriței creștea pe zi ce trecea. Acestea angajară alte găști pentru propria protecție; stabiliră propriile reguli la casele de toleranță și începură să-și câștige traiul din ele. Serviciile pe care le ofereau, în camere confortabile și bine pregătite, erau cu mult superioare celor care puteau fi obținute de la gășțile de târfe conduse încă de bărbați, astfel încât potențialii clienți începură să încline balanța financiară în favoarea doamnelor.

Târfele din Camorr se strânseseră pur și simplu într-o breaslă; la mai puțin de un an de la moartea lui Trevor Necioplitul, ultimii codoși care încă mai țineau morțiș să practice această îndeletnicire fură convinși (câteodată, cu prețul vieții) să găsească noi mijloace de a-și câștiga pâinea cea de toate zilele.

Curse foarte mult sânge. Duzini întregi de târfe fură ucise cu sălbăticie și câteva dintre bordelurile lor arse din temelii. Însă pentru

fiecare doamnă a nopții răpusă, câțiva oameni de-ai capilor camorreni își aflau sfârșitul. Doamnele plăteau dinte pentru dinte cu aceeași răutate ca oricare Capa din istoria Camorrului. În cele din urmă, armistițiul tensionat deveni un aranjament stabil și avantajos pentru ambele părți.

Târfele din oraș se împărțiră pe cale amiabilă în două grupuri, cu teritorii delimitate clar. Dochistele ocupau partea vestică a Camorrului, în timp ce Crinii Asociați controlau estul; și ambele organizații se amestecau confortabil în Lat, unde afacerile mergeau din plin. Continuară să prospere; își angajară trupe proprii, în loc să mai închirieze asasini de la alte găști. Deși nu se putea spune că duceau vieți de huzur, având în vedere natura meseriei lor, măcar acum erau stăpânele propriilor afaceri și libere să le impună clienților anumite reguli de conduită.

Astfel întemeiară și menținură un duopol și, în schimbul făgăduinței că nu se vor amesteca în alte activități criminale, își asigurară dreptul de a zdrobi fără milă orice tentativă de a codoși femei care ieșeau din sfera de influență a celor două găști. Firește, unii bărbați nu urmară îndeaproape regulile instituite de femei; încercară să își bruscheze târfele, să nu le plătească serviciile sau să nu țină seama de standardele impuse de doamne în ceea ce privea curățenia și beția. Aceștia își primiră lecții grele. Așa cum mulți bărbați aflară pe propria piele că este imposibil să intimidezi pe cineva când o femeie mânioasă îți ține mădularul între dinți și alta un stilet la rinichi.

Când Vencarlo Barsavi își răpuse adversarii și veni la putere drept singurul Capa din Camorr, nici măcar el nu cuteză să tulbure echilibrul care se dezvoltase între găștile tradiționale și cele două bresle de târfe. Se întâlni cu reprezentantele Dochistelor și ale Crinilor; le îngădui să-și păstreze statutul cvasiautonom, iar ele acceptară să-i plătească tribut regulat pentru asistența sa – un tribut, ca procent al profitului, mult mai scăzut decât al celorlalți Oameni Potriviți din Camorr.

Barsavi înțelesese ceva ce prea mulți bărbați din oraș nu băgaseră la cap; o idee pe care o întări peste ani, când le luă pe surorile Berangias drept protecții principale. El fusese îndeajuns de înțelept ca să înțeleagă că femeile camorrene puteau fi subestimate numai cu mare primejdie pentru sănătatea cuiva.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mușcătura de Păianjen

1

– Mă puteți asigura că vă veți îngriji mai bine decât ați făcut-o până acum sau că prietenul dumneavoastră Jean s-a mai liniștit în ultima săptămână? întrebă Ibelius.

– Jupâne Ibelius, dumneata ne eşti doftor, nu mamă, răspunse Locke. Și așa cum v-am zis deja de o grămadă de ori în după-amiaza aceasta, sunt cât se poate de pregătit – în trup și spirit – pentru treaba asta de la Bătaia-Corbului. Sunt întruchiparea precauției.

– Vai, domnule, dacă așa stau lucrurile, nădăjduiesc să nu dau niciodată peste întruchiparea nesăbuinței.

– Ibelius, lasă-l în pace, mugi Jean; îl dădăcești fără să ai măcar buna-cuviință să te căsătorești cu el înainte.

Jean stătea pe pat, răvășit și destul de neîngrijit; întunecimea firelor care îi acopereau chipul îi scotea și mai mult în evidență paloarea nefirească. Rănile sale fuseseră aproape fatale. O fâșie mare de pânză era legată peste pieptul său dezgolit și bandaje asemănătoare erau înfășurate pe picior, chiar sub nădragi, și pe partea de sus a brațului.

– Acești doftori sunt foarte buni la casa omului, rosti Locke, aranjându-și mânecile hainei (fostă a lui Meraggio), dar cred că data viitoare ar trebui să plătim ceva mai mult și să luăm varianta tăcută, Jean.

– Și atunci vă veți putea îngriji singuri rănile, domnule, și vă veți putea aplica propriile comprese, deși îndrăznesc să spun că v-ar fi

mai simplu și mai iute să vă săpați mormintele și să vă odihniți în ele până la trecerea inevitabilă într-o stare mult mai liniștită a materiei!

– Jupâne Ibelius, zise Locke, apucându-l pe bătrân de brațe, Jean și cu mine suntem mai mult decât recunoscători pentru ajutorul dumitale; cred că am fi amândoi morți fără intervenția dumitale. Am de gând să te răsplătesc pentru timpul pe care l-ai petrecut cu noi în bordeiul ăsta; mă aștept să obțin câteva mii de coroane în scurt timp. O parte din banii aceștia îți aparțin; vei putea duce o nouă viață departe de locul ăsta, cu buzunarele pline. Iar restul va fi folosit ca să-l băgăm pe Capa Raza în pământ. Curaj! Uite ce le-a făcut Jean surorilor sale.

– O ispravă pe care nu mai sunt în stare s-o repet, spuse Jean. Ai grijă de tine, Locke; dacă lucrurile merg rău diseară, eu n-o să pot veni să te salvez.

– Deși nu mă îndoiesc că vei încerca, bombăni Ibelius.

– Nu-ți face griji, Jean. N-o să fie altceva decât o seară obișnuită cu Ducele și cu toată curtea sa, adunată într-un turn de sticlă la două sute de metri în văduh. Ce ar putea să meargă rău?

– Sarcasmul tău pare rostit cam cu jumătate de gură, zise Jean. De-abia aștepți asta, nu-i așa?

– Sigur că da, Jean. Lanțuri nu ar mai putea de voioșie dacă ar fi în viață; îl voi interpreta pe Lukas Fehrwight în fața Ducelui însuși, fără a mai pune la socoteală toți ceilalți nobili pe care-i știm. Familia de Marres, familia Feluccia, bătrânul Javarriz... Slăvit fie Paznicul Strâmb, o să fie *un spectacol pe cinste.* Asta în caz că sunt în formă. Apoi... bani în buzunarele noastre. Și apoi... răzbunare.

– Când ești așteptat la conacul Salvara?

– La al treilea ceas al după-amiezii, ceea ce înseamnă că nu mai am timp de pierdut. Jean, Ibelius... cum arăt?

– Cu greu l-aș mai recunoaște omul pe care l-am întins pe acel pat acum câteva zile, spuse Ibelius. Mărturisesc că aveți un grad surprinzător de abilitate profesională; nu mi-aș fi închipuit ceva de genul acestei imitări practicate de dumneavoastră.

– Acesta este avantajul nostru, Jupâne Ibelius, rosti Jean. Foarte puțini își pot închipui așa ceva. Pari pregătit pentru diseară, Jupâne

Fehrwight. Acum, o s-o iei pe drumul cel lung spre Isla Durona, nu-i așa?

– Da, pe toți zeii! Sunt nebun doar într-o anumită măsură. Voi merge spre nord prin cimitire și în sus, prin Liniștii; mă aștept să nu dau de nimeni odată ce ies din Funingine.

Pe când vorbea, în ciuda căldurii toropitoare, își puse pe umeri mantaua impermeabilă pe care o adusese Jean înapoi de la întâlnirea sa cu surorile Berangias. Urma să îi ascundă straiele elegante până ce avea să ajungă pe Dealul Șoaptelor. Un om îmbrăcat în costum de seară ar fi atras prea multă atenție din partea unora dintre cei care se strecurau prin locurile întunecate ale Funinginii.

– Bun, deci plec la Bătaia-Corbului, zise Locke. Ne vedem mai târziu, Jean; odihnește-te. Jupâne Ibelius, acordă-i lui Jean atenția dumitale mămoasă; nădăjduiesc să mă întorc cu vești foarte bune.

– Voi fi mulțumit dacă vă veți mai întoarce, spuse Ibelius.

2

Miezul verii; Ziua Schimbărilor, cea de-a șaptesprezecea zi din Parthis în cel de-al 78-lea An al lui Aza Guilla, așa cum este trecută ea în calendarul therin. În Ziua Schimbărilor, cetatea Camorrului o lua razna.

Sărbătoarea Schimbărilor ocupa iazul larg și circular al pieței, însă acesta era mai mic și mai zimțat decât Sărbătorile lunare obișnuite. În centru se afla un teren de handbal plutitor format din mai multe barje plate puse cap la cap. Echipe de oameni de rând își aleseseră culorile dintr-un butoi; strânși la întâmplare, într-un echilibru precar, se împingeau beți unii în alții în timp ce o mulțime formată numai din oameni de rând ovaționa de pe margini. Când înscria o echipă, o luntre cu un butoi de bere trăgea lângă teren și le împărțea jucătorilor din acea echipă câte o halbă. Bineînțeles, meciurile deveneau mai sălbatice și mai nesportive pe măsură ce trecea timpul; destui jucători fură azvârliți în apă, de unde o trupă de Jachete Galbene (care altminteri nici nu se gândea să intervină) îi pescuia cu răbdare.

Oamenii de rând puneau stăpânire pe Camorrul de Jos în Ziua Schimbărilor. Organizau picnicuri rătăcitoare, ducând după ei butoaie

de bere și burdufuri de vin. Puhoaie de petrecăreți se întâlneau, se înghionteau, se uneau și se despărțeau; din înaltul văzduhului, zeii ar fi putut vedea cum oamenii circulau în neorânduială pe străzile orașului precum sângele din venele unui bețiv.

În Lat, afacerile mergeau din plin. Sărbătoarea atrăgea marinari și vizitatori de pe țărmuri străine ca o scurgere; câteva ceasuri de ospitalitate camorreană, și oaspeții petrecăreți nu mai erau în stare să-și deosebească fundul de timpan. Puține corăbii aveau să plece din port a doua zi; puține urmau să mai aibă oamenii capabili să ridice măcar o flamură, darămite o pânză.

În Cazan, în Strungi și în Scursuri, oamenii lui Capa Raza sărbătoreau generozitatea noului lor conducător. La porunca lui, duzini întregi de butoaie cu vin roșu și ieftin fuseseră aduse. Membrii găștilor prea sărace sau prea leneșe ca să se deplaseze până la răspântiile ticăloșiei care era Latul beau până cădeau lați în prag. *Garrista* lui Raza trecură cu coșuri prin cartierele în care se înstăpânise, împărțind pâine oricui cerea. Se dovedi că fiecare bucată avea înăuntru un gologan sau un argint și când aceste daruri ascunse fură dezvăluite (cu prețul unor dinți rupți), nici o pâine nu mai scăpă de prăduire la miazăzi de Cartierul Templelor.

Mormântul Plutitor al lui Raza fu deschis vizitatorilor; câțiva *garrista* de-ai săi și găștile acestora se distrară cu un joc de cărți care ajunse la proporții epice; la apogeul său, patruzeci și cinci de bărbați și de femei se sfădeau, împărțeau cărți, beau și zbierau unii la ceilalți pe podeaua de deasupra apelor întunecate ale Pustiului – apele care îl înghițiseră pe Capa Barsavi împreună cu întreaga sa familie.

Raza nu era de găsit; Raza avea treabă la miazănoapte în acea seară și nu mai zisese nimănui (în afara apropiaților săi din cercul original de slujitori) că va fi la curtea Ducelui, privindu-i de sus din înălțimea Turnului Bătaia-Corbului.

În Cartierul Templelor, Ziua Schimbărilor era sărbătorită cu ceva mai multă rezervare. Preoții și inițiații fiecărui templu făceau schimb cu cei ai altui templu într-un ciclu veșnic schimbător. Robele negre ale casei lui Aza Guilla oficiau un ritual grandios pe treptele Templului lui Iono; slujitorii Părintelui Apelor care Înșfacă procedau la fel la templul acestora. Dama Elliza și Azri, Morgante și Nara,

Gandolo și Sendovani; toate delegațiile clericale ardeau lumânări și își înălțau cântecele către cer înaintea unui altar diferit, apoi mergeau mai departe. Câteva binecuvântări suplimentare erau oferite la Casa arsă a lui Perelandro, acolo unde un singur bătrân în robele albe ale Patronului celor Oropsiți de Soartă, chemat de curând din Ashmere, cugeta asupra rămășițelor templului care îi fusese dat în grijă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să-și înceapă raportul către clericul-șef al lui Perelandro privind ruina pe care o găsise în pivnița din Sticlă-străveche – despre existența căreia nu fusese informat în prealabil.

În Colțul de Miazănoapte și Cotul Izvorului, cupluri de tineri înstăriți se îndreptau spre Parcul Doi Arginți, unde se credea că poartă noroc să faci dragoste în ajunul miezului de vară. Se zicea că orice act consumat acolo înainte de Lumina-falsă urma să îi aducă cuplului tot ceea ce își dorea mai mult: un copil. Acesta era un bonus plăcut, dacă era adevărat, însă pentru moment majoritatea celor ascunși printre potecile de piatră sfărâmată și tufele foșnitoare se doreau doar unul pe celălalt.

Pe apele Vechiului Port, fregata *Mulțumirea* plutea ancorată, cu flamurile galbene fluturând pe catarge, cu felinarele galbene aprinse chiar și la lumina zilei. O duzină de siluete se mișcau pe punte, pregătind pe furiș corabia pentru acțiune pe timp de noapte. Arbaletele erau depozitate lângă catarge, acoperite cu prelate de pânză. Plase împotriva abordajului erau întinse sub balustradele punții superioare a vasului, pregătite pentru o desfășurare rapidă și ascunse vederii. Găleți de nisip erau dispuse pentru stingerea flăcărilor; dacă motoarele de pe țărm se porneau, unele dintre ele aveau să arunce cu foc alchimic, împotriva căruia apa nu ar fi fost de nici un folos.

În cala întunecată de sub puntea superioară a corabiei încă vreo trei duzini de oameni mâncau o masă consistentă, ca să aibă burțile pline când venea timpul să treacă la acțiune. Nu era nici un invalid printre ei; nici măcar vreun bolnav de friguri.

La poalele Sălașului-Corbului, casa și palatul Ducelui Nicovante din Camorr, o sută de trăsuri erau parcate într-o spirală la baza turnului. Patru sute de vizitii și de străji în livrea se învârteau de

colo-colo, savurând aperitivele aduse de oameni grăbiți care purtau culorile Ducelui. Urmau să aștepte acolo toată noaptea să le coboare stăpânii. Ziua Schimbărilor era singura zi din an când aproape toți nobilii din Camorr – toți micii nobili din insulele Alcegrante și toate cele Cinci Familii din turnurile de sticlă – aveau să fie îngrămădiți laolaltă într-un singur loc, unde să bea, să petreacă, să uneltească, să urzească, să complimenteze sau să jignească sub privirea îmbătrânită a Ducelui. În fiecare an, generația viitoare de conducători ai Camorrului vedea cum vechea gardă mai încărunțește puțin; în fiecare an, plecăciunile și reverențele deveneau și mai exagerate. În fiecare an, murmurele dindărătul mâinilor erau și mai pline de venin. Nicovante domnise poate prea mult.

Șase cabine trase cu scripeți deserveau Bătaia-Corbului; se ridicau și coborau, într-un du-te-vino permanent. Cu fiecare cabină nouă care se deschidea scârțâind în vârful turnului, un nou puhoi de oameni în straie colorate și rochii sofisticate se revărsa pe terasa de îmbarcare, unde se amesteca cu potopul de nobili și de lingușitori, samsari de putere și aspiranți, negustori, gură-cască, bețivi și prădători de la Curte. Soarele dogorea deasupra acestei adunături cu toată puterea sa; domnii și doamnele Camorrului păreau că stau pe un lac de argint topit, în vârful unui stâlp de foc alb.

Aerul se vălurea din pricina arșiței în timp ce cușca de fier în care se aflau Locke Lamora și cei doi Salvara se opri cu o zdruncinătură în mecanismele de închidere de la marginea terasei ducale.

3

– Sfinți Dovlecei, rosti Locke, nu am mai văzut așa ceva în viața mea! Nu am mai fost niciodată la o asemenea înălțime; pe Mâinile de Sub Ape, nu am mai fost niciodată atât de sus în societate! Domnule și doamnă Salvara, iertați-mă dacă mă agăț de dumneavoastră ca un om pe cale să se înece.

– Sofia și cu mine venim aici de mici copii, zise Lorenzo. În fiecare an, în aceeași zi. Este copleșitor numai în primele zece-unsprezece dăți când îl vezi, crede-mă.

– Va trebui să vă cred pe cuvânt, domnia voastră.

Însoțitori în livrea neagră-argintie, cu șiruri de nasturi argintii sclipind în lumina soarelui, țineau ușa deschisă pentru ca Locke și cei doi Salvara să poată coborî pe terasa de îmbarcare. O trupă de Jachete Negre trecu pe lângă ei, în costum de gală, cu spadele prinse în teci gravate cu argint pe care le țineau prinse peste umăr. Ostașii purtau căciuli de blană, înalte și negre, cu blazonul Ducatului Camorr deasupra ochilor. Locke se cutremură numai gândindu-se cât de neplăcut trebuia să fie să mărșăluiești în arșița soarelui ore în șir. Deja începuse să asude în hainele sale, însă el și gazdele sale se puteau retrage la adăpostul turnului oricând pofteau.

– Don Lorenzo și Doña Sofia? Familia Salvara?

Bărbatul care se apropia de ei dintr-o parte a mulțimii era foarte înalt și lat în umeri; era mai înalt cu un cap decât majoritatea camorrenilor de față, iar trăsăturile sale colțuroase și părul său nespus de bălai erau caracteristice celui mai vechi și mai curat sânge vadran. Omul ăsta se trăgea din nord-estul îndepărtat, din Astrath sau Vintila, inima Regatului celor Șapte Dovlecei. In mod ciudat, era îmbrăcat în negrul Companiei Sticla-nopții, având la guler însemnele argintii ale unui căpitan, iar glasul său nu avea nici cea mai mică urmă de accent, fiind cel al unui camorrean de neam.

– Nimeni alții, rosti Don Lorenzo.

– Sluga dumneavoastră, domnule și doamnă. Numele meu este Stephen Reynart; cred că Doña Vorchenza v-a povestit despre mine.

– A, bineînțeles! Doña Sofia își întinse mâna; Reynart făcu o plecăciune adâncă, cu piciorul drept în față, îi luă mâna și sărută aerul chiar deasupra ei. Sunt încântată să vă cunosc în sfârșit, Căpitane Reynart. Cum se simte draga de Doña Vorchenza în această după-amiază?

– *Croșetează*, doamna mea, spuse Reynart cu un rânjet care ținea de o glumă știută doar de ei. A pus stăpânire pe una dintre odăile Ducelui; știți bine că nu îi plac adunările mari și gălăgioase.

– Trebuie să o găsesc, neapărat, zise Sofia. Aș fi încântată să o văd.

– Sunt sigur că și dumneaei simte la fel, doamnă. Dar pe cine avem aici? Este oare Jupân Fehrwight, negustorul din Emberlain pe care mi s-a spus că îl veți aduce? Reynart făcu încă o plecăciune, doar din cap de data asta, și rosti într-o vadrană cu accent puternic:

Fie ca Dovleceii să conducă fără griji și mările să fie liniștite, Jupâne Fehrwight!

– Fie ca Mâinile de Sub Valuri să vă poarte spre noroc! replică Locke în vadrana lui mult mai curată, surprins de-a binelea. Trecu din nou la therină de dragul politeții: Unul dintre compatrioții mei, Căpitane Reynart? În slujba Ducelui din Camorr? Ce interesant!

– Da, sigur că sunt de obârșie vadrană, dar părinții mei au murit când eu eram încă un prunc, într-o misiune comercială în acest oraș, zise Reynart. Am fost înfiat și crescut de Doña Vorchenza, Contesa Sticlei-de-Chihlimbar – turnul acela auriu de acolo. Ea nu a avut copii. Deși nu îi pot moșteni titlul și proprietățile, mi s-a îngăduit să slujesc în Compania Sticla-nopții.

– Uimitor! Trebuie să recunosc, arătați de-a dreptul impresionant – sunteți imaginea însăși a Regilor din Dovlecei. Bag mâna în foc că Ducele este încântat să vă aibă în slujba lui.

– Sper din tot sufletul că așa stau lucrurile, Jupâne Fehrwight. Însă veniți; vă reții. Să-mi fie cu iertare, domnule și doamnă Salvara; nu reprezint cine știe ce subiect de conversație. Permiteți-mi să vă conduc în turn.

– Sigur că da, rosti Sofia. Se aplecă la urechea lui Locke și șopti: Doña Vorchenza este o doamnă în vârstă foarte drăguță, ca un fel de bunică pentru toate doamnele de pe Alcegrante. Este arbitrul tuturor bârfelor, s-ar putea spune. Nu se simte prea bine – este din ce în ce mai distantă cu trecerea timpului –, dar nouă încă ne este apropiată. Nădăjduiesc să ai prilejul de a face cunoștință cu ea.

– De-abia aștept, doamnă Salvara.

Reynart îi introduse în templul Sălașul-Corbului, iar priveliștea care i se înfățișă lui Locke îl lăsă cu gura căscată.

De afară, Bătaia-Corbului era argintiu-mat. Dinăuntru, cel puțin la nivelele pe care putea să le vadă, era aproape transparent. O pâclă ca un fum părea să prindă viață în sticlă, blocând lumina orbitoare a soarelui, reducându-l la un simplu cerc alb care putea văzut cu ușurință cu ochiul liber. Însă în toate celelalte privințe lăsa să se întrevadă priveliștea de-afară de parcă nici nu era acolo. Ținutul deluros și Angevinul cel larg se aflau la nord, în vreme ce toate insulele din orașul de jos se întindeau ca niște ilustrații pe o hartă la sud. Locke

putea chiar să întrezărească formele subțiri și negre ale catargelor corăbiilor ce se clătinau dincolo de marginea sudică a orașului. Simți cum i se face stomacul ghem de la senzația de vertij.

La nivelul imediat superior al turnului începea Grădina Cerului; se zicea că ar fi o sută de tone de pământ mănos în ghivecele și jgheaburile de pe acoperiș. Vrejurile de viță-de-vie atârnau în părți; tufe bine îngrijite și copaci în mărime naturală creșteau în vârful turnului – un crâng rotund în miniatură. În crengile unuia dintre acei copaci, îndreptat spre miazăzi, către Marea de Fier, se afla un scaun de lemn care era socotit drept cel mai înalt punct din Camorr la care putea ajunge cineva întreg la minte. Grădina Cerului era plină cu copii; acolo erau lăsați cei mai tineri dintre nobili să se distreze în timp ce părinții lor erau prezenți la curtea de sub picioarele lor.

Sala în care se aflau nu acoperea întreaga lățime de peste treizeci de metri a turnului; era o emisferă, acoperind numai jumătatea nordică din diametrul turnului. Locke apucă o balustradă din marginea sudică a sălii și privi în jos; sub ei se întindeau alte patru galerii emisferice, aflate la vreo șapte metri una de cealaltă și pline cu bărbați și femei. Simți cum îl cuprinde iarăși amețeala. Privind de la o înălțime de peste douăzeci și cinci de metri, cu latura transparentă a turnului și cu priveliștea copleșitoare dinspre miazăzi în fața ochilor, se simți ca și cum lumea se clătina pe axă. Când Don Salvara îi puse mâna pe umăr, își mai reveni puțin.

– Ai rău de Bătaia-Corbului, Lukas, râse Donul. Ai îmbrățișat balustrada aia de parcă ți-ar fi iubită. Hai să servești niște aperitive; cu timpul, ochii tăi se vor adapta cu priveliștea asta și totul ți se va părea firesc.

– O, domnule Salvara, de-ar fi așa! Însă voi fi bucuros să vizitez mesele de banchet.

Donul îl conduse printr-o îmbulzeală de mătăsuri, bumbac, cașmir și blănuri rare, înclinând din cap și făcând cu mâna, ici și colo. Sofia se făcuse nevăzută, împreună cu Reynart.

Mesele de banchet (mai bine zis mesele cu aperitive, căci gustările ușoare de la o asemenea serbare puteau rivaliza cu felurile principale din orice altă ocazie) erau acoperite cu fețe de masă cu margini argintii și erau lungi de vreo șaptesprezece metri. Bucătarii din

Breaslă – maeștrii celor Opt Arte Frumoase ale Camorrului – stăteau drepți în robele lor ceremoniale, crem-gălbui, și cu tichiile lor negre de cărturari prinse cu șnururi aurii ce le treceau pe după urechi. Fiecare bucătar, bărbat sau femeie, avea tatuaje negre complicate la opt dintre degetele mâinilor; fiecare gravură reprezenta stăpânirea uneia dintre cele Opt Clase Gastronomice.

La un capăt al meselor de banchet se aflau deserturile (Cea de-a Cincea Artă Frumoasă): prăjituri cu cremă de cireșe învelite în cochilii de frunze aurii care puteau fi mâncate cu totul; tarte de scorțișoară lipite migălos cu miere în forme de corăbii, o întreagă flotă de mici vase cu pânze de marțipan alb și cu stafide drept echipaj. Mai erau și pere scobite pe dinăuntru și umplute cu bucăți de pepene de fluviu sau cu creme de coniac; și pepeni de fluviu decojiți, cu cojile verzi date la o parte pentru a dezvălui pulpa rozalie din interior. Fiecare fațetă rozalie expusă era sculptată în blazonul Camorrului și globuri alchimice aflate în pepeni le făceau să lucească cu o lumină rozalie îmbietoare.

La celălalt capăt al mesei se aflau cărnurile. Pe fiecare platou de argint se găsea câte o *phantasmavola:* un Fel de Mâncare Imposibil, un animal închipuit format prin alăturarea a două jumătăți de făpturi diferite în timpul preparării și a gătirii. Locke văzu un mistreț fript cu cap de somon, așezat pe o grămăjoară de icre negre. Lângă el se afla un cap de porc, cu un măr în gură, și cu corpul unui clapon fript. Totul era acoperit cu sos de caramel maroniu și cu curmale, iar Locke cedă în fața ghiorăitului din stomac. Lăsă unul dintre bucătari să îi taie o bucată de porc/clapon, pe care o mâncă dintr-o farfurie de argint cu o furculiță de argint: i se desprinse în gură, untul și celelalte arome făcându-i capul să vâjâie. Nu mai gustase ceva atât de minunat de câteva săptămâni bune și știa că ar fi fost nevoie de toată măiestria lui, cât și de ajutorul fraților Sanza, în cea mai bună formă a lor, pentru a pregăti ceva atât de rafinat în vechea lor pivniță de sticlă. Însă acest gând răpi o parte din savoarea mâncării și el isprăvi iute.

Capul de tăuraș cu trup de caracatiță... pe acesta se mulțumi să îl evite.

În centrul meselor de banchet se găsea gloria care încununa acest nivel, cel puțin. Era o subtilitate complet lipsită de subtilitate, de peste douăzeci și cinci de metri lungime: o sculptură comestibilă a cetății

Camorrului. Insulele erau momițe coapte de vițel pe mici platforme de metal înălțate; canalele dintre platforme erau umplute cu o licoare albăstruie turnată în cupe de către un bucătar din partea dreaptă a dioramei. Fiecare pod important din oraș era reprezentat printr-o replică din zahăr cristalizat; fiecare punct de referință făcut din Sticlă-străveche era reprodus în miniatură, de la Turnul Năruit de la miazăzi până la Casa Trandafirilor de Sticlă și la cele Cinci Turnuri ce se înălțau deasupra tuturor. Locke se uită mai de-aproape. Era chiar și un mic galion din ciocolată glazurată, puțin mai mare decât o migdală, plutind pe niște Resturi-de-lemn din budincă maronie.

– Cum te simți, Lukas?

Don Salvara apăruse din nou lângă el, cu paharul de vin în mână; un slujitor îmbrăcat în negru luă farfuria goală dintre degetele lui Locke chiar când acesta se întorsese să îi răspundă Donului.

– Sunt copleșit, rosti Locke, fără să exagereze prea mult. Nu aveam nici cea mai mică idee la ce să mă aștept. Pe Dovlecei, poate că-i mai bine că nu îmi formasem o idee dinainte. Cred că și curtea Regelui Dovleceilor este la fel; nu îmi vine în minte alt loc cu care s-ar putea compara ce văd eu aici.

– Ne onorezi orașul cu gândurile tale de bine, zise Lorenzo. Sunt foarte bucuros că te-ai hotărât să ne însoțești; tocmai am sporovăit cu câțiva nobili. O să port o discuție serioasă cu unul dintre ei, cam peste un ceas; cred că voi putea face rost de vreo trei mii de coroane. Nu îmi place s-o recunosc, dar este destul de maleabil și ține foarte mult la mine.

– Lukas, strigă Doña Sofia când reapăru cu Reynart după ea, îți arată Lorenzo ca lumea împrejurimile sau ba?

– Doamnă Salvara, sunt de-a dreptul uluit de toată această serbare; îndrăznesc să spun că soțul dumneavoastră m-ar putea lăsa să stau într-un colț, cu degetul în gură, și tot s-ar chema că m-aș distra cum se cade toată seara.

– Nu aș face așa ceva, bineînțeles, râse Donul Salvara. Tocmai ce-am vorbit cu Don Bellarigio, draga mea; este aici cu sculptorul acela pe care l-a finanțat în ultimele luni, flăcăul acela lashan cu un singur ochi.

O echipă de slujitori în livrea trecu pe lângă ei, patru bărbați care duceau ceva greu pe o targă de lemn între ei. Obiectul era un fel de scupltură din aur și sticlă – o piramidă strălucitoare purtând blazonul Camorrului; trebuie să fi avut felinare alchimice înăuntru, căci sticla lucea cu o minunată nuanță portocalie. Pe când o privea Locke, culoarea se preschimbă în verde, apoi în albastru, apoi în alb, pentru a reveni în cele din urmă la portocaliu.

– O, ce frumos! Era limpede că Doña Sofia iubea toate lucrurile alchimice. Nuanțele ce se schimbă! O, ce precise trebuie să fie ajustările; ce mi-ar mai plăcea să arunc o privire înăuntru! Spune-mi, oare lashanul Donului Bellarigio poate să îmi sculpteze și mie așa ceva?

Alte trei echipe duceau încă trei sculpturi pe lângă ei; fiecare dintre ele trecea printr-un model diferit de culori schimbătoare.

– Nu știu, zise Reynart. Sunt daruri pentru Duce din partea unui... oaspete mai puțin obișnuit. Superiorii mei și-au dat acordul în ceea ce le privește; este adevărat că arată minunat.

Locke se întoarse spre masa de banchet și se trezi la doi metri de Giancana Meraggio, care avea o orhidee la piept, o farfurie de argint cu fructe într-o mână și o tânără superbă într-o rochie roșie la celălalt braț. Privirea lui Meraggio trecu peste Locke, apoi se întoarse la el; ochii săi pătrunzători îl țintuiră, și-i țintuiră mai ales hainele. Zaraful-șef deschise gura, păru să se răzgândească, apoi o deschise din nou.

– Domnule, rosti Meraggio cu răceală în glas, să-mi fie cu iertare, dar...

– Măi să fie, domnul Meraggio!

Don Salvara păși lângă el. La vederea unui Don, Meraggio își închise iarăși gura și făcu o plecăciune politicoasă, dar nu foarte adâncă.

– Don Salvara, zise Meraggio, și încântătoarea Doña Sofia. Ce plăcere să vă văd pe amândoi! Salutări și ție, Căpitane Reynart. Îl concedie pe înaltul vadran din discuție cu o întoarcere a capului și îl privi din nou pe Locke.

– Domnule Meraggio, spuse Locke. Vai, ce coincidență norocoasă! Este o adevărată plăcere să vă întâlnesc în sfârșit; v-am căutat de multe ori la contabilitate și mă tem că nu am avut niciodată prilejul de a-mi prezenta omagiile așa cum se cuvine.

– Serios? Ei bine, tocmai voiam să vă întreb... cine sunteți, domnule?

– Domnule Meraggio, rosti Don Salvara, permiteți-mi să vi-l prezint pe Lukas Fehrwight, negustor din Emberlain, slujitor al Casei de bel Auster. A venit aici să discute despre importul unei anumite cantități de bere; vreau să văd cum se descurcă acele soiuri din Emberlain când trebuie să concureze cu ce-avem noi mai bun. Lukas, acesta este stimatul Giancana Meraggio, stăpânul contabilității ce îi poartă numele, cunoscut drept Ducele Fierului alb, și pe bună dreptate. Toată lumea financiară se învârte în jurul său precum constelațiile de pe cer.

– Sluga dumneavoastră, domnule, zise Locke.

– Din Emberlain? Din Casa de bel Auster?

– Da, spuse și Doña Sofia, este prezent la serbare ca oaspete al nostru.

– Domnule Meraggio, interveni Locke, sper să nu trag concluzii pripite, dar nu cumva vă place croiala hainei mele? Și materialul?

– O întrebare nimerită, căci amândouă mi se par ciudat de familiare, încuviință Meraggio, încruntat.

– Chiar așa și trebuie, spuse Locke. La sfatul familiei Salvara, am făcut rost de un singur costum croit după moda camorreană. I-am cerut croitorului să aleagă croiala preferată de cel mai bun gust din tot orașul. Și la cine să se gândească dacă nu la dumneavoastră, domnule? Acest costum este croit după *gustul dumneavoastră!* Sper că nu vă voi părea îndrăzneț dacă voi mărturisi că mi se pare nespus de confortabil.

– A, nu, rosti Meraggio, părând groaznic de confuz. A, nu. Nu sunteți deloc îndrăzneț – mă măguliți, domnule, mă măguliți. Eu, ăă... nu mă simt tocmai bine; de la căldură, mă-nțelegeți. Cred că o să mă duc să iau niște punch din subtilitatea aceea. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, Jupâne Fehrwight. Cu voia dumneavoastră, Doña Sofia, Don Lorenzo.

Meraggio se îndepărtă, uitându-se înapoi peste umăr la Locke și scuturând din cap. *O, Paznicule Strâmb,* își zise Locke în gând, *tare pezevenghi mai ești!*

– Lukas, spuse Doña Sofia, ai mâncat destul pentru moment?

– Cred că mi-a ajuns, doamnă.

– Bun! Ce ar fi să o căutăm împreună pe Doña Vorchenza? Se ascunde într-una dintre galerii, aplecată asupra împletiturii ei. Dacă este lucidă azi, o să-ți placă la nebunie de ea, îți garantez.

– Doña Vorchenza, zise Reynart, este în cel mai nordic apartament din galeria de vest, la două caturi mai jos. Știți locul de care vorbesc?

– A, da, rosti Sofia. Deci ce spui, Lukas? Hai să îi aducem omagiul nostru; Lorenzo poate să mai umble pe-aici și să se ocupe de treburile importante care ne presează.

– Nu am pierdut din vedere asta, dragă, zise Don Lorenzo, cu falsă iritare. Jupâne Fehrwight, în ceea ce mă privește, nădăjduiesc ca bătrâna Donă să vorbească therina în seara asta; altfel s-ar putea să te trezești prezentat unei statui de piatră. Sau poate că se poartă așa numai când sunt eu de față.

– Aș vrea să pot spune că este doar un moft, domnule Salvara, interveni Reynart. O să mai umblu și eu pe-aici străduindă-mă să par ocupat. Transmiteți-i Doñei Vorchenza toată dragostea mea, doamnă Sofia.

– Bineînțeles, Căpitane. Vii, Lukas?

Doña îl conduse spre una dintre largile scări din Sticlă-străveche, o scară cu balustrade din lemn lăcuit. Felinare alchimice luceau discret în cadrele lor împodobite de la capătul treptelor; aveau să arate splendid după lăsarea întunericului. Sala era la fel cu cea de deasupra; încă o masă de banchet de vreo șaptesprezece metri, plină cu delicatese și cu tot soiul de minuni, și încă una dintre acele piramide din sticlă și aur, frumoase și ciudate, așezată lângă ea. *Ciudat,* gândi Locke.

– Doamnă Salvara, rosti el, zâmbind și arătând spre piramidă, poate că ați putea convinge câțiva slujitori să vă împrumute una dintre acele sculpturi când plecați și să aruncați o privire înăuntru?

– O, Lukas, de-aș putea – dar nu îi răsplătești ospitalitatea Ducelui împrumutându-i decorațiunile dintr-un moft. Haide, trebuie să coborâm la nivelul următor. Lukas? Lukas, ce s-a întâmplat?

Locke încremenise, uitându-se drept la scara ce ducea la nivelul inferior. Cineva tocmai urca pe ea – un bărbat zvelt și bine făcut, într-o haină cenușie, cu mănuși cenușii și cu pantaloni cenușii. Jacheta și pălăria sa în patru colțuri erau negre, panglicile de la gât erau

stacojii, iar pe mâna stângă purta un inel foarte familiar peste pielea mănușii: inelul lui Barsavi, perla neagră a lui Capa din Camorr.

Locke Lamora dădu ochi în ochi cu Capa Raza, simțind cum îi bate inima ca toba unei galere de război. Stăpânul lumii interlope din Camorr se opri, năucit; o uluială completă i se citi pe chip – o expresie care îl încântă pe Locke până în adâncul sufletului. Apoi pentru o clipă fulgerătoare se putu observa ura; Raza scrâșni din dinți și cutele de pe chip i se încordară. În cele din urmă, păru să își recapete stăpânirea de sine. Răsuci un baston elegant din scoruș negru lăcuit și cu mâner auriu, îl puse sub brațul stâng și păși nonșalant către Locke și Doña Sofia.

4

– Cu siguranță trebuie să fiți o Doña din Camorr, rosti Capa Raza; nu cred că am avut plăcerea să vă cunosc, doamnă dragă.

Își scoase pălăria și făcu o plecăciune perfectă, cu piciorul drept în fața celui stâng.

– Sunt Doña Sofia Salvara, de pe Isla Durona, zise ea.

Își întinse mâna; el o luă și sărută aerul de deasupra ei.

– Sluga dumneavoastră, doamnă Salvara. Eu sunt Luciano Anatolius; sunt încântat, doamnă, încântat. Și însoțitorul dumneavoastră? Ne-am întâlnit cumva?

– Nu prea cred, domnule, spuse Locke. E ciudat, căci îmi păreți cunoscut, dar sunt sigur că mi-aș aduce aminte dacă ne-am fi întâlnit înainte.

– Jupâne Anatolius, acesta este Lukas Fehrwight, negustor din Emberlain, din Casa de bel Auster, rosti Sofia. Oaspetele meu personal la serbarea Ducelui.

– Negustor din Emberlain? Salutări, domnule; trebuie să fiți foarte descurcăreț ca să ajungeți până aici, în asemenea cercuri înalte.

– Fac și eu ce pot, domnule, fac și eu ce pot. Am niște prieteni neobișnuit de buni în Camorr; îmi aduc deseori cele mai neașteptate avantaje.

– Nici nu mă îndoiesc. Casa de bel Auster, carevasăzică? Renumiții negustori de băuturi alcoolice? Ce drăguț! Și mie îmi plac astfel de licori. Ca să spun drept, prefer să le cumpăr cu butoiul.

– Serios, domnule? Locke surâse. Păi, tocmai asta-i specialitatea firmei noastre; o grămadă de lucruri minunate și surprinzătoare ies din butoaiele noastre. Ne mândrim cu faptul că satisfacem întotdeauna clienții – că le oferim produse pe măsură. Dinte pentru dinte, dacă mă-nțelegeți.

– Vă înțeleg, zise Capa Raza, cu un zâmbet sinistru pe chip. O filosofie de afaceri admirabilă; una pe gustul meu.

– A, sigur că da! exclamă Locke. Îmi amintesc acum de ce îmi păreți cunoscut, Jupâne Anatolius. Nu cumva aveți o soră? Poate chiar două? Mi se pare că le-am întâlnit la un moment dat – asemănarea este izbitoare.

– Nu, rosti Capa Raza, încruntat, mă tem că vă înșelați; eu nu am surori. Doña Sofia, Jupâne Fehrwight, mi-a făcut deosebită plăcere să vă întâlnesc, dar mă tem că am treabă în altă parte; vă doresc amândurora distracție plăcută la serbarea din această seară!

Locke întinse mâna și surâse nevinovat, cu prietenie.

– Este întotdeauna o plăcere să cunosc oameni noi, Jupâne Anatolius. Poate ne vom mai întâlni.

Capa Raza privi mâna întinsă de Locke, apoi păru să-și recapete cumpătul; nu ar fi putut refuza o asemenea politețe fără să provoace o mare agitație. Mâna sa puternică îi prinse brațul lui Locke, iar Locke răspunse la fel. Degetele celeilalte mâini a lui Locke tresăriră; dacă nu ar fi avut stiletul ascuns cât se poate de inoportun într-o cizmă, ar fi fost nespus de tentat să îl folosească.

– Sunteți foarte bun, Jupâne Fehrwight, dar mă îndoiesc, zise Capa Raza cu un chip inexpresiv.

– Dacă am învățat câte ceva despre orașul ăsta, Jupâne Anatolius, rosti Locke, ei bine, am învățat că este plin de surprize. Să aveți o seară bună!

– Mulțumesc, la fel și dumneata, negustorule din Emberlain, spuse Raza.

Intră iute în mulțime; Locke îl privi până dispăru din vedere. Raza se întoarse o dată, și privirile li se încrucișară din nou, iar apoi

Capa se făcu nevăzut pe scările către nivelul superior, cu pulpanele hainei cenușii fluturându-i în urmă.

– Lukas, rosti Doña Sofia, mi-a scăpat mie ceva?

– Să vă scape ceva? Locke zâmbi iarăși cu zâmbetul nevinovat al lui Fehrwight. Nu cred, doamnă. Doar că omul acela semăna cu cineva pe care l-am cunoscut cândva.

– Un prieten din Emberlain?

– A, nu, zise Locke. Nu un prieten. Iar omul de care vorbesc este mort – foarte, foarte mort. Dându-și seama că își încleștase dinții, se relaxă și continuă: Mergem să o căutăm pe Doña Vorchenza, doamnă?

– A, da, spuse Sofia. Da, hai să ne continuăm drumul. Urmează-mă.

Îl conduse pe scările pe care urcase Raza, până la o altă galerie ticsită cu lume bună – „sânge albastru și sânge auriu", cum i-ar fi numit Părintele Lanțuri. În loc de o masă de banchet, la acest nivel se afla un bar – treisprezece metri de scoruș lustruit la care serveau două duzini de bărbați și de femei, toți purtând livreaua Ducelui. În spatele lor, pe mese și în rafturi, se înălțau mii și mii de sticle. Felinare alchimice fuseseră așezate în spatele lor, scăldând galeria în fâșii multicolore. Imense piramide de cupe de vin și de halbe de bere erau rânduite în părțile barului, în spatele unor cordoane de catifea; un gest neprofesionist ar fi făcut să se sfărâme pe jos cristale în valoare de sute de coroane. Jachete Negre stăteau drepți lângă piramidele de sticlă, pentru mai multă siguranță. Și pentru că tot veni vorba de piramide – încă una dintre acele minunate sculpturi piramidale fusese așezată aici, la câțiva pași în dreapta barului, în spatele unui cordon de catifea.

Doña Sofia îl duse spre vest, dincolo de bar și de șirul lung de nobili care așteptau să primească o porție din curajul lichid preferat; era limpede că unii dintre ei aveau deja probleme cu delicata artă a statului în picioare. Pe peretele vestic al galeriei se găsea o ușă masivă din scoruș cu pecetea argintie a blazonului personal al Ducelui Nicovante. Doña Sofia deschise această ușă și îl conduse printr-un holișor curbat, luminat de strălucirea argintie și discretă a felinarelor alchimice. În acest hol dădeau trei uși, iar Doña Sofia îl duse la cea din

capătul îndepărtat, lângă ceea ce Locke bănuia a fi peretele nordic al turnului.

– Și-acum, zise Doña Sofia, cu un rânjet, fie dăm de Doña Vorchenza, fie dăm peste niște tineri care fac ceva necuviincios... Întredeschise ușa și aruncă o privire înăuntru, apoi îl trase pe Locke de mânecă. E totul în regulă, șopti ea. Am găsit-o.

Locke și Sofia aveau în fața ochilor o cameră aproape pătrată cu un perete exterior ușor curbat; spre deosebire de galeriile publice, suprafața de Sticlă-străveche din această parte a turnului era opacă. Pe peretele nordic era o singură fereastră, al cărei oblon din lemn ședea întredeschis pentru a lăsa să pătrundă lumina soarelui și aerul cald al după-amiezii.

În cameră era un singur scaun de lemn, cu spătar înalt, iar în el se afla o singură bătrână cocoșată; era aplecată deasupra unor croșete sclipitoare, complet absorbită de obiectul neidentificabil ce îi atârna din poală. Câteva ghemuri de lână neagră zăceau la picioarele ei. Era îmbrăcată excentric, cu o haină neagră bărbătească și cu o pereche de pantaloni mov-închis precum cei purtați în mod tradițional de ofițerii de cavalerie; micii ei conduri negri se curbau la vârfuri, de parcă ar fi fost desprinși dintr-un basm. Părea să aibă ochii limpezi îndărătul ochelarilor în formă de semilună, dar nu și-i ridică din împletitura ei când Doña Sofia îl conduse pe Locke până în mijlocul camerei.

– Doña Vorchenza? Sofia își drese glasul și vorbi mai tare: Sunt Sofia, doamnă... Am adus pe cineva cu care să faceți cunoștință.

Snick-snick, se auzi de la croșetele Doñei Vorchenza, *snick-snick*. Însă ochii tot nu se ridicară.

– Doña Angiavesta Vorchenza, îi zise Sofia lui Locke, contesa văduvă a Sticlei-de-Chihlimbar. Ea, ăă... are momente, oftă Sofia. Pot să te rog să rămâi cu ea o clipă? Mă duc până la bar; îi place destul de mult vinul alb. Poate că un pahar o va aduce în simțiri.

– Sigur că da, Doña Sofia, spuse Locke voios. Va fi onoarea mea să stau cu contesa. Aduceți-i ce credeți de cuviință.

– Vrei să îți aduc și ție ceva, Lukas?

– O, nu, sunteți prea amabilă, doamnă. O să iau ceva mai târziu, poate.

Sofia încuviință și se retrase din cameră, închizând ușa cu un păcănit în urma ei. Locke făcu câțiva pași, cu mâinile la spate.

Snick-snick, continuară croșetele, *snick-snick*. Locke ridică din sprâncene. Obiectul ce se revărsa din acele croșete rămânea un mister perfect. Poate că nu era încă gata. Oftă, mai făcu câțiva pași și se întoarse să privească pe fereastră.

Dealurile verzi-maronii se întindeau în zarea curbată de la miazănoapte de oraș; Locke putea să vadă liniile maronii ale drumurilor, acoperișurile colorate ale micilor clădiri și cenușiul-albăstrui al Angevinului, toate pierzându-se în pâcla dogoritoare și în depărtare. Soarele învăluia totul într-o lumină albă și fierbinte; nu era nici urmă de vreun nor.

Simți deodată o durere cruntă și înțepătoare în partea stângă a cefei.

Locke se răsuci și duse mâna la locul dureros; simți un pic de umezeală sub degete. Doña Angiavesta Vorchenza, contesa văduvă a Sticlei-de-Chihlimbar, stătea în fața lui, scoțând croșeta de împletit pe care tocmai i-o înfipsese în ceafă. Acum ochii îi erau plini de viață îndărătul acelor ochelari în formă de semilună, și un zâmbet înflorise prin rețeaua de riduri de pe chipul ei sfrijit.

– Gaaaaaaaaaaah-*owwwwwww!* Își frecă gâtul și își păstră accentul vadran cu mare dificultate. Ce *naiba* a mai fost și asta?

– Salcia-durerii, Jupâne Ghimpe, rosti Doña Vorchenza. Otrava copacului de salcia-durerii, de care sunt sigură că ai auzit. Mai ai doar câteva minute de trăit... și mi-ar plăcea foarte mult să ți le petreci vorbind cu mine.

5

– M-ați... m-ați...

– Înjunghiat în gât. Da, ei bine, trebuie să mărturisesc că a fost o plăcere, dragul meu. Ce pot să spun? Ne-ai pus pe fugă, nu glumă!

– Dar... dar... Doña Vorchenza, nu înțeleg. Cu ce v-am supărat?

– Poți renunța la accentul vadran. Este excelent, însă mă tem că nu vei izbuti să-ți faci micul spectacol de data asta, Jupâne Ghimpe.

Locke oftă și se frecă la ochi.

– Doña Vorchenza, dacă crosșeta aceea chiar este otrăvită, de ce naiba ar mai trebui să-mi bat gura de pomană?

– În sfârșit, o întrebare rezonabilă. Întinse mâna în partea din față a tunicii și scoase un mic flacon de sticlă, cu capac din argint. În schimbul cooperării tale, sunt gata să îți ofer antidotul. Desigur, te vei preda fără să opui rezistență. Te afli la câteva sute de metri în aer și toți Nocturnii mei sunt aici, pe post de servitori. Ai fi tratat ca ultimul om dacă ai încerca să fugi mai departe de trei metri de holul acela.

– Nocturni... dumitale... Vreți să spuneți... Cred că glumiți. *Dumneavoastră sunteți* Păianjenul?

– Da, zise ea, și îți jur pe toți zeii că mă simt excelent pentru că pot în sfârșit să mărturisesc asta cuiva care poate aprecia.

– Dar, rosti Locke, Păianjenul este... sau cel puțin credeam că Păianjenul este...

– Un bărbat? Tu și întreg orașul, Jupâne Ghimpe. Presupunerile celorlalți mi s-au părut dintotdeauna cea mai bună deghizare cu putință – nu ești de acord?

– Hmmm...

Locke chicoti morocănos. O amorțeală furnicătoare i se întindea în jurul rănii; deci nu era doar în mintea lui! Prins în propriul laț, Doña Vorchenza.

– Trebuie să fii sclipitor, Jupâne Ghimpe, spuse Doña Vorchenza. Nu încape îndoială; să izbutești ce ai izbutit tu, să-mi pui oamenii să caute cai verzi pe pereți în ultimii ani... Zeii îmi sunt martori când spun că mi-aș dori să nu fiu nevoită să te azvârl într-o colivie. Poate că vom ajunge la o înțelegere după ce ți-oi lăsa câțiva ani de gândire. Trebuie să fie o senzație foarte nouă și foarte stranie să fii prins într-o asemenea capcană.

– O, nu. Locke oftă și se luă cu mâinile de cap. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, Doña Vorchenza, însă lista oamenilor care nu m-au întrecut în isteține pare să se micșoreze cu fiecare clipă ce trece.

– Ei bine, rosti Doña Vorchenza, asta nu are cum să fie plăcut. Dar hai, cred că te simți deja destul de ciudat; cred că te clatini pe picioare. Spune da. Spune-mi unde sunt banii pe care i-ai furat și poate că o să mai scad din anii ăia pe care îi vei petrece în

Palatul Răbdării. Dă-mi numele complicilor tăi și sunt convinsă că vom ajunge la o înțelegere.

– Doña Vorchenza, zise Locke cu greutate, nu am complici și, chiar dacă aș fi avut, în nici un caz nu v-aș spune unde se află.

– Și Graumann?

– Graumann este un mercenar, rosti Locke. El chiar crede că sunt negustor din Emberlain.

– Și acei așa-ziși bandiți de pe aleea de lângă Templul Apelor Prielnice?

– Tot mercenari, fugiți de multă vreme înapoi în Talisham.

– Și falșii Nocturni, cei care au vizitat familia Salvara?

– Homunculi, spuse Locke. Îmi ies din fund când e lună plină; sunt o adevărată bătaie de cap, de câțiva ani încoace.

– Of, Jupâne Ghimpe... salcia-durerii îți va pune lacăt la gura aia bogată. Nu trebuie să dai în vileag totul chiar acum; doar predă-te ca să îți pot da acest flacon, și ne vom putea continua discuția în niște împrejurări ceva mai plăcute.

Locke o privi îndelung pe Doña Vorchenza; se uită în ochii aceia îmbătrâniți și citi acolo satisfacția evidentă, iar mâna i se strânse instinctiv într-un pumn. Poate că Doña Vorchenza se obișnuise atât de mult cu aura ei de privilegiu încât uitase de diferența de vârstă dintre ei; sau poate că pur și simplu nu își închipuise niciodată că un bărbat de un asemenea rafinament aparent, fie el și un infractor, ar putea face ceea ce făcu Locke în acel moment.

O pocni drept în gură, o dreaptă răsucită ce ar fi fost comică împotriva unei femei mai tinere și mai zdravene. Însă lovitura fu suficientă pentru a-i da capul pe spate Doñei Vorchenza; ochii i se rostogoliră în cap și genunchii îi cedară. Locke o prinse în timp ce cădea, șterpelindu-i cu atenție flaconul dintre degete pe când făcea asta. O urcă iarăși în scaunul ei, apoi desfăcu flaconul și îl dădu pe gât. Lichidul călduț avea gust de lămâie; îl înghiți hulpav și azvârli flaconul gol. După aceea, lucrând în cea mai mare grabă, își scoase haina și o folosi ca să o lege pe Doña Vorchenza de scaun, înnodând mânecile de câteva ori la spate.

Ea gemu, cu bărbia căzută în piept; Locke o bătu pe umăr. Dintr-un impuls, își trecu mâinile iute (și cât se poate de politicos) prin jiletca

ei; mormăi satisfăcut când dădu peste o punguță de mătase ce zornăia cu monede.

– Nu-i chiar ceea ce speram, rosti el, dar să zicem că suntem chit pentru o nenorocită de croșetă înfiptă în gât, hmmm?

Locke se ridică și începu să umble de colo-colo câteva momente. Se întoarse către Doña Vorchenza, îngenunche în fața ei și spuse:

– Doamnă, mă doare că sunt nevoit să tratez pe cineva ca dumneavoastră atât de grosolan; adevărul este că vă admir foarte mult și în orice altă situație aș fi fost foarte curios să aflu unde am dat-o în bară, mai exact, și ce m-a dat de gol. Însă trebuie să recunoașteți că aș fi nebun dacă aș accepta să vă însoțesc; Palatul Răbdării pur și simplu nu reprezintă o variantă. Așa că vă mulțumesc pentru o după-amiază foarte interesantă și vă rog să le transmiteți salutările mele Donului și Doñei Salvara.

Acestea fiind spuse, dădu oblonul la o parte și ieși pe fereastră.

Dacă priveai mai îndeaproape exteriorul Bătăii-Corbului, puteai observa că este acoperit cu neregularități: mici scobituri și praguri ce înconjurau turnul la fiecare nivel. Locke păși pe un prag îngust de vreo cincisprezece centimetri; se lipi cu burta de sticla caldă a turnului și așteptă ca zvâcnetul sângelui din tâmple să nu mai bată precum bubuiturile pumnilor unui zdrahon. Dar asta nu se întâmplă și el oftă.

– Sunt regele idioților, bombăni el, al tuturor nenorociților de idioți din întreaga lume.

Vântul călduț îi vâjâi în spate când păși spre dreapta; pragul se lăți câteva clipe mai târziu și el găsi o scobitură în care să-și vâre mâna. Prinzând curaj și știind că nu este în pericol imediat de a cădea, Locke aruncă o privire peste umăr și o regretă de îndată.

Turnul de sticlă oferea un strat izolant între privitor și priveliște; odată ce ieșeai din el, ți se părea că toată lumea se prăvălește într-un arc imens. Nu se afla la două sute de metri în văzduh, ci la trei sute, la trei mii, la trei sute de mii – un număr inimaginabil de metri pe care numai zeii își permiteau să o sfideze. Își strânse puternic ochii și se apucă de peretele de sticlă de parcă ar fi putut să se facă totuna cu el, precum mortarul între pietre. Porcul și claponul din stomac erau

nerăbdători să iasă de-acolo într-un șuvoi de vomă; își simțea gâtlejul pe punctul de a le satisface cererea.

Pe toți zeii, își zise el în gând, *mă întreb dacă sunt pe una dintre secțiunile transparente ale turnului. Cred că arăt al naibii de haios.*

Deasupra se auzi un scârțâit; el își ridică privirea și rămase cu gura căscată.

Una dintre cuștile liftului se îndrepta către el; avea să fie pe aceeași parte a turnului și să treacă aproximativ la un metru de locul în care se afla el.

Era gol.

– Paznicule Strâmb, șopti Locke, o s-o fac și pe asta, dar îți cer un singur lucru: fă-mă să uit, la naiba! Fură-mi amintirea asta din cap. Și nu o să mai urc niciodată la mai mult de un metru de pământ cât oi mai trăi. Îți jur!

Cabina scârțâia tot mai aproape; întâi la trei metri de el, apoi la doi și apoi fundul cabinei fu la nivelul ochilor săi. Trăgând adânc aer în piept, cu răsuflarea întretăiată și panicată, Locke se întoarse până ajunse cu spatele lipit de sticla turnului. Atât cerul, cât și lumea de sub picioarele sale păreau prea vaste ca să le poată cuprinde cu privirea; ferească zeii, nici nu voia să se gândească la ele. Cabina trecu pe lângă el; gratiile ei erau chiar acolo, la un metru distanță, la peste cincizeci de etaje înălțime.

Urlă și se împinse cu putere de peretele de sticlă al turnului. Când se lovi de gratiile de fier ale cabinei, se agăță de ele cu disperarea unei pisici care se agață de o creangă; cabina se clătină într-o parte și în cealaltă, iar Locke se strădui din toate puterile să ignore lucrurile incredibile pe care această clătinare le producea cerului și întregii zări. Ușa cuștii – trebuia să descuie ușa cabinei.

Lucrând cu mâini care îi tremurau de parcă aerul ar fi fost înghețat, Locke dădu la o parte zăvorul de la ușa cabinei și o deschise. Apoi își făcu vânt cu băgare de seamă și trecu de colț, din exterior în interior, și cu o ultimă senzație de groaznică amețeală se întinse și trânti ușa în urma sa. Se așeză pe podeaua cabinei, trăgând cu nesaț aer în piept, tremurând de ușurare și din pricina efectelor otrăvii.

– Of, mormăi el. Ei bine, a fost al naibii de înspăimântător!

O cabină plină cu oaspeți nobili urca la vreo șapte metri în dreapta sa; bărbații și femeile din cabină îl priviră curioși, iar el le făcu semn cu mâna.

Se temu ca nu cumva cabina să se oprească înainte de a ajunge jos și să înceapă să urce îndărăt; hotărî ca, în acest caz, să își încerce norocul la Palatul Răbdării. Însă cabina continuă să coboare până la pământ; pesemne că Vorchenza era încă legată de scaun, imobilizată. Locke se ridică în picioare când cabina atinse pământul; oamenii în livrea care deschiseră ușa îl priviră cu ochi holbați de mirare.

– Iertați-mă, îl întrebă unul dintre ei, dar ați fost... ați... ați fost în cabina asta de când a părăsit platforma de îmbarcare?

– Bineînțeles, rosti Locke. Silueta aceea pe care ați văzut-o, țâșnind de pe turn? Pasăre. Cea mai mare pasăre pe care ați văzut-o vreodată. M-am speriat al naibii de tare, să vă spun drept. Nu vă supărați, trăsurile acelea sunt de închiriat?

– Mergeți la șirul dinspre exterior, zise lacheul, și căutați-le pe cele cu steaguri și felinare albe.

– Vă rămân recunoscător. Locke scotoci iute prin conținutul pungii de bani a Doñei Vorchenza; înăuntru era o cantitate satisfăcătoare de galbeni și de arginți. Le azvârli câte un solon oamenilor în livrea de lângă cușcă în timp ce ieșea din ea. Deci a fost o pasăre, da?

– Da, domnule, rosti celălalt bărbat scoțându-și pălăria neagră de pe cap. Cea mai mare pasăre pe care am văzut-o vreodată.

6

Trăsura închiriată îl lăsă la Dealul Șoaptelor; plăti foarte bine genul de „uită că ai făcut cursa asta" – și apoi porni prin Funingine de capul lui. Era cam pe la al șaselea ceas al serii când ajunse înapoi la bordei, dând buzna pe ușa cu draperie și răcnind:

– Jean, avem o problemă a naibii de mare...

Șoimarul stătea în centrul odăii, rânjind la Locke, cu mâna strânsă în fața sa. Locke înregistră într-o fracțiune de secundă întregul tablou care i se înfățișa: Ibelius zăcând nemișcat lângă peretele îndepărtat și Jean prăbușit la picioarele Magului-Juruit, zvârcolindu-se de durere.

Vestris stătea cocoțată pe umărul stăpânului său; îl țintui cu ochii săi negri-aurii, apoi își căscă ciocul și țipă triumfător. Locke tresări când o auzi.

– O, da, Jupâne Lamora, zise Șoimarul. Da, *chiar* aș spune că aveți o problemă a naibii de mare.

INTERLUDIU

Tronul în scrum

Therim Pel fusese cândva numit Giuvaierul Eldrenilor; era cel mai mare şi mai impresionant dintre oraşele lăsate de acea seminţie dispărută în negura timpului oamenilor care au pus stăpânire pe ţinuturile lor mult după ce ei n-au mai fost.

Therim Pel se afla la izvoarele fluviului Angevin, acolo unde apele acestuia se revărsau într-un şuvoi înspumat din munţi; se afla sub măreţia lor stâncoasă şi era înconjurat de câmpuri mănoase cale de două zile de mers călare, în toate direcţiile. Toamna, acele câmpuri se unduiau sub povara grânelor chihlimbarii; un dar demn de o cetate de scaun, aşa cum era Therim Pel.

Toate oraşele de la miazăzi se supuneau Tronului Therin. Inginerii imperiului construiseră zeci de mii de kilometri de drumuri ca să lege aceste oraşe între ele. Generalii imperiului conduceau trupele care prindeau bandiţii de pe ele şi păstrau garnizoane în oraşele mai mici şi în sate ca să asigure fluxul neîntrerupt al negoţului şi al scrisorilor dintr-un capăt al imperiului în celălalt – de la Marea de Fier până la Marea de Bronz.

Karthain şi Lashain, Nessek şi Talisham, Espara şi Ashmere, Iridain şi Camorr, Balinel şi Issara; toate aceste puternice oraşe-state erau cârmuite de Duci care îşi primeau coroanele de argint din mâinile împăratului însuşi; puţinii Duci rămaşi în ziua de azi or fi având

ei mare putere, dar sunt autoproclamați; liniile genealogice nobile datând până în vremea Tronului Therin au fost retezate de mult.

Tronul Therin a intrat în declin când au apărut vadranii de la miazănoapte. Un popor al mării năvălitor, aceștia au pus stăpânire pe protectoratele Tronului din jumătatea nordică a continentului; au numit cele șapte mari râuri care se vărsau în marea nordică cei Șapte Dovlecei Sfinți, și au descurajat eforturile Tronului de a-și redobândi teritoriul zdrobind toate oștile trimise la miazănoapte. Slăbit, Tronul Therin nu a mai putut depune un efort susținut și astfel a fost micșorat. Micșorat, dar nu distrus.

A fost nevoie de Magii-Juruiți din Karthain ca să se ajungă la asta.

Magii-Juruiți de-abia se formaseră în orașul Karthain; începuseră să-și extindă sfera de influență a breslei lor deosebite și mortale și în alte orașe, și nu dădeau semne că ar lua în seamă cererile tot mai mânioase ale împăratului din Therim Pel. Acesta insista ca ei să-și înceteze activitățile, iar ei i-au răspuns cu o scrisoare scurtă în care înșirau prețurile pentru care Augusta Sa Maiestate le putea folosi serviciile. Împăratul și-a trimis atunci propriul cerc regal de vrăjitori; au fost omorâți până la ultimul. În acest caz, împăratul și-a strâns legiunile și a pornit spre Karthain, jurând să-i răpună toți vrăjitorii care pretindeau titlul de Mag-Juruit.

Declarația de război a împăratului puse la grea încercare regulile noii bresle, care amenințase în public cu represalii cumplite împotriva oricui ar fi cutezat să le facă rău.

În timpul marșului către Karthain, oștenii împăratului izbutiră să omoare cam o duzină. Patru sute de Magi-Juruiți dădură piept cu legiunile imperiale chiar la răsărit de Karthain; vrăjitorii binevoiseră să iasă la luptă în câmp deschis. În mai puțin de două ceasuri, o treime din forțele împăratului fuseseră măcelărite. Neguri ciudate se înălțau din pământ, dându-le manevrele peste cap; năluci și fantasme îi chinuiau. Săgețile se opreau în văzduh și cădeau la pământ sau erau azvârlite înapoi asupra arcașilor ce le trăseseră. Camarazii se luptau între ei, înnebuniți și induși în eroare de vrăjitoriile care puneau stăpânire pe acțiunile oamenilor de parcă aceștia nu ar fi fost altceva decât simple marionete. Împăratul însuși fu sfârtecat de garda

sa personală. Se spune că n-a mai rămas din el nici o bucată mai mare de-un deget care să fie arsă pe rug mai apoi. Imperiul suferi o înfrângere zdrobitoare – generalii rămași se împrăștiară care încotro, iar oștenii fugiră cât îi țineau picioarele ca să ducă vestea în Therim Pel.

Însă lucrurile nu se sfârșiră aici. Conclavul Magilor-Juruiți hotărî să-și pună în aplicare regulile și să o facă de asemenea manieră încât întreaga lume să se cutremure la simplul gând de a-i mai supăra, câtă vreme vor mai avea oamenii amintiri.

Se răzbunară asupra orașului Therim Pel.

Furtuna de foc pe care o invocară fu oricum, numai naturală nu. Patru sute de magi, lucrând împreună, aprinseră în inima imperiului ceva ce istoricii încă se tem să descrie. Se zice că flăcările erau albe ca miezul stelelor; coloanele de fum negru puteau fi văzute de departe, din adânca Mare de Fier, din Camorrul de la răsărit și chiar la miază-noapte, din Vintila, capitala tânărului Regat al celor Șapte Dovlecei.

Chiar și această invocare hidoasă nu putu să deterioreze Sticla-străveche; acele structuri din oraș care erau clădite prin meșteșugul Eldrenilor scăpară cu bine. Însă toate celelalte fură înghițite de flăcări; lemnul, piatra, metalul, mortarul, hârtia și făpturile. Toate clădirile orașului, întreaga cultură și toată populația orașului care nu putu scăpa cu fuga înainte ca magii să-și înceapă lucrarea, toate fură prefăcute într-un pustiu de cenușă – un pustiu de treizeci de centimetri grosime peste o cicatrice neagră făcută pe fața pământului.

Acea cenușă se învârtejea în aerul fierbinte la picioarele singurului obiect făcut de mâna omului pe care magii îl păstraseră voit: tronul imperial. Acel scaun se află și în ziua de azi, în orașul bântuit Therim Pel, înconjurat de un câmp de cenușă pe care timpul și ploile l-au preschimbat într-un soi de asfalt negru. Nimic nu mai crește în Therim Pel; nici un om cu capul pe umeri nu mai pune piciorul pe locul acelui monument al hotărârii Magilor-Juruiți din Karthain.

Ei au fost cei care au năruit Tronul Therin cu acel foc nepământesc; ei au azvârlit orașele-state de la miazăzi într-un veac de războaie și de vrajbă, în timp ce Regatul celor Șapte Dovlecei devenea tot mai puternic la miazănoapte.

Aceasta este imaginea care le vine în minte oamenilor când se gândesc să supere un Mag-Juruit – imaginea unui scaun gol într-o mare uscată și pustiită.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Dreptatea este roșie

1

Șoimarul își mișcă degetele, iar Locke Lamora căzu în genunchi, simțind cum o durere foarte familiară îi cuprinde oasele. Se prăvăli pe podeaua bordeiului, lângă Jean.

– Ce *plăcere* îmi face să văd că ai supraviețuit micului nostru aranjament de la Gaura Ecoului, rosti vrăjitorul. Sunt impresionat. Chiar punându-ți la socoteală reputația, îmi închipuisem că am fost prea isteți pentru tine. Chiar în după-amiaza asta credeam că îl caut doar pe Jean Tannen; dar am dat peste ceva mult mai plăcut.

– Ești un animal nenorocit și sadic, scuipă Locke.

– Nu, zise Magul-Juruit. Pur și simplu mă supun ordinelor clinetului meu, care mă plătește. Și am primit ordine să mă asigur că ucigașul surorilor clientului meu are parte de o moarte lentă. Șoimarul își trosni degetele. Pe tine te consider un cadou picat din cer.

Locke țipă și se întinse spre Magul-Juruit, impunându-și asta în ciuda durerii copleșitoare, însă Șoimarul mormăi ceva în barbă și intensitatea senzațiilor exasperante și înțepătoare păru să se înzecească. Locke se prăbuși pe spate și încercă să respire, dar mușchii spatelui și cei de sub plămâni păreau tari ca piatra.

Când Magul-Juruit îl eliberă din strânsoare, Locke se tăvăli pe jos, icnind. Odaia se învârtea în jurul lui.

– Este foarte ciudat cum dovada izbânzilor noastre poate deveni unealta nimicirii noastre, spuse Șoimarul. Jean Tannen, spre exemplu, pesemne că ești un luptător excelent de vreme ce ai izbutit să le faci de petrecanie surorilor clientului meu, deși văd că ai avut și tu de suferit de pe urma lor. Și acum iată cum te lovesc ele de pe tărâmul umbrelor. Se pot trage foarte multe concluzii când cineva de genul meu pune mâna pe rămășițele materiale ale unui om – cum ar fi coji de unghii. Șuvițe de păr. *Sânge pe lama unui cuțit.*

Jean gemu, neputând să vorbească din pricina durerii.

– O, da, rosti Șoimarul. Am fost foarte surprins să constat la cine m-a dus sângele acela. Dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi urcat în prima caravană și aș fi fugit în cealaltă parte a continentului. Poate că ai fi fost lăsat în pace.

– Ticăloșii Gentilomi nu se lasă la nevoie unul pe altul, nici nu fug când au de plătit niște polițe, șuieră Locke.

– Așa este, zise Magul-Juruit. Și de-aia mor la picioarele mele în bordeie mizere precum acesta.

Vestris își luă zborul de pe umărul lui și se duse în alt colț al camerei, privindu-l pe Locke cu ură și dând din cap agitat. Șoimarul băgă o mână în haină și scoase un sul de pergament, o pană și o sticluță cu cerneală. Desfăcu sticluța și o așeză pe pat; înmuie pana și îi zâmbi lui Locke.

– Jean Tannen, rosti el. Ce nume simplu; ușor de scris. Chiar mai ușor decât a fost să-l cos.

Pana îi lunecă pe pergament; scrise cu bucle mari, iar zâmbetul i se lăți cu fiecare literă. După ce isprăvi, firul argintiu îi apăru de după degetele mâinii stângi și el începu să le miște într-un ritm aproape hipnotic. O lucire argintie și palidă se înălță de pe pagina din mâinile sale, scoțându-i în evidență curbele chipului.

– Jean Tannen, spuse el. Ridică-te, Jean Tannen. Vreau să faci ceva.

Cutremurându-se, Jean se ridică, mai întâi în genunchi, apoi în picioare. Rămase în fața Șoimarului; în ceea ce-l privea, Locke încă nu putea să se miște.

– Jean Tannen, continuă Magul-Juruit, ridică-ți securile. Nimic nu ți-ar face mai multă plăcere în clipa asta decât să-ți ridici securile.

Jean băgă mâna sub pat și apucă Surorile Năbădăioase; le luă cu amândouă mâinile și colțurile gurii i se ridicară.

– Îți place să le folosești, nu-i așa, Jean? Șoimarul mișcă firele argintii din mâna stângă. Îți place să simți cum mușcă din carne. Îți place să vezi cum țâșnește sângele. O, da... nu-ți face griji. Vreau să faci ceva cu ele.

Șoimarul arătă spre Locke cu foaia de hârtie în mâna dreaptă.

– Omoară-l pe Locke Lamora, spuse el.

Jean se înfioră; făcu un pas către Locke, apoi șovăi. Se încruntă și închise ochii.

– Îți rostesc numele dat, Jean Tannen, stărui Magul-Juruit. Îți rostesc numele dat, numele adevărat, numele spiritului. Îți rostesc numele. Omoară-l pe Locke Lamora. Ridică-ți securile și *omoară-l pe Locke Lamora.*

Jean făcu încă un pas poticnit spre Locke; își ridică încet securile. Păru să-și încleștеze dinții. O lacrimă se rostogoli din ochiul său drept; trase adânc aer în piept, apoi mai făcu un pas. Suspină și înălță Surorile Năbădăioase deasupra capului.

– Nu, zise Șoimarul. O, nu. Stai. Dă-te înapoi.

Jean se supuse, dându-se înapoi cam cu un metru față de Locke, care înălță rugăciuni mute de ușurare, amestecate cu teamă pentru ce ar putea urma.

– Jean este cam milos, rosti Șoimarul, dar tu ești adevăratul molâu, nu-i așa? Tu ești cel care mă ruga să-i fac orice, numai să-i las prietenii în pace; *tu ești* cel care a intrat în butoi cu buzele strânse, deși ai fi putut să-ți trădezi prietenii și să scapi cu viață, poate. Știu cum vom face. Jean Tannen, lasă jos securile.

Surorile Năbădăioase izbiră podeaua cu un zgomot sec și puternic, săriră și ajunseră chiar sub ochii lui Locke. O clipă mai târziu, Magul-Juruit vorbea în graiul său vrăjitoresc și mișca firele din mâna sa stângă; Jean țipă și căzu la pământ, tremurând slab.

– Ar fi mult mai bine, cred, dacă *tu* l-ai omorî pe *Jean*, Jupâne Lamora, zise Șoimarul.

Vestris țipă către Locke; sunetul avea tonul ciudat al râsului.

O, băga-mi-aș! își spuse Locke. *Zeii să ne ferească!*

– Bineînțeles, continuă Șoimarul, știm deja că numele tău de familie este fals. Dar mie nu-mi trebuie un nume complet; chiar și un fragment dintr-un nume adevărat va fi de ajuns. O să vezi, Locke. O să vezi, îți promit. Firele argintii dispăruseră; înmuie din nou vârful penei și scrise la repezeală pe pergament.

– Da, zise el. Da. Te poți mișca din nou. Și, în timp ce vorbea, chiar asta se întâmplă; paralizia se ridică și Locke își chirci degetele așa de încercare. Magul-Juruit mai învârti o dată firul argintiu; Locke simți cum *ceva* ciudat părea să se formeze în aerul din jurul său, un soi de presiune, și pergamentul luci din nou.

– Și-acum, spuse Șoimarul. Îți rostesc numele, Locke. Îți rostesc numele dat, numele adevărat, numele spiritului. Îți rostesc numele, Locke. Ridică-te. Ridică-te și ia securile lui Jean Tannen. Ridică-te și omoară-l pe Jean Tannen.

Locke se împinse până ajunse în genunchi și se sprijini o clipă în mâini.

– *Omoară-l pe Jean Tannen.*

Tremurând, întinse mâna după una din securile lui Jean și se târî înainte ținând-o strâns în mâna dreaptă. Avea răsuflarea întretăiată; Jean Tannen zăcea la picioarele Magului-Juruit, la un metru și ceva depărtare, cu fața în molozul din bordei.

– *Omoară-l pe Jean Tannen.*

Locke se opri la picioarele Șoimarului și își întoarse încet capul ca să îl privească pe Jean. Unul din ochii vlăjganului era deschis, fără să clipească; se putea citi o groază neprefăcută în el. Buzele lui Jean tremurau fără folos, străduindu-se să articuleze cuvinte.

Locke se împinse și ridică securea; mugi nearticulat.

Izbi cu bila cea grea; lovitura nimeri drept între picioarele Șoimarului. Firul argintiu și pergamentul zburară din mâinile Magului-Juruit când acesta icni și se prăbuși în față, ținându-se de vintre.

Locke se roti către dreapta, așteptând să fie atacat imediat de șoimul-scorpion însă, spre surprinderea lui, pasărea căzuse de pe cornișa pe care se cocoțase și se zbătea pe podeaua bordeiului, bătând zadarnic din aripi, scoțând pe cioc o serie de țipete pe jumătate înăbușite.

Locke arboră cel mai crud zâmbet din viața sa în timp ce se ridica în picioare.

– Așa, deci? îi rânji fioros Magului-Juruit pe când ridica încet securea, cu bila în jos. Vezi ce vede și ea? Fiecare simte ce simte și celălalt?

Vorbele îi aduseră o senzație caldă de exaltare, dar fură cât pe ce să îl coste scump; Șoimarul izbuti să se concetreze îndeajuns pentru a rosti o singură silabă și a-și chirci degetele în gheare. Locke căscă gura și se poticni îndărăt, gata-gata să scape securea. Era ca și cum un pumnal încins îi fusese implântat prin ambii rinichi; durerea sfâraitoare îl împiedica să reacționeze sau măcar să gândească limpede.

Șoimarul încercă să se ridice, dar Jean Tannen se rostogoli deodată către el și întinse o mână, înșfăcându-l de revere. Vlăjganul smuci cu putere și Șoimarul căzu iar pe podeaua bordeiului, cu fața în jos. Durerea din măruntaiele lui Locke încetă, iar Vestris țipă încă o dată de pe podea, de lângă picioarele sale. Nu mai pierdu nici o clipă.

Repezi securea cu o izbitură ca de baros, sfărâmând aripa stângă a lui Vestris cu un trosnet sec.

Șoimarul răcni și se zvârcoli, smucindu-se destul de tare încât să scape din prinsoarea lui Jean pentru câteva secunde. Își apucă brațul stâng și urlă, cu ochii măriți din pricina șocului. Locke îl pocni în față, cu putere, și Magul-Juruit se rostogoli în praf, scuipând sângele care-i țâșnise pe nas.

– Am o singură întrebare, *jigodie* netrebnică și arogantă ce ești, zise Locke. Recunosc că partea cu Lamora este ușor de depistat; adevărul este că nu știam cum se traduce când am luat numele ăsta. L-am împrumutat de la un bătrân vânzător de cârnați care a fost bun cu mine cândva, în Cuprins-de-Flăcări, înainte de molimă. Mi-a plăcut cum sună, atât. Însă de unde și până unde, continuă el încet, ai mai scos-o și pe asta cum că *Locke* este prenumele care mi-a fost dat la naștere?

Înălță securea din nou, o întoarse astfel încât tăișul să fie în jos, și apoi lovi cu toată puterea, retezând capul lui Vestris de trup.

Sunetul țipetelor brusc întrerupte ale păsării răsunară și se amestecară cu urletele Șoimarului, care se apucă de cap și dădu din picioare cu sălbăticie. Strigătele sale erau nebunie pură și momentul în care

încetară și el își pierdu cunoștința, hohotind, reprezentă o adevărată ușurare pentru urechile lui Locke și Jean.

2

Șoimarul din Karthain se trezi zăcând lat la pământ, cu brațele și picioarele depărtate, țintuite de podeaua plină de praf a bordeiului. În aer plutea mirosul de sânge – sângele lui Vestris. Închise ochii și începu să plângă.

– Este legat fedeleș, jupâne Lamora, zise Ibelius. Când vraciul își revenise din vraja aruncată asupra lui de Magul-Juruit, fusese foarte nerăbdător să ajute la legarea karthanului. Împreună cu Jean, culesese toți țărușii de metal din cealaltă parte a structurii; îi bătuseră în podea și Magul-Juruit era prins de ei cu fâșii rupte din așternuturile de pat, legate strâns în jurul încheieturilor și al gleznelor. Fâșii mai mici fuseseră legate în jurul degetelor, depărtându-le și imobilizându-le.

– Bun, spuse Locke.

Jean Tannen stătea pe pat, privindu-l pe Magul-Juruit cu ochi umbriți și nepăsători. Locke stătea la picioarele vrăjitorului, uitându-se la el cu o ură nemascată. O flacără plăpândă ardea într-un borcan de sticlă; Ibelius se ghemui lângă el, încingând un pumnal deasupra. Fumul subțire și maroniu se înălța spre tavan.

– Sunteți nebuni dacă aveți de gând să mă omorâți, rosti Șoimarul, printre sughițuri. Confrații mei mă vor răzbuna; gândiți-vă la consecințe!

– O, n-am de gând să te omor, replică Locke. Vreau doar să jucăm un mic joc pe care-mi place să-l numesc „răcnești de durere până îmi răspunzi naibii la întrebări".

– Faceți ce vreți, spuse Șoimarul. Codul ordinului meu îmi interzice să trădez un client.

– A, păi nu mai lucrezi pentru clientul tău, tâmpitule, zise Locke. N-o să mai lucrezi pentru el în vecii vecilor.

– E gata, Jupâne Lamora, rosti Ibelius.

Magul-Juruit își încordă gâtul și privi spre Ibelius. Înghiți în sec și își linse buzele, cu ochii umezi și injectați săgetând prin odaie.

– Ce-ai pățit? Locke întinse mâna și luă cu grijă pumnalul din mâna vraciului; lama roșiatică lucea. Ți-e teamă de foc? De ce? Locke râânji cu o expresie complet lipsită de umor. Focul este singurul lucru care o să te împiedice să sângerezi până mori.

Jean se ridică de pe pat și se lăsă cu genunchii pe brațul stâng al Șoimarului. Îl apăsă pe încheietură și Locke veni încet să stea lângă el, cu securea într-o mână și cu cuțitul strălucitor în cealaltă.

– Încuviințez întru totul, în teorie, zise Ibelius, dar când vine vorba de pus în practică, cred că o să... mă lipsesc.

– Sigur că da, Jupâne Ibelius, rosti Locke.

Draperia foșni și vraciul plecă.

– Și-acum, continuă Locke, sunt de acord că ar fi o idee proastă să te omorâm. Dar când te voi lăsa să te târăști înapoi în Karthain, în cele din urmă, o să ajungi acolo ca un biet obiect de studiu. O să le reamintești confraților tăi cocoloșiți, sadici și încrezuți ce li se poate întâmpla când se pun cu prietenii unui camorrean.

Tăișul securii lui Jean șuieră, retezând degetul mic de la mâna stângă a Magului-Juruit. Șoimarul zbieră.

– Ăsta-i pentru Nazca, spuse Locke. Ți-aduci aminte de Nazca?

Repezi tăișul din nou; inelarul de la mâna stângă se rostogoli în praf și sângele țâșni.

– Ăsta-i pentru Calo, continuă Locke.

Încă o lovitură și urmă degetul mijlociu. Șoimarul se zvârcoli în legături, smucindu-și capul în părți de durere.

– Și Galdo. Îți sunt cunoscute numele astea, Jupâne Mag-Juruit? *Notele de subsol* din nenorocitul tău de contract? Căci mie îmi sunt teribil de cunoscute. Ei, și-acum... degetul care urmează – ăsta este pentru Goangă. De fapt, Goangă ar fi trebuit să fie probabil degetul mic, dar la naiba! Securea căzu din nou; arătătorul de la mâna stângă a Șoimarului se alătură semenilor săi în surghiunul însângerat.

– Iar restul, încheie Locke, restul degetelor sunt pentru mine și Jean.

3

Fu o muncă anevoioasă; fură nevoiți să reîncingă pumnalul de câteva ori pentru a cauteriza toate rănile. Șoimarul tremura de durere

când isprăviră; ținea ochii închiși și dinții încleștați. Aerul din odaia închisă duhnea a carne arsă și a sânge opărit.

– Și-acum, zise Locke, stând pe pieptul Șoimarului. Acum e timpul să vorbim.

– Nu pot, murmură Magul-Juruit. Nu pot... trăda secretele clientului meu.

– Păi, nu mai ai nici un client, replică Locke. Nu-l mai slujești pe Capa Raza; el a angajat un Mag-Juruit, nu o ciudățenie fără degete cu o pasăre moartă drept prieten nedespărțit. Când ți-am retezat degetele, am retezat și legăturile pe care le mai aveai cu Raza. Cel puțin așa văd eu lucrurile.

– Du-te naibii! scuipă Șoimarul.

– O, bun. Văd că nu se poate cu frumosul. Locke zâmbi din nou și îi azvârli lui Jean pumnalul care acum se răcise; acesta îl puse încă o dată deasupra flăcării și începu să-l încingă. Dacă ai fi un om obișnuit, te-aș amenința că-ți tai boașele acum. Aș face tot soiul de glume nesărate despre eunuci; dar cred că ai putea îndura asta. *Nu ești* un om obișnuit. Cred că singurul lucru pe care ți-l pot lua știind că te va durea cu adevărat, până în adâncul inimii, rămâne limba.

Magul-Juruit se holbă la el, cu buzele tremurânde.

– Te rog, croncăni el răgușit, ai milă, pentru numele zeilor! Ai milă. Am avut un contract. Nu făceam decât să mi-l respect.

– Când contractul ăla i-a inclus pe prietenii mei, atunci ai întrecut măsura, rosti Locke.

– Te rog, murmură Șoimarul.

– Nu, spuse Locke, o voi tăia; o voi cauteriza până te vei zvârcoli acolo unde zaci. O să te amuțesc – cred că ai putea fi încă în stare să mai faci ceva vrăji și fără degete, dar fără limbă...?

– Nu! Te rog!

– Atunci vorbește, zise Locke. Spune-mi ce vreau să știu.

– O, zeilor, hohoti Șoimarul, zeilor, iertați-mă! Întreabă. Întreabă-mă ce vrei să știi.

– Dacă te prind că minți, îl avertiză Locke, întâi îți tai testiculele, și-apoi limba. Să nu care cumva să-mi încerci răbdarea. De ce ne-a vrut morți Capa Raza?

– Pentru bani, murmură Șoimarul. Pentru vistieria aia a voastră; am dat de ea la început, când vă urmăream. Voia să vă folosească doar ca să-i distrageți atenția lui Capa Barsavi; când am descoperit câți bani furaserăți deja, a vrut să vi-i ia – ca să mă plătească. Încă aproape o lună în care l-aș fi slujit. Ca să-l ajut să-și termine treburile aici, în oraș.

– Mi-ai omorât prietenii, scrâșni Locke, și ai încercat să ne omori pe Jean și pe mine pentru metalul din vistieria noastră?

– Păreați genul de oameni care poartă pică, tuși Șoimarul. Nu că-i ciudat? Ne-am gândit că ar fi mai bine pentru noi dacă v-am omorî pe toți.

– V-ați gândit bine, încuviință Locke. Și-acum Capa Raza, Regele Cenușiu sau cum naiba l-o mai fi chemând.

– Anatolius.

– Ăsta-i numele lui adevărat? Luciano Anatolius?

– Da. De unde-l știi?

– Du-te naibii, Șoimare, *tu* trebuie să-mi răspunzi la întrebări. Anatolius. Ce treabă avea el cu Barsavi?

– Pactul Secret, rosti Magul-Juruit.

– Ce-i cu el?

– Pactul Secret nu a fost obținut fără vărsare de sânge... și fără dificultăți. Era un negustor destul de puternic, care a avut resursele necesare pentru a afla ce puseseră la cale Barsavi și Păianjenul Ducelui; neavând sânge nobil, s-a cam supărat că este exclus.

– Și... Barsavi l-a omorât? întrebă Locke.

– Da. Avram Anatolius, un negustor din Cotul Izvorului. Barsavi i-a ucis – pe el, pe soția lui și pe cei trei copii mai mici: Lavin, Ariana și Maurin. Însă cei trei copii mai mari au scăpat cu una dintre cameristele stăpânului. Ea i-a ocrotit, pretinzând că erau copiii săi. I-a dus în siguranță, în Talisham.

– Luciano, zise Locke. Luciano, Cheryn și Raiza.

– Da... fiul cel mare și surorile gemene. Au fost destul de mistuiți de gândul răzbunării, Jupâne Lamora. Pe lângă ei, tu ești un amator. Au petrecut douăzeci și doi de *ani* pregătindu-se pentru evenimentele din ultimele două luni; Cheryn și Raiza s-au întors acum opt ani, sub un nume fals; și-au clădit reputația de *contrarequiallae* și au ajuns cele

mai credincioase slujitoare ale lui Barsavi. În ceea ce-l privește pe Luciano... el a plecat pe mare, ca să se antreneze în arta conducerii și ca să strângă o avere. O avere cu care să cumpere serviciile unui Mag-Juruit.

– Capa Raza a fost căpitan de navă comercială?

– Nu, nu... a fost corsar, îl corectă Șoimarul. Nu genul de idiot cu care ai de-a face pe Marea de Bronz; a operat în tăcere, eficient și profesionist. Lovea rar, dar lovea bine; a luat încărcături prețioase de pe galeoanele din Emberlain. A scufundat corăbiile și nu a lăsat pe nimeni în viață care să-i dezvăluie numele.

– La naiba, rosti Jean. *La naiba;* el este căpitanul *Împlinirii?*

– Da, așa-zisa corabie cu ciumați, chicoti Șoimarul. E ciudat cât de ușor poți ține oamenii departe de corabia ta când vrei asta cu tot dinadinsul, nu-i așa?

– Își trimite averea pe corabie, mascând-o drept „provizii caritabile", spuse Jean. Cred că sunt toți banii pe care i-a furat de la noi, plus tot ce a luat de la Capa Barsavi.

– Da, zise Magul-Juruit cu tristețe. Numai că acum banii ăia aparțin ordinului meu, pentru serviciile prestate.

– Mai vedem noi. Și acum? L-am văzut pe stăpânul tău Anatolius la Sălașul Corbului acum câteva ceasuri; ce naiba mai crede că face?

– Hmmm... Magul-Juruit rămase tăcut câteva momente; Locke îl împunse în gât cu securea lui Jean, și el surâse ciudat. Ai de gând să îl omori, Lamora?

– *Ila justicca vei cala,* rosti Locke.

– Vorbești o Therină a Tronului acceptabilă, spuse Magul-Juruit, dar ai o pronunție de rahat. Într-adevăr, „dreptatea este roșie". Deci îl vrei, mai presus de orice? Vrei să țipe sub cuțitul tău?

– N-aș zice nu, pentru început.

Pe neașteptate, Șoimarul își dădu capul pe spate și izbucni în râs – un sunet ascuțit, un pic isteric. Pieptul i se zgudui de veselie, și lacrimi proaspete începură să-i curgă din ochi.

– Ce-i?! Locke îl împunse din nou cu securea. Încetează să te mai porți ca un descreierat și dă-mi răspunsul pe care ți l-am cerut.

– O să-ți dau vreo două, spuse Șoimarul, și o să-ți dau și de ales. Oricum ar fi, o să te îndurereze. Cât este ceasul?

– Ce naiba te interesează pe tine?

– Îți voi dezvălui totul; te rog, spune-mi doar cât e ceasul.

– Aș zice că este cam șapte și jumătate, interveni Jean. Magul-Juruit începu iarăși să chicotească. Pe chipul său sălbatic înflori un zâmbet incredibil de beatific pentru cineva care tocmai își pierduse toate degetele.

– Ce naiba mai e și asta? Scuipă un răspuns adevărat sau rămâi și fără altceva.

– Anatolius trebuie să fie la Mormântul Plutitor, rosti Șoimarul. O să aibă o barcă pregătită în spatele galeonului; poate ajunge la ea prin una dintre trapele lui Barsavi. La căderea Luminii-false, *Împlinirea* va ridica ancora și va pleca în larg; o va lua spre răsărit, mai întâi, trecând prin capătul sudic al Resturilor-de-Lemn, unde dă spre ocean. Echipajul lui din oraș s-a strecurat deja pe corabie, câte unul-doi deodată, în barca cu provizii. Ca șobolanii care fug de pe un vas pe punctul de a se scufunda. El o să rămână până la capăt; ăsta-i stilul lui. Ultimul care pleacă din fața primejdiei. Îl vor lua când trec la miazăzi de Resturi.

– Echipajul lui din oraș, îngăimă Locke. Vrei să spui „oamenii Regelui Cenușiu", cei care l-au ajutat de la bun început?

– Da, zise Magul-Juruit. Dacă îți coordonezi bine mișcările... o să-l ai numai pentru tine, sau barem aproape, înainte să plece cu barca.

– Păi, asta nu mă îndurerează prea tare, spuse Locke. Gândul ăsta îmi face plăcere.

– Da, dar mai e ceva. *Împlinirea* pleacă în larg chiar când va fi pusă în aplicare cealaltă parte a planului lui Anatolius.

– Cealaltă parte?

– Gândește-te, Lamora. Nu se poate să fii atât de greu de cap; Barsavi l-a omorât pe Avram Anatolius, însă cine a *îngăduit* să se întâmple una ca asta? Cine a fost complice?

– Vorchenza, murmură Locke. Doña Vorchenza, Păianjenul Ducelui.

– Da, rosti Șoimarul. Și în spatele ei, omul care i-a acordat autoritatea să ia asemenea decizii?

– Ducele Nicovante.

– O, da, șopti vrăjitorul, de-a dreptul înfierbântat de subiect. O, da. Și nu doar el. Cine a avut de câștigat de pe urma Pactului Secret? Pe cine a ocrotit aranjamentul, pe spatele oamenilor precum Avram Anatolius?

– Nobilimea.

– Întocmai. Nobilii din Camorr. Și Anatolius îi vrea.

– „Îi vrea"? Pe cine-anume?

– Păi, pe toți, Jupâne Lamora.

– Cum naiba se mai poate și una ca *asta?*

– Sculpturile. Patru sculpturi neobișnuite oferite în dar Ducelui. Plasate în momentul de față în puncte diferite din Sălașul Corbului.

– Sculpturile? Le-am văzut – aur și sticlă, cu lumini alchimice schimbătoare. Opera ta?

– Nu, nu-s opera mea, zise Șoimarul. Nu-i stilul meu de lucru. Luminile alchimice sunt doar de formă; sunt frumoase, bănuiesc. Dar rămâne foarte mult loc înăuntrul acelor lucruri pentru adevărata surpriză.

– Ce, mai exact?

– Fitile alchimice, spuse Șoimarul. Fixate să aprindă, la un anumit moment, mici șomoioage de ulei-de-foc.

– Dar n-are cum să fie doar atât.

– O, nu, Jupâne Lamora. Vrăjitorul rânji acum de-a binelea. Înainte să mă angajeze, Anatolius și-a cheltuit o parte din averea sa considerabilă pentru a face rost de cantități imense dintr-o anumită substanță rară.

– Gata cu jocurile, Șoimare – despre ce naiba vorbești?

– Piatra-duhului.

Locke rămase tăcut pentru un lung moment; clătină din cap de parcă ar fi încercat să și-l limpezească.

– Cred că glumești...

– Sute de kilograme, continuă Șoimarul, împărțite în cele patru sculpturi. Toți nobilii din Camorr vor fi îngrămădiți în acele galerii la căderea Luminii-false; Ducele, Păianjenul, împreună cu toate rudele, cu toți prietenii, slujitorii și moștenitorii lor. Ce știi despre fumul de Piatra-duhului, Jupâne Lamora? Este puțin mai ușor decât aerul. O să se ridice până va umple toate nivelele de la serbarea Ducelui;

o să treacă prin gurile de aerisire de pe acoperiș și o să umple Grădina Cerului, unde se joacă toți copii, chiar în timp ce vorbim noi. Cei care se află pe platforma de îmbarcare *s-ar putea* să scape... deși mă îndoiesc.

– La căderea Luminii-false, rosti Locke cu glas pierdut.

– Da, șuieră vrăjitorul. Așa că acum ai de ales, Jupâne Lamora. La căderea Luminii-false, omul pe care vrei să-l omori mai mult decât orice altceva pe lumea asta va fi singur pe Mormântul Plutitor, pentru puțin timp. Și tot la căderea Luminii-false, șase sute de oameni vor suferi o soartă mai rea decât moartea în vârful Sălașul Corbului. Prietenul tău Jean pare a fi într-o stare jalnică; mă îndoiesc că te poate ajuta cu vreuna dintre sarcini. Astfel încât alegerea îți aparține. Îți doresc s-o savurezi.

Locke se ridică și îi azvârli securea lui Jean.

– Nu-i nici o alegere, scrâșni el din dinți. Blestema-te-ar zeii, Șoimare, nu-i nici o alegere.

– Te duci la Sălașul Corbului, zise Jean.

– Sigur că mă duc.

– Distracție plăcută, rosti Șoimarul, mai ales că trebuie să convingi străjerii și nobilimea de sinceritatea ta; Doña Vorchenza însăși este convinsă că sculpturile sunt cât se poate de inofensive.

– Ei bine, spuse Locke, rânjind sălbatic și scărpinându-se în cap, sunt destul de popular prin Sălașul Corbului în clipa de față; s-ar putea să se bucure că mă văd.

– Și cum crezi că mai ieși de-acolo? întrebă Jean.

– Nu știu, recunoscu Locke. Nu am nici cea mai vagă idee; este o stare de lucruri care mi-a fost de ajutor în trecut. Gata, trebuie să fug. Jean, pentru numele zeilor, ascunde-te lângă Mormântul Plutitor, dar nu îndrăzni să intri acolo; nu ești deloc în stare să te lupți.

Locke se întoarse către Magul-Juruit.

– Capa Raza – cum se descurcă cu sabia?

– E mortal, surâse Șoimarul.

– Ei bine, uite cum stă treaba, Jean. O să încerc să fac tot ce-mi stă în puteri la Sălașul Corbului; o să încerc să intru în Mormântul Plutitor cumva. Dacă întârzii, întârzii; îl vom urmări pe Raza și l-om găsi noi altundeva. Însă, dacă nu întârzii, dacă îl găsesc încă acolo...

– Locke, cred că glumești. Măcar lasă-mă să vin cu tine. Dacă Raza este cât de cât priceput cu sabia, o să te bată de-o să faci pe tine.

– Gata cu discuțiile, Jean; ești rănit prea tare ca să fii de cine știe ce folos. Eu sunt în formă și e limpede că-s țicnit. Orice se poate întâmpla. Însă trebuie să plec, acum. Locke îl îmbrățișă pe Jean, porni spre ușă, apoi se întoarse. Taie-i limba nemernicului ăstuia.

– Dar mi-ai făgăduit! urlă Șoimarul. *Mi-ai făgăduit!*

– Nu ți-am făgăduit nimic. Prietenilor mei morți, în schimb – lor le-am făgăduit ceva și am de gând să mă țin de cuvânt.

Locke se răsuci și ieși prin draperie; în spatele său, Jean punea din nou cuțitul deasupra flăcării. Răcnetele Șoimarului îl urmăriră până în capătul străzii presărate cu dărâmături, și apoi se pierdură în distanță când se întoarse către miazănoapte și începu să alerge spre Dealul Șoaptelor.

4

Trecuse binișor de-al optulea ceas al serii când Locke puse iarăși piciorul pe lespezile de sub cele Cinci Turnuri. Drumul spre miazănoapte fusese plin de peripeții. Dacă punea la socoteală bandele de petrecăreți beți cu simțurile (și bunul-simț) spulberate, cât și străjerii de la posturile de gardă din Alcegrante (Locke izbuti în cele din urmă să îi convingă că era notar și că mergea la miazănoapte pentru a se întâlni cu o cunoștință de-a sa ce pleca de la serbarea Ducelui; le strecură și un mic „cadou de miezul verii" – niște tyrini de aur dintr-o mică rezervă ascunsă în mânecă), trebuia să se considere norocos că ajunsese la destinație. Lumina-falsă avea să se înalțe cam peste o oră și-un sfert; cerul începuse deja să se înroșească la apus și să se întunece la răsărit.

Își croi drum printre șirurile de trăsuri înghesuite. Caii tropăiau și nechezau; mulți dintre ei se ușuraseră pe minunatul caldarâm al celei mai mari curți din Camorr. Locke pufni: caii nu erau motoare-cu-apă verrare, să fie lăsați de decor până ce oamenii aveau iarăși nevoie de ei. Lachei, străjeri și slujitori se amestecau în grupuri, împărțind mâncare și uitându-se la cele Cinci Turnuri, acolo unde măreția

asfințitului ce se apropia picta culori ciudate și proaspete pe zidurile din Sticlă-străveche.

Locke era atât de preocupat să se gândească la ce avea să le spună oamenilor de la lifturi încât nici nu-l văzu pe Conté, până când bărbatul înalt și vânjos nu îi încolăci o mână în jurul gâtului și nu-i îndesă un cuțit lung în spate.

– Măi să fie, ia te uită – Jupânul Fehrwight, rosti acesta. Zeii sunt milostivi. Nu spune nimic, doar vino cu mine.

Conté îl conduse sau mai bine zis îl împinse până la o trăsură din apropiere; Locke o recunoscu ca fiind cea în care venise la serbare împreună cu Sofia și cu Lorenzo. Era o cabină închisă, neagră și lăcuită cu o fereastră pe partea opusă ușii; perdelele de la fereastră erau lăsate, iar obloanele erau trase.

Locke fu azvârlit pe una dintre banchetele căptușite din trăsură; Conté zăvorî ușa în urma sa și se așeză pe bancheta din față, cu cuțitul la îndemână.

– Conté, te rog, rosti Locke, fără să se mai obosească măcar să păstreze accentul lui Fehrwight. Trebuie neapărat să intru în Sălașul Corbului; toți cei dinăuntru sunt în pericol de moarte.

Locke nu știuse că un om poate lovi atât de tare stând jos; Conté se sprijini cu mâna liberă de scaun și îi arătă că se poate. Cizma grea a gardianului îl trimise înapoi în colțul său de trăsură; Locke își mușcă limba până la sânge. Capul îi zăngăni când dădu de pereții din lemn.

– Unde sunt banii, nemernicule?

– Mi-au fost luați.

– Nu prea cred. Șaisprezece mii cinci sute de coroane?

– Nu chiar; uiți de costurile suplimentare: mesele, distracția de la Sărbătoarea...

Cizma lui Conté îl izbi din nou și Locke fu proiectat în colțul opus al trăsurii.

– Dă-o naibii de treabă, Conté! Nu-i am! Mi-au fost luați! Și oricum, nu asta contează acum.

– Lasă-mă să-ți explic ceva, Jupâne Lukas-fir-ai-al-naibii-de-Fehrwight. Am fost la Dealul Poarta-zeilor; eram chiar mai tânăr decât ești tu acum.

– Bravo ție, dar nu-mi pas... zise Locke și își mai luă încă o cizmă în față pentru asta.

– Am fost la Dealul Poarta-zeilor, continuă Conté, deși eram mult prea tânăr, cel mai speriat de bombe și nepriceput sulițaș pe care îl avea Ducele Nicovante în harababura aia. Eram în rahat până la gât; trupa noastră intrase în rahat până la gât, prinși între verrari și cavaleria Contelui Nebun. Cavaleria noastră se retrăsese; poziția pe care o ocupam era atacată din toate părțile. Nobilii camorreni plecaseră și ne lăsaseră de izbeliște – cu o singură excepție.

– Este cea mai irelevantă chestie pe care am auzit-o, spuse Locke, îndreptându-se spre ușă; Conté își ridică încet cuțitul și îl convinse să se așeze la loc.

– Baronul Ilandro Salvara, continuă el, a luptat până când a căzut calul sub el; a luptat până a fost rănit de patru ori și au trebuit să îl ia de picioare și să îl târască de pe câmpul de bătălie. Toți ceilalți nobili ne-au tratat ca pe niște gunoaie; Salvara a fost cât pe ce să moară încercând să ne salveze. Când am plecat din serviciul Ducelui, am intrat în straja orașului câțiva ani; când s-a împuțit treaba și acolo, am cerșit o audiență la bătrânul Don Salvara și i-am zis că l-am văzut la Dealul Poarta-zeilor. I-am zis că mi-a salvat viața și că îl voi sluji până la moarte, dacă mă primește. Și m-a primit. La moartea lui, am hotărât să rămân și să îl slujesc mai departe pe Lorenzo. Numai încearcă să te miști către ușa aia și o să-ți mai *temperez* eu din entuziasm cu cuțitul ăsta.

– Cât îl privește pe Lorenzo, continuă Conté cu mândrie nemascată, el este un om de afaceri mai dibaci decât tatăl său. Dar este făcut din același aluat; a venit pe aleea aia cu spada în mână, deși nu te știa, crezând că ești atacat pe bune, de bandiți adevărați care îți vor răul. Ești *mândru* de asta, pișăcios nenorocit? Ești mândru de ce i-ai făcut omului ăstuia care a încercat să-ți salveze nenorocita aia de viață?

– Fac și eu ce pot, Conté, rosti Locke cu o amărăciune care îl surprinse și pe el. Fac și eu ce pot. E cumva Lorenzo vreun sfânt de-al lui Perelandro? E doar un nobil din Camorr; profită și el de Pactul Secret. Stră-străbunicul lui probabil că a tăiat beregata cuiva ca să pună mâna pe un titlu nobiliar; Lorenzo trage foloase de pe urma

asta zi de zi. Sunt oameni în Cazan care-și fac ceai din cenușă și pișat în timp ce Lorenzo și Sofia te pun pe tine să le decojești strugurii și să le ștergi bărbiile. Nu-mi spune tu mie ce am făcut. Trebuie să intru în Sălașul Corbului – *acum.*

– Dacă nu începi să-mi zici unde sunt banii, îl întrerupse Conté, o să-ți dau atâtea șuturi în fund încât toate bucățile de rahat pe care o să le scoți de acum încolo o să aibă urma afurisitei mele de tălpi imprimată pe ele.

– Conté, rosti Locke, toți cei din Sălașul Corbului sunt în primejdie. Trebuie să urc înapoi acolo.

– Nu te cred, spuse Conté. Nu te-aș crede nici dacă mi-ai zice că mă cheamă Conté. Nu te-aș crede nici dacă mi-ai zice că focul este fierbinte și apa-i udă. Orice-ai vrea, nu primești.

– Conté, te rog, nu pot să scap de-acolo. Toți blestemații de Nocturni din oraș sunt acolo sus; Păianjenul este acolo; Compania Sticla-nopții e acolo. Trei sute de nobili camorreni sunt acolo! Eu sunt neînarmat; târăște-mă acolo chiar tu. Dar pentru numele blestematilor de zei, du-mă acolo! Dacă nu ajung sus înainte de Lumina-falsă, o să fie prea târziu.

– Prea târziu pentru ce?

– N-am timp să-ți explic; n-ai decât să mă asculți când i-oi explica Vorchenzei și o să pricepi totul.

– De ce naiba trebuie să vorbești cu baba aia leșinată? îl întrebă Conté.

– Greșeala mea, rosti Locke. Se pare că eu știu ceva mai multe decât tine. Uite, nu mai pot pierde vremea de pomană. Te rog, te rog, te implor! Nu sunt Lukas Fehrwight; sunt un blestemat de hoț. Leagă-mă, pune-mi cuțitul la gât; nu-mi pasă ce condiții pui. Te rog numai să mă duci înapoi în Sălașul Corbului; nu-mi pasă cum. Tu îmi spui cum.

– Care-i numele tău adevărat?

– Ce mai contează?

– Scuipă-l, zise Conté, și poate că te leg, chem niște străjeri și încerc să te duc înapoi în Sălașul Corbului.

– Numele meu este Tavrin Callas, spuse Locke cu un oftat de resemnare.

Conté îl privi cu asprime o clipă, apoi mormăi:

– Foarte bine, Jupâne Callas. Întinde mâinile și să nu care cumva să te prind că mișți; o să te leg atât de strâns că o să te doară, te asigur. Apoi putem face o plimbare.

5

Lângă platformele liftului se aflau oșteni din Sticla-nopții cărora li se zisese cum arată Locke; firește, aceștia fură încântați când Conté îl târî cu mâinile legate în față. Urcară din nou; Locke, cu Conté în spatele său și cu câte o Jachetă Neagră ținându-l de brațe.

– Vă rog, duceți-mă la Doña Vorchenza, rosti Locke. Dacă nu o puteți găsi, vă rog să-l găsiți pe unul din soții Salvara. Sau măcar un căpitan din compania voastră pe nume Reynart.

– Tacă-ți fleanca! se răsti una dintre Jachetele Negre. Te ducem unde te-om duce.

Cușca se opri în mecanismul de blocare de pe terasa de îmbarcare; o mulțime învălmășită de nobili și oaspeții lor își întoarseră atenția către Locke când acesta apăru între cei trei bărbați. Chiar când trecură pragul primei galerii din turn, căpitanul Reynart se nimeri prin preajmă, ținând în mână o farfurie de prăjiturele în formă de corăbii. Ochii i se măriră; luă o ultimă înghițitură de pânză din marțipan, se șterse la gură și împinse tacâmul în brațele unui ospătar care trecea pe-acolo, fiind cât pe ce să-l dărâme pe acesta.

– Slavă zeilor, unde l-ați găsit? întrebă el.

– Nu l-am găsit noi, domnule, zise una dintre Jachetele Negre. Omul din spatele nostru ne-a spus că este în slujba domnului și-a doamnei Salvara.

– L-am prins lângă trăsuri, zise Conté.

– Minunat, spuse Reynart. Duceți-l un nivel mai jos, în aripa răsăriteană de apartamente. Este o cămară goală acolo, fără ferestre. Scotociți-i prin buzunare, dezbrăcați-l până la izmene și azvârliți-l înăuntru. Doi străjeri, tot timpul. Îl scoatem de-acolo după miezul nopții, când începe să se împrăștie lumea.

– Reynart, nu poți face asta! strigă Locke, zbătându-se în zadar să scape din strânsoarea oamenilor care îl țineau. Am venit înapoi

de bunăvoie. De bunăvoie, înțelegi? Toți cei de-aici sunt în primejdie. Știi despre treburile mamei tale adoptive? Trebuie să vorbesc cu Vorchenza!

– Am fost avertizat să dezvolt un auz selectiv când am de-a face cu tine. Reynart le făcu un semn Jachetelor Negre. În cămară, acum!

– Reynart, nu! Sculpturile, Reynart! Uită-te în nenorocitele alea de sculpturi!

Locke zbiera; oaspeții și nobilii urmăreau totul cu interes, astfel încât Reynart îi acoperi gura cu o mână. Din mulțime se iviră și alte Jachete Negre.

– Dacă mai faci gălăgie, rosti Reynart, domnii și doamnele de aici o să vadă și ceva sânge.

Își trase mâna înapoi.

– Știu cine este, Reynart! Știu cine este Vorchenza. O să zbier în gura mare, să se audă în toate galeriile; o să mă zbat și-o să urlu când o să mă luați pe sus, dar înainte să mă duceți de-aici, toată lumea va ști! Și-acum, verifică blestematele alea de sculpturi, te rog!

– Ce-i cu sculpturile?

– Au ceva în ele, la naiba! E un complot. Sunt de la Capa Raza.

– Au fost un dar pentru Duce, zise Reynart. Superiorii mei le-au verificat personal.

– Superiorilor tăi li s-a spălat creierul, replică Locke. Capa Raza a apelat la serviciile unui Mag-Juruit. Am văzut ce poate face minții cuiva.

– E ridicol, rosti Reynart. Nu-mi vine să cred că te las să născocești o altă poveste de-adormit copiii. Duceți-l jos, însă mai întâi stați să-i pun un căluș.

Reynart culese un șervețel de pe tava unui ospătar din apropiere și începu să îl mototolească.

– Reynart, te rog, du-mă la Vorchenza. De ce naiba m-aș fi întors dacă nu ar fi fost ceva important? Toți cei de-aici o să moară dacă mă azvârli în cămara aia. Sunt legat și păzit; te rog, du-mă la Vorchenza.

Stephen îl privi cu răceală, apoi lăsă șervețelul jos. Ridică un deget în fața lui Locke.

– Fie. Te voi duce să o vezi pe Doña. Dar, dacă mai scoți un cuvințel pe drum, îți pun căluș, te bat până leșini și te bag în cămară. Ai priceput?

Locke dădu din cap, viguros.

Reynart făcu semn și altor Jachete Negre să se alăture alaiului; Locke fu condus prin galerie și coborî trei rânduri de scări cu șase oșteni de o parte și de alta și cu Conté rotindu-și privirea chiar în spatele lui. Reynart îl conduse înapoi pe același coridor și în aceeași încăpere unde o întâlnise pentru prima oară pe Doña Vorchenza. Aceasta stătea în jilțul ei, cu împletitura lăsată deoparte la picioarele ei, ținând la gură un pansament umed în vreme ce Doña Salvara era îngenuncheată lângă ea. Don Salvara stătea la fereastră, cu un picior sprijinit de pervaz; toți trei părură foarte surprinși când Reynart îl împinse pe Locke în cameră înaintea lui.

– Camera asta e închisă, le spuse Reynart străjerilor. Îmi pare rău, asta e valabil și pentru tine, îi spuse lui Conté când acesta dădu să intre.

– Stephen, lasă-l înăuntru pe slujitorul familiei Salvara, rosti Doña Vorchenza. Deja știe mare parte din poveste; n-are decât să afle și restul.

Conté intră, se înclină în fața Vorchenzei și îl înșfăcă pe Locke de brațul drept în timp ce Reynart încuia ușa în urma lor. Cei doi Salvara se uitară urât la Locke.

– Bună, Sofia. Salut, Lorenzo. Ce bine să vă revăd! spuse Locke cu vocea lui autentică.

Doña Vorchenza se ridică din jilț, străbătu distanța dintre ea și Locke din doi pași și îl plesni peste gură cu dosul palmei. Capul i se întoarse într-o parte și Locke simți înțepături de durere de-a lungul gâtului.

– Au! Ce naiba v-a apucat acuma?

– Aveam de plătit o poliță, Jupâne Ghimpe.

– Dumneavoastră mi-ați înfipt o afurisită de andrea otrăvită în gât!

– Pentru că o meritai din plin.

– Oi fi meri...

Reynart îl înșfăcă de umărul stâng, îl răsuci cu fața spre el și îi trânti un pumn în falcă. Vorchenza era destul de impresionantă pentru talia și vârsta ei, însă Reynart chiar lovea ca lumea. Încăperea

dispăru pentru câteva secunde; când îi reveni vederea, Locke zăcea în colțul camerei, într-o rână. Niște fierari mititei loveau în nicovale plasate cât se poate de incomod deasupra ochilor săi; Locke se întrebă cum de ajunseseră acolo.

– Ți-am spus că Doña Vorchenza este mama mea adoptivă, îi zise Reynart.

– Oh, dar vai, chicoti Conté. Asta da petrecere selectă!

– Și-a pus vreunul dintre voi întrebarea de ce naiba m-am întors până la Sălașul Corbului după ce eram deja bun plecat? rosti Locke, ridicându-se cu greu de pe jos.

– Ai sărit de pe unul dintre pragurile exterioare și ai luat unul dintre lifturile care coborau, nu-i așa? îl întrebă Doña Vorchenza.

– Da, pentru că, vedeți, celelalte căi de-a ajunge jos îmi puneau în pericol sănătatea.

– Vezi, Stephen, ți-am zis eu.

– Nu-i vorba că nu am crezut că se poate, dar nu voiam să îmi închipui că ar face cineva una ca asta, zise vadranul.

– Stephen nu este foarte încântat de înălțimi, spuse Vorchenza.

– În cazul acesta, este un om foarte înțelept, zise Locke. Dar vă rog să mă ascultați. M-am întors să vă avertizez în legătură cu sculpturile acelea. Capa Raza v-a dat patru sculpturi. Toată lumea din turnul acesta se află într-o primejdie cumplită din pricina lor.

– Sculpturi? Doña Vorchenza se holbă uimită la el. Un domn a lăsat patru sculpturi din aur și sticlă în dar pentru Duce. Își întoarse privirea spre Stephen. Sunt sigură că oamenii Ducelui le-au verificat conținutul și le-au aprobat. N-am de unde să știu; eu am fost consultată în toată treaba asta numai ca o favoare pentru unii nobili.

– Așa mi s-a spus și mie de către superiori, încuviință Reynart.

– Încetați odată cu asta, îi întrerupse Locke. Dumneavoastră sunteți Păianjenul. Eu sunt Ghimpele din Camorr. V-ați întâlnit cu Capa Raza? Ați întâlnit un Mag-Juruit care își spune Șoimarul? V-au vorbit despre sculpturi?

Donul și Doña Salvara se holbau la Doña Vorchenza; bătrâna se bâlbîi și tuși ceremonios.

– Hopa, nu le-ați spus Sofiei și lui Lorenzo? Ați folosit povestea aia veche cu prietenul unui prieten? Îmi pare rău, dar eu trebuie să

vorbesc cu dumneavoastră ca Păianjen. La înălțarea Luminii-false, toată lumea din Sălașul Corbului a mierlit-o!

– Știam eu, spuse Sofia. Știam! Își apucă soțul de braț și-l strânse atât de tare încât acesta tresări. Nu ți-am zis?

– Eu tot nu sunt sigur, spuse Lorenzo.

– Nu, oftă Doña Vorchenza, Sofia are dreptate. Eu sunt Păianjenul Ducelui. Acestea fiind spuse, dacă scăpați vreo vorbă în legătură cu asta, se va ajunge la beregate tăiate.

Conté o privi cu surprindere și cu un soi de aprobare ciudată în ochi; Locke se ridică cu greu în picioare.

– În ceea ce privește sculpturile, le-am verificat personal, zise Doña Vorchenza. Sunt un dar pentru Duce.

– Este un complot, spuse Locke. Sunt o capcană. Deschideți-o pe oricare și veți vedea! Capa Raza are de gând să-i distrugă pe toți cei din acest turn – bărbați, femei și copii laolaltă. E mai rău decât dacă v-ar omorî.

– Capa Raza a fost cât se poate de manierat, spuse Doña Vorchenza, a fost cât se poate de decent în acceptarea invitației mele de a ni se alătura în seara asta, chiar și pentru scurt timp. Asta e doar o altă născocire de-a ta, menită să te avantajeze cumva.

– A, păi cred și eu, zise Locke, cum să nu! M-am întors aici după ce scăpasem și m-am lăsat legat și târât încoace de întreaga companie Sticla-nopții într-adins! Și acuma sunteți la cheremul meu. Sculpturile sunt pline cu Piatra-duhului, Vorchenza! Piatra-duhului!!!

– Piatra-duhului? repetă Sofia îngrozită. De unde știi?

– Nu are cum să știe, spuse Vorchenza. Minte! Sculpturile sunt inofensive.

– Deschideți una dintre ele, spuse Locke. Soluția la cearta asta e simplă: deschideți o sculptură. Vor lua foc la înălțarea Luminii-false.

– Sculpturile acelea sunt proprietatea Ducelui și valorează mii de coroane, argumentă Vorchenza. Nu vor fi distruse din capriciul unui infractor notoriu.

– Mii de coroane pe de-o parte, sute de vieți pe de alta, zise Locke. Toți nobilii din Camorr vor ajunge niște neghiobi cu bale la gură, nu pricepeți? Vă puteți închipui cum vor arăta copiii din grădină când

vor avea ochii albi ai unui cal Îmblânzit? Așa vom ajunge toți cei de-aici, urlă el. Îmblânziți. Porcăria aia ne va devora sufletele.

– Chiar ar strica să verificăm? întrebă Reynart.

Locke îl privi recunoscător.

– Nu, n-ar strica, Reynart. Chiar te rog.

Doña Vorchenza își masă tâmplele.

– Asta-i chiar anapoda, zise ea. Stephen, du-l pe omul acesta într-un loc sigur până se termină serbarea. O cameră fără ferestre, te rog.

– Doña Vorchenza, zise Locke, ce vă spune numele de Avram Anatolius?

Ea îl privi cu răceală.

– Nu aș putea spune. Ce-ți închipui tu că ar trebui să-mi spună?

– Capa Barsavi l-a omorât pe Avram Anatolius acum douăzeci și doi de ani, zise Locke. Și dumneavoastră ați știut de asta. Știați că reprezintă o amenințare pentru Pactul Secret.

– Nu înțeleg ce relevanță are asta, zise Doña Vorchenza. Dacă nu taci acum, voi avea grijă să fii redus la tăcere.

– Anatolius a avut un fiu, continuă Locke, disperat, pe când Stephen se îndrepta spre el. Un fiu care a scăpat cu viață, Doña Vorchenza. Luciano Anatolius. Luciano este Capa Raza. Luciano s-a răzbunat pe Barsavi pentru uciderea părinților și a fraților săi – acum vrea să se răzbune și pe dumneavoastră! Pe dumneavoastră și pe ceilalți nobili.

– Nu, spuse Doña Vorchenza, atingându-și iarăși capul. Nu, nu se poate. Am petrecut niște clipe foarte plăcute în compania lui Capa Raza. Nu pot să cred că ar face așa ceva.

– Șoimarul, o întrerupse Locke. Vă aduceți aminte de Șoimar?

– Partenerul lui Raza, zise Vorchenza cu mintea aiurea. Și... și el a fost o companie plăcută. Un tânăr liniștit și cuviincios.

– V-a făcut ceva, Doña Vorchenza, spuse Locke. L-am mai văzut făcând asta, cu ochii mei. V-a rostit numele adevărat? A scris ceva pe o bucățică de pergament?

– Eu... nu pot... este... Doña Vorchenza se cutremură; ridurile de pe chipul ei se curbară spre interior, de parcă ar fi durut-o ceva. Trebuie să îl invit pe Capa Raza... Ar fi nepoliticos să nu îl invit la... la serbare...

Se prăbuși în jilț și țipă.

Lorenzo și Sofia îi săriră în ajutor; Reynart îl apucă pe Locke de vestă și îl izbi de peretele de la miazănoapte. Picioarele lui Locke rămaseră suspendate la vreo treizeci de centimetri deasupra podelei.

– Ce i-ai făcut? mugi Reynart.

– Nimic, icni Locke. Un Mag-Juruit a aruncat o vrajă asupra ei! Gândește-te, omule – se comportă normal în privința acestor sculpturi? Nemernicul i-a făcut ceva la cap.

– Stephen, lasă-l jos pe Ghimpe, rosti Doña Vorchenza cu glas răgușit. Are dreptate. Are dreptate... Raza și Șoimarul... E ca și cum am uitat, cumva. Nu aveam de gând să accept cererea lui Raza. Și-atunci Șoimarul a făcut ceva la scrin, și eu... eu...

Se ridică din nou, ajutată de Sofia.

– Luciano Anatolius, ai zis. Capa Raza este fiul lui Avram Anatolius? Dar cum se poate să știi așa ceva?

– Știu pentru că l-am legat pe Magul-Juruit de podea acum un ceas sau două, rosti Locke în timp ce Reynart îl lăsa jos. I-am tăiat degetele ca să-l fac să vorbească și după ce a mărturisit tot ce voiam să aud, am pus să i se taie nenorocita aia de limbă și să-i fie cauterizat ciotul.

Toți cei din cameră se holbară la el.

– L-am mai făcut și tâmpit, pe deasupra, adăugă Locke. Nu i-a plăcut.

– Mai bine mori decât să ucizi un Mag-Juruit, zise Doña Vorchenza.

– A, păi nu-i mort. Pur și simplu îi pare al naibii de rău.

Doña Vorchenza clătină din cap.

– Stephen, sculpturile. Parcă este una la catul ăsta, nu-i așa? Lângă bar?

– Da, spuse Reynart, îndepărtându-se de ușă. Ce altceva mai știi despre ele, Ghimpe?

– Au înăuntru fitile alchimice, explică Locke. Și șomoioage îmbibate în ulei-de-foc. La înălțarea Luminii-false, uleiul-de-foc se va aprinde; tot turnul ăsta se va umple cu fum de Piatra-duhului. Iar Anatolius va pleca pe mare, râzându-și de noi.

– Acest Luciano Anatolius, interveni Sofia, este cel pe care l-am întâlnit pe scări?

– Unul și același, confirmă Locke. Luciano Anatolius, cunoscut și drept Capa Raza, cunoscut și ca Regele Cenușiu.

– Dacă într-adevăr chestiile alea sunt alchimice, ar fi mai bine să mă ocup eu de ele, rosti Sofia.

– Dacă este atât de periculos, vin și eu cu tine, zise Lorenzo.

– Și eu, sări Conté.

– Minunat! Putem merge cu toții! O să ne distrăm! Locke își flutură mâinile către ușă. Numai grăbiți-vă odată!!

Conté îl apucă de braț și îl împinse în coada alaiului; Reynart și Vorchenza mergeau în față, croindu-și drum printre Jachete Negre nedumerite. Reynart le făcu acestora semn să îl urmeze. Ieșiră din coridor și ajunseră înapoi în galeria principală.

– De cealaltă parte a barului, lângă pahare, le arătă Locke. În spatele unuia dintre cordoanele acelea de catifea, cred.

Mulțimea de petrecăreți roșii la față se dădu la o parte din calea ciudatului alai care trecea prin galerie. Reynart se duse la Jacheta Neagră ce stătea lângă piramida sclipitoare de cupe de vin.

– Capătul acesta al barului este închis temporar. Ocupă-te de asta, îi zise el. Întorcându-se spre ceilalți oșteni, continuă: Împrejmuiți zona asta, vreo cinci-șase metri în toate părțile. Nu lăsați pe nimeni altcineva să se apropie, în numele Ducelui.

Doña Sofia se strecură pe sub cordonul de catifea și se lăsă pe vine lângă piramida sculptată, care avea cam un metru înălțime. Luminile blânde continuau să sclipească și să-și schimbe culoarea în spatele geamurilor de sticlă de pe laturile sale.

– Căpitane Reynart, spuse ea, aveai o pereche de mănuși la cingătoare, dacă-mi amintesc eu bine. Mi le poți împrumuta?

Reynart îi dădu o pereche de mănuși negre de piele, iar ea și le puse pe mâini.

– Nu-i indicat să îți asumi prea multe riscuri. Otrăvurile de contact sunt joacă de copii, rosti ea dusă pe gânduri pe când își trecea degetele peste suprafața sculpturii, uitându-se îndeaproape la ea. Se foi de câteva ori, încruntându-se tot mai mult cu fiecare nouă examinare. Nu se vede nici o fisură în carcasă, zise ea, ridicându-se. Nici măcar o crăpătură; e făcută cu mare măiestrie. Dacă dispozitivul este conceput în așa fel încât să scoată fum, nu-mi pot închipui pe unde

va ieși acesta. Ciocăni cu degetul înmănușat într-unul dintre geamurile de sticlă. Doar dacă nu cumva... ciocăni din nou în geam. Asta-i ceea ce noi numim sticlă ornamentală; este subțire și fragilă. Nu este folosită de obicei în sculpturi, iar noi nu o folosim niciodată în laborator, fiindcă nu poate rezista la temperaturi ridicate... Își răsuci capul către Locke; părul blond-castaniu se împrăștie în jurul capului ei ca o aură. Spuneai că sunt șomoioage îmbibate în ulei-de-foc în dispozitivul ăsta?

– Așa mi-a spus cineva care ținea foarte mult să nu-și piardă limba, replică el.

– Atunci se poate, rosti ea. Uleiul-de-foc poate genera o temperatură foarte ridicată în interiorul unui recipient metalic. Sticla s-ar sparge – sticla s-ar sparge și fumul ar ieși! Căpitane, scoate-ți spada, te rog. Aș vrea să o folosesc.

Ascunzându-și neliniștea, Reynart își scoase spada și i-o înmână, cu mânerul înainte. Ea cercetă capătul argintiu al armei, dădu din cap, mulțumită, și îl folosi ca să zdrobească sticla. Aceasta se sparse cu un clinchet ascuțit. Ea răsuci spada și îi folosi lama ca să îndepărteze cioburile zimțate de pe marginea geamului, apoi i-o dădu înapoi lui Reynart. Din mulțime se auziră murmure și exclamații; oamenii lui Reynart, răsfirați într-un arc de cerc, de-abia puteau ține în frâu lumea.

– Ai grijă, Sofia, șopti Don Lorenzo.

– Nu învăța un marinar cum să arunce ancora, mormăi ea în timp ce se uita prin geam, care avea vreo douăzeci de centimetri la bază, îngustându-se ușor spre vârf. Întinse o mână înmănușată înăuntru și atinse una dintre luminile alchimice schimbătoare; răsuci din încheietură și o scoase de-acolo.

– Nici măcar nu-i prinsă de ceva, spuse ea, așezând-o pe podea, lângă ea. O, ferească-ne zeii! murmură ea în vreme ce se uita iarăși prin geam fără ca lumina să-i mai stea în cale. Își duse mâna la gură și se trase îndărăt, tremurând.

Doña Vorchenza se duse direct la ea.

– Ei bine?

– Este Piatra-duhului, zise Doña Salvara, scârbită. Toată chestia aia este plină cu așa ceva; îl pot vedea acolo și pot simți mirosul

pulberii. Se cutremură, ca și cum un păianjen mare i-ar fi tăiat calea. Ce-i în sculptura asta e de ajuns pentru tot turnul. Capa Raza ăsta al tău a vrut să fie sigur.

Doña Vorchenza se uită pe geam la priveliștea din nordul Camorrului; cerul era evident mai întunecat decât în momentul în care Locke fusese târât pe lângă bar pentru cea de-a doua sa vizită la Doña Vorchenza.

– Sofia, rosti Contesa, ce poți face cu lucrurile astea? Poți să le împiedici să ia foc?

– Nu cred, spuse Doña Salvara. Nu am putut vedea fitilele alchimice; probabil sunt băgate sub Piatra-duhului. În plus, există și posibilitatea să ia foc dacă umblu la ele. Încercarea de dezactivare ar putea fi la fel de rea ca și cum le-aș lăsa să ardă, pur și simplu.

– Trebuie să le scoatem din turn, interveni Reynart.

– Nu, îl contrazise Sofia. Fumul de Piatra-duhului se ridică; este mai ușor decât aerul. Mă îndoiesc că le putem duce destul de departe până la căderea Luminii-false. Dacă iau foc la baza Sălașul Corbului, tot vom sta într-o coloană de fum care se va înălța. Cel mai bine ar fi să le scufundăm; Piatra-duhului devine inofensivă la contactul cu apa, după câteva minute. Uleiul-de-foc tot ar arde, însă fumul alb nu s-ar mai înălța. De-am putea numai să le azvârlim în Angevin!

– Nu putem, spuse Vorchenza, dar le putem arunca în cisterna din Grădina Cerului; are trei metri adâncime și cinci metri lățime. E de-ajuns?

– Da! Acum mai trebuie să le și urcăm acolo.

– Stephen..., rosti Doña Vorchenza, însă Căpitanul Reynart i-o luase înainte.

– Doamnelor și domnilor, tună Reynart din toți rărunchii. Avem nevoie de cooperarea dumneavoastră, în numele Ducelui Nicovante. Sticla-nopții, la mine; am nevoie de cale liberă până la scări, doamnelor și domnilor. Cu toate scuzele de rigoare, nu voi fi deloc blând cu cei care ne vor sta în cale. Trebuie să scoatem blestemățiile astea din galerii și să le ducem până la Grădina Cerului, zise Reynart. Îl apucă de umăr pe unul din oamenii săi. Fugi până la terasa de îmbarcare și găsește-l pe locotenentul Razelin. Spune-i să elibereze Grădina Cerului, din porunca mea. Spune-i că nu vreau să mai găsesc picior

de copil acolo peste cinci minute. Va ști el ce-i de făcut. Faceți asta acum, și ne-om cere scuze mai încolo.

– Eliberați-mi mâinile, interveni Locke. Chestiile alea sunt grele; n-oi fi eu prea vânjos, dar vă pot ajuta.

Doña Vorchenza îl cercetă cu privirea.

– De ce te-ai întors să ne avertizezi, Jupâne Ghimpe? De ce n-ai încercat pur și simplu să scapi?

– Eu sunt hoț, Doña Vorchenza, rosti el încet. Sunt hoț, poate chiar și ucigaș, dar asta-i prea de tot. În plus, am de gând să îl omor pe Raza. Dacă voia să facă asta, eu trebuia să îl împiedic.

Asta-i tot.

Întinse mâinile și ea încuviință încet.

– Ne poți ajuta, dar trebuie să stăm de vorbă după aceea.

– Da, trebuie – trag nădejde că fără andrele, de data asta. Conté, fii drăguț și scapă-mă de frânghiile astea.

Gardianul uscățiv îi tăie legăturile lui Locke cu unul din cuțitele sale.

– Dacă încerci să faci vreo șmecherie, mârâi el, te-arunc în cisternă și îi pun să trântească sculpturile peste tine.

Locke, Conté, Reynart, Don Salvara și câteva Jachete Negre îngenunchează ca să urnească sculptura; Sofia privi câteva secunde, încruntată, apoi își făcu loc lângă soțul ei și puse și ea umărul la treabă.

– Eu mă duc să-l găsesc pe Duce, zise Vorchenza. Voi avea grijă să afle ceea ce se întâmplă. Porni în grabă prin galerie.

– Hai că nu-i așa grea, dacă suntem opt, spuse Reynart; dar o să fie al naibii de greu pe scări. Avem ceva trepte de urcat.

Opintindu-se cu toții, urcară sculptura pe un rând de scări. Alte Jachete Negre așteptau la acel nivel.

– Găsiți toate sculpturile astea, răcni Reynart. Opt oameni la fiecare dintre ele! Găsiți-le și duceți-le sus, în Grădina Cerului. În numele Ducelui, îmbrânciți pe oricine vă ține calea – și, pentru numele zeilor, nu care cumva să le scăpați!

În curând, mai multe grupuri de oșteni se opinteau, înjurând, să ducă sculpturile în urma grupului lui Reynart. Locke gâfâia și asuda; nici ceilalți de lângă el nu o duceau mai bine.

– Ce se întâmplă dacă una din chestiile astea ia foc în brațele noastre? mormăi una dintre Jachetele Negre.

– Mai întâi ne va arde mâinile, răspunse Sofia, cu fața aprinsă de osteneală. Apoi vom cădea cu toții fără simțire, după nici șase pași, după care vom fi Îmblânziți. Și apoi ne vom simți tare aiurea, nu-i așa?

Până la ultima galerie și dincolo de ea; lăsară serbarea în urmă. Străjerii și slujitorii se dădeau la o parte din calea lor când treceau prin coridoarele de serviciu. În vârful Sălașul Corbului, o scară largă de marmură șerpuia până la Grădina Cerului, învârtindu-se printre pereții fumurii și transparenți de la exterior. Întregul Camorr se rotea în jurul lor în timp ce urcau, nivel după nivel. Soarele era cât o jumătate de medalion, coborând la apus, sub orizontul curbat. Forme întunecate și ciudate atârnau deasupra; Locke trebui să le privească îndelung înainte să-și dea seama că erau vițele ce atârnau din Grădina Cerului, legănându-se în bătaia vântului.

Zeci de copii alergau pe lângă ei, țipând, fugăriți de Jachete Negre și dojeniți de servitori. Scara dădea în grădina de pe acoperiș, care era de fapt o pădure în miniatură. Măslini, portocali și hibrizi alchimici cu frunze foșnitoare ca de smarald se unduiau în bătaia vântului cald sub cerul purpuriu, fără nori.

– Unde-i blestemata aia de cisternă? întrebă Locke. N-am mai fost niciodată aici.

– În marginea estică a grădinii, îi arătă Lorenzo. Mă jucam pe aici, când eram mic.

Sub lujerii atârnați ai unei sălcii plângătoare găsiră cisterna – un iaz circular, de vreo trei metri lățime, așa cum promisese Doña Vorchenza. Fără să mai stea pe gânduri, împinseră sculptura în apă; aceasta căzu cu un pleoscăit și două Jachete Negre fură udate din cap până-n picioare. Obiectul se scufundă cu repeziciune, lăsând o dâră lăptoasă în urmă, și se opri pe fundul cisternei cu un zăngănit puternic.

Una câte una, celelalte trei sculpturi fură azvârlite peste prima, până ce toate patru ajunseră sub suprafața de-acum lăptoasă a apei, iar Jachetele Negre umplură Grădina Cerului.

– Și-acum ce facem? gâfâi Locke.

– Acum ar trebui să plecăm de pe acoperiș, zise Doña Sofia. E o cantitate mult prea mare de Piatra-duhului; n-aș vrea să fie careva prin apropiere, chiar și cu ea sub apă. Nu mai devreme de câteva ceasuri.

Toată lumea de pe acoperiș fu mai mult decât bucuroasă să îi urmeze sfatul.

6

Lumina-falsă de-abia începuse să se înalțe când Doña Vorchenza îi adună pe toți în galeria cea mai de sus a Sălașului Corbului. Fuioarele scânteietoare de culoare fantomatică ridicându-se din turnurile din Sticlă-străveche puteau fi zărite prin ușa înaltă de la platforma de îmbarcare. Peste tot în jur era zarvă; Jachetele Negre alergau de colo-colo, cerându-le scuze Donilor și Doñelor peste care dădeau.

– Războiul e ca și pornit, spuse ea când cei doi Salvara, Locke, Conté și Reynart se adunară în jurul ei. Să-ncerce așa ceva! Zeii să ne apere și păzească! Nicovante își adună trupele din Sticla-nopții, Stephen, vei avea o noapte încărcată.

– Și Nocturnii? întrebă el.

– Scoate-i pe toți de-aici, zise Vorchenza, iute și fără zarvă. Strânge-i la Palatul Răbdării; să fie gata de luptă. Îi voi arunca în luptă când va crede Nicovante că vor fi de cel mai mare ajutor.

– Jupâne Ghimpe, rosti ea, îți suntem recunoscători pentru ce ai făcut; îți va spăla din păcate. Însă rolul tău în povestea asta a luat sfârșit; voi pune să fii dus la Turnul Sticlei-de-Chihlimbar, sub escortă. Ești ostatic, dar ți-ai câștigat niște circumstanțe atenuante.

– Da' de unde! spuse Locke. Îmi datorați mult mai mult. Raza e al meu.

– Raza, zise Doña Vorchenza, este acum cel mai vânat om din tot Camorrul; Ducele are de gând să-l zdrobească așa cum zdrobești un gândac. Domeniile îi vor fi invadate și Mormântul Plutitor va fi spulberat.

– Idioților! strigă Locke. Raza nu îi comandă pe Oamenii-de-încredere, doar îi folosește! Mormântul Plutitor este gol; Raza scapă chiar acum, cât vorbim noi. Nu a vrut să fie Capa din Camorr; a vrut

numai să se folosească de poziția asta ca să ajungă la Barsavi și să radă nobilimea din Camorr.

– Cum de știi atâtea despre treburile lui Raza, Jupâne Ghimpe?

– Raza m-a silit să-l ajut să-l păcălească pe Capa Barsavi, pe vremea când Raza își spunea încă Regele Cenușiu. Urma să mă lase în pace după asta, dar m-a tras pe sfoară. Mi-a omorât trei prieteni și mi-a luat banii.

– Ți-a luat banii? zise Don Lorenzo, încleștându-și mâna într-un pumn. Îndrăznesc să spun că ai vrut să zici că *mi-a* luat banii!

– Da, încuviință Locke. Plus tot ceea ce luasem de la Doña de Marre, de la Don Javarriz și de la familia Feluccia. Peste patruzeci de mii de coroane – o avere. Raza mi-a furat-o; n-am mințit când v-am spus că nu o mai am.

– Atunci nu mai ai nimic important cu care să te târguiești, rosti Doña Vorchenza.

– Am zis că nu o mai am, nu că nu știu unde se află, o întrerupse Locke. Raza a amestecat-o cu averea lui Barsavi și e gata să fugă cu ea din oraș. Avea de gând să îl plătească pe Magul-Juruit cu ea.

– Atunci spune-ne unde este, replică Doña Vorchenza.

– Raza e-al meu, zise Locke. Mă trimiteți jos și îmi dați drumul. Raza mi-a omorât trei prieteni și am de gând să-i scot inima din piept; aș da toți banii din Camorr pentru un astfel de prilej.

– Oamenii sunt spânzurați în orașul ăsta după ce fură câțiva arginți și tu vrei să-ți dăm drumul după ce ai furat zeci de mii de coroane? rosti Doña Vorchenza. Nu prea cred.

– E momentul adevărului, Doña Vorchenza, spuse Locke. Vă vreți banii înapoi? Eu vă pot spune unde sunt; o să vă dau exact locul în care-i găsiți, împreună cu averea lui Barsavi, care bănuiesc că-i măricică. Tot ce vreau în schimb este să mi-l lăsați pe Raza; îmi dați drumul și eu îl omor pe omul care a încercat să vă nimicească, pe dumneavoastră și pe toți ceilalți nobili. Fiți rezonabilă! Acum că știți cu toții cum arăt și cum vorbesc, nu se mai pune problema să mă întorc la vechile mele năravuri, cel puțin nu aici, în Camorr.

– Presupui prea multe!

– Oare Păianjenul din Camorr a fost cel care l-a împiedicat pe Capa Raza să umple Sălașul Corbului cu destulă Piatra-duhului

ca să Îmblânzească tot afurisitul ăsta de oraș? Nu, ci Ghimpele din Camorr, foarte mulțumesc. Toți oamenii de aici – bărbați, femei și copii laolaltă – sunt în viață numai pentru că am eu sufletul bun, nu pentru că v-ați fi făcut dumneavoastră meseria. Îmi ești datoare, Vorchenza. Îmi ești datoare, pe onoarea dumitale. Dă-mi-l pe Raza și n-ai decât să păstrezi banii.

Ea îi aruncă o privire care ar fi înghețat și apa.

– Pe onoarea mea, Jupâne Ghimpe, rosti într-un sfârșit, pentru serviciile aduse Ducelui și tuturor nobililor: îți voi da drumul și, dacă ajungi înaintea noastră la Raza, e al tău, deși, dacă nu vei izbuti, mie n-o să-mi pară rău. Și dacă îți vei relua îndeletnicirile, iar drumurile ni se vor încrucișa din nou, voi pune să fii executat fără judecată.

– Mi se pare corect. Voi avea nevoie de o sabie, zise Locke. Aproape că uitasem.

Spre surprinderea lui, căpitanul Reynart își desfăcu spada de la cingătoare și i-o dădu lui Locke.

– Varsă niște sânge cu ea, îi spuse el. Cu complimentele mele de rigoare.

– Ei bine, rosti Doña Vorchenza în vreme ce Locke își prindea spada la brâu, peste excelenții pantaloni albaștri ai lui Meraggio. Și-acum banii. Unde sunt?

– La nord de Colții Camorrului, se găsesc trei barje cu rahat în docurile particulare. Știți despre ce vorbesc; ele strâng toate gunoaiele și excrementele din oraș și le duc pe câmpurile de la miazănoapte.

– Desigur, zise Doña Vorchenza.

– Raza și-a ascuns averea pe una dintre ele, spuse Locke. În cufere de lemn înfășurate în straturi de tifon, din motive evidente. După ce se furișează afară din Camorr, plănuiește întâlnirea cu barja la miazănoapte și să descarce comoara. E toată acolo, sub grămezile acelea de rahat – să-mi fie cu iertare.

– E ridicol, rosti Doña Vorchenza.

– Nu am zis că o să vă placă răspunsul meu, replică Locke. Dar gândiți-vă și dumneavoastră. Care este ultimul loc în care ar vrea să caute cineva un depozit secret de bani?

– Hmmm... Și pe care barjă sunt?

– Nu știu, zise Locke. Știu doar că este pe una dintre cele trei.

Vorchenza se uită spre Reynart.

– Păi, de-aia s-au gândit zeii să inventeze recruții, spuse căpitanul.

– Rahat! zise Locke, înghițând în sec. *Gândește-te bine*, își spuse el în sinea lui. *Gândește-te foarte bine*. Doña Vorchenza, asta nu-i totul.

– Despre ce vorbești?

– Bărci, barje, scăpare. M-am tot gândit. Șoimarul a făcut tot felul de glume ciudate când era sub cuțitul meu. Mă tachina cu ceva; până acum nu am avut prilejul să-mi dau seama cu ce. Corabia aceea cu ciumați. *Împlinirea;* trebuie să o scufundați.

– De ce, mă rog?

– Îi aparține lui Anatolius, explică Locke. Dacă e să ne luăm după Șoimar, Anatolius a fost pirat pe Marea de Fier Alb, unde și-a strâns averea care-i trebuia ca să poată angaja un Mag-Juruit și să se întoarcă în Camorr pentru răzbunare. *Împlinirea* este corabia lui. Însă Anatolius nu are de gând să fugă cu ea – el va părăsi orașul pe la miazănoapte, urcând pe Angevin.

– Carevasăzică...?

– Șoimarul a tot scăpat aluzii despre un plan de rezervă, rosti Locke. Corabia aceea cu ciumați reprezintă planul de rezervă. Nu este plină cu cadavre, Doña Vorchenza. Are un echipaj însemnat – oameni care au supraviețuit expunerii la Șoapta Neagră, cam ca vătafii Ducelui. Un echipaj însemnat și cala plină cu animale – capre, oi, măgari. Credeam că Șoimarul încearcă doar să fie nesimțit... dar gândiți-vă puțin...

– Animalele pot transmite Șoapta, zise Reynart.

– Da, spuse Locke. Nu le omoară, însă ne-o pot transmite nouă. Scufundați corabia aia nenorocită, Doña Vorchenza. Asta-i cealaltă lovitură a lui Raza. Dacă descoperă că nu a izbutit să nimicească nobilii, s-ar putea să încerce să se răzbune pe tot orașul. Ar fi ultima lui șansă.

– Dar asta-i... o nebunie! murmură Doña Vorchenza, pe jumătate convinsă.

– Anatolius a încercat deja să nimicească toată nobilimea din Camorr, inclusiv copiii. Este nebun, Contesă. Cât de bine credeți că va reacționa când va fi frustrat? Oamenii lui nu trebuie decât să eșueze cu corabia pe chei și să dea drumul animalelor. Dacă apucă

să scape, s-ar putea să nu îi opriți la timp. Sau poate că vor azvârli câteva oi în oraș, cu catapulta. *Scufundați corabia aia nenorocită.*

– Jupâne Ghimpe, rosti Doña Vorchenza, ai un suflet neobișnuit de bun pentru un hoț cu apetitul dumitale.

– Îl slujesc cu credință pe Cel de-a Treisprezecelea Făr' de Nume, pe Paznicul Strâmb, pe Binefăcător, explică Locke. Sunt *preot*. Nu i-am salvat pe oamenii din turnul acesta doar ca să văd cum moare întregul meu oraș. De dragul bunei-cuviințe, Doña Vorchenza, de dragul bunei-cuviințe, scufundați corabia aia blestemată. Vă implor!

Ea îl privi peste ramele ochelarilor săi în formă de semilună, apoi se întoarse spre Reynart.

– Căpitane, zise ea încet, du-te la felinarul din Colții Camorrului, de pe platforma de îmbarcare. Trimite mesaje luminoase în Arsenal și-n Scursuri. Își împături mâinile pe burtă și oftă. La porunca mea și în numele Ducelui Nicovante, scufundă *Împlinirea* și omoară toți supraviețuitorii care încearcă să ajungă la țărm.

Locke oftă usurat.

– Vă mulțumesc, Doña Vorchenza. Și-acum... liftul meu?

– Liftul dumitale, Jupâne Thorn. Chiar scrânșnise din dinți pentru o secundă. Așa cum am făgăduit. Îți voi pregăti unul fără zăbavă. Dacă zeii vor binevoi să ți-l dea pe Capa Raza înainte să-l găsească oamenii mei... fie să îți dea și tăria necesară.

– O să vă duc dorul, Doña Vorchenza, spuse Locke. Și dumneavoastră, domnule și doamnă Salvara – îmi cer iertare că v-am băgat aproape toată averea în rahat. Sper că putem rămâne prieteni.

– Dacă mai pui piciorul în casa noastră vreodată, te transform în exponat de laborator permanent, replică Sofia.

7

Lumina albastră clipea de pe platforma de îmbarcare de la Sălașul Corbului; chiar și pe fundalul licăritor și schimbător al Luminii-false era îndeajuns de clară pentru a putea fi văzută la postul de retransmisie de pe Palatul Răbdării. În câteva momente, obloanele se ridicară și se coborâră cu repeziciune peste felinarele de semnalizare; mesajul

trecu prin văzduh pe deasupra capetelor a mii de petrecăreți și ajunse la destinații.

– Pe toți zeii! exclamă sergentul de strajă din vârful turnului Acul de la Miazăzi, clipind ca să vadă mai bine, întrebându-se dacă a numărat bine undele de semnalizare.

Strecură sub scaun burduful de vin neautorizat de Ziua Schimbărilor, cu un aer vinovat.

– Dom' sergent, zise camaradul său mai tânăr, corabia aia pune la cale ceva suspect.

În largul Vechiului Port, *Împlinirea* se întorcea încet spre babord; marinarii de-abia puteau fi zăriți deasupra vergelor de pe catargul principal și de pe arborele trinchet, pregătindu-se să desfacă pânzele. Zeci de siluete întunecate și mai mici se mișcau pe punte, luminate atât de strălucirea felinarelor galbene, cât și de luciul orbitor al Luminii-false.

– Ridică ancora, domnule. Se pregătește să iasă în larg – de unde-au apărut toți oamenii ăia? spuse străjerul mai tânăr.

– Nu știu, răspunse sergentul, dar s-a dat semnalul. Zeii să aibă milă, o să scufunde corabia cu lumini galbene.

Repere de lumină portocalie strălucitoare începură să se ivească la marginea Scursurii; toate micile turnuri de apărare aveau felinare de urgență folosite pentru a semnaliza în momentul în care erau gata de acțiune. Tobele începură să bată în Arsenal și fluierele să se audă din partea cealaltă a orașului, deasupra murmurului jos și răsunător al mulțimilor care sărbătoreau Ziua Schimbării.

Unul dintre dispozitivele de pe țărmul Scursurilor își azvârli proiectilul cu un bubuit răsunător. Bolovanul trecu prin văzduh ca o umbră încețoșată; își rată ținta cu câțiva metri și înălță o fântână albă la tribordul fregatei.

Următorul dispozitiv care trase aruncă un arc de foc alb-portocaliu ce păru să atârne în cer, un stindard hipnotic de lumină arzătoare. Străjerii din Acul de la Miazăzi priviră uluiți cum acesta pică drept pe puntea fregatei *Împlinirea,* împroșcând lujere fierbinți în toate direcțiile. Oamenii alergau înfrigurați pe punte, unii dintre ei vizibil în flăcări. Unul se aruncă peste marginea vasului, plonjând în apă precum un tăciune încins azvârlit într-o băltoacă.

– Zeii să ne apere și să ne păzească! Ăla-i ulei-de-foc, zise străjerul cel tânăr. N-o să se oprească nici măcar acolo jos.

– Păi, până și rechinilor le place carnea gătită, chicoti sergentul. Bieții nenorociți!

Un bolovan se izbi de latura fregatei, sfărâmând balustradele din lemn și răspândind așchii peste tot. Oamenii începură să se agite, să țipe și să cadă pe punte; focul se înălța spre pânze și pe velatura navei, în ciuda eforturilor disperate ale echipajului de pe *Împlinirea* de a-l ține în frâu cu nisip. Încă un butoi aprins explodă lângă dunetă; bărbații și femeile de la cârmă fură învăluiți de o aură clocotitoare de văpaie albă. Nici măcar nu avură timp să țipe.

Bolovanii se prăvăliră asupra corabiei și sfâșiară puținele sale pânze ce fluturau în vânt; focuri izbucniră, scăpate de sub control, la proră, la pupă și la mijloc. Degete portocalii, roșii și albe dansau pe punți și se ridicau în văzduh, alături de fum de diverse culori. Sub focul a zece catapulte, fregata neînarmată și aproape nemișcată nu avu nici o șansă. La cinci minute de la semnalul trimis de pe Sălașul Corbului, *Împlinirea* era un rug – un munte de flăcări alb-roșii ce se înălțau din apa care se vălurea precum o oglindă roșie sub cala corabiei muribunde.

Arcașii își ocupară locurile, gata să doboare oricare supraviețuitor care ar fi încercat să înoate spre țărm, dar nu mai era cazul. Focul, apa și făpturile care dădeau târcoale prin adâncurile portului își făcuseră treaba cu prisosință, așa că nu mai era nevoie de săgeți.

8

Luciano Anatolius, Regele Cenușiu, Capa din Camorr, ultimul supraviețuitor al familiei sale, stătea singur pe puntea superioară a Mormântului Plutitor, sub pavilionul de mătase fluturând în bătaia Vântului Spânzuratului, sub cerul întunecat care reflecta tremurul straniu al Luminii-false, și se uita cum îi arde corabia.

Privi către apus cu flăcările roșii lucindu-i în ochi și nici nu clipi măcar; privi la miazănoapte, spre turnul strălucitor Sălașul Corbului, unde puteau fi zărite lumini roșii și albastre și de unde nu se ridica spre cer nici un nor de fum alb și palid.

Stătea singur pe puntea Mormântului Plutitor, fără să plângă, deşi îşi dorea asta din toată inima, în acea clipă.

Cheryn şi Raiza nu ar fi *plâns.* Mama şi tata nu ar fi plâns. Nici nu plânseseră, când oamenii lui Barsavi le dărâmaseră uşa în toiul nopţii, când tatăl său murise încercând să-i apere îndeajuns ca Gisella să-i poată strecura pe uşa din spate pe el şi pe micuţele gemene.

Împlinirea îi ardea în faţa ochilor, însă în mintea sa avea iar 13 ani şi alerga prin grădinile întunecate, împleticindu-se prin poteci familiare, cu crengi biciuindu-i faţa şi cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. În conacul din spatele său cuţitele se ridicau şi coborau; un copilaş plângea după mămica lui – apoi plânsul încetă brusc.

– Nu vom uita niciodată, rostise Raiza, în cala întunecată a corabiei care îi dusese în Talisham. Nu vom uita niciodată, nu-i aşa, Luciano?

Mâna ei micuţă se încleştase în mâna lui; Cheryn dormea şi se foia în partea cealaltă, murmurând şi strigând în somn.

– Nu vom uita niciodată, replicase el. Şi ne vom întoarce. Vă făgăduiesc, ne vom întoarce într-o bună zi.

Stătea pe puntea fortăreţei lui Barsavi, în Camorr, şi nu putea face absolut nimic în vreme ce corabia lui înroşea apele Vechiului Port cu sângele morţilor de pe ea.

– Capa Raza?

În spatele său se auzi un glas şovăielnic; un bărbat urcă prin hol din galeriile de dedesubt. Unul din gaşca Haita Romului, dacă era să se ia după cercul extravagant de jucători care se formase în camera tronului. Se întoarse încet.

– Capa Raza, tocmai a sosit asta... unul dintre Cuţitarii din Lumina-falsă, Înălţimea Voastră. A spus că un om din Funingine i-a dat un tyrin şi i-a zis să v-o aducă de îndată.

Bărbatul întinse un săculeţ din pânză groasă; pe acesta era scris cu cu litere negre şi butucănoase „RAZA" – cerneala părea să fie încă proaspătă.

Luciano luă bocceaua şi îi făcu semn bărbatului să plece; Haita Romului fugi spre hol şi dispăru acolo, deloc încântat de ceea ce văzuse în ochii stăpânului său.

Capa din Camorr deschise bocceaua şi se trezi în faţa trupului unui şoim-scorpion – un şoim-scorpion fără cap, mai exact. Întoarse bocceaua cu fundul în sus şi lăsă conţinutul să cadă; capul şi stârvul lui Vestris se loviră de scândurile de lemn. O bucată de pergament împăturită şi pătată de sânge căzu odată cu ele. O prinse şi o deschise:

SUNTEM PE DRUM.

Luciano privi îndelung biletul. Poate cinci secunde; poate cinci minute. Apoi îl mototoli în mâini şi îl lăsă să cadă. Biletul ajunse pe punte şi se rostogoli lângă ochii holbaţi şi sticloşi ai lui Vestris.

Dacă erau pe drum, erau pe drum. Avea să-i rămână destulă vreme să scape după ce se ocupa de această ultimă datorie personală.

Coborî prin hol în galeria de dedesubt, în lumina şi zgomotul petrecerii aflate în toi. Mirosul de fum şi de băutură îmbâcsea aerul; podeaua scârţâi sub cizmele sale când coborî în grabă scările.

Bărbaţii şi femeile îşi ridicară privirile din cărţile de joc şi de la zaruri când trecu pe lângă ei. Unii îi făcură cu mâna, îi dădură bineţe sau i se închinară respectuos; nimeni nu primi vreun răspuns. Capa Raza trânti uşa de la apartamentele sale particulare (foste ale lui Barsavi) şi dispăru înăuntru câteva minute.

Când ieşi, era îmbrăcat în straiele sale de Rege Cenuşiu, în vechea sa jiletcă şi vechii săi pantaloni din piele cenuşiu-pâcloasă, încălţat cu cizmele sale din piele cenuşie de rechin şi cu catarame uzate din argint, cu mănuşile sale de spadasin roase la încheieturile degetelor, cu mantia cenuşie şi cu mantaua cu gluga ridicată. Pulpanele mantiei îi fâlfâiră în urmă când trecu printre ei; luminile din Mormântul Plutitor luciră pe oţelul spadei sale scoase din teacă.

Petrecerea încetă într-o clipită.

– Afară, zise el. Ieşiţi afară şi ţineţi-vă departe. Lăsaţi uşile deschise. Nu vreau să fie picior de străjer! Ieşiţi afară cât încă mai aveţi ocazia.

Cărţile de joc căzură pe podea; zarurile zornăiră pe lemn. Bărbaţi şi femei laolaltă săriră în picioare, trăgându-şi cu ei tovarăşii beţi. Sticlele se rostogoliră şi vinul se vărsă pe măsură ce retragerea devenea

generalizată. În mai puțin de un minut, Regele Cenușiu rămase singur în inima Mormântului Plutitor.

Se îndreptă încet către un mănunchi de frânghii argintii care atârnau din tavan la tribordul vechiului galeon. Trase de una dintre acestea și luminile albe ale candelabrului se stinseră; trase de alta și perdelele de la ferestrele înalte ale încăperii se dădură în părți, îngăduind nopții să pătrundă în sala tronului. Smuci de o a treia frânghie și se aprinseră globuri alchimice în nișe întunecate din pereți; inima fortărețeî din lemn se preschimbă într-o peșteră de lumină de un roșu-aprins.

Se așeză pe tron cu spada pe genunchi, iar lumina îi făcu ochii să licărească în nuanțe roșietice în umbra glugii.

Se așeză pe tron și așteptă ca ultimii doi Ticăloși Gentilomi să-l găsească.

9

La zece și jumătate seara, Locke Lamora intră în sala tronului și se opri cu mâna pe spadă, privindu-l țintă pe Regele Cenușiu, așezat la treizeci de stânjeni depărtare în camera sa de audiențe, acum tăcută. Locke răsufla din greu, și nu numai din pricina drumului spre miazăzi; acoperise mare parte din distanță călare pe un cal furat.

Senzația pe care i-o dădea mânerul spadei lui Reynart era deopotrivă euforică și înspăimântătoare. Știa că ar fi fost probabil dezavantajat într-o luptă dreaptă, dar i se urcase sângele la cap. Cuteza să-și închipuie că mânia, iuțeala și nădejdea îl pot ajuta în ceea ce avea să urmeze. Își drese glasul.

– Rege Cenușiu, rosti el.

– Ghimpe din Camorr.

– Sunt mulțumit, spuse Locke. Am crezut că ai plecat deja. O, dar îmi pare rău... chiar îți trebuia fregata aia, nu-i așa? Am pus-o pe buna mea prietenă, Contesa Sticlei-de-Chihlimbar, s-o trimită la fundul nenorocitului de golf.

– Fapta asta își va pierde din savoare în câteva minute, te asigur, zise Regele Cenușiu cu un glas istovit. Unde este Jean Tannen?

– E pe drum, rosti Locke. E pe drum.

Locke păși înainte încet, înjumătățind distanța care-i despărțea.

– L-am avertizat pe Șoimar să nu se joace cu Tannen, spuse Regele Cenușiu. Se pare că nu mi-a ascultat avertismentul. Vă felicit pentru rezistența voastră ieșită din comun, dar mă tem că vă voi face un serviciu omorându-vă înainte ca Magii-Juruiți să se poată răzbuna.

– Asta deoarece presupui că Șoimarul este mort, îl întrerupse Locke. Este încă în viață, numai că nu va mai, ăă, cânta la nici un fel de instrument muzical cât o mai trăi.

– Interesant. Cum ai făcut toate astea, mă întreb? De ce nu binevoiește Zeița Morții să-ți stingă lumânarea vieții? Aș dori să știu.

– La naiba cu dorințele tale! De ce ai procedat așa, Luciano? De ce nu ai încercat să te înțelegi cu noi? Am fi putut ajunge la un compromis.

– „Am fi putut", zise Regele Cenușiu. Nu era loc de „am fi putut", Lamora. Aveam și eu nevoile mele. Tu aveai ce-mi trebuia și erai prea primejdios ca să te las în viață după aceea. Ceea ce mi-ai dovedit mai apoi, cu vârf și îndesat.

– Dar ai fi putut să te mulțumești doar cu jaful, interveni Locke. Aș fi dat orice numai să-i țin în viață pe Calo, Galdo și Goangă. Ți-aș fi dat *toți* banii... dacă ai fi pus așa problema!

– Ce hoț nu luptă ca să păstreze ce a dobândit?

– Unul care are ceva mai bun de-atât, rosti Locke. Pentru noi conta mai mult furtul în sine decât păstrarea banilor; dacă ne-am fi mulțumit să-i păstrăm, am fi găsit noi ceva de făcut cu atâta bănet!

– Ușor de spus acum, privind înapoi. Regele Cenușiu oftă. Ai fi vorbit cu totul altfel dacă ar mai fi fost încă în viață.

– Noi furam de la *nobili,* tâmpitule! Furam numai de la ei. Dintre toți oamenii pe care ți-ai găsit să-i tragi pe sfoară... Ai ajutat nobilimea când ai încercat să te descotorosești de noi. Le-ai făcut un afurisit de cadou tocmai oamenilor pe care îi urai.

– Tu îi ușurai de bani, Jupâne Lamora, având deosebită grijă ca nu cumva să-i omori în timp ce făceai asta. Ce vrei... să te aplaud? Să te consider camarad de arme? Mereu vor fi mai mulți bani, Lamora. Furtul nu era de ajuns ca să îi învețe minte... după cum meritau.

– Cum ai putut s-o faci, Luciano? Cum a putut un om care a pierdut ce ai pierdut tu, care simțea ce simțeai tu pentru Barsavi, să-mi facă la fel mie?

– La fel? Regele Cenușiu sări în picioare; avea spada în mână. La fel? Oare părinții tăi au fost uciși în paturile lor pentru a proteja o minciună, Jupâne Lamora? Oare frățiorii tăi au fost trecuți prin foc și sabie ca să nu crească mari și să se răzbune? Hoțule! Tu nu știi ce înseamnă crima cu adevărat.

– Am pierdut trei frați din pricina ta, spuse Locke. Am fost cât pe ce să pierd patru. Nu era nevoie să faci asta. După ce ai crezut că ai isprăvit cu mine, ai încercat să omori câteva sute. Copii, Luciano, *copii* – născuți la ani buni după ce Barsavi ți-a omorât părinții. Trebuie să fie al naibii de plăcut să fii atât de fățarnic; după cum văd eu lucrurile, aș zice că ai luat-o de-a dreptul razna.

– Erau ocrotiți de Pactul Secret, rosti Regele Cenușiu. Erau parazițI, vinovați fie și doar pentru că s-au născut. Ține-ți pentru tine argumentele, preotule! Nu crezi că mi-am pus și eu probleme în prea multe nopți ca să le mai țin socoteala, în ultimii douăzeci și doi de *ani?*

Regele Cenușiu făcu un pas în față, ridicând vârful spadei către Locke.

– Dacă mi-ar sta în putere, aș băga tot orașul ăsta în pământ și aș scrie numele celor din familia mea în cenușă, spuse el.

– *Ila justicca vei cala,* murmură Locke.

Păși din nou înainte, până când între ei nu mai rămaseră nici măcar doi metri. Scoase spada lui Reynart din teacă și se puse în gardă.

– Dreptatea este roșie. Regele Cenușiu se postă înaintea lui Locke, cu genunchii îndoiți, cu tăișul spadei spre podea, în poziția pe care spadasinii camorreni o numeau „lupul la pândă". Într-adevăr.

Locke lovi înainte ca Regele Cenușiu să termine de vorbit; pentru o fracțiune de secundă, oțelul lăsă o dâră în aer între cei doi oameni când țâșni. Regele Cenușiu pară lovitura lui Locke cu forte-ul spadei, și ripostă cu o viteză mai mult decât egală cu cea a lui Locke. Lamora evită să fie spintecat numai printr-un salt nedemn îndărăt; aterizâ pe vine, luxându-și mâna stângă pentru a nu ajunge cu fundul în sus pe lemnul tare al punții.

Cu grijă, Locke se roti în direcția în care îl proiectase căzătura, ridicându-se numai puțin de pe vine. În mâna stângă îi apăru un pumnal, ca prin minune; îl răsuci de câteva ori.

– Hmm, zise Regele Cenușiu. Doar nu vrei să lupți în stilul verrar. Școala aia mi se pare insipidă.

– Fă cum poftești. Locke mișcă ușor din pumnal, sugestiv. Voi încerca să nu-ți murdăresc mantia cu prea mult sânge.

Cu un oftat teatral, Regele Cenușiu scoase unul din cele două pumnale cu mâner îngust pe care le avea la brâu și îl întinse în așa fel încât tăișurile să se desfacă în fața lui ca niște fălci. Apoi făcu două salturi exagerate înainte.

Locke își coborî privirea la picioarele Regelui Cenușiu pentru o fracțiune de secundă, dându-și seama aproape prea târziu că tocmai ăsta fusese și planul. Se răsuci iute spre dreapta și de-abia izbuti să pareze cu pumnalul; lovitura Regelui Cenușiu alunecă și spintecă aerul la câțiva centimetri de umărul său stâng. Riposta sa fu blocată de pumnalul Regelui Cenușiu, care parcă o așteptase. Din nou, Anatolius era mult prea iute pentru el.

Vreme de câteva secunde disperate, cei doi oameni rămaseră încleștați. Lamele lor desenau năluci argintii prin aer – încrucișări și descrucișări, atacuri simultane și manevre de disimulare, înaintări și parări. Locke nu rămânea în bătaia tăieturilor mai lungi și mai viguroase pe care le dădea Regele Cenușiu, în timp ce acesta intercepta și respingea fiecare ripostă de-a lui Locke cu maximă precizie. În cele din urmă, se despărțiră și rămaseră gâfâind, privindu-se cu ura resemnată și neînduplecată a unor câini de luptă.

– Hmmm, rosti Regele Cenușiu, o revelație.

Împunse aproape întâmplător cu spada; Locke sări îndărăt încă o dată și pară slab, vârf la vârf, ca un băietan aflat în prima sa săptămână de antrenament. Ochii Regelui Cenușiu licăriră.

– Chiar că revelator! Din nou, o împunsătură întâmplătoare; din nou, Locke sări îndărăt. Nu prea te pricepi la asta, nu-i așa?

– Ar fi spre avantajul meu dacă te-aș face să crezi asta, nu?

Regele Cenușiu râse de-a binelea când auzi asta.

– O, nu. Nu, nu, *nu*. Cu un gest hotărât, își aruncă pelerina și mantaua la podea. Un rânjet sălbatic îi brăzda adânc chipul sfrijit prea devreme. Gata cu cacealmalele! Gata cu jocurile!

Și apoi se năpusti asupra lui Locke cu o brutalitate ce nu semăna cu nimic din ceea ce-și putea aduce aminte Locke. În spatele spadei sale erau douăzeci de ani de experiență și douăzeci de ani de ură neostoită. O părticică detașată din mintea lui Locke înregistra indiferentă propria inadecvare în timp ce para lovitură după lovitură, urmărind împunsăturile fantomatice cu ochii și cu mâinile pe când oțelul Regelui Cenușiu străpungea materialul și carnea.

O dată, de două ori, de trei ori – printre răsuflări, tăișul Regelui Cenușiu șuieră și mușcă din încheietura, stângă, brațul și bicepsul lui Locke.

Surprinderea rece fu mai puternică pentru Locke decât durerea provocată de împunsături; apoi sângele cald începu să curgă prin pielea leoarcă de sudoare, gâdilându-l drăcește, iar un val de greață se ridică din adâncul stomacului. Scăpă pumnalul din mâna stângă, roșu cu sângele cui nu trebuia.

– În sfârșit, am ajuns într-o situație din care nu te mai poți *fofila*, Jupâne Lamora. Regele Cenușiu scutură sângele lui Locke de pe vârful spadei sale și privi cum acesta se împrăștie pe puntea de lemn, într-un arc de cerc. Adio.

Și-apoi începu să se miște din nou, iar în lumina rubinie a globurilor alchimice lama spadei sale scânteie cu reflexe stacojii.

– Aza Guilla, murmură Locke, lasă-mă să le fac dreptate prietenilor mei răpuși. Lasă-mă să vărs sânge pentru morțile fraților mei!

Cu glasul pierzându-i-se într-un răcnet, împunse, rată, împunse din nou, punându-și toată ura și frica disperată în fiecare lovitură, mânuind tăișul mai iute decât oricând altcândva în viața sa, și totuși Regele Cenușiu îi intercepta și îi respingea fiecare împunsătură; și totuși Regele Cenușiu se ferea din calea loviturilor lui Locke de parcă s-ar fi luptat cu un copil.

– Se pare că diferența esențială dintre noi, Jupâne Lamora, spuse Regele Cenușiu între lovituri, este că eu chiar știam ce fac când am ales să rămân și să te înfrunt pentru ultima oară.

– Nu, icni Locke, diferența dintre noi este că eu voi avea parte de răzbunare.

O durere rece izbucni în umărul stâng al lui Locke, și acesta se holbă îngrozit la tăișul Regelui Cenușiu ce-i intrase vreo opt centimetri în carne, chiar deasupra inimii. Regele Cenușiu îl răsuci cu cruzime, răzuindu-i osul când își scoase spada, iar senzația îl făcu pe Locke să se prăbușească în genunchi, sprijinindu-se din instinct pe brațul stâng, nefolositor.

Însă și instinctul îl trădă de data aceasta; căzu cu mâna pe podeaua tare a punții, cu palma în sus, chircită nefiresc sub greutatea brațului, și cu un trosnet cumplit încheietura sa stângă se rupse. Era prea șocat ca să zbiere. O fracțiune de secundă mai târziu, Regele Cenușiu îl izbi cu sălbăticie în cap, iar lumea lui Locke se preschimbă într-un caleidoscop de agonie, zvârcolindu-se de durere, pe când lacrimi usturătoare îi umpleau ochii. Spada lui Reynart zăngăni pe punte.

Locke era conștient de lemnul care-l apăsa la spate. Era conștient și de sângele care-i încețoșa privirea. Era conștient și de inelele strălucitoare și fierbinți de durere care radiau din încheietura sa zdrobită, și de agonia jilavă și unsuroasă a găurii din articulația umărului. Însă, mai presus de orice, era conștient de propria rușine, de propria spaimă de eșec și de marea povară a celor trei prieteni morți care zăceau nerăzbunați și fără a-și afla liniștea deoarece Locke Lamora *pierduse*.

Trase în piept o gură mare de aer, aprinzând noi văpăi de durere în piept și la spate, dar de data aceasta era o singură durere, o singură senzație înroșită care îl ridică de la podea. Mugind fără vreo urmă de rațiune în glas, își strânse genunchii la piept și se azvârli înainte, încercând să-l placheze la stomac pe Regele Cenușiu.

Lovitura de moarte care se îndrepta spre inima lui Locke îl nimeri în brațul stâng; dată cu întreaga ferocitate a Regelui Cenușiu, străpunse brațul firav al lui Locke și ieși pe partea cealaltă. Înnebunit de durere, Locke împinse brațul înainte și-n sus pe când Regele Cenușiu încerca să se retragă; tăișurile spadei sale hăcuiră carnea lui Locke, dar rămaseră înfipte și continuară să taie ca un fierăstrău pe când cei doi bărbați se luptau.

Pumnalul Regelui Cenușiu răsări în fața ochilor lui Locke; instinctul animalic îl împinse pe Locke să atace cu ultima armă disponibilă.

Își înfipse dinții în primele trei degete ale mâinii Regelui Cenușiu, acolo unde acestea țineau mânerul; simți gustul sângelui și osul cu vârful dinților. Regele Cenușiu zbieră și scăpă pumnalul într-o parte; acesta lovi umărul stâng al lui Locke înainte să aterizeze cu un zornăit pe punte. Regele Cenușiu își eliberă mâna, iar Locke scuipă spre el pielea și sângele.

– Dă-te bătut! răcni Regele Cenușiu, pocnindu-l pe Locke în cap, apoi peste nas. Cu brațul său drept, încă teafăr, Locke se întinse către pumnalul din teaca Regelui Cenușiu. Acesta îl plesni peste mână, râzând. Nu poți câștiga! Nu poți câștiga, Lamora! Cu fiecare nou îndemn, Regele Cenușiu prăvălea nenumărate lovituri asupra lui Locke, care se apucase cu disperare de el, așa cum s-ar apuca un om pe punctul de a se îneca de un buștean plutitor. Regele Cenușiu râse cu sălbăticie pe când îi căra pumni în cap lui Locke, lovindu-l în urechi, în frunte și în umeri, izbindu-l intenționat în rana deschisă. Nu... poți... să mă bați!

– Nu trebuie să te bat, murmură Locke, rânjind nebunește către Regele Cenușiu, cu chipul brăzdat de sânge și lacrimi, cu nasul spart și cu buzele crăpate, cu privirea încețoșată și mărginită de întuneric. Nu trebuie să te bat, nemernicule! Trebuie doar să te țin aici... până ajunge Jean.

Auzind una ca asta, Regele Cenușiu deveni de-a dreptul disperat, revărsând asupra lui Locke un potop de lovituri, însă acesta nu le dădu atenție, râzând cu răgete nebunești.

– Trebuie doar să te țin aici... până ajunge... Jean!

Șuierând cu furie, Regele Cenușiu se eliberă din strânsoarea lui Locke îndeajuns ca să se întindă după pumnalul din teacă. În vreme ce își smulgea mâna stângă din dreapta lui Locke, Lamora lăsă să-i scape din mânecă în palmă un tyrin de aur; cu o răsucire disperată a încheieturii, azvârli moneda peste peretele din spatele Regelui Cenușiu, cu un zornăit răsunător.

– Iată-l, nemernicule! răcni Locke, împroșcând cu sânge cămașa Regelui Cenușiu. Jean! Ajută-mă!

Și Regele Cenușiu se întoarse, târându-l și pe Locke după el; se întoarse de frica lui Jean Tannen înainte să își dea seama că Locke minte; se întoarse pentru exact jumătatea de secundă pe care ar fi

cerșit-o Locke din partea oricărui zeu i-ar fi ascultat rugăciunea. Se întoarse pentru jumătatea de secundă care valora cât toată viața lui Locke.

Se întoarse exact cât îi trebui lui Locke Lamora să își strecoare brațul drept în jurul brâului Regelui Cenușiu, să scoată pumnalul din teaca de-acolo și să îl înfigă cu un strigăt final de durere și de triumf în spatele acestuia, chiar în dreapta coloanei.

Spatele Regelui Cenușiu se arcui, iar gura îi rămase căscată, icnind cu spasmele înghețate ale șocului; împinse cu ambele mâini capul lui Locke, de parcă dacă ar fi izbutit să îl dea jos de pe el pe bărbatul mai mărunt ar fi scăpat și de rană, dar Locke se ținu strâns și murmură cu un glas imposibil de calm:

– Calo Sanza. Fratele și prietenul meu.

Regele Cenușiu căzu pe spate și Locke îi scoase cuțitul, chiar înainte să atingă podeaua. Apoi se aruncă asupra lui. Ridică din nou pumnalul și îl înfipse în pieptul Regelui Cenușiu, chiar sub coaste. Sângele țâșni, și Regele Cenușiu dădu din mâini, gemând. Glasul lui Locke se ridică pe când implânta cuțitul tot mai adânc:

– Galdo Sanza, fratele și prietenul meu.

Cu un ultim efort convulsiv, Regele Cenușiu scuipă sânge cald și arămiu în fața lui Locke și înșfăcă pumnalul înfipt în pieptul său; Locke ripostă cu ajutorul părții drepte, nefolositoare, îndepărtând mâinile Regelui Cenușiu. Hohotind, Locke smulse pumnalul din pieptul acestuia, îl ridică cu un braț drept groaznic de tremurat, și îl implântă în gâtlejul Regelui Cenușiu. Îi tăie beregata până când îi reteză pe jumătate gâtul, și șuvoaie mari de sânge se revărsară pe punte. Regele Cenușiu se cutremură pentru ultima oară și muri, țintuindu-l pe Locke cu ochii albi și lărgiți.

– Goangă, murmură Locke. Numele său adevărat era Bertilion Gadek. Ucenicul meu. Fratele meu. Și prietenul meu.

Puterile îl lăsară și alunecă peste cadavrul Regelui Cenușiu.

– Prietenul meu.

Însă omul de sub el nu spuse nimic, iar Locke era cât se poate de conștient de liniștea din pieptul de sub urechile sale, de inima care ar fi trebuit să bată sub obrajii săi, și începu să plângă – hohote lungi și sălbatice care îi zguduiau tot trupul, provocând noi valuri de agonie nervi-

lor și mușchilor săi și-așa chinuiți. Înnebunit de tristețe, de izbândă, de pâcla roșiatică a durerii și de alte o sută de sentimente pentru care nu avea nume, rămase întins deasupra cadavrului celui mai mare vrăjmaș al său și plânse ca un copil, lăsând lacrimile sărate să se amestece cu sângele cald care acoperea trupul Regelui Cenușiu.

Rămase întins acolo, tremurând în lumina felinarelor roșii, singur cu triumful său, incapabil să se miște și sângerând de moarte.

10

Jean dădu peste el un minut sau două mai târziu; bărbatul cel vânjos îl răsuci pe Locke și îl dădu la o parte de pe cadavrul Regelui Cenușiu, făcându-și prietenul pe jumătate conștient să scoată un urlet sincer de durere.

– O, ferească-ne zeii, strigă Jean. O, ferească-ne zeii, idiotul naibii, afurisit ce ești! Apăsă pieptul și gâtul lui Locke cu mâinile ca și cum ar fi putut pur și simplu să îi bage sângele la loc în trup. De ce n-ai putut aștepta? De ce nu m-ai putut aștepta și pe mine?

Locke se holbă amețit la Jean, cu gura rotunjindu-i-se într-un mic O de grijă.

– Jean, murmură el cu gravitate, ai... alergat. Nu erai în... stare să lupți. Regele Cenușiu... a fost atât de amabil. Nu l-am putut refuza.

Jean râse zgomotos, fără să vrea.

– Fir-ai al naibii, Locke Lamora! I-am trimis un mesaj. M-am gândit că o să-l facă să mai stea un pic prin preajmă.

– Fii binecuvântat. Totuși... i-am venit eu de hac. I-am venit de hac și i-am ars corabia.

– Deci asta s-a întâmplat, rosti Jean cu blândețe. Am văzut. Mă uitam la foc din cealaltă parte a Resturilor-de-Lemn; te-am văzut intrând în Mormântul Plutitor de parcă ar fi fost al tău, și am venit în fugă, cât de repede am putut. Dar tu nici n-aveai nevoie de mine.

– A, nu... Locke înghiți, strâmbându-se la gustul propriului sânge. M-am folosit strașnic... de reputația ta.

Jean nu zise nimic când auzi asta, iar lumina îndepărtată din privirea sa îl înfioră pe Locke mai mult decât orice altceva.

– Deci asta-i răzbunarea, bălmăji el.

– Asta e, murmură Jean.

După câteva secunde, lacrimi proaspete umplură ochii lui Locke și el și-i închise, dând din cap.

– Este de rahat.

– Este.

– Trebuie să mă lași aici.

Auzind asta, Jean se trase îndărăt pe genunchi de parcă ar fi fost plesnit.

– Cum?!

– Lasă-mă, Jean. O să mor... în câteva minute. Nu o să scoată nimic de la mine. Tu încă poți scăpa. Te rog... lasă-mă.

Chipul lui Jean se înroși puternic – un roșu care se putea vedea chiar și la lumina globurilor alchimice –, iar sprâncenele i se arcuiră, și fiecare rid de pe față i se încordă atât de tare încât Locke găsi energia necesară pentru a se alarma. Jean își încleștă fălcile; dinții îi scrâșniră și pomeții îi ieșiră în evidență, precum niște muchii stâncoase sub poleiala grăsimii.

– La drăcia asta chiar nu mă așteptam din partea ta, șuieră într-un sfârșit cu cel mai potolit și ucigător glas pe care-l auzise Locke în viața lui.

– Am făcut o greșeală, Jean! Locke croncăni disperat. Nu eram pe măsura lui. Mi-a făcut felul înainte să mă pot fofila și din asta. Făgăduiește-mi numai... făgăduiește-mi că, dacă o găsești vreodată pe Sabetha, îi vei...

– N-ai decât s-o găsești singur, debilule, după ce scăpăm naibii de-aici!

– Jean! Locke se apucă slab de reverul hainei lui Jean, cu mâna sa teafără. Iartă-mă, am dat-o în bară. Te rog, nu sta aici să te prindă; Jachetele Negre vor sosi în curând. Nu aș putea îndura să văd cum te saltă. Te rog să mă lași. Nu pot merge.

– Idiotule, murmură Jean, ștergându-și lacrimile fierbinți cu mâna sa teafără. Nu va fi nevoie.

Lucrând cu greutate, dar cu repeziciune, Jean luă mantia Regelui Cenușiu și și-o legă de gât, improvizând un bandaj la brațul drept. Pe acesta îl strecură pe sub genunchii lui Locke și opintindu-se, izbuti să îl salte pe bărbatul mai mărunt la pieptul său. Locke gemu.

– Nu te mai smiorcăi atâta, țâncule, șuieră Jean în timp ce pornea înapoi de-a lungul docului. Sigur mai ai vreo jumătate de halbă de sânge undeva prin tine. Însă Locke își ieșise deja de-a binelea din simțiri, fie de la durere, fie de la sângele pierdut, Jean nu își dădea seama, iar pielea sa era atât de străvezie încât părea făcut din sticlă. Ochii îi rămăseseră deschiși, dar fără să mai vadă ceva, iar gura îi era căscată, lăsând în urmă o dâră de sânge și de salivă.

Gâfâind și tremurând, nebăgând în seamă durerea sfâșietoare provocată de propriile răni, Jean se întoarse și începu să alerge cât îl țineau picioarele.

Trupul Regelui Cenușiu zăcea uitat pe punte, în spatele său, iar lumina roșie strălucea într-o sală pustie.

INTERLUDIU

O mică profeție

Părintele Lanțuri stătea pe acoperișul Casei lui Perelandro, privindu-l de sus pe puștiul de paisprezece ani, nemaipomenit de încrezut, în care se preschimbase micuțul orfan pe care îl cumpărase cu atâția ani în urmă de la Făuritorul-de-Hoți din Dealul Umbrelor.

– Într-o bună zi, Locke Lamora, spuse el, într-o bună zi o să o dai în bară atât de grozav, atât de ambițios și atât de *copleșitor,* încât cerul se va lumina, lunile se vor învârti, iar zeii înșiși vor azvârli cu comete, într-o veselie. Sper numai să apuc să văd ziua aceea.

– O, fii serios, replică Locke. N-ai să vezi așa ceva.

EPILOG

Lumina-falsă

1

Era optsprezecea Parthis, în cel de-al 78-lea An al lui Aza Guilla; vară camorreană umedă. Tot orașul era mahmur; la fel și cerul.

O ploaie caldă cădea în falduri, împroșcând și aburind în luciul Luminii-false. Apa prindea licărul Luminii-false precum straturile unor oglinzi schimbătoare și translucide și forma în văzduh opere de artă care durau câteva fracțiuni de secundă; însă oamenii tot o blestemau, pentru că le uda creștetele.

– Dom' sergent! Dom' sergent Vidrik!

Bărbatul care zbiera în fața postului lui Vidrik, din capătul sudic al Strungilor, era tot un străjer; Vidrik își scoase chipul sfrijit și îmbătrânit pe fereastra de lângă ușa cocioabei și fu răsplătit cu un șuvoi de apă pe frunte. Deasupra se auzi bubuitul unui tunet.

– Ce-i, băiete?

Străjerul se apropie din ploaie; era Constanzo, flăcăul cel nou de-abia transferat din Colțul de Miazănoapte. Ducea un măgar Îmblânzit; în spatele măgarului se afla o cotigă descoperită, cu alți doi străjeri în jachete galbene în urma ei. Aceștia stăteau zgribuliți în mantiile lor, arătând cât se poate de nefericiți, ceea ce însemna că erau oameni cu capul pe umeri.

– Am găsit ceva, dom' sergent, zise Constanzo. Ceva destul de aiurea.

Echipe de Jachete Galbene și Negre scotociseră prin tot sudul Camorrului începând cu noaptea trecută; circulau zvonuri despre un soi de tentativă de asasinat la Sălașul Corbului. Numai zeii puteau ști ce credea Păianjenul că ar trebui să găsească oamenii săi care întorceau și ultima pietricică din Scursuri și din Funingine, însă Vidrik era obișnuit să nu audă niciodată motivele.

– Explică-mi ce înțelegi prin „destul de aiurea", zbieră el pe când își punea propria manta și-și trăgea gluga. Ieși în ploaie și se duse la cotigă, făcându-le semn celor doi oameni din spatele acesteia. Unul din ei îi azvârli doi baroni pe care-i datora după jocul de zaruri de săptămâna trecută.

– Aruncați o privire, spuse Constanzo, dând la o parte pătura udă care acoperea încărcătura din cotigă. Sub ea se afla un bărbat, tinerel și foarte livid, cu început de chelie și cu chipul neras. Era destul de bine îmbrăcat, cu o mantie cenușie cu mâneci roșii. Aceasta era împroșcată cu sânge.

Bărbatul era în viață, dar zăcea în cotigă ținându-se de obraji cu mâinile sale fără degete și se holba la Vidrik fără vreo urmă de înțelegere rațională în priviri.

– Mahhhhhh, gemu el când simți ploaia pe creștet, mwaaaaaaaaah!

Limba îi fusese tăiată; o cicatrice întunecată acoperea ciotul rămas în fundul gurii, și din ea se scurgea sânge.

– Maaaaaaaaaaaaaaaaah!

– Mărețule Perelandro! exclamă Vidrik, spune-mi că nu văd bine ce are la încheieturi.

– Este un Mag-Juruit, dom' sergent, zise Constanzo. Este sau, mai bine zis, a fost.

Aruncă pătura udă leoarcă înapoi peste fața bărbatului și băgă mâna în mantie.

– Mai e ceva. Vă arăt înăuntru?

Vidrik îl conduse pe Constanzo înapoi în cocioabă; cei doi bărbați își dădură glugile jos fără să se mai obosească să-și scoată mantiile. Constanzo scoase o bucată împăturită de pergament.

– L-am găsit pe tipul ăsta legat pe o podea din Funingine, explică el. E al naibii de ciudat. Avea pergamentul ăsta pe piept.

Vidrik îl luă, îl desfăcu și citi:

ÎN ATENȚIA PERSONALĂ A PĂIANJENULUI DUCELUI A SE RETURNA ÎN KARTHAIN

– Zeii să ne ferească, șopti el. Un Mag-Juruit karthan adevărat! Nu cred că o să le recomande prietenilor săi Camorrul.

– Ce facem cu el, dom' sergent?

Vidrik oftă, împături scrisoarea și i-o dădu înapoi lui Constanzo.

– Dăm vorbă mai departe, băiete, zise el. Dăm vorbă mai departe pe afurisitul de lanț ierarhic și uităm că am văzut așa ceva vreodată. Îl ducem la Palatul Răbdării și lăsăm pe altcineva să-și bată capul cu el.

2

Lumina-falsă licări pe apele încrețite de ploaie din Golful Camorr în timp ce Doña Angiavesta Vorchenza, Contesa văduvă din Turnul Sticlei-de-Chihlimbar, stătea pe doc, zgribulită, într-o pelerină cu margini îmblănite, pe când echipe de oameni cu pari de lemn scormoneau printr-o barjă plină cu rahat înmuiat de ploaie sub ea. Duhoarea îți muta nasul din loc.

– Să-mi fie cu iertare, doamnă, rosti sergentul din stânga ei. Suntem siguri că nu este nimic pe celelalte două barje, și o scormonim pe asta de șase ceasuri. Mă îndoiesc că vom găsi ceva. Desigur, ne vom da silința în continuare.

Doña Vorchenza oftă adânc și se întoarse ca să privească în caleașca de pe docul din spatele ei, trasă de patru armăsari negri și încadrată de lumini alchimice în culorile Vorchenzei. Ușa era deschisă; Donul și Doña Salvara stăteau înăuntru, uitându-se la ea, împreună cu căpitanul Reynart. Le făcu semn.

Reynart fu primul care ajunse lângă ea; ca de obicei, nu purta mantie și îndura ploaia necruțătoare cu un stoicism îndărătnic. Cei doi Salvara erau mult mai protejați de potop; pe deasupra, Lorenzo ținea și o umbrelă din mătase ca să o apere de ploaie pe soția sa.

– Lăsați-mă să ghicesc, spuse Reynart. Sunt pline cu rahat.

– Mă tem că da, rosti Doña Vorchenza. Îți mulțumesc pentru timpul acordat, sergent; ești liber. Poți să-ți retragi și oamenii de pe barjă; nu cred că vom mai avea nevoie de ei.

Pe când Jachetele Galbene, mult ușurate, se încolonau și porneau de-a lungul docului, ținând cu grijă pe umeri parii de lemn, Doña Vorchenza păru să se cutremure și icni. Se apucă cu mâinile de față și se aplecă înainte.

– Doña Vorchenza, strigă Sofia, grăbindu-se să o prindă de umeri.

Când se adunară cu toții în jurul ei, ea se îndreptă brusc de șale și râse pe înfundate, trăgând aer în piept printre chicote de râs. Se cutremura toată; pumnii ei micuți loveau aerul din fața sa.

– O, pe toți zeii, icni ea. Așa ceva e prea de tot.

– Ce-i? Doña Vorchenza, ce s-a întâmplat?

Reynart o apucă de braț și se uită la ea.

– Banii, Stephen. Chicoti. Banii nu au fost niciodată aici. Nemernicul ăla mic ne-a pus să scormonim prin barjele cu rahat doar ca să se distreze. Banii erau la bordul *Împlinirii*.

– Cum ați ajuns la concluzia asta?

– Nu e limpede? E izbitor de limpede. Mă izbește din toate părțile. Binecuvântată și blestemată să fie claritatea înțelegerii întârziate. Capa Raza a ajutat cu contribuțiile caritabile către corabia cu ciumați, corect?

– Corect.

– Nu din cine știe ce milostenie! Ci pentru că avea nevoie de un mijloc prin care să-și transporte averea pe fregată!

– Pe o corabie cu ciumați? zise Doña Sofia. Păi, nu l-ar fi ajutat prea mult.

– Ba l-ar fi ajutat, dacă nu era nici o molimă, spuse Doña Vorchenza. Molima a fost o minciună.

– Însă de ce a ținut morțiș Lukas să scufundăm vasul? întrebă Don Lorenzo. De ciudă? Dacă nu-i putea lua el, să n-aibă nimeni parte de ei?

– Îl chema Callas, dragă Lorenzo – Tavrin Callas.

– Nu contează, dragă, zise Lorenzo. Patruzeci și cinci de mii de coroane, plus averea pe care o mai avea și Barsavi. Sunt o grămadă de bani ca să te descotoroseşti de ei pentru totdeauna.

– Da, rosti Doña Vorchenza. Și ne-a spus și de ce o face, chiar în față ne-a spus-o. Fir-aș a naibii, că proastă am mai fost!

– Mă tem că vorbesc în numele tuturor celor de față când spun că nu vă înțeleg, interveni Doña Sofia.

– Ghimpele a zis că este preotul celui de-al Treisprezecelea, explică Vorchenza. Erezia celui de-al Treisprezecelea, Făr' de Nume, Paznicul Strâmb, zeul hoților și-al răufăcătorilor. „În numele bunei-cuviințe", a spus el. „În numele *bunei-cuviințe*." A zis-o intenționat.

Râse din nou, mușcându-și degetele ca să se oprească.

– Of, pe toți zeii! Anatolius i-a ucis trei prieteni. Deci nu pricepeți? Nu era nici o primejdie la bordul vasului; nu voia să-l scufundăm ca să salvăm Camorrul. Era un prinos adus morților, Stephen, un *prinos adus morților!*

Reynart se plesni peste frunte; săriră stropi de apă.

– Da, spuse Doña Vorchenza. Iar eu am scufundat-o pentru el, în șaizeci de stânjeni marini de apă infestată cu rechini, cât se poate de drăguț.

– Deci... interveni Don Lorenzo, toți banii noștri sunt la o sută douăzeci de metri sub apă, pe fundul Vechiului Port?

– Mă tem că da, rosti Doña Vorchenza.

– Ăă... și ce-i de făcut acum?

Doña Vorchenza oftă și rămase pe gânduri câteva momente.

– Mai întâi, zise ea când își ridică iarăși privirile spre cei doi Salvara, toate adevărurile din spatele acestei afaceri vor fi declarate secrete de stat ale Ducatului Camorr; sunteți obligați să respectați tăcerea cu privire la ele. Ghimpele din Camorr este un mit; banii pe care chipurile i-ar fi furat n-au existat niciodată; Păianjenul Ducelui nu s-a interesat niciodată în mod oficial de chestiunea asta.

– Însă i-au spus lui Lorenzo că acesta-i și modul în care Ghimpele își asigură discreția! izbucni Doña Sofia. Când s-au furișat în casa noastră îmbrăcați în Nocturni!

– Da, încuviință soțul ei, unul dintre falșii Nocturni a insistat asupra faptului că Ghimpele mizează pe stinghereala victimelor sale pentru a-și păstra furturile ascunse de alte potențiale victime, și nu cred că partea asta era o minciună.

– Sunt sigură că nu era, zise Doña Vorchenza. Și totuși tocmai asta vom face. Cu timpul, veți ajunge să înțelegeți că un stat ca al nostru nu își poate permite să ofere o asemenea dovadă de slăbiciune de dragul onestității; Ducele Nicovante m-a însărcinat cu păstrarea siguranței, nu a conștiinței sale.

Cei doi Salvara o priviră fix, fără să spună nimic.

– O, dar nu mai stați așa posomorâți! continuă ea. Pedeapsa voastră pentru implicarea în această harababură nici n-a început încă. Veniți cu mine în Sticla-de-Chihlimbar ca să vorbim despre penalizare.

– Pedeapsa noastră, Doña Vorchenza? rosti Lorenzo cu înflăcărare. Pedeapsa noastră a însemnat aproape șaptesprezece mii de coroane! Nu am fost pedepsiți îndeajuns?

– Nici pe departe, zise Doña Vorchenza. Am hotărât cine va moșteni titlul de Contesă a Sticlei-de-Chihlimbar când îmi va suna ceasul. Se opri un moment înainte să continue. Sau, mai bine zis, Contele și Contesa Sticlei-de-Chihlimbar.

– Cum?!

Sofia chițăi ca o fetiță de opt ani. O fetiță de opt ani deosebit de chițăită, foarte obișnuită să chițăie zgomotos.

– Nu-i o binecuvântare, spuse Doña Vorchenza. Vine cu o datorie.

– Cred că glumiți, rosti Don Lorenzo. Sunt vreo douăzeci de familii pe Alcegrante mult mai sus-puse și de neam mai ales decât a noastră; Ducele nu ne va acorda niciodată domeniul Sticlei-de-Chihlimbar înaintea lor.

– Cred că îl cunosc pe Nicovante ceva mai bine decât tine, tinere, replică Doña Vorchenza. Și cred că moștenirea este a mea să o las cui vreau.

– Însă... datoria, insistă Doña Salvara. Doar nu vă referiți la...

– Ba cum să nu, Sofia. Eu n-o să trăiesc veșnic. De fiecare dată când mă trezesc cu o afacere de-asta în poală, îmi aduc aminte subit că nici nu-mi *doresc* să trăiesc veșnic. N-are decât să joace altcineva rolul

Păianjenului; am amăgit pe toată lumea în toți acești ani lăsându-i să creadă că funcția era deținută de un bărbat. Hai să-i amăgim în continuare trecând-o în seama a *doi* oameni.

Îl luă pe Reynart de braț și îi îngădui să o ajute să meargă spre caleașcă.

– Îl veți avea și pe Stephen să vă ajute și să vă conducă operațiunea; el va sluji drept legătură între voi și Nocturni. Aveți amândoi o istețime maleabilă, de un nivel acceptabil. În câțiva ani, sunt sigură că vă pot modela într-o formă apropiată cu ceea ce am în minte.

– Și apoi? întrebă Doña Sofia.

– Și apoi, draga mea, toate aceste crize blestemate vor cădea în sarcina *voastră*. Doña Vorchenza oftă. Păcatele vechi nu vor fi niciodată îngropate atât de adânc încât să nu se poată ridica la suprafață când te-aștepți mai puțin. Și veți plăti pentru binele Camorrului cu moneda propriei conștiințe, an de an, până când veți ajunge la fundul sacului.

3

– Jupâne Lamora, strigă Ibelius, așa ceva este de neacceptat!

În Lumina-falsă, marea era un câmp unduitor de cenușiu și de verde; valurile se rostogoleau și se spărgeau în jurul galeonului *Câștigul de Aur*, care se îndrepta spre Talisham și apoi mai departe spre Tal Verrar, unul din singurele două vase care părăsiseră Camorrul în acea seară. Vântul vâjâia în pânzele bătrânei nave, iar marinarii în pelerine se foiau dintr-o parte în alta a punții, înălțând rugăciuni mormăite către Iono, Patronul Apelor ce Înșfacă.

Locke Lamora stătea întins pe o grămadă de lăzi acoperite cu prelate, la pupa înălțată a galeonului, înfășurat în pături, pânze și prelate, ca un cârnat. Nu i se vedea decât chipul nefiresc de palid (și foarte vânăt), ieșind de sub straturile protectoare. Jean Tannen stătea lângă el, apărat de ploaie, dar nu imobilizat.

– Jupâne Ibelius, rosti Locke cu un glas slăbit, nazalizând puțin din pricina nasului spart, de fiecare dată când am plecat din Camorr, am făcut-o pe uscat. Asta-i ceva nou pentru mine... am vrut să-l mai văd pentru ultima oară.

– Te afli în pragul morții, Jupâne Lamora, zise Ibelius. Este o nesăbuință din partea dumitale să te zbengui pe punte pe o asemenea vreme.

– Ibelius, spuse Jean, dacă ceea ce face Locke se cheamă zbenguială, înseamnă că orice cadavru ar putea face pe acrobatul. Ne poți da pace o clipă?

– Și să îl scutesc de îngrijirea care l-a menținut în viață în ultima zi? Sigur că da, tinerii mei domni... bucurați-vă de priveliștea mării, și n-are decât să vă stea în gât!

Ibelius porni de-a lungul punții mișcătoare, clătinându-se într-o parte sau alta, în mod clar neobișnuit cu viața pe mare.

Camorrul se pierdea în zarea din urma lor, dispărând treptat dincolo de perdelele mișcătoare de ploaie. Lumina-falsă se ridica din orașul de jos ca o aură deasupra valurilor; cele Cinci Turnuri străluceau fantomatic sub cerurile învolburate. Dâra lăsată de galeon părea să sclipească fosforescent – o Lumină-falsă învârtejită în sine.

Stăteau la pupă și priveau cum zarea întunecată înghite orașul din spatele lor.

– Iartă-mă, Locke, zise Jean. Iartă-mă că nu ți-am putut fi de mai mult folos la sfârșit.

– Ce naiba tot vorbești acolo? Le-ai omorât pe Cheryn și pe Raiza; eu n-aș fi putut izbuti niciodată așa ceva. M-ai scos din Mormântul Plutitor. M-ai târât înapoi la Ibelius ca să-mi întindă încă o nenorocită de compresă pe trup. Pentru ce îți ceri iertare – în afară de compresă?

– Îți sunt o povară, insistă el. Numele meu. Mi-am folosit numele adevărat toată viața, fără să-mi treacă prin cap că asta s-ar putea întoarce împotriva mea.

– Ce, Magul-Juruit? O, pe toți zeii, Jean! Ia-ți un nume fals, oriunde om ajunge. Tavrin Callas mi se pare potrivit. Lasă-l pe ticălos să răsară la tot locul; ordinul lui Aza Guilla va avea o sumedenie de minuni pe care să le valorifice.

– Am încercat să te omor, Locke. Iartă-mă... N-am putut face nimic în privința asta.

– Nu ai încercat să mă omori, Jean. Șoimarul a încercat. Tu *nu puteai* face nimic în privința asta. Zeii să ne apere și să ne păzească, eu am brațul spintecat și umărul străpuns și tu stai acolo și bocești. Ajunge!

În norii de deasupra se auzi bubuitul tunetului, iar de pe puntea din față a corabiei răsunară ordine răstite.

– Jean, continuă Locke, ești un prieten mai minunat decât mi-aș fi putut închipui înainte să te întâlnesc; mi-ai salvat viața de nenumărate ori. Aș muri mai degrabă decât să te pierd. Și nu spun asta doar pentru că numai pe tine te mai am.

Jean rămase tăcut câteva minute; priviră spre miazănoapte, în largul Mării de Fier, pe când petele albe de spumă se izbeau între ele tot mai înverșunat.

– Iartă-mă, spuse Jean. M-a luat gura pe dinainte. Îți mulțumesc, Locke.

– Păi, înveselește-te. Barem tu ai mai multă libertate de mișcare decât un nenorocit de mormoloc pe uscat. Uită-te la micul meu castel din pânză.

Locke oftă.

– Deci asta înseamnă să câștigi, zise el.

– Într-adevăr, replică Jean.

– Ducă-se, rosti Locke.

Petrecură alte câteva minute în tăcere și-n ploaie.

– Locke, spuse în cele din urmă Jean, șovăielnic.

– Da?

– Dacă nu te superi... care *este* numele tău adevărat?

– Of, pe toți zeii! surâse Locke slab. Nu mai poate avea omul nici un secret?

– Tu-l știi pe-al meu...

– Da, dar tu nu-l ai decât pe ăla, oricum.

– Nu-i corect.

– Of, fie, spuse Locke. Treci încoace.

Jean se împletici până la grămada de lăzi pe care zăcea Locke, se aplecă și își puse urechea la gura acestuia. Locke șopti cinci silabe, iar Jean se holbă.

– Știi, murmură el, parcă aș prefera Locke în loc de asta.

– Mie-mi spui...

Galeonul își continuă drumul spre miazăzi înaintea vântului vijeliei, iar ultimele câteva licăriri ale Luminii-false se stinseră în spatele lor. Luminile se cufundară în întuneric, și ei plecară de-a binelea, iar ploaia mătură suprafața mării ca un zid.

Glosar

Bocceaua Ștrengarului: săculeț greu, purtat pe sub haine (dar niciodată direct pe piele) și umplut cu praf de ardei iute și cu alte substanțe produse prin alchimie neagră.

Capa: șef; căpetenia lumii interlope din Camorr, în prezent Capa Barsavi.

Ceaprazul: orice armă albă de dimensiuni reduse (precum un pumnal sau un stilet).

Ciorditor: hoț de buzunare, de obicei unul neexperimentat sau neîndemânatic.

Contabilitatea Meraggio: centrul economic al orașului, unul dintre cele mai importante puncte comerciale și financiare de pe continent.

Crinii Asociați: una dintre cele două bresle ale prostituatelor din Camorr.

Discuție calmă: încăierare; luptă serioasă, dar fără intenția de a-ți omorî adversarul.

Discuție serioasă: luptă purtată cu arme și cu intenția de a-ți omorî adversarul.

Distanța: independența; un hoț care „obține distanța“ primește o anumită autonomie din partea lui Capa, semn că este socotit demn de încredere.

Dochistele: una dintre cele două bresle ale prostituatelor din Camorr.

Doftor: medic.

Don: formulă de adresare folosită pentru nobilimea din Camorr (*Dona* pentru femei).

Finnicker: contabil, cel care ține catastifele.

Hoț-de-barcă: hoț specializat în furtul bărcilor.

Jachetele Galbene: straja (poliția) orașului Camorr.

Jachetele Negre: armata regulată a Ducelui din Camorr, compusă din oșteni de nădejde, căliți în luptă.

Lecții cu colți: să fii dat la rechini, să fii azvârlit în Golful Camorrului.

Lumina-falsă: perioadă de semiobscuritate între apusul soarelui și lăsarea completă a nopții în Camorr, când lumina prinsă de-a lungul zilei în Sticla-străveche continuă să se înalțe.

Momitor: hoț (de obicei, ucenic) care creează diversiuni.

Mormântul Plutitor: navă dezafectată transformată într-o fortăreață plutitoare de către Capa Vencarlo Barsavi, stăpânul absolut al lumii interlope din Camorr.

Mușuroiul: regatul hoților și cerșetorilor orfani care trăiesc în rețeaua de tunele de sub cel mai vechi cimitir din Camorr. Găștile din Camorr își împrospătează trupele cu recruți proveniți din Mușuroi după ce aceștia sunt căliți aici câțiva ani.

Nocturnii: poliția secretă a Ducelui din Camorr.

Oamenii Potriviți: hoți, pungași, membrii lumii interlope.

Palatul Răbdării: sediul străjii din Camorr, cât și al poliției secrete a Ducelui, cunoscuți și drept Nocturni.

Piatra-duhului: substanță albă și cretoasă, care nu se formează în mod natural, ci numai în combinație cu tunelele căptușite cu sticlă despre care se crede că au fost părăsite de Eldreni. În stare solidă, Piatra-duhului nu are gust, nu are aproape nici un miros și este inertă. În stare gazoasă, în schimb, Piatra-duhului arde însăși personalitatea. Victimele rămân în viață, dar nu mai sunt interesate de absolut nimic.

Privirea-pierdută: un narcotic lichid care se picură în ochi.

Spectacol cu colți: competiție de gladiatori în care se înfruntă femei și rechini; specifică orașului-stat Camorr.

Sticla-străveche: substanță misterioasă ce nu poate fi alterată în nici un fel de oameni, lăsată în urma lor de Eldreni.

Ultima Greșeală: speluncă frecventată de infractorii din Camorr, aflată la parterul unui mic turn în care Ticăloșii Gentilomi au închiriat un rând de odăi.

Vântul Spânzuratului: vântul care suflă noaptea dinspre oraș înspre Marea de Fier.

Camorr-ul este un oraș-stat aflat la gura de vărsare a fluviului Angevin în Marea de Fier. Orașul se remarcă prin cele cinci turnuri din Sticlă-străveche, fiecare având peste o sută de metri înălțime. Aceste turnuri au fost clădite de către Eldreni, strania civilizație care a dispărut în mod misterios și violent cu vreo opt sute de ani înainte de acțiunea descrisă în carte. Toate orașele importante de pe continent sunt clădite pe ruinele orașelor Eldrene.

Fiecare dinte cele cinci turnuri este controlat de câte una dintre cele mai puternice familii nobile din Camorr. Aceste turnuri se numesc: Capcana-Zorilor, Sulița Neagră, Luneta-de-Chihlimbar, Straja Apusului și Bătaia Corbului. Ultimul este și reședința Ducelui Nicovante, cârmuitorul orașului. Mica nobilime ocupă dealurile Alcegrante aflate la umbra turnurilor.

Mulțumiri

Am avut mare noroc atunci când această carte a fost aleasă spre publicare. Sunt profund îndatorat lui Simon Spanton, Gillian Redfearn, Krystyna Kujawinska, Hannah Whitaker și Susan Howe de la Orion Books, și nu în ultimul rând lui Anne Groell de la Bantam și, bineînțeles, lui Deanna Hoak.

E nevoie de multă muncă pentru a domoli înfumurarea unui tânăr autor. Nu puteam avea susținători mai răbdători și mai generoși decât părinții mei, Jill și Tom Lynch, și nimic n-ar fi fost la fel fără ajutorul online al atoateștiutorilor: Gabe Chouinard, Matthew Woodring Stover, Kage Baker, Bob Urell, Summer Brooks, M. Lynn Booker, Chris Billett, Gabriel Mesa, Alex Berman, Clucky, Nate Blumenfeld, Ilya Popov, Ariel și toți ceilalți, inclusiv cititorii și jucătorii lui *Deads Not Words*.

Mulțumiri și prietenilor de aici și de departe – Jason McCray, Darren Wieland, Cleo McAdams, Jayson Stevens, Peg Kerr, Philip Shill, Bradford Walker, J.H. Frank, Jason Sartin, Abra Staffin-Wiebe, Sammi și Louis, Mike și Becky, Brisget și Joe, Annie și Josiah, Erik și Aman, Mike și Laura, Paul, Adrian, Ben și Jenny Rose, Aaron, Jesse, Chris și Ren, Andy Nelson, și nu în ultimul rând, Rose Miller, care nu are încă vârsta potrivită, dar noi închidem ochii și o acceptăm.

New Richmond, Winsconsin
16 septembrie 2005